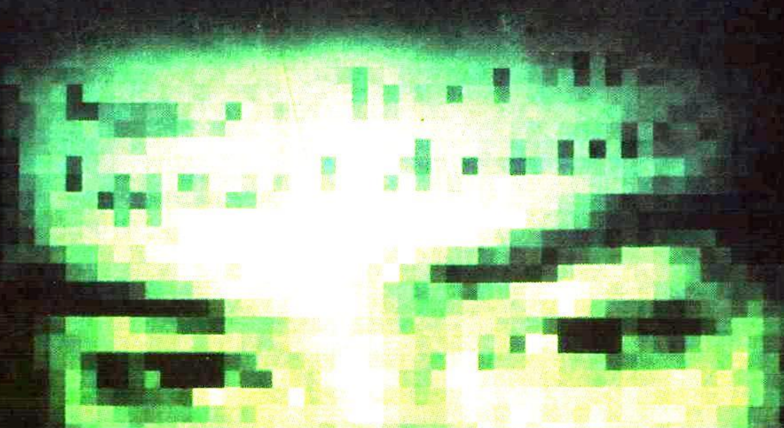
Tom CLANCY

Datorie de onoare

Tom CLANCY

Datorie de onoare

**

Traducere din limba engleză FRANCISKA DUMITRU și TAMARA IGUARTO

ISBN:
973-576-149-1

TOM CLANCY
Debt of Honor
1994
Editura RAO București
1997

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuții de ținută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicații ale popularității scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradițională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipație, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producțiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituții precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacității de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forța romanelor sale şi influența exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii ’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanți ai mass-media drept purtător de cuvânt al administrației Reagan.

„Cele două canapele extensibile fuseseră strânse. Preşedintele Durling, în pantaloni şi cămaşă albă, şedea pe una dintre ele. Nu purta cravată şi nici sacou. Pe o măsuță joasă era aşezat un ibric de argint, plin cu cafea. Ryan aruncă o privire pe ferestrele cabinei situate chiar în botul aeronavei. Zburau la vreo trei sute de metri deasupra unor nori pufoşi.

— Am auzit că n-ai dormit toată noaptea, Jack, zise Durling.

— M-am trezit înainte de-a ajunge deasupra Islandei, domnule preşedinte, dar nu ştiu cât era ceasul.

Ryan nu apucase să se spele sau să se bărbierească, iar părul îi arăta probabil ca cel al lui Cathy, eliberat de sub boneta de chirurg, după o operație complicată şi lungă. Însă ce era mai rău era privirea din ochii îngândurați, pe măsură ce se apropia clipa când avea să fie nevoit să-i dea vestea proastă.

— Arăți ca dracu'. Care-i problema?

— Domnule preşedinte, din informațiile primite în ultimele ore reiese că Statele Unite se află în război cu Japonia.”

25
Toţi caii regelui

Presa nu aflase încă, dar era doar o chestiune de timp. FBI-ul îl căuta deja pe Chuck Searls. Ştiau că nu va fi o treabă uşoară şi adevărul era că, pe baza datelor pe care le aveau, nu puteau face altceva decât să-l interogheze. Cei şase programatori care lucraseră, mai mult sau mai puțin, la programul 2.4.0 Electra-Clerk fuseseră interogați, însă toți, fără excepție, negaseră că ar fi avut cunoştință despre programul numit Oul de Paşti. Fiecare dintre ei reacționase cu un amestec de revoltă față de ceea ce se făcuse şi admirație pentru modul de operare. Nu erau decât trei coloane distincte de coduri şi totuşi lucraseră toți şase, cot la cot, timp de douăzeci şi şapte de ore pentru a descoperi mecanismul. Partea neplăcută era aceea că toți şase, plus Searls, avuseseră acces la programul brut. În definitiv, erau programatorii principali ai firmei şi, în această calitate, aveau acces necondiționat la toate datele, până ce programul părăsea biroul, imprimat pe dischetă. În plus, deşi exista o evidență a accesului la program, fiecare dintre ei avea posibilitatea să schimbe codificarea de pe calculatorul principal şi apoi fie să şteargă ora de acces, fie să o intercaleze între celelalte intrări. Din această cauză, era posibil ca Oul de Paşti atât de perfect întocmit să fi existat pe toată durata elaborării programului, vreme de câteva luni. În final, unul dintre cei interogați recunoscu sincer că ar fi putut-o face oricare din cei şase. Pe programele de computer nu existau amprente. Şi mai important, pentru moment, era faptul că nu se putea remedia nimic din răul provocat de Oul de Paşti.

Răul făcut era suficient de înfricoşător pentru a le da prilejul agenților FBI desemnați să investigheze cazul să glumească sumbru pe seama celor câteva mii de vieți, salvate probabil de la Judecata de Apoi, ascunsă de geamurile fumurii ale birourilor din Wall Street. Ultima negociere identificabilă avusese loc la ora 12.00, iar începând cu ora 12.00.01 toate celelalte fuseseră măsluite. Dispăruseră miliarde – de fapt, sute de miliarde – de dolari în tranzacții, pierdute în înregistrările pe computer ale Băncii Comerciale.

Vestea nu transpirase încă. Evenimentul era ținut în secret, o

tactică sugerată de directorii generali ai băncii şi aprobată atât de guvernatorul Comisiei pentru Titluri şi Schimburi, cât şi de cel al Bursei din New York. FBI-ul dori să afle motivaţia acestui gest. În afară de suma exorbitantă pierdută în bancruta produsă vineri, apăruseră nişte sume frumuşele de pe urma negocierilor derivate, termen folosit de mulţi brokeri ca paravan pentru procedeul de a obţine profit pe o piaţă aflată „în cădere”. În afară de asta, fiecare casă îşi ţinea propria sa evidenţă a tranzacţiilor, astfel încât, cu timpul, putea fi reconstruit tot ce fusese şters de Oul de Paşti. Însă, dacă se afla despre dezastrul produs la Banca Comercială, era posibil ca anumiţi factori economici lipsiţi de scrupule sau pur şi simplu disperaţi să-şi măsluiască propriile evidenţe. În cazul firmelor mari, un asemenea lucru era puţin probabil, însă în cazul celor mai mici era virtual posibil, chiar inevitabil. O asemenea manevră era imposibil de dovedit – cazul clasic în care exista doar cuvântul celor implicaţi. Până şi firmele cele mai puternice şi mai onorabile îşi aveau oile lor negre, fie că erau reale ori potenţiale. Erau prea mulţi bani în joc, iar situaţia era agravată de datoria morală a firmelor comerciale faţă de clienţii ai căror bani îi gestionau.

Din acest motiv, fuseseră delegaţi peste două sute de agenţi pentru a discuta, acasă sau la birou, cu directorii fiecărei firme comerciale, pe o rază de o sută de mile în jurul New Yorkului. Era o sarcină mai uşoară decât păruse iniţial, pentru că majoritatea directorilor îşi petreceau weekendul muncind pe brânci şi, cu rare excepţii, acceptaseră să colaboreze cu autorităţile, permiţându-le accesul la evidenţele lor. Se aprecia că optzeci la sută din tranzacţiile încheiate vineri după-amiază se aflau acum în posesia autorităţilor federale. Aceasta era partea uşoară. Agenţii aveau să afle în curând că partea grea abia urma: trebuiau analizate tranzacţiile, stabilită legătura dintre fiecare tranzacţie şi firma comercială care o încheiase, precum şi numele firmei beneficiare. Ca o ironie a sorţii, soluţia cea mai simplă fu descoperită chiar de un programator de la compania unde lucrase Searls: era necesar un computer rapid, pentru fiecare set de tranzacţii încheiate de fiecare firmă în parte, integrat printr-un computer principal de dimensiunile unui Cray Y-MP (exista unul la CIA şi încă trei la ANS) şi un program extrem de rafinat. Existau mii de firme şi instituţii comerciale, iar unele dintre acestea încheiaseră milioane de tranzacţii. Tot el le spuse agenţilor care abia reuşeau să-l urmărească perorând că permutaţiile erau probabil de ordinul

puterii a zecea sau a şaisprezecea... poate chiar a optsprezecea. Trebui să le explice că acest din urmă număr însemna un milion la cub, adică un milion înmulțit cu un milion, înmulțit din nou cu un milion. O cifră astronomică. A şi încă ceva: trebuiau să se asigure că dețineau evidențele fiecărei firme şi ale fiecărei tranzacții; în caz contrar, tot efortul era în zadar. Timpul necesar pentru rezolvarea problemei? Refuza să speculeze pe marginea acestui amănunt, ceea ce îi nemulțumi pe agenții nevoiți să se întoarcă la sediul Biroului şi să-i explice şefului, care nu-şi scria nici măcar scrisorile la computerul din birou. Pe scurtul drum de întoarcere la sediu le veni în minte expresia misiune imposibilă.

Şi totuşi, misiunea trebuia îndeplinită. În definitiv, nu era vorba doar de nişte afaceri de bursă. Fiecare tranzacție avea o valoare monetară, bani adevărați care trecuseră în altă mână, fiind transferați dintr-un cont în altul şi, deşi operațiunea se efectuase prin mijloace electronice, trebuia găsită o explicație pentru scurgerea de fonduri. Până nu se rezolva fiecare tranzacție în parte, era imposibil de aflat exact ce sumă se afla în contul fiecărei firme sau instituții comerciale, al fiecărei bănci şi, în final, al fiecărui cetățean american – chiar dacă nu era interesat de bursa de valori. Nu mai era vorba doar de paralizarea activității de pe Wall Street, ci de înghețarea întregului sistem bancar american – concluzie la care se ajunsese cam în aceeaşi clipă în care avionul prezidențial ateriza pe pista de la Baza Aeriană Andrews.

— Fir-ar a dracului să fie! exclamă directorul-adjunct al filialei FBI, cu sediul la New York.

Din acest punct de vedere, era mai explicit decât investigatorii de la alte filiale FBI, ce țineau o consfătuire în biroul din colțul de nord-vest al clădirii. Aceştia nu găseau altceva de făcut decât să-şi ațintească privirile asupra mochetei ieftine şi să înghită în sec.

Aşa cum era de aşteptat, situația devenea din ce în ce mai critică. Unul dintre funcționarii Băncii Comerciale istorisi întâmplarea unui vecin, care o povesti altcuiva – unui ziarist – şi care, după ce dădu câteva telefoane, trimise un articol la The New York Times. Redactorul acestui ziar de mare tiraj îl contactă telefonic pe Secretarul Trezoreriei, abia sosit de la Moscova şi încă neinformat asupra a ceea ce se petrecuse. Secretarul îşi declină competența de a răspunde întrebărilor, dar omise să ceară oprirea articolului. Înainte de a avea timp să-şi repare greşeala, articolul era în paginile ziarului.

Secretarul Trezoreriei Bosley Fiedler parcurse în fugă tunelul ce lega Trezoreria de Casa Albă. Neobişnuit cu efortul fizic, ajunse în Sala Roosvelt gâfâind, cu câteva clipe după plecarea ambasadorului Japoniei.

— Ce s-a întâmplat, Buzz? întrebă preşedintele Durling.

Fiedler îşi trase sufletul şi povesti în cinci minute tot ce aflase cu prilejul teleconferinţei cu New York-ul.

— Nu putem permite deschiderea Burselor de Valori, conchise el. Nici nu am cum să le deschid. Nu ştie nimeni câţi bani există. Nu ştie nimeni cine ce are. Iar băncile… Domnule preşedinte, ne confruntăm cu o problemă extrem de gravă. Nu s-a întâmplat niciodată ceva asemănător.

— Buzz, e vorba doar de bani, nu? întrebă Arnie van Damm, înciudat că toate trebuiseră să se întâmple în aceeaşi zi, după câteva luni atât de plăcute.

— Nu, nu este vorba doar de bani.

Toată lumea întoarse capul mirată să-l audă pe Ryan vorbind.

— E vorba de încredere. Pe când lucram pentru Merrill Lynch, Buzz a scris o carte despre asta.

Se gândea că o vorbă prietenoasă îl va calma pe bărbatul atât de agitat.

— Mulţumesc, Jack.

Fiedler se aşeză şi sorbi câteva înghiţituri de apă.

— Luaţi ca punct de referinţă crahul din 1929. Ce s-a pierdut cu adevărat? În termeni monetari, nimic. Au dat faliment o mulţime de investitori, iar discrepanţa dintre preţul de vânzare şi cel de cumpărare nu a făcut decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Dar ceea ce nu au înţeles foarte mulţi a fost că banii pe care îi pierduseră fuseseră deja daţi altor persoane.

— Nu înţeleg, zise Arnie.

— De fapt, nu înţelege nimeni. Şi totuşi, e foarte simplu. Toată lumea îşi imaginează că piaţa este extrem de complexă şi uită că pădurea e compusă din copaci. Fiecare investitor care şi-a pierdut banii i-a dat în prealabil unui alt agent comercial şi a primit în schimbul lor un certificat de valoare. A oferit bani pentru ceva de valoare, dar acel ceva s-a devalorizat şi de aici crahul. Însă primul tip, cel care a dat certificatul de valoare şi a primit banii înainte de crah, acela a făcut în fond o afacere bună, nu a pierdut nimic, înţelegeţi? De aceea, cantitatea de bani din economia anului 1929 nu s-a modificat deloc.

— Arnie, banii nu se evaporă pur şi simplu, explică Ryan. Sunt

transferați dintr-un loc în altul. Nu dispar fără urmă. Banca Rezervelor Federale are grijă de asta.

— Păi atunci, cum de s-a produs marea depresiune economică?

— A fost o chestiune de încredere, replică Fiedler. În 1929 un număr uriaş de oameni s-au ruinat din cauza diferențelor de prețuri. Au cumpărat acțiuni la un preț mai mic decât valoarea tranzacției. Azi i-am spune „sistem de pârghii". Când au fost nevoiți să le vândă, nu au mai avut acoperire. Băncile şi celelalte instituții au primit o lovitură cruntă pentru că au fost obligate să acopere diferențele de prețuri. În final, o mulțime de oameni simpli au rămas fără nimic, în afară de datorii, pentru că nu au putut restitui banii, iar băncile au rămas fără bani lichizi. În asemenea condiții, oamenii nu mai întreprind nimic. Se tem să rişte ceea ce le-a mai rămas. Cei care s-au retras la timp şi au rămas cu banii – cei care, practic, nu au avut de suferit – văd ce se întâmplă cu restul economiei şi nu fac nimic, stau retraşi pentru că totul li se pare înspăimântător. Asta-i problema, Arnie. Înțelegi, economia nu înseamnă bogăție, ci modul în care o foloseşti, toate tranzacțiile care se încheie zilnic, începând cu puştiul care îți tunde gazonul pentru un dolar şi terminând cu afacerile încheiate de o mare corporație. Dacă acest proces se opreşte, se opreşte totul.

Ryan aprobă din cap cele spuse de Fiedler. Era o lecție superbă.

— Tot nu sunt sigur că am înțeles, spuse şeful de cabinet.

Preşedintele se mulțumea deocamdată să-i asculte pe ceilalți.

E rândul meu, îşi zise Ryan şi clătină din cap.

— Puțini înțeleg. Aşa cum a spus şi Buzz, e prea simplu. Te aştepți ca orice orientare să fie marcată de activitate, nu de inactivitate, însă adevărata primejdie o constituie tocmai inactivitatea. Dacă eu mă hotărăsc să nu fac nimic, atunci banii mei nu circulă. Nu cumpăr nimic şi atunci cei care fabrică lucrurile pe care le-aş fi cumpărat eu nu au de lucru. Pentru ei este un lucru înspăimântător, ca şi pentru vecinii lor. Vecinii se sperie atât de tare, încât hotărăsc să țină cu dinții de banii pe care-i au – de ce să-i cheltuiască, dacă s-ar putea să aibă nevoie de ei pentru a-şi cumpăra mâncare, atunci când îşi vor pierde şi ei slujbele? Şi aşa mai departe. Avem de-a face cu o problemă gravă, băieți, conchise Jack. Luni dimineață bancherii vor descoperi că nici ei nu ştiu de ce sume dispun. Criza bancară a început de fapt abia în 1932, mult timp după ce Bursa de Valori şi-a recăpătat echilibrul. Nu e cazul acum…

— Cât de gravă este situația? întrebă preşedintele.

— Nu ştiu, replică Fiedler. Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Cu „nu ştiu” nu rezolvi problema, Buzz, îl mustră Durling.

— Ar fi mai bine să spun o minciună? i-o întoarse Secretarul Trezoreriei. Trebuie să-l convocăm pe preşedintele Rezervelor Federale. Ne confruntăm cu o mulțime de probleme. Prima şi cea mai importantă este criza lichidităților, care are proporții nemaiîntâlnite până acum.

— Ca să nu mai vorbim de un război care ne bate la uşă, interveni Ryan, pentru a le reaminti celor care ar fi putut uita.

— Care dintre ele este mai gravă? întrebă Durling.

Ryan medită câteva clipe.

— Vreți să spuneți, care ar putea afecta practic mai mult țara? Ne-au fost scufundate două submarine, probabil toți cei două sute cincizeci de marinari au fost ucişi. Două portavioane au fost avariate foarte grav. Asta se poate repara. Marianele au fost ocupate. Acestea sunt lucruri serioase – spuse Ryan pe un ton ponderat, gândind pe măsură ce vorbea – însă nu periclitează cu adevărat securitatea noastră națională, pentru că nu afectează adevărata putere a țării. Noi suntem nişte oameni care gândesc într-un anume fel, care cred că pot face ceea ce vor să facă. De aici decurg toate celelalte. E vorba de încredere, de optimism, de ceea ce li se pare ciudat la noi tuturor celorlalte națiuni. Dacă e să o luăm aşa, nu suntem cu nimic deosebiți față de alții. Ca să răspund pe scurt la întrebarea dumneavoastră, domnule preşedinte, pentru noi problema economică este mult mai periculoasă decât ceea ce ne-au făcut japonezii.

— Mă uimeşti, Jack.

— Domnule, aşa cum a spus şi Buzz, ați prefera să vă mint?

— Care naiba-i problema? întrebă Ron Jones.

Soarele era deja sus pe cer, lăsând să se vadă nava USS Pasadena, ancorată la chei, cu drapelul național atârnând inert. O navă de război a marinei militare americane zăcea fără să facă nimic, iar fiul mentorului său fusese ucis de inamic. De ce nu lua nimeni nici o măsură?

— Nu a primit ordin, spuse Mancuso, pentru că eu nici nu am primit ordin, nici comandantul nu a primit ordin, iar autoritățile militare naționale nu au emis aşa ceva.

— Dar ce fac, dorm cu toții?

— Departamentul Apărării ar trebui să fie deja la Casa Albă. Cred că l-a informat deja pe preşedinte.

— Dar nu ia nici o măsură, comentă Jones.
— Ron, e preşedinte. Trebuie să facem ce ni se spune.
— Mda şi Johnson l-a trimis pe tata să lupte în Vietnam.
Jones se întoarse spre harta de pe perete. Până la apusul soarelui navele japoneze vor ieşi din bătaia armelor americane şi oricum portavioanele lor nu erau în stare să lanseze nici o rachetă. USS Gary renunţase să mai caute supravieţuitori, în primul rând de teama vreunui submarin japonez rătăcit pe acolo, însă, potrivit versiunii oficiale, fusese izgonită de un cuter al Pazei de Coastă. Datele pe care le deţineau proveneau de la sateliţi, pentru că socotiseră că nu era prudent să trimită un P-3C pentru a seconda forţele de la suprafaţă şi, cu atât mai puţin, pentru a urmări submarinele inamice.
— Dăm primii bir cu fugiţii, nu-i aşa?
Mancuso preferă să nu se mai înfurie. Era comandant şi, în această calitate, trebuia să judece ca atare.
— Fiecare lucru la timpul lui. Dintre efectivele noastre, cele mai expuse primejdiei sunt cele două portavioane. Trebuie să le recuperăm şi să le reparăm. Chiar acum, Wally se ocupă de planificarea operaţiunilor. Trebuie să obţinem date, să le analizăm şi apoi să decidem ce avem de făcut.
— Şi după aceea să le cerem permisiunea să o facem?
Mancuso dădu din cap.
— Ăsta-i mersul lucrurilor.
— Grozav.

Zorile anunţau o zi plăcută. Yamata se afla la clasa întâi a avionului 747. Îşi alesese un loc lângă fereastră şi acum privea absent afară, ignorând murmurul de voci din jurul lui. Abia dormise în ultimele trei zile şi, cu toate acestea, sentimentele de putere şi exaltare îi umpleau sufletul ca un şuvoi binefăcător. Era ultimul zbor cu locuri rezervate. Pasagerii erau mai ales funcţionari administrativi, câţiva ingineri şi civili care vor instaura noul guvern. În felul lor, birocraţii însărcinaţi cu acest lucru se dovediseră destul de isteţi. Desigur, fiecare cetăţean din Saipan va avea drept de vot, iar alegerile se vor face în prezenţa observatorilor străini, aşa cum prevedea protocolul internaţional. Populaţia insulei era compusă din circa douăzeci şi nouă de mii de oameni, dar această cifră nu includea cetăţenii japonezi, care deţineau acolo pământuri, imobile şi întreprinderi. Nu includea nici soldaţii şi nici persoanele care stăteau în hoteluri. Hotelurile, dintre care

majoritatea erau deținute de asemenea de cetățeni japonezi, vor fi considerate blocuri de apartamente, iar locuitorii fiecărui apartament, rezidenți. În calitate de cetățeni japonezi, aveau drept de vot. Soldații erau şi ei cetățeni japonezi, urmând a fi considerați de asemenea rezidenți, deoarece şederea lor în garnizoană era pe termen nespecificat. Luând în considerare soldații şi civilii, pe insulă se aflau treizeci şi una de mii de japonezi, iar când venea vorba de alegeri, concetățenii săi țineau foarte mult la libertatea de a-şi exercita drepturile civile. Fir-ar să fie de observatori străini, spuse el în gând, privind prin hublou.

Era extraordinar de plăcut să priveşti de la înălțimea celor treisprezece mii de metri primele raze timide ale soarelui, asemenea unei panglici trandafirii ce strângea buchetul de stele pâlpâind. Fâşia de lumină deveni treptat purpurie, apoi roză, portocalie şi, în sfârşit, lăsă să se întrevadă prima felie de soare, profilată pe suprafața întunecată a oceanului de sub ei, ca şi cum răsăritul era un cadou oferit doar lui, cu mult înainte de a se lăsa admirat de pasagerii de la clasa a doua. Avionul viră uşor spre dreapta, pregătindu-se de aterizare. Coborârea era perfect sincronizată, părând că fâşia de soare rămânea nemişcată în aerul pur al dimineții şi prelungind vraja preț de câteva minute. Imaginea îl mişcă pe Yamata până la lacrimi. Îşi amintea încă fețele părinților săi, casa de pe Insula Saipan. Tatăl său fusese un comerciant modest şi nu foarte prosper, care vindea mai ales podoabe fără valoare şi articole mărunte soldaților încartiruiți pe insulă. Raizo ținea bine minte cât de politicos era bătrânul față de aceştia, înclinându-se, surâzând şi înghițind fără să crâcnească glumele grosolane apropo de picioarele lui strâmbate de poliomielită. Copil fiind, considerase normal să arăți deferență față de militarii îmbrăcați în uniforma țării sale. Desigur, de atunci îşi schimbase părerea. Nu erau decât nişte servitori. Fie că erau continuatorii tradiției samurailor, fie că nu – însuşi cuvântul „samurai” era derivat din verbul „a servi”, implicând noțiunea de stăpân – ei erau aceia care îi îngrijeau şi apărau pe cei superiori lor, iar aceştia îi angajau, îi plăteau şi le spuneau ce aveau de făcut. Era necesar să-i tratezi cu mai mult respect decât meritau, însă partea stranie era că, pe măsură ce înaintau în grad, îşi dădeau mai bine seama de locul care li se cuvenea de fapt.

— Vom ateriza peste cinci minute, îl anunță un colonel.

— *Dozo,* îi mulțumi el, înclinând capul abia perceptibil, cum se cuvenea față de cineva inferior ca poziție.

Gestul sugera în acelaşi timp politețe, dar şi superioritate. Cu timpul, dacă acest colonel era destul de priceput şi obținea avansarea la gradul de general, va avea dreptul la o înclinare puțin diferită, iar dacă urca şi mai sus pe scara ierarhică şi era destul de norocos, era posibil ca într-o bună zi Yamata-san să i se adreseze pe numele mic, să-i surâdă şi să-i adreseze o glumă, să-l invite la un pahar şi să îi demonstreze încet-încet cine era cu adevărat stăpânul. Probabil colonelul aştepta cu nerăbdare acel moment. Yamata îşi fixă centura de siguranță şi îşi netezi părul.

Căpitanul Sato era epuizat. Petrecuse prea multe ore în avion, nu numai încălcând, ci pulverizând regulamentul care prevedea odihna periodică a echipajului, însă era obligat să îşi facă datoria. Întoarse capul spre stânga şi în lumina dimineții zări luminițele intermitente a două avioane de vânătoare, probabil F-15. Poate că unul dintre ele era pilotat de fiul său, care survola pământul ce aparținea din nou patriei sale. Uşurel, îşi zise Sato. Avea sub comandă soldați ai țării sale, care meritau tot ce era mai bun. Cu o mână pe manşă şi cu cealaltă pe accelerație, conduse Boeingul pe o linie invizibilă în aer, spre un punct ales deja. Comandă copilotului coborârea trenului de aterizare. Sato împinse uşor bucla de cuplaj, lăsând avionul să plutească uşor până când scrâşnetul cauciucului pe asfalt îi dădu de înțeles că atinseseră pământul.

— Eşti un artist! exclamă copilotul, impresionat, ca de fiecare dată, de măiestria omului de lângă el.

Sato îşi îngădui un zâmbet şi trase manetele înapoi.

— Pilotează tu, zise el şi luă microfonul. Vă urez bun venit în Japonia, li se adresă el pasagerilor.

Yamata fu atât de surprins de aceste cuvinte, încât îşi înăbuşi cu greu o exclamație. Îşi desfăcu centura de siguranță înainte de oprirea aparatului. Se afla chiar în apropierea uşii ce dădea în cabina de zbor şi simți că trebuia să spună ceva.

— Domnule căpitan?

— Poftim, Yamata-san?

— Ai înțeles, nu-i aşa?

Pilotul dădu din cap cu mândrie profesională, ca un adevărat zaibatsu.

— *Hai.*

Fu recompensat cu o înclinare a capului sinceră şi plină de respect, ce încălzi inima pilotului.

Omul de afaceri nu se grăbea. Funcționarii şi militarii din contingentul administrativ coborau din avion, îndreptându-se spre autobuzele ce aveau să-i ducă la Hotelul Nikko Saipan, o clădire impunătoare şi modernă, aflată pe coasta de vest a insulei, ce fusese destinată a fi sediul administrativ temporar al ocupan… al noului guvern, se corectă imediat Yamata. Debarcarea nu durǎ mai mult de cinci minute. Yamata coborî tacticos şi se apropie de Jeepul Toyota, condus de această dată de unul din subalternii săi, care ştia ce avea de făcut fără să i se spună şi care simțea că în clipa aceea Yamata îşi dorea puțină linişte.

Privi absent la agitația din jur. Deşi el fusese acela care o provocase, acum părea mai puțin importantă decât îşi închipuise anterior. Apariția vreunui vehicul militar atrăgea poate un surâs abia schițat, dar oboseala îl învăluia din ce în ce mai tare şi pleoapele i se lăsau din când în când grele peste ochi, în ciuda voinței de fier care îi comanda să privească atent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Şoferul alesese cu grijă traseul, evitând zonele cele mai aglomerate. Curând trecură pe lângă country-clubul unde, deşi soarele era deja sus pe cer, gazonul era gol, lipsit de freamătul jucătorilor de golf. Prezența armatei era abia simțită, vizibilă poate doar prin două camioane cu aparatură pentru transmisiunile prin satelit, parcate într-un loc mai retras. Nu, nu trebuie să distrugem peluza de golf, fără îndoială cel mai valoros teren de pe insulă, îşi zise Yamata.

Era cam pe aici, continuă el să mediteze, privind siluetele familiare ale colinelor. Micul magazin rudimentar al tatălui său se aflase în apropierea pistei de aterizare din nord şi Yamata îşi amintea încă mersul țanțoş al aviatorilor şi aroganța soldaților. Mai încolo fusese fabrica de prelucrare a trestiei de zahăr Nanyo Kohatsu Kaisha, de unde şterpelea câte o bucățică dulce, mestecând-o cu încântare. Cât de senine erau diminețile înfiorate de adierea brizei. Curând ajunsese pe pământurile lui. Cu un efort de voință, Yamata se scutură de păienjenişul amintirilor şi coborî din maşină, apoi porni agale spre nord.

Aşa trebuie să fi sosit şi părinții, fratele şi sora sa. Vedea parcă aievea mersul şchiopătat al tatălui său, străduindu-se să câştige demnitatea de care-l privase boala din copilărie. Oare în acele ultime zile îi servise pe soldați, oferindu-le câte ceva din mărfurile folositoare pe care le avea? Oare în acele zile soldații renunțaseră la glumele crude cu care îi ridiculizau aspectul fizic şi îi mulțumiseră cu sinceritatea celui care văzuse moartea cu ochii?

Yamata înclina să răspundă afirmativ la ambele întrebări. Trecuseră prin această depresiune, protejaţi pe drumul ce avea să-i ducă la moarte de ultima acţiune de ariergardă a soldaţilor, în ultima lor sclipire de perfecţiune.

Localnicii îi spuneau Culmea Banzai, iar cei mai puţin rasişti Culmea Sinucigaşilor. Yamata îşi propuse să intervină pe lângă specialiştii în publicitate să schimbe denumirea cu o alta, mai respectuoasă. 9 iulie 1944, ziua în care luase sfârşit rezistenţa organizată. Ziua în care americanii declaraseră Insula Saipan „în afară de pericol".

De fapt, erau două piscuri sinuoase, aplecate spre interiorul insulei, asemenea unui amfiteatru. Cel mai înalt dintre ele se înălţa cu două sute patruzeci de metri deasupra nivelului mării. Locul era marcat de coloane din marmură, sculptate cu ani în urmă de studenţi japonezi, sugerând siluete de copii îngenuncheate spre rugăciune. Probabil că aici se apropiaseră de buza prăpastiei, ţinându-se de mână. Îşi aduse aminte de mâinile puternice ale tatălui său. Oare fraţii lui se temuseră? Probabil că, după douăzeci şi una de zile de vuiet, teroare şi confuzie erau mai degrabă dezorientaţi decât înfricoşaţi. Cu siguranţă, maică-sa îşi privise ţintă soţul. Fusese o femeie scundă, grăsuţă, cu un suflet cald, al cărei râs cristalin răsuna şi acum, după atâţia ani, în urechile fiului său. Soldaţii se purtaseră uneori brutal faţă de tatăl lui, dar niciodată faţă de ea. Şi nici faţă de copii. Ultimul serviciu pe care îl făcuseră soldaţii familiei sale fusese acela de a-i ţine departe pe americani, în clipa cea din urmă, când păşiseră toţi patru în gol. Yamata şi-i imagina ţinându-se de mână, cu câte un copil pe fiecare braţ, într-o ultimă îmbrăţişare afectuoasă, refuzând cu mândrie captivitatea în mâinile barbarilor şi lăsându-şi orfan cel de-al treilea fiu. Dacă închidea ochii, vedea totul aievea şi pentru întâia oară amintirile şi imaginea închipuită îl făcură să se cutremure de emoţie. Înainte, în toţi anii când venise în acest loc, singurul sentiment pe care şi-l îngăduise fusese ura, însă acum dădu frâu liber emoţiei şi plânse înăbuşit, cu demnitate şi mândrie, pentru că se achitase de datoria de onoare pe care o avusese faţă de cei ce-i dăduseră viaţă şi de cea faţă de cei ce-i trimiseseră părinţii la moarte. Cu vârf şi îndesat.

Şoferul îl privea, necunoscând amănuntele, dar înţelegând, pentru că era un bun cunoscător al istoriei acestor locuri. Imaginea bătrânului de şaizeci de ani, tremurând de emoţie în timp ce bătea din palme pentru a atrage atenţia rudelor dormind

somnul de veci, îl mişcă şi pe el până la lacrimi. De la distanța celor o sută de metri care îi separau văzu umerii bătrânului, scuturați de hohote de plâns, iar apoi îl zări pe Yamata lungindu-se pe o parte, pe pământ, îmbrăcat cu costumul său scump şi stând aşa câteva clipe. Poate că îi va visa. Poate că spiritele celor pe care-i invocase îl vor vizita în somn şi-i vor spune ceea ce dorea să audă. Adevărata surpriză însă, îşi zise şoferul, era aceea că nemernicul ăsta bătrân avea totuşi inimă. Poate că îşi judecase greşit şeful.

— La dracu', ce bine s-au organizat, îşi zise Oreza, privind printr-unul din binoclurile ieftine pe care le avea în casă.

De la fereastra livingului vedea aeroporturile, iar de la cea a bucătăriei, portul. Orchid Ace plecase demult şi un alt remorcher, încărcat cu Jeepuri şi camioane, îi luase locul la dană. Purta numele de Century Highway No. 5. Navlositorul era destul de dărâmat, după o noapte albă, în care se luptase din răsputeri cu somnul ce-i dădea târcoale. Nu închisese ochii de douăzeci şi şapte de ore, din care câteva le petrecuse muncind din greu pe ocean, în largul coastei de vest a insulei. Îşi dădea seama că era prea bătrân pentru un asemenea efort. Burroughs, mai tânăr şi mai practic, se ghemuise pe covoraşul din sufragerie şi dormea dus.

Pentru prima oară după mulți ani, Oreza simți nevoia imperioasă să fumeze o țigară. Țigările te țineau treaz. Pur şi simplu, în momente ca acestea aveai nevoie de ele. Erau exact ceea ce îi trebuia unui luptător – cel puțin, aşa arătau filmele făcute despre cel de-al doilea război mondial. Dar acesta nu era cel de-al doilea război mondial, iar el nu era soldat. În toată cariera sa de peste treizeci de ani în slujba Pazei de Coastă americane, nu trăsese nici un foc din cauza furiei, nici măcar atunci când fusese în Vietnam. Întotdeauna se găsise altcineva să o facă în locul lui. El nu ştia cum să lupte.

— Ai stat treaz toată noaptea? întrebă Isabel, îmbrăcată deja pentru plecarea la serviciu.

În partea aceasta a globului era luni, zi de lucru. Îşi plecă ochii şi văzu că blocnotesul pe care-l țineau de obicei lângă telefon era plin de însemnări dezordonate şi de cifre.

— E important?

— Nu ştiu, Liz.

— Vrei să mănânci ceva?

— N-ar strica, se auzi vocea lui Pete Burroughs, care intră

întinzându-se în bucătărie. Cred că am adormit pe la trei.

După câteva clipe de gândire, adăugă:

— Mă simt ca dracu'.

— Păi, eu trebuie să fiu peste o oră la serviciu, spuse doamna Oreza, deschizând frigiderul.

Burroughs constată că în această casă micul dejun consta într-o selecție de fulgi de cereale, lapte degresat şi pâine prăjită. Dacă ar fi avut şi nişte fructe, s-ar fi simțit ca la San Jose. Simțea deja aroma cafelei. Căută o ceaşcă şi o umplu cu lichidul aburind.

— Cine a făcut-o, se pricepe, nu glumă.

— Manni a făcut-o, zise Isabel.

Oreza surâse pentru prima oară, după multe ore de încruntare.

— Am învățat de la primul meu şef. Cum să fac amestecul, în ce proporție şi cum să adaug un pic de sare.

Probabil la lumina lunii, după ce ați sacrificat un berbec, comentă în gând Burroughs. Dacă aşa stătuseră lucrurile, animalul nu-şi dăduse sufletul degeaba. Luă o înghițitură zdravănă şi parcurse lista întocmită de Oreza.

— Atât de multe?

— S-ar putea să fie zboruri regulate. De aici până în Japonia e un zbor de două ore. Dus-întors înseamnă patru ore. Hai să fim generoşi şi să zicem că staționează câte nouăzeci de minute la sol, la fiecare oprire. Rezultă un ciclu de şapte ore. Trei călătorii şi jumătate pe zi. Fiecare avion poate transporta trei sute până la trei sute cincizeci de soldați. Asta înseamnă că fiecare aduce o mie de oameni. Cu cincisprezece avioane zilnic, ajungem la o divizie întreagă. Crezi că japonezii au mai mult de cincisprezece aparate 747? întrebă Navlositorul. Cum am spus, sunt conservatori. Acum nu le mai rămâne decât să aducă echipamentul mobil.

— De câte nave ar avea nevoie pentru asta?

Navlositorul se încruntă din nou.

— Nu ştiu exact. În timpul Războiului din Golf... la naiba, atunci am luptat acolo, în apărare... Depinde ce nave foloseşti şi cum le încarci. O iau din nou băbeşte. Sunt necesare douăzeci de nave comerciale mari doar pentru transportul vehiculelor. Camioane, Jeepuri, toate minunile pe care nici nu ți le poți imagina. E ca şi cum ai muta locuitorii unui oraş. Au nevoie de realimentare cu combustibil. Pe insula asta nu se găseşte mâncare destulă; aceasta trebuie adusă pe navă şi nu uita că populația s-a dublat acum.

Oreza îşi plecă ochii şi notă ceva.

— Oricum, sunt pregătiţi să rămână mult timp aici. Asta-i mai mult ca sigur, conchise el şi se îndreptă spre bolul cu cereale de pe masă, dorindu-şi în sinea lui o omletă copioasă din trei ouă, şuncă, nişte pâine albă, prăjită şi unsă cu unt şi alte bunătăţi care îţi săltau colesterolul; urâtă era viaţa după cincizeci de ani.

— Dar cu mine ce se va întâmpla? întrebă inginerul. Văd că pe tine te consideră de-ai lor. Mă-ndoiesc că vor face acelaşi lucru şi cu mine.

— Pete, tu eşti pasagerul meu, iar eu sunt căpitanul iahtului, de acord? Eu răspund de viaţa ta. Asta-i legea oceanului.

— Acum nu suntem pe mare, remarcă Burroughs.

Adevărul rostit îl irită pe Oreza.

— Fiica mea este avocat, nu eu. Eu încerc să vorbesc cât mai simplu. Termină-ţi mâncarea. Trebuie să dorm puţin, aşa că rămâi la postul de observaţie.

— Şi eu? interveni doamna Oreza.

— Dacă nu te duci la serviciu…

— … cineva s-ar putea întreba de ce?

— Ar fi interesant de ştiut dacă au spus adevărul despre poliţiştii împuşcaţi, continuă soţul ei. Izz, n-am dormit toată noaptea. N-am auzit nici măcar un foc de armă. Au postat gărzi la fiecare intersecţie, dar nu se leagă de nimeni.

Făcu o pauză.

— Nici mie nu-mi place ce se întâmplă, draga mea. Dar, într-un fel sau altul, trebuie să acceptăm situaţia.

— Ai făcut-o sau nu, Ed? întrebă Durling, străpungându-l cu privirea pe vicepreşedinte.

Îl blestemă în gând pentru că îl obligase să se confrunte cu o problemă în plus, faţă de multiplele situaţii critice ce se abătuseră asupra ţării în timpul mandatului său. Dar articolul din Washington Post îi forţase mâna.

— De ce m-ai expus? De ce nu m-ai avertizat măcar ce se întâmplă?

Preşedintele făcu un gest evaziv cu mâna.

— În acest birou poţi face multe lucruri, dar nu chiar pe toate. Cum ar fi să te opui unei anchete penale.

— Scuteşte-mă. Mulţi au…

— Da şi au plătit pentru ceea ce au făcut.

Nu eu trebuie să-mi salvez pielea, îşi zise Durling în gând. N-o s-o risc pe-a mea ca să te scap pe tine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
— Uite ce e, Roger... îl repezi Ed Kealty.
Preşedintele îl opri scurt, printr-un singur gest al mâinii ridicate.
— Ed, am pe cap o criză economică serioasă, începu el pe un ton calm. Am nişte marinari ucişi în Oceanul Pacific. Nu mai am energie şi pentru asta. Nu îmi pot periclita capitalul politic. Nu-mi pot permite să-mi pierd timpul. Te rog, răspunde-mi la întrebare.
Vicepreşedintele roşi, întorcându-şi capul spre dreapta înainte de a deschide gura.
— Bine, recunosc că îmi plac femeile. N-am făcut niciodată un secret din asta. Am încheiat o înțelegere cu nevastă-mea.
Întoarse din nou capul.
— Dar nu am molestat, nu am bruscat, nu am violat sau forțat niciodată, dar absolut NICIODATĂ, pe nimeni, în toată viața mea păcătoasă. Niciodată. Nu am nevoie să o fac!
— Şi Lisa Beringer? întrebă Durling, aruncând o privire asupra notițelor din carnet.
— Era o fată dulce, foarte inteligentă, foarte sinceră, care pur şi simplu m-a implorat să... înțelegi. I-am explicat că nu pot face aşa ceva. În anul acela candidasem pentru al doilea mandat şi apoi, era prea tânără față de mine. Merita un bărbat de vârsta ei, care s-o ia de nevastă, să-i facă copii şi să-i ofere o viață tihnită. A fost foarte afectată, a început să bea... poate şi altceva, deşi nu cred. În orice caz, într-o noapte gonea pe şoseaua de centură şi a pierdut controlul volanului. Am fost la înmormântare. Mai vorbesc şi acum cu părinții ei. Mă rog, în ultimul timp am vorbit mai rar.
— A lăsat o scrisoare de adio.
— Chiar mai multe.
Kealty scoase din buzunarul hainei două plicuri şi i le întinse preşedintelui.
— Sunt surprins că n-a remarcat nimeni data scrisorii care este la FBI. A fost scrisă cu zece zile înaintea morții. Aceasta a fost scrisă o săptămână mai târziu, iar aceasta în ziua în care a murit. Au fost găsite de subalternii mei. Bănuiesc că Barbara Linders a descoperit-o pe cealaltă. Nici una nu a fost expediată. Cred că o să găseşti nişte deosebiri între ele.
— Domnişoara Linders spune că tu...
— Am drogat-o?
Kealty clătină din cap.
— Ştii ce probleme am cu băutura, de fapt ştiai şi atunci când

mi-ai oferit postul. Da, sunt alcoolic, dar nu mai beau de doi ani.

Zâmbi răutăcios.

— Acum o duc mai bine şi cu viața sexuală. Revenind la Barbara. În ziua aceea nu se simțea bine, avea guturai. S-a dus la o farmacie, a cumpărat nişte medicamente şi...

— De unde ştii asta?

— Poate că țin un jurnal. Poate că doar am o memorie bună. Nu contează, ştiu pe ce dată s-a întâmplat. Poate că unul din funcționarii mei a verificat evidențele farmaciei sau poate că medicamentele aveau o etichetă pe care scria că se interzice consumul de alcool în timpul tratamentului. Roger, când eram răcit, mă rog, pe atunci... beam coniac. La naiba, recunoscu Kealty, pe vremea aceea beam din orice motiv. Aşa că i-am dat şi ei puțin şi a devenit extrem de docilă. Cred că un pic prea docilă, dar şi eu eram amețit şi mi-am imaginat că e doar din cauza farmecului meu irezistibil.

— Şi ce vrei să spui? Că nu eşti vinovat?

— Ce insinuezi, că sunt un cotoi care nu-şi poate controla pornirile? Mda, poate că ai dreptate. Am fost la biserică, la medici, o dată chiar am fost internat într-o clinică – mi-a fost foarte greu să țin în secret chestia asta. În final m-am adresat şefului catedrei de neurologie de la Facultatea de Medicină de la Harvard. Conform teoriei lor, care e foarte plauzibilă, o parte a creierului reglează toate manifestările. E în strânsă legătură cu hiperactivitatea. Eu am fost un copil hiperactiv. Nici acum nu dorm mai mult de şase ore pe noapte. Roger, se pot spune multe despre mine, dar violator nu sunt.

Deci asta era, îşi zise Durling. Nu era avocat, însă auzise multe despre tagma lor ca să înțeleagă unde bătea Kealty. Se putea apăra apelând la două argumente: că probele împotriva lui erau mai echivoce decât îşi imaginau investigatorii şi că, în realitate, nu era vinovat de moartea fetei. Preşedintele ar fi dorit să ştie care din cele două căi de apărare putea fi adevărată. Nici una? Una dintre ele? Amândouă?

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă preşedintele pe un ton foarte asemănător cu cel folosit câteva ore mai devreme, în discuția cu ambasadorul Japoniei.

Fără să vrea, începea să simtă o undă de compătimire fața de bărbatul aşezat în fața lui. Şi dacă individul spunea adevărul? De unde putea şti – de fapt, dacă ajungea la tribunal, asta vor spune şi jurații, iar dacă jurații vor reacționa astfel, la ce bun anchetele

juridice? Kealty avea încă mulți simpatizanți în cercurile politice din Washington.

— Am impresia că în vara asta nu o să mai imprime nimeni abțibilduri cu DURLING/KEALTY, nu-i aşa? surâse Ed stânjenit.

— Dacă voi avea un cuvânt de spus, nu, confirmă preşedintele, regăsindu-şi atitudinea rece şi distantă şi ştiind nu era momentul să glumească.

— Nu vreau să-ți fac rău, Roger. Dar ți l-am făcut acum două zile. Dacă m-ai fi prevenit, ți-aş fi spus chiar eu aceste lucruri, am fi evitat toată această risipă de timp şi energie. Asta e valabil şi pentru Barbara. Am pierdut legătura cu ea. Se pricepe foarte bine la problemele de drept civil; are o minte ascuțită şi o inimă bună. S-a întâmplat doar o dată, atunci, înțelegi… Şi după aceea a continuat să lucreze în biroul meu.

— Ed, am lămurit acest aspect. Spune-mi ce doreşti.

— Plec. Îmi dau demisia. Nu vreau să ajung la tribunal.

— Nu este suficient, zise Durling pe un ton neutru.

— A, îmi voi recunoaşte slăbiciunile. Îți voi cere scuze ție, funcționarului public onorabil care eşti, pentru tot răul pe care l-am pricinuit mandatului tău prezidențial. Avocații mei se vor întâlni cu avocații lor şi vom negocia. Părăsesc viața publică.

— Şi dacă nici asta nu este suficient?

— Trebuie să fie, rosti Kealty încrezător. Nu pot fi adus în fața juraților până ce nu se rezolvă aspectele constituționale. Asta va dura câteva luni, Roger. Până în vară, probabil, poate chiar până la Convenție. Nu-ți poți permite asta. Cred că, în cel mai rău caz, din punctul tău de vedere, se va întâmpla aşa: Comisia Juridică va înainta propunerea de punere sub acuzație Camerei, însă aceasta nu o va aproba, sau poate că o va aproba cu o minoritate de voturi, iar după aceea procesul de la Senat se va încheia, fără ca jurații să dea un verdict. Ai idee cât îmi sunt de îndatorați oamenii aceia? întrebă Kealty. Nu merită să-ți rişti capitalul politic şi apoi v-ar distrage atenția, ție şi Congresului, de la problemele guvernamentale pe care le aveți de rezolvat. Trebuie să profiți cât poți de timpul pe care-l ai la dispoziție. Pe dracu', mai mult decât atât!

Kealty se ridică şi porni spre uşa din dreapta preşedintelui, cea atât de bine mascată în peretele vopsit în alb strălucitor, cu o dungă aurie subțire. Rosti ultimele cuvinte fără să se întoarcă:

— În orice caz, acum depinde numai de tine.

Ideea că singura cale de ieşire putea fi şi cea mai uşoară îl

înfuria pe preşedintele Durling. Dar în felul ăsta nu ar afla nimeni, niciodată. Lumea ar afla doar că luase o hotărâre rapidă într-un moment al istoriei ce solicita promptitudine politică. Cu o economie potențial ruinată şi cu un război incipient, nu îşi putea permite să-şi piardă timpul cu astfel de scandaluri. Murise o femeie tânără. Alte câteva susțineau că fuseseră molestate. Dar, dacă tânăra murise din alte cauze şi dacă celelalte… Fir-ar să fie, înjură el în sinea lui. Asta trebuia să o decidă tribunalul. Însă înainte de asta trebuia să treacă prin trei proceduri legale diferite, după care orice avocat al apărării, cu cât de puțină minte, putea contesta corectitudinea procesului, cu atât mai mult cu cât C-SPAN îşi dăduse toată silința să anunțe lumea întreagă care erau probele existente, murdărind totul şi privându-l pe Kealty de dreptul constituțional la un proces corect şi imparțial, în fața unor jurați dezinteresați. Această obiecție putea fi făcută uşor într-un proces ținut în oricare district federal şi cu atât mai mult la un recurs – iar victimele nu vor avea nimic de câştigat Şi dacă, tehnic vorbind, nenorocitul era, totuşi, vinovat? Un fermoar deschis la pantaloni, oricât ar fi fost de dezgustător, nu reprezenta o infracțiune.

Şi apoi, nici el, nici țara, au aveau nevoie de o astfel de distracție. Roger Durling îşi sună secretara.

— Da, domnule preşedinte.

— Fă-mi legătura cu Procurorul General.

Se înşelase. Desigur, putea interveni într-o anchetă penală. Trebuia să o facă. Şi era foarte simplu. Fir-ar să fie.

26
Capcana

— A spus într-adevăr asta?

Ed Foley se aplecă şi mai mult în faţă. Pentru Mary Pat părea mai uşor de înţeles decât pentru soţul ei.

— Sigur că da şi a mai adăugat „pe onoarea mea de spion”, confirmă Jack, citând cuvintele rusului.

— Am apreciat întotdeauna simţul umorului la omul ăsta, spuse Mary Pat, izbucnind în râs pentru prima şi, probabil, ultima oară în ziua aceea. Ne-a studiat atât de intens, încât e mai mult american decât rus.

A, îşi zise Jack, asta e. Asta explica şi comportamentul lui Ed. La el funcţiona reversul medaliei. Mai bine de jumătate din carieră şi-o dedicase studierii problemelor sovietice, astfel încât era mai mult rus decât american. Această revelaţie atrase un zâmbet pe buzele consilierului.

— Ce părere aveţi? întrebă Jack.

— Jack, asta înseamnă să le dezvăluim identitatea celor trei agenţi pe care-i avem acolo. E o afacere proastă, amice, spuse Ed Foley.

— E un punct de vedere, întâii Mary Pat. Dar mai este unul. Oamenii aceia sunt izolaţi. Dacă nu reuşim să luăm legătura cu ei, este ca şi cum nici n-ar fi acolo. Jack, cât de gravă este situaţia?

— Practic suntem în război, MP.

Le relatase deja aspectele esenţiale ale întrevederii cu ambasadorul Japoniei, inclusiv comentariul de la plecare. Femeia aprobă din cap.

— În regulă, ne declară război. Primim provocarea?

— Nu ştiu, recunoscu Ryan. Acolo au murit oameni de-ai noştri. Un teritoriu american poartă acum alt drapel. Dar capacitatea noastră de a riposta este serios compromisă – şi mai avem şi problema asta măruntă aici, acasă. Mâine, bursele şi băncile vor trebui să facă faţă unor realităţi extrem de neplăcute.

— Interesantă coincidenţă, remarcă Ed.

Era de prea mult timp în spionaj ca să mai creadă în coincidenţe.

— Ce se va întâmpla cu problema asta, Jack? Tu ştii multe în

legătură cu ea.

— Habar n-am. Va fi rău, dar cât de rău şi în ce sens… nu ştie nimeni. Cred că partea bună este că situaţia nu poate deveni mai gravă decât este. Partea proastă este că în asemenea situaţii se dezvoltă o mentalitate asemănătoare celei a unei persoane blocate într-o clădire în flăcări. Eşti în siguranţă în locul în care te afli, dar nu poţi ieşi de acolo.

— Care sunt agenţiile care anchetează? se interesă Ed Foley.

— Cam toate, în frunte cu FBI-ul. Are cei mai mulţi investigatori disponibili. Cei de la SEC sunt mai competenţi, însă nu dispun de personal pentru o chestiune de asemenea anvergură.

— Jack, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore cineva a divulgat informaţiile despre vicepreşedinte – ştiau cu toţii că în clipa aceea se afla în Cabinetul Oval – s-a prăbuşit Bursa, a fost atacată Flota din Pacific, iar tu ne spui că, pentru noi, primejdia cea mai mare o constituie chestia asta economică. Dacă aş fi în locul tău…

— Înţeleg ce vrei să spui, îl întrerupse Ryan, înainte ca Ed să termine descrierea completă a situaţiei.

Făcu câteva însemnări, întrebându-se cum va putea argumenta ceea ce va spune, având în vedere complexitatea situaţiei de la Bursă.

— E cineva atât de inteligent?

— În lume sunt mulţi oameni inteligenţi, Jack, dar nu toţi ca noi.

Parcă îl aud vorbind pe Serghei Nikolaevici, îşi zise Ryan.

Ca şi Golovko, Ed Foley era un profesionist cu experienţă, pentru care prudenţa exagerată reprezentase întotdeauna un mod de viaţă şi, de multe ori, o realitate tangibilă.

— Dar aici avem de rezolvat o urgenţă.

— Sunt trei ofiţeri foarte buni, îi luă Mary Pat vorba din gură. Nomuri a reuşit să se infiltreze în societatea lor şi, încet-încet şi-a făcut o reţea de contacte. Clark şi Chavez formează o echipă cum nu avem alta. Au identităţi false foarte credibile şi, ca atare, ar trebui să fie în siguranţă.

— Uiţi un amănunt, rosti Jack.

— Care anume? interveni de astă dată Ed Foley în locul soţiei lui.

— PSID ştie că sunt în misiune.

— Golovko? întrebă Mary Pat.

Jack dădu din cap cu gravitate.

— Nemernicul, continuă femeia. Ştii, tot ei sunt cei mai buni din lume.

Nu se putea spune că recunoaşterea acestui fapt îi făcea plăcere directorului-adjunct al Agenției Centrale de Informații.

— Să nu-mi spui că l-au racolat pe şeful contraspionajului japonez, se interesă delicat soțul ei.

— De ce nu, dragul meu? Racolează pe oricine. Ştii, uneori mă gândesc că n-ar strica să angajăm nişte oameni de-ai lor, doar ca să ne dea lecții. Nu avem de ales, conchise ea după o scurtă pauză.

— Serghei nu mi-a spus-o chiar aşa direct, dar nu văd de unde ar fi putut afla. Nu, într-adevăr nu avem de ales.

Acum îşi dădea şi Ed seama de asta şi nu era câtuşi de puțin încântat.

— Care-i şpilul?

— Vor tot ce obținem de la THISTLE. Sunt îngrijorați de situație. Serghei mi-a spus că şi ei au fost luați prin surprindere.

— Dar ei au o altă rețea acolo. Ți-a spus şi asta, remarcă MP. Şi cred că e una bună.

— E cu totul altceva să le dăm în schimb informațiile obținute prin THISTLE şi să nu mai fim hărțuiți. Mi se pare prea mult. Jack, te-ai gândit vreodată că lucrurile vor ajunge până aici? Înseamnă că oamenii noştri vor asculta de ordinele lor.

Cu toate că nu era încântat de o asemenea perspectivă, după o clipă de reflecție Ed îşi dădu seama că nu exista nici o altă soluție.

— E o conjunctură interesantă, însă Serghei mi-a spus că a fost prins pe picior greşit. Încercați să vă imaginați.

Ryan ridică din umeri, întrebându-se pentru a suta oară cum era posibil ca trei dintre cei mai bine pregătiți agenți ai țării sale să nu-şi dea seama ce se petrecea.

— Crezi că a mințit? Mi se pare lipsit de sens.

— Bine, cel puțin ştim că există unele lucruri pe care nu le cunoaştem încă. Asta înseamnă că avem multe de aflat şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dacă permitem contraspionajului rus să ne conducă oamenii... E riscant, Jack, dar... fir-ar să fie, nu văd nici o altă variantă, rosti Mary Pat.

— Să-i spun că acceptăm? întrebă Ryan.

Trebuia să obțină şi aprobarea preşedintelui, însă aceasta era mai uşor de obținut decât acordul celor doi.

Soții Foley schimbară o privire, apoi dădură din cap.

Un elicopter localiză un remorcher comercial oceanic la cincizeci

de mile depărtare de Enterprise. Profitând de o conjunctură extraordinară, Gary luă barja în custodie şi o trimise la portavion pentru a înlocui crucişătorul Aegis şi a mări viteza de înaintare la nouă noduri. Căpitanul remorcherului calculă în sinea sa mărimea recompensei pe care urma să o obţină de la compania de asigurare Lloyd's pentru operaţiunea de salvare. Comandantul portavionului semnă contractul şi îl expedie înapoi cu un elicopter. Recompensa legală era în valoare de 10-15 din valoarea proprietăţii salvate. Un portavion, o aripă de aviaţie şi şase mii de oameni. Ce însemnau 10 din trei miliarde de dolari? Poate că vor fi generoşi şi vor accepta şi 5.

Ca întotdeauna, era o situaţie complexă, un amestec de simplu şi complicat. Forţele de luptă în retragere erau acum escortate de avioane de patrulare P-3C Orion, care survolau zona Midway. Fusese necesară o zi întreagă pentru reactivarea efectivelor din apropierea atolului, poate şi pentru că acolo se afla o echipă de ornitologi care studiau comportamentul păsărilor din zonă. Aparatele Orion erau ajutate la rândul lor de aparate C-130, aparţinând Gărzii Naţionale Aeriene din Hawaii. Comandantul portavionului avariat, pe catargul căruia flutura încă drapelul naţional, privi radarul care indica prezenţa a patru avioane antisubmarin dispuse în jurul flotei şi începu să se simtă mai în siguranţă. Avioanele de escortă brăzdau oceanul cu aparatele lor de detectare a undelor sonore însă, după momentul iniţial de panică, nu depistară nimic îngrijorător. Vineri seara urmau să sosească la Pearl Harbor şi, dacă vântul era favorabil, avioanele puteau decola, retrăgându-se într-un loc mai sigur.

Coborând pasarela, amiralul Sato observă că membrii echipajului erau mai destinşi şi mai surâzători. Cu numai două zile în urmă, se simţiseră stânjeniţi şi ruşinaţi de „greşeala" comisă de nava lor. Acum situaţia se schimbase. Se deplasase personal, pe unul din elicopterele de la bordul lui, la toate navele din clasa Kongo pentru a informa echipajele. Deşi se aflau acum la două zile de drum de Mariane, aflaseră ce se întâmplase. Sau cel puţin o parte din evenimente. Incidentul în care fuseseră implicate cele două submarine era ţinut deocamdată în cel mai mare secret, însă echipajul era conştient de faptul că răzbunaseră un mare rău făcut patriei lor – o făcuseră într-un mod extrem de inteligent, oferind Japoniei posibilitatea de a redobândi un teritoriu care, din punct de vedere istoric, îi aparţinea – şi asta fără pierderi de vieţi

omeneşti. Prima reacţie îi şocase. Un război împotriva Americii? Amiralul le explicase că nu va fi război decât dacă vor dori americanii, ceea ce era puţin probabil. În orice caz, trebuiau să fie pregătiţi şi pentru, o astfel de eventualitate. Formaţiunea era acum dispersată, cu distanţe de câte trei mii de metri între nave, înaintând spre vest cu viteza maximă. Aceasta însemna un consum mare de combustibil, însă la Guam îi aştepta un petrolier pregătit să realimenteze navele. Odată ajuns în Guam, amiralul va lua în considerare următoarele măsuri ce trebuiau luate. Prima operaţiune fusese încununată de succes. Dacă aveau noroc, nu vor fi nevoiţi să o întreprindă şi pe a doua; în caz contrar, aveau multe amănunte de pus la punct.

— Aţi descoperit ceva? întrebă amiralul, intrând în cabina centrului pentru informaţii de luptă.

— Toate aparatele care se află acum în aer sunt comerciale.

— Şi avioanele militare sunt dotate cu dispozitive de emisie-recepţie automată, care funcţionează la fel cu cele de pe avioanele civile, îi reaminti Sato.

— Nu se apropie nimic de noi.

Formaţiunea urma un curs ales în mod special, în afara culoarelor de zbor obişnuite. Panoul de afişaj arăta că toate aceste culoare erau intens circulate. Desigur, puteau fi observaţi de vreun avion militar, rătăcit pe un culoar de zbor normal, dar sateliţii americani erau la fel de performanţi. Până atunci previziunile sale se adeveriseră. Singura ameninţare reală care îl îngrijora putea veni din partea submarinelor, însă era pregătit să le înfrunte. Fiecare distrugător era echipat cu câte un radar SPY-ID, care scruta suprafaţa apei. Fiecare dispozitiv de control al tirului era pregătit de luptă. Orice rachetă îndreptată spre navele lor putea fi detectată şi atacată în primul rând de proiectilele SM-2MR, de concepţie americană (perfecţionate însă de japonezi), apoi de mitralierele CIW, aflate în spatele lansatoarelor de rachete. Acestea puteau opri majoritatea „vampirilor” – termenul generic pentru proiectilele lansate din aer. Un submarin avea posibilitatea de a contracara un atac cu ajutorul torpilelor, iar unele dintre acestea, cu focoase mai mari, puteau distruge orice navă din formaţiune. Însă zgomotul făcut de torpile ar fi fost auzit, iar elicopterele ASW puteau neutraliza imediat submarinul care s-ar fi încumetat să-i atace. Americanii nu aveau atât de multe submarine, iar comandanţii acestora trebuiau să fie deja extrem de precauţi, mai ales dacă izbuteau să doboare încă un submarin, pe lângă celelalte

două distruse.

Ce vor face americanii? Ei bine, ce mai puteau face acum? Era o întrebare pe care Sato şi-o pusese de nenumărate ori şi întotdeauna ajunsese la acelaşi răspuns. Se retrăseseră prea mult. Se bazau prea mult pe capacitatea lor de a opri inamicul, uitând că aceasta depindea de posibilitatea de a întreprinde alte acţiuni, în caz că prima eşua; vechea ecuaţie: nu vreau, dar pot. Din nefericire pentru ei, americanii se bazaseră prea mult pe prima şi o neglijaseră pe ultima şi, din câte ştia Sato, atunci când vor putea din nou, adversarul va fi capabil să-i oprească. Planul strategic general la îndeplinirea căruia îşi adusese şi el contribuţia nu era nou, ci doar mai bine executat, îşi zise el, stând în faţa panoului şi privind însemnele radar ale avioanelor civile deplasându-se pe rutele lor obişnuite, demonstrând prin însăşi prezenţa lor că lumea revenea la normal.

Ryan ştia că greul venea abia după ce ajungeai la o hotărâre. Nu era atât de dificil să o iei, cât să accepţi după aceea responsabilitatea pentru ceea ce făcuseşi. Procedase corect? Singura modalitate de a se convinge de justeţea deciziei era aceea de a lăsa timpul să treacă, dar atunci va fi fost deja prea târziu. Mai rău, privirea retrospectivă lăsa întotdeauna un gust amar, pentru că rareori se întâmpla să priveşti în urmă pentru a reanaliza ceea ce făcuseşi bine. De la un anumit nivel, lucrurile încetau să mai fie limpezi. Aşezai în balanţă opţiunile, cântăreai factorii, dar de cele mai multe ori îţi dădeai seama că, în orice direcţie ai apuca-o, cineva va avea de suferit. În acest caz, ideea era de a face rău unui număr cât mai restrâns de oameni – dar chiar şi aşa, aveau de pătimit oameni în carne şi oase, oameni care în mod normal nu ar fi trebuit să sufere dacă nu ai fi luat o hotărâre, ca un zeu mitologic atotputernic. Capacitatea de a lua astfel de decizii purta un nume – curaj moral – dat de cei care nu erau obligaţi să o facă şi un altul – stres – folosit de cei care o făceau.

Şi totuşi, trebuia să o facă. Atunci când acceptase funcţia, o făcuse conştient de riscuri. Pe Clark şi pe Chavez îi mai trimisese o dată în faţa pericolului, în deşertul din estul Africii şi îşi aducea încă aminte cât de îngrijorat fusese, însă misiunea se încheiase cu succes şi după aceea i se păruse floare la ureche, un joc inteligent jucat de o naţiune împotriva alteia. Cu toate că un om, în persoana lui Mohammed Abdul Corp, îşi pierduse viaţa în această acţiune,

ulterior îi venise uşor să spună că îşi meritase soarta. Ryan ascunsese amintirea aceea într-un sertar al memoriei, amânând cât mai mult clipa în care o va scoate din nou la lumină, presupunând că nu va fi tentat între timp să-şi scrie memoriile. Acum amintirea aceea bine dosită ieşise la suprafaţă, reanimată de necesitatea de a pune în joc alte vieţi omeneşti. Jack încuie documentele confidenţiale într-un sertar al biroului, apoi porni spre Cabinetul Oval.

— Am plecat la şefu', îi zise el agentului Serviciului Secret postat pe coridorul nord-sud.

— SWORDSMAN a plecat către JUMPER, anunţă acesta în microfon, pentru că în ochii celor care îi protejau pe funcţionarii din Casa Albă, aceştia erau în aceeaşi măsură simboluri şi fiinţe umane, de fapt nişte denumiri date funcţiilor pe care le îndeplineau.

Dar eu nu sunt un simbol, ar fi vrut să-i spună Ryan. Sunt o fiinţă umană. Trecu pe lângă alţi patru agenţi, aflaţi la posturile lor de pe traseu şi zări în privirea lor încredere şi respect, convingerea că el ştia ce avea de făcut şi ce trebuia să-i spună şefului, ca şi cum ar fi fost o fiinţă superioară lor. Numai Ryan ştia că nu era ceea ce îşi imaginau ei. Fusese destul de necugetat când acceptase această slujbă cu responsabilităţi infinit mai mari decât ale lor, mai mari decât ar fi dorit vreodată să aibă.

— Nu e prea amuzant, nu-i aşa? îl întâmpină Durling, de îndată ce îl văzu intrând în birou.

— Nu prea, răspunse Jack, aşezându-se.

Preşedintele îl privi o clipă şi surâse, ghicindu-i gândurile.

— Ia să vedem. Eu ar trebui să-ţi spun să te relaxezi, iar tu ar trebui să-mi spui mie acelaşi lucru, corect?

— Când eşti surmenat, e dificil să iei o hotărâre corectă.

— Da, însă uiţi un lucru. Dacă nu eşti stresat, nu mai e nevoie să iei nici o hotărâre, pentru că se rezolvă la un nivel inferior. Deciziile grele ajung la noi. S-a vorbit mult despre asta.

Era o remarcă deosebit de generoasă, pentru că îi uşura automat povara ce-i apăsa umerii, reamintindu-i că era, de fapt, doar un consilier al preşedintelui. Omul din spatele biroului din lemn de stejar avea o anume grandoare. Jack ar fi vrut să ştie cât de grea îi era povara şi dacă descoperirea ei îl luase prin surprindere. Sau poate că o considerase drept o altă obligaţie de îndeplinit.

— Bine, despre ce este vorba?

— Am nevoie de permisiunea dumneavoastră într-o problemă.

Ryan îi prezentă oferta făcută de Golovko – prima făcută la Moscova, a doua, cu numai câteva ore în urmă, precum şi implicaţiile acesteia.

— Am avea o perspectivă mai amplă?

— S-ar putea, însă nu dispunem de date suficiente pentru a ne implica.

— Şi?

— O astfel de decizie este de competenţa dumneavoastră, îi reaminti Ryan.

— De ce trebuie să…

— Domnule, asta înseamnă să dezvăluim atât identitatea agenţilor noştri, cât şi metodele de operare. Tehnic vorbind, nu ar fi de competenţa dumneavoastră, dar e o problemă pe care trebuie să o cunoaşteţi.

— Îmi sugerezi să accept.

— Da, domnule.

— Putem avea încredere în ruşi?

— Nu am pomenit cuvântul încredere, domnule preşedinte. Aici e vorba de o confluenţă de necesităţi şi disponibilităţi, plus o mică posibilitate de şantaj.

— Dă-i drumul, zise preşedintele, fără să stea prea mult pe gânduri.

Poate că era expresia încrederii pe care o avea în Ryan, care însă aşeza din nou întreaga răspundere pe umerii acestuia, înainte de a pune întrebarea următoare, Durling zăbovi câteva clipe.

— Ce urmăresc, Jack?

— Japonezii? Aparent, lucrurile sunt lipsite de sens. Nu reuşesc să-mi scot din cap întrebarea: de ce au distrus submarinele? De ce au ucis oameni? Pur şi simplu pare lipsit de logică să depăşească într-atât măsura.

— Să se poarte astfel cu cel mai important partener economic? completă Durling. Nu am avut ocazia să analizăm lucrurile, nu-i aşa?

Ryan clătină din cap.

— Un lucru e sigur, avem foarte multe probleme de rezolvat încă nu ştiu ce ne aşteaptă.

Preşedintele îşi săltă brusc capul.

— Ce-ai spus?

Ryan surâse.

— Asta-i o expresie a nevesti-mii când vorbeşte de medicină.

Trebuie să ştii ce îţi este rezervat. Înainte de a căuta răspunsuri, trebuie să-ţi formulezi întrebările.

— Şi cum facem asta?

— Oamenii lui Mary Pat sunt pe teren şi investighează. Parcurgem toate datele care ne parvin. Încercăm să deducem anumite lucruri din ceea ce ştim, ca să găsim conexiuni. Poţi afla multe din ceea ce încearcă să facă adversarul şi din felul în care procedează. Pentru mine, cel mai mare semn de întrebare este de ce au scufundat submarinele.

Ryan privi undeva, peste umărul preşedintelui, spre Washington Memorial, ce se profila dincolo de fereastră.

— Au făcut-o în aşa fel încât să ne lase o portiţă de scăpare. Putem susţine că a fost o coliziune sau mai ştiu eu ce…

— Ei chiar cred că vom accepta moartea echipajelor şi…

— Ne-au oferit prilejul. Poate că nu se aşteaptă să o facem, dar e o posibilitate.

Ryan rămase pe gânduri timp de vreo treizeci de secunde.

— Nu. Nu, nu cred că e posibil să ne cunoască atât de puţin.

— Te rog, continuă să gândeşti cu glas tare, îl invită Durling.

— Am retras prea mult flota…

— Nu vreau să aud asta acum! exclamă Durling iritat.

Ryan dădu din cap şi ridică o mână.

— E prea târziu să ne întrebăm de ce sau în ce fel. Ştiu. Dar important este că o ştiu şi ei. Toată lumea ştie ce avem şi ce nu avem şi, cu o pregătire şi cunoştinţe adecvate, poate deduce ce putem face. În cazul acesta, trebuie să planificăm astfel operaţiunile, încât să avem în vedere ce putem face şi cum poate riposta adversarul.

— Logic. Bine, continuă.

— O dată cu dispariţia ameninţării sovietice, submarinele au ieşit practic din joc. Asta pentru că nu sunt bune decât pentru două lucruri. Din punct de vedere tactic, sunt făcute să distrugă alte submarine. Dar din punct de vedere strategic sunt foarte limitate. Nu pot controla oceanul, aşa cum o fac navele de la suprafaţă. Nu pot lansa proiectile. Nu pot transporta oameni sau materiale dintr-un loc într-altul şi în fond asta înseamnă să controlezi cu adevărat oceanul.

Jack pocni din degete.

— Dar pot interzice accesul altora pe apă şi să nu uităm că Japonia e o ţară insulară. Prin urmare, se tem să apeleze la o asemenea măsură.

Sau, adăugă Jack pentru sine, poate că au făcut ceea ce puteau să facă. Au avariat portavioanele pentru că nu aveau posibilitatea să facă mai mult. Sau o aveau? La naiba, totul era atât de complicat.

— Şi zici i-am putea strânge cu uşa cu ajutorul submarinelor?

— Poate că da. Am mai făcut-o o dată. Totuşi, nu avem decât câteva submarine, ceea ce le-ar uşura acţiunea de contraatac. Dar asul lor din mânecă, la o asemenea măsură din partea noastră, este capacitatea nucleară de care dispun. Ripostează la o ameninţare strategică printr-o acţiune care e tot strategică la adresa noastră, ceea ce n-ar fi putut face în 1941. Lipseşte ceva important, domnule.

Ryan clătină din cap, continuând să privească monumentul din marmură albă de partea cealaltă a geamului gros, blindat.

— Există un amănunt pe care nu îl ştim.

— Motivul?

— Poate fi şi motivul. Dar în primul rând vreau să ştiu ce-ul lor. Ce vor? Ce scop final urmăresc?

— Nu de ce o fac?

Ryan întoarse capul şi privi în ochii preşedintelui.

— Domnule, decizia de a porni un război nu este aproape niciodată raţională. Primul război mondial a izbucnit pentru că nişte nebuni au asasinat un alt nebun. Evenimentul a fost manipulat cu multă şiretenie de ministrul de externe austriac, Leopold nu-ştiu-cum, alintat Poldi. Era un manipulator foarte dibaci, dar nu a luat în calcul simplul fapt că ţara sa nu deţinea puterea de a realiza ceea ce îşi propusese. Germania şi Austro-Ungaria au intrat în război. Au pierdut amândouă. În cel de-al doilea război mondial, Japonia şi Germania s-au întors împotriva lumii întregi, fără să se gândească la faptul că celelalte ţări puteau fi mai puternice decât ele. Mai ales Japonia. Nu au avut niciodată un plan adevărat pentru a ne înfrânge. Reţineţi, vă rog, ideea. Sau să luăm Războiul Civil, declanşat de Sud. Sudul a fost înfrânt. Războiul franco-prusac, pornit de Franţa. Franţa a pierdut. Aproape toate războaiele, de la revoluţia industrială încoace, au fost declanşate de partea care, în final, a fost înfrântă. *Quod erat demonstrandum.* Declanşarea unui război nu este un act raţional. De aceea, ideea ascunsă, de ce-ul, nu este atât de important pentru că probabil este eronat din start.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, Jack.

Jack ridică din umeri.

— Unele lucruri sunt evidente, cum zicea Buzz Fiedler de dimineață.

— Dar dacă nu e important de ce-ul, nici ce-ul nu este?

— Ba da, este important, pentru că, dacă discerni obiectivul, dacă afli ce doresc, atunci îi poți refuza. Aşa trebuie să începi înfrângerea inamicului. Şi, ştiți, celălalt devine atât de interesat de ceea ce vrea, atât de obsedat de importanța acestui țel, încât uită că s-ar putea să existe altcineva care i se va opune.

— Cam în genul unui infractor care vrea să jefuiască un magazin de băuturi? întrebă Durling, amuzat şi în acelaşi timp impresionat de expunerea lui Ryan.

— Războiul este cea mai mare infracțiune, un jaf armat proiectat la scară mare. Şi întotdeauna porneşte din cauza lăcomiei. Întotdeauna e declanşat de ambiția unei națiuni de a pune mâna pe ceva ce aparține alteia. Însă o poți învinge, refuzându-i accesul la ceea ce îşi doreşte. Propria sa lăcomie o va duce la pierzanie.

— Japonia în cel de-al doilea război mondial?

— Voiau să devină un adevărat imperiu. În esență, îşi doreau exact ceea ce aveau britanicii. Numai că au demarat cu un secol sau două prea târziu. Nu au intenționat nici o clipă să ne înfrângă, ci doar să…

Se opri brusc, examinând ideea înainte de a o rosti.

— … ci doar să-şi atingă scopul şi să ne forțeze să-i recunoaştem ca atare. Iisuse, îngăimă Ryan. Asta e. E vorba de acelaşi lucru. Aceleaşi metode. Oare şi acelaşi obiectiv?

Asta e, îşi zise consilierul. E chiar sub nasul meu.

Dacă l-ai putea descoperi. Dacă ai putea descoperi totul.

— Dar şi noi avem un obiectiv primordial, sublinie preşedintele.

— Ştiu.

George Winston simțea că era de datoria lui să întindă o mână de ajutor. Îşi lăsase soția şi copiii în Colorado, iar el pornise spre Ohio, instalat comod în avionul său particular. Privea distrat conturul neregulat, spuzit de luminițe, al oraşului. Bănuia că era Cincinnati, dar nu se obosi să întrebe piloții ce rută aleseseră spre Newark.

Motivația gestului său era, în parte, personală. Evenimentele petrecute vinerea trecută îi afectaseră serios averea, reducând-o pu multe sute de milioane. Natura evenimentului, precum şi modul în care investise banii în diferite instituții, contribuiseră considerabil

la pierderea uriaşă pe care o suferise, din moment ce era vulnerabil la orice variaţie programată a sistemului economic, însă nici nu era vorba în primul tind de bani. Bine, îşi zisese el, am pierdut două sute de milioane. Mai am încă suficienţi bani. Ceea ce îl afecta era răul provocat întregului sistem şi, în special, Grupului Columbus. Copilaşul lui încasase o lovitură cumplită. Se simţea asemenea unui tată care sărea în ajutorul fiicei măritate, ştiind că va rămâne toată viaţa copilul lui. Ar fi trebuit să fiu acolo, se mustră Winston în gând, mi-aş fi putut da seama ce se petrecea şi aş fi putut interveni la timp. Cel puţin mi-aş fi putut proteja investitorii. Efectul complet nu se făcuse încă resimţit, însă gravitatea situaţiei întrecea deja orice închipuire. Winston simţea că trebuia să facă ceva, să-şi ofere serviciile, prevalându-se de experienţa vastă pe care o avea în domeniu. Acei investitori erau încă ai lui.

Zborul până la Newark decurse fără incidente. Gulfstream ateriză lin pe pista de rulare a aeroportului. Winston era aşteptat de o maşină condusă de unul din foştii lui subalterni. Bărbatul nu purta cravată, lucru neobişnuit pentru un absolvent al Universităţii Wharton.

Mark Gant nu închisese ochii de cincizeci de ore şi aştepta, sprijinit de caroseria maşinii, pentru că, în afară de durerea cumplită de cap, mai uşor de măsurat pe scara Richter, avea senzaţia că pământul îi fugea de sub picioare. Cu toate acestea, era fericit că se afla acolo. Dacă exista vreo persoană care putea descâlci această harababură, aceea era fostul său şef. De îndată ce avionul particular se opri, Mark se apropie de scară.

— Cât este de grav? fu primul lucru pe care-l rosti George Winston de îndată de coborî.

Cei doi bărbaţi erau destul de apropiaţi, însă afacerile aveau prioritate.

— Încă nu ştim, răspunse Gant, conducându-l spre maşină.

— Nu ştiţi?

Aşteptă să urce mai întâi în maşină, pentru a auzi explicaţia. Gant îi întinse prima pagină a ziarului Times, fără să scoată un cuvânt.

— E adevărat?

Winston parcurse rapid primele două coloane ale articolului, apoi întoarse paginile până la a douăzeci şi una, unde continuarea era încadrată de mai multe reclame pentru lenjerie de damă.

A doua surpriză pe care i-o rezervase Gant era aceea că

managerul numit de Raizo Yamata dispăruse.

— Vineri seara a luat avionul spre Japonia. Spunea că vrea să-l roage pe Yamata-san să vină cât mai repede la New York ca să stabilizeze situația. Sau poate că voia să iasă basma curată în fața şefului. Cine dracu' poate şti?

— Şi atunci cine a rămas la conducere, Mark?

— Nimeni.

— Fir-ar să fie, Mark, trebuie să fie cineva care să dea ordine.

— Nu am primit instrucțiuni. L-am căutat la telefon pe individ. Nu l-am găsit la birou. Am lăsat mesaje pe robot, l-am sunat acasă, la Yamata, la toate numerele pe care le ştiam. Nimic, George. Toată lumea se ascunde. La naiba, nu mi-ar păsa nici dacă nenorocitul ăla s-ar arunca cu capul înainte de pe cea mai înaltă clădire din oraş.

— Bine, am nevoie de un birou şi de toate datele pe care le aveți.

— Care date? Nu avem nimic. Ai uitat că s-a prăbuşit întregul sistem?

— Aveți evidențele contractelor noastre, nu?

— Păi, am o înregistrare… mă rog, o copie, se corectă Gant. FBI-ul a luat originalele.

Gant era un specialist strălucit, a cărui primă mare dragoste rămăsese matematica. Nu trebuia decât să-i dai instrucțiuni corespunzătoare şi era în stare să manevreze piața ca un scamator versat. Dar, la fel ca majoritatea funcționarilor de pe Wall Street, simțea nevoia să i se spună de către altcineva ce avea de făcut. Mă rog, fiecare cu lipsurile lui, însă Gant era în plus isteț, cinstit şi îşi cunoştea limitele. Ştia când trebuia să strige după ajutor. Această calitate o aveau poate trei, patru persoane din o sută.

Deci, probabil că i se adresase lui Yamata sau adjunctului său pentru îndrumări…

— În timp ce se petreceau toate astea, ce fel de instrucțiuni ați avut?

— Instrucțiuni?

Gant îşi frecă obrajii neraşi şi clătină din cap.

— La dracu', am făcut tot posibilul să evităm dezastrul. Dacă Banca Comercială nu ar fi dat-o în bară, am fi scăpat cu fața curată. Eu am investit enorm în metale prețioase, în GM şi…

— Nu la asta mă refeream.

— Ne-a spus să nu ne oprim. Slavă Domnului că a scos repede acțiunile bancare. Al dracului să fiu dacă nu şi-a dat seama ce se va petrece cu ele. Înainte ca totul să se ducă dracului eram foarte

bine plasați. Dacă nu ar fi fost toate telefoanele alea panicate… George, îți vine să crezi, uite că până la urmă s-a întâmplat. Doamne, dacă oamenii nu şi-ar fi pierdut capul.

Scoase un oftă.

— Dar şi l-au pierdut şi acum, cu tot balamucul de la Banca Comercială… George, nu ştiu ce va fi mâine, la deschidere. Nu ştiu dacă e adevărat, nu ştiu dacă vom putea drege lucrurile până mâine dimineață… Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu, încheie Gant, pe când pătrundeau în tunelul Lincoln.

Întreaga poveste de pe Wall Street spusă într-o singură frază deznădăjduită, îşi zise Winston, privind faianța lucioasă ce îmbrăca pereții tunelului. De fapt, întreaga situație era asemănătoare unui tunel. Poți vedea înainte şi înapoi, însă nu vezi nimic lateral. Ai o perspectivă limitată, dincolo de care nu poți zări nimic.

— Mark, încă sunt directorul firmei.

— Da şi ce-i cu asta?

— Ca şi tine, de altfel, continuă Winston.

— Ştiu, dar…

— Putem convoca o şedință de consiliu. Trebuie să începi să dai telefoane, comandă George Winston. Imediat ce ieşim din gaura asta blestemată.

— Când o ținem?

— Acum, fir-ar să fie! înjură Winston. Trimit avionul meu personal după cei care sunt în afara oraşului.

— Majoritatea sunt la birou.

Asta era cam singura veste bună pe care o primise George începând de vineri după-amiază.

— Bănuiesc că ceilalți s-au dat la fund.

După câteva clipe ieşiră din tunel. Winston luă telefonul celular din suport şi-l întinse lui Gant.

— Dă-i drumul.

Winston era curios să ştie dacă Gant îşi imagina ce le va cere la şedință. Probabil că nu. Era un specialist excelent, însă nu reuşise niciodată să-şi depăşească limitele.

De ce naiba am plecat? se întrebă Winston cu năduf. Nu era indicat să laşi economia americană pe mâinile unora care nu ştiau cum funcționează.

— Ei bine, am reuşit, rosti amiralul Dubro.

Viteza de navigație a flotei coborî la douăzeci de noduri. Se aflau

la două sute de mile distanță de Capul Dondra. Ar fi avut nevoie de mai mult spațiu, dar faptul că reuşiseră să ajungă până în acest punct era deja un succes. Cele două portavioane se distanțaseră, urmat fiecare de formațiunea sa regrupată imediat într-un semicerc, în jurul navelor-amiral Abraham Lincoln, respectiv Dwight D. Eisenhower. După o oră urmau să iasă din câmpul vizual şi acesta era un lucru bun, însă viteza mărită epuizase combustibilul din rezervoare, ceea ce era un semnal de alarmă. Portavioanele cu propulsie nucleară erau în acelaşi timp şi un fel de petroliere care transportau tone de combustibil pentru avioanele cu propulsie obişnuită, capabile să le realimenteze ori de câte ori era nevoie. Curând va fi nevoie. Petrolierele flotei, Yukon şi Rappahannock, erau pe drum, venind de la Diego Garcia, cu o încărcătură de optzeci de mii de tone de combustibil distilat, însă situația se agrava dintr-o clipă în alta. Eventualitatea unei confruntări îl obliga pe Dubro să țină rezervoarele pregătite, pentru că o confruntare însemna luptă, iar lupta presupunea întotdeauna viteză, fugă din calea pericolului.

— Vreo veste de la Washington?

Comandantul Harris clătină din cap.

— Nu, domnule.

— Bine, zise comandantul forțelor de luptă pe un ton periculos de calm, după care se îndreptă spre biroul de comunicații.

Pentru moment, rezolvase o mare problemă operațională, iar acum sosise clipa să-şi descarce nervii pe cineva.

27
Acumulări

Totul scăpa de sub control cu o viteză ameţitoare, efectul propagându-se în cercuri concentrice, ce nu duceau nicăieri. Într-un oraş obişnuit cu scurgerea de informaţii şi, în acelaşi timp, dedicat luptei pentru combaterea acesteia, cum era Washingtonul, oficialităţile erau prea absorbite de cele patru crize majore, simultane, care se abătuseră asupra ţării, pentru a-şi putea aduce contribuţia măcar la rezolvarea uneia dintre ele. Nu era nimic neobişnuit în asta, fapt ce i-ar fi deprimat pe cei în măsură să se ocupe de găsirea soluţiilor şi care, desigur, în clipele acelea erau prea ocupaţi că să le caute. Ryan era mulţumit că, cel puţin, cea mai mare noutate rămăsese încă necunoscută marelui public. Deocamdată.

— Scott, care sunt referenţii cei mai buni pentru Japonia?

Nu ştia dacă Adler era încă fumător sau îşi cumpărase un pachet pe drum. Ryan îşi adună bruma de autocontrol ce-i mai rămăsese pentru a rezista tentaţiei de a cerşi o ţigară; însă nici nu-i putea cere oaspetelui său să nu fumeze în birou. Fiecare lupta cu stresul cum credea de cuviinţă. Faptul că Adler făcea acum ceea ce făcuse Ryan cu câtva timp în urmă nu era decât o neplăcere în plus într-un weekend ce trecuse mai repede decât şi-ar fi putut imagina cineva.

— Aş putea forma un grup de lucru. Cine-l conduce?

— Tu, răspunse Jack.

— Ce-o să spună Brett?

— Va spune „Am înţeles, să trăiţi”, replică Jack, prea obosit să mai fie politicos.

— Ne-au ars, Jack.

— Câţi ostatici potenţiali sunt?

În afară de militarii rămaşi pe insulă, existau probabil mii de turişti, oameni de afaceri, reporteri, studenţi.

— Nu avem absolut nici o posibilitate să aflăm, Jack. Absolut nici una, recunoscu Adler. E totuşi îmbucurător faptul că nu există nici un indiciu cum că ar fi trataţi cu brutalitate. Nu suntem în 1941, cel puţin asta-i părerea mea.

— Dacă o fac…

— Atunci ne vom înfuria şi noi. Trebuie să-şi dea seama de asta.

Majoritatea americanilor uitaseră tratamentul rezervat prizonierilor străini. Ryan nu făcea parte dintre aceştia.

— Acum ne cunosc mult mai bine decât ne cunoşteau atunci. Am avut atâtea colaborări. Şi, în afară de asta, sunt o puzderie de japonezi în țara asta.

— Nu uita, Scott, că au o cultură total diferită de a noastră. Altă religie şi altă concepție despre poziția ființei umane în natură. Pentru ei, viața unui om are o altă valoare, spuse consilierul pe un ton sumbru.

— Nu e momentul să fim rasişti, Jack.

— Toate astea sunt fapte reale. N-am spus că ne sunt inferiori. Am spus doar că nu vom putea face greşeala de a crede că sunt conduşi de aceleaşi motivații ca şi noi.

— Corect.

— Am nevoie de sfaturile unor oameni care cunosc bine cultura lor. Am nevoie de oameni care gândesc aşa cum gândesc şi ei.

Problema era să le găsească un spațiu corespunzător, însă la etajul inferior existau birouri care puteau fi eliberate, deşi ocupanții lor vor vocifera cu siguranță în fața acestui „abuz” la adresa protocolului şi a sistemului electoral.

— Aş putea găsi câțiva, promise Adler.

— Ce se aude pe la ambasade?

— Nu prea ştie nimeni nimic. Totuşi, în Coreea s-a întâmplat ceva interesant.

— Ce anume?

— Ataşatul militar din Seul a intervenit pe lângă nişte prieteni ca să pună câteva baze militare în stare de alertă. L-au refuzat. E prima oară că refuză o rugăminte din partea noastră. Bănuiesc că guvernul lor încă nu e lămurit ce se petrece.

— Oricum, er prematur să ne gândim la asta.

— Vom întreprinde ceva?

Ryan clătină din cap.

— Încă nu ştiu.

Telefonul începu să sune insistent.

— Vă caută Comandamentul Militar, domnule doctor Ryan.

— Ryan la aparat, spuse Jack, ridicând receptorul. Da, fă-mi legătura. Drace, şopti el atât de încet, încât Adler abia înțelese ce spunea. Domnule amiral, vă sun eu mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Indienii, veni răspunsul lapidar al lui Ryan.

— Linişte, vă rog, zise Mark Gant, ciocănind cu vârful stiloului în masă.

Erau prezenți puțin peste jumătate din cei convocați, însă adunarea era statutară.

— George, ai cuvântul.

Expresia fețelor din jurul său îl tulburară pe George. Pe de o parte, bărbații şi femeile din jurul mesei erau extenuați. Pe de altă parte, erau înfricoşați. Şi mai exista ceva în privirile lor care îl îndurera cel mai tare: încrederea pe care o aveau în el, ca şi cum ar fi fost Iisus coborât pe pământ Nu era bine. Nici un om nu ar trebui să dispună de o asemenea putere. Economia americană era prea vastă. Erau prea mulți cei ce depindeau de ea. Mai presus de toate, era prea complexă pentru a putea fi înțeleasă de un singur om sau chiar de douăzeci. Acesta era inconvenientul modelelor de care depinde toată lumea. Mai devreme sau mai târziu, totul se reducea la compararea, măsurarea şi reglarea a ceva ce exista pur şi simplu. Exista şi funcționa. Oamenii aveau nevoie de el, însă nimeni nu ştia exact cum funcționa. Principala greşeală a marxiştilor fusese aceea că îşi închipuiseră că ştiau. Vreme de trei generații, sovieticii încercaseră să comande unei economii să funcționeze, în loc să o lase liberă şi urmarea fusese că cea mai bogată națiune din lume sufocase străzile cu cerşetori. Situația nu era foarte diferită nici aici. Americanii nu încercaseră să dirijeze funcționarea economiei, ci să trăiască de pe urma ei, însă în ambele cazuri trebuia să existe iluzia înțelegerii fenomenului. Dar nu îl pricepea nimeni, poate doar în linii mari.

În principiu, era vorba de necesități şi timp. Oamenii aveau nevoi. În primul rând, mâncare şi adăpost. Acestea erau asigurate de alți oameni, care produceau alimente şi construiau case. Ambele erau făcute în timp şi, pentru că erau cel mai prețios bun al omului, aceste persoane trebuia recompensate. Sau, alt exemplu, maşinile – oamenii aveau nevoie de mijloace de transport. Când cumperi o maşină, plăteşti pentru timpul afectat asamblării şi fabricării pieselor componente; în fond, plăteşti minerii care au scos la suprafață, în timp, minereul de fier şi bauxita. Toate opțiunile potențiale contribuie la complexitatea procesului. Poți conduce diferite modele de automobile. Fiecare furnizor de bunuri sau servicii, implicat în producerea maşinilor, avusese inițial de ales între mai multe surse şi, cum timpul este prețios, cel care şi-a folosit timpul cel mai eficient va fi mai bine recompensat. Asta se

numeşte concurenţă, o cursă interminabilă, în care toată lumea se ia la întrecere cu toată lumea. În fond, orice companie şi, într-un fel, orice individ din America este în competiţie cu semenii lui. Toată lumea munceşte. Dar toată lumea este, în acelaşi timp, consumator. Fiecare persoană produce câte ceva pentru folosul celorlalţi. Fiecare alege un produs sau un serviciu din gama largă oferită de economie. Aceasta este ideea fundamentală.

Adevărata complexitate este însă rezultatul posibilelor interacţiuni. Cine ce cumpără şi de la cine. Cine este mai eficient, cine îşi foloseşte mai bine timpul, spre binele consumatorilor şi al lui personal. Este o aglomerare uriaşă, în care toată lumea vorbeşte cu toată lumea. Pur şi simplu este imposibil să urmăreşti toate conversaţiile.

Şi totuşi, Wall Street dădea impresia că era posibil, că modelele pe calculator putea prevedea în mare ce se va petrece de la o zi la alta. Era imposibil. Puteai analiza activitatea companiilor individuale, formându-ţi o idee despre ce făceau bine şi ce făceau rău. Până la un anumit punct puteai deduce de aici orientările viitoare, pentru a profita de pe urma lor. Însă folosirea computerelor şi a tehnicilor de modelare se extinsese din ce în ce mai mult, îndepărtându-se de realitatea imediată şi adâncind iluzia. Prăbuşirea ce avusese loc în urmă cu trei zile zguduise această iluzie, privându-i pe oameni de orice punct de sprijin. Cu excepţia mea, îşi zise George, privind feţele celorlalţi.

Fostul preşedinte al Grupului Columbus îşi cunoştea limitele. Ştia exact până în ce punct înţelegea sistemul şi unde se sfârşea această înţelegere. Ştia că nu exista practic nimeni care să poată face sistemul să funcţioneze ca un întreg.

— Mie îmi sugerează o casă fără stăpân, începu el. Ce va fi mâine?

Toţi specialiştii adunaţi în jurul său îşi feriră stânjeniţi privirile, plecând ochii sau schimbând ocheade furişe cu cei de vizavi. Cu numai trei zile în urmă s-ar fi găsit cineva care să ia cuvântul, să-şi spună părerea cu mai multă sau mai puţină convingere. Dar acum nu exista nici un voluntar, pentru că nimeni nu ştia ce va fi. Nu-i veni nimănui vreo idee, aşa că nu luă nimeni cuvântul.

— Aveţi un preşedinte. V-a spus ceva? insistă Winston.

Câteva persoane clătinară din cap.

Aşa cum se aşteptase, Gant fu acela care se hotărî să pună degetul pe rană.

— Doamnelor şi domnilor, preşedintele şi managerul sunt aleşi

de Consiliul de Administrație, corect? Acum avem nevoie de un lider.

— George, te întorci la noi? se auzi un glas.

— Eu aşa zic, altfel veți asista la cea mai spectaculoasă decorporalizare văzută vreodată.

Era o glumă slăbuță, care atrase totuşi câteva zâmbete, semn al unui mic entuziasm incipient.

— În acest caz, propun să declarăm posturile de preşedinte, respectiv de manager, ale companiei vacante.

— De acord.

— Supun la vot moțiunea, continuă Gant pe un ton exagerat de sobru. Cine este pentru?

Toți răspunseră la afirmativ.

— Împotrivă?

Linişte mormântală.

— Moțiunea a fost aprobată. Postul de preşedinte al Grupului Columbus a devenit vacant. Există vreo propunere?

— Îl propun pe George Winston pentru funcția de preşedinte şi manager, zise o voce.

— De acord.

— Cine este pentru? întrebă Gant.

Votarea decurse identic cu prima, dar entuziasm general crescând.

— George, bine ai venit înapoi.

Se auziră câteva aplauze răzlețe.

— Bine, zise Winston, ridicându-se.

Începu să se plimbe nervos prin încăpere, apoi rosti, spre surprinderea celor de față:

— Trebuie să-l anunțăm pe Yamata. În primul rând, vreau să văd tot ce aveți în legătură cu tranzacțiile încheiate vineri. Înainte de a ne gândi cum reparăm şandramaua, trebuie să aflăm cum s-a prăbuşit. Ne aşteaptă un weekend obositor, dar trebuie să ne apărăm clienții.

Îşi dădu seama că prima sarcină va fi deosebit de grea. Winston nu ştia dacă răul făcut putea fi reparat, însă erau obligați să înceapă prin a examina ce mersese atât de prost. Simțea că era aproape. Avea senzația neplăcută pe care ți-o dădea lipsa de informații complete asupra unui lucru important. În parte, era vorba de instinct, ceva de care depindea şi de care se ferea, în acelaşi timp, până ce putea alunga senzația neplăcută prin fapte concrete. Totuşi, mai era ceva, ceva ce nu se putea defini. Ceva ce

trebuia descoperit.

Chiar şi veştile bune puteau fi de rău augur. Generalul Arima apărea frecvent la televizor, ultima veste era aceea că oricare cetăţean care dorea să părăsească Insula Saipan era liber să călătorească nestingherit până la Tokio, de unde îşi putea continua drumul spre Statele Unite. În fond, era un mod indirect de a spune că nu se schimbase nimic important.

— Mare scofală, mârâi Pete Burroughs, privind chipul zâmbitor de pe ecran.

— Eu nu cred o iotă, spuse Oreza, abia trezit după cinci ore de somn.

— Eu da. Priveşte spre colina aceea, la sud-est de noi.

Navlositorul îşi frecă barba şi privi în direcţia indicată. La o jumătate de milă distanţă, pe o colină recent defrişată în vederea construirii unui nou hotel (plaja era deja saturată de construcţii turistice) vreo optzeci de bărbaţi instalau o baterie de rachete Patriot. Montaseră deja radarele şi acum se pregăteau să fixeze primul din grupul de patru containere.

— Ei bine, ce facem? întrebă inginerul.

— Hei, ai uitat că sunt un simplu marinar?

— Pe vremuri ai purtat uniformă, nu?

— Pe cea a Pazei de Coastă. N-am omorât niciodată pe nimeni. Cât despre chestia aia – zise el, arătând spre lansatorul de rachete – probabil că ştii mai multe decât mine.

— Sunt fabricate în Massachusetts. Parcă la Raytheon. Compania mea produce cipurile pentru ele.

Cunoştinţele lui Burroughs se opreau aici.

— Se pare că au de gând să rămână aici.

— Mda.

Oreza puse mâna pe binoclu şi privi din nou pe fereastră. Putea vedea şase intersecţii. La fiecare erau postaţi în jur de zece oameni – o grupă – dotaţi cu câteva Jeepuri şi maşini Toyota Land Cruiser. Deşi unii dintre soldaţi aveau tocuri de pistol la brâu, nu se vedea nici o ţeavă de armă, ca şi cum s-ar fi temut să nu arate ca vreo juntă sud-americană de pe vremuri. De câte ori trecea vreo maşină – din câte vedea Oreza, nu era oprită nici una – militarii făceau semne prietenoase cu mâna. Praf în ochi, îşi zise Oreza în gând.

Erau calmi, pentru că aveau deplină încredere în victoria lor. Lucru valabil până şi pentru echipa care monta lansatoarele de rachete sus, pe vârful dealului. Nu se grăbeau. Îşi făceau treaba

pe-ndelete, cu profesionalism, cum trebuia, însă, dacă ar fi avut de gând să se folosească de maşinăriile acelea infernale, s-ar fi mişcat mai iute. Exista o diferență între activitatea pe timp de război şi cea executată pe timp de pace, chiar dacă unii susțineau că antrenamentul elimina deosebirile. Îşi întoarse privirea spre cea mai apropiată intersecție. Soldații nu erau câtuşi de puțin neliniştiți. Arătau şi se mişcau ca nişte militari, însă nu priveau în jur cu încordarea celui aflat pe un teritoriu inamic.

Poate că asta era bine. Nu se făcuseră arestări şi încarcerări, aşa cum se întâmpla în urma unei invazii. Nu-şi etalaseră forțele de luptă, ci se mărginiseră la o prezență lipsită de ostentație. Dacă n-ar fi ştiut că sunt pe insulă, nici nu le-ar fi remarcat prezența, îşi zise Navlositorul. Însă era limpede că intenționau să rămână pe insulă şi că nu-şi imaginau că cineva ar îndrăzni să se opună. Iar Navlositorul nu era în situația să-i determine să îşi schimbe convingerile.

— Iată primele fotografii aeriene, zise Jackson. Nu prea am avut timp să le studiem, dar…

— Dar o vom face, completă Ryan fraza. Nu uita că sunt ofițer de contrainformații cu patalama la mână. Mă descurc.

Ryan aprinse veioza de pe birou, iar Robby formă combinația de cifre de la servieta diplomat.

— Când veți lua următoarele imagini?

— Chiar acum, însă norii acoperă majoritatea suprafeței insulelor.

— Căutați armament nuclear? întrebă Adler.

— Bineînțeles, răspunse amiralul Jackson.

Puse pe masă prima fotografie pe care apărea Insula Saipan. În port erau ancorate două remorchere. Parcarea aflată în imediata apropiere era plină de vehicule militare, în special camioane, dispuse în şiruri ordonate.

— Ce părere ai? întrebă Ryan.

— E o divizie mai mare. Aceasta este o baterie Patriot, spuse Jackson, bătând cu vârful creionului în fotografie. Artilerie mobilă. Ăsta arată ca un radar de apărare antiaeriană. Pe insulă există o colină cu înălțimea de patru sute de metri. De pe vârf se poate vedea până la o distanță de cincizeci de mile.

Scoase o altă fotografie.

— Acestea sunt aeroporturile. Iată aici cinci avioane de luptă F-15, iar puțin mai departe observați că am surprins două aparate F-

3 care se pregătesc de aterizare.

— F-3? întrebă Adler surprins.

— Este versiunea produsă în serie a aparatelor FS-X, explică Jackson. Sunt destul de performante, dar în esență sunt nişte modele F-16 modificate puțin. Aparatele Eagle sunt folosite în apărarea antiaeriană.

— Avem nevoie de mai multe fotografii, spuse Ryan pe un ton grav.

Acum totul părea înspăimântător de real. Malefic de real, cum îi plăcea lui să spună. Nu mai era vorba de analize şi rapoarte verbale. Acum avea în față dovada concretă, fotografiile luate din satelit. Nu încăpea nici o îndoială că țara sa se află în război.

Jackson dădu din cap.

— În primul rând, avem nevoie de profesionişti care să examineze aceste fotografii. Dacă vremea ne-o permite, vom obține patru fotografii pe zi. Trebuie să studiem fiecare centimetru pătrat de pe Saipan, apoi de pe Tinian, Rota, Guam şi toate celelalte insule mărunte.

— Dumnezeule, Robby, dar vom fi în stare? întrebă Jack.

Întrebarea, deşi pusă în termeni simpli, avea implicații de care nici măcar el nu-şi putea da încă seama. Amiralul îşi ridică încet privirea de pe fotografii şi spuse pe tonul egal al profesionistului, fără urmă de furie:

— Încă nu ştiu.

Tăcu, apoi întrebă la rândul lui:

— Vom încerca?

— Nici eu nu ştiu, replică consilierul. Robby?

— Poftim, Jack?

— Înainte de a ne hotărî să încercăm, trebuie să ştim dacă suntem în stare.

Amiralul Jackson dădu din cap.

— Am înțeles.

Îşi petrecuse aproape toată noaptea ascultând sforăitul tovarăşului său. Ce se întâmplă cu tipul ăsta? se întrebă Chavez năucit. Cum dracu' era în stare să doarmă? Soarele se înălțase sus pe cer şi zgomotele înfundate ale oraşului pătrundeau prin fereastră şi prin pereți, fără a izbuti însă să-i tulbure somnul lui Clark. Mă rog, îşi zise Ding, era un bărbat în vârstă şi poate că avea nevoie de mai multă odihnă. În clipa aceea se întâmplă un lucru uluitor, pentru prima oară de când se aflau la Tokio. Se auzi

zbârnâitul telefonului. Jack deschise imediat ochii, însă Ding fu mai iute şi ridică receptorul.

— *Tavarişci,* zise o voce. Vă aflaţi de atâta timp în ţară şi nu m-aţi sunat.

— Cine sunteţi? întrebă Chavez.

Deşi studiase rusa cu multă atenţie, o auzise rareori la telefon şi acum îi răsuna în urechi ca o limbă extraterestră. Nu-i era greu să se prefacă toropit de somn. Mai greu izbuti să-şi stăpânească uimirea, câteva clipe mai târziu.

La capătul celălalt al firului se auzi un râs amuzat.

— Cine să fie, Evgheni Pavlovici? Spălaţi-vă pe ochi şi veniţi să luaţi micul dejun cu mine. Vă aştept jos.

Domingo Chavez avu senzaţia că i se opreşte inima. Putea să jure că aşa se întâmplase, preţ de câteva secunde, după care sângele începu din nou să circule.

— Lasă-ne câteva minute să ne pregătim.

— Ivan Sergheevici a întrecut iar măsura, nu-i aşa? întrebă vocea şi râse din nou. Spune-i că e prea bătrân pentru astfel de excese. Bine, o să iau un ceai până veniţi.

Pe toată durata conversaţiei, Clark stătuse cu privirea aţintită asupra lui. Văzând paloarea de pe faţa partenerului său, privi în jur, încercând să detecteze eventualele primejdii. Domingo nu făcea parte dintre cei care se pierdeau repede cu firea. Însă ceea ce auzise la telefon îi speriase de moarte pe puşti.

John se ridică şi deschise televizorul. Dacă îi ameninţa vreun pericol, era deja prea târziu să se salveze. Pe fereastră era imposibil să fugă. Holul putea fi înţesat de poliţişti înarmaţi. Clark intră în baie şi se privi în oglindă. Într-o fracţiune de secundă Chavez intră după el.

— Cel care a sunat mi s-a adresat pe numele „Evgheni”. Ne aşteaptă jos.

— Cum vorbea? întrebă Clark, trăgând apa la toaletă.

— Ruseşte. Pronunţie şi sintaxă ireproşabile.

Apa se opri şi câteva secunde fură nevoiţi să tacă. La naiba, îşi zise Clark în gând, privind în oglindă în căutarea unui răspuns, însă nevăzând altceva decât două feţe răvăşite. Ofiţerul începu să se spele, meditând la diferitele posibilităţi. Gândeşte-te. Dacă ar fi fost poliţia japoneză, nu s-ar fi obosit să... Nu. Puţin probabil. Pentru toată lumea, spionii erau nişte fiinţe periculoase şi respingătoare, o moştenire ciudată a filmelor cu James Bond. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut un agent de informaţii ar fi fost

acela de a deschide focul. Principala lor calitate fizică era aceea de a fugi şi de a se ascunde. Acest lucru părea să le scape celorlalţi. Dacă poliţia le dăduse într-adevăr de urme, atunci când deschisese ochii ar fi trebuit să se pomenească cu un pistol în faţă. Dar nu se întâmplase aşa. În regulă. Probabil că nu îi ameninţa nici un pericol iminent.

Chavez îl privea uluit pe Clark, care se spăla pe îndelete. Se bărbieri şi se spălă pe dinţi, după care ieşi tacticos din baie. Reuşi chiar să surâdă, pentru că expresia feţei trebuia să fie în concordanţă cu tonul vocii.

— Evgheni Pavlovici, trebuie să fim prezentabili la întâlnirea cu prietenul nostru, nu crezi? Nu l-am văzut de atâtea luni.

Cinci minute mai târziu închideau uşa în urma lor.

Talentul actoricesc nu este cu nimic mai puţin important pentru un agent de spionaj decât pentru actorii profesionişti pentru că, asemenea scenei, spionajul oferă rare prilejuri pentru reluări. Maiorul Boris Ilici Şerenko, rezidentul RSV la Tokio, fusese trezit din somn cu patru ore în urmă de un telefon, aparent inofensiv, de la ambasadă. Operând sub identitatea falsă de ataşat cultural al ambasadei, în ultimul timp organizase un turneu al unei trupe de balet din St. Petersburg în Japonia. După ce lucrase timp de cincisprezece ani ca ofiţer KGB, maiorul Şerenko fusese numit în fruntea unei agenţii mai noi şi mai restrânse. Acum ocupa chiar o funcţie mai importantă. Poporul său se afla în situaţia de a nu putea face faţă ameninţărilor din exterior, de aceea informaţiile erau mai preţioase ca oricând. Poate că aşa se explica nebunia aceasta. Sau poate că cei de la Moscova îşi ieşiseră complet din minţi. Nu găsea un răspuns satisfăcător. Mă rog, cel puţin putea savura un ceai bine pregătit.

La ambasadă îl aştepta un mesaj cifrat de la centrala din Moscova – în privinţa aceasta lucrurile nu se schimbaseră – cu nume şi descrieri amănunţite. Detaliile primite uşurau mult identificarea persoanelor în chestiune. Mai greu îi venea să înţeleagă ordinul primit.

— Vania!

Şerenko se apropie în fugă, apucând mâna bărbatului mai în vârstă, însă trecând peste pupăturile cu care îşi întâmpinau de obicei ruşii amicii. Se feri să o facă, în parte pentru a nu jigni sensibilitatea japonezilor şi pe de altă parte pentru că se temea să nu fie admonestat de americanii aceştia lipsiţi de sensibilitate. Indiferent dacă era sau nu o nebunie, momentul era plin de

savoare. Ar fi fost amuzant să le dea peste nas în public acestor doi ofițeri CIA.

— Nu ne-am văzut de atâta timp.

Şerenko observă că bărbatul mai tânăr se străduia, fără mare succes, să-şi ascundă sentimentele. La KGB/RVS nu existau informații despre el. Însă numele lui John Clark era cunoscut. Numele şi descrierea nu puteau să se potrivească decât unui singur bărbat din lume. Înălțimea între un metru optzeci şi cinci şi un metru nouăzeci. Nouăzeci de kilograme. Păr şaten. În bună condiție fizică. La toate astea, Şerenko adăugă ochii albaştri şi o strângere de mână fermă. Nervi de oțel, conchise maiorul în sinea lui.

— Într-adevăr. Ce-ți mai face familia, prietene?

În plus, vorbeşte perfect ruseşte, adăugă în gând Şerenko, remarcând accentul de St. Petersburg. În timp ce trecea în revistă particularitățile fizice ale americanului, observă că două perechi de ochi, unii albaştri, ceilalți căprui, făceau acelaşi lucru cu el.

— Natalia îți duce dorul. Haideți. Mor de foame.

Îi conduse pe cei doi într-un separeu aflat pe colț.

Pe coperta dosarului subțirel primit de la Moscova scria mare: JOHN CLARK. Un nume comun, ce putea fi confundat cu oricare alt nume fals, folosit de agenți. Agent de teren, provenit din trupele de paraşutişti, bănuit că desfăşura misiuni secrete speciale. Deținea două medalii pentru curajul şi profesionalismul de care dăduse dovadă în acțiunile de teren. Lucrase o scurtă perioadă de timp ca ofițer de pază şi securitate, dar nu se ostenise nimeni să-l fotografieze în perioada aceea. Tipic, îşi zise Şerenko. Privindu-l pe bărbatul din fața sa, îl găsi perfect relaxat, bucurându-se de compania unui vechi prieten, de existența căruia habar nu avusese până acum trei minute. Desigur, ştia că CIA folosea agenți excelent pregătiți.

— Aici putem vorbi nestingheriți, spuse Şerenko mai încet, continuând să vorbească ruseşte.

— Crezi…?

— Şerenko, Boris Ilici, rezident-adjunct, zise el, dezvăluindu-şi în sfârşit identitatea.

Îşi privi pe rând invitații, salutându-i cu câte o mişcare a capului.

— Dumneata eşti John Clark… iar dumneata, Domingo Chavez.

— Iar aici este blestemata de Zona Crepusculară, mormăi Ding.

— „Prunii înfloresc şi preotesele plăcerii cumpără eşarfe noi

într-o cameră de bordel.” Nu e tocmai Puşkin, nu-i aşa? Nici măcar Pasternak. Barbari aroganți.

Era în Japonia de trei ani. Se aşteptase să găsească o țară plăcută, interesantă. În schimb, ajunsese să disprețuiască multe aspecte ale culturii japoneze şi, în special, aroganța fățişă a localnicilor față de restul lumii, lucru de neiertat pentru un rus, care simțea şi el acelaşi lucru.

— N-ai vrea să ne spui despre ce este vorba, tovarăşe maior? întrebă Clark.

Vocea lui Şerenko redeveni gravă. Hazul de mai adineauri se risipise, neapreciat de cei doi americani.

— Maria Patricia Foleeva l-a sunat pe Serghei Nikolaevici Golovko, pentru a-i cere ajutorul. Ştiu că aveți aici, la Tokio, încă un agent, dar nu-i cunosc numele. Tovarăşe Klerk, mi s-a spus să te informez că soția şi fiica dumitale sunt bine. Fiica cea mică a terminat cu bine şi are toate şansele să fie admisă la Facultatea de Medicină. Dacă aveți nevoie de dovezi în plus ale bunelor mele intenții, mă tem că nu vă pot oferi altceva.

Maiorul remarcă expresia de plăcere întipărită pe fața ofițerului cel tânăr şi ar fi fost curios să afle care era motivul.

M-am liniştit, îşi zise Clark. Cât de cât.

— Ei bine, Boris, te pricepi al naibii de bine să stârneşti atenția. Acum, poate că eşti amabil să ne spui ce dracu’ se petrece.

— Nici noi nu am fost preveniți, începu Şerenko, prezentând principalele evenimente.

Informațiile erau mai exacte decât cele comunicate de Chet Nomuri, deşi erau incomplete. Dar aşa era în spionaj. Nu aveai niciodată o imagine completă, iar detaliile care lipseau erau întotdeauna importante.

— De unde ştii că putem opera în siguranță?

— Ştiți că nu pot…

— Boris Ilici, viața mea este în mâinile dumitale. Ştii că am o soție şi două fiice. Țin la viața mea, spuse John pe un ton chibzuit, impresionându-l pe celălalt prin profesionalismul lui.

Nu era vorba de teamă. John ştia că era un agent de teren capabil, iar Şerenko părea să gândească la fel. Încrederea era un concept central şi, în acelaşi timp, străin misiunilor de spionaj. Trebuia să ai încredere în oameni şi totuşi nu puteai avea încredere deplină, într-un domeniu unde dualismul era un mod de existență.

— Aveți o acoperire mai bună decât vă imaginați. Japonezii sunt

convinşi că sunteți ruşi. De aceea nu vă vor deranja. Vom avea grijă de asta, le spuse încrezător rezidentul.

— Cât timp? întrebă Clark.

— Mda, ajungem întotdeauna la această întrebare, nu-i aşa?

— Cum vom comunica? se interesă John.

— Înțeleg că aveți nevoie de un circuit telefonic de calitate superioară.

Îi întinse o cartelă pe sub masă.

— La Tokio toate liniile sunt din fibre optice. La Moscova avem câteva linii asemănătoare. Chiar acum, când vorbim, echipamentul de care aveți nevoie este în drum spre Moscova. Am auzit că este excelent. Aş vrea tare mult să-l văd.

— Este doar un cip ROM, îi spuse Chavez. Eu nici nu l-aş putea deosebi de un aparat obişnuit.

— Foarte inteligent, remarcă Şerenko pentru sine.

— Cât de serioasă este situația? întrebă agentul cel tânăr.

— Se pare că au trimis trei divizii în Mariane. Marina lor militară a atacat-o pe a voastră.

Şerenko le povesti în amănunt tot ce ştia.

— Trebuie să vă spun că, după părerea noastră, veți întâmpina mari greutăți în redobândirea insulelor.

— Cât de mari? interveni Clark.

Rusul ridică din umeri, nu fără oarecare regret.

— La Moscova se crede că vă va fi imposibil. Capacitatea voastră de luptă este aproape la fel de firavă ca şi a noastră acum.

Tocmai de aceea se întâmplă ce se întâmplă, îşi zise Clark în gând. Acesta era motivul pentru care acum avea un prieten nou, într-o tară străină. Chiar cu prilejul primei lor întâlniri, îi recitase lui Chavez un citat din Henry Kissinger: „Până şi paranoicii îşi au duşmanii lor". Uneori se întrebase de ce nu imprimau ruşii cuvintele astea pe bancnotele lor, aşa cum pe dolarul american era scris *E pluribus unum.* Culmea era că existau nenumărate momente în istoria ruşilor care sprijineau această maximă, aşa cum, de altfel, existau şi în istoria Americii.

— Continuă.

— Noi am penetrat serviciile de spionaj guvernamentale şi pe cele militare, însă THISTLE este o rețea de spionaj economic şi îmi imaginez că ați obținut date mai bune decât ale mele. Nu sunt sigur ce înseamnă asta.

Acesta era adevărul adevărat, însă Şerenko putea să facă deosebirea între ceea ce ştia şi ceea ce gândea şi, ca un bun

profesionist, nu vorbea decât despre prima categorie.

— Deci, vom avea amândoi mult de lucru.

Şerenko dădu din cap.

— Vă stau oricând la dispoziţie.

— Anunţă-mă când soseşte aparatura la Moscova, zise Clark.

Ar fi putut continua, dar se stăpâni. Nu putea fi absolut sigur până nu primea confirmarea electronică. Era ciudat că avea nevoie de ea, însă, dacă Şerenko spunea adevărul despre gradul de penetrare a agenţiilor de spionaj guvernamentale din Japonia, atunci nu era imposibil să se fi documentat şi în privinţa lui. În domeniul acesta se renunţa cu greu la vechile obiceiuri. Singurul lucru care-l linişte era acela că interlocutorul său îi sesizase reţinerea, deşi nu părea deocamdată prea afectat.

— Aşa voi face.

Cabinetul Oval părea neîncăpător. Cel mai important birou din cea mai puternică ţară a lumii – cel puţin, aşa spera Ryan – era de dimensiuni mai mici decât cele ale încăperii pe care o ocupase el pe când lucra în investiţii. De fapt, era chiar mai mic decât cabinetul lui, aflat în aripa de vest a clădirii.

Erau cu toţii epuizaţi. În special Brett Hanson era foarte tras la faţă. Doar Arnie van Damm avea o înfăţişare mai apropiată de cea normală, însă el arăta întotdeauna ca scos din cutie. Buzz Fiedler părea în pragul unei crize de nervi. Totuşi, cel mai rău dintre toţi arăta Secretarul Apărării. Acesta supraveghease restrângerea forţelor americane şi atenţionase aproape săptămânal Congresul în privinţa efectivelor militare ce depăşeau cu mult nevoile ţării. Ryan îşi amintea interviurile de la televiziune, opoziţia disperată a şefilor de stat-major pe care ei refuzaseră să o dea publicităţii. Nu era greu de ghicit la ce se gândea în clipa aceea Secretarul Apărării. Acest funcţionar sclipitor, atât de încrezător în părerile şi în judecata sa, dăduse cu fruntea de pragul de sus, numit realitate.

— Problema economică, zise preşedintele, spre marea uşurare a Secretarului Apărării.

— Partea cea mai dificilă o avem cu băncile. Vor înnebuni de groază până vom rezolva situaţia de la Banca Comercială. Atâtea bănci îşi încheie propriile lor tranzacţii, încât nu mai ştiu nici ele de ce rezerve dispun. Oamenii vor încerca să-şi retragă banii depuşi în bănci. Preşedintele Comisiei de Rezerve Federale încearcă să-i calmeze.

— Şi ce le spune? se interesă Jack.

— Că au credit nelimitat că rezervele de bani sunt suficiente pentru satisfacerea cererilor lor. Că le pot împrumuta orice sumă.

— Inflaţia, observă van Damm. Asta e foarte periculos.

— Nu chiar, spuse Ryan. Pe termen scurt, inflaţia este ca un guturai sâcâitor, pe care îl vindeci cu aspirină şi supă de găină. Ceea ce s-a petrecut vineri aduce mai degrabă cu un atac de cord. Mai întâi trebuie să tratezi asta. Dacă băncile nu-şi încep programul ca de obicei… încrederea este foarte importantă. Buzz are dreptate.

Nu era pentru prima oară că Durling avea motive să fie mulţumit că, după prima plecare a lui Ryan de la guvern, acesta îşi alesese ca loc de muncă domeniul financiar.

— Şi Bursele? i se adresă preşedintele Secretarului Trezoreriei.

— Rămân închise. Am vorbit cu toate. Până ce nu se recompun înregistrările de la Banca Comercială, nu vor încheia nici o tranzacţie.

— Ce înseamnă asta? interveni Hanson.

Ryan observă că Secretarul Apărării nu spunea nimic. De obicei era un tip volubil, care nu se dădea în lături să-şi spună părerea. În alte condiţii, ar fi fost chiar plăcut impresionat de reticenţa lui neaşteptată.

— Nu eşti obligat să cumperi acţiuni la Bursa din New York, explică Fiedler. La o adică, poţi să o faci şi în toaleta clubului la care mergi.

— Chiar aşa vor face şi oamenii, interveni Ryan. Nu toţi, dar unii, da.

— Are vreo importanţă? întrebă Durling. Cum stăm cu Bursele din străinătate? Acţiunile noastre se vând în lumea întreagă.

— Peste ocean nu există suficiente lichidităţi, răspunse Fiedler. Desigur, mai avem câte ceva, însă valorile de referinţă sunt stabilite de Bursa din New York; fără aceasta, nu va şti nimeni la ce să se raporteze.

— Au înregistrările, nu-i aşa?

— Da, însă sunt compromise şi nu poţi negocia pe baza unor informaţii false. Mă rog, nu e chiar un lucru rău că s-a aflat despre cele întâmplate la Banca Comercială. Ne putem prevala de întâmplarea aceasta, dar nu mai mult de o zi, două. Oamenii vor crede că totul s-a datorat unei erori de sistem. Asta i-ar împiedica un timp să intre în panică. Cât durează corectarea înregistrărilor?

— Încă nu se ştie, recunoscu Fiedler. Încearcă şi acum să pună cap la cap toate înregistrările.

— În cazul ăsta, va dura probabil până miercuri, zise Ryan, frecându-se la ochi.

Ar fi vrut să se ridice ca să se dezmorţească puţin, atâta cât să-şi pună sângele în mişcare. Însă în Cabinetul Oval acesta era dreptul exclusiv al preşedintelui.

— Am avut o conferinţă de presă cu toţi directorii de Bursă. Vor convoca pe toată lumea la lucru, ca de obicei. Li s-a dat ordin să fie prezenţi şi să-şi facă de lucru, de dragul camerelor de televiziune.

— Bună idee, Buzz, spuse preşedintele.

Ryan se mulţumi să ridice degetul mare, în semn de apreciere la adresa Secretarului Trezoreriei.

— Trebuie să găsim cât mai repede o soluţie, continuă Fiedler. Probabil că Jack are dreptate. Miercuri seara lumea va intra cu adevărat în panică şi atunci zău dacă mai ştiu ce se va întâmplă, încheie el pe un ton grav.

Situaţia părea totuşi mai puţin înfricoşătoare decât se aşteptaseră. Aveau la dispoziţie puţin timp pentru a-şi aduna forţele şi pentru a vedea ce se putea face.

— Punctul doi, zise van Damm în locul preşedintelui. Ed Kealty va demisiona în linişte. Încearcă să încheie un târg cu justiţia. Aşa că de scandalul acesta politic am scăpat. Desigur, continuă şeful de cabinet, privind spre preşedinte, va trebui să găsim foarte repede pe cineva pentru ocuparea acestui post.

— Poate să mai aştepte, zise Durling. Brett… India.

— Ambasadorul Williams a auzit nişte lucruri neplăcute. Probabil că raportul marinei militare este corect. Se pare că indienii se gândesc serios să atace Sri Lanka.

— Şi-au ales grozav momentul, auzi Ryan în spatele lui.

— Marina solicită instrucţiuni de luptă. Avem în zonă două portavioane. Dacă situaţia se agravează, trebuie să ştie ce au de făcut.

Spusese asta pentru că aşa îi promisese lui Robby Jackson, însă ştia dinainte care va fi răspunsul. Situaţia de acolo nu era încă atât de gravă.

— Avem prea multe pe cap. Deocamdată nu ne ocupăm de asta, spuse preşedintele. Brett, roagă-l pe Dave Williams să-mi intermedieze o întrevedere cu primul ministru şi să-i dea de înţeles că Statele Unite nu privesc cu ochi buni orice act de agresiune, indiferent în ce parte a lumii. Fără ameninţări. Pur şi simplu, îl informează şi apoi aşteaptă răspunsul.

— Nu le-am mai vorbit de mult timp aşa, îl preveni Hanson.
— A sosit momentul să o facem, Brett, sublinie încet Durling.
— Da, domnule preşedinte.
Acum urmează ceea ce ne frământă pe toţi, îşi zise Ryan. Toţi ochii se întoarseră spre Secretarul Apărării. Acesta începu să vorbească mecanic, fără să ridice privirea.
— Cele două portavioane se vor întoarce vineri la Pearl Harbor. Există două şantiere de reparaţii, însă lucrările vor dura câteva luni. Cele două submarine s-au scufundat, după cum bine ştiţi. Flota japoneză se retrage spre Arhipelagul Marianelor. Nu a mai fost nici o acţiune ostilă în afară de cele menţionate. Din estimările noastre reiese că au transportat în arhipelag trei divizii de militari. Una pe Insula Saipan, celelalte două pe Guam. Dispun de avioane construite şi întreţinute de noi...
Continuă să vorbească pe un ton monoton, menţionând detalii cunoscute deja de Ryan şi ajungând încet-încet la o concluzie care îl înfricoşă pe consilier.
Totul era de dimensiuni prea mici. Marina militară americană era jumătate din ceea ce fusese cu numai zece ani în urmă. În această situaţie, nu puteau transporta pe mare decât o singură divizie de militari pentru o intervenţie în forţă. Una singură, iar pentru aceasta ar fi trebuit să recheme toată flota din Atlantic, ca şi celelalte nave, răspândite pe oceanele lumii. Debarcarea trupelor presupunea folosirea armamentului, pentru acoperire, însă fregatele marinei americane dispuneau doar de arme cu ţeava de trei ţoli. Crucişătoarele şi distrugătoarele aveau fiecare câte două tunuri de cinci ţoli, mult prea departe de ceea ce foloseau navele de război şi crucişătoarele ce puseseră stăpânire pe Mariane în 1944. Nici un crucişător nu era disponibil imediat. Cele mai apropiate erau cele două din Oceanul Indian, dar erau inferioare forţelor desfăşurate de japonezi în Saipan şi Guam. Jack simţea cum îl cuprinde furia. Îi luase destul timp să treacă peste neîncrederea iniţială şi să accepte realitatea.
— Nu cred că putem face faţă, încheie Secretarul Apărării.
Nimeni din cabinet nu se simţi în măsură să-l contrazică.
Preşedintele Durling le mulţumi tuturor pentru ajutor şi părăsi cabinetul, îndreptându-se spre dormitorul prezidenţial de la etaj, în speranţa că se va putea odihni puţin, înainte de confruntarea cu presa, programată pentru a doua zi dimineaţă.
Renunţă să folosească ascensorul şi porni îngândurat pe scări, sub privirile agenţilor Serviciului Secret, postaţi în susul şi în josul

treptelor. Ce ruşine să-şi încheie mandatul prezidențial astfel. Deşi nu-şi dorise niciodată să devină preşedinte, se străduise să se achite cât mai onorabil de îndatoririle sale şi, până în urmă cu câteva zile, reuşise.

28
Transmisiuni

Aeronava 747-400 ateriză pe Aeroportul Şeremetievo din Moscova cu treizeci de minute mai devreme. Primul care coborî fu un curier diplomatic, ajutat de un membru al echipajului de zbor. La capătul culoarului îşi prezentă paşaportul diplomatic, apoi fu îndrumat de vameş spre un funcționar al Ambasadei Americane care-i strânse mâna şi îl conduse afară din aeroport.

— Urmați-mă. Până în oraş vom avea o escortă.

Situația aceasta nebunească îl făcu să surâdă.

— Nu vă cunosc, spuse curierul bănuitor, încetinindu-şi paşii.

În mod normal, persoana sa şi servieta diplomatică pe care o avea asupra lui erau inviolabile, însă aceasta era o călătorie cu totul ieşită din comun, care-i stârnise curiozitatea.

— În servietă aveți un minicalculator, înfăşurat într-o bandă galbenă. E singurul obiect pe care-l transportați, zise şeful agenturii CIA din Moscova.

Nu era de mirare că îi era necunoscut curierului.

— Parola misiunii dumneavoastră este STEAMROLLER.

— Corect, spuse curierul, dând din cap şi continuându-şi drumul pe coridorul ce ducea la ieşire.

În fața intrării principale îi aştepta o maşină a ambasadei – un Lincoln ce părea a fi autoturismul personal al ambasadorului. Maşina oficială era însoțită de un alt automobil care, de îndată ce părăsiră zona aeroportului, îşi puse în funcțiune girofarul, pentru a scurta cât mai mult durata călătoriei până în oraş. Curierul fu neplăcut surprins de ceea ce i se părea a fi o greşeală. Ar fi fost preferabil să se apeleze la un automobil de fabricație rusească. Creierul îi pulsa din cauza a o mie de întrebări. De ce dracu' fusese scos din casă, fără cel mai mic avertisment şi trimis să transporte computerul ăsta nenorocit tocmai la Moscova? Iar dacă era o treabă secretă, ce căutau ruşii în acest joc? Şi dacă era atât de important, de ce fusese nevoit să aştepte o cursă civilă? Lucra de destulă vreme la Departamentul de Stat pentru a şti că nu avea rost să se frământe încercând să descopere logica acțiunilor întreprinse de guvern. Dar era prea târziu să-şi schimbe firea de idealist.

Restul călătoriei se desfăşură fără incidente. Parcurseră drumul ce şerpuia paralel cu râul, până la sediul ambasadei, situat în partea de vest a Moscovei. Odată ajunşi acolo, cei doi bărbați intrară în biroul de comunicații; curierul deschise servieta, îi predă celuilalt conținutul acesteia, apoi se retrase pentru un duş şi câteva ore de somn, fără să pună întrebări la care ştia că nu va primi niciodată răspuns.

Ruşii terminară treaba cu o rapiditate remarcabilă. Linia telefonică fu conectată la Interfax, apoi la RVS, iar de acolo, printr-o linie din fibre optice, până la Vladivostok, unde fu racordată la un cablu asemănător, instalat de compania Nippon, până în Insula Honshu. Computerul era prevăzut cu un modul intern, conectat la linia nou instalată. După aceea nu le mai rămânea decât să aştepte, cu toate că montarea în sine se efectuase cu o viteză extraordinară.

Ryan ajunse la locuința sa, situată pe Peregrine Cliff, la ora unu şi jumătate. Renunțase la şoferul personal, preferându-l în schimb pe agentul special Robberton. Înainte de a intra în dormitor, îşi conduse însoțitorul în camera de oaspeți. Nu fu mirat să o găsească pe Cathy trează.

— Jack, ce se petrece?

— Mâine nu trebuie să mergi la slujbă? evită el răspunsul.

Făcuse o greşeală venind acasă, dar nu avusese de ales. Avea nevoie de îmbrăcăminte curată mai mult decât de orice altceva. O situație critică era un rău sine. Însă pentru un funcționar superior al administrației nu putea exista nimic mai rău decât o înfățişare neglijentă, remarcată şi abil speculată de ziariştii vigilenți. Bătea la ochi. Omul de rând care urmărea ştirile de la televizor ar fi sesizat imediat şi Jack ştia din proprie experiență că starea de spirit a superiorului se transmitea imediat subalternului. Astfel încât se văzuse obligat să petreacă două ore în maşină, în drum spre casă, în loc să tragă un pui de somn pe sofaua din birou.

În semiobscuritatea din cameră o zări pe Cathy frecându-şi ochii.

— Dimineață n-am nimic de lucru. După-masă trebuie să țin o prelegere despre modul de funcționare a noului sistem cu laser. Ne vin nişte vizitatori străini.

— De unde?

— Din Japonia şi Taiwan. Vrem să omologăm sistemul de calibrare pe care l-am realizat şi… S-a întâmplat ceva? întrebă ea

mirată, văzând cum soțul ei întoarce brusc capul.

Am luat-o razna. E doar o coincidență tâmpită, atâta tot. Nu poate fi vorba de altceva, își zise Ryan. Cu toate acestea, ieși din cameră fără să spună o vorbă. Intră în camera de oaspeți, unde îl găsi pe Robberton dezbrăcându-se. Tocul pistolului atârna de tăblia de la capul patului. Îi explică în câteva cuvinte ce îl frământa. Robberton ridică receptorul și formă centrala Serviciului Secret, situată la două cvartale distanță de Casa Albă. Până în clipa aceea Ryan nu bănuise că și soția sa avea un nume conspirativ.

— SURGEON – mă rog, era un nume destul de transparent, își zise Ryan – are nevoie mâine de un amic... la Johns Hopkins... a, da, va fi în siguranță. Pe curând.

Robberton așeză receptorul în furcă.

— O va însoți Andrea Price. E o agentă bună. Necăsătorită, zveltă, păr șaten, a lucrat optsprezece ani pe teren. Când mi-am început cariera am lucrat cu tatăl ei. Mulțumesc că m-ai avertizat.

— Ne vedem pe la șase și jumătate, Paul.

— Da.

Robberton se întinse pe pat, cu calmul celui care va dormi în secunda următoare. Bună însușire, își zise Ryan.

— Ce-a fost asta? întrebă Caroline Ryan, de îndată ce soțul ei reveni în dormitor.

Jack se așeză pe marginea patului și începu să-i explice.

— Cathy... ăă... mâine te va însoți cineva la Hopkins. Se numește Andrea Price. Lucrează la Serviciul Secret. Va fi umbra ta.

— De ce?

— Cathy, în clipa de față ne confruntăm cu mai multe probleme. Japonezii au atacat flota americană și au ocupat câteva insule. Nu se poate ca tu...

— Ce au făcut?

— Nu ai voie să spui nimănui, o avertiză el. Înțelegi? Nu poți spune nimănui, dar, pentru că mâine urmează să te întâlnești cu niște japonezi și având în vedere poziția pe care o ocup eu, Serviciul Secret crede că e mai bine să fii însoțită, doar ca să ne asigurăm că nu se va întâmplă nimic rău.

Situația era mai complexă. Serviciul Secret avea un număr limitat de agenți și nu se dădea în lături să apeleze la ajutorul forțelor de poliție. Poliția orășenească din Baltimore, care asigura în permanență supravegherea Spitalului Johns Hopkins, situat într-o zonă destul de rău famată, urma probabil să desemneze un

detectiv pentru a-i da o mână de ajutor agentei Price.

— Jack, ne paşte vreun pericol? întrebă Cathy.

Îşi amintea de vremea când era însărcinată cu Jack junior şi locuința le fusese atacată de membrii armatei de eliberare din Ulster. Îşi aducea aminte de uşurarea pe care o simțise şi apoi de ruşinea ce o copleşise când ultimul dintre ei fusese executat pentru asasinat multiplu. Pe atunci îşi închipuise că luase sfârşit cea mai neagră perioadă din viața sa.

Cât despre Jack, îşi dădu seama că se confrunta cu un aspect pe care îl ignoraseră până atunci. Dacă America se află în război, atunci el, consilierul pe problemele de securitate națională al preşedintelui, devenea o țintă extrem de prețioasă. Ca şi soția şi cei trei copii ai lor. Era ilogic? Dar ce nu era, atunci când venea vorba de război?

— Nu cred, răspunse el după câteva clipe de gândire. Dar e posibil să avem o vreme nişte… musafiri în casă. Nu ştiu. Trebuie să mă interesez.

— Spui că ne-au atacat flota?

— Da, draga mea, dar nu pot…

— Asta înseamnă război, nu-i aşa?

— Nu ştiu, iubito.

Era atât de obosit, încât, la treizeci de secunde după ce puse capul pe pernă, adormi. Ultimul lui gând coerent fu acela că ştia prea puțin din ceea ce ar fi trebuit să ştie pentru a putea da răspuns tuturor întrebărilor neveste-sii sau, de ce n-ar recunoaşte-o, ale lui însuşi.

În Manhattan nu dormea nimeni, cel puțin dintre persoanele importante. Mulți dintre funcționarii superiori ai firmelor comerciale remarcară faptul surprinzător că acum munceau cu adevărat pentru banii pe care îi câştigau, însă adevărul era că o făceau fără prea mare folos. Fiecare şef privea în jur, în sălile înțesate de calculatoare, a căror valoare nu era poate cunoscută decât de serviciul de contabilitate şi a căror utilitate era, în clipa de față, egală cu zero. În curând urmau să se deschidă Bursele europene. Ce era de făcut? se întrebau cu toții. În mod normal, fiecare companie avea câte un funcționar de serviciu în timpul nopții, a cărui sarcină era aceea de a urmări excedentele europene, valoarea eurodolarului, Bursele de valori şi de metale prețioase şi, în general, toată activitatea economică, desfăşurată atât pe Coasta de Est, cât şi pe cea de Vest a Atlanticului. În majoritatea zilelor

acesta părea a fi un prolog la o carte, un precursor al adevăratei acțiuni, interesant, însă lipsit de importanță, pentru că lucrurile esențiale se hotărau acolo, la New York.

În ziua aceea lucrurile stăteau altfel. Era imposibil de ghicit ce se va întâmplă până seara. În ziua aceea, Europa era singura participantă la joc şi toate regulile fuseseră spulberate. Funcționarii care îşi făceau apariția la birou la ora opt dimineața îi considerau adeseori pe colegii lor din schimbul de noapte un fel de „vioara a doua”, lucru neadevărat şi incorect. Însă era un lucru ştiut că în cadrul fiecărei comunități exista o competiție internă acerbă. De data aceasta, cei care îşi făceau apariția regulat la o oră imposibilă a dimineții constatară cu surprindere prezența tuturor funcționarilor superiori, ceea ce avu darul de a-i stânjeni şi a-i însufleți în acelaşi timp. Acum li se oferea şansa de a arăta de ce erau în stare. Însă puteau foarte bine şi să se facă de râs.

Totul începu la patru dimineața fix, ora Coastei de Est.

— Bonurile de tezaur.

Cuvântul fu rostit simultan în douăzeci de companii comerciale. Băncile europene care dețineau încă enorme cantități de bonuri de tezaur, ca pe un mijloc de protecție împotriva economiilor europene sufocate de greutăți, încercau din răsputeri să scape de ele. Unora li se păruse ciudat că vineri nu se gândise nimeni să ia legătura cu verii lor europeni, dar aşa se întâmplă aproape întotdeauna, iar mişcările de deschidere erau de regulă foarte circumspecte. Foarte curând se află motivul pentru care se întâmplase astfel. Existau o mulțime de cereri, însă extrem de puține oferte. Oamenii se străduiau să scape de bonurile de tezaur, însă cei interesați să le cumpere se arătau mai puțin entuziaşti. Rezultatul era o scădere drastică a valorii lor, petrecută cu aceeaşi rapiditate cu care se spulberase încrederea Europei în puterea dolarului american.

— Ăsta-i furt curat. Ce putem face?

Şi această întrebare se rosti în mai multe locuri deodată, cu răspunsul invariabil:

— Nimic.

Cuvântul, rostit pe un ton plin de dezgust, era urmat de obicei de vreo variantă a expresiei nenorociții de europeni, în funcție de capacitățile lingvistice ale directorului în chestiune. Deci, prigoana dolarului începuse din nou. Iar arma cea mai puternică de care dispunea America pentru a contracara lovitura era scoasă din funcțiune din cauza unui program de calculator în care credea toată lumea. Interdicția de fumat era încălcată în majoritatea

birourilor unde se desfăşurau negocierile. Nu trebuia nimeni să se teamă că va scutura din greşeală scrum în echipament, pentru că în ziua aceea computerele nu mai erau de nici un folos. După cum îi şopti unul dintre directori colegului său, era o zi propice pentru revizia aparaturii. Din fericire, părerea sa nu era împărtăşită de toată lumea.

— Deci aici a început, corect? întrebă George Winston.

Mark Gant urmărea cu degetul afişajul de pe ecran.

— Banca Națională din China, Banca Hong Kong, Banca Imperială Cathay. Au cumpărat bonurile de tezaur acum vreo patru luni, pentru a se proteja împotriva yenului şi se pare că au reuşit cu brio. Vineri le-au vândut pe toate şi în schimb au cumpărat masiv bonuri de tezaur japoneze. Cu mişcarea asta se pare că au câştigat douăzeci şi două de procente din totalul tranzacțiilor.

Winston remarcă că fuseseră primii şi, fiind în această poziție, încasaseră masiv. Era o lovitură de maestru, probabil sărbătorită cu mese copioase în restaurantele din Hong Kong, oraş renumit pentru înclinația sa spre răsfăț.

— Ție ți se pare că a fost o întâmplare? îl întrebă el pe Gant, înăbuşindu-şi un căscat.

Directorul ridică din umeri. Era obosit, însă întoarcerea şefului în fruntea companiei le dăduse tuturor un pluş de energie.

— Întâmplare, pe dracu'! A fost o mutare genială. Cred că bănuiau ce se va întâmpla, sau pur şi simplu au avut noroc.

Întotdeauna e vorba de noroc, medită Winston în sinea lui. Norocul exista cu adevărat şi era recunoscut de orice specialist în domeniu, de regulă după două-trei pahare de băutură, numărul necesar pentru a depăşi reținerile impuse de statutul pe care îl aveau. Uneori procedai într-un anume fel pentru că aşa ți se părea corect. Dacă erai norocos, dădeai lovitura, dacă nu… dădeai greş.

— Continuă.

— Ei bine, după aceea şi alte bănci au început să facă acelaşi lucru.

Grupul Columbus deținea câteva dintre cele mai sofisticate computere de pe Wall Street, capabile să urmărească evoluția în timp a oricărui articol sau a oricărei categorii de articole, iar Gant era un maestru în arta programării. Examinară situația vânzării bonurilor de tezaur de către alte bănci din Asia. Era interesant şi oarecum neaşteptat să constate că băncile japoneze fuseseră mai reținute. În fond, nu era nici o ruşine să rămâi puțin în urma Hong

Kongului. Cei mai îndemânatici erau chinezii, şcoliţi de britanici, aceiaşi care inventaseră centralizarea activităţii bancare în termeni moderni şi care se situau în continuare printre primii în domeniu. Însă japonezii erau – sau, cel puţin, ar fi trebuit să fie – mai rapizi decât thailandezii…

Instinctiv, îi ordonă lui Gant:

— Verifică bonurile de tezaur japoneze, Mark.

Gant apăsă pe claviatură. Afişajul indica limpede o creştere bruscă a valorii yenului.

— Asta doreai?

Winston se sprijini cu coatele de pupitru, privind încruntat ecranul.

— Arată-mi ce a făcut Banca Naţională a Chinei după ce a încasat banii.

— Au vândut bonurile pieţei eurodolarului şi au cumpărat yeni. Mi se pare logic…

— Dar priveşte de la cine au cumpărat yenii, insistă Winston.

— Şi la ce preţ.

Gant întoarse ochii către şeful său.

— Ştii de ce am jucat întotdeauna cinstit, cât am lucrat aici? Ştii de ce nu am umblat niciodată cu şmecherii, nici măcar atunci când aveam o afacere ca şi încheiată? întrebă George.

Desigur, existau mai multe motive, pe care însă nu avea rost să le enumere acum. Apăsă cu degetul pe ecran, lăsând o amprentă distinctă.

— Uite de ce.

— Practic, asta nu înseamnă nimic. Japonezii ştiau că puteau forţa puţin nota şi…

Winston realiză că Gant nu înţelesese încă la ce se referea.

— Găseşte orientarea, Mark. Vezi ce s-a urmărit aici.

Ei bine, nemernicule, pufni el în gând, în timp ce se îndrepta spre toaletă. Brusc, îi veni în minte o altă idee: îţi baţi joc de piaţa mea financiară?

Îi venea greu să se calmeze. Îşi lăsase compania pe mâinile unui tâlhar, iar acum răul fusese făcut. Investitorii avuseseră încredere în el, iar el nu se arătase demn de ei. În timp ce se spăla pe mâini, îşi privi chipul în oglindă: chipul unui bărbat care îşi părăsise slujba şi îşi abandonase tovarăşii.

Dar acum te-ai întors, George. Şi te aşteaptă o muncă titanică.

Pasadena pornise în sfârşit în larg, mai mult de ruşine decât din

alt motiv, îşi zise Jones. Ascultase convorbirea telefonică dintre Mancuso şi comandant, explicându-i acestuia că submarinul era burduşit cu arme şi alimente, astfel încât culoarele de trecere erau practic blocate de munţi de conserve, suficiente pentru a asigura hrana echipajului timp de şaizeci de zile şi chiar mai mult. Lui Jones asta îi aducea aminte de vremurile tulburi de demult. Astfel, Pasadena, navă de război a marinei militare americane, se afla acum în largul oceanului, îndreptându-se silenţios spre vest, cu o viteză de circa douăzeci de noduri. Submarinul trecuse la numai cincisprezece mile marine de un detector de sunete SOSUS, unul dintre cele mai moderne, capabile să perceapă până şi bătăile inimii unui pui de balenă încă nenăscut. Pasadena nu primise încă ordin de luptă, însă la momentul oportun se va afla acolo unde trebuia. Echipajul se antrena constant, pentru a se familiariza cu mediul acvatic. Era şi asta ceva.

O părticică din el ar fi dorit să se afle acolo, însă viaţa aceea era acum de domeniul trecutului.

— Nu văd nimic, domnule.

Jones clipi şi întoarse ochii spre coala împăturită în formă de evantai pe care o alesese.

— Păi, trebuie să cauţi altceva, zise el.

Nici măcar un puşcaş înarmat nu l-ar fi putut scoate acum din cabina de radiolocaţie ultrasonică. I-o spusese răspicat amiralului Mancuso care, la rândul lui, dăduse dispoziţiile necesare echipajului. Existase o propunere de a-l reactiva pe Jones, poate la rangul de comandant, însă el fusese primul care refuzase. Părăsise marina ca specialist în detectări sonice de gradul 1/c şi nici nu îşi dorea altceva. Şi apoi, nu ar fi fost corect faţă de ceilalţi ofiţeri superiori, care îl acceptaseră ca pe unul de-ai lor.

Tehnicianul oceanograf de rangul 2/c Mike Boomer fusese desemnat ca asistent personal al lui Jones. Tânărul avea stofă de transmisionist, deşi fusese trecut în rezervă din motive medicale.

— Toate submarinele folosesc sisteme Prairie-Maser pentru alimentarea cu aer. Se aseamănă cu răpăitul ploii pe acoperiş, ţii minte? Sunetul acesta îl găseşti în jurul valorii de o mie de hertzi. Deci, căutăm un sunet de ploaie… unde nu a mai plouat de mult, continuă Jones, aşezând pe masă o hartă meteosinoptică. După aceea, căutăm abaterile mai mici, mai mari, mai scurte, lucruri pe care le-am ignora în mod normal, în zonele unde plouă. Folosesc generatoare şi motoare de şaizeci de hertzi, corect? În cazul ăsta, căutăm sunetele intermediare, care apar ca nişte puncte mici, ca

un zgomot de fond, întâlnit acolo unde plouă. Cam aşa...

Trase cu creionul roşu o linie punctată, apoi privi către timonierul-şef al navei, care se sprijinea pe partea cealaltă a mesei, asemenea unui zeu curios.

— Am auzit vorbindu-se de dumneata pe când lucram la Dam Neck. Credeam că sunt poveşti marinăreşti.

— Ai o țigară? întrebă singurul civil din încăpere.

Timonierul-şef îi întinse una. Anunțurile de interdicție a fumatului dispăruseră şi în locul lor îşi făcuseră apariția scrumierele. SOSUS se afla în război şi era posibil ca Flota din Pacific să i se alăture în curând. Doamne, mă simt iar acasă, îşi spuse Jones.

— Cred că ştii să deosebeşti o poveste marinărească de un basm.

— Nu, domnule. Care este diferența? întrebă Boomer.

— Un basm începe cu „A fost odată ca niciodată...", continuă Jones cu un zâmbet, notând ceva pe coală.

— Iar o poveste marinărească începe cu „Pe cinstea mea...", conchise timonierul-şef în glumă.

Numai că tinerelul ăsta era cu adevărat bun în meserie.

— Cred că aveți suficiente date ca să faceți un grafic, domnule doctor Jones.

— Cred că am dat de urma unui SSK, domnule timonier-şef.

— Păcat că nu-i putem ataca.

Ron dădu încet din cap.

— Într-adevăr, dar acum ştim măcar unde să-i lovim pe indivizi. Oricum, cei de la P-3 vor avea ceva de furcă până să-i localizeze. Cert e că sunt nave foarte bune.

Nu îşi puteau permite sa fie prea optimişti. Sistemele SOSUS generau doar liniile de relevment. Pe baza surselor de sunet generate de mai multe submarine se putea deduce amplasarea lor, prin metodă radiolocației, însă localizarea era reprezentată prin cercuri, nu prin puncte, iar aceste cercuri puteau avea un diametru de până la douăzeci de mile. Era fizică pură. Sunetele de joasă frecvență puteau fi interceptate de la distanțe mai mari, însă cele de frecvență înaltă ofereau o reprezentare mai exactă.

— Apoi, ştim unde să căutăm atunci când se ridică la suprafață pentru a se alimenta cu aer. Oricum, puteți anunța comandamentul că în preajma portavioanelor nu e nici o navă inamică. Aici... aici... şi aici sunt nave de suprafață, zise el, marcând punctele respective pe hârtie. Se îndreaptă spre vest, cu o

viteză destul de mare şi sunt destul de vizibile. Se deschid toate relevmentele de urmărire a țintelor. Se pare că nu vor alte confruntări.

— Ăsta poate fi un lucru bun.

Jones strivi țigara.

— Da, domnule timonier-şef, poate că este, dacă navele-amiral îşi adună efectivele.

Partea ciudată era că lucrurile se mai potoliseră. Reportajele de televiziune despre crahul de pe Wall Street erau extrem de riguroase, iar analiza evenimentelor o depăşea calitativ chiar pe cea făcută de americani. Comentariul era asigurat de o pleiadă de profesori de economie, secondați de un director de bancă, pentru culoarea locală. Editorul unui ziar avansa ideea potrivit căreia americanii şi-ar fi putut revizui atitudinea față de Japonia. Nu era oare limpede pentru oricine că cele două țări aveau nevoie una de cealaltă şi că o Japonie puternică ar fi servit atât intereselor americane, cât şi celor naționale? Erau redate citate din cuvântările primului ministru Goto, rostite pe un ton conciliator, chiar dacă nu în fața camerelor de luat vederi, într-un limbaj categoric neobişnuit pentru el.

— Nenorocita de Zonă Crepusculară, exclamă Chavez într-un moment de linişte, renunțând la folosirea limbii ruse.

Ducă-se naibii, îşi zise în sinea lui, de acum lucrau sub oblăduirea ruşilor. Ce mai contau regulile?

— *Ruski,* şopti superiorul său, tolerant.

— Da, *tavarişci,* mormăi celălalt. Ai idee ce se întâmplă? E sau nu e război?

— Cert e că instrucțiunile sunt foarte ciudate, spuse Clark în engleză, fără să-şi dea seama. M-a apucat şi pe mine, se mustră el în gând.

Pe străzi se vedeau şi alți gaijin, majoritatea aparent americani. Trecătorii se mulțumeau să le arunce câte o privire bănuitoare şi curioasă, puțin mai îngăduitoare decât ocheadele ostile cu care îi gratulau cu o săptămână în urmă.

— Ce facem?

— Încercăm să sunăm la numărul de la Interfax pe care ni l-a dat amicul nostru.

Clark îşi pregătise deja raportul bătut la maşină. Era singurul lucru la care se pricepea, exceptând menținerea contactelor şi

culegerea de informații. Cu siguranță că Washingtonul va şti ce să le spună, îşi zise el, în drum spre hotel. Funcționarul de la recepție îi întâmpină cu un surâs şi o plecăciune mai politicoasă decât în ziua precedentă. Urcară în ascensor şi, două minute mai târziu, se aflau în camera lor. Clark scoase minicomputerul din casetă, introduse fişa de telefon şi răsuci comutatorul. Modulul intern formă automat numărul pe care-l primise dimineață, făcând legătura peste Marea Japoniei, via Siberia, până la Moscova. Auzi bâzâitul electronic al unui aparat de telefon şi aşteptă să i se facă legătura.

Şeful centralei trecuse de momentul de umilință provocat de prezența unui ofițer de spionaj rus în biroul de comunicații al ambasadei, cu toate că nu îşi redobândise încă în întregime umorul. Sunetul computerului îl făcu să tresară.

— Inteligentă tehnică, remarcă vizitatorul.

— Ne străduim.

Oricine văzuse vreodată un modem putea recunoaşte cu uşurință sunetul asemănător răpăitului apei curgătoare, sau poate fâşâitului unei perii de lustruit parchetul – de fapt, un fâşâit digital, provocat de două dispozitive electronice ce încearcă să se sincronizeze în vederea schimbului de date. Stabilirea legăturii dura uneori doar două secunde, alteori chiar cinci sau zece. În realitate, cu aceste dispozitive legătura se putea realiza cam într-o secundă, iar fâşâitul care continua să persiste era provocat de fapt de cele 19.200 de caractere codificate pe secundă, care străbăteau cablul din fibre optice mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Încheierea transmisiei propriu-zise marca închiderea oficială a ediției, respectiv a articolului trimis de persoana de la capătul celălalt al firului. Ca o măsură suplimentară de siguranță, ruşii se asiguraseră ca articolul să apară pe pagina a treia în două dintre ziarele de a doua zi. Nu avea sens să fie prea ostentativi.

Urmă partea mai dificilă pentru şeful centralei CIA. La ordin, acesta execută două copii ale aceluiaşi raport, dintre care unul trebuia prezentat ofițerului RVS. Ce se întâmplă oare cu Mary Pat, trecea printr-o criză existențialistă?

— Vorbeşte o rusă literară, aproape clasică. Cine i-a fost profesor?

— Vă spun sincer că nu ştiu, minți şeful centralei şi, spre surprinderea lui, fu crezut.

Culmea era că rusul avea dreptate. Asta îl făcu să se încrunte

imperceptibil.

— Vreţi să vă traduc?

La dracu'. Surâse şi rosti:

— De ce nu?

— Ryan.

Relativ odihnit după cinci ore pline de somn, Ryan ridică telefonul din maşină.

— Aici Mary Pat. Am primit ceva. Te aşteaptă pe birou.

— E interesant?

— Oricum, e un început, zise directoarea-adjunctă.

Era foarte scumpă la vorbă. Nimeni nu avea încredere în telefoanele montate în autoturisme.

— Bună ziua, doamnă doctor Ryan. Sunt Andrea Price.

Agenta era deja echipată într-un halat de laborator, de buzunarul căruia îşi prinsese legitimaţia cu fotografie.

— Unchiul meu este medic generalist în Wisconsin. Cred că ar fi încântat să mă vadă aşa, adăugă ea surâzând.

— Am motive să mă îngrijorez?

— Nu cred, zise Andrea Price, continuând să zâmbească.

Gărzilor de corp nu le plăcea să-şi trădeze îngrijorarea faţă de cei pe care trebuiau să-i apere.

— Dar copiii?

— În faţa şcolii sunt doi agenţi, plus încă unul în casa de vizavi de grădiniţa unde este cel mic. Vă rog să nu vă îngrijoraţi. Suntem plătiţi ca să fim superprudenţi şi de cele mai multe ori ne facem griji degeaba, însă meseria noastră e şi ca a dumneavoastră. E de preferat să te înşeli decât să se adeverească un diagnostic necruţător, nu-i aşa?

— Şi vizitatorii mei? insistă Cathy.

— Îmi permiteţi să vă dau o sugestie?

— Desigur.

— Oferiţi-le tuturor halate de laborator, ca un fel de suvenir. O să-i urmăresc în timp ce se schimbă.

Cathy trebui să recunoască că era o propunere ingenioasă.

— Sunteţi înarmată?

— Întotdeauna, confirmă Andrea Price. Însă nu am fost nevoită niciodată să fac uz de armă, nici măcar pentru o arestare. Consideraţi-mă o muscă pe perete.

Mai degrabă un şoim, îşi zise doctoriţa Ryan. Dar cel puţin era

unul domesticit.

— Cum ar trebui să procedăm, John? întrebă Chavez în engleză. Vocea îi era acoperită de zgomotul duşului. Ding şedea pe podea, iar John pe closet.

— Păi… le-am văzut deja, nu? îi atrase atenția ofițerul superior.

— Da, în fabrica aia împuțită.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să aflăm unde s-au dus.

Aparent, era o afirmație logică. Trebuiau doar să afle câte şi unde fuseseră expediate şi, desigur, dacă aveau într-adevăr încărcătură nucleară. Nu era mare scofală. Nu ştiau decât că erau nişte lansatoare de rachetă tip SS-190, o versiune îmbunătățită şi că părăsiseră fabrica pe calea ferată. Dar țara era străbătută de o rețea de căi ferate ce însuma peste douăzeci şi opt de mii de kilometri. Misiunea trebuia să mai aştepte. Ofițerii de spionaj lucrau uneori cu program redus. Aceasta era una din acele ocazii. Înainte de culcare Clark se hotărî să facă un duş. Deocamdată nu ştia cum să procedeze, dar ştia din experiență că nu avea nici un sens să-şi facă griji dinainte şi că, după opt ore de somn, va vedea lucrurile mai limpede. Uneori i se întâmpla să-i vină o idee bună chiar în timp ce se afla sub duş. Privi expresia de pe chipul colaboratorului său şi îşi zise că, mai devreme sau mai târziu, Ding va prinde şi el aceste trucuri.

— Bună, Betsy, o salută Jack pe femeia care aştepta în anticamera biroului. Te-ai sculat devreme. Dumneata cine eşti?

— Chris Scott. Sunt coleg de serviciu cu Betsy.

Jack îi pofti în birou, nu înainte de a verifica pe fax dacă primise de la Mary Pat informațiile despre Clark şi Chavez. Văzând că erau acolo, hotărî să se ocupe mai târziu de mesaj. O cunoştea pe Betsy Fleming de pe vremea când lucra la CIA şi ştia că era o autodidactă în materie de arme strategice. Bănuia că Scott era unul din tinerii racolați de pe băncile vreunei universități, licențiat în materia pe care Betsy şi-o însuşise trudind din greu. Cel puțin tânărul era politicos, afirmând că lucra împreună cu Betsy. Aşa se comportase şi Ryan cu ani în urmă, pe când se ocupa de negocierile privind controlul armelor.

— Bun, deci ce avem aici?

— Acesta este un servomotor spațial H-11.

Scott deschise servieta şi extrase câteva fotografii. Ryan remarcă imediat calitatea lor. Fuseseră făcute cu un film adevărat, la mică

distanță şi nu se asemănau nici pe departe cu instantaneele electronice, luate printr-o gaură făcută în buzunarul cuiva. Era aproape imposibil să faci deosebirea şi Ryan recunoscu imediat un vechi amic, pe care-l crezuse mort şi îngropat de mult.

— Fără îndoială, este un SS-19. Aşa arată mai prezentabil.

Într-o altă fotografie se vedea un şir întreg, dispus în hala de asamblare. Jack le numără şi făcu o grimasă.

— Ce-ar mai fi de văzut?

— Poftim, zise Betsy. Priveşte focosul.

— Pare normal.

— Tocmai asta e. Ansamblul din vârf chiar este normal, sublinie Scott. Normal pentru a putea susține şasiul focosului, dar nu şi pentru o încărcătură ca aceasta. La vremea respectivă am atras atenția asupra acestui fapt, dar nu ne-a ascultat nimeni, zise analistul tehnic. Restul rachetei a fost reproiectat în întregime. Am aproximat indicii de creştere a performanței.

— Spune-mi-i pe scurt.

— Capacitate de şase sau şapte rachete fiecare şi o bătaie de puțin peste zece mii de kilometri, raportă doamna Fleming. E cum nu se poate mai rău, dar datele sunt realiste.

— E foarte mult. Racheta a fost omologată, testată? Au testat vreun şasiu cunoscut nouă?

— Nu avem informații. Avem nişte date sumare despre unele teste în condiții de zbor ale lansatorului, primite de la AMBER BALL, din Pacific, însă în multe privințe informațiile sunt echivoce, explică Scott.

— Câte rachete sunt în total?

— Din câte ştim noi, douăzeci şi cinci. Dintre acestea, trei au fost folosite în testările de zbor, iar două se află în hala de montaj, pentru a fi cuplate cu încărcăturile orbitale. Asta înseamnă că mai rămân douăzeci.

— Ce fel de încărcături? întrebă Ryan cu teamă.

— Băieții de la NASA cred că sunt sateliți de observație. Sateliți-spion. Probabil că au dreptate, spuse Betsy încruntată.

— Deci, probabil că au încercat să pătrundă în domeniul spionajului prin sateliți. Mi se pare logic, nu?

Ryan făcu câteva însemnări.

— Bine, în concluzie ne putem aştepta în cel mai rău caz la amenințarea celor douăzeci de lansatoare, a câte şapte rachete fiecare, în total o sută patruzeci.

— Exact, domnule doctor Ryan.

Amândoi erau profesionişti care ştiau cât de gravă era o asemenea ameninţare. Japonia dispunea, teoretic, de capacitatea de a rade de pe faţa pământului o sută patruzeci de oraşe americane. La rândul ei, America şi-ar fi putut aduna repede forţele şi ar fi putut transforma în praf şi pulbere întregul arhipelag nipon, dar la ce bun? Până în urmă cu şapte zile convieţuiseră în pace, iar acum… chestia asta. Grozav, medită Ryan.

— Ştiţi ceva despre aparatura cu care s-au făcut aceste fotografii?

— Jack, zise Betsy pe obişnuitul ei ton didactic, doar ştii că nu pun întrebări. Dar cine le-a făcut nu a fost nevoit să se ascundă. Îţi poţi da seama după fotografii. Astea nu au fost făcute cu un aparat Minox. Pun pariu că sunt făcute de cineva deghizat în reporter. Nu te impacienta. N-o să spun nimănui.

Femeia surâse cu subînţeles. Lucra de destui ani în branşă ca să cunoască toate trucurile.

— E limpede că sunt fotografii de calitate superioară, continuă Chris Scott, contrariat de faptul că Betsy avea tupeul să i se adreseze acestui bărbat pe numele de botez. Au fost făcute cu un film cu granulaţie mică, din cele folosite în mod obişnuit de reporteri. Însă ne-au comunicat că au permis şi accesul unor specialişti de la NASA în fabrică.

— Aşa este, încuviinţă doamna Fleming.

Şi al celor ruşi, adăugă Ryan în gând. De ce tocmai lor?

— Altceva?

— Da, astea.

Scott îi întinse încă două fotografii, înfăţişând două vagoane-platformă modificate. Unul dintre ele avea montată o macara. Pe cealaltă se vedeau îmbinările unde urma să fie montată o alta.

— E clar că preferă transportul pe calea ferată celui cu camioanele. Am rugat pe cineva să examineze puţin şinele acestea. Se pare că sunt nişte şine standard.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la ecartamentul şinelor. Noi, ca şi majoritatea ţărilor din lume, folosim şine cu ecartament standard. Majoritatea liniilor ferate din Japonia au un ecartament mai mic. Mă mir că nu au copiat camioanele folosite de ruşi. Poate că şoselele lor sunt prea înguste sau poate că aşa le place, pur şi simplu. De aici până la Yoshinobu există o cale ferată cu ecartament standard. Am fost puţin surprins de dispozitivul de ridicare. Batiul vagoanelor se potriveşte în linii mari cu dimensiunile ramei proiectate de ruşi.

Deci au copiat totul, în afară de transportor. Cam asta-i tot, domnule.

— Unde vă duceți de aici?

— Avem o întrunire confidențială cu cei de la BNR, spuse Chris Scott.

— Bine. Spuneți-le că arde. Vreau să-mi găsească chestiile astea... până ieri.

— Jack, ştii că vom face tot ce ne stă în putința Şi apoi, poate că au scos special la iveală vagoanele astea, ca să le fotografiem noi, zise Betsy, ridicându-se de pe scaun.

Înainte de a-şi lua rămas-bun de la cei doi, Ryan aranjă fotografiile şi mai ceru un set complet. Apoi îşi privi ceasul şi formă numărul de la Moscova. Bănuia că şi Serghei lucra până târziu.

— De ce dracu' le-ați vândut proiectul SS-19? începu el, de îndată ce obținu legătura.

Golovko îi răspunse cu brutalitate. Poate că şi el suferea din cauza lipsei de odihnă.

— Pentru bani, bineînțeles. Pentru acelaşi motiv pentru care voi le-ați vândut prototipurile Aegis, F-15 şi celelalte...

Ryan se strâmbă, nevoit să recunoască adevărul acestor cuvinte.

— Mulțumesc, amice. Meritam un astfel de răspuns. După aprecierile noastre, dispun de douăzeci de lansatoare.

— Cam atâtea ar trebui să fie, dar ai noştri nu au vizitat încă fabrica.

— Specialiştii noştri au văzut-o. Vrei nişte fotografii?

— Desigur, Ivan Emmetovici.

— Mâine le ai pe birou, îi promise Jack. Aş fi curios să ştiu ce părere au specialiştii voştri.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Ne aşteptăm, în cel mai rău caz, la şapte rachete de lansator, în total o sută patruzeci.

— Suficient pentru amândoi, remarcă Golovko. Îți aminteşti când ne-am întâlnit pentru prima oară ca să negociem dezafectarea armelor astea nenorocite?

Îl auzi pe Ryan pufnind în receptor. Ar fi fost curios să ştie la ce se gândea în clipa aceea.

Prima dată am fost aproape de armele acelea când mă aflam la bordul submarinului vostru, Octombrie Roşu. Țin minte că mi s-a făcut pielea ca de găină, de parcă m-aş fi aflat în prezența diavolului însuşi. Nu-i plăcuseră niciodată armele balistice.

Desigur, poate că au contribuit la menținerea păcii vreme de peste patruzeci de ani, poate că au alungat gândurile necugetate care i-au obsedat pe şefii de stat de-a lungul istoriei umane. Sau poate că omenirea a avut pur şi simplu noroc.

— Jack, se îngroaşă gluma, zise Golovko. Apropo, ofițerul nostru a luat legătura cu agenții voştri. Are o părere favorabilă despre ei. Îți mulțumesc pentru copia raportului. Conține nişte date pe care noi nu le aveam. Spune-mi, vor şti să dea de rachetele astea?

— Am dat ordin să o facă, îl asigură Ryan.

— Şi eu, Ivan Emmetovici. Nu te teme, le vom găsi, se simți obligat să adauge Golovko.

Se gândeau probabil amândoi la acelaşi lucru: singurul motiv pentru care rachetele nu fuseseră folosite era că aceia care le dețineau ar fi avut impresia că amenințau o imagine reflectată în oglindă.

— Şi ce facem după aceea? întrebă Ryan grav. Cum procedăm?

— Parcă aveți voi o vorbă, „fiecare lucru la timpul său”.

Grozav. A ajuns un nenorocit de rus să-mi ridice moralul.

— Mulțumesc, Serghei Nikolaevici. Poate că am meritat-o şi pe asta.

— De ce am vândut Citibank? întrebă George Winston.

— Păi, ne-a spus să căutăm băncile vulnerabile la fluctuațiile monetare, replică Gant Avea dreptate. Am ieşit la timp. Poftim, verifică.

Bărbatul apăsă pe claviatura computerului şi pe ecran apăru o reprezentare grafică a capitalului pe care-l avusese First National Citibank vineri. Se observa o prăbuşire serioasă, în mare parte din cauza Grupului Columbus, care în ultimele cinci săptămâni cumpărase masiv acțiuni, le păstrase un timp scurt, iar apoi le vânduse, zdruncinând încrederea populației în ele.

— În orice caz, asta a declanşat alarma în programul nostru.

— Mark, Citibank este una din băncile de referință, nu? întrebă Winston calm.

Nu avea nimic de câştigat iritându-l pe Mark.

— Păi, cred că da, răspunse acesta, făcând ochii mari.

Brusc, lui Winston îi veni o idee. Nu erau mulți cei ce ştiau cum urmăreau „sistemele experte” fluctuațiile pieței. Acestea funcționau în mai multe moduri interactive, monitorizând atât piața în ansamblu, cât şi stocurile de referință, ca indicatori ai orientărilor

pieței de valori. Acelea erau acțiuni care în timp urmăriseră îndeaproape ceea ce făceau ceilalți, cu o oarecare tendință spre stabilitate, căzând şi urcând mai încet decât articolele mai speculative. Existau două motive, dar şi o greşeală izbitoare, în timp ce piața era supusă zilnic fluctuațiilor, chiar şi în cele mai favorabile circumstanțe, ideea era de a investi bani în acțiunile mai stabile – în măsura în care se putea spune că exista aşa ceva, iar evenimentele de vineri demonstraseră contrariul. Din această cauză, acțiunile de referință se dovediseră de-a lungul timpului deosebit de stabile. Greşeala era una obişnuită: zarurile nu aveau memorie. Stabilitatea acțiunilor de referință se datora faptului că firmele pe care le reprezentau avuseseră întotdeauna o conducere competentă. Însă conducerea se putea schimba. De aici reieşea că nu acțiunile erau cele stabile, ci conducerea; viabilitatea acesteia necesita reexaminări periodice. Cu toate acestea, acțiunile respective erau folosite pentru clasificarea principalelor orientări ale pieței. Însă o anumită orientare a pieței era ceea ce era pentru că aşa credea lumea şi, crezând, îi conferea existență. Winston considerase întotdeauna acțiunile de reper ca pe nişte indicatori despre acțiunile pe care le vor întreprinde oamenii pe piața de valori. În ochii, lui orientările acesteia aveau un caracter pur psihologic, arătând felul în care vor imita oamenii un model artificial, nu performanța modelului în sine. Din câte vedea el, Gant privea altfel lucrurile, ca atâția alți economişti.

Prin vânzarea Citibank, Grupul Columbus declanşase o mică alarmă în propriul său sistem computerizat de negocieri. Până şi Mark, un bărbat extrem de inteligent, uitase că Citibank făcea parte din acest model blestemat.

— Arată-mi capitalurile altor bănci, îi ordonă Winston.

— Păi, a urmat Chemical, îi spuse Gant, scoțând fişa respectivă. Apoi Manny-Hanny şi după aceea toate celelalte. Am anticipat ce se va întâmplă şi ne-am orientat rapid spre metalele prețioase. Când se vor limpezi lucrurile, vei vedea că am procedat corect. Nu nemaipomenit, dar binişor.

Gant apăsă pe tastele calculatorului, apoi aşteptă să i se afişeze lista completă a tranzacțiilor.

— Am retras banii de la Silicon Alchemy şi i-am investit în GM şi...

Winston îl bătu uşurel pe umăr.

— Lasă asta pe mai târziu, Mark. Îmi dau seama că a fost o mutare bună.

— În orice caz, am anticipat cum vor evolua lucrurile şi am fost tot timpul cu un pas înainte. Desigur, după ce au început să sune telefoanele, am avut puțin de suferit şi am fost obligați să vindem multe acțiuni bune, dar aşa a pățit toată lumea...

— Nu-ți dai seama, nu-i aşa?

— De ce ar trebui să-mi dau seama?

— Că noi înşine am dat direcția.

Mark clipi dezorientat şi Winston văzu imediat că nu înțelesese.

29
Mărturii scrise

Prezentarea avu loc fără incidente. După ce o termină, Cathy primi din partea conducătorului delegației japoneze, profesor la clinica de oftalmologie din cadrul Universității Chiba, o cutie superb ambalată. Desfăcu pachetul şi scoase la iveală un şal de mătase de un albastru deschis, brodat cu fir de aur. Părea să aibă cel puțin o sută de ani vechime.

— Albastrul se potriveşte atât de bine cu ochii dumneavoastră, doamnă profesor Ryan, îi spuse colegul de breaslă cu un surâs de admirație nedisimulată. Însă mă tem că nu este destul de valoros pentru a vă mulțumi pentru tot ce am învățat astăzi de la dumneavoastră. În spitalul nostru sunt sute de persoane bolnave de diabet. Cu ajutorul acestei tehnici noi, sper că majoritatea îşi vor putea recăpăta vederea. Este o realizare extraordinară, doamnă profesor.

Bărbatul se înclină ceremonios, pătruns de respect.

— Folosim lasere fabricate în țara dumneavoastră, răspunse Cathy, încercată de sentimente confuze.

Cadoul era uluitor. Profesorul părea cât se poate de sincer, însă pe de altă parte era posibil ca țările lor să se afle chiar în clipa aceea în război. De ce nu se anunțase nimic la buletinele de ştiri? Daca erau într-adevăr în război, cum de nu-l arestaseră pe străinul acesta? Cum trebuia să-l trateze – ca pe un inamic, ori ca pe un coleg de breaslă extrem de competent? Ce Dumnezeu se întâmpla? Privi pe furiş în direcția în care se afla Andrea Price, sprijinită de un perete, cu brațele încrucişate la piept.

— Ne-ați învățat cum le putem folosi mai eficient. Este un exemplu strălucit de cercetare aplicată.

Profesorul japonez se întoarse către ceilalți şi îşi ridică mâinile. Asistența izbucni în aplauze şi Caroline Ryan, roşie până în vârful urechilor, se gândi că poate îşi va realiza visul de a aşeza Premiul Lasker deasupra şemineului. Înainte de a urca în autocarul ce trebuia să-i ducă înapoi la Stouffer's, pe Pratt Street, toți membrii delegației îi strânseră mâna, felicitând-o.

— Pot să o văd şi eu? întrebă agentul special Price, după ce sala se goli şi uşa se închise în urma ultimului om.

Cathy îi întinse eşarfa.

— Minunată. Va trebui să vă cumpăraţi o rochie nouă care se să asorteze cu ea.

— Deci nu am avut nici un motiv să ne îngrijorăm, remarcă doctoriţa Ryan.

De fapt, îşi uitase toate temerile de cum îşi începuse expunerea. Ciudat, nu?

— Nu, după cum v-am spus, nici nu mă aşteptam la vreun incident.

Price îi dădu înapoi şalul, nu fără o anumită părere de rău. Profesorul acela mărunţel avusese dreptate. Se potrivea foarte bine cu ochii femeii. Nu o cunoscuse personal, deşi auzise multe despre „soţia lui Jack Ryan”.

— De cât timp faceţi asta?

— Ce anume, operaţii pe retină?

Cathy îşi închise agenda.

— Am început să operez pe ochi înainte de a se naşte Jack junior. Apoi mi-a venit ideea că retina poate fi lipită la loc. După aceea, am început să căutăm o modalitate de a sutura vasele de sânge. Bernie mi-a dat mână liberă. Între timp, am primit din partea NIH o bursă pentru continuarea cercetărilor şi aşa, dintr-una înalta…

— Iar acum sunteţi cel mai bun chirurg din lume în acest domeniu, conchise Price.

— Da, până nu apare altcineva cu mâini mai dibace şi capabil să-şi însuşească tehnica de operare, surâse Cathy. Oricum, asta se va întâmpla peste cine ştie cât timp.

— Ce mai face campioana noastră? întrebă Bernie Katz, care tocmai intra pe uşă.

Văzând-o pentru primă oară pe domnişoara Price, o întrebă, intrigat de ecusonul prins la pieptul halatului:

— Vă cunosc de undeva?

— Mă numesc Andrea Price.

Înainte de a strânge mâna întinsă de Katz, îl cercetă cu atenţie. Privirea insistentă aproape că îl flată, dar îşi reveni imediat, când femeia continuă:

— Din cadrul Serviciului Secret.

— De ce nu erau poliţiste aşa drăguţe şi pe vremea mea? întrebă chirurgul galant.

— Bernie este unul din mentorii mei. Acum este şeful secţiei, explică Cathy.

— Colegii mei şi-au făcut un obicei din a mă ridica în slăvi mai mult decât merit. Am veşti bune de la „spionul” meu din comitetul de decernare a Premiului Lasker. Cathy, eşti printre finalişti.

— Ce este Premiul Lasker? întrebă Price.

— După el, mai ai de urcat o singură treaptă, explică Bernie. Se decernează la Stockholm.

— Bernie, n-o să primesc niciodată premiul ăsta. E atât de greu de obținut.

— Păi, continuă cercetările, fetițo.

Katz o strânse la piept, apoi îşi luă rămas-bun.

Îl vreau, îl vreau, îl vreau! repetă Cathy în sinea ei, înfrigurată de perspectiva ce i se deschidea. Agentul special Price nu avea nevoie de cuvinte ca să-şi dea seama ce se petrecea în sufletul medicului. La naiba, era de o mie de ori mai plăcut decât să asiguri paza unor politicieni.

— Aş putea asista la o operație?

— Dacă îți face plăcere. Oricum, urmează-mă.

Cathy o conduse în biroul ei. Brusc, doctorița Ryan se opri, băgă mâna în buzunar şi-şi scoase agenda.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Price.

Îşi dădea seama că vorbea prea mult, dar îi trebuia timp ca să se deprindă cu obiceiurile protejaților săi. În plus, Cathy Ryan nu făcea parte dintre cei care acceptau cu uşurință să fie supravegheați, de aceea avea nevoie de o perioadă de acomodare.

— Va trebui să te obişnuieşti cu mine, surâse Caroline Ryan. De câte ori îmi vine vreo idee, trebuie să o trec pe hârtie.

— Nu aveți încredere în memorie?

— Niciodată. Nu te poți baza pe memorie când e vorba de viața pacienților. E unul dintre primele lucruri pe care le înveți în facultate.

Cathy clătină din cap.

— În meseria asta nu poți merge pe memorie. Poți greşi oricând. Dacă nu notezi, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

Era o lecție de ținut minte, îşi zise Andrea Price, mergând în urma medicului. Numele codificat – SURGEON[1] – i se potrivea ca o mănuşă. O femeie inteligentă, meticuloasă, pedantă. Ar fi fost un agent de excepție, dacă nu ar fi urât atât de mult armele de foc.

Devenise deja o simplă rutină şi, într-adevăr, în multe privințe

---

[1] Chirurgul (n. tr.).

nu era nimic nou. Timp de o generație, forțele de apărare antiaeriană japoneze ripostaseră la atacurile rusești comandate de la Baza Dolinsk Sokol – inițial în cooperare cu USAF – iar unul dintre traseele regulate folosite de aviația militară sovietică primise chiar numele de „Tokio Express”, probabil ca o referire la termenul inventat de pușcașii marini americani în 1942, la Guadalcanal.

Din motive de securitate, aparatele. E-767 își aveau baza la Komatsu, în apropiere de Tokio, împreună cu escadrila a 6-a, însă cele două avioane F-15J, care acționau sub comanda avionului E-767, aflat deasupra orașului Nemuro, la extremitatea nord-estică a Insulei Hokkaido, își aveau baza la Chitose. Acestea se găseau la câteva sute de mile distanță de țărm și erau dotate fiecare cu câte opt rachete, dintre care patru termosensibile și patru prevăzute cu detectoare radar.

Era trecut de miezul nopții după ora locală. Piloții erau odihniți și vigilenți, așezați confortabil în scaunele ejectoare, scrutând întunericul, în timp ce mâna li se odihnea pe manșă. Radarele de la bord erau deconectate și, cu toate că luminile stroboscopice erau aprinse, în caz de necesitate puteau fi deconectate imediat.

— Eagle unu-cinci, se auzi o voce prin radio, verifică traficul civil la cincizeci de kilometri zero-trei-cinci față de poziția ta, curs doi-unu-cinci, unghi trei-șase.

— Am înțeles, Kami, replică pilotul, apoi întrerupse legătura radio.

Kami, semnalul de apel al avioanelor de observație, era un cuvânt cu multiple conotații, majoritatea cu implicații imateriale ca „suflet” sau „spirit”. Foarte repede, ajunseseră să fie considerate drept manifestarea modernă a spiritelor protectoare ale țării, iar aparatele F-15J – brațul puternic care dădea forță voinței acelor spirite. La comandă, cele două avioane de luptă porniră înainte, urcând lin vreme de cinci minute, până ce ajunseră la aproape treisprezece mii de metri, apoi survolară teritoriul țării cu o viteză de cinci sute de noduri, cu radarele scoase în continuare din funcțiune. Deodată, pe ecrane apăru un semnal digital emis de Kami, una din noile lor invenții, necunoscută însă de americani. Comandantul escadrilei privi în jos și pe urmă în sus. Ce păcat că bordul din dreptul manșei nu era înglobat în cel de la nivelul capului. Poate că pe viitor se va remedia și acest neajuns, își zise pilotul.

— Acolo, rosti el în microfonul aparatului de radio.

— L-am reperat, răspunse colegul său.

Cele două avioane de luptă descriseră un viraj spre stânga, coborând încet în spatele a ceea ce părea să fie un avion 767-ER al companiei Air Canada. Într-adevăr, pe coada avionului se distingea sigla în formă de frunză de arțar a companiei. Era probabil cursa regulată ce decola de pe aeroportul internațional din Toronto, cu destinația Narita. Se apropiară de aeronavă exact dinspre pupa – vorba vine, pentru că o dezechilibrare cât de mică ar fi dus la o ciocnire iminentă – iar zguduiturile repetate le dădură de înțeles că se aflau în centrul valului de turbulență provocat de jetul de aer al unui avion de pasageri de mari dimensiuni. Comandantul escadrilei se apropie şi mai mult, până reuşi să distingă lumina filtrată prin hublouri, motoarele uriaşe, montate sub fiecare aripă şi botul butucănos, caracteristic avioanelor Boeing. Pilotul deschise din nou radioul.

— Kami, sunt Eagle Unu-Cinci.

— Da, Eagle Unu-Cinci.

— Confirm identificarea Air Canada Şapte-Şase-Şapte Echo Romeo, se îndreaptă spre destinație pe ruta şi cu viteza indicate.

Avioanele de patrulare aveau ordin să comunice exclusiv în engleză, pentru că aceasta era limba internațională a aviației. Era vorbită de toți piloții şi dădea rezultate mai bune atunci când trebuiau făcute comunicări importante.

— Am înțeles.

La comanda următoare, cei doi piloți se depărtară de avionul de pasageri, îndreptându-se spre zona lor de patrulare. Pilotul canadian nu avea să afle niciodată că două avioane de luptă cu armament la bord se aflaseră la numai trei sute de metri distanță de aparatul pilotat de el. În fond, nu avea nici un motiv să-şi închipuie aşa ceva, pentru că în lume – cel puțin în partea aceasta a ei – era pace.

În ceea ce-i privea pe piloții celor două avioane de luptă, aceştia acceptară noile sarcini cu resemnare, încercând să se obişnuiască şi cu schimbarea ritmului de viață cotidiană. Zona urma să fie supravegheată pe o perioadă nedefinită de timp de cele două avioane de luptă, secondate în caz de alarmă de încă şase aparate, ce aşteptau pregătite de luptă la baza aeriană din Chitose. Comandantul escadrilei făcea presiuni pentru a i se permite creşterea numărului de aparate de luptă pentru că, orice li s-ar fi comunicat de la Tokio, țara se afla totuşi în război. Americanii erau nişte adversari redutabili, le spusese el cu ocazia primului instructaj atât piloților, cât şi personalului de la sol. Erau

inteligenți, şireți şi periculos de agresivi. Mai presus de toate, erau teribil de imprevizibili, spre deosebire de piloții japonezi, destul de lipsiți de imaginație. Dacă situația se agrava, prima confruntare cu forțele americane urma să aibă loc chiar acolo. Comandantul era hotărât să fie pregătit pentru orice eventualitate, fără să țină seama de risipa de bani, combustibil şi energie pe care o presupunea aceasta. Piloții se arătaseră de acord întru totul. Războiul era o treabă serioasă şi, cu toate că era o experiență nouă pentru ei, erau hotărâți să nu se eschiveze de la responsabilități.

Curând, factorul timp avea să le devină cel mai mare inamic, îşi zise Ryan. Diferența de fus orar dintre Tokio şi Washington era de paisprezece ore. Acolo era deja trecut de miezul nopții şi, indiferent ce idee genială i-ar fi venit în minte, era obligat să mai aştepte câteva ore bune până să o pună în practică. Cel puțin cu forțele de luptă comandate de amiralul Dubro avea posibilități de comunicare directe. Cu Clark şi Chavez nu putea lua legătura decât via Moscova, iar apoi prin intermediul ofițerului RVS din Tokio – deşi nu era indicat să apeleze prea des la ajutorul acestuia – ori aşteptând momentul în care Clark îşi transmitea reportajul către Agenția Interfax şi încercând să intervină pe modem. Oricum ar fi procedat, i-ar fi luat un anumit timp, în care era posibil să piară oameni.

Ca întotdeauna, era vorba despre informații. Adevărata problemă consta în descoperirea a ceea ce se întâmpla. Ce face partea adversă? La ce se gândeşte?

Ce urmăresc? se întrebă Ryan.

Orice război se declanşează în fond din cauze economice, unul din puținele adevăruri formulate corect de Marx. Aşa cum îi spusese şi preşedintelui, motivul primordial al războaielor îl constituia lăcomia, jaful extins la scară largă. La nivel interstatal se foloseau termeni nevinovați, ca Lebensraum sau alte sloganuri politice, menite să capteze atenția maselor, însă în realitate totul se reducea la o ecuație simplă: Ei posedă ceva. Noi vrem să punem mâna pe acel ceva.

Şi totuşi, Arhipelagul Marianelor nu merita efortul. Pur şi simplu nu merita eforturile politice şi economice investite în joc. Un asemenea incident ar duce ipso facto la pierderea celui mai avantajos partener economic al Japoniei. Exista posibilitatea ca situația să nu poată fi redresată decât peste un număr de ani. Pozițiile economice stabilite cu atâta grijă şi exploatate de la

începutul anilor şaizeci ar fi fost distruse de ceea ce în termeni protocolari s-ar fi numit revoltă publică, dar care în realitate era un sentiment mult mai profund. Ce motiv ar fi putut avea o ţară atât de preocupată de lumea afacerilor să întoarcă brusc spatele acestor elementare considerente practice?

Jack, războiul nu este niciodată raţional. I-ai spus-o chiar tu preşedintelui.

— Spune-mi la ce dracu' se gândesc? se întrebă el cu glas tare, regretând imediat blasfemia ce-i scăpase inconştient.

Se aflau în sala de şedinţe de la subsol. Deşi era prima întrunire a grupului de lucru, Scott Adler şi Hanson lipseau.

Printre cei prezenţi se aflau doi ofiţeri de informaţii şi patru funcţionari de la Departamentul de Stat, ale căror figuri exprimau aceeaşi consternare şi uluire pe care le resimţea Ryan însuşi. Grozav. Timp de câteva secunde nu se petrecu nimic, lucru ce nu-l mira defel pe Ryan. De fiecare dată când cerea părerea unor funcţionari încerca o curiozitate aparte: cine ce va spune?

— Sunt furioşi şi foarte speriaţi, spuse Chris Cook, unul din economiştii din cadrul Departamentului de Stat.

Făcuse parte de două ori din personalul Ambasadei Americane de la Tokio, vorbea limba destul de bine şi se făcuse remarcat cu ocazia mai multor tratative comerciale. Acestea erau faptele şi Ryan îşi aducea bine aminte cât fusese de revoltat, constatând că unii se împăunau cu ideile lui Chris. Acceptă comentariul, dând gânditor din cap şi văzu că toţi cei din jurul mesei îl imitară, uşuraţi că se găsise cineva care să preia iniţiativa.

— Ştiu de ce sunt furioşi. Spune-mi de ce sunt speriaţi.

— Păi, cum să nu fie, când ruşii şi chinezii sunt atât de aproape de ei şi dispun încă de forţe armate puternice, pe când noi ne-am retras din Pacificul de Vest? În mintea lor, i-am lăsat baltă, iar acum au impresia că ne-am întors împotriva lor. Asta ne pune în postura unor posibili inamici, nu? Şi atunci, ei ce fac în aceste condiţii? Ce prieteni le-au mai rămas?

— Dar de ce au invadat Marianele? întrebă Ryan, gândindu-se că Japonia nu fusese atacată în ultimul timp de aceste ţări, cu toate că ea însăşi o făcuse.

Poate involuntar, Cook pusese degetul pe rană. Cum obişnuia Japonia să riposteze în faţa unor ameninţări externe? Atacând prima.

— Prin asta câştigă spaţiu defensiv, baze situate în afara insulelor nipone.

Pare logic, îşi spuse Jack. Pe perete se vedeau fotografiile luate din satelit cu mai puțin de o oră în urmă. Pe pistele din Saipan şi Guam se aflau acum avioane de luptă şi avioane de observație E-2C Hawkeye, identice cu cele aflate la bordul portavioanelor americane. Acestea asigurau un obstacol defensiv ce se întindea pe o mie două sute de mile la sud de Tokio. Era asemenea unui zid imens în calea atacurilor americane, în fond o versiune la scară redusă a strategiei folosite de japonezi în timpul celui de-al doilea război mondial. Era a doua observație inteligentă făcută de Cook.

— Dar noi reprezentăm un pericol real pentru ei?

— În clipa de față, cu siguranță.

— Pentru că ne-au obligat ei, murmură unul din ofițerii de informații, intervenind în discuție.

Cook se aplecă peste masă pentru a-l vedea mai bine.

— De ce pornesc oamenii războaie? Pentru că se tem de ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, în ultimii cinci ani au schimbat mai multe guverne decât italienii. Situația politică din țară este instabilă. Au mari probleme economice. Până nu demult moneda națională a întâmpinat dificultăți reale. Bursa de Valori s-a prăbuşit din cauza legislației economice, iar noi i-am pus în fața unui dezastru financiar. Mai întrebi de ce au intrat în panică? Dacă ni s-ar fi întâmplat nouă aşa ceva, ce-am fi făcut? întrebă adjunctul Secretarului de Stat, umilindu-l vizibil pe ofițerul de informații.

Bine, îşi zise Ryan. O discuție animată era întotdeauna constructivă, aşa cum şi oțelul cel mai rezistent se călea la foc puternic.

— Nu pot avea sentimente de simpatie față de partea adversă care a invadat un teritoriu aparținând Statelor Unite şi a violat drepturile cetățenilor americani.

Replica la tirada lui Cook i se păru lui Ryan plină de o viclenie disimulată. Era reacția câinelui de vânătoare care adulmecă vânatul rănit şi savurează dinainte clipa în care se va juca cu cel aflat în inferioritate. Un astfel de sentiment era întotdeauna plăcut.

— Deja, din cauza noastră, câteva sute de mii de japonezi au rămas fără lucru. Cu drepturile lor cum rămâne?

— La dracu' cu drepturile lor. De partea cui eşti, Cook?

Adjunctul Secretarului de Stat se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi, continuând să învârtă cuțitul în rană.

— Aveam impresia că eu sunt cel care trebuie să vă spună ce gândesc ei. Nu pentru asta ne aflăm aici? Iată ce gândesc ei. Cred

că i-am umilit, i-am păcălit şi le-am dat de înțeles că au fost tolerați din mărinimie, nu din respect, încă dinainte de a mă naşte eu. Nu i-am tratat niciodată ca pe egalii noştri, iar ei consideră că merită mai mult din partea noastră. Ştiți, continuă Cook, eu nu-i pot învinui că simt ceea ce simt într-adevăr, acum şi-au ieşit din fire. Nu e bine şi îmi pare sincer rău, însă trebuie să recunoaştem că au făcut totul ca să nu fie vărsare de sânge, respectându-şi în acelaşi timp obiectivele strategice. Trebuie să ținem cont de asta, nu sunteți de acord?

— Ambasadorul spune că țara lui este dispusă să suspende ostilitățile, interveni Ryan, remarcând privirea din ochii lui Cook.

Era limpede că studiase cu atenție situația, iar acesta era un lucru lăudabil.

— Vorbesc serios?

Era o întrebare incomodă, care-i punea pe cei de față într-o situație neplăcută. Întrebările de genul acesta cereau un răspuns direct, care putea fi adeseori eronat. Cei mai stânjeniți erau ofițerii de informații. Aceştia erau ofițeri superiori din cadrul CIA, DIA sau ANS. Unul dintre ei se afla în permanență în preajma preşedintelui, pentru a-i da un sfat în cazul unei situații critice cu o evoluție rapidă. Trebuiau să fie experți în domeniu şi erau cu adevărat, aşa cum era şi Ryan, fost ofițer de informații la Agenția Națională. Exista însă o problemă. Ofițerii aveau în general un caracter dârz şi serios. Din această cauză erau dispuşi să dea un răspuns direct la o întrebare dificilă, chiar dacă simțeau țeava pistolului la tâmplă. Privi pe rând fețele celor din jurul mesei, observând că acelaşi lucru îl făcea şi Cook, cu o expresie de dispreț întipărită pe figură.

— Da, domnule, cred că vorbesc serios. De asemenea, e aproape sigur că ne vor oferi ceva în schimb. Putem conta pe asta, pentru că ştiu că şi noi trebuie să ieşim basma curată aici. Acesta va reprezenta un avantaj, în caz că vom accepta să negociem cu ei.

— Eşti de părere să o facem?

Răspunsul veni însoțit de un surâs şi o înclinare a capului.

— Nu e nimic rău în a sta de vorbă cu cineva, indiferent de situație, nu-i aşa? Ştiți că lucrez la Departamentul de Stat. Sunt obligat să fac o asemenea recomandare. Nu cunosc aspectele militare ale problemei. Nu ştiu dacă avem puterea să ripostăm. Bănuiesc însă că da, iar ei ştiu asta. Ştiu că o fac pe riscul lor şi asta îi sperie şi mai mult. Putem folosi acest lucru în avantajul nostru.

— Ce revendicări am putea formula? întrebă Ryan, muşcând distrat din capătul stiloului.

— *Statu quo ante,* replică dintr-o suflare Cook. Retragerea necondiționată din Mariane, repunerea insulelor şi a cetățenilor acestora sub jurisdicție americană, reparații materiale familiilor celor uciși, pedepsirea celor vinovați de moartea lor.

Ryan observă că până şi ofițerii de informații aprobară din cap propunerea lui Cook. Îi plăcea din ce în ce mai mult. Spunea fără ocolişuri ceea ce gândea şi tot ce spunea era perfect rațional.

— Şi ce vom obține?

Răspunsul fu şi de această dată simplu şi concis.

— Mai puțin.

Unde naiba l-a ținut ascuns Scott Adler pe tipul ăsta? se întrebă Ryan. Vorbeşte exact cum aş vorbi şi eu.

— Vor fi nevoiți să ne dea câte ceva, dar nu vom recâştiga absolut totul.

— Dar dacă îi presăm? întrebă consilierul pe problemele de securitate națională.

— Dacă vrem să recâştigăm totul, e posibil să fim nevoiți să ne luptăm pentru asta. După părerea mea, e foarte periculos.

Ryan trecu cu vederea concluzia facilă; în fond, omul era funcționar al Departamentului de Stat şi ca atare era obligat să respecte politica acestuia.

— Ambasadorul va fi în măsură să negocieze condițiile?

— Cred că da. Are în subordine un personal competent, iar el are în spate mulți ani de carieră diplomatică. Cunoaşte bine Washingtonul şi ştie care sunt regulile jocului. De aceea a şi fost trimis aici.

Negocierile sunt de preferat războiului, îşi aminti Jack cuvintele lui Winston Churchill. Era foarte adevărat, cu condiția ca primele să nu piardă din vedere amenințarea reprezentată de cel din urmă.

— Bine, zise Ryan. Mai sunt câteva lucruri ce trebuiesc făcute. Voi rămâneți aici. Vreau o prezentare scrisă a situației. Aştept propuneri pentru începerea negocierilor, având în vedere poziția ambelor tabere. Vreau variante pentru încheierea tratativelor. Sunt curios să ştiu cum ar putea reacționa în cazul unei intervenții militare teoretice din partea noastră. Şi, mai presus de toate, accentuă el, privindu-i pe ofițerii de informații, am nevoie de o apreciere cât mai exactă a capacității lor nucleare, precum şi a condițiilor probabile în care s-ar simți obligați să recurgă la folosirea acesteia.

— Vom fi avertizați? întrebă Cook, spre surprinderea lui Ryan.

La fel de surprinzător, răspunsul veni din partea unuia din ofițerii de informații care aparent se simțea dator să dezvăluie câte ceva din ceea ce știa.

— Radarul Cobra Dane de la Shemya este încă în funcțiune. La fel și sateliții DSPS. Dacă lucrurile se precipită, vom fi preveniți că se pregătesc de lansarea rachetelor și de atac. Domnule doctor Ryan, am făcut oare ceva ce…

— Forțele armate aeriene dispun de rachete aeropurtate, care vor fi încărcate în bombardiere tip B-1. În afară de asta, avem posibilitatea de a rearma rachetele Tomahawk cu focoase W-80 pentru a putea fi lansate atât de submarine, cât și de navele de suprafață. Rușii știu că e posibil să recurgem la această variantă și nu vor avea nici o obiecție, atâta timp cât păstrăm secretul înțelegerii.

— Asta înseamnă escaladare, îl avertiză Cook. Trebuie să fim precauți.

— Ce ne puteți spune despre rachetele SS-19 de care dispun ei? întrebă prevenitor cel de-al doilea ofițer de informații.

— Sunt convinși că le sunt necesare. Nu va fi ușor să-i convingem să renunțe la ele.

Cook își plimbă privirea în jurul mesei.

— Nu uitați că noi le-am atacat țara cu arme nucleare. Este un subiect delicat și apoi, avem de-a face cu niște oameni înspăimântați. În această privință, aș recomanda cât mai multă prudență.

— Vom ține seama, zise Ryan, ridicându-se de pe scaun. Băieți, acum știți ce mă interesează. Apucați-vă de lucru.

Era mai plăcut să dai un astfel de ordin decât să-l aduci la îndeplinire, cu atât mai mult cu cât putea anticipa răspunsurile pe care le va primi. Dar era obligat să înceapă de undeva.

— Ai avut încă o zi istovitoare? întrebă Nomuri.

— Credeam că în lipsa lui Yamata ne va fi mai ușor, răspunse Kazuo.

Clătină din cap și se lăsă pe marginea din lemn șlefuit a bazinului.

— M-am înșelat.

Ceilalți încuviințară din cap. Le lipseau istorisirile picante ale lui Taoka, în special acum, când aveau atâta nevoie de puțină distracție. Nomuri era singurul care știa de ce luaseră sfârșit.

— Ce se întâmplă? Acum Goto ne spune că avem nevoie de America. Săptămâna trecută ne erau duşmani, iar acum suntem din nou prieteni? Pentru un om simplu ca mine, situaţia aceasta este de neînţeles, zise Chet, frecându-şi ochii închişi şi curios să vadă dacă vor muşca din momeală.

Nu-i fusese uşor să se apropie de oamenii aceştia, atât de diferiţi de el şi s-ar fi aşteptat să fie invidiat de ei, aşa cum şi el îi invidia la rândul lui. Ceilalţi îl credeau un antreprenor prosper, care-şi conducea firma proprie, în timp ce ei erau salariaţi ai unor mari companii. Ei aveau siguranţa zilei de mâine. El avea libertate de mişcare. Ei erau supraîncărcaţi. El muncea după bunul său plac. Ei aveau mai mulţi bani. El nu era atât de stresat. Iar acum ei deţineau informaţii pe care el nu le cunoştea.

— Am intrat în conflict cu America, spuse unul dintre ei.

— Am înţeles asta. Dar nu este extrem de riscant?

— Ba da, răspunse Taoka, abandonându-şi corpul istovit în voia apei fierbinţi. Deşi cred că ne putem considera deja învingători.

— Dar ce am câştigat, prietene? Parcă aş viziona un film poliţist.

— Păi, aşa cum spune şeful meu, se hotărî un altul să-i explice, victoria asta înseamnă adevărata independenţă a ţării noastre.

— Dar nu suntem deja independenţi? insistă Nomuri, vădit contrariat. Nu prea au mai rămas soldaţi americani care să ne facă probleme.

— Iar cei care au mai rămas sunt acum sub pază, remarcă Taoka. Nu înţelegi. Independenţa înseamnă mai mult decât politica. Înseamnă independenţă economică. Înseamnă că nu vom mai fi nevoiţi să apelăm la alţii pentru ceea ce ne e necesar ca să supravieţuim.

— Kazuo, asta înseamnă în primul rând resursele naturale din partea de nord, observă un altul, dezvăluind prea multe şi fiind sancţionat imediat de privirile cu care îl ţintuiseră ceilalţi.

— Eu nu mi-aş dori decât să stau mai puţin la birou şi să ajung la timp acasă, în loc să fiu obligat să moţăi în metrou de două sau de trei ori pe săptămână, spuse unul mai vigilent, încercând să schimbe vorba.

— Mda, acolo nu mi-ar da mâna să aduc o femeie, mormăi Taoka.

Hohotele de râs care însoţiră această cugetare avură ceva forţat, ce captă imediat atenţia lui Nomuri.

— Voi şi secretele voastre! izbucni ofiţerul CIA. Sper că nu vă purtaţi aşa şi cu femeile.

Tăcu o clipă.

— Credeți că afacerile mele vor avea de suferit?

I se păruse util să pună această întrebare.

— Eu aş zice că din contră, spuse Kazuo, în asentimentul celorlalți.

— Trebuie să avem răbdare. Vor fi vremuri mai grele, dar după aceea vom fi cu toții mulțumiți.

— Sunt sigur că vor veni şi zile mai bune. Ce a fost mai greu a trecut, adăugă un altul, plin de încredere.

Am eu grijă să nu se întâmple aşa ceva, îşi zise Nomuri în sinea lui. Dar ce voise să spună individul prin „resursele din nord"? Era normal pentru un ofițer de informații să-şi dea seama de valoarea unor date, chiar şi atunci când nu le înțelegea ca atare. Se avântă într-o istorisire alambicată a legăturii sale cu noua lui amantă, pentru a se asigura că bărbații îşi vor aminti amănuntele picante, uitând de întrebarea care le precedase.

Cu toate că era ruşinos să ajungă la destinație noaptea, în final era mai bine aşa. Jumătate din flotă se desprinsese, îndreptându-se spre Guam, care avea un port natural mai bun, pentru că toți locuitorii trebuiau să fie martori ai sosirii marinei militare japoneze – amiralul Sato ajunsese să urască denumirea de „forțe de apărare". Țara dispunea acum de o marină militară adevărată, formată din nave de luptă şi militari care trecuseră prin focul bătăliei. Chiar dacă istoricii vor pune ulterior sub semnul întrebării corectitudinea luptei, eficiența elementului surpriză în succesul acțiunilor ofensive era menționată în oricare manual militar. Amiralul privi prin binoclu conturul Muntelui Takpochao, ce se profila la orizont. Tehnicienii electronişti îl informaseră cu o oră în urmă că acolo se instalase deja un radar puternic, gata de punerea în funcțiune. Acesta era încă unul din numeroşii factori importanți în apărarea pământului ce aparținea iarăşi patriei sale.

Se afla singur pe puntea de la tribord, înconjurat de semiîntunericul dinaintea ivirii zorilor. Ce cuvânt straniu. Semiîntuneric? Nici vorbă. Domnea o pace nesfârşită, odihnitoare, mai ales atunci când erai singur şi o puteai savura cu voluptate, alungând orice gând tulburător. Zumzetul monoton al instalației electronice de deasupra capului amiralului aducea cu cel al unui roi de albine, dar curând nu îl mai auzi. Cu aceeaşi încăpățânare izgoni din urechi şi zgomotul depărtat al motoarelor şi al instalațiilor de aer condiționat. Nu-l deranja nici un glas omenesc.

Căpitanul navei Mutsu impusese o disciplină de fier la bord. Marinarii nu scoteau o vorbă, mai puțin atunci când erau nevoiți să o facă, concentrându-se asupra sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit. Puțin câte puțin, amiralul Sato se desprinse de toate zgomotele din jur. Nu mai recepționa decât susurul valurilor, spintecate de trupul de oțel al navei. Se aplecă să privească apa ce se desfăcea în evantai, cu margini zdrențuite de spumă albă, strălucitoare şi diafană în acelaşi timp, iar la pupa zări brazda lată, de un verde fosforescent, împrumutat de la fito-planctonul tulburat de valuri – vietăți minuscule, care pe timp de noapte urcau la suprafața apei, din motive pe care Sato nu se obosise să le înțeleagă. Poate că veneau să admire luna şi stelele, îşi zise el surâzând. Chiar în fața lui se afla Insula Saipan, o pată mai întunecată pe linia orizontului; îi ghicea prezența, pentru că în punctul acela nu se zărea nici o stea, iar un marinar experimentat ştia că, acolo unde bolta era lipsită de stele, trebuia să existe pământ. Desigur, marinarul de gardă observase de mult apropierea insulei, însă aceasta nu-i diminuă plăcerea descoperirii. Pământul reprezentase dintotdeauna pentru marinari ceva miraculos, pentru că orice călătorie avea ca scop descoperirea a ceva nou.

Aerul începu să se umple treptat de sunete. Mai întâi huruitul motoarelor care acționau sistemele radar, apoi ceva nedefinit îşi dădu seama prea târziu de prezența acustică necunoscută, care se apropia de undeva dinspre babord, crescând în intensitate. Nu putea fi decât un avion. Coborî binoclul şi privi spre dreapta, mai întâi fără să vadă nimic, apoi desluşind siluetele a două aparate spintecând aerul deasupra capului său. Curentul de aer făcu nava să se cutremure, înfiorându-l pe Sato. Îşi reveni imediat şi, furios, smulse uşa ce dădea în cabina timonierului.

— Ce-a fost asta?

— Două aparate F-3 care fac exerciții de luptă. Le-am depistat de câteva minute şi le-am luminat cu detectoarele de rachete.

— Nu s-a găsit nimeni care să le explice inconştienților că, zburând atât de aproape deasupra unei nave, pot provoca daune serioase şi pot plăti chiar cu viața?

— Dar, domnule amiral… încercă să explice ofițerul.

— Dar avem o flotă de excepție şi nu vreau ca vreo navă de-a noastră să stea o lună în reparații doar pentru că un aviator iresponsabil nu ne-a observat în beznă.

— Hai. Voi lua imediat legătura cu ei.

Să-mi strice o dimineață atât de plăcută, spumegă Sato în sinea lui, în timp ce se întorcea pe punte, hotărât să ațipească un pic în fotoliul din piele.

Oare era primul om care dezlegase misterul? se întrebă Winston. Apoi îşi zise că nu avea motive să fie surprins. FBI-ul şi celelalte organe erau ocupate, probabil, cu redresarea situației şi prevenirea eventualelor fraude. Mai mult, erau nevoiți să verifice toate înregistrările, nu numai pe cele ale Grupului Columbus. Trebuiau să fie o mulțime de date lăsate pe mâna unor persoane nefamiliarizate cu maniera specifică de lucru, iar timpul nu le permitea calificarea din mers într-un domeniu atât de complicat.

Posturile de televiziune acordaseră un spațiu larg ştirii. Şeful Comisiei pentru Rezerve Federale apăruse în cadrul fiecărei dezbateri din cursul dimineții, lucru ce-l dusese probabil la epuizare pe şoferul său personal, obligat să străbată Washingtonul în lung şi-n lat După aceea se transmisese un comunicat amplu dat de biroul de presă al Casei Albe şi în final un interviu pentru CNN. Strategia părea să funcționeze, aşa cum se putea vedea şi din transmisiunile TV. Băncile fuseseră asaltate încă de dimineață de o mulțime de oameni, surprinşi să vadă în casele de bani stivele de bancnote, aduse cu camioanele în timpul nopții, pentru a face ceea ce în termeni militari se numea „o demonstrație de forță". Clienții care se prezentară în fața ghişeurilor fură întâmpinați cu un surâs calm: A, doriți bani lichizi? Desigur, vă putem da oricât doriți. Foarte mulți dintre deponenți, odată ajunşi acasă, îşi puseseră întrebarea: Cum să țin atâția bani în casă? Şi, în nu puține cazuri, până la închiderea băncilor, se aflau din nou la ghişeu, pentru a-i depune la loc.

Asta trebuie să fie opera lui Buzz Fiedler, un as în materie, îşi zise Winston. Secretarul Trezoreriei nu încerca decât să câştige timp şi, în plus, o făcea pentru bani, dar tactica era bună, menită să dea marelui public iluzia că lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău cum păreau la prima vedere.

Singurii care nu se lăsaseră păcăliți erau marii investitori. Situația era gravă, iar maşinațiunile de la bănci erau, în cel mai bun caz, o măsură provizorie. Comisia pentru Rezerve Federale pompa bani în sistem. Cu toate că, pe termen scurt, era o idee bună, efectul final avea să fie slăbirea puterii dolarului, în condițiile în care bonurile de tezaur erau deja la fel de bine văzute ca şobolanii infectați cu virusul ciumei. Fiedler reuşise să

stăvilească pe moment panica în cadrul sistemului bancar, dar nu o putea face la nesfârşit, pentru că, dacă nu izbuteai să recâştigi încrederea oamenilor, cu cât abuzai mai mult de nişte măsuri provizorii, cu atât creştea pericolul escaladării terorii, presupunând că acele măsuri dădeau greş. Iar în acest caz nu mai exista nici o posibilitate de stăvilire a panicii. De fapt, la asta se şi aştepta Winston.

Pentru că nodul gordian ce strangula sistemul de investiții nu putea fi dezlegat foarte curând.

Winston bănuia că descoperise cauza probabilă a evenimentului, însă cu timpul îşi dădu seama că era puțin probabil să găsească o soluție viabilă pentru restabilirea ordinii. Sabotajul de la Banca Comercială fusese o lovitură de maestru. Nu ştia nimeni ce avea în cont, cât plătise, când ajunsese în posesie sau de câți bani lichizi mai dispunea; iar lipsa de informații era ucigătoare. Nu ştiau investitorii individuali. Nu ştiau instituțiile. Nu ştiau companiile comerciale. Nu ştia nimeni.

Cum se va declanşa panica adevărată? Casele de pensii îşi vor completa cecurile lunare, fără să ştie dacă băncile le vor onora. Comisia pentru Rezerve Federale va interveni pe lângă bancheri să o facă, însă la un moment dat una dintre bănci va fi în imposibilitate de a elibera banii, din motive obiective, declanşând astfel o nouă reacție în lanț. Comisia va fi nevoită să pompeze iarăşi bani, declanşând astfel un ciclu hiperinflaționist. Aceasta însemna încununarea coşmarului. Winston îşi amintea foarte bine felul în care inflația afectase piața şi țara, în general, la sfârşitul anilor şaptezeci. Fusese o adevărată psihoză în masă, reflectată printr-o serie de filme proaste despre viața după Apocalipsă şi prin reacția nebunească a unor dezaxați care preferaseră să se retragă în munți, aşteptând sfârşitul. În fond, la cât se ridicase atunci rata inflației? La vreo treisprezece la sută cu o rată a dobânzii de douăzeci la sută. O țară întreagă fusese în pragul dezastrului doar din cauza lipsei de încredere, generată de criza de petrol şi de slăbiciunea preşedintelui în funcție. Vremurile acelea păreau cu adevărat nostalgice.

De data aceasta va fi cu mult mai rău, ceva nemaiîntâlnit în America, ceva demn de Weimar sau de Argentina în perioada sa cea mai neagră, ori de Brazilia sub dictatură militară. Criza nu va cuprinde numai America. Ca şi în 1929, efectul de pulsație se va amplifica, distrugând economiile altor țări ale lumii, mult peste puterea de imaginație a lui Winston. Ştia că, personal, nu va avea

prea mult de suferit. Chiar pierzând nouăzeci la sută din averea personală, tot îi rămânea o sumă frumuşică, pentru că îşi făcuse un obicei din a investi o parte din bani în bunuri fizice, cum ar fi petrolul sau aurul. Seifurile lui erau pline de lingouri adevărate de aur, pe care le agonisise ca un bătrân avar. Din moment ce marile crize erau în fond deflaționare, valoarea relativă a proprietăților sale va creşte după un timp. Ştia că el şi familia lui vor supraviețui şi vor prospera, însă cei mai puțin norocoşi ca el vor fi azvârliți în haosul economic şi social. Însă el nu-şi putea permite să facă abstracție de semenii săi. Se gândea din ce în ce mai des la cetățenii de rând care văzuseră la televizor reclamele lui şi îi încredințaseră fără rezerve economiile lor. „Încredere" – ce cuvânt magic! Dar asta însemna că ai o obligație față de oamenii care ți-o acordaseră. Altfel spus, ei aveau toată încrederea în ceea ce susțineai despre tine, iar tu trebuia să dovedeşti față de ei şi față de tine însuți că avuseseră dreptate. Dacă dădeai greş, atunci nu se mai construiau case, copiii nu mai erau dați la şcoală, iar visele oamenilor asemenea ție mureau în faşă. Situația era deja destul de gravă în America, însă acest eveniment putea afecta întreaga lume.

Trebuia să ştie ce făcuse. Nu fusese o întâmplare. Totul se petrecuse conform unui plan minuțios, executat cu rafinament. Yamata. Nemernicul acela şiret. Poate că era primul investitor japonez față de care nutrea un respect sincer. Primul care înțelesese cu adevărat principiul jocului, atât tactic, cât şi strategic. Cu siguranță, nu se înşela. Expresia feței, privirea din ochii întunecați, aruncată peste buza paharului de şampanie. Cum de nu ți-ai dat seama de atunci? În definitiv, la asta se rezuma jocul.

Dar, nu. Nu putea fi vorba de întregul joc. Poate doar de o parte a lui, o tactică orientată spre un alt scop. Ce anume? Ce putea fi atât de important pentru Raizo Yamata, încât să merite pierderea averii sale personale şi distrugerea piețelor mondiale de care depindeau corporațiile lui şi economia națională a patriei sale? Mintea omului de afaceri refuza să priceapă, iar asta îl exaspera pe expertul obişnuit cu viața de pe Wall Street. Era dezolant să îți dai seama ce se petrecuse, fără a-i înțelege însă rațiunea. Winston privi pe fereastră soarele ce se pregătea să apună deasupra portului New York. Trebuia să se consulte cu cineva, iar acel cineva poate că va fi în stare să înțeleagă despre ce era vorba. Fiedler? S-ar putea. Ar fi bine să ia legătura cu cineva care cunoştea bine lumea finanțelor, dar şi alte lucruri. Dar cu cine?

— Sunt ale noastre?

Toate patru erau ancorate sub vânt în Golful Laolao. Una dintre ele era trasă lângă un petrolier, fără îndoială pentru a se alimenta cu combustibil.

Oreza clătină din cap.

— Nu corespunde culoarea vopselei. Navele marinei militare au o nuanță mai închisă, un albastru mai profund.

— Par nave moderne.

Burroughs îi înapoie binoclul.

— Cu radare plane, celule de lansare verticală a rachetelor, elicoptere antisubmarin. Sunt nave din clasa Aegis, copiate după modelele noastre Burke. Sunt într-adevăr moderne. Bagă frica în avioane.

În timp ce privea, Navlositorul observă un elicopter ce se ridică în aer de pe puntea uneia din nave, îndreptându-se spre plajă.

— Să raportez la comandament?

— Da, n-ar strica.

Burroughs intră în camera de zi şi introduse din nou bateriile în telefon. Teama că s-ar putea descărca era probabil neîntemeiată, dar era mai sigur aşa, pentru că nici unul dintre cei doi bărbați n-ar fi vrut să afle pe pielea lui ce le făceau japonezii spionilor – ceea ce erau ei de fapt. De asemenea, era destul de complicat să strecoare antena prin gaura făcută în castron şi apoi să o apropie de cap, dar era, în fond, amuzant, iar în clipa aceea simțeau nevoia să se amuze puțin.

— Comandamentul militar, amiralul Jackson.

— Sunteți iarăşi de serviciu, domnule amiral?

— Domnule căpitan, se pare că amândoi suntem. Ce ai să-mi comunici?

— În partea de est a insulei sunt ancorate patru distrugătoare Aegis. Unul se alimentează chiar acum de la un petrolier de mic tonaj al flotei. Au apărut puțin înainte de a se lumina. Au mai sosit şi două remorchere, plus încă unul care de-abia se vede la orizont. Puțin mai devreme am numărat douăzeci de avioane de luptă. Cam jumătate dintre acestea sunt aparate F-15 cu două stabilizatoare. Celelalte au unul singur, dar nu ştiu ce tip sunt în rest, nu am nimic nou de raportat.

Jackson tocmai examina o fotografie luată din satelit cu numai o oră în urmă, în care se vedeau patru nave aliniate în formațiune de luptă şi mai multe avioane de vânătoare răspândite pe ambele

aeroporturi. Dădu din cap îngândurat.

— Care e situația acolo? întrebă Robby. Vreau să spun, hărțuiesc oamenii, au făcut arestări, chestii de genul ăsta?

Omul de la celălalt capăt al firului scoase o exclamație răgușită.

— Nu, domnule amiral. Toată lumea se poartă extraordinar de frumos. La naiba, apar toată ziua la televizor, pe programul principal şi ne împuie urechile cu fel de fel de promisiuni tentante.

Jackson sesiză dezgustul ce răzbătea din vocea celuilalt.

— Înțeleg. S-ar putea să nu stau tot timpul aici. Trebuie să dorm puțin, însă linia aceasta va rămâne la dispoziția dumitale, bine?

— Am înțeles, domnule amiral.

— Păstrează-ți calmul. Nu vreau nici un fel de acte de eroism, ai înțeles?

— Nu sunt copil, domnule, îmi dau seama care-i situația, îl asigură Oreza.

— Atunci închide telefonul. Ai lucrat bine.

Înainte de a aşeza receptorul în furcă, Jackson auzi țiuitul familiar al tonului. N-aş vrea să fiu în pielea ta, adăugă el în gând, apoi privi spre biroul alăturat.

— L-am înregistrat, zise ofițerul de informații al aviației militare. Ceea ce spune corespunde datelor obținute prin satelit. Cred că se află încă în siguranță.

— Aşa să rămână. Nu ia nimeni legătura cu ei fără să-mi ceară permisiunea, ordonă Jackson.

— Am înțeles, domnule.

Nici nu cred că putem, se abținu ofițerul să adauge cu glas tare.

— Ai avut o zi grea? întrebă Paul Robberton.

— Au fost altele mai grele, răspunse Ryan.

Situația era prea deosebită pentru a putea fi evaluată hazardat.

— Soția ta nu se supără?

— S-a obişnuit cu plecările mele şi oricum, într-o zi-două vom pune la punct un plan.

Agentul Serviciului Secret făcu o pauză.

— Ce face şeful?

— Ca de obicei, îi revine partea cea mai grea. Ne-am aruncat cu toții pe el, nu-i aşa? zise Jack, privind pe geamul automobilului, în timp ce coteau pe autostrada 50. E un om bun, Paul.

— Ca şi dumneata, domnule doctor. Ne pare bine că te-ai întors.

După câteva clipe de tăcere, continuă:

— Cât de gravă este situația?

Agentul Serviciului Secret era dornic să afle toate amănuntele, deşi prin natura serviciului era la curent cu aproape tot ce se întâmpla.

— N-ai aflat? Japonezii dețin arme nucleare şi, în plus, lansatoare balistice.

Mâinile lui Paul se încleştară pe volan.

— Grozav. Dar mă îndoiesc că vor fi atât de inconştienți, încât să le folosească.

— În seara zilei de 7 decembrie 1941, USS Enterprise a acostat la Pearl Harbor pentru alimentarea cu combustibil şi întregirea muniției. Amiralul Bill Halsey, care se afla ca de obicei pe punte, a privit urmele luptei din timpul dimineții şi a spus: „După ce se termină acest război, japoneza nu va mai fi vorbită decât în iad”.

Ryan tăcu, surprins el însuşi de ceea ce spusese.

— Asta e din cartea dumitale. Cred că a contribuit mult la ridicarea moralului echipajului.

— Cred că da. Dacă fac uz de armele nucleare de care dispun, li se va întâmpla exact ce a spus amiralul. Cred că îşi dau seama de asta, zise Ryan, simțind cum îl copleşeşte oboseala.

— Domnule doctor Ryan, ar trebui să dormi vreo opt-nouă ore, zise Robberton. Aşa se întâmplă şi cu noi. Oboseala extenuează creierul. Şeful are nevoie de dumneata odihnit.

— Ai dreptate. Poate că diseară o să beau un păhărel, rosti Ryan.

Jack observă pe alee o maşină necunoscută; din casă, o femeie privea pe fereastră.

— E Andrea. Am vorbit deja cu ea. Soția dumitale a avut o expunere reuşită azi dimineață. Fără incidente.

— Noroc că avem două camere de oaspeți, chicoti Jack, intrând în casă.

Atmosfera era destul de destinsă şi aparent soția sa şi agentul Price se înțelegeau de minune. În timp ce Ryan mânca ceva uşor, cei doi agenți se retraseră pentru a sta de vorbă.

— Ce se petrece, iubitule? întrebă Cathy.

— Suntem implicați într-un conflict foarte serios cu Japonia, plus criza de pe Wall Street.

— Dar cum…

— Până acum, tot ce s-a întâmplat a avut loc în largul oceanului, încă nu s-a aflat, dar se va afla foarte curând.

— Va fi război?

— Poate că da, zise Jack, ridicând privirea şi dând din cap.
— Dar oamenii aceia cu care m-am întâlnit azi la Wilmer păreau atât de drăguţi… vrei să spui că nu ştiu nici ei?
— Ai ghicit, zise Ryan.
— Dar nu are nici un sens.
— Nu, draga mea, nu are.
Fu întrerupt de ţârâitul telefonului. Jack, care se afla mai aproape de el, ridică receptorul.
— Alo?
— Domnul doctor Ryan? întrebă o voce.
— Da, eu sunt. Cu cine vorbesc?
— Mă numesc George Winston. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi, dar ne-am cunoscut anul trecut la Clubul Harvard. Am ţinut un scurt discurs despre derivate. Dumneavoastră eraţi la masa alăturată. Apropo, aţi făcut treabă bună cu Silicon Alchemy IPO.
— A trecut ceva timp de atunci. Uitaţi, momentan sunt cam ocupat şi…
— Trebuie să ne întâlnim. E vorba de ceva foarte important.
— Despre ce anume?
— Mi-ar trebui cincisprezece sau douăzeci de minute ca să vă explic. Avionul meu personal este la Newark. Pot veni la dumneavoastră oricând doriţi.
Vocea tăcu o clipă.
— Domnule doctor Ryan, nu v-aş fi sunat dacă nu ar fi fost vorba de ceva foarte important.
Jack medită câteva clipe. George Winston era un om serios, cu o reputaţie de invidiat pe Wall Street: dur, viclean, cinstit. Şi, din câte ştia Ryan, îşi predase compania în mâinile unui japonez. Un bărbat pe nume Yamata, de care mai auzise şi în alte împrejurări.
— Bine, o să-mi fac timp să ne întâlnim. Sunaţi mâine la biroul meu, în jur de ora opt şi vi se va comunica o oră.
— Atunci, pe mâine. Mulţumesc că m-aţi ascultat.
Când îşi ridică din nou privirea spre soţia sa, o văzu cu agenda în faţă, introducând datele în computerul portabil Apple Powerbook 800.
— Credeam că asta e treaba secretarei, zise el, surâzând îngăduitor.
— Ea nu poate înţelege despre ce este vorba, în timp ce le introduce în computer. Eu, în schimb, înţeleg.
Cathy se temu să-i povestească despre ceea ce aflase de la Bernie în legătură cu Premiul Lasker. Împrumutase câteva din

superstițiile soțului ei printre care şi pe aceea, tipic irlandeză, de a nu forța norocul vorbind despre el, dacă nu voiai să îl pierzi.

— Mi-a venit o idee interesantă imediat după prelegere.

— Şi ai notat-o.

Cathy îl privi cu binecunoscutul ei surâs neastâmpărat.

— Jack, dacă nu treci pe hârtie…

— E ca şi cum n-ar fi existat.

30
De ce nu?

În această parte a lumii zorile se iveau ca o izbucnire de lumină şi culoare, cel puțin aşa susținea poetul. Cert e că soarele dogorea teribil, îşi zise amiralul Dubro. Era aproape la fel de violent ca şi starea lui de spirit. De obicei era un bărbat plăcut, însă căldura tropicală şi indiferența birocratică îl marcaseră profund în ultima vreme. Bănuia că politicienii, strategii şi toți factorii de decizie urmăreau acelaşi lucru: el şi armata lui puteau rămâne acolo multă vreme, fără a fi depistați de indieni. Desigur, era un joc amuzant, care însă nu putea dura la nesfârşit. Ideea era ca forțele de luptă să se apropie pe nesimțite de inamic şi apoi să-l atace fără avertisment. Un portavion cu propulsie nucleară era cel mai potrivit pentru aşa ceva. Operațiunea putea fi făcută o dată, de două ori, de trei ori, dacă aşa voia comandantul, însă nu se putea repeta la infinit, pentru că partea adversă gândea şi ea şi la un moment dat le putea zădărnici planurile.

În acest caz, nu soldații fuseseră aceia care încurcaseră lucrurile, ci unul dintre submarine. Aşa cum reieşise din reconstituirea faptelor, una dintre navele indiene Sea Harrier, aflată la extremitatea formațiunii de patrulare, pusese în funcțiune radarul şi reuşise să depisteze unul din petrolierele lui Dubro care acum se grăbeau în direcția nord-est, pentru a realimenta rezervoarele navelor de escortă, aproape goale, în urma evadării rapide din partea sudică a Sri Lankăi. O oră mai târziu apăruse o altă navă Harrier, ce naviga probabil fără armament la bord, dar cu rezervoarele pline. Comandantul schimbase imediat traseul, însă răul fusese deja făcut. Amplasarea celor două petroliere şi a fregatelor de escortă nu putea însemna decât că Dubro se afla acum la est de Capul Dondra. Instantaneu, flota indiană se întorsese, aşa cum se putea vedea din fotografiile luate din satelit, se împărțise apoi în două grupuri şi se îndreptase spre nord-est. Dubro nu avea altă soluție decât să lase petrolierele să-şi continue drumul pe traseul inițial. Navele de escortă puteau rămâne din clipă în clipă fără combustibil, iar acesta era un risc pe care Dubro nu şi-l putea asuma. Amiralul îşi bea cafeaua de dimineață, simțind că îi ard ochii în cap. Comandantul Harrison şedea vizavi

de el, abținându-se să spună ceva până când şeful său nu va fi dispus să-l asculte.

— Ce se aude, Ed?

— Încă dispunem de mai mult armament ca ei, domnule, replică ofițerul. Poate că n-ar strica să le-o demonstrăm.

Mai mult armament? repetă Dubro în sinea lui. Da, era adevărat, însă numai două treimi din aparatele de zbor aflate sub comanda lui erau în stare perfectă de funcționare. Petrecuseră prea mult timp departe de bază. Piesele de rezervă de care aveau nevoie erau pe sfârşite. În hangare, avioanele aşteptau să intre în reparații, în timp ce amiralul îşi punea toate speranțele în navele de alimentare care trebuiau să aducă piesele necesare, expediate din țară la Diego Garcia. La trei zile după primirea acestora, ar fi fost pregătit să continue misiunea, însă oamenii erau osteniți. În ziua precedentă doi oameni fuseseră accidentați pe rampa de lansare. Nu pentru că fuseseră neatenți sau neexperimentați. Accidentul se petrecuse din cauza oboselii excesive, mai periculoasă pentru minte decât pentru corp, în special în condițiile de încordare nervoasă care domneau pe puntea de decolare a unui portavion. Acelaşi lucru era valabil pentru fiecare membru al echipajului, de la cel mai umil marinar şi până la... el însuşi. Stresul provocat de obligația de a lua necontenit decizii începea să-şi spună cuvântul. Singurul lucru pe care-l putea face pentru a se menaja puțin era de a trece la cafea decofeinizată.

— Ce fac piloții? întrebă Mike Dubro.

— Domnule, vor face ceea ce le ordonați.

— Bine, atunci azi îi trimit în patrulare. Vreau ca două aparate Tom să se afle permanent în aer, echipate cu tot armamentul necesar unui atac aerian. Direcția de navigare a flotei este unu-opt-zero, la o viteză de aproximativ douăzeci şi cinci de noduri. Ne întâlnim cu grupul de petroliere şi facem plinul tuturor navelor şi aparatelor de zbor. În caz contrar, nu ne vom mai putea continua drumul. Oamenii să se odihnească, pe cât este posibil. Mâine inamicul va trece la atac şi am convingerea că ne aşteaptă un joc interesant.

— Pornim în linie dreaptă? întrebă ofițerul.

— Da, zise Dubro, dând din cap.

Îşi privi ceasul. La Washington era noapte. Oricine avea puțină minte se pregătea de culcare. Peste puțin timp va cere din nou instrucțiuni şi spera să le primească din partea cuiva inteligent, conştient de gravitatea situației. Trecuse cam de multişor vremea

când îşi puteau permite să tărăgăneze lucrurile, iar acum nu putea fi sigur decât de un singur lucru: deznodământul va veni pe neaşteptate... iar după aceea, Japonia? Harrison şi oamenii lui îşi dedicau deja jumătate din timp acestui lucru.

Tranzacția părea decupată dintr-un scenariu de televiziune de proastă calitate, iar singura consolare era că poate, totuşi, ruşii avuseseră dreptate. Poate că Şerenko le spusese adevărul. Poate că nu îi amenința nici un pericol real din partea PSID. Clark, care fusese astfel educat, încât să nu se încreadă niciodată în ceea ce făceau ruşii, era destul de sceptic.

— Poate că e un vicleşug, îşi zise el în şoaptă.

La naiba, o spusese în engleză. În orice caz, făcuseră un lucru caraghios de simplu. Nomuri îşi parcase maşina în garajul rezervat de conducerea hotelului pentru oaspeții acestuia şi, pentru că avea o cheie a maşinii închiriate de Clark, îi lăsase îndărătul vizierei din stânga o dischetă de calculator. Clark o luă şi i-o întinse lui Chavez, care o introduse în calculator. În timp ce Clark pornea maşina, îndreptându-se spre ieşire, un sunet electronic îl anunță că aparatul fusese activat. Ding imprimă materialul de pe dischetă şi şterse originalul. Raportul era plin de înflorituri. Chavez îl citi în tăcere, apoi deschise radioul de la bord şi îi relată lui Clark principalele informații cu vocea acoperită de vacarmul muzicii ce se filtra din aparat.

— Zona de rezerve din nord?

— Da. Curioasă sintagmă, încuviință Ding, privind gânditor înainte.

Avea impresia că pronunța mai corect în ruseşte decât în engleză, poate pentru că pe cea din urmă o învățase pe stradă, în timp ce prima îi fusese predată la o şcoală serioasă, de către un grup de profesori îndrăgostiți de această limbă. Tânărul ofițer de informații alungă iritat acest gând.

Zona de rezerve din nord, îşi repetă în sinea lui. De ce aveau aceste cuvinte o rezonanță atât de familiară? Însă avea lucruri mai importante de făcut şi acesta era un motiv destul de serios pentru a-l ține sub tensiune. Ding îşi dădu seama că, deşi îi plăceau aspectele mai riscante ale profesiunii de ofițer de informații, chestiile de spionaj nu erau făcute pentru el. Erau prea înfricoşătoare, prea întunecate.

Isamu Kimura se afla la locul de întâlnire convenit. Din fericire, slujba îi permitea să părăsească oricând dorea biroul şi să ia loc la

aceeaşi masă cu străinii, fără a da de bănuit. Una din calitățile lui era aceea de a alege locurile cele mai ferite. De data aceasta alesese portul, din fericire relativ pustiu la ora aceea şi în acelaşi timp un loc în care întâlnirea celor trei bărbați nu părea deplasată. În afară de asta, nu exista pericolul de a li se intercepta discuția cu ajutorul microfoanelor. Dialogul era camuflat de multitudinea de sunete ce răzbăteau dinspre port.

Dacă se putea spune aşa, Clark era şi mai stânjenit. La orice recrutare directă trebuia să treacă o anumită perioadă de timp până la stabilirea contactului nemijlocit, însă gradul de siguranță scădea linear, cu o viteză mare, de fapt necunoscută. Apoi, existau şi alte considerente. Ce motivație putea avea Kimura? Clark nu ştia cum izbutise Oleg Lialin să-l recruteze. Nu era vorba de bani. Ruşii nu-l plătiseră niciodată. Nu era vorba nici de ideologie. Kimura nu credea în comunism. Să fi fost vorba de orgoliu? Considera că i se cuvenea un post mai bun, primit deja de altcineva? Sau, cel mai periculos dintre toate, era poate un patriot, un personaj excentric, care hotăra singur ce era mai bine pentru țara sa? Sau, cum ar fi spus Ding, era pur şi simplu „morcovit"? Nu era o expresie prea elegantă, dar Clark ştia din experiență că existau şi astfel de motivații. Versiunea mai simplă, corespunzătoare adevărului, era că nici Clark însuşi nu avea un răspuns la această întrebare; orice motiv ar fi avut, trădarea era doar o justificare pentru a-ți înşela patria în folosul altei țări, iar ceva în adâncul sufletului lui Clark îl făcea să nu se simtă în largul lui în prezența acestui gen de indivizi. Probabil că şi polițiştilor le repugna ideea de a colabora cu informatorii. Slabă consolare.

— Ce era atât de important? întrebă Kimura, în timp ce coborau pe un ponton părăsit.

Privi siluetele clare ale navelor ancorate în Golful Tokio şi se întrebă dacă locul fusese ales cu un scop anume.

— Țara dumneavoastră deține arme nucleare, îi spuse simplu Clark.

— Cum?

Întoarse brusc capul, se opri ca fulgerat şi sângele îi dispăru din obraji.

— Aşa i-a spus ambasadorul vostru de la Washington preşedintelui american. Americanii au intrat în panică. Cel puțin aşa ne-a informat centrala de la Moscova.

Clark surâse ca un rus veritabil.

— Trebuie să recunosc că am toată admirația pentru că ați

făcut-o atât de deschis, mai ales că folosiți ca vehicule de transport rachetele noastre. De asemenea, trebuie să vă mărturisesc că guvernul țării mele este foarte nemulțumit de evoluția lucrurilor.

— E foarte posibil ca rachetele să fie îndreptate către noi, interveni Chavez sec. Lumea e neliniştită.

— Habar n-am avut. Sunteți siguri că aşa este?

Kimura începu să meargă din nou, încercând să-şi pună sângele în mişcare.

— Avem o sursă de maximă încredere chiar în guvernul Statelor Unite. Nu e nici o greşeală.

Ding ascultă tonul indiferent cu care vorbea Clark, ca şi cum ar fi spus: Aha, ai o zgârietură pe bara de protecție. Cunosc eu un meseriaş bun.

Kimura se abținu să spună cu glas tare. Deci de asta îşi închipuiau că pot scăpa basma curată, iar expresia întipărită pe figura lui dădea de înțeles că tocmai găsise locul potrivit pentru o piesă a puzzle-ului. Înainte de a vorbi din nou, trase adânc aer în piept.

— E nebunie curată.

Aceste cuvinte îi făcură lui John o plăcere comparabilă cu cea pe care o resimțise atunci când sunase acasă la Berlin, ca să afle că i se născuse cel de-al doilea copil. Sosise momentul să joace tare. Rosti cuvintele fără nici un surâs pe buze, intrând complet în pielea ofițerului superior de informații rus, instruit de KGB să fie printre cei mai buni din lume.

— Da, prietene. Atunci când te pui cu o mare putere mondială, comiți un act de nebunie. Nu ştiu cine se ascunde în spatele acestui joc, însă sper că îşi dă seama cât este de periculos. Gospodin Kimura, te rog, ține bine minte cuvintele mele: țara mea este foarte îngrijorată. Înțelegi? Foarte îngrijorată. Ne-ați făcut de râs față de America şi față de lumea întreagă. Dispuneți de arme care pot fi o amenințare pentru patria mea, în aceeaşi măsură în care sunt şi pentru americani. Ați pornit un atac împotriva Statelor Unite din motive pe care nu le înțelegem. Asta ne determină să retragem încrederea pe care v-am acordat-o şi, în afară de asta, o țară instabilă din punct de vedere politic, dar care deține armament nuclear, nu oferă o perspectivă prea încurajatoare. Dacă nu se vor găsi nişte oameni lucizi care să ia măsurile cuvenite, criza se va extinde. Nu ne privesc diferendele comerciale pe care le aveți cu americanii, însă eventualitatea declanşării unui război adevărat nu ne poate lăsa impasibili.

Kimura păli şi mai tare.

— Ce grad aveți, Klerk-san?

— Sunt colonel plin în Direcția a Şaptea a Comitetului pentru Securitatea Statului.

— Credeam că...

— Da, ştiu, s-a schimbat titulatura şi orientarea, dar toate astea sunt prostii, mormăi Clark. Kimura-san, sunt ofițer de informații. Misiunea mea este să-mi apăr țara. Credeam că aceasta va fi o acțiune simplă şi plăcută, dar acum descopăr că... ți-am pomenit de Proiectul RYAN?

— Mi-ați vorbit de el odată, însă...

— După alegerea preşedintelui american Reagan, liderii noştri politici, care îi cunoşteau convingerile ideologice, s-au temut că va face uz de armament nuclear împotriva țării noastre. Am depus mari eforturi pentru a afla ce şanse sunt să se întâmple aşa ceva. În final ne-am dat seama că ne înşelaserăm, că Reagan, deşi ura Uniunea Sovietică, nu era totuşi un tâmpit. Iar acum, ce vedem? continuă colonelul Klerk. O națiune care a fabricat în secret armament nuclear. O națiune care, fără vreun motiv întemeiat, a hotărât să atace o țară cu care întreține mai degrabă relații economice decât de adversitate. O națiune care a atacat în repetate rânduri Rusia. Aşa că ordinele pe care le-am primit seamănă foarte bine cu Proiectul RYAN. Acum mă înțelegi?

— Ce doriți? întrebă Kimura, deşi bănuia care va fi răspunsul.

— Vreau să aflu unde se găsesc aceste rachete. Au fost transferate de la fabrică pe calea ferată.

— Dar cum vă închipuiți că aş putea...

Clark îl opri cu o singură privire.

— E treaba ta cum faci, prietene. Eu îți spun de ce am nevoie.

Făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Gândeşte-te la un lucru, Isamu: evenimentele de genul acestuia dobândesc o viață proprie. Foarte curând ajung să-i domine pe cei care le-au declanşat. Având în vedere că e vorba de arme nucleare, consecințele pot fi... de fapt, le cunoşti în parte. Însă pe de altă parte, nu. Eu, în schimb, le cunosc. Am văzut rapoartele care arată ce ne puteau face americanii şi ce le puteam face noi. Făcea parte din Proiectul RYAN, înțelegi? E un act de prostie să te pui cu o mare putere mondială.

— Şi dacă aflați, ce-o să faceți?

— Asta nu ştiu. Tot ce ştiu este că țara mea se va simți mai în siguranță ştiind unde se află acest armament. Aşa mi s-a ordonat.

Te pot forța să ne ajuți? Nu, nu pot. Dar, dacă refuzi să ne ajuți, atunci îți pui patria în mare pericol. Mai gândeşte-te, încheie Clark cu o voce cavernoasă.

Îi strânse mâna cu un gest amical şi se despărți de Kimura.

— Notele arbitrului est-german: cinci virgulă şapte, cinci virgulă şase, cinci virgulă opt, şopti Ding după ce se îndepărtară suficient de mult pentru a nu mai fi auziți. Doamne, John, tu chiar eşti rus.

— Adevăr grăit-ai, puştiule, zâmbi forțat Clark.

Kimura rămase câteva minute privind siluetele adormite ale navelor ancorate în largul golfului. Unele erau remorchere, altele nave comerciale, obişnuite să străbată mările şi oceanele lumii pentru a-şi transporta marfa. Kimura avea o adevărată venerație pentru acest aspect aparent obişnuit al civilizației. Comerțul apropia națiunile care aveau interese comune şi astfel, având nevoie una de cealaltă, ajungeau în final să conviețuiască în pace, chiar dacă în alte privințe nu se înțelegeau. Totuşi, Kimura ştia destulă istorie pentru a-şi da seama că nu se întâmpla întotdeauna aşa încâlci legea, îşi zise el. Îți dezonorezi numele şi întreaga familie. Îți dezonorezi prietenii şi colegii. Îți trădezi țara.

La naiba. Țara cui o trăda? Poporul îi alesese pe membrii Dietei, iar reprezentanții săi aleşi îl numiseră pe primul ministru – însă poporul nu avusese în fond nici un cuvânt de spus. Ei, ca şi ministrul sau ceilalți membri ai Dietei, erau simpli spectatori. Erau mințiți. Țara se afla în război, iar poporul nu ştia nimic. Țara îşi dăduse osteneala să construiască armament nuclear, dar oamenii habar nu aveau de asta. Cine dăduse acest ordin? Guvernul? Guvernul tocmai se schimbase – pentru a câta oară? – şi cu siguranță că timpul scurs însemna, oare ce însemna?

Kimura nu ştia. Ştia că, într-o anumită măsură, rusul avea dreptate. Riscurile erau greu de prevăzut. Țara sa se afla în mare pericol, cum nu fusese vreodată de când se ştia el. Națiunea era în pragul nebuniei, dar nu exista nici un medic capabil să o diagnosticheze. Singurul lucru de care era sigur era acela că situația îl depăşea în aşa măsură, încât nu ştia de unde sau cum să înceapă.

Dar cineva trebuia să facă ceva. Care era oare punctul în care un trădător devenea patriot, iar un patriot – trădător?

Ar fi trebuit să fie nemulțumit, îşi zise Cook, strecurându-se în sfârşit în pat. Dar nu era. Una peste alta, avusese o zi excelentă.

Ceilalți parcă dinadins se făceau de râs. Mai ales cei doi ofițeri de informații, asta era limpede. Se credeau atât de isteți, își zise Cook, privind tavanul cu un zâmbet larg. Dar nu se pricepeau la sforării. Oare își dădeau seama că nu știau nimic? Probabil că nu. Își dădeau aere de superioritate, dar când erau strânși cu ușa răspundeau întotdeauna la fel: pe de o parte, domnule... urmat imediat de dar pe de altă parte... Cum naiba se puteau lua hotărâri în stilul ăsta?

Pe de altă parte, Cook știa, iar faptul că Ryan își dăduse seama de asta îl ridicase instantaneu la rangul de lider al grupului de lucru, spre nemulțumirea, dar și spre ușurarea celorlalți adunați în sala de consiliu. Bine, acum îl lăsăm pe el să-și asume toate riscurile. În general, era mulțumit de felul în care se descurcase. Ceilalți îl vor sprijini și, în același timp, se vor distanța de el, făcând adnotări pe marginea hotărârilor sale, pentru a se proteja în caz că lucrurile mergeau prost, dar rămânând în cadrul grupului, pentru a împărtăși gloria, dacă totul mergea bine. Într-un fel, doreau asta, deși numai în măsura în care le-o permitea condiția lor de birocrați.

Deci preliminariile se încheiaseră. Deschiderile fuseseră făcute. Adler va conduce echipa de negociere. Cook va fi adjunctul lui. Din partea japoneză comisia va fi condusă de ambasador, secondat de Seiji Nagumo. Negocierile vor urma un scenariu tot atât de bine stilizat și de riguros structurat ca Teatrul Kabuki. Ambele părți vor cântări bine situația, iar hotărârile adevărate vor fi luate în timpul pauzelor de cafea sau ceai, în cadrul unor discuții bilaterale ponderate. Astfel, Chris și Seiji vor avea prilejul să schimbe informații, să controleze derularea negocierilor și, poate, să tempereze lucrurile înainte ca situația să devină mai gravă decât era.

Îți vor da bani pentru informațiile pe care le furnizezi, îi șopti o voce insistentă. Da, într-adevăr, dar și Seiji îi va da informații, iar țelul lor era de fapt de a dezamorsa un conflict și de a salva vieți omenești. Scopul ultim al diplomației este acela de a menține pacea, iar asta însemna salvarea de vieți la nivel global, asemenea medicilor, dar cu o eficiență infinit mai mare. În fond și doctorii erau recompensați, nu? Nu-i lua nimeni la întrebări din cauza banilor pe care îi încasau. Cu ce se deosebeau acești nobili practicieni de funcționarii guvernamentali?

La naiba, problema constă în restabilirea păcii. Banii nu contau. Erau un amănunt auxiliar. Și, din moment ce importanța lor era

secundară, nu avea de ce să-şi reproşeze că îi accepta. Sigur că nu, îşi zise Cook, închizând în sfârşit ochii.

Sanchez îi privea pe inginerii care munceau din greu. Schimbaseră şi reajustaseră doi cuzineți de pe axul din spate, apoi deschiseseră puțin supapele de reglare a debitului de la avionul numărul 1. La o viteză de unsprezece noduri, aproape douăsprezece, era posibil să lanseze un avion în direcția Pearl Harbor, pentru a aduce o echipă de ingineri care să evalueze exact situația. În calitatea sa de ofițer superior, Sanchez avea să fie informat în cursul după-amiezii despre rezultatele expertizei. Ar fi putut pleca pe țărm cu primul grup de avioane de luptă, însă locul lui era pe punte. Enterprise rămăsese mult în spate, escortată de P-3-uri, iar biroul de informații al flotei era din ce în ce mai sigur că în apropiere nu existau forțe ostile. Sanchez înclina să le dea crezare. Şi apoi, avioanele antisubmarin aruncaseră destule balize sonice pentru a periclita navigația.

Echipajul era în alertă, deşi încă dezorientat şi furios. În alertă, pentru că ştiau că vor ajunge devreme la Pearl Harbor şi fără îndoială uşurați la gândul că pericolul trecuse. Dezorientați, pentru că nu înțelegeau ce se petrecea. Furioşi, pentru că nava lor fusese avariată şi aflaseră deja că flota pierduse două submarine şi, cu toate că ofițerii superiori încercau să ascundă valoarea reală a pierderilor, secretele nu rezistau mult timp pe o navă. Mesajele erau recepționate de transmisionişti, trecute mai departe subofițerilor şi auzite apoi întâmplător de stewarzi. Johnnie Reb avea la bord aproape şase mii de oameni şi uneori faptele reale se pierdeau în mulțimea zvonurilor, însă mai devreme sau mai târziu adevărul ieşea la lumină. Rezultatul era uşor previzibil: furia. Făcea parte din profesia militară. Chiar dacă între marinarii de pe portavion şi cei de pe țărm exista o mare rivalitate, în fond erau camarazi şi trebuiau tratați cu loialitate.

Dar cum? Ce ordine vor primi? Comandamentul lăsase fără răspuns toate întrebările în acest sens. Grupul de portavioane comandat de Mike Dubro nu primise ordin să se întoarcă în mare viteză în Pacificul de Vest şi acest lucru nu avea nici un sens. Era sau nu război? se întrebă Sanchez, privind soarele ce se pregătea să apună.

— De unde ai aflat asta? întrebă Mogataru Koga.

Acum, că dispunea de timpul său pentru prima oară în treizeci

de ani, fostul prim-ministru se îmbrăcase într-un chimonou tradițional. Însă de îndată ce fusese contactat lansase invitația, iar acum asculta cu atenția încordată.

Kimura își plecă privirea.

— Am multe legături, Koga-san. În funcția mea e obligatoriu.

— Înțeleg. De ce nu mi s-a spus nimic?

— Secretul a fost păstrat cu strictețe chiar și printre membrii guvernului.

— Îmi ascunzi ceva.

Kimura se întreba cum de observase Koga acest lucru, dar, după ce se privi pe furiș în oglindă, înțelese. Își petrecuse toată după-amiaza la masa de lucru, cu privirea ațintită asupra documentelor, dar acum nu-și amintea nici măcar conținutul unui singur dosar. Mintea îi era frământată de întrebări. Ce să facă? Cui să i se destăinuie? Cui să-i ceară un sfat?

— Am surse de informații pe care nu le pot dezvălui, Koga-san.

Pentru moment gazda acceptă explicația cu o înclinare scurtă a capului.

— Deci, dacă am înțeles bine, spui că am atacat America și deținem armament nuclear de fabricație proprie?

— *Hai,* veni răspunsul monosilabic, însoțit de un semn al capului.

— Știam că Goto e un prost, dar nu-mi imaginam că e și nebun.

Koga medită o clipă asupra propriilor cuvinte.

— Nu, n-are destulă imaginație pentru un nebun. A fost întotdeauna sluga lui Yamata, nu-i așa?

— Raizo Yamata a fost mereu…

— Patronul lui? întrebă Koga caustic. Este o exprimare politicoasă.

Trase adânc aer în piept și întoarse își capul, concentrându-și întreaga furie asupra unui subiect care acum avea o identitate precisă. S-a întâmplat exact ceea ce ai vrut să eviți. Ai dat greș.

— Într-adevăr, Goto îi cere de multe ori părerea.

— Așa deci. Și acum ce facem? întrebă el cu o voce sugrumată, bănuind care va fi răspunsul.

— Nu știu. Problema asta mă depășește. Eu sunt doar un funcționar. Nu fac politică. Acum mă tem pentru ceea ce se va întâmpla cu noi și nu știu ce să fac.

Koga surâse ironic și turnă încă puțin ceai în ceașca oaspetelui său.

— Mi-ai luat vorba din gură, Kimura-san. Dar încă nu mi-ai

răspuns la întrebare. Mi-au mai rămas şi mie nişte relaţii. Am aflat despre acţiunile întreprinse împotriva marinei americane săptămâna trecută de-abia după ce au luat sfârşit. Dar nu am auzit nimic despre existenţa armelor nucleare.

Simpla pronunţare a celor două cuvinte păru să îngheţe aerul din cameră. Kimura îl privi admirativ pe politicianul care continuă să vorbească fără nici un tremur al vocii.

— Ambasadorul nostru de la Washington i-a spus preşedintelui american, iar unul din prietenii noştri de la Ministerul de Externe a…

— Şi eu am prieteni la Ministerul de Externe, interveni Koga, sorbind din ceai.

— Nu vă pot spune mai multe.

— Ai fost contactat de americani? întrebă celălalt pe un ton neaşteptat de blând.

Kimura clătină din cap.

— Nu.

Ziua de lucru începea de obicei la ora şase dar asta nu îl făcea să se simtă mai bine, constată Jack. Paul Robberton adusese ziarele şi pusese de cafea. Andrea Price era şi ea în picioare, ajutând-o pe Cathy să-i pregătească pe copii. Ryan contemplă un timp scena, până ce văzu o maşină necunoscută parcată pe alee. Deci Serviciul Secret considera că ţara era în stare de război. Sună imediat la birou şi după o clipă aparatul lui personal începu să-i transmită faxurile de dimineaţă Primul, deşi nu fusese clasificat ca atare, era foarte important. Europenii încercau să boicoteze bonurile de tezaur, astfel încât lumea continua să nu le cumpere. Dacă s-ar fi întâmplat într-o singură zi, ar fi părut o aberaţie. Nu şi când se repeta a doua zi. Buzz Fiedler şi preşedintele Comisiei Federale vor avea iarăşi de lucru şi asta îl îngrijora pe economistul din el.

Veştile din Pacific erau neschimbate, însă căpătau consistenţă. John Stennis era aşteptat la Pearl Harbor dimineaţă devreme, însă Enterprise întârzia mai mult decât se prevăzuse. Nu exista nici un indiciu că ar fi fost urmărite de japonezi. Asta era bine. Continuau să caute armamentul nuclear, însă fără rezultat, ceea ce nu era de mirare. Ryan regreta că nu vizitase niciodată Japonia. Tot ce ştia despre ţara aceasta provenea din lecturi şi, mai nou, din fotografiile luate din satelit. Pe timp de iarnă, când atmosfera de deasupra Japoniei era neobişnuit de clară, Biroul Naţional de

Recunoaştere se folosise de țara aceasta (şi de altele) pentru a-şi calibra camerele de luat vederi de pe sateliții înscrişi pe orbită, iar Ryan îşi amintea cât fusese de impresionat de eleganța grădinilor publice. Mai avea unele cunoştințe din documentele istorice. Dar câtă valabilitate aveau acestea în condițiile actuale? Istoria şi economia formau o pereche ciudată.

După pupăturile de rigoare, Cathy şi copiii porniră la drum şi curând după aceea Jack însuşi se îndreptă spre Washington, în maşina sa de serviciu. Unica parte bună era că drumul era mai scurt decât cel anterior, până la Langley.

— Cel puțin, cred că te-ai odihnit, remarcă Robberton.

Nu şi-ar fi permis niciodată să vorbească astfel cu un politician, însă bărbatul acesta îl făcea să se simtă în largul lui. Ryan nu era din cei care făceau paradă.

— Da, însă problemele au rămas.

— Situația de pe Wall Street este în continuare numărul unu?

— Mda.

După ce frunzărise documentele clasificate, Ryan îşi aținti privirea pe geamul automobilului, înregistrând automat imaginile care se succedau cu repeziciune.

— Acum îmi dau seama că incidentul ăsta ar putea afecta toată planeta. Europenii încearcă să scape de bonurile de tezaur pe care le dețin. Nu le mai cumpără nimeni. E posibil ca azi să se declanşeze şi acolo panica. Lichiditățile noastre sunt blocate, iar o mare parte a celor europene au fost investite în bonurile de tezaur.

— „Lichidități” înseamnă bani gheață, nu-i aşa?

Robberton trecu pe banda cealaltă şi acceleră. Numărul de înmatriculare al maşinii îi ținea la distanță pe toți agenții de circulație.

— Exact. Interesant, cum e şi cu banii ăştia. E bine să îi ai când începi să te pierzi cu firea – dar, dacă nu reuşeşti să îi obții, abia atunci te enervezi într-adevăr.

— Ca în 1929, domnule doctor Ryan? Adică, e aşa de grav?

Jack îşi întoarse privirea către bodyguard.

— S-ar putea. Dacă nu reuşesc să descurce înregistrările din New York… E ca şi cum ai lupta cu mâinile legate, sau te-ai aşeza la o masă de joc fără bani la tine. Dacă nu ai libertate de mişcare, stai țintuit locului. La naiba! Chestia e că nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva şi asta nu le place nici economiştilor.

— Cum e posibil ca nişte oameni atât de inteligenți să intre în panică?

— La ce te referi?

— În fond, ce s-a furat? Dacă s-ar fi aruncat în aer Monetăria, cazul ne-ar fi fost încredințat nouă.

Ryan zâmbi forțat.

— Vrei să-ți povestesc de-a fir a păr?

Paul îşi mişcă mâinile pe volan.

— Eu sunt licențiat în psihologie, nu în economie.

Răspunsul îl surprinse.

— Perfect. Aşa o să-mi fie mult mai uşor.

Europa era frământată de aceleaşi griji. Puțin înainte de prânz, marii bancheri din Germania, Anglia şi Franța fuseseră convocați la o teleconferință care în final rezultase într-o învălmăşeală de intervenții rostite în mai multe limbi, pentru că nimeni nu ştia precis ce era de făcut. Eforturile de reconstrucție a țărilor din Europa de Est solicitaseră enorm economiile țărilor occidentale, care plăteau de fapt pentru haosul economic ce domnise vreme de două generații. În încercarea de a-şi proteja propriile monede naționale, acestea cumpăraseră dolari şi bonuri de tezaur. Evenimentele incredibile petrecute în America rezultaseră în scăderea activității bancare, însă fără a căpăta dimensiuni îngrijorătoare. După ce ultimul cumpărător achiziționase ultimul lot de bonuri de tezaur americane la preț redus, lucrurile se schimbaseră. Imediat după încheierea tranzacției, persoana respectivă îşi blestema zilele pentru greşeala comisă. La ora 10.30, ora Parisului, Bursa începu să se prăbuşească vertiginos şi, după numai o oră, comentatorii economici europeni vorbeau deja despre un principiu al dominoului, având în vedere că acelaşi incident era raportat din fiecare mare centru financiar. Se remarcase, de asemenea, că toate băncile centrale încercau să facă acelaşi lucru pe care se străduise să-l facă şi Comisia Federală Americană cu o zi în urmă. Nu se punea problema că ar fi fost o idee proastă. Problema era că asemenea idei nu puteau fi puse în practică decât o dată, iar investitorii europeni refuzară să cumpere acțiuni la prețuri ridicol de mici şi fură chiar mulțumiți că plata se făcea în yeni, a căror valoare se stabilizase, strălucind ca o stea stingheră pe firmamentul economiei mondiale.

— Vrei să spui că situația e chiar atât de împuțită? zise Robberton, în timp ce deschidea uşa ce dădea spre subsolul aripii de vest.

— Paul, tu te crezi deştept?

Întrebarea îl şocă puţin pe agentul Serviciilor Secrete.

— Da. De ce?

— Atunci de ce îţi închipui că toţi ceilalţi sunt mai deştepţi decât tine? Nu sunt, Paul. Au alte profesiuni, însă problema nu e cât sunt de inteligenţi. E chestiune de educaţie şi de experienţă.

Oamenii aceia habar n-au de felul în care trebuie condusă o ancheta Ca şi mine. Orice profesie grea presupune să ai minte. Dar nu le poţi şti pe toate, Paul. Oricum, cu asta punem punct, de acord? Nu, nu sunt mai isteţi decât tine, ba poate că nu sunt nici măcar la fel de isteţi ca tine. Doar că treaba lor e de a conduce pieţele economice, iar a ta este de a face altceva.

— Dumnezeule, murmură Robberton când ajunseră în faţa uşii ce dădea în cabinetul lui Ryan.

De cum intră în anticameră, secretara îi întinse un vraf de note telefonice. Pe una dintre ele era scris cu litere de-o şchioapă: URGENT. Ryan formă precipitat numărul de telefon.

— Tu eşti, Ryan?

— Da, domnule Winston. Înţeleg că doriţi să ne vedem. Când vă convine? întrebă Ryan, deschizând servieta şi scoţând documentele secrete.

— Oricând. Îmi sunt necesare nouăzeci de minute ca să ajung la dumneata. Jos mă aşteaptă o maşină, apoi un avion cu motoarele încălzite şi o maşină la aeroportul din Washington.

Vocea precipitată spunea mai mult decât cuvintele. Era vorba de o chestiune urgentă. Apoi, nu trebuia neglijată nici reputaţia lui Winston.

— Bănuiesc că este vorba de ceea ce s-a întâmplat vinerea trecută.

— Exact.

— De ce v-aţi adresat mie şi nu Secretarului Fiedler? se miră Ryan cu glas tare.

— Dumneata eşti de meserie. El nu este. Dacă preferi să pierdem timpul, bine. O să mă adresez lui. Însă cred că dumneata vei acţiona mai repede. Ai ascultat buletinul economic de azi dimineaţă?

— Se pare că Europa ne boicotează.

— Şi va fi din ce în ce mai rău, continuă Winston.

Jack ştia că avea, probabil, dreptate.

— Aveţi vreo soluţie?

Ryan văzu parcă aievea gestul furios şi plin de dezgust al

bărbatului de la celălalt capăt al firului.

— Bine ar fi. Dar poate o să am ocazia să-ți povestesc ce s-a petrecut de fapt.

— Mă voi ocupa de asta. Veniți oricând doriți. Spuneți-i şoferului să o ia pe aleea de vest. Voi da ordin gărzilor să vă aştepte la poartă.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, domnule doctor Ryan.

Convorbirea se întrerupse, iar Ryan nu se putu abține să nu se întrebe de când nu mai spusese George Winston aşa ceva unei alte persoane? După aceea îşi concentra toată atenția asupra problemelor pe care le avea de rezolvat în ziua aceea.

Unul dintre avantaje era acela că vagoanele de cale ferată puteau transporta rachetele H-11 de la hala de montaj în orice direcție existau şine cu ecartament standard. Asta însemna cam opt la sută din rețeaua de căi ferate japoneze care, în plus, erau vizibile din satelit. Oficiul Central de Informații se afla în curs de a aduna date, majoritatea lipsite de utilizare practică sau provenite din materiale de notorietate publică. Trebuia doar găsită o hartă a rețelelor de cale ferată din Japonia pe care să fie însemnate şinele cu ecartament standard. Însă în Japonia existau în prezent peste două mii de mile de căi ferate de acest tip, iar vremea nu era întotdeauna favorabilă pentru realizarea fotografiilor din satelit. Apoi era posibil ca aceştia să nu se afle în poziția cea mai bună pentru a oferi o imagine clară a reliefului neregulat, caracteristic unei țări împânzite de munți de origine vulcanică.

Însă aceasta era o problemă cu care Agenția era obişnuită. Ruşii, cu măiestria şi mania lor de a ascunde totul, îi deprinseseră pe analiştii de la CIA cu sarcina dificilă de a căuta în primul rând locurile cele mai neverosimile. De exemplu, un câmp deschis era un spațiu verosimil, uşor de observat, de construit, de întreținut şi de apărat. Aşa procedaseră americanii în anii şaizeci, când mizaseră greşit pe faptul că rachetele nu vor ajunge niciodată atât de performante, încât să poată lovi astfel de ținte mici şi neregulate. Probabil că Japonia învățase din lecția aceea. Din acest motiv, analiştii trebuiau să caute locurile cel mai greu accesibile. Complexitatea reliefului, multitudinea de păduri, văi şi dealuri dădeau de înțeles că va fi o treabă de durată. Pe orbită se aflau doi fotosateliți modernizați, model KH-11 şi un satelit KH-12, pentru realizarea imaginilor radar. Primii erau capabili să surprindă pe imagine obiecte cu dimensiuni până la cele ale unui pachet de

țigări. Cel din urmă realiza o imagine monocromă mai puțin detaliată, însă avea posibilitatea de a străpunge plafonul de nori şi, în condiții favorabile, putea penetra chiar stratul de pământ, până la adâncimea de zece metri. De fapt, acest satelit fusese construit în scopul de a detecta rampele sovietice de lansare a rachetelor, altfel invizibile şi a altor instalații camuflate în mod asemănător.

Asta era partea bună a lucrurilor. Partea proastă era că fiecare cadru de imagine trebuia examinat de o echipă de experți. Fiecare neregularitate sau curiozitate trebuia examinată din nou şi clasificată. Timpul necesar era imens, în ciuda – mai bine zis, din cauza – caracterului urgent al sarcinii. Analiştii de la Biroul Național de Recunoaştere, de la CIA şi de la Centrul de Informații şi Analiză a Pericolelor (CIAP) se mobilizaseră împreună pentru a rezolva problema, căutând douăzeci de gropi săpate în pământ, fără a şti mai mult decât că fiecare gaură ar putea avea un diametru de peste cinci metri. Era posibil să existe un grup compact de douăzeci de găuri, sau o aglomerare de găuri individuale, separate mult unele de altele. Toți căzură de acord că primul obiectiv era realizarea unor imagini proaspete ale întregii rețele de căi ferate cu ecartament standard. Din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile şi a unghiului de filmare, sarcina se dovedi a fi destul de dificilă, astfel încât după trei zile de lucru nu fuseseră verificate decât vreo douăzeci la sută din şinele de cale ferată. Fuseseră deja identificate treizeci de amplasamente posibile, care urmau să fie reexaminate pe baza fotografiilor luate din unghiuri puțin diferite şi în condiții deosebite de iluminare. Astfel se asigura vizionarea stereooptică a locurilor şi completarea datelor de pe calculator. Din ce în ce mai mulți analişti asemănau situația cu aceea din 1991, creată de vânarea rachetelor Scud. Nu era o amintire plăcută. Cu toate că se trăseseră destule învățăminte, cel mai de seamă fusese acela că era posibil să camuflezi unul, zece, douăzeci sau chiar o sută de obiecte relativ mici pe teritoriul unui stat, chiar dacă nu avea un relief foarte accidentat. Nu era cazul Japoniei. În aceste condiții, depistarea tuturor rampelor de lansare devenea o sarcină imposibil de realizat. Însă trebuia să încerce, indiferent de consecințe.

Era ora unsprezece noaptea şi deocamdată îşi făcuse datoria față de strămoşi. Nu se vor putea efectua toate schimbările, dar izbutise cel puțin să-şi țină promisiunile făcute spiritelor lor, cu mulți ani în urmă. Pământul care aparținuse Japoniei la vremea

naşterii lui fusese redat patriei-mamă.

Ceea ce fusese odată pământul familiei lui se afla iarăşi în posesia acesteia. Naţiunea care o umilise pe a lui şi îi ucisese părinţii fusese, în sfârşit, umilită şi avea să rămână astfel încă mult, mult timp. Destul de mult pentru a permite patriei sale să-şi ocupe locul ce i se cuvenea în rândul marilor naţiuni ale lumii.

De fapt, avea o măreţie care îi depăşea aşteptările. Nu avea decât să studieze rapoartele financiare ce îi parveneau la hotel în facsimil. Panica financiară pe care o plănuise şi executase traversase Atlanticul. Uluitor, cum nu apreciase dimensiunile. În urma manevrelor financiare complexe, băncile şi companiile japoneze se pomeniseră peste noapte în posesia unor enorme sume de bani lichizi, iar semenii lui profitau din plin de ocazie pentru a-şi investi banii personali şi pe cei ai corporaţiilor lor în acţiuni cu dobândă fixă. Nu numai că vor contribui la sporirea venitului naţional şi-şi vor consolida poziţia faţă de economiile ţărilor europene, dar vor da impresia că sar în ajutorul altora. Yamata avea convingerea că Japonia va depune un oarecare efort pentru a scoate Europa din impasul în care se afla. În definitiv, patria lui avea nevoie de pieţe de desfacere şi, în condiţiile în care numeroase companii particulare europene intraseră în posesie japoneză, poate că politicienii occidentali vor fi dispuşi să ia în considerare şi propunerile lor. Nu era sigur, însă exista o posibilitate. În orice caz, foarte curând vor fi nevoiţi să se plece în faţa puterii. Japonia era pe cale să îngenuncheze America. America nu va fi niciodată în stare să înfrunte ţara sa, mai ales în condiţiile în care economia sa era în criză, armata încolţită, iar preşedintele compromis din punct de vedere politic. În plus, America se afla în pragul alegerilor. Cea mai bună strategie, îşi zise Yamata, era să semeni discordie pe terenul inamicului. Era exact ceea ce făcuse el, care întreprinsese o acţiune simplă, ce nu le trecuse prin cap militarilor tâmpiţi care conduseseră ţara spre ruină în 1941.

— Aşa deci, i se adresă el gazdei sale. Cu ce vă pot fi de folos?

— După cum ştiţi, Yamata-san, ne aflăm în pragul campaniei pentru alegerea guvernatorilor locali.

Funcţionarul sorbi o înghiţitură bună de whisky scoţian.

— Sunteţi de mai mult timp proprietar de terenuri. Aveţi aici interese de afaceri. Cred că sunteţi cel mai indicat pentru ocuparea acestei funcţii.

Pentru întâia oară după mulţi ani de zile, Yamata fu consternat.

Într-o altă cameră a aceluiaşi hotel, un amiral, un maior şi un căpitan al Liniilor Aeriene Japoneze se întruniră pentru un consiliu de familie.

— Yusuo, ce se va întâmpla în continuare? întrebă Torajiro.

— După părerea mea, vă veți relua cursele regulate spre şi dinspre America, spuse amiralul, dând pe gât cel de-al treilea pahar. Dacă sunt atât de inteligenți pe cât cred eu, îşi vor da seama că războiul s-a terminat deja.

— De cât timp pregătiți acțiunea asta, unchiule? întrebă Shiro cu vocea pătrunsă de cel mai profund respect.

Acum, că aflase ce făcuse unchiul său, era impresionat de vitejia bărbatului din fața sa.

— De pe vremea când eram un Nisa şi supravegheam construcția primei nave care mi s-a încredințat, la şantierele lui Yamata-san. Cât a trecut de atunci? Zece ani. A venit să mă vadă, am luat masa împreună şi mi-a pus câteva întrebări teoretice. Pentru un civil, Yamata învață foarte uşor şi repede, opină amiralul. Ascultați-mă pe mine, cred că lucrurile sunt mult mai complexe decât par la prima vedere.

— Cum adică? întrebă Torajiro.

Yusuo îşi umplu din nou paharul. Îşi ştia flota în siguranță şi avea dreptul la puțină destindere, mai ales în compania fratelui şi a nepotului său.

— În ultimii ani am discutat tot mai mult despre asta, însă mai ales înainte de a cumpăra compania aceea comercială americană. Şi ce s-a întâmplat? Mica mea acțiune a avut loc exact în ziua în care s-a prăbuşit Bursa lor. Interesantă coincidență, nu-i aşa? adăugă el, clipind insinuant. A fost una din primele lecții pe care le-am învățat cu mulți ani în urmă. În 1941 am atacat periferia Americii. Am atacat brațele, însă nu capul ori inima. O națiune poate căpăta brațe noi, însă un cap sau o inimă, asta e mult mai greu. Se pare că m-a ascultat.

— Eu am zburat de multe ori pe deasupra capului, observă căpitanul Torajiro Sato.

Una dintre cursele lui regulate era cea spre aeroportul internațional Dulles.

— E un oraş jalnic.

— Şi în curând vei zbura iar. Dacă Yamata a procedat aşa cum cred eu, foarte curând vor avea din nou nevoie de noi, spuse amiralul Sato încrezător.

— Dați-i drumul, trimiteți-l la mine, spuse Ryan la telefon.

— Dar...

— Dar, dacă asta te linişteşte, desfă-l şi vezi ce este înăuntru, însă, dacă refuză razele X, te rog să nu o faci, bine?

— Dar ni s-a spus că va sosi unul singur, iar acum sunt doi.

— E în regulă, îi spuse Ryan militarului postat la intrarea din aripa de vest.

Marele neajuns al pazei excesive era acela că te împiedica mai ales să faci ceea ce era necesar pentru rezolvarea situației critice.

— Trimiteți-i pe amândoi la mine.

După ceasul lui Ryan, trecuseră încă vreo patru minute. Probabil că desfăcuseră totuşi carcasa computerului pe care-l avea oaspetele asupra lui, pentru a se asigura că nu ascunsese o bombă acolo. Jack se ridică de la birou şi îi primi în uşa anticamerei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Mai țineți minte cântecul acela de pe Broadway, The Secret Service Makes Me Nervous?

Ryan îi invită înăuntru. Bănuia că bărbatul mai în vârstă era George Winston. Îşi amintea vag de discursul pe care-l ținuse la Clubul Harvard, însă trăsăturile feței i se şterseseră din minte.

— El este Mark Gant. E cel mai bun tehnician pe care-l am şi a ținut morțiş să-şi aducă şi computerul.

— Mi-e mai uşor aşa, explică Gant.

— Înțeleg. Le-am folosit şi eu. Vă rog să luați loc.

Jack le arătă nişte scaune. Secretara intră cu o tavă cu ceşti de cafea. După ce îi servi pe toți trei, consilierul îşi continuă ideea:

— L-am rugat pe unul din subalternii mei să examineze piețele europene. Nu e bine.

— Puțin spus, domnule Ryan. S-ar putea să asistăm la declanşarea unei panici mondiale, începu Winston. Nu ştiu unde se vor sfârşi toate astea.

— Până una alta, Buzz se descurcă binişor, replică Ryan prevăzător.

— Ryan, dacă eşti un ageamiu, se pare că nu m-am adresat persoanei potrivite. Credeam că ştii cum funcționează Wall Street. Mi-a plăcut cum ai procedat cu Silicon Alchemy. A fost opera ta, sau doar te-ai folosit de munca altcuiva?

— Există doar doi oameni care îşi permit să-mi vorbească aşa. Cu una din persoane sunt însurat. Cealaltă îşi are biroul puțin mai departe de al meu, sublinie Jack, apoi surâse. Domnule Winston, reputația dumneavoastră vă precede. Silicon Alchemy a fost în

întregime opera mea. Eu personal dețin zece la sută din acțiuni. Iar dacă vă interesează reputația mea, întrebați-i pe colaboratorii mei şi veți vedea că nu sunt un ageamiu.

— Atunci ştii că azi e ziua fatală, spuse Winston, continuând să-şi cântărească din ochi interlocutorul.

Jack îşi muşcă buza, apoi dădu din cap.

— Da. Acelaşi lucru i l-am spus şi eu lui Buzz, încă de duminică. Nu ştiu în ce măsură au reuşit investitorii să reconstruiască lucrurile. Am fost ocupat cu şi altceva.

— Bine.

Winston se întrebă ce altceva ar fi putut solicita atenția lui Ryan, dar abandonă repede gândul ce i se părea irelevant.

— Nu-ți pot da o soluție pentru remedierea situației, dar cred că îți pot spune cum s-au petrecut lucrurile.

Ryan întoarse o clipă capul, pentru a privi ecranul televizorului. Buletinul de ştiri de pe CNN începuse cu un reportaj în direct de la Bursa din New York. Deşi sonorul era închis complet, mişcarea rapidă a buzelor şi fața încruntată a comentatorului spuneau multe. Când întoarse din nou capul, observă că Gant deschisese computerul şi căuta nişte date.

— Cât timp avem la dispoziție? întrebă Winston.

— Nu vă faceți probleme în privința asta, replică Ryan.

31
„Ce” şi „cum”

Secretarul Trezoreriei Bosley Fiedler nu îşi mai permisese trei ore de somn consecutiv de când se întorsese de la Moscova, iar drumul ce trecea prin tunelul dintre Trezorerie şi Casa Albă era suficient de întortocheat pentru ca bodyguarzii săi personali să se întrebe dacă nu va avea nevoie la ieşire de un scaun cu rotile. Nici Şeful Comisiei pentru Rezerve Federale nu era într-o condiție fizică mai bună. Cei doi tocmai discutau în biroul Secretarului când fuseseră surprinşi de ordinul categoric şi surprinzător, chiar venind din partea cuiva ca Ryan, cunoscut pentru obiceiul de a întrerupe munca funcționarilor guvernamentali.

— Lăsați totul baltă şi veniți la mine. Fiedler îşi începu tirada înainte de a trece pragul uşii deschise.

— Jack, peste cinci minute avem o conferință telefonică cu băncile centrale din cinci ță... Ăsta cine e? întrebă brusc Secretarul Trezoreriei, oprindu-se în mijlocul camerei.

— Domnule Secretar, sunt George Winston, preşedintele şi directorul general al...

— Nu mai e nevoie. Te cunosc, îl întrerupse Fiedler.

— Cred că ar trebui să ascultăm ce are de spus, li se adresă Ryan noilor sosiți. Domnule Gant, fiți amabil şi reluați ceea ce mi-ați spus mie.

— La dracu', Jack, nu am decât douăzeci de minute la dispoziție. Chiar mai puțin, spuse Secretarul Trezoreriei, privindu-şi ceasul.

Winston îşi înăbuşi o exclamație de furie, dar, când vorbi, o făcu pe tonul cu care i-ar fi vorbit unui important partener de afaceri.

— Fiedler, pe scurt, situația e următoarea: piețele au fost distruse în mod deliberat, printr-un atac sistematic şi rafinat, pe care cred că ți-l pot dovedi. Te interesează?

Secretarul Trezoreriei clipi surprins.

— Da, desigur.

— Dar cum...? interveni preşedintele Comisiei Federale.

— Luați loc şi vă vom arăta cum, spuse Gant.

Ryan le făcu loc şi cei doi funcționari superiori se aşezară de o parte şi de alta a computerului.

— Totul a început în Hong Kong…

Ryan ridică receptorul telefonului de pe birou, sună la cabinetul Secretarului Trezoreriei şi o rugă pe secretară să conecteze orice apel telefonic la numărul biroului său, din aripa de vest. Aceasta se dovedi a fi o funcționară model, făcând față situației neobişnuite mai bine decât s-ar fi aşteptat şeful ei. Jack îşi dădu seama că Gant era un tehnician de prima mână. Reluarea prelegerii sale despre cum se petrecuseră lucrurile fu chiar mai elocventă decât prima expunere. Desigur, cei doi erau nişte ascultători avizați, care cunoşteau jargonul. Întrebările erau de prisos.

— N-aş fi crezut că se poate întâmpla aşa ceva, spuse preşedintele Comisiei, întrerupând pauza ce urmă expunerii.

— Toate dispozitivele de siguranță incluse în sistem sunt menite să prevină accidentele şi să-i demaşte pe impostori. Nu i-ar fi dat nimănui prin cap că cineva ar fi în stare să facă aşa ceva. Cine ar fi dispus să piardă atâta bănet? răspunse Winston.

— Cineva care are interese mult mai mari, replică Ryan.

— Ce poate fi mai mare decât…

— Multe lucruri, domnule Winston. Ajungem şi la aspectul acesta, dar mai târziu.

Ryan se întoarse spre Secretar.

— Buzz?

— Va trebui să fac o comparație cu datele mele, dar mi se pare destul de credibil.

Secretarul Trezoreriei îşi întoarse capul spre preşedintele Comisiei Federale.

— Ştii, nici măcar nu sunt sigur că este o încălcare a legilor federale.

— Lasă asta, rosti Winston. Nu am rezolvat încă problema. Azi e ziua critică. Dacă Bursele europene continuă să se prăbuşească, atunci ne vom confrunta cu o panică la nivel mondial. Dolarul este în cădere liberă, piețele americane sunt blocate, majoritatea lichidităților mondiale sunt paralizate şi toată lumea va înțelege ce se întâmplă, de îndată ce mass-media va dezlega misterul. Unicul motiv pentru care acest lucru nu s-a întâmplat încă este acela că reporterii emisiunilor economice habar n-au despre ce e vorba.

— În caz contrar, ar trece de partea noastră, interveni Gant. Slavă Domnului că sursele lor păstrează încă secretul, deşi mă mir că nu a transpirat nimic.

Poate că, prin absurd, mass-media nu a vrut să declanşeze panica, adăugă el în sinea lui. Telefonul sună şi Ryan se duse să

răspundă.

— Buzz, a început teleconferința.

Starea fizică a Secretarului Trezoreriei se trădă de îndată ce acesta se ridică de pe scaun, își pierdu echilibrul şi fu nevoit să se agațe de spătar. Celălalt părea mai sigur pe el, însă era limpede că amândoi fuseseră extrem de şocați de ceea ce auziseră. Era destul de greu să repari ceva ce se stricase. Nu putea fi mai uşor să repari ceva ce fusese distrus în mod deliberat, de o minte diabolică. Şi totuşi, trebuia reparat şi încă foarte repede, dacă doreau să împiedice prăbuşirea fiecărui popor din Europa şi America într-un hău fără fund. Le-ar fi trebuit mulți ani şi multe eforturi pentru a se restabili după o asemenea cădere, iar asta în condiții politice optime. Ryan refuză să se gândească la implicațiile politice pe termen lung ale unui declin economic de asemenea proporții.

Lui Winston îi fu de ajuns să arunce o privire către consilier pentru a-şi da seama ce îl frământa. Acum, că îşi împărtăşise bănuielile celorlalți, nu mai simțea nimic din elanul de adineauri. Ar fi trebuit să mai aibă ceva de spus, să ofere o soluție viabilă pentru redresarea situației. Însă îşi risipise toată energia intelectuală încercând să comprime cât mai bine faptele. Nu avusese ocazia să-şi aprofundeze analiza.

Ryan îşi dădu seama de asta şi dădu din cap înțelegător, cu un surâs plin de respect.

— Ai făcut o treabă bună.

— Eu sunt e vină, şopti Winston, pentru a nu deranja teleconferința ce se desfăşura la numai câțiva paşi distanță. N-ar fi trebuit să plec.

— Ține minte că şi eu am depus armele cândva, zise Ryan, întorcându-se la locul lui. Din când în când, simțim cu toții nevoia de o schimbare. Nu ți-ai dat seama ce se va întâmpla. Nu e nimic ieşit din comun. Mai ales aici.

Winston făcu un gest de nerăbdare.

— Poate că ai dreptate. Acum am identificat răufăcătorul, dar cum naiba vom putea drege lucrurile? Ce s-a făcut e bun făcut. Dar oamenii aceia pe care i-a nenorocit erau investitorii mei. Oamenii aceia mi s-au adresat mie. Au avut încredere în mine.

Ryan nu putu decât să-l admire. Aşa ar fi trebuit să gândească toți oamenii de afaceri din acest domeniu.

— Altfel spus, ce facem acum?

Gant şi Winston schimbară o privire.

— La asta nu ne-am gândit încă.

— Ei bine, până acum ați făcut mai mult decât FBI-ul şi Departamentul Apărării. Ştiți, până acum nici nu m-am ostenit să mă interesez ce s-a întâmplat cu acțiunile mele.

— Cei zece la sută pe care-i deții la Silicon Alchemy nu te vor ruina. Noile aparate de comunicații rezistă întotdeauna la astfel de şocuri.

— Deocamdată am terminat, zise Fiedler, apropiindu-se de grup. Toate piețele europene sunt închise, ca la noi, până reuşim să lămurim lucrurile.

Winston îşi ridică privirea.

— Adică e un adevărat potop, iar nivelul creşte dintr-o clipă în alta. Şi dacă nu reuşiți să stăviliți dezastrul, pagubele vor fi însutite.

— Acceptăm bucuroşi orice propunere, domnule Winston, spuse Fiedler calm.

George îi răspunse pe acelaşi ton.

— Domnule, eu cred că până acum ai făcut tot ce s-a putut, însă nu întrevăd nici o cale de ieşire din impas.

— Nici noi, interveni preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale.

— Până una, alta, domnilor, cred că ar fi bine să-l punem la curent pe preşedinte, zise Ryan, ridicându-se.

— Ce idee interesantă, zise Yamata, conştient că băuse prea mult.

Îşi dădea seama că se desfăta cu gândul că dăduse cea mai ingenioasă lovitură economică din istorie. Ştia că orgoliul său nu mai fusese atât de satisfăcut de… oare de cât timp? Nu fusese pe deplin mulțumit nici chiar atunci când fusese numit preşedintele corporației. Strivise o națiune întreagă şi schimbase destinul propriului său popor, dar, cu toate acestea, nu tânjise niciodată după onoruri publice. În fond, de ce nu? Pentru că întotdeauna acestea fuseseră acordate unor oameni mai puțin capabili.

— Pentru moment, Yamata-san, Saipanul va avea un guvernator. Vom organiza alegeri libere, cu observatori internaționali. Avem nevoie de un candidat. Ar fi preferabil să fie cineva apropiat de Goto-san, un bărbat ataşat locului. Nu vă cerem decât să meditați la această propunere.

— Vă promit că o voi face, zise Yamata, ridicându-se şi pornind spre uşă.

Aşa, deci. Ar fi dorit să ştie cum ar fi reacționat tatăl său la o

asemenea ştire. Ar însemna sa renunțe la funcția de preşedinte al corporației, dar – dar ce? Se achitase sclipitor de toate îndatoririle ce decurseseră din funcția pe care o ocupa. Oare sosise momentul să facă o schimbare? Să se retragă onorabil, să se pună în serviciul patriei? Poate după ce se va clarifica situația guvernului? Iar după aceea să intre în Dietă încununat de lauri, pentru că cei avizați vor şti, nu-i aşa? Hai, vor şti cine a servit cu adevărat interesele patriei, cine a adus Japonia în rândul primelor țări ale lumii, poate mai mult chiar decât împăratul Meiji însuşi. Când a avut Japonia un lider politic pe măsura măreției şi a poporului său? De ce ar refuza onoarea care i se cuvenea pe drept cuvânt? I-ar lua câțiva ani, însă dispunea de timp. Mai mult, avea clarviziunea şi curajul de a-şi pune visurile în aplicare. Deocamdată, singurii conştienți de măreția lui erau cei mai apropiați colaboratori, însă lucrurile se puteau schimba şi atunci numele său va fi pomenit pentru mult mai mult decât construirea de nave sau fabricarea de televizoare şi alte obiecte. Nu va mai fi o marcă, ci un nume. O moştenire. Oare asta nu l-ar fi umplut de mândrie pe tatăl său?

— Yamata? repetă Durling. Un magnat care conduce o corporație uriaşă, aşa este? Poate că l-am întâlnit la vreo recepție pe când eram vicepreşedinte.

— Da, despre el este vorba.

— Şi ce spuneți că a făcut? insistă preşedintele.

Mark Gant aşeză computerul pe biroul preşedintelui, de această dată supravegheat îndeaproape de un agent al Serviciului Secret, care-i urmărea fiecare mişcare şi începu să explice pe îndelete pentru că, spre deosebire de Ryan, Fiedler şi preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale, Roger Durling nu avea de unde să cunoască toate dedesubturile. Totuşi, îl ascultă atent, notând ocazional câte ceva şi cerându-i de vreo trei ori să repete câte un fragment al expunerii. În final îşi fixă privirea asupra Secretarului Trezoreriei.

— Buzz?

— Aş vrea ca oamenii mei să verifice şi ei informațiile.

— Asta va fi uşor, spuse Winston. Oricare mare companie comercială deține evidențe aproape identice cu ale noastre. Vă putem ajuta să organizați materialul.

— Şi dacă este adevărat, Buzz?

— În cazul acesta, situația va fi mai degrabă de competența domnului doctor Ryan decât de a mea, replică răspicat Secretarul

Trezoreriei.

Uşurarea pe care o resimțea era umbrită de furia față de amploarea răului făcut. Cei doi străini, prezenți în Cabinetul Oval, nu puteau înțelege deocamdată asta.

Ryan gândi cu repeziciune. Nu mai ascultă explicațiile amănunțite date de Gant cu privire la „cum” se produsese evenimentul. Iar asta deşi prezentarea rostită în fața preşedintelui era mai clară şi mai detaliată decât în primele două ocazii; tipul ar fi fost un lector excelent la o facultate economică, însă amănuntele importante erau deja fixate în mintea consilierului prezidențial. Acum ştia cum se procedase şi asta spunea multe. Acest plan fusese construit şi executat într-o manieră admirabilă. Sincronizarea prăbuşirii companiilor de pe Wall Street şi atacarea portavioanelor şi a submarinelor îi dădea de înțeles că nimic nu fusese întâmplător. Deci, era vorba de un plan unitar. Şi cu toate acestea, era un plan ce nu fusese descoperit de rețeaua de spionaj rusă, iar acest fapt îl obseda din ce în ce mai mult.

Rețeaua lor are ramificații în interiorul guvernului japonez. Probabil că şi-au concentrat activitatea asupra dispozitivelor de securitate. Însă rețeaua nu a reuşit să-i avertizeze în legătură cu aspectul militar al operațiunii, iar Serghei Nikolaevici nu a făcut încă legătura dintre criza de pe Wall Street şi acțiunile navale.

Decodifică modelul. Dezleagă paradigma, îşi spunea Ryan. De-abia atunci văzu lucrurile, mai limpede.

— De asta nu şi-au dat seama, zise aproape pentru el.

Era ca atunci când conduceai pe un drum ascuns din loc în loc de vălătuci de ceață: abia ajungi pe o porțiune cu vizibilitate, că ai şi intrat din nou în pâclă.

— De fapt, nu e opera guvernului lor. Doar a lui Yamata şi a acoliților lui. De aceea vor să reactiveze rețeaua THISTLE.

Nimeni altcineva din încăpere nu ştia despre ce vorbea.

— Ce-ai spus? întrebă preşedintele.

Jack îşi întoarse ochii spre Winston şi Gant, iar apoi dădu din cap.

— Deci tot ce s-a întâmplat a făcut parte dintr-un singur plan complex? continuă Durling.

— Da, domnule, dar încă nu cunoaştem toate detaliile.

— Ce vrei să spui? sări Winston. Ne nenorocesc, declanşează panică în toată lumea şi dumneata spui că nu s-a terminat încă?

— George, de câte ori ai fost acolo? întrebă Ryan, mai mult pentru informarea celorlalți.

— În ultimii cinci ani? În medie, o dată pe lună.

— De câte ori te-ai întâlnit cu membri ai guvernului lor?

Winston ridică din umeri.

— Erau mai tot timpul pe-acolo.

— De ce? întrebă preşedintele.

— Domnule, lucrurile stau aşa: există vreo douăzeci-treizeci de oameni care conduc în realitate ţara. Yamata este cel mai puternic dintre ei. Ministrul comerţului exterior este intermediarul dintre marii mahări din fruntea corporaţiilor şi guvern. În afară de asta, netezesc lucrurile cu ajutorul oficialităţilor alese. E unul din lucrurile cu care se împăuna Yamata pe când negociau predarea companiei mele. La una din petreceri au participat doi miniştri şi câţiva parlamentari pe care i-a făcut să se fâstâcească.

— Pot vorbi deschis? întrebă Ryan. S-ar putea să avem nevoie de nişte informaţii.

Durling continuă în locul consilierului:

— Domnule Winston, ştiţi să păstraţi un secret?

— Cu condiţia să nu fie informaţii de circuit închis, răspunse investitorul cu un râs forţat. Nu am avut de-a face niciodată cu SEC şi n-am de gând să încep acum.

— Aceasta ar intra sub incidenţa legii spionajului. Suntem în război cu Japonia. Ne-au scufundat două submarine şi ne-au avariat grav două portavioane, spuse Ryan şi atmosfera din încăpere păru să îngheţe instantaneu.

— Vorbeşti serios?

— Au murit două sute cincizeci de marinari, respectiv echipajele submarinelor USS Asheville şi USS Charlotte. În plus, au ocupat Arhipelagul Marianelor. În Japonia există la ora actuală peste zece mii de cetăţeni americani care sunt probabil ţinuţi ostatici, plus populaţia din insule şi personalul militar aflat în custodie japoneză.

— Dar presa…

— Într-adevăr, e de mirare că nu s-a sesizat încă. Poate că e prea mare nebunia.

— Ah, continuă Winston după o secundă. Ne distrug economia, iar noi nu avem voinţa politică să… a mai încercat cineva să facă un asemenea lucru până acum?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse consilierul, clătinând din cap.

— Însă adevăratul pericol pentru noi îl reprezintă problema de faţă. Nemernicul ăla, rosti Winston.

— Cum putem îndrepta situaţia, domnule Winston? îl întrebă

Durling.
— Nu ştiu. Manevra de la Banca Comercială a fost o lovitură de maestru. Daunele sunt imense, însă, cu ajutorul nostru, domnul Secretar Fiedler ar fi putut găsi o cale de ieşire, adăugă Winston. Însă în lipsa înregistrărilor, totul rămâne paralizat. Am un frate medic, care mi-a spus odată…
Ryan clipi repede, apoi gândurile îi zburară în altă parte. Ce rost avea discuția aceasta?
— Ieri am primit răspunsul în privința timpului necesar, spuse preşedintele Comisiei când Jack deveni din nou atent. Au nevoie de o săptămână. Însă nu avem la dispoziție atâta timp. În cursul după-amiezii de azi ne întâlnim cu directorii marilor firme comerciale. Vom încerca să…
Problema e că nu există nici un fel de evidențe, medită Ryan. Totul este paralizat pentru că nu există nimic din care să reiasă ce proprietăți sau câți bani au oamenii.
— Şi Europa este paralizată, spuse Fiedler, în timp ce Ryan îşi fixa privirea pe covor.
După o clipă acesta îşi ridică ochii:
— Dacă nu e scris negru pe alb, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.
Toată lumea tăcu brusc şi Ryan îşi dădu seama că ar fi obținut acelaşi efect dacă ar fi spus Laptele e verde.
— Poftim? zise preşedintele Comisiei.
— E o vorbă a nevesti-mii: dacă nu e scris negru pe alb, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.
Privi în jur, la fețele derutate ale celorlalți.
— Şi ea e medic, George, la Hopkins, poartă tot timpul la ea un carnețel şi, de câte ori îi vine vreo idee, se opreşte şi o notează, pentru că nu are încredere în memorie.
— Fratele meu face la fel. Numai că el are o jucărie dintr-acelea electronice, spuse Winston, cu privirea deodată visătoare. Continuă.
— Deci, nu există nici o înregistrare oficială a tranzacțiilor, nu-i aşa?
— Nu, răspunse Fiedler. Şi, aşa cum v-am spus, va dura…
— Lasă asta. Nu avem timp, nu?
— Nu, nu putem opri lucrurile, veni răspunsul din partea preşedintelui Comisiei.
— Ba putem, îl contrazise Ryan, care apoi îşi întoarse ochii spre Winston: Nu-i aşa?

Preşedintele urmărise schimbul de replici ca un spectacol la un meci de tenis şi gravitatea momentului îi biciui puţin nervii.

— Despre ce dracu' vorbiţi?

Ryan simţi că devenea aproape stăpân pe situaţie. Se întoarse către Durling.

— Domnule preşedinte, e simplu. Să pretindem că nu s-a întâmplat nimic. Să zicem că vineri după-masă, Bursele au încetat pur şi simplu să funcţioneze. Putem ieşi basma curată? întrebă Ryan, apoi continuă repede, înainte ca cineva să-i poată da un răspuns. De ce n-am putea? De ce n-am putea scăpa? Nu există nici o dovadă împotriva cuvântului nostru. Nu poate dovedi absolut nimeni că după ora douăsprezece a fost încheiată vreo tranzacţie.

— Ţinând cont de faptul că toată lumea a pierdut o grămadă de bani, nu e o idee respingătoare, interveni Winston. Spui să începem din ziua de vineri, poate vineri la prânz… şi să ştergem pur şi simplu săptămâna ce a urmat?

— Dar nu va accepta nimeni aşa ceva! exclamă preşedintele Comisiei.

— Te înşeli, zise Winston, clătinând din cap. Ryan are o idee bună. În primul rând, vor fi nevoiţi să accepte. Nu poţi încheia o tranzacţie fără a înregistra totul. Aşa, în lipsa evidenţelor de la Banca Comercială, nu poate dovedi nimeni nimic. În al doilea rând, toată lumea a avut doar de pierdut, cetăţenii, instituţiile, băncile şi vor profita imediat dacă le oferim o a doua şansă. Aşa că fii sigur că vor accepta. Mark?

— Să pornim maşina timpului şi să luăm totul de la capăt, începând cu ziua de vineri? se strâmbă Gant, apoi izbucni în râs. Unde trebuie să semnez?

— Dar nu putem face asta cu toate tranzacţiile, obiectă preşedintele Comisiei Federale.

— Nu, nu putem, recunoscu Winston. Tranzacţiile internaţionale cu bonurile de tezaur nu au fost controlate de noi. Dar ceea ce putem face este să convocăm o teleconferinţă cu directorii băncilor europene, să le explicăm ce s-a întâmplat şi apoi, împreună cu ei, să…

— Da, îl întrerupse Fiedler. Apoi ei vor începe să vândă yenii şi să cumpere dolari. Moneda noastră îşi recâştigă locul, iar a lor se va prăbuşi. Atunci celelalte bănci asiatice îşi vor schimba şi ele poziţia. Cred că băncile europene vor marşa la o asemenea propunere.

— Va trebui să menținem rata scontului la un nivel ridicat, zise Winston. Asta o să ne cam usture, dar oricum e de preferat altei soluții. Dacă rata de scont rămâne ridicată, oamenii vor înceta să-şi vândă bonurile de tezaur. Vrem să provocăm o cădere a yenului, aşa cum au făcut şi ei cu noi. Europenii vor fi încântați, pentru că asta îi va împiedica pe japonezi să cumpere masiv acțiuni cu dobândă fixă, aşa cum au început să facă de ieri.

Winston se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. Habar nu avea că încălcase protocolul Casei Albe, însă preşedintele era prea absorbit de expunere ca să-i facă observație, cu toate că cei doi agenți ai Serviciului Secret nu-l scăpau din ochi pe vorbitor. Era limpede că revedea în gând tot scenariul, căutându-i lipsurile şi eventualele erori. După vreo două minute îşi ridică privirea spre ceilalți.

— Domnule doctor Ryan, dacă vei renunța vreodată la funcția guvernamentală, te rog să mă cauți. Domnilor, planul este bun. Recunosc, sună aiuristic, dar poate că asta va fi în folosul nostru.

— Deci, ce s-a întâmplat vineri? întrebă Jack.

— Bursa a căzut vertiginos, spuse Gant.

— Şi ce-i aşa de nemaipomenit? se miră preşedintele.

— Pentru că după aceea, domnule, va sări cu peste două sute de puncte şi se va închide la… Poate că se va închide la o sută de puncte sau nici atât. Până luni oamenii vor avea timp să-şi tragă sufletul. Unii caută afaceri mai ieftine. Alții sunt încă neliniştiți. Piața va mai scădea puțin, dar în final se va stabiliza, probabil la cincizeci de puncte. După părerea mea, până vinerea următoare piața se va stabiliza la un punct, poate un punct şi jumătate, față de situația de la prânz, cu o săptămână în urmă. Vom motiva scăderea prin modificarea ratei de scont de către Comisia pentru Rezerve Federale, însă noi, cei de pe Wall Street, suntem obişnuiți cu astfel de incidente.

Winston era singurul care aprecia la justa valoare expunerea fidelă a lui Gant Nici chiar el nu ar fi putut vorbi mai bine.

— Pe scurt, va fi o scădere drastică, dar nu mai mult de atât.

— Şi Europa? întrebă Ryan.

— Acolo va fi mai greu, pentru că nu sunt atât de bine organizați ca noi, însă băncile lor centrale au oarecum mai multă putere, spuse Gant în plus, guvernele de acolo au un cuvânt greu de spus în privința pieței. E o sabie cu două tăişuri. Însă rezultatul final va fi acelaşi. Nu se poate altfel, poate doar dacă lumea se decide să se sinucidă în colectiv, iar în meseria noastră oamenii nu

fac aşa ceva.

— Şi cum vom răspândi ideea? fu rândul lui Fiedler să întrebe.

— Îi vom convoca pe toți directorii marilor companii, cât mai curând posibil, replică Winston. Dacă vrei, te pot ajuta. Ascultă de mine.

— Jack? întrebă preşedintele, întorcând capul.

— Aşa o să facem, domnule. Şi o vom face chiar acum.

Roger Durling medită câteva clipe, apoi se întoarse spre agentul Serviciului Secret, postat lângă biroul său.

— Spune-le puşcaşilor marini să-mi cheme elicopterul. Apoi ia legătura cu aviația militară şi roagă-i să-mi pregătească ceva care să mă ducă la New York.

Winston interveni cu sfială.

— Domnule preşedinte, am la dispoziție un avion particular.

— George, băieții de la aviația militară sunt mai pricepuți. Crede-mă.

Durling se ridică şi dădu mâna cu toți cei prezenți, apoi agenții Serviciului Secret îl conduseră la parter, iar de acolo spre peluza dinspre sud, în aşteptarea elicopterului ce urma să decoleze spre Baza Andrews. Ryan rămase alături de el.

— Oare vom reuşi? Vom putea drege lucrurile aşa uşor?

Politicianul din Roger Durling refuza să se încreadă în miraje. Ryan simți starea de spirit a preşedintelui şi îşi modela răspunsurile corespunzător.

— În mod normal, da. Oamenii au nevoie de ceva şi sunt sigur că vor coopera. Ceea ce este important este să conştientizăm faptul că prăbuşirea pieței a fost un act deliberat. În cazul acesta, vor crede cu toții că a fost un incident creat în mod artificial şi, fiind artificial, le va veni mai uşor să accepte o soluție ieşită din comun.

— Păi, o să vedem.

Durling făcu o pauză.

— Ce ne spune asta despre Japonia?

— Ne spune că principala forță din spatele acestor incidente nu este guvernul. Asta e şi bine şi rău. Partea bună este că, la anumite niveluri, organizarea va fi destul de slabă, pentru că poporul nu participă la acest efort şi e posibil ca unele elemente din cadrul guvernului să fie reticente la îndeplinirea acestui plan.

— Şi care-i partea proastă?

— Încă nu ştim care este obiectivul acțiunii. E limpede că guvernul face ce i se spune. Japonezii au o poziție solidă în Pacificul de Vest, dar nu ştim încă ce înseamnă asta. Cel mai

important…

— Armele nucleare, zise Durling, dând din cap. Ăsta-i asul din mânecă. Nu am fost niciodată în război cu cineva care deține armament nuclear, nu-i aşa?

— Nu, domnule preşedinte. E pentru prima oară.

Următoarea comunicare din partea lui Clark şi a lui Chavez fu trimisă imediat după miezul nopții, ora locală. De data aceasta articolul era redactat de Ding. John nu mai avea nimic interesant de transmis despre Japonia. Fiind mai tânăr, Ding compuse un articol dinamic, despre tineri şi preocupările lor. Cu toate că nu era decât un paravan, trebuise să muncească serios, însă se dovedi că Chavez învățase la Universitatea George Mason cum să scrie coerent.

— Zona Rezervelor din Nord? întrebă John, privind ecranul computerului, apoi îl aşeză pe măsuța joasă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Am citit într-o carte, la Seul, Indonezia, care aparținea pe atunci olandezilor, era pe vremea celui de-al doilea război mondial Zona Resurselor din Sud. Nu e greu de ghicit care este zona de nord.

Clark aruncă o privire pe ecran, apoi împinse computerul deoparte.

— Evgheni Pavlovici, poți să-l expediezi.

Ding şterse dialogul de pe ecran, apoi conectă modulul la telefon. Transmisia dură doar câteva secunde. Cei doi ofițeri schimbară o privire. În final, avuseseră o zi productivă.

De data aceasta sincronizarea era perfectă: la Tokio era ora 00:08, la Moscova 18:08, iar la Langley şi Casa Albă, 10:08. Când telefonul scurt STU-6 începu să zbârnâie, Jack tocmai intra în birou, întorcându-se din aripa de vest.

— Da?

— Aici Ed. Tocmai am primit ceva important de la băieții de acolo. Ți-am trimis faxul. O copie i-am trimis-o lui Serghei.

— Bine, aştept.

Ryan răsuci comutatorul şi aparatul începu să imprime textul.

Winston nu era un om uşor de impresionat. Versiunea VC-20 a avionului cu reacție Gulfstream-III era tot atât de bine dotată ca şi avionul său personal – fotoliile şi covoarele nu erau chiar atât de moi, însă aparatura de comunicații era extraordinară şi ar fi

impresionat şi pe un as al tehnicii de vârf, cum era Mark. Cei doi bărbaţi mai în vârstă profitară de ocazie pentru a recupera puţin orele nedormite, în timp ce el îi urmărea pe membrii echipajului care făceau ultimele pregătiri înainte de decolare. De fapt, nu era mare deosebire faţă de ceea ce făceau funcţionarii din echipa lui, însă Ryan avusese dreptate. Într-un fel, era altceva să vezi însemnele militare de pe epoleţii lor. Trei minute mai târziu, avionul oficial decola în direcţia Aeroportului La Guardia din New York, care fusese anunţat de urgenţa călătoriei, câştigând astfel la sosire cincisprezece minute bune. În timp ce îi observa, îl auzi pe ofiţerul din cabina de comunicaţii cerând o maşină a FBI-ului, care să-i aştepte la terminal. Nu era greu de ghicit că Biroul îi va mobiliza imediat pe toţi cei care aveau un cuvânt de spus pe piaţa de valori, ca să se prezinte urgent la sediul din New York. Cât este de extraordinar, îşi zise el, să vezi guvernul acţionând într-un mod eficient. Ce păcat că nu o făceau întotdeauna atât de remarcabil.

Mark Gant era impasibil la toate acestea. Era adâncit în munca pe calculator, pregătindu-şi – aşa cum se exprima el – pledoaria. Îi erau necesare numai douăzeci de minute ca să imprime „exponatele” pe peliculă pentru a le prezenta auditoriului. Amândoi sperau că FBI-ul îşi luase măsurile necesare pentru a-i înlesni acest lucru. Dar după aceea… cine va prezenta planul pe care-l întocmiseră? Probabil că eu, îşi zise Winston. Îi va lăsa pe Fiedler şi pe preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale să propună soluţia. Aşa era corect pentru că, în definitiv, ideea fusese a unuia din funcţionarii superiori ai guvernului.

Genial, îşi zise Winston în sinea lui, chicotind admirativ. De ce nu m-am gândit eu la asta? Ce altceva…?

— Mark, ia seama. Va trebui să-i chemăm aici pe directorii băncilor centrale europene. Nu cred că putem rezolva printr-o teleconferinţă.

Gant îşi consultă ceasul.

— Va trebui să sunăm imediat după ce sosim, George, dar, dacă o facem repede, cred că vom reuşi. Zborurile de seară spre New York… mda, cred că ar putea ajunge dimineaţă şi probabil vom putea coordona totul, astfel încât să reluăm în ziua de vineri.

Winston privi spre cabina principală.

— Le spunem la sosire. Îmi închipui că nu le strică acum puţină odihnă.

Gant dădu din cap.

— Vom reuşi, George. Ryan ăsta e un tip deştept, nu crezi?

Acum sosise momentul să ia lucrurile mai încet, îşi zise Jack. Era aproape surprins că nu sunase telefonul, însă, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că în clipa aceea Golovko citea probabil încercând să gândească fără pripeală şi cu multă precauție, atâta cât îi permiteau împrejurările.

Totul începea încet-încet să capete sens. Într-adevăr, într-o anumită măsură „Zona Resurselor din Nord" trebuia să însemne Siberia. Termenul „Zona Resurselor din Sud", spunea Chavez în raport, fusese folosit de guvernul japonez din 1941 pentru a acelaşi raport, privind aceeaşi hartă prinsă pe perete şi denumi Indiile Orientale, aflate sub stăpânire olandeză pe vremea când primul lor obiectiv strategic îl constituise petrolul, materia primă necesară pentru alimentarea navelor şi care în prezent era cea mai importantă resursă pentru orice națiune industrializată care îşi dorea o economie prosperă. Japonia era cea mai mare importatoare de petrol din lume, în ciuda eforturilor susținute de a trece la producerea energiei nucleare. De altfel, Japonia era obligată să importe multe lucruri. Cărbunele era singurul care se găsea din abundență. Superpetrolierele erau în mare parte o invenție japoneză, menită să asigure transportul mai eficient al petrolului din bazinele Golfului Persic spre porturile nipone. Pentru că avea nevoie de multe lucruri şi pentru că era o țară insulară, toate acestea trebuiau aduse pe mare, însă marina japoneză era mică, prea mică pentru a putea acoperi toate traseele maritime.

Pe de altă parte, Siberia de Est era cel mai întins teritoriu neprospectat încă, iar acum Japonia. Controla atât lucrările topografice, cât şi căile maritime ce legau zona continentală a Euroasiei de arhipelagul nipon. La naiba, construiau un tunel şi rezolvau problema, îşi zise Ryan. Japonia îşi suprasolicita capacitatea de a realiza ceea ce îşi propusese, chiar în condițiile în care forțele armate americane erau drastic reduse şi între cele două țări se întindea suprafața vastă a Oceanului Pacific. Capacitatea militară a Rusiei era chiar mai drastic redusă decât cea a Statelor Unite, dar o invazie era mai mult decât un act politic. Era o crimă împotriva umanității, iar ruşii nu-şi pierduseră mândria. Ruşii vor lupta şi, în orice caz, încă erau mai numeroşi decât japonezii. Japonezii aveau arme nucleare şi lansatoare balistice, în timp ce ruşii, ca şi americanii, de altfel, nu aveau. Însă ruşii aveau bombardiere, avioane de vânătoare puternice şi rachete

de croazieră, toate dotate cu armament nuclear, precum şi baze militare amplasate foarte aproape de Japonia. Mai presus de toate, aveau voința politică de a face uz de ele. Va mai trebui să existe un element în plus. Jack se lăsă pe spate, cu ochii ațintiți pe hartă. După aceea ridică receptorul şi formă un număr pe linia directă.

— Amiralul Jackson.

— Robby? Aici Jack. Aş vrea să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Spuneai că unul din ataşații noştri de la Seul a avut o discuție cu…

— Da. I s-a spus să stea în banca lui şi să aştepte.

— Poți să-mi reproduci exact ce au spus coreenii?

— Au zis… stai o clipă. E doar o jumătate de pagină şi trebuie să fie pe-aici. Aşteaptă puțin.

Jack auzi zgomotul unui sertar tras la repezeală, un sertar care probabil fusese până atunci încuiat.

— În regulă, parafrazez: acest gen de decizie este de natură politică, nu militară. Trebuiesc avute în vedere multe considerente. Sunt îngrijorați că japonezii ar putea închide porturile comerciale. Se tem de o eventuală invazie. Se delimitează de noi. Caută să se protejeze. Încă nu le-am dat nici un răspuns, conchise Robby.

— Care este OL-ul forțelor lor armate? întrebă Jack, referindu-se la „ordinul de luptă”, de fapt o listă cuprinzând principalele efecte militare ale unei națiuni.

— Am unul pe-aici.

— Spune-mi-l pe scurt, îi ceru Ryan.

— Puțin mai numeroase decât ale Japoniei. După reunificare au redus puțin efectivul, dar ceea ce a rămas e de prima mână. În special armament şi tehnică militară americane. Aviația militară este destul de bine pregătită. Eu am avut de-a face cu ea şi…

— Dacă ai fi un general al Serviciului Secret Coreean, te-ai teme de Japonia?

— Aş fi neliniştit. Nu speriat, ci doar neliniştit. Nu uita că nu-i prea înghit pe japonezi.

— Ştiu. Trimite-mi copiile raportului ataşatului şi OL-ului coreean.

— Am înțeles.

Convorbirea se întrerupse. După aceea Ryan sună la CIA. Mary Pat era tot ocupată şi în locul ei răspunse Ed. Ryan trecu direct la subiect.

— Ed, ai ceva informații de la secția din Seul?

— Serviciul Secret pare foarte îngrijorat. Nu prea sunt dispuşi să coopereze. Avem o mulţime de prieteni la KCIA, însă refuză să comunice cu noi. Nu există încă o direcţie politică.

— Pe-acolo se petrece ceva deosebit?

— Mda... E puţină agitaţie în aviaţia militară. Ştii că au amenajat o bază de antrenament în nordul ţării şi, după toate probabilităţile, acolo au loc la ora asta aplicaţii? Avem nişte fotografii luate din satelit.

— Acum spune-mi despre Beijing.

— Mai nimic. China nu se amestecă în chestia asta. Nu vor să fie implicaţi, pentru că nu au nici un interes. Nu-i priveşte.

— Mai gândeşte-te, Ed.

— Mă rog, îi priveşte... ăă...

Ryan ştia că nu juca cinstit. Deţinea informaţii complete, mai mult ca oricine şi avea un avantaj imens încă din start.

— Tocmai am primit nişte informaţii. Imediat după ce se dactilografiază o să-ţi trimit o copie. Te rog să vii aici la două şi jumătate. Avem o consfătuire urgentă.

— Venim amândoi, promise soţul directoarei-adjuncte a CIA.

Totul era acolo, pe hartă. Nu aveai nevoie decât de nişte informaţii şi de puţin timp.

Coreea nu era ţara care să se lase intimidată de Japonia. Aceasta din urmă o dominase vreme de aproape cincizeci de ani şi coreenii păstrau încă amintirea neplăcută a acelor timpuri. După ce fuseseră trataţi de asupritorii lor ca nişte sclavi, oricare cetăţean coreean ar fi preferat să-şi ia viaţa decât să fie considerat japonez. Antipatia era reală şi, în condiţiile unei economii coreene în plin avânt, competitivă cu cea japoneză, resentimentul devenise bilateral. Cu toate că Japonia şi Coreea nu erau de fapt înrudite genetic, primii îi dispreţuiau pe cei din urmă, aşa cum făcuse Hitler cu polonezii. Pe de altă parte, coreenii îşi aveau propria lor tradiţie de războinici. Trimiseseră două divizii în Vietnam şi îşi clădiseră o apărare militară formidabilă împotriva descreieraţilor care-i pândeau din nordul ţării. Fosta colonie mult încercată a Japoniei se metamorfozase într-o naţiune îndârjită şi foarte, foarte mândră. Atunci ce îi putuse înfricoşa atât de tare, încât să-i determine să încalce prevederile tratatului încheiat cu America?

Cu siguranţă, nu Japonia. Coreea avea puţine motive să se teamă de un atac direct, iar Japonia nu era în situaţia de a-şi încerca armele nucleare în această ţară. Vântul ar fi purtat toate reziduurile toxice rezultate înapoi, în ţara care lansase rachetele.

Însă imediat la nord de Coreea se afla țara cea mai populată din lume, cu armata cea mai numeroasă, iar acest lucru era suficient pentru a băga în sperieți nu numai Coreea, ci oricare altă țară din lume.

Japonia avea nevoie şi fără îndoială dorea să aibă acces direct la zăcămintele de resurse naturale. Deşi dispunea de o bază economică extrem de bine dezvoltată, de o forță de muncă înalt calificată şi de tehnologie de vârf, era o țară cu o populație relativ mică față de puterea sa economică în schimb, China avea o populație numeroasă, deşi slab calificată şi o economie în plină dezvoltare, însă privată de avantajele înaltei tehnologii. Şi, asemenea Japoniei, China avea nevoie de acces liber la resursele naturale.

Iar la nord de China şi Japonia se afla cel mai vast teritoriu neexploatat din lume.

Ocuparea Arhipelagului Marianelor ar fi împiedicat sau măcar ar fi întârziat accesul principalei arme strategice americane, marina militară, în zona de interes. Singura cale de a apăra Siberia se deschidea doar dinspre vest, prin străbaterea întregului teritoriu rusesc. Asta însemna de fapt că zona era închisă oricărui ajutor venit din exterior. China dispunea de propriul său armament nuclear pentru a ține piept Rusiei, precum şi de o armată terestră mai numeroasă pentru a-şi apăra cucerirea. Desigur, era un joc foarte periculos, dar în condițiile în care economiile Americii şi Europei erau la pământ, fără posibilitatea de a acorda ajutor Rusiei, totul era perfect explicabil din punct de vedere strategic. Un război mondial la nivel economic.

Stilul de lucru nu era nici el inedit. Mai întâi distrugerea economiilor puternice, apoi acapararea celor mai slabe. Exact acelaşi lucru fusese încercat în 1941-1942. Obiectivul strategic al Japoniei nu fusese niciodată acela de a cuceri America, ci de a-i mina economia într-atâta, încât renunțarea la cuceririle din sud să devină o necesitate politică. Cât se poate de simplu, îşi zise Ryan. Nu trebuia decât să descifrezi codul. În clipa aceea sună telefonul. Era căutat pe linia a patra.

— Bună, Serghei.

— De unde ştiai că sunt eu?

Ryan ar fi putut spune că linia era destinată în exclusivitate apelurilor telefonice din Rusia, dar nu o făcu.

— Fiindcă ai citit exact ceea ce am citit şi eu.

— Spune-mi, ce părere ai?

— Serghei Nikolaevici, cred că voi reprezentaţi obiectivul lor. Probabil că vor acţiona anul viitor.

Ryan vorbea uşor, marcat încă de noutatea descoperirii, mulţumit în ciuda naturii informaţiilor aflate.

— Mai repede. În toamnă, bănuiesc. Aşa vor fi mai avantajaţi de vreme.

După o pauză lungă, continuă:

— Puteţi să ne ajutaţi, Ivan Emmetovici? Nu, am pus greşit întrebarea. Vreţi să ne ajutaţi?

— Alianţele, ca şi prieteniile, sunt întotdeauna bilaterale, sublinie Jack. Trebuie să-ţi informezi preşedintele. Ca şi mine, de altfel.

32
Raport special

Ca ofițer care sperase odată să comande o navă ca aceasta, căpitanul Sanchez se bucura că preferase să rămână la bord, în loc să se întoarcă cu avionul său de luptă la Baza Barbers Points. Şase remorchere cenuşii reuşiseră cu greu să aducă în şantierul de reparații nava USS John Stennis.

La bord se aflau peste o sută de ingineri de specialitate, inclusiv cei cincizeci nou-sosiți de la Şantierul Naval Newport News, ocupați cu verificarea instalației motopropulsoare. Perimetrul docului era ințesat de camioane şi sute de marinari sau civili care aşteptau, asemenea unor chirurgi, să înlocuiască părțile avariate din corpul navei.

Căpitanul Sanchez observă o macara ce începuse să ridice prima schelă, în timp ce o alta se pregătea să coboare pe puntea de zbor ceea ce părea a fi o remorcă pentru construcții. Poarta ce dădea spre doc nici măcar nu fusese închisă încă îi era limpede că cineva era extrem de grăbit.

— Domnule căpitan Sanchez?

Bud se întoarse şi dădu cu ochii de un caporal din marină. După ce îl salută regulamentar, îi întinse un mesaj.

— Sunteți chemat la biroul de operațiuni al comandamentului flotei, domnule.

— Asta-i o nebunie curată, rosti preşedintele Bursei new-yorkeze, rupând tăcerea.

Marea sală de conferințe de la sediul FBI din New York avea aerul unei săli de tribunal împânzită cu scaune pentru vreo sută şi mai bine de persoane. Încăperea era pe jumătate goală, iar auditoriul era compus în special din funcționari guvernamentali, din cadrul FBI sau SEC, care se ocupaseră de caz încă de vineri seara. Primul rând de scaune era ocupat de funcționari superiori şi preşedinți ai marilor corporații.

George tocmai isprăvise prezentarea propriei sale versiuni privind derularea evenimentelor din săptămâna trecută, folosindu-se de un aparat de proiecție cu ajutorul căruia exemplificase, rând pe rând, negocierile încheiate şi principalele tendințe. Nu se

grăbea, conştient de efectul oboselii asupra judecății celor prezenți, care făceau eforturi pentru a pricepe ceea ce li se comunica. Chiar în clipa aceea, în sală intră preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale, care terminase convorbirile telefonice cu Europa. După ce ridică degetul mare în semn de victorie în direcția lui Winston şi Fiedler, se aşeză pe unul din scaunele din ultimul rând.

— Poate că pare o nebunie, însă aşa s-au petrecut lucrurile.

Preşedintele Bursei căzu pe gânduri.

— Toate bune şi frumoase, zise el după câteva secunde, gândindu-se de fapt că lucrurile stăteau tocmai invers. Dar suntem încă prinşi pe un teren mlăştinos şi crocodilii încep să se strângă în jurul nostru. Nu cred că îi vom putea ține mult timp la distanță.

Toată lumea fu de acord cu această observație. Cei din primul rând fură surprinşi să vadă surâsul de pe fața fostului lor coleg.

Winston se întoarse către Secretarul Trezoreriei.

— Buzz, eşti amabil să le dai vestea cea bună?

— Doamnelor şi domnilor, există o cale de scăpare, zise Fiedler.

Cuvintele sale fură întâmpinate cu o tăcere mormântală. Nu îndrăzni nimeni să ridice capul şi să schimbe o privire cu cel de alături. Deşi nu îndrăzneau să aprobe cele auzite, nu ridicară nici o obiecție la capătul a ceea ce păru un timp nesfârşit de gândire.

Aşa cum era de aşteptat, primul care luă cuvântul fu directorul general de la Cummings, Carter & Cantor. C, C& C se dăduse bătută vinerea trecută, în jurul orei 3:15. După ce fusese prinsă pe picior greşit, îşi epuizase toate lichiditățile, iar în final refuzase ajutorul oferit de Merrill Lynch, lucru recunoscut cu toată onestitatea de directorul firmei.

— Este legal? întrebă el.

— Cooperarea dumneavoastră nu va fi considerată o ilegalitate nici de Departamentul Justiției, nici de Comisia pentru Titluri şi Schimburi. Aş spune, adăugă Fiedler, că orice încercare de a profita de situație va fi aspru sancționată; însă, dacă vom colabora, atunci aceste considerente vor fi trecute cu vederea, în interesul securității naționale. Este un lucru ieşit din comun, dar l-am spus şi, prin asta, a căpătat caracter oficial. Doamnelor şi domnilor, aceasta este intenția guvernului Statelor Unite.

Măi, să fie, îşi spuse mulțimea adunată în sală şi în special executorii judecătoreşti.

— Ei bine, ştiți cu toții ce s-a întâmplat la firma noastră, spuse directorul, privind în jur şi simțind cum scepticismul lui înnăscut

cedează în fața unei uşurări reale. Nu am de ales. Trebuie să accept propunerea.

— Aş avea ceva de adăugat, interveni preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale, venind în față. Am luat legătura cu directorii băncilor centrale din Anglia, Franța, Germania, Elveția, Belgia şi Olanda. În seara asta vor sosi cu toții aici. Mâine dimineață ne vom întâlni din nou, pentru a pune la punct un mod de colaborare cu cei din Europa. Vom stabiliza neapărat dolarul. Vom restabili ordinea pe piața bonurilor de tezaur. Vom avea grijă ca sistemul bancar american să nu se prăbuşească iremediabil. Voi propune Comisiei Pieței Libere ca cei care îşi păstrează bonurile de tezaur, adică reînnoiesc biletele de trei şi de şase luni pe durata unui al doilea ciclu, să primească în plus circa cincizeci de puncte, ca o recompensă din partea guvernului pentru ajutorul dat în surmontarea acestei situații critice. Vom acorda aceeaşi bonificare tuturor celor care vor cumpăra bonuri de tezaur în primele zece zile după deschiderea Burselor de Valori.

Inteligentă mişcare, îşi zise Winston. Foarte inteligentă. Asta va atrage monedele străine în America, păgubind Japonia şi contribuind la întărirea dolarului în detrimentul yenului. Băncile asiatice care boicotaseră dolarul vor căpăta ceea ce meritau. Deci, jocul poate fi jucat până la urmă şi de doi parteneri.

— Pentru aşa ceva avem nevoie de un cadru juridic, obiectă unul dintre experții financiari.

— Îl vom obține, până vinerea viitoare, totul va fi scris negru pe alb. Deocamdată, aceasta este politica Comisiei pentru Rezerve Federale, aprobată şi sprijinită de preşedintele Statelor Unite.

— Oameni buni, e singurul mod de a reveni la normal, interveni Winston, începând să se plimbe agitat în fața tribunei. Am fost atacați de nişte oameni care au vrut să ne strivească. Care au vrut să ne nimicească. Ei bine, se pare că avem aici nişte specialişti de prima mână. Un timp vom resimți urmările, dar până la sfârşitul săptămânii viitoare vom fi complet restabiliți.

— Vineri la prânz, deci? întrebă directorul Bursei.

— Exact, zise Fiedler, privindu-l în ochi, în aşteptarea unui răspuns.

Directorul se mai gândi o clipă, apoi se ridică în picioare.

— Bursa new-yorkeză vă asigură de întregul său sprijin.

Prestigiul acestei instituții era suficient pentru a risipi orice îndoială. Cooperarea era inevitabilă, însă viteza de decizie era vitală, astfel încât în zece secunde oficialitățile prezente din partea

marilor companii comerciale începură să se ridice rând pe rând, surâzând şi văzându-şi parcă aievea firmele scoase din impas.

— Până la noi ordine, nu se va mai încheia nici o tranzacție programată, zise Fiedler. Aceste „sisteme-experte” au fost la un pas de a ne distruge. Vineri vom avea o zi palpitantă. Dorim ca oamenii să-şi folosească propriul creier, nu sistemele computerizate de care dispun.

— De acord, zise reprezentantul NASDAQ în numele celor prezenți.

— În orice caz, avem nevoie de timp pentru a regândi lucrurile, spuse încet cel de la Merrill Lynch.

— Vom coordona activitatea prin acest birou. Examinați situația, îi îndemnă preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale. Dacă aveți vreo idee care ar putea înlesni tranziția, vă rugăm să ne anunțați. Ne vom întruni din nou la ora şase. Doamnelor şi domnilor, suntem cu toții în aceeaşi barcă. Timp de o săptămână, poate mai mult, vom înceta de a mai fi concurenți. Suntem membrii unei singure echipe.

— Soarta a peste un milion de investitori individuali depinde de compania mea, spuse Winston. Unii dintre dumneavoastră au chiar mai mulți parteneri. Țineți minte asta.

Nimic nu era mai eficient ca un apel la onoare. Era o virtute râvnită de toată lumea.

În esență, onoarea în sine era o datorie, un mod de comportament, o promisiune, ceva dinăuntru, pe care îl datorai celor care îl remarcau la tine. Toți cei prezenți în sală doreau ca ceilalți să-i privească şi să-i aprecieze ca pe nişte oameni demni de respect şi de încredere. Un concept extrem de folositor, mai ales în vremuri de restrişte.

Şi-a rămas doar unul, îşi zise Ryan. La acest nivel se părea că mai întâi rezolvai treburile simple şi lăsai ce era cu adevărat greu la urmă.

Acum, misiunea consta mai degrabă în prevenirea războiului decât în declanşarea lui, însă aceasta din urmă poate că avea să facă parte din prima.

Trecerea Siberiei de Est sub controlul Chinei şi al Japoniei va avea ca efect crearea unei noi… ce anume? Axe? Probabil că nu asta. Cu siguranță, a unei noi puteri economice de talie mondială, ce va rivaliza cu America la toate nivelurile puterii. Japonia şi China vor dobândi un avantaj competitiv uriaş în termeni

economici.

Acest lucru în sine nu era o ambiție rea. Metodele însă, da. Pe vremuri, lumea se ghidase după legile simple ale junglei. Pe ce puneai mâna primul, era al tău – cu condiția să ai forța necesară pentru a-l păstra. După standardele moderne, nu era nici elegant şi nici foarte corect, însă regulile fuseseră în final acceptate pentru că, în general, națiunile puternice recompensau loialitatea cetățenilor lor prin garantarea stabilității politice, iar aceasta, la rândul ei, era primul pas spre prosperitate al unui popor. Totuşi, după un anumit timp nevoia de pace şi securitate se transforma în altceva – într-o dorință de a participa la guvernarea țării. Începând cu anul 1789, anul ratificării Constituției americane şi până în 1989, când se prăbuşise Europa de Est, într-un interval de numai două secole, în conştiința colectivă a umanității apăruse un element nou. Purta mai multe denumiri – democrație, drepturile omului, autodeterminare – însă în fond era recunoaşterea simplului fapt că voința umană dispunea de propria ei forță, orientată mai ales în sens pozitiv.

Planul japonezilor îşi propusese să nege existența acestei forțe. Dar vremea vechilor reguli trecuse. Cei adunați în sală aveau misiunea de a se asigura de asta.

— Deci, îşi încheie Jack informarea, aceasta este situația generală din Pacific.

Toate scaunele din Cabinet erau ocupate, cu excepția celui al Secretarului Trezoreriei, înlocuit de adjunctul său. Erau prezenți toți şefii diferitelor departamente din ramura executivă. Membrii superiori ai Congresului şi reprezentanții armatei luaseră loc pe scaunele aliniate lângă perete.

Următorul vorbitor fu Secretarul Apărării. În loc să urce pe podium, cum se aştepta Ryan, acesta îşi deschise mapa din piele şi începu să vorbească, abia ridicându-şi privirea de pe notițe.

— Nu ştiu dacă putem face asta, începu el şi toți cei adunați în jurul mesei se foiră neliniştiți în scaune. Problema este mai ales de ordin tehnic. Nu putem proiecta suficientă forță…

— O clipă, îl întrerupse Ryan. Aş vrea să clarific nişte lucruri, de acord?

Nu obiectă nimeni. Până şi Secretarul Apărării păru că răsuflă uşurat, cedându-i cuvântul lui Ryan.

— De aproape un secol, Guamul aparține Statelor Unite. Populația de acolo are cetățenie americană. Japonia a cucerit insula în 1941, iar noi am redobândit-o în 1944. Acest lucru s-a

făcut cu prețul multor vieți omenești.

— După părerea noastră, am putea redobândi insula prin negocieri, interveni Secretarul de Stat Hanson.

— Asta mă bucură. Şi ce se va întâmpla cu restul insulelor din arhipelag?

— Specialiştii noştri cred că ne va fi imposibil să le recâştigăm prin mijloace diplomatice. Desigur, ne vom strădui, însă…

— Însă ce? întrebă Ryan, fără să primească un răspuns imediat. Bine, să mai clarificăm un lucru. Insulele din nordul arhipelagului nu au aparținut niciodată în mod legal Japoniei, chiar dacă ambasadorul lor susține contrariul. Ele au fost declarate teritoriu aflat sub tutela Națiunilor Unite, deci atunci când le-am ocupat noi, în 1944, nu puteau fi considerate pradă de război. În 1947 Națiunile Unite le-au declarat teritoriu pus sub protecția Statelor Unite. În 1952 Japonia a renunțat în mod oficial la orice pretenție de suveranitate față de insule. În 1978 insulele din nordul arhipelagului au optat pentru a fi declarate federație unificată din punct de vedere politic cu Statele Unite şi şi-au ales primul guvernator – a durat destul de mult până le-am permis să o facă, dar în final au reuşit. În 1986 Națiunile Unite au decis că ne-am achitat cu conştiinciozitate de misiunea noastră şi în acelaşi an toți locuitorii acestor insule au primit cetățenia americană. În 1990 Consiliul pentru Securitate al Națiunilor Unite a renunțat definitiv la tutelă. E limpede pentru toată lumea? Cetățenii acelor insule sunt cu toții americani, cu paşapoarte americane – nu pentru că am vrut-o noi, ci pentru că aşa au ales ei, nesiliți de nimeni. Asta înseamnă autodeterminare. Noi le-am dat ideea, iar ei se pare că ne-au luat în serios.

— Ce nu se poate face, nu se poate face, zise Hanson. Putem negocia…

— Negocia, pe dracu'! izbucni Jack. Cine zice că nu se poate face?

Secretarul Apărării îşi ridică privirea de pe notițe.

— Jack, ne-ar trebui câtiva ani să reconstruim… ceea ce am dezafectat. Dacă vrei să dai vina pe cineva, ei bine, dă-o pe mine.

— Dacă n-o putem face… ce ne va costa? interveni Secretarul Sănătății. Avem foarte multe de rezolvat aici.

— Deci vom permite unei țări străine să îşi bată joc de drepturile unor cetățeni americani pentru simplul motiv că nu îi putem apăra? întrebă Ryan ceva mai calm. Şi atunci? Ce vom face când istoria se va repeta? Spuneți-mi, când am încetat de a mai fi

Statele Unite ale Americii? Este o problemă de voință politică, atâta tot, continuă consilierul pe problemele de securitate națională. Avem aşa ceva?

— Domnule doctor Ryan, să fim realişti, interveni Secretarul Internelor. Avem dreptul să riscăm viețile oamenilor de pe insule?

— Noi am susținut întotdeauna că libertatea este mai valoroasă decât viața însăşi. Am susținut acelaşi lucru şi despre principiile noastre politice. Iar rezultatul este lumea creată tocmai pe aceste principii. Nu ne-a dat nimeni aşa, pur şi simplu, ceea ce noi numim „drepturi”. Nu, domnilor. Noi am luptat pentru aceste idealuri. Au murit oameni pentru ele. Populația acestor insule are cetățenie americană. Oare nu le datorăm chiar nimic?

Acest mod de gândire îl stânjenea pe Secretarul de Stat Hanson, ca şi pe alții, de altfel, care însă îi cedară bucuroşi cuvântul primului, mulțumiți că puteau scăpa cu fața curată.

— Am putea negocia de pe o poziție de forță, însă trebuie să fim foarte precauți.

— Cât de precauți? insistă Ryan calm.

— La dracu’, Ryan, nu ne putem asuma riscul unui atac nuclear pentru câteva mii de...

— Domnule Secretar, atunci care ar fi cifra magică? Un milion? Poziția noastră în lume are la bază câteva idei extrem de simple – dar pentru acestea şi-au dat viața o mulțime de oameni.

— Toate astea-s filosofie, replică tăios Hanson. Echipa mea este pregătită să înceapă tratativele. Vom recuceri Insula Guam.

— Nu, domnule, le vom lua înapoi pe toate. Să vă explic de ce.

Ryan se sprijini de masă, plimbându-şi privirea în susul şi-n josul ei.

— Dacă nu o facem, atunci ne va fi imposibil să împiedicăm un război între Rusia, pe de o parte şi China şi Japonia pe de altă parte. Eu am pretenția că îi cunosc destul de bine pe ruşi. Vor lupta pentru păstrarea Siberiei. Sunt obligați să o facă. Rezervele ei naturale sunt garanția supraviețuirii țării în secolul următor. Războiul acesta ar putea degenera într-unul nuclear. Probabil că Japonia şi China îşi imaginează că lucrurile nu vor ajunge până acolo, însă eu am convingerea că se va ajunge. Şi ştiți de ce? Dacă noi nu putem rezolva situația în mod eficient, nu văd cine ar putea. Ruşii vor crede că au rămas, singuri. Nu-i vom putea sprijini în nici un fel. Se vor pomeni puşi la zid şi vor recurge la unica posibilitate de a se salva. Consecințele vor fi inimaginabile, iar eu, personal, nu mă simt pregătit să trăiesc într-un al doilea Ev

Mediu. Deci, nu avem de ales. Puteți invoca indiferent ce motiv, în final totul se rezumă la un singur lucru: avem o datorie de onoare față de oamenii aceia din arhipelag, care au decis să fie cetățeni americani. Dacă nu vom apăra acest principiu, atunci n-am făcut nimic. Nu ne va mai respecta nimeni, nu va mai crede nimeni în noi. Dacă le întoarcem spatele, atunci nu suntem cei care pretindem că suntem şi tot ce am realizat nu este decât o minciună.

În tot acest timp, preşedintele Durling rămăsese tăcut, scrutând fețele celor prezenți şi zăbovind mai mult asupra Secretarului Apărării şi, puțin mai în spate, lângă perete, asupra şefului statului-major interarme, ales de Secretar pentru a-l seconda în procesul de dezarmare a forțelor armate americane. Amândoi îşi ațintiseră privirile în pământ şi era limpede că nici unul nu se ridicase la înălțimea momentului. Era de asemenea clar că țara nu îşi putea permite să nu fie la înălțime.

— Ce putem face, Jack? întrebă preşedintele.

— Încă nu ştiu, domnule preşedinte. Înainte de a încerca să facem ceva, trebuie să hotărâm dacă vrem sau nu să întreprindem ceva, iar această decizie este de competența dumneavoastră.

Durling cântări cuvintele lui Ryan, ca şi oportunitatea convocării Cabinetului pentru a afla opinia miniştrilor, însă expresia fețelor acestora nu prevestea nimic bun. Îşi aminti de războiul din Vietnam, când încercase să-şi convingă soldații că totul avea un sens, cu toate că ştia că era de fapt o minciună. Nu uitase niciodată expresia de pe fețele lor şi, cu toate că puțini ştiau asta, o dată pe lună, noaptea, se ducea la Monumentul de Război al ostaşilor din Vietnam, unde cunoştea cu precizie locul exact al numelui fiecărui soldat ce luptase sub comanda lui, pentru a le spune, fiecăruia în parte, că într-adevăr, într-un fel avusese sens, că moartea lor îşi adusese o mică contribuție la schimbarea în bine a lumii, e drept, prea târziu pentru ei, însă nu şi pentru concetățenii lor. Preşedintele Durling se mai gândea la un lucru: nimeni nu smulsese vreodată un petic de pământ din teritoriul Americii. Poate că totul se rezuma la acest lucru.

— Brett, veți începe tratativele imediat. Comunicați-le că situația actuală din Pacificul de Vest nu poate fi în nici un caz acceptată de guvernul Statelor Unite. Nu suntem dispuşi să acceptăm altă variantă decât restabilirea ordinii antebelice în arhipelag. Nici o altă variantă, repetă Durling.

— Am înțeles, domnule preşedinte.

— Vreau propuneri şi planuri concrete, în eventualitatea că tratativele privind retragerea japonezilor din arhipelag eşuează, îi ceru JUMPER Secretarului Apărării.

Acesta dădu din cap, însă mimica feței îi trăda gândurile. Era convins că realizarea acestui lucru era imposibilă.

Amiralul Chandraskatta considera că trecuse destul timp, însă nu-şi pierduse răbdarea, convins fiind că îşi putea permite să aştepte. Şi acum ce se va întâmpla? se întrebă în sinea lui.

Ar fi putut merge mai repede. Fusese cam încet şi în gândire şi acțiune, pentru că se străduise să înțeleagă felul în care judeca inamicul, contraamiralul Michael Dubro. Era un adversar inteligent, priceput la manevre şi, tocmai pentru că era inteligent, pornise de la ideea că propriul lui adversar era prost. Timp de o săptămână fusese evident că formațiunea americană se afla la sud-vest, astfel încât, deplasându-se spre sud, îl păcălise pe Dubro să se îndrepte spre nord, iar apoi spre est. Chiar dacă pronosticul lui ar fi fost eronat, flota americană tot ar fi trebuit să se deplaseze în acelaşi loc, la est de Capul Dondra, obligând petrolierele flotei să scurteze drumul. Mai devreme sau mai târziu, trebuiau să treacă în apropiere de zona de patrulare a avioanelor sale şi, într-adevăr, aşa se şi întâmplase. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să le urmărească, iar Dubro nu le putea schimba cursul decât spre est. Iar asta însemna deturnarea întregii flote spre est, departe de Sri Lanka, deschizând astfel cale liberă formațiunilor de amfibii ale flotei sale pentru a lua la bord soldații şi vehiculele blindate pregătite din timp. Unica variantă a americanilor era aceea de a înfrunta flota sa şi de a accepta lupta.

Dar se îndoia că vor face asta… sau poate că se înşela? Nu. Singura hotărâre rațională pe care o puteau lua americanii era aceea de a-l rechema pe Dubro şi cele două portavioane aflate sub comanda sa la Pearl Harbor, unde ar fi trebuit să aştepte hotărârea politică de a înfrunta sau nu Japonia. Îşi împărțiseră flota, încălcând astfel declarația oficială a lui Alfred Thayer Mahan, pe care Chandraskatta o învățase cu mulți ani în urmă la Colegiul de Marină Militară de la Newport, Rhode Island, împreună cu colegul său Yusuo Sato. Îşi amintea încă lungile discuții pe care le purtaseră în timpul plimbărilor pe faleză, în timp ce admirau navele, mirându-se cum de era posibil ca nişte flote mici să înfrângă altele mai numeroase.

Odată ajuns la Pearl Harbor, Dubro se va sfătui cu ofițerii de

informații şi operațiuni de la comandamentul hotel Pacificului şi, după ce vor face bilanțul, vor ajunge probabil la concluzia că le era imposibil să acționeze. Cât de supărat şi neputincios va fi, îşi zise amiralul indian.

Dar mai întâi le va da o lecție. Acum el era cel care-i vâna. Cu toată rapiditatea şi istețimea lor, erau legați de un punct fix şi, mai devreme sau mai târziu, nu vor mai dispune de suficient spațiu de manevră. Acum îi putea forța să se îndepărteze, permițând patriei sale să facă primul pas spre clădirea unui imperiu. Un pas mic, aproape insesizabil în ansamblul jocului, însă o mutare de deschidere prețioasă, pentru că îi va obliga pe americani să se retragă, permițând țării sale să acționeze, aşa cum făcuse Japonia. Până când americanii îşi vor regrupa forțele, va fi prea târziu pentru a schimba lucrurile. În fond, totul era doar o problemă de timp şi spațiu. Amândouă îi erau potrivnice unei țări măcinate de probleme interne, cu voința slăbită. Ce inteligenți fuseseră japonezii că prevăzuseră acest lucru.

— A mers mai bine decât mă aşteptam, zise Durling.

Se afla în biroul lui Jack, discutând degajat pentru prima oară după mult timp.

— Credeți? întrebă Jack surprins.

— Nu uita că am moştenit aproape în întregime cabinetul lui Bob.

Preşedintele se aşeză.

— Interesele lor sunt în mare parte de ordin intern. Mă lupt de mult timp cu problema asta.

— Aveți nevoie de un nou Secretar al Apărării şi de un nou preşedinte al Camerei, remarcă sec consilierul pe problemele de securitate națională.

— Ştiu, însă nu este momentul potrivit, zâmbi Durling. Acum ai un orizont un pic mai larg, Jack. Însă mai întâi aş vrea să-ți pun o întrebare.

— Nu ştiu dacă putem salva situația, spuse Jack, mâzgălind distrat pe agendă.

— În primul rând, trebuie să scoatem din joc rachetele.

— Da, domnule preşedinte, ştiu. Le vom scoate. Cel puțin, aşa sper. O a doua problemă spinoasă sunt ostaticii şi capacitatea noastră de a ataca insulele. Războiul acesta, dacă este într-adevăr un război, are alte reguli. Încă nu sunt sigur care sunt acestea.

Ryan era încă preocupat de aspectul social al problemei. Cum

va reacționa poporul american? Dar cel japonez?

— Te interesează părerea comandantului tău suprem? întrebă Durling.

— Cum să nu, zâmbi Jack.

— Eu am luptat într-un război în care regulile erau stabilite de partea adversă. Nu a ieşit prea bine.

— Ceea ce mă duce la o altă întrebare.

— Pune-o.

— Până unde putem merge?

— E prea vag, zise preşedintele după o clipă de gândire.

— De regulă, comandamentul părții adverse reprezintă o țintă de război justificată, însă până acum oamenii aceştia purtau uniforme.

— Adică acum avem de-a face cu zaibatsu?

— Da, domnule. Din informațiile noastre, reiese că ei sunt cei care dau ordinele. Dar sunt civili şi urmărirea lor ar părea o tentativă de asasinat.

— Vom hotărî la momentul potrivit.

Preşedintele se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Mi se pare corect.

Un orizont un pic mai larg, medită Ryan. Asta putea însemna multe lucruri. În linii mari, însemna că avea mână liberă să facă ce dorea, însă de unul singur, fără sprijinul nimănui. Ei bine, am mai făcut asta şi altădată.

— Ce am făcut? întrebă Koga. Ce le-am permis să facă?

— Le este foarte uşor, replică unul din vechii săi consilieri politici.

Nu era nevoie să specifice despre cine era vorba.

— Nu ne putem impune puterea noi înşine, iar dacă suntem împărțiți, le vine uşor să ne împingă în orice direcție doresc... şi cu timpul...

Ridică din umeri neputincios.

— În tot acest timp, politica țării noastre a fost hotărâtă de douăzeci-treizeci de oameni, pe care nu i-a ales nimeni altcineva decât consiliile de conducere ale corporațiilor lor. Dar până aici? accentuă Koga. Chiar până aici?

— Ne aflăm unde ne aflăm. Ați prefera să nu o recunoaştem?

— Şi acum cine apără interesele poporului? întrebă fostul – ce cuvânt amar! – prim-ministru, făcând un gest insinuant cu bărbia.

— Desigur, Goto.

— Nu putem permite aşa ceva. Ştii ce va urma.

Consilierul lui Koga dădu din cap şi desigur că ar fi zâmbit, dacă momentul nu ar fi fost atât de solemn.

— Spune-mi, continuă Mogataru Koga, ce este onoarea? Ce ne dictează în clipele acestea?

— Datoria noastră, domnule prim-ministru, este în primul rând față de popor, replică bărbatul a cărui prietenie cu politicianul data încă din vremurile studenției la Universitatea din Tokio.

Apoi îşi aminti un citat din opera unui occidental, probabil Cicero.

— Binele poporului este legea supremă.

Asta spune totul, îşi zise Koga. Se întrebă dacă trădarea începea întotdeauna în felul acesta. Trebuia să mediteze la asta după un somn bun, însă ştia că nu va reuşi să închidă ochii toată noaptea. E deja dimineață, constată Koga, privindu-şi ceasul.

— Suntem siguri că e vorba de şine cu ecartament standard?

— Dacă vrei, poți verifica fotografiile, replică Betsy Fleming.

Se aflau din nou în Biroul Național de Recunoaştere din sediul Pentagonului.

— Vagonul pe care l-au văzut oamenii noştri este pentru şine standard.

— E posibil să fi fost dezinformați? întrebă analistul de la BNR.

— Diametrul SS-19 este de 2,82 metri, replică Chris Scott, scoțând la iveală un fax primit din Rusia. Mai adăugați două sute şaptezeci de centimetri, cât are containerul. Am verificat eu însumi cifrele. Şinele cu ecartament îngust ar fi tolerabile pentru un obiect cu o asemenea lățime. Posibil, dar abia tolerabil.

— Trebuie să te gândeşti că nu-şi vor asuma multe riscuri, continuă Betsy. În afară de asta şi ruşii s-au gândit la o modalitate de transport pe calea ferată a rachetei Mod-4 şi au proiectat-o ca atare, iar ecartamentul căilor ferate ruseşti...

— Da, uitasem de asta. Ecartamentul este mai mare decât standardul nostru, nu-i aşa?

Analistul încuviință din cap.

— În regulă, asta ne uşurează treaba.

Se întoarse spre computer şi execută operațiunile pe care le schițase cu câteva ore în urmă. La fiecare trecere deasupra Japoniei, camerele de luat vederi cu focalizare îngustă, cu mare putere de rezoluție, vor urmări nişte coordonate precise. AMTRAK deținea informații de ultimă oră despre căile ferate japoneze şi

chiar în clipa aceea unul dintre directorii săi era informat în legătură cu măsurile de securitate impuse de procedeul luării de imagini din satelit. De fapt, era o informare foarte scurtă. Spune oricui ce vezi şi imaginează-ţi că eşti într-o vacanţă prelungită la Marion, Illinois.

Comanda transmisă pe calculator ajunse întâi la Sunnyvale, California, de acolo mai departe, la un satelit militar de comunicaţii şi apoi la cele două staţii de pe orbită, dintre care una avea să survoleze Japonia peste cincisprezece minute, iar cealaltă la zece minute după prima. Cei trei se întrebau cât de bine se pricepeau japonezii la camuflaj. Partea proastă era că exista posibilitatea să nu afle niciodată. Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Pe măsură ce vor primi imaginile le vor studia, dar, dacă nu găseau indicii concrete referitoare la ceea ce căutau, nu se puteau apuca cu adevărat de treabă decât după câteva ore sau chiar zile. Asta cu condiţia să aibă noroc.

Kurushio plutea la suprafaţă, ceea ce nu putea face fericit pe nici un comandant de submarin. Nu trebuia să zăbovească mult aici. Combustibilul era încărcat prin două conducte cu un diametru mare, în timp ce celelalte rezerve, în special alimentele, erau coborâte pe punte cu ajutorul unei macarale. Comandantul Ugaki îşi dădea seama că flota lui nu dispunea de o bază plutitoare corespunzătoare pentru submarine. Se foloseau în special de navele-cisternă, însă acestea erau acum ocupate, iar el era nevoit să se descurce cu o navă comercială, al cărei echipaj era foarte inimos, însă absolut străin de misiunea pe care trebuia să o îndeplinească.

Nava intrase ultima în portul Agana, pentru că în momentul începerii debarcării în Mariane se aflase la cea mai mare distanţă de acestea. Lansase o singură torpilă şi avusese ocazia să se convingă de eficienţa Tipului 89. Ăsta era un lucru bun. Nava comercială nu dispunea de echipamentul necesar pentru a o realimenta cum trebuia, însă mai avea la bord cincisprezece rachete de acelaşi tip şi patru proiectile Harpoon şi, dacă americanii îi vor oferi tot atâtea ţinte, cu atât mai bine.

Acei membri ai echipajului care nu ajutau la descărcarea rezervelor se adunaseră la pupa, bucurându-se de soare, aşa cum făceau adeseori marinarii de pe submarine – şi cum făcea, de altfel şi căpitanul lor, aşezat comod pe scaun, cu pieptul dezgolit, sorbind din ceaşca cu ceai şi surâzând tuturor. Următoarea lui

misiune era aceea de a patrula la vest de Bonin şi de a intercepta orice navă americană – în special submarinele – care ar fi încercat să se apropie de arhipelagul nipon. Ugaki se aştepta la o misiune tipică pentru un submarin: plictisitoare, însă solicitantă. Trebuia să le explice marinarilor cât era de importantă.

— Deci unde se află linia de patrulare? întrebă Jones.

— Pe moment de-a lungul coordonatei 165 est, răspunse amiralul Mancuso, arătând locul pe hartă. Suntem slăbuți, Jonesy. Înainte de a-i trimite în luptă, vreau să-i obişnuiesc cu ideea. Vreau ca toți comandanții să-şi pregătească oamenii. Niciodată nu eşti suficient de bine pregătit, Ron.

— Niciodată.

— Aşa este, recunoscu civilul.

Adusese imprimatele SOSUS pentru a demonstra că toate submarinele cu poziție cunoscută lipseau de pe ecran. Două rețele fonice, amplasate pe Insula Guam, erau scoase din funcțiune. Deşi erau racordate prin cablu submarin la restul rețelei, era evident că fuseseră închise prin sistemul de monitorizare de pe Guam şi nimeni de la Pearl Harbor nu reuşise încă să restabilească legătura. Din fericire, sistemul secundar de la Samar, din Filipine, continua să emită, fără a putea detecta însă SSK-urile japoneze care, aşa cum reieşea din fotografiile luate de satelit, se adunaseră nu departe de Agana. Pe baza acestora se aproximase cu destulă exactitate numărul navelor inamice. Probabil, adăugă Mancuso în gând. Japonezii înscriau numerele navelor pe vele, fiind astfel uşor de reperat din satelit. Dacă nu cumva japonezii, ca şi ruşii şi apoi americanii, învățaseră să înşele vigilența observatorilor, jucându-se cu cifrele, sau, pur şi simplu, ştergându-le.

— Ar fi bine să mai avem câteva nave de război rapide, nu-i aşa? întrebă Jones după ce privi câteva clipe harta.

— Sigur că da. Poate că, dacă am primi vreo indicație de la Washington…

Vocea i se stinse şi Mancuso căzu pe gânduri. Poziția fiecărui submarin de sub comanda sa era marcată printr-un semn negru, chiar şi cea a submarinelor aflate în revizie. Cele marcate cu alb indicau disponibilitatea navelor, ceea ce pe moment nu le era de mare ajutor. Însă la Bremerton existau cinci astfel de semne.

Toate rețelele de televiziune importante preluară reportajul special. În fiecare caz, vocea unui coordonator îi anunță pe

telespectatori că emisiunile respectivului post vor fi întrerupte pentru a se difuza un mesaj al preşedintelui, referitor la criza economică cu care se confrunta administrația sa la sfârşitul săptămânii. După aceea, pe ecrane apăru sigla preşedinției. Cei care urmăriseră îndeaproape evenimentele fură surprinşi să vadă surâsul de pe fața preşedintelui.

— Bună seara. Dragi concetățeni, săptămâna trecută am fost martorii unui eveniment important, petrecut în sistemul financiar american. Aş dori să încep prin a vă spune că economia americană este puternică. Desigur, zâmbi el, acest lucru poate părea surprinzător, după cele ce ați aflat din presă sau din alte surse. Dar permiteți-mi să mă explic. Voi începe cu o întrebare: Ce s-a schimbat? Muncitorii americani prelucrează oțelul. Fermierii din Kansas au pus la adăpost recolta pentru iarna care urmează şi se pregătesc de noul sezon de însămânțări. În Silicon Valley se produc mai departe computere. La Akron se fabrică în continuare anvelope. Boeing nu a sistat construcția de avioane. Se pompează petrol din subsolul Texasului şi al Alaskăi. În Virginia de Vest minerii continuă să scoată cărbune. Continuăm să facem aceleaşi lucruri pe care le făceam şi săptămâna trecută. Deci, s-a schimbat ceva?

Ceea ce s-a schimbat este următorul lucru: nişte electroni au scăpat pe nişte fire din cupru, nişte linii telefonice ca aceasta – preşedintele ridică cablul telefonului şi-l împinse la o parte – şi atâta tot, continuă el pe tonul vecinului binevoitor, venit să dea un sfat înțelept celui aflat la strâmtoare. Nu s-a curmat nici o viață omenească. Nici o firmă nu şi-a pierdut sediul. Bogăția națiunii nu s-a diminuat deloc. Nu s-a pierdut nimic. Şi totuşi, concetățeni americani, am intrat în panică. Din ce cauză? În decursul ultimelor patru zile, am descoperit că s-a încercat în mod deliberat ruinarea piețelor financiare ale Statelor Unite. Departamentul Justiției, cu sprijinul unor cetățeni inimoşi, se ocupă în prezent de întocmirea unui rechizitoriu la adresa acelora care s-au făcut vinovați. Nu vă pot spune mai multe, pentru că nici măcar preşedintele nu are dreptul de a nesocoti dreptul oricărei persoane la o judecată cinstită şi imparțială. Însă ştim ce s-a întâmplat şi mai ştim că ceea ce s-a întâmplat are un caracter pur artificial. Ce putem face în situația aceasta? Piețele financiare au fost închise toată săptămâna. Vineri la prânz se vor redeschide şi…

33
Puncte de întoarcere

— E exclus să reuşească, zise Kozo Matsuda, citind traducerea. Planul lui Raizo a fost perfect – mai mult decât perfect, continuă el mai mult pentru sine decât pentru interlocutorul de la telefon.

Înainte de producerea crahului se folosise, împreună cu un asociat bancher, de prilej pentru a câştiga de pe urma tranzacţiilor cu bonurile de tezaur, ceea ce contribuise considerabil la revigorarea companiei sale aflate în impas. În plus, capitalul său personal crescuse simţitor, mai ales în sumele în yeni, asigurându-i competitivitatea pe plan internaţional. Dar nu asta era problema. Nu în condiţiile creşterii valorii yenului şi slăbirii dolarului american. N-ar fi fost rău să cumpere chiar acţiuni prin intermediari – o mişcare strategică iscusită, o dată ce Bursa de Valori americană îşi va fi înfrânat căderea liberă.

— Când se deschid Bursele europene?

Era atât de agitat, încât uitase pur şi simplu.

— Londra este cu nouă ore în urma noastră. Germania şi Olanda cu opt. La ora patru, în după-amiaza aceasta, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. Oamenii noştri au primit instrucţiuni.

Instrucţiunile erau cât se poate de clare: să se folosească puterea înnoită a monedei naţionale pentru a achiziţiona cât mai multe acţiuni europene, astfel încât peste doi-trei ani, când panica financiară va fi luat sfârşit, Japonia să fie atât de implicată în sistemul economic multinaţional, încât să devină parte integrantă a acestuia; să fie atât de vitală pentru supravieţuirea acestuia, încât o eventuală ruptură să reînnoiască pericolul colapsului financiar. Iar ei nu vor îndrăzni să rişte atât de mult, mai ales după o revenire atât de dureroasă din cea mai cruntă criză economică din ultimele trei generaţii şi cu siguranţă nu după ce Japonia se arătase atât de dezinteresată în acordarea ajutorul cerut pentru recâştigarea prosperităţii de către trei sute de milioane de europeni. Îl îngrijora faptul că americanii bănuiau că jocurile fuseseră făcute de o mână străină, însă Yamata-san îl asigurase că nu exista nici o dovadă palpabilă; aceasta era lovitura unui maestru, care ştiuse să înlăture orice dovadă, instaurând în

schimb haosul. Lumea afacerilor nu putea funcționa în lipsa unor rapoarte financiare exacte; fără ele, înceta pur şi simplu să existe. Matsuda era sigur că refacerea înregistrărilor ar fi necesitat săptămâni sau luni de muncă titanică, iar în acest răstimp de inactivitate totală Japonia – mai precis, ceilalți zaibatsu – ar fi avut de câştigat sume imense, nemaipunând la socoteală mutările strategice, strălucit inițiate de Yamata prin intermediul organelor guvernamentale. Omogenitatea planului general fusese principalul motiv pentru care acesta fusese aprobat de toți colegii săi.

— Nu are nici o importanță, Kozo. Am ruinat şi Europa, iar la ora actuală singurele lichidități existente în lume se află în posesia noastră.

— Frumos discurs, domnule preşedinte, rosti Ryan, sprijinindu-se de cadrul uşii.

— E doar începutul, replică Durling, ridicându-se din fotoliu şi ieşind din Cabinetul Oval fără a mai adăuga ceva.

Preşedintele şi consilierul său pe problemele de securitate națională se îndreptară spre corpul principal al Casei Albe, trecând pe lângă tehnicieni, singurii cărora li se permisese accesul în clădire. Încă nu sosise momentul să-i înfrunte pe reporteri.

— Uimitor cât miez filosofic are, spuse Ryan, după ce intrară în ascensorul ce-i ducea spre etajul rezidențial.

— Metafizic, vrei să spui? Dacă nu mă înşel, ți-ai făcut studiile la iezuiți, nu-i aşa?

— În realitate, am frecventat chiar trei şcoli de-ale lor. Ce este realitatea? întrebă Jack retoric. Pentru ei, realitatea înseamnă electroni şi ecrane de calculator. Şi dacă am învățat ceva pe Wall Street, acel ceva este că nu se pricep deloc la investiții. Cu excepția lui Yamata, desigur.

— El s-a descurcat strălucit.

— N-ar fi trebuit să se atingă de înregistrări. Dacă ne-ar fi lăsat în cădere liberă…

Ryan ridică din umeri.

— E posibil ca lucrurile să fi evoluat în continuare. Numai că nu s-a gândit că este posibil să nu jucăm după regulile lui.

Aceasta era cheia întregii probleme. Discursul preşedintelui fusese o încrengătură subtilă de lucruri spuse şi nespuse, cu un țel precis. De fapt, fusese prima manevră psihologică a unui război.

— Nu ne putem ascunde la nesfârşit de presă.

— Ştiu.

Mai mult, Ryan ştia de unde va porni scurgerea de informații şi singurul motiv pentru care nu transpirase încă nimic fusese implicarea FBI-ului.

— Dar trebuie să-i mai ținem un timp la distanță.

Acțiunea fusese începută timid, ca şi cum nu ar fi făcut parte dintr-un plan operațional, ci ar fi fost mai degrabă preambulul unuia. De pe aeroportul militar Elmendorf din Alaska decolară patru bombardiere B-IB Lancer, urmate de două aparate KC-10. Îmbinarea dintre latitudine şi ora pornirii în misiune garanta un întuneric absolut. Locaşul rezervat bombelor fusese încărcat în loc de armament cu rezervoare de carburant. Fiecare avion avea la bord un echipaj format din patru persoane – pilotul, copilotul şi doi operatori de sistem.

Aparatele Lancer erau nişte avioane sofisticate, a căror manetă de control fusese înlocuită cu o manşă folosită la avioanele de luptă, iar piloții care zburaseră pe astfel de aparate susțineau că bombardierul B-IB semăna în timpul războiului cu un F-4 Phantom mai greu. Gabaritul mai mare conferea însă mai multă stabilitate şi un zbor mai lin. Momentan, formațiunea compusă din cele şase aparate de zbor se deplasa pe circuitul internațional R-220, menținând distanța laterală obligatorie pentru orice avion de pasageri.

După parcurgerea a o mie de mile în interval de două ore, avioanele lăsară în urmă Shemya şi, scăpând din raza controlului radar, se întoarseră brusc spre nord. Avioanele de alimentare îşi menținură cursul, în timp ce bombardierele alunecau uşor dedesubt pentru a-şi încărca rezervoarele cu combustibil, procedură ce dură cam douăsprezece minute pentru fiecare. După ce terminară, bombardierele îşi continuară drumul spre sud-vest, în timp ce avioanele de alimentare se întorceau la Shemya, pentru a-şi reîncărca rezervoarele.

Cele patru bombardiere coborâră până la altitudinea de opt mii de metri, mult sub rutele obişnuite ale avioanelor de pasageri, dobândind astfel mai multă libertate de manevră. Continuau să zboare în apropiere de culoarul R-220, cel mai vestic dintre cele comerciale şi ocoliră rapid Peninsula Kamciatka.

Toate sistemele situate spre coada avioanelor erau puse în funcțiune. Deşi fusese proiectat inițial ca bombardier de penetrare, avionul B-IB îndeplinea mai multe roluri, printre care şi pe cel de a

culege informații prin mijloace electronice. Corpul oricărui avion militar era înțesat de o mulțime de structuri minuscule, asemenea solzilor ce acopereau un peşte. Aceste obiecte erau, fără excepție, antene de un fel sau altul şi, în ciuda prezentării elegante, serveau aceluiaşi țel sinistru. Aparatele Lancer aveau la bord o mulțime de asemenea dispozitive, menite să culeagă semnale radar sau alte semnale electronice şi să le transmită apoi echipamentului din interior, spre a fi analizate. O parte a acestei activități era efectuată pe loc de membrii echipajului de zbor. În principiu, bombardierul trebuia să monitorizeze semnalele radar ale inamicului, permițând echipajului să evite reperarea şi să lanseze cât mai eficient bombele.

În dreptul punctului de raport NOGAL, cam la trei sute de mile în afara zonei de identificare a apărării aeriene japoneze, bombardierele se separară pe o linie de patrulare, la distanțe egale, de aproximativ cincizeci de mile unul de celălalt şi coborâră la trei mii cinci sute de metri. Membrii echipajului îşi frecară palmele, îşi fixară centurile de siguranță şi începură să se concentreze. Discuțiile din cabină încetară, rezumându-se doar la comenzile cerute de misiune şi aparatele de înregistrare fură puse în funcțiune. Din informațiile transmise prin satelit, se ştia că japonezii dispuneau de avioane de semnalizare E-767, care funcționau aproape tot timpul; acestea erau efectivele defensive care înspăimântau cel mai tare echipajele bombardierelor. Zburând la altitudine mare, aparatele E-767 aveau posibilitatea de a vedea la distanță. Extrem de mobile, dispuneau o autonomie de zbor ce le permitea să evite cu mare eficiență orice amenințare din exterior. Lucrul cel mai rău era că aceste avioane de recunoaştere zburau întotdeauna împreună cu avioanele de luptă, pilotate de oameni în carne şi oase, care vedeau şi judecau, iar armele comandate de creierul uman erau cele mai periculoase dintre toate.

— În regulă, uite-l pe primul, zise unul dintre operatorii de sistem.

De fapt, nu era chiar primul. De obicei, echipamentul era calibrat pe radarele de apărare antiaeriană ruseşti, însă acum era prima oară când cei şase aviatori nu aveau de-a face cu radare şi avioane ruseşti.

— Frecvență joasă, punct fix, localizare cunoscută.

Era ceea ce în limbajul piloților se numea „un avertisment fin”. Radarul în chestiune se afla sub linia orizontului şi mult prea

departe pentru a detecta avionul de tonaj mediu. Era ca şi cum ai fi zărit o persoană care ţinea în mână o lanternă, cu mult timp înainte ca fasciculul de lumină să-i dezvăluie acestuia prezenţa ta. Transmiţătorul puternic era în acelaşi timp un semnal de avertizare pentru musafirii nepoftiţi şi un mijloc de observare pentru deţinătorii lui. Amplasarea, frecvenţa, pulsaţia repetitivă şi puterea estimativă a radarului fură notate şi trecute în jurnalul de bord. Un afişaj de pe pupitrul electronic prezentă zona de acţiune a radarului. Afişajul era reluat pe consola pilotului, cu marcarea în roşu a zonei periculoase. Pilotul era avertizat astfel să evite pătrunderea în regiunea respectivă.

— Următorul, anunţă ofiţerul de la pupitrul electronic de luptă. Oho, ăsta e într-adevăr puternic. Trebuie să fie din cele noi, aeropurtate. Se deplasează în direcţia nord, relevment doi-zero-doi.

— Am înregistrat, confirmă pilotul cu glas scăzut, scrutând cerul întunecat.

Lancerul zbura pe pilot automat, însă mâna dreaptă a pilotului se odihnea la numai câţiva centimetri de manşă, gata să tragă bombardierul spre stânga, să cadă în picaj şi să acţioneze lansatorul de bombe. Undeva în dreapta lui, se aflau nişte avioane de luptă, probabil F-15, însă bănuia că acestea nu se vor îndepărta de cele E-767.

— A apărut încă unul, unu-nouă-cinci… altă frecvenţă şi… aşteaptă puţin… Schimbare de frecvenţă. Probabil că acum operează la o înălţime mai mare.

— Crezi că ne-a reperat? întrebă pilotul, privind ecranul.

În afara zonei marcate cu roşu se zărea o secţiune de culoare galbenă, considerată de pilot drept „posibilă". Peste numai câteva minute urmau să pătrundă în zona respectivă şi această posibilitate părea momentan destul de neliniştitoare pentru cei aflaţi la aproape trei mii de mile distanţă de Baza Elmendorf.

— Nu sunt sigur. Posibil. Propun să virăm spre stânga.

Imediat, avionul viră cu cinci grade. Misiunea devenea riscantă. Totul depindea de felul în care reuşeau să culeagă informaţiile, aşa cum un jucător observa masa de joc înainte de a se aşeza şi de a-şi etala jetoanele.

— Cred că e cineva acolo, spuse unul dintre operatorii de la bordul avionului E-767. Zero-unu-cinci, direcţia sud. E greu de urmărit.

Rotodomul de pe partea superioară a avionului E-767 era ca

puține altele în lume şi toate erau de fabricație japoneză. Trei dintre ele operau în largul Coastei de Est a țării. Cu o putere de transmisie de până la trei milioane de wați, acesta dispunea de o forță de patru ori mai mare decât cea a oricărui echipament american aflat în spațiul aerian. Adevărata măiestrie a construcției sistemului nu rezida însă în puterea sa, ci în modul de emisie. Dispozitivul, de fapt o versiune la scară redusă a radarului SPY din dotarea distrugătoarelor de tip Kongo, era format din mii de diode solide, capabile să utilizeze mijloace de scanare atât electronice, cât şi mecanice şi să-şi schimbe frecvența în funcție de cerințele situației de moment. Pentru reperările pe rază mare era de preferat o frecvență joasă. Totuşi, chiar dacă pe linia orizontului undele erau oarecum sesizabile, recepția era de slabă calitate. Operatorul obținea un semnal cam la fiecare trei baleiaje. Softul cu care era dotat sistemul nu învățase încă să facă distincția între semnalele dezordonate şi activitățile deliberate ale minții umane, cel puțin nu la acea frecvență.

— Eşti sigur? se auzi prin interfon vocea ofițerului superior de la panoul de comandă.

Tocmai verificase afişajul, însă nu remarcase nimic deosebit.

— Priviți.

Primul bărbat deplasă glisorul şi marcă semnalul de îndată ce acesta apăru pe ecran. Ar fi dat orice să poată îmbunătăți programul.

— Stați puțin. Uitați.

Alese un al doilea semnal şi îl marcă şi pe acesta. Dispăru aproape instantaneu, dar reapăru după numai cincisprezece secunde.

— Vedeți? Se îndreaptă spre sud, cu o viteză de cinci sute de noduri.

— Excelent.

Controlorul-şef ridică microfonul radioului şi raportă stației de la sol detectarea, pentru întâia oară, a avioanelor de apărare japoneze. Singurul lucru surprinzător era că evenimentul se produsese atât de târziu. De abia acum devine interesant, îşi zise ofițerul, întrebându-se ce surprize îi mai aşteptau, acum că jocul începuse.

— Mai sunt E-uri? întrebă pilotul.

— Nu, doar cele două. Acum două minute mi s-a părut că am recepționat încă un semnal, însă l-am pierdut, raportă ofițerul de

la pupitrul electronic de luptă.

Renunță să adauge că instrumentele extrem de sensibile cu care opera înregistrau, probabil şi semnalele electronice emise de porțile de garaj cu celulă fotoelectrică. O clipă mai târziu reperă un alt radar de la sol. Avioanele de patrulare virară înapoi spre vest, unul câte unul, trecând de cele două aparate E-767 care continuau să zboare pe direcția de bază, spre sud-vest, cam la jumătatea distanței ce le separa de cea mai mare insulă din arhipelagul nipon, Honshu, aflată acum la peste trei sute de mile în dreapta lor. Toți cei de pe cele patru avioane îşi concentrară privirile exclusiv spre vest, în timp ce comandanții scrutau orizontul, în căutarea eventualelor aeronave străine ce s-ar fi aflat în față. Era o activitate obositoare, deşi de rutină, nu foarte diferită de plimbarea cu automobilul într-un cartier rău famat. Cât timp semaforul îți arăta verde totul era în ordine, deşi privirile ce-ți urmăreau maşina nu prevesteau nimic bun.

Echipajul celui de-al treilea avion E-767 era nemulțumit, ca şi aparatele ce-l escortau. De coasta insulei se apropiau nişte avioane inamice şi chiar dacă se aflau la o depărtare de şase sute de kilometri, prezența lor era supărătoare. Totuşi, hotărâră să fixeze radarele în poziția de aşteptare. Probabil că era vorba de nişte aparate EC-135, cu o misiune de observare, care încercau să adune informații. Iar în cazul în care echipajul american era în căutare de date, atunci cel mai inteligent lucru era să le blocheze accesul la acele informații. Era simplu sau, cel puțin, aşa îşi închipuiau ofițerii de la pupitrul de control al radarului.

Data viitoare ne vom apropia mai mult, îşi zise comandantul de aviație. Mai întâi, experții electronişti vor analiza datele, încercând să stabilească ce era adevărat şi ce nu şi riscând, prin concluziile lor, viețile camarazilor lor. După această constatare, oamenii îşi permiseră câteva momente de relaxare. Se întinseră, căscară şi începură să discute în special pe marginea misiunii pe care o aveau de îndeplinit şi a informațiilor obținute. Până acasă, la Baza Elmendorf, îi aşteptau încă patru ore şi jumătate de zbor, la capătul cărora se aflau odihna binemeritată – pentru unii – şi un duş relaxant.

Controlorii japonezi încă nu erau siguri că stabiliseră nişte contacte, însă acest amănunt putea fi clarificat ulterior, după

examinarea înregistrărilor de la bord. Radarele lor îşi reluară activitatea de controlare a traficului de pasageri şi se schimbară câteva comentarii mirate că acest trafic continua. În loc de răspuns, ridicară cu toţii din umeri şi sprâncene, cuprinşi de o nesiguranţă mai mare chiar decât atunci când credeau că depistaseră un inamic. Dacă priveai ecranul radarului mai mult de câteva ore imaginaţia îţi putea juca nişte feste neplăcute şi, cu timpul, cu cât te gândeai mai mult, cu atât era mai rău. Însă acelaşi lucru li se întâmpla şi celor din tabăra adversă.

Directorii băncilor centrale erau obişnuiţi cu tratamentul rezervat pentru VIP-uri. Avioanele cu care sosiră aterizară cam la aceeaşi oră pe aeroportul internaţional John F. Kennedy. Fiecare dintre ei fu întâmpinat de câte un membru superior al delegaţiei ONU din ţara respectivă, condus prin vamă şi expediat în oraş cu o maşină a corpului diplomatic. Destinaţia comună îi surprinse oarecum, însă preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale le explică în puţine cuvinte că sediul FBI din New York asigura condiţii mai bune de coordonare decât filiala locală a Băncii Rezervelor, în primul rând pentru că era mai spaţios şi mai sigur, din punctul de vedere al securităţii naţionale. Această remarcă îi ului pe vizitatorii europeni. Mă rog, îşi ziseră aceştia, America a înţeles implicaţiile de securitate naţională a problemelor financiare. Le-a trebuit destul de mult timp ca să priceapă.

După un scurt cuvânt introductiv rostit de preşedintele Comisiei pentru Rezerve şi de Secretarul Trezoreriei Fiedler, George Winston şi Mark Gant îi informară succint în legătură cu evenimentele săptămânii trecute.

— Foarte ingenios, îi şopti directorul Băncii Angliei colegului său german.

— Jawohl, răspunse acesta pe acelaşi ton.

— Cum putem împiedica altă dată producerea unui asemenea lucru? se interesă unul dintre ei.

— Pentru început, prin îmbunătăţirea modului de păstrare a evidenţelor, spuse Fiedler repede, odihnit după o noapte de somn bun. În afară de asta? Ne trebuie timp ca să studiem problema. Mai importante sunt măsurile pe care trebuie să le luăm pentru remedierea situaţiei.

— Yenul va trebui să plătească pentru asta, remarcă bancherul francez. Şi va trebui să vă ajutăm să protejaţi dolarul, pentru a ne putea apăra propriile monede naţionale.

— Da, dădu din cap preşedintele Comisiei pentru Rezerve. Jean-Jacques, mă bucur că priveşti lucrurile din punctul meu de vedere.

— Şi ce veți face pentru a salva bursa dividendelor? se interesă directorul Bundesbank.

— Pare o idee trăsnită, dar credem că vom reuşi, începu Fiedler, enunțând procedurile pe care preşedintele Durling le omisese din cuvântarea lui şi a căror realizare depindea în mare măsură de cooperarea europeană.

Vizitatorii schimbară o privire, mai întâi sceptică, apoi aprobatoare.

Fiedler surâse:

— Vă propun să discutăm despre modul în care ne vom coordona activitatea vineri.

În general, ora nouă dimineața era o oră nepotrivită pentru începerea tratativelor diplomatice, ceea ce în cazul acela era un avantaj. Delegația americană sosi la Ambasada Japoniei de pe Massachusetts Avenue în maşini neoficiale, pentru a nu atrage, pe cât posibil, privirile.

Formalitățile fură respectate cu strictețe. Sala de conferințe era spațioasă, iar în mijlocul ei trona o masă de dimensiuni corespunzător de mari. Americanii luară loc de o parte a mesei, iar japonezii de cealaltă. Îşi strânseră cu toții mâinile, pentru că erau diplomați şi asemenea lucruri țineau de protocol. Ceaiul şi cafeaua erau la discreție, însă majoritatea îşi umplură paharele de cristal doar cu apă cu gheață. Spre nemulțumirea americanilor, câțiva dintre japonezi îşi aprinseră țigările. Scott Adler se întrebă dacă o făceau doar pentru a-i scoate din mână, aşa că se hotărî să spargă gheața şi îi ceru un foc asistentului ambasadorului.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, începu el pe un ton ponderat.

— Fiți bineveniți la ambasada noastră, replică ambasadorul Japoniei, cu o înclinare prietenoasă dar prudentă, a capului.

— Putem începe? întrebă Adler.

— Vă rog.

Ambasadorul se lăsă pe spate şi adoptă o poziție relaxată, dând de înțeles că se simțea în largul lui şi că va asculta politicos expunerea ce avea să urmeze.

— Statele Unite sunt foarte îngrijorate din cauza celor ce se petrec în Pacificul de Vest, începu Adler.

Foarte îngrijorate era expresia cea mai potrivită. Când o națiune

declara că era foarte neliniştită, însemna că se gândea la întreprinderea unor acțiuni violente.

— După cum ştiți, locuitorii Arhipelagului Marianelor au cetățenie americană, pentru că asta a fost dorința lor, exprimată liber cu ocazia alegerilor de acum douăzeci de ani. Din acest motiv, Statele Unite ale Americii nu vor accepta sub nici o formă ocuparea acelor insule de către Japonia şi cere... ba nu, se corectă Adler, pretinde repunerea lor sub suveranitate americană, precum şi retragerea imediată şi necondiționată a forțelor armate japoneze de pe teritoriile în chestiune. De asemenea, cerem eliberarea imediată a cetățenilor americani reținuți de guvernul dumneavoastră. Nerespectarea acestor cerințe va avea urmări dintre cele mai grave.

Toți cei prezenți căzură de acord că acest cuvânt introductiv fusese cât se poate de limpede. Poate puțin cam dur, îşi ziseră diplomații japonezi, chiar şi cei care considerau că acțiunile întreprinse de țara lor frizau nebunia.

— Personal regret tonul expunerii dumneavoastră, replică ambasadorul, dându-i lui Adler o palmă diplomatică. În privința aspectelor importante, vom asculta poziția dumneavoastră şi o vom analiză ținând cont de propriile noastre interese de securitate națională.

Acesta era modul diplomatic de a-i da de înțeles lui Adler că i se cerea să repete ceea ce spusese, însă mai pe larg. Era o cerere implicită de a reformula cele declarate, cu anumite concesii, având în schimb promisiunea unor concesii posibile acordate de guvernul pe care îl reprezenta.

— Poate că nu am vorbit destul de limpede, spuse Adler, după ce bău o înghițitură de apă. Țara dumneavoastră a întreprins acte de agresiune împotriva Statelor Unite ale Americii. Consecințele unor asemenea acțiuni sunt foarte grave. Oferim țării dumneavoastră posibilitatea de a se retrage fără altă vărsare de sânge.

Ceilalți americani din delegație schimbară o privire, gândindu-se la acelaşi lucru: echipa americană nu avusese timpul necesar pentru a pune la punct toate detaliile negocierilor şi părerea unanimă era că Adler mersese prea departe.

— Vă repet, zise ambasadorul, după o clipă de gândire, că personal găsesc tonul dumneavoastră regretabil. După cum ştiți, țara mea are interese justificate din punct de vedere legal şi a fost victima unor acțiuni juridice nefericite, care nu pot avea alte urmări decât periclitarea securității noastre economice şi fizice.

Articolul 51 din Carta Națiunilor Unite recunoaşte dreptul oricărei națiuni suverane la asigurarea măsurilor de autoapărare necesare. Noi nu am făcut mai mult decât atât.

Chiar şi americanii trebuiră să recunoască măiestria cu care fusese formulat acest răspuns evaziv. Invitația reînnoită la politețe sugera trecerea la negocierile propriu-zise.

Discuția continuă încă nouăzeci de minute, fără ca vreuna din părți să facă vreo mutare, mulțumindu-se să repete anumite cuvinte şi abia schimbând câte o replică. Urmă o pauză. Personalul de securitate deschise glasvandul ce dădea spre grădina elegantă a ambasadei şi cu toții ieşiră, chipurile, să ia o gură de aer proaspăt, în realitate pentru a continua discuțiile. Grădina era prea mare pentru a putea fi instalate microfoane şi, în plus, vântul bătea prea tare pentru a permite interceptarea conversației.

— Deci aşa, Chris, am început, spuse Seiji Nagumo, sorbind din cafeaua pe care a preferase pentru a demonstra ataşamentul său față de poziția americanilor.

Din aceleaşi considerente, Christopher Cook alesese ceaiul.

— Ce credeai că vom spune? întrebă adjunctul Secretarului de Stat.

— Nu mă surprinde deschiderea, recunoscu Nagumo.

Cook întoarse privirea, examinând zidul ce înconjura grădina.

— La ce veți renunța? întrebă el şoptit.

— Evident, la Guam, însă va trebui demilitarizat, răspunse Nagumo pe acelaşi ton. Şi voi?

— Până acum, la nimic.

— Chris, trebuie să-mi dai ceva cu care să lucrez.

— Nu e nimic de oferit, poate cu excepția încetării ostilităților înainte de a începe cu adevărat.

— Când se va întâmpla asta?

— Nu foarte repede, slavă Domnului. Avem timp să ne ocupăm de tot. Să profităm cât se poate, insistă Cook.

— O să transmit ce mi-ai spus. Mulțumesc.

Nagumo se îndepărtă, alăturându-se câtorva membri ai delegației sale. Cook făcu la fel, apropiindu-se de Scott Adler.

— Demilitarizarea Guamului. Asta e sigur. Poate şi mai mult. Rămâne de văzut.

— Interesant, remarcă Adler. Deci, ai avut dreptate când spuneai că ne vor permite să salvăm aparențele. Frumos lucrat, Chris.

— Ce le vom oferi în schimb?

— Gornisch, spuse Secretarul de Stat-adjunct pe un ton glacial. Se gândea la tatăl lui, la tatuajul de pe brațul lui, la cum învățase că un 9 era un 6 întors cu susul în jos şi la felul în care libertatea tatălui său fusese răpită de o țară odinioară aliată cu cea reprezentată de această ambasadă şi de grădina ei minunată, dar rece. Era un semn al lipsei de profesionalism şi Adler ştia asta. În anii aceia, Japonia oferise un adăpost sigur câtorva evrei europeni norocoşi, dintre care unul devenise apoi secretar de cabinet în timpul administrației Jimmy Carter. Poate că, dacă tatăl lui s-ar fi numărat printre acei puțini norocoşi, atitudinea lui ar fi fost diferită, însă nu avusese parte de asta.

— Pentru început îi luăm tare şi mai vedem ce se întâmplă.

— Cred că este o greşeală, spuse Cook după o clipă de tăcere.

— Poate, admise Adler. Dar ei au fost primii care au greşit.

Militarilor nu le plăcea câtuşi de puțin. Pe civilii care descoperiseră locul de cinci ori mai repede decât ar fi făcut-o nătărăii ăştia în uniformă – nemaipunând la socoteală faptul că o făcuseră în cel mai mare secret şi mult mai ieftin – îi irita.

— Nu v-ați gândit niciodată să camuflați locul? întrebă generalul japonez.

— Cum ar putea găsi cineva locul ăsta? replică tăios inginerul-şef.

— Camerele de luat vederi de pe sateliții lor pot depista şi un pachet de țigări aruncat pe jos.

— Pentru care ar trebui să scaneze toată țara.

Inginerul ridică din umeri.

— Iar noi ne aflăm pe fundul unei văi cu versanți atât de abrupți, încât, dacă s-ar lansa aici o rachetă balistică, ea nu şi-ar putea atinge ținta fără a lovi mai întâi culmile de colo, zise el, întinzând brațul. Iar acum nu mai au nici măcar proiectilele de care ar avea nevoie pentru asta.

Generalul fusese sfătuit să aibă răbdare şi se străduia să-şi respecte instrucțiunile, după o primă izbucnire necontrolată. Dar locul se afla sub comanda lui.

— Primul principiu este de a-i împiedica pe adversari să obțină informații.

— Atunci, îl camuflăm? întrebă inginerul politicos.

— Da.

— Doriți să montăm rețele de camuflaj pe stâlpii catenari?

Acelaşi lucru îl făcuseră şi în timpul construcției.

— Dacă le aveți, cu atât mai bine. Mai târziu ne vom putea gândi la alte măsuri, de mai lungă durată.

— Cu trenul? observă reprezentantul AMTRAK după încheierea informării. Când mi-am început cariera lucram la Great Northern şi cei de la aviația militară veneau tot timpul peste noi, ca să ne arate cum trebuiau transportate proiectilele pe calea ferată. Până la urmă am ajuns să le cărăm o grămadă de beton.

— Dar v-ați gândit la această posibilitate? întrebă Betsy Fleming.

— A, desigur. Îmi puteți arăta fotografiile?

Nenorocitul acela de instructaj de securitate îi răpise câteva ore bune, după care fusese trimis înapoi la hotel ca să studieze formularele – şi, îşi imagină el, ca să permită FBI-ului să-l verifice rapid.

Chris Scott puse retroproiectorul în funcțiune. Materialul fusese deja analizat de el împreună cu Fleming, însă apelaseră la un consultant din afară pentru a obține o părere obiectivă. Prima imagine înfățişa o rachetă, asta pentru ca omul să-şi poată forma o părere despre dimensiunile obiectului. După aceea pe ecran apăru imaginea vagonului.

— Da, pare un vagon-platformă, mai lung decât cele obişnuite, făcut probabil special pentru această încărcătură. Structura este din oțel. Japonezii se pricep la chestiile astea. Au ingineri pricepuți. Există şi o macara… Cât cântăreşte un monstru din ăsta?

— Numai racheta are o greutate de o sută de tone, răspunse Betsy. Containerul poate avea în jur de douăzeci.

— E o greutate cam mare pentru o singură construcție, dar nu ceva ieşit din comun. Se încadrează în limitele admisibile prevăzute pentru vagon şi terasament. Nu văd racorduri electronice deosebite, cu excepția celor obişnuite. Credeți că le pot lansa de pe platformă?

— Probabil că nu. Asta trebuie să ne-o spuneți dumneavoastră, spuse Chris Scott.

— Vă pot spune acelaşi lucru pe care l-am spus şi celor de la aviația militară acum douăzeci şi ceva de ani. Da, pot fi transportate de colo-colo, însă nu sunt greu de reperat – doar dacă nu îți dă prin minte să construieşti o mulțime de vagoane care să arate la fel. Chiar şi aşa, sunt o țintă uşoară, ca şi linia principală de la Northern. Doar o linie îngustă şi lungă, însă închipuiți-vă că

linia noastră principală de la Minneapolis la Seattle era mai lungă decât oricare cale ferată cu ecartament standard din țara lor.

— Şi-atunci? întrebă Fleming.

— Nu este o rampă de lansare. Este doar un vagon-platformă. Nu era nevoie să mă aduceți pe mine aici ca să v-o spun.

Nu, însă e bine să o auzi şi de la altcineva, îşi spuse Betsy în gând.

— Altceva?

— Cei de la aviația militară mi-au spus de o mie de ori cât sunt de delicate chestiile astea. După cum arată, trebuiesc mânuite cu grijă. La o viteză normală, forța de gravitație laterală şi accelerația verticală sunt foarte mari. Asta nu e bine pentru rachetă. Apoi, mai e problema dimensiunilor. Vagonul ăsta are o lungime de vreo treizeci de metri, în timp ce vagonul-platformă standard folosit pe căile ferate japoneze are doar douăzeci sau chiar mai puțin. Şinele lor sunt, în general, cu ecartament mic. Şi ştiți de ce?

— Am crezut că le-au ales doar...

— E o problemă de inginerie. O cale ferată îngustă îți dă posibilitatea să pătrunzi în locuri mai greu accesibile, să iei viraje mai strânse. Însă pentru Shin-Kansen au preferat ecartamentul standard pentru că acesta asigură atingerea unei viteze mai mari şi o stabilitate mai bună. Judecând după lungimea containerului şi cea a platformei, la un viraj brusc vagonul s-ar suprapune pe şina de alături şi există riscul unei coliziuni; asta dacă nu îți dă prin minte să opreşti traficul ori de câte ori vrei să transporți ceva. De aceea cred că rachetele se află undeva în afara liniei Shin-Kansen. Apoi, mai e şi problema încărcăturii. Încurcă extrem de mult lucrurile.

— Continuați, îl îndemnă Betsy Fleming.

— Din cauză că rachetele sunt atât de delicate, viteza de transport ar trebui să fie cea minimă – ceea ce ar da peste cap programarea livrării încărcăturii. Noi ne-am opus categoric unei astfel de soluții. Ei ar păți acelaşi lucru, nu-i aşa? Au nişte orare incredibile şi nu cred că ar risca să încurce treburile. Ce părere am eu personal? Cred că au folosit vagoanele acestea ca să transporte rachetele de la fabrică în altă parte şi atât. În afară de asta, pun pariu că au făcut totul în cursul nopții. În locul dumneavoastră, aş căuta vagoanele astea şi sunt sigur că le-aş găsi trase undeva, în vreun depou. Apoi aş începe să caut şinele ce pornesc de la calea ferată principală şi nu duc nicăieri.

Scott introduse o nouă imagine.

— Cunoaşteți bine rețeaua lor de căi ferate?

— Am fost de mai multe ori acolo. De aceea am fost trimis la dumneavoastră.

— Ei bine, spuneți-ne ce părere aveți despre asta, zise Scott, arătând spre ecran.

— Ce radar nenorocit! exclamă tehnicianul.

Echipa fusese trimisă la Elmendorf pentru a sprijini misiunea B-I. Echipajele bombardierelor dormeau acum, iar experții în înregistrări radar parcurgeau benzile cu date culese de avioanele de observare.

— Un aeropurtat? întrebă un maior.

— Aşa se pare. Nu e vorba în nici un caz de SPY-ul pe care l-au cumpărat de la noi acum câțiva ani. Ăsta are peste două milioane de wați, iar semnalul are o putere variabilă. Ştiți ce e ăsta? Un rotodom, probabil un singur sistem planar, zise sergentul-major. Se învârteşte, nu încape nici o îndoială. Dar poate fi acționat şi prin mijloace electronice.

— E pentru urmărire şi scanare?

— De ce nu? E sensibil la modificările de frecvență. Nu ne-ar strica nici nouă unul din acestea, domnule.

Sergentul luă în mână fotografia avionului.

— Chestia asta o să ne dea de furcă. Toată forța asta te face să te întrebi dacă există vreo posibilitate de a-i lovi. Aş vrea să ştiu dacă ne-au urmărit.

— De la o asemenea distanță?

Avionul B-IB nu era un avion greu, în adevăratul sens al cuvântului. De la bot spre coadă, semnalele radar erau destul de slabe. Secțiunea transversală a semnalului radar era mai mare la travers, deşi nu atingea valorile oricărui alt avion convențional cu dimensiuni asemănătoare.

— Da, domnule. Am nevoie de ceva mai mult timp ca să examinez înregistrările astea.

— Ce cauți?

— Rotodomul se învârteşte, probabil, cu şase rotații pe minut. Impulsurile pe care le-am înregistrat noi indică aproximativ acest interval. Puțin a lipsit să nu îndrepte fasciculul asupra noastră.

— Bine lucrat, domnule sergent. Dă-i bătaie.

34
Toată lumea la bord

Yamata era nemulțumit că trebuise să se întoarcă la Tokio. În treizeci de ani de activitate fusese obişnuit să comande, nu să lase rezolvarea lucrurilor unei echipe de subordonați, iar de data aceasta se aşteptase ca totul să decurgă mai uşor decât de obicei, în fond, cei douăzeci de zaibatsu făceau acum parte din echipa lui de funcționari. Desigur, nu se considerau subalternii lui Yamata, zâmbi acesta în sinea lui. Era un gând amețitor. Fusese o joacă de copii să determine guvernul să joace după cum îi cânta el. Îmbrobodirea acestor bărbați îi luase câțiva ani, însă acum ascultau orbeşte de el. De aceea se văzuse nevoit să se întoarcă repede, cu un avion aproape gol, pentru a încerca să le potolească nervii.

— Nu e posibil, le zise el.

— Dar a spus…

— Kozo, preşedintele Durling poate spune ce doreşte. Eu vă spun că le este imposibil să refacă evidențele în mai puțin de câteva săptămâni. Dacă încearcă să redeschidă Bursele astăzi, va fi un haos general. Iar haosul, le reaminti el, lucrează în favoarea noastră.

— Dar europenii? întrebă Tanzan Itagake.

— La sfârşitul săptămânii viitoare se vor trezi că le-am cumpărat continentul. Peste cinci ani America va deveni furnizorul nostru de alimente, iar Europa buticul nostru. Tot până atunci yenul va fi cea mai puternică monedă din lume. Vom dispune de o economie națională complet integrată şi de aliați continentali puternici. Vom avea resurse proprii. Populația nu va mai fi nevoită să recurgă la avorturi, de teamă să nu suprapopuleze insula. Şi, adăugă el, vom avea o conducere politică demnă de statutul nostru național. Acesta este obiectivul nostru următor, prieteni.

Nu zău, îşi zise Binichi Murakami, privind impasibil. Nu uitase că unul dintre motivele pentru care aderase la grupul lui Yamata fusese acela că un cerşetor beat îl agățase odată pe străzile Washingtonului. Cum fusese posibil ca cineva atât de inteligent ca el să se lase condus de furia oarbă? Dar asta se întâmplase, iar acum nu mai avea cale de ieşire. Industriaşul îşi sorbea calm

ceaiul, în timp ce Yamata continua să peroreze despre viitorul strălucit al patriei. Desigur, în realitate vorbea despre propriul lui viitor şi Murakami se întrebă câţi dintre cei adunaţi în jurul mesei îşi dăduseră seama de asta. Proştii. Dar nu avea nici un drept să gândească astfel pentru că, în definitiv, acum era unul de-ai lor.

Maiorul Boris Şerenko avea nu mai puţin de unsprezece agenţi, plasaţi în cele mai înalte poziţii în cadrul guvernului japonez, dintre care unul era adjunctul şefului PSID, un bărbat pe care-l racolase cu ani în urmă, în timpul unei excursii de agrement în Taiwan, renumit pentru orgiile sexuale şi jocurile de noroc cu care îşi delecta vizitatorii. Era persoana cea mai valoroasă din reţeaua sa – era foarte probabil ca într-o bună zi să fie promovat în funcţia de şef al agenţiei, permiţând rezidenturii din Tokio să controleze şi în acelaşi timp să influenţeze activitatea de contraspionaj de pe teritoriul întregii ţări. Ceea ce îl deruta pe ofiţerul rus era faptul că deocamdată nici unul dintre agenţii lui nu îi fusese de prea mare ajutor.

Apoi venea problema colaborării cu americanii. Având în vedere pregătirea profesională şi experienţa sa, se simţea ca şi cum ar fi prezidat comitetul de întâmpinare a unor diplomaţi sosiţi direct de pe Marte. Raportul primit de la Moscova făcea lucrurile mai uşor de acceptat. Mă rog, într-o oarecare măsură. Se părea că japonezii, împreună cu China, intenţionau să răpească ţării sale cea mai bogată regiune şi să folosească această nouă putere pentru a se înscăuna drept cea mai puternică naţiune a lumii. Cel mai ciudat era că planul nu i se părea chiar atât de absurd lui Şerenko. În corespondenţa sosită din ţară i se trasau sarcinile următoare.

Douăzeci de rachete, îşi zise el. Era un domeniu de care nu se ocupase până atunci. În fond, Moscova fusese aceea care le vânduse proiectilele. Trebuia să se fi gândit desigur că exista posibilitatea ca rachetele să fie folosite la… dar nu, era limpede că nu se gândiseră la această variantă. Şerenko îşi promise să ia legătura cu tipul acela pe nume Clark şi, după ce va fi spart gheaţa cu câteva pahare de băutură, să încerce să afle dacă instrucţiunile politice trimise de America erau tot atât de obtuze ca cele primite din Rusia. Poate că va afla de la american ceva folositor. În definitiv, la ei guvernele se schimbau o dată la şapte-opt ani. Poate că erau obişnuiţi cu asta.

Douăzeci de rachete, îşi repetă el în gând. Fiecare cu câte şase focoase. Nu cu mult timp în urmă era normal să auzi de rachete

lansate cu miile şi ambele părţi fuseseră destul de iresponsabile pentru a le considera drept unul din aspectele strategice ale vieţii. Dar acum, când existau doar zece sau douăzeci… către cine erau aţintite? Oare americanii ar fi fost într-adevăr dispuşi să rămână alături de noii lor… ce anume? Prieteni? Asociaţi? Aliaţi? Sau erau doar nişte vechi duşmani al căror nou statut nu fusese încă hotărât de Washington? Vor fi dispuşi să întindă o mână de ajutor patriei sale în faţa acestui nou/vechi pericol? În minte îi răsunau aceleaşi cuvinte: Douăzeci de rachete ori şase focoase. Era suficient pentru a-i rade ţara de pe faţa pământului. Şi, dacă era adevărat, cu siguranţă că era suficient pentru a determina America să le refuze ajutorul.

Moscova are dreptate, îşi zise Şerenko. Cooperarea necondiţionată era cel mai bun mijloc de a evita o astfel de situaţie. Americanii doreau să afle locul în care se găseau rachetele, probabil pentru a le distruge. Iar dacă ei n-o vor face, o vom face noi.

De trei dintre agenţi se ocupa chiar maiorul. Pe ceilalţi îi lăsa în grija subalternilor săi, care primiseră indicaţii să redacteze mesaje ce vor fi răspândite în tot oraşul, în cutiile poştale confidenţiale. Ce ştiţi despre… Oare câţi dintre ei îi vor răspunde? Nu se temea atât de faptul că agenţii săi nu ştiau nimic despre ceea ce îl interesa pe el, ci de eventualitatea ca unul sau mai mulţi dintre ei să se folosească de prilej pentru a raporta guvernului lor. Cerându-le o informaţie atât de preţioasă, risca să-l vadă pe unul din agenţii lui încercând să-şi răscumpere păcatele printr-un act de patriotism, deconspirându-l şi absolvindu-se astfel de vină. Dar trebuia să-şi asume acest risc. După miezul nopţii porni la plimbare, alegând zonele mai aglomerate ale oraşului pentru a-şi lăsa mesajele, după ce îşi alertase oamenii prin semnalele convenite. Spera ca agenţii săi din PSID să deţină informaţii din domeniul care-l interesa. Însă nu avea nici o certitudine.

Kimura ştia că risca mult, însă depăşise deja prima fază de îngrijorare. Nu putea decât să spere că se purta ca un adevărat patriot şi că oamenii îl vor înţelege după ce va fi executat pentru înaltă trădare. O altă consolare era aceea că nu va muri singur.

— Pot aranja o întrevedere cu fostul prim-ministru Koga, zise el simplu.

Drace, îşi spuse Clark. Eu sunt un pârlit de spion, ar fi vrut să strige. Nu lucrez la Departamentul de Stat. Singurul lucru bun era

că Chavez nu reacționase în nici un fel. Probabil că i s-a tăiat răsuflarea, își zise John. Ca și mie, de altfel.

— În ce scop? întrebă el cu glas tare.

— Situația este foarte gravă, nu-i așa? Koga-san nu are nici un amestec. Are însă o mare influență politică. Părerile lui ar prezenta interes pentru guvernul dumneavoastră.

Mda, te cred. Însă Koga era un politician tras pe linie moartă, capabil probabil să sacrifice viața câtorva străini pentru un portofoliu în cadrul guvernului; sau poate că era doar un om care așeza interesele țării mai presus de cele personale.

— Înainte de a mă angaja la așa ceva trebuie să cer părerea guvernului meu, zise John.

Se întâmpla destul de rar să amâne lucrurile, însă acum era vorba de ceva care îi depășea competența.

— Atunci vă sfătuiesc să luați neîntârziat legătura cu ei, spuse Kimura, ridicându-se să plece.

— M-am întrebat întotdeauna dacă îmi va fi vreodată de folos diploma în relații internaționale, zise Chavez, privindu-și paharul golit pe jumătate. Bineînțeles, cu condiția să trăiesc până mi se va întâmpla.

Trebuie să fie plăcut să fii căsătorit, să ai copii și să duci o viață normală, se abținu el să adauge.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut simțul umorului, Serghei Pavlovici.

— Ne vor ordona să devenim serioși, știi asta.

— Da.

Clark dădu din cap, străduindu-se ca, în ciuda limbii folosite, să nu gândească asemenea unui rus. Oare exista un capitol special în manualul KGB? Mai mult ca sigur că în cel al CIA nu exista așa ceva.

Ca de obicei, înregistrările erau mai edificatoare decât analizele la prima vedere efectuate de operatori. Fuseseră trei, poate patru avioane – ofițerii de informații opinau în favoarea acestei din urmă ipoteze, cunoscând stilul de lucru al americanilor – care spionaseră activitatea formațiunilor de apărare antiaeriană ale japonezilor. Totuși, știau cu siguranță că nu aparțineau modelului EC-135. Acelea aveau la bază un proiect vechi de peste cincizeci de ani și erau atât de împânzite de antene, încât ar fi fost reperate imediat de radare. În afară de asta, probabil că americanii nici nu mai aveau patru aparate de acest tip. Deci, fusese altceva, probabil

nişte bombardiere B-IB. Acesta era un bombardier veritabil, a cărui destinaţie era mult mai sinistră decât culegerea de semnale electronice. Americanii îi considerau deci pe japonezi nişte inamici cărora trebuia să le penetreze apărarea, semănând moartea; nu era o noutate pentru nici una dintre cele două părţi implicate în acest război – dacă era cu adevărat un război, se gândeau capetele mai limpezi. Dar ce altceva putea fi? se întreba majoritatea analiştilor, anticipând caracterul misiunii nocturne.

Fuseseră lansate încă trei avioane E-767, două dintre ele operând activ, în timp ce al treilea era pregătit pentru o eventuală ambuscadă. De data aceasta radarele funcţionau la capacitate maximă, iar parametrii programului de procesare a semnalelor fuseseră modificaţi electronic, pentru a permite o mai bună detectare a ţintelor de mari dimensiuni, aflate la distanţă. Era doar o problemă de fizică. Dimensiunile antenei, combinate cu intensitatea semnalului şi cu frecvenţa undelor electronice, făceau posibilă interceptarea aproape a oricărui obiect. Asta era bine, dar şi rău, după părerea operatorilor, care acum recepţionau tot felul de semnale. Era totuşi o diferenţă. De câte ori li se părea că primeau un semnal de la un obiect îndepărtat, îşi îndrumau avioanele de luptă în direcţia aceea. Avioanele Eagle nu izbutiseră niciodată să se apropie mai mult de o sută de mile. De fiecare dată când E-767 schimba frecvenţa de pe unde lungi pe unde scurte, semnalul de revenire părea să se estompeze. Acesta era un dezavantaj care reducea acurateţea detectării ţintei. Banda Ku nu mai semnala prezenţa efectivă a avioanelor americane, iar asta putea să indice faptul că îşi dăduseră seama că fuseseră reperaţi. Oricum, era un prilej bun de antrenament pentru avioanele de luptă. Dacă acesta era cu adevărat un război, îşi ziseră participanţii, atunci devenea cu siguranţă din ce în ce mai real.

— Nu cred, rosti colonelul.

— Domnule, mi s-a părut că vă urmăreau. Baleiajul era de două ori mai mare decât ar fi putut îi explicat prin rotaţia rotodomului. Au un radar complet electronic. Îşi pot mişca fasciculele şi asta şi făceau.

Sergentul vorbi pe un ton calm şi politicos, deşi ofiţerul care condusese primul sondaj se arătase prea mândru şi nu prea dispus să asculte observaţiile lui. Ascultase doar pe jumătate atent şi refuzase să accepte evidenţa.

La urma urmelor e pielea ta în joc, amice, îşi zise în gând

sergentul. Îşi întoarse privirile spre fereastră. Baza Elmendorf se afla în Alaska, pradă vânturilor necruțătoare – cel mai înverşunat inamic al oricărui mecanism făcut de mâna omului. De aceea, toate avioanele B-I se aflau la adăpost, în hangare, ferite de obiectivul scrutător al sateliților japonezi. Însă nimeni nu avea certitudinea că japonezii dispuneau de aşa ceva.

— Domnule colonel, eu nu sunt decât un sergent care lucrează cu oscilografe, dar în locul dumneavoastră aş fi mai precaut. Nu ştiu destule despre acest radar ca să vă spun cât este de bun. Ceva îmi spune că e bunicel.

— Vom avea grijă, îi promise colonelul. Mâine seară vă vom da nişte înregistrări mai bune.

— Am înțeles.

Pielea ta e-n joc, amice, repetă sergentul în gând.

USS Pasadena se alătură extremității nordice a grupului de nave de patrulare aflate la vest de Midway. Submarinele aveau posibilitatea de a lua legătura prin stațiile de radio prin satelit, fără a-şi deconspira poziția decât Biroului de Operațiuni al Flotei Pacificului.

— Nu e cine ştie ce, spuse Jones, privind harta.

Tocmai sosise pentru a discuta despre ce aflase SOSUS în legătură cu acțiunile flotei japoneze, ceea ce deocamdată nu era prea mult. Cea mai îmbucurătoare veste era aceea că SOSUS, cu toate dispozitivele sale sofisticate de interceptare, nu remarcase nimic îngrijorător pe linia marcată de navele Olympia, Helena, Honolulu, Chicago şi acum, Pasadena.

— Pe vremuri aveam mai multe nave decât strictul necesar.

— Acestea sunt toate submarinele pe care le avem la dispoziție, Ron, replică Chambers. Şi, într-adevăr, nu sunt prea multe, însă, dacă le va da prin minte să-şi trimită înainte navele cu propulsie Diesel, ar fi bine să aibă grijă.

Cam atât le spusese Washingtonul în chip de ordin. Nu se va tolera deplasarea către vest a navelor de război japoneze şi probabil că s-ar fi aprobat şi eliminarea unuia din submarinele lor. Singura condiție era ca nava care reperase mişcările inamicului să ia legătura cu comandamentul, pentru a cere aprobarea politică. Mancuso şi Chambers nu îi comunicaseră acest lucru lui Jones. Nu avea rost să îl stârnească din nou.

— Avem câteva submarine în rezervă…

— Mai exact, şaptesprezece pe Coasta de Vest, spuse Chambers.

Ne trebuie cel puțin şase luni ca să le repunem în funcțiune, fără a mai vorbi despre cât ne-ar lua pregătirea echipajelor.

Mancuso îşi ridică privirea.

— Stai o clipă. Dar cele din clasa 726?

— Credeam că s-au dezactivat, spuse Jones.

Comandantul flotei clătină din cap.

— Nu mi-au dat voie ecologiştii. La bordul fiecăruia era câte o echipă de observatori.

— Toate cinci, spuse Chambers gânditor. Nevada, Tennessee, West Virginia, Pennsylvania şi Maryland. Ar merita să luăm legătura cu Washingtonul, domnule amiral.

— Sigur că da, îl aprobă Jones.

Clasa 726, cunoscută mai ales după numele navei-amiral, Ohio, cuprindea nave cu o viteză mult mai mică decât cea a navelor de atac mai mici din clasa 688 şi mai greu manevrabile, însă prezentau avantajul de a fi mai silențioase.

— Wally, crezi că am putea încropi câte un echipaj pentru ele?

— Nu văd de ce n-am putea, domnule amiral. Dacă găsim oamenii care ne trebuie, într-o săptămână, maximum zece zile, le putem lansa la apă.

— Ei bine, asta o pot rezolva eu.

Mancuso ridică receptorul şi formă numărul Washingtonului.

Ziua de lucru începea în Europa Centrală la zece, ora locală, ceea ce la Londra însemna ora nouă, iar la New York patru dimineața. La Tokio era şase seara, după o săptămână la început agitată, apoi plictisitoare, care oferise prilejul multora să-şi admire opera malefică pe care o desăvârşiseră.

Agenții de bursă din capitala japoneză constatau cu surprindere că lucrurile reintraseră în normal. Desigur, fuseseră avertizați că aşa va fi, însă nimeni nu dăduse crezare zvonului. Ca unul, ridicară receptoarele pentru a cere instrucțiuni de la coordonatorii lor, surprinzându-i cu noutățile sosite de la Berlin şi din alte metropole europene.

La sediul FBI din New York, aparatele racordate la rețeaua comercială internațională afişau aceleaşi date ca şi ecranele de pe celelalte continente. Preşedintele Comisiei Federale şi Secretarul Trezoreriei Fiedler priveau absorbiți, cu urechea lipită de receptorul telefoanelor legate direct de marile oraşe europene.

Bundesbank făcu prima mişcare, oferind cinci sute de miliarde

de yeni pentru echivalentul la zi în dolari Băncii Hong Kong, ceea ce era o tranzacție extrem de precaută, de tatonare. Hong Kongul acceptă imediat târgul, întrezărind un oarecare avantaj de pe urma greşelii germanilor. Bundesbank îşi închipuia, destul de prosteşte, că redeschiderea bursei dividendelor din New York va revigora dolarul. Fiedler constată cu satisfacție că tranzacția fusese încheiată. Se întoarse spre preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale şi îi făcu cu ochiul. După aceea veni Banca Elvețiană, care oferi o mie de miliarde de yeni pentru bonurile de tezaur americane deținute încă de Hong Kong. Şi această tranzacție fu încheiată în mai puțin de un minut. Mişcarea următoare fu şi mai directă. Banca Comercială din Berna cumpără franci elvețieni de la una din băncile japoneze, oferind în schimb yeni, o altă mişcare dubioasă, ocazionată de un telefon dat din partea guvernului elvețian.

Deschiderea Burselor de Valori europene rezervă şi alte surprize. Băncile şi celelalte instituții care cumpăraseră dividende japoneze pentru a contracara efectul achizițiilor japoneze pe piețele europene începură acum să le vândă, transformând imediat în alte monede sumele în yeni de care dispuneau. Acesta fu momentul în care se declanşă primul semnal de alarmă la Tokio. Acțiunile europenilor ar fi putut părea ghidate doar de goana după profit, însă conversiunea monetară lăsa de înțeles că yenul se va prăbuşi fără milă. La Tokio era vineri seara şi toate bursele erau închise, cu excepția celor care vindeau lichidități sau încheiau tranzacții cu europenii.

— Cred că au început să se nelinişească, remarcă Fiedler.

— În locul lor şi eu aş începe, comentă Jean-Jacques, de la Paris.

Ceea ce nu îndrăznea să spună nimeni era că primul război mondial economic începuse cu adevărat. Toată lumea era emoționată, în pofida a ceea ce le şopteau instinctul şi experiența.

— Nu am nici un program cu care aş fi putut prezice ce se petrece acum, interveni Gant, aşezat în spatele celor două oficialități guvernamentale.

Acțiunile europenilor, fără îndoială extrem de binevenite, contraveneau oricăror modele de pe calculator.

— Ei bine, pelerinule, pentru asta avem creier şi tupeu, răspunse George Winston cu o figură impasibilă.

— Dar ce vor face Bursele noastre?

Winston surâse.

— Fii sigur că vom afla peste vreo… şapte ore şi jumătate. Unde ți-e simțul aventurii?

— Bine că există cei puțin o persoană care e mulțumită.

Existau anumite regulamente internaționale care guvernau tranzacțiile cu lichidități. Imediat ce o monedă oarecare scădea până la un anumit nivel, negocierile erau oprite. De data aceasta nu se întâmplă astfel. Toate guvernele din lume smulseră fără milă preşul de sub yen, tranzacțiile continuară şi moneda japoneză se prăbuşi fără speranță de revenire.

— Nu se poate să ne facă aşa ceva! exclamă cineva la Tokio.

Însă o făceau fără jenă, astfel încât bărbatul puse repede mâna pe telefon, deşi bănuia ce i se va spune. Cineva declanşase un atac împotriva yenului. Ei trebuiau să îl protejeze şi singura modalitate de a o face era de a vinde lichiditățile străine pe care le aveau, în scopul de a atrage depunerile în yeni acasă, îndepărtându-se de terenul de joc al speculațiilor internaționale. Mai trist era că această acțiune nu îşi găsea nici o justificare. Yenul era puternic, mai ales în comparație cu dolarul american. Curând îl va înlocui, devenind moneda de referință pe plan mondial, mai ales dacă Bursele americane vor comite greşeala de a-şi închide porțile în cursul zilei. Europenii comiteau o greşeală incalificabilă şi, din moment ce mutarea nu avea nici o logică, economiştilor japonezi nu le rămânea de făcut decât să aplice propriile lor cunoştințe în situația dată şi să acționeze în consecință. Situația ar fi fost chiar amuzantă, dacă cei implicați ar fi fost în stare să o aprecieze la justa ei valoare. Practic, ei acționau mecanic. Cantități imense de franci elvețieni şi francezi, lire sterline, mărci germane, guldeni olandezi şi coroane daneze fură retrase pentru a se cumpăra yeni a căror valoare nu putea decât să crească, după cum socotea toată lumea la Tokio, mai ales dacă europenii îşi stabilizau monedele naționale în funcție de dolarul american.

Atmosfera era destul de tensionată, însă agenții de bursă îndeplinirâ întocmai ordinele superiorilor lor care, de îndată ce aflară, îşi părăsiră locuințele, îndreptându-se spre birourile unde se încheiau tranzacțiile. Se vândură şi dividendele din Europa, iar banii primiți fură transformați imediat în yeni. Se preconiza că, după încheierea procesului de prăbuşire a pieței monetare americane, monedele europene se vor devaloriza la rândul lor, antrenând şi valorile acțiunilor de bursă. După aceea Japonia putea cumpăra chiar mai multe acțiuni europene. Cei din Tokio

considerau mutările colegilor lor europeni o dovadă de lipsă de loialitate sau de încredere, dar, oricât ar fi fost de regretabil acest fapt, evenimentele le erau favorabile numai lor. Până la prânz, ora Londrei, se produseseră mutări masive. Investitorii individuali şi companiile mai mici, văzând ce făceau ceilalți, intrară la rândul lor în joc – ceea ce era o mare prostie, îşi spuneau japonezii. Ora prânzului la Londra însemna şapte dimineața pe Coasta de Est a Americii.

— Dragi concetățeni americani, rosti preşedintele Durling fix la ora 7:05 a.m., apărând pe toate posturile de televiziune. Miercuri seara v-am spus că astăzi se vor redeschide toate piețele financiare americane…

— Asta e! exclamă Kozo Matsuda, care abia sosise la birou şi urmărea acum transmisia postului de televiziune CNN. Va spune că nu pot să o facă şi toată Europa va intra în panică. Splendid, zise el, întorcându-se către adjuncții săi.

Pe ecran, preşedintele american surâdea încrezător. Mă rog, un politician trebuia să ştie să joace teatru, pentru a-şi minți mai convingător concetățenii.

— Problemele cu care s-a confruntat piața săptămână trecută au fost provocate de un atac deliberat împotriva economiei americane. O astfel de situație este fără precedent şi vă voi informa pe scurt ce s-a întâmplat, cum s-a procedat şi din ce motiv. Ne-a trebuit o săptămână întreagă pentru a culege aceste informații şi chiar şi în clipa de față Secretarul Trezoreriei, Fiedler şi preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale se află la New York, încercând, împreună cu directorii marilor instituții financiare americane, să îndrepte lucrurile.

De asemenea, am plăcerea să vă informez că am avut timpul necesar pentru a ne consulta cu prietenii noştri din Europa, care ne-au stat alături şi în aceste timpuri grele cu aceeaşi loialitate cu care au făcut-o şi în vremuri mai bune. Şi-acum, ce s-a întâmplat de fapt vineri? întrebă Roger Durling.

Când pe ecran apăru prima diagramă, Matsuda îşi aşeză paharul pe birou.

Jack îl urmărea desfăşurându-se. Şmecheria era să povesteşti în termeni cât mai simpli o întâmplare complicată. Pentru aceasta fuseseră mobilizați doi profesori de economie, jumătate din echipa

personală a lui Fiedler şi un guvernator de la Comisia pentru Titluri şi Schimburi, precum şi cel mai iscusit scriitor de discursuri al preşedintelui. Chiar şi aşa, discursul trebuia să dureze douăzeci şi cinci de minute, timp în care urmau să se prezinte şase diagrame. Pentru explicații suplimentare, fuseseră convocați câțiva purtători de cuvânt guvernamentali, care se aflau acum pe platou, vorbindu-le ziariştilor sosiți încă de la şase şi jumătate.

— Miercuri v-am spus că nu s-a întâmplat nimic – nimic ireparabil, din punctul nostru de vedere. Nu a fost afectată nici măcar o singură proprietate. Nici o fermă nu a pierdut nimic. Fiecare dintre voi sunteți aceiaşi care ați fost cu o săptămână în urmă, aveți aceleaşi calități, aceeaşi casă, aceeaşi slujbă, aceeaşi familie şi aceiaşi prieteni. Ceea ce s-a întâmplat vinerea trecută a fost un atac îndreptat nu împotriva patriei noastre în sine, ci împotriva siguranței naționale. Încrederea noastră nu poate fi însă clintită aşa de uşor cum îşi închipuie unii şi asta vrem să dovedim astăzi.

Majoritatea funcționarilor marilor companii financiare se aflau la ora aceea în drum spre serviciu, însă patronii lor aveau grijă să înregistreze totul şi, în plus, să pună pe fiecare masă de lucru şi terminal de computer câte o copie imprimată. Negocierile propriu-zise nu aveau să înceapă înainte de ora prânzului, după şedințele strategice anunțate la fiecare companie, deşi nu ştia nimeni exact ce avea de făcut Unica soluție posibilă era atât de evidentă, încât oamenii se întrebau dacă o puteau încerca sau nu.

— Priviți ce ne fac! exclamă Matsuda, cu ochii ațintiți asupra ecranului. Cum îi putem opri?

— Depinde de ce se va întâmpla la Bursa lor de Valori, răspunse economistul-şef, neştiind ce altceva să spună şi nici la ce să se aştepte.

— Crezi că o să meargă, Jack? întrebă Durling.

Pe birou, în fața lui, se aflau două discursuri, iar el nu ştia încă pe care îl va citi în cursul serii.

Consilierul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Le lasă o portiță de scăpare. Depinde numai de ei dacă o vor folosi sau nu.

— Deci acum nu ne rămâne decât să stăm şi să aşteptăm?

— Cam aşa ceva, domnule preşedinte.

Cea de a doua sesiune trebuia să se țină în clădirea Departamentului de Stat. După o scurtă consultare secretă cu Secretarul de Stat Hanson, Scott Adler se alătură grupului de negociatori şi se puse pe aşteptat Delegația japoneză îşi făcu apariția la ora 9: 45.

— Bună dimineața, li se adresă politicos Adler.

— Îmi face plăcere să vă revăd, răspunse ambasadorul, strângându-i mâna, deşi mai circumspect decât în ziua precedentă.

Nu era de mirare, pentru că nu avusese timpul necesar pentru a primi instrucțiuni de la Tokio. Adler aproape că se aşteptase să li se ceară o amânare a discuțiilor, însă acesta ar fi fost un semn evident de slăbiciune. Aşa stând lucrurile, ambasadorul, un diplomat capabil şi experimentat, se afla într-o situație extrem de delicată – era silit să-şi reprezinte guvernul, neputându-se bizui pe altceva decât pe inteligența şi cunoştințele sale. Adler îl conduse la locul lui, apoi ocoli masa şi se aşeză vizavi. Deoarece americanii erau gazdele, de data aceasta japonezii erau aceia care urmau să deschidă discuția. Adler pusese chiar un pariu cu Secretarul de Stat în legătură cu ce va spune ambasadorul.

— În primul rând, trebuie să vă informez că guvernul meu protestează vehement împotriva atacului inițiat de Statele Unite asupra monedei noastre naționale.

Domnule Secretar, îmi datorezi zece dolari, îşi zise Adler, continuând să privească impasibil.

— Domnule ambasador, zise el cu glas tare, acest lucru l-am putea spune şi noi. De fapt, iată concluziile noastre cu privire la ceea ce s-a petrecut săptămână trecută.

Pe masă apărură câteva mape ce fură împinse spre diplomații japonezi.

— Trebuie să vă informez că în clipa de față se desfăşoară o investigație care ar putea duce cu uşurință la acuzarea lui Raizo Yamata de fraudă fiscală.

Era un joc periculos din mai multe motive. Dezvăluia tot ceea ce ştiau americanii despre atacul de pe Wall Street şi trăda ceea ce nu aflaseră încă. Ca atare, dacă se ajungea în fața justiției, era posibil să se compromită rechizitoriul întocmit împotriva lui Yamata şi a aliaților săi. Însă acesta era un aspect secundar. Adler avea obligația să împiedice izbucnirea unui război şi asta cât mai repede posibil. Era treaba celor de la Departamentul Justiției să-şi bată

capul cu problema aceasta.

— Desigur, ar fi de preferat ca faptele acestui cetăţean să fie analizate de către organele competente din ţara dumneavoastră, propuse cu generozitate Adler. Aşa cum vă puteţi da seama astăzi, acţiunile lui au făcut mai mult rău ţării dumneavoastră decât ţării noastre. Şi acum, dacă îmi permiteţi, aş dori să revenim la Arhipelagul Marianelor.

Lovitura sub centură îi dezechilibră pe membrii delegaţiei japoneze. Aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, majoritatea lucrurilor rămaseră nerostite: Ştim ce aţi făcut. Ştim şi cum aţi făcut-o. Suntem pregătiţi să facem faţă situaţiei. Metoda directă, atât de brutală, era menită să ascundă adevărata problemă a americanilor – imposibilitatea de a organiza o contraofensivă imediată – dar în acelaşi timp le oferea prilejul japonezilor de a se delimita de actele nesăbuite ale unora dintre concetăţenii lor. Aşa cum deciseseră Adler şi Ryan cu o seară în urmă, acesta era cel mai bun mijloc de a pune capăt repede şi eficient situaţiei existente.

— Statele Unite nu doresc altceva decât restabilirea vechilor relaţii. Evacuarea imediată a insulelor ne-ar putea determina să reconsiderăm proiectul de reformă economică. Acesta este un alt aspect pe care suntem dispuşi să-l discutăm la masa tratativelor.

Probabil că era o greşeală să-i lovească atât de necruţător, îşi zise Adler, însă în caz contrar s-ar fi produs probabil o exacerbare a violenţelor. Spre sfârşitul celei de-a doua runde de negocieri avu loc ceva absolut remarcabil. Nici una dintre părţi nu reveni asupra subiectelor deja discutate. În termeni diplomatici întrevederea se limitase la un schimb liber de păreri, dintre care puţine fuseseră aprofundate.

— Chris, şopti Adler, ridicându-se de pe scaun. Află ce gândesc de fapt.

— Am înţeles.

Cook luă o ceaşcă cu cafea şi ieşi pe terasă, unde-l găsi pe Nagumo aşezat pe balustradă, contemplând Lincoln Memorial.

— Aţi ales un mod elegant de a vă eschiva, Seiji.

— Ne forţaţi mâna, replică Nagumo, fără să-şi întoarcă privirea.

— Dacă doriţi să punem capăt acestei situaţii fără vărsare de sânge, acum e cea mai bună ocazie.

— Cea mai bună pentru voi, poate. Cum rămâne cu interesele noastre?

— În privinţa comerţului, o să ajungem la o înţelegere.

Cook nu pricepea chiar tot. Ca unul neşcolit în ale economiei, încă nu îşi dădea seama ce se petrecea pe frontul finanţelor. Pentru el, revigorarea dolarului şi protejarea economiei americane constituiau o problemă aparte. Nagumo gândea altfel. Atacul iniţiat de patria sa putea fi uşor anihilat de un contraatac al americanilor. Iar rezultatul ar fi fost nu atât o reinstaurare a situaţiei existente înainte, ci mai degrabă afectarea gravă a economiei ţării sale, grevată pe răul produs deja de Actul Reformei Economice. Din acest punct de vedere, Nagumo ştia ceva ce îi scăpa lui Cook: dacă americanii nu acceptau pretenţiile teritoriale ale japonezilor, atunci vor avea de-a face cu un război adevărat.

— Avem nevoie de timp, Christopher.

— Seiji, nu avem timp. Uite ce e, presa nu a aflat încă ce se petrece. Dar asta e doar o chestiune de moment. Dacă află populaţia, vom da de dracu'.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, Chris. Dar eu am imunitate diplomatică, pe când tu nu ai aşa ceva.

— Stai puţin, Seiji…

— Ţara mea vrea mai mult decât sunteţi voi dispuşi să oferiţi, replică Nagumo cu răceală.

— Vă oferim o portiţă de scăpare.

— Trebuie să ne daţi mai mult. Acum nu mai putem da înapoi.

Nagumo se întrebă dacă ambasadorul îşi dăduse deja seama de asta. Probabil că nu, decise el, cântărind privirea superiorului aţintită asupra sa. Deodată, înţelese limpede totul. Yamata şi acoliţii săi angajaseră ţara pe o cale de unde nu mai exista posibilitate de întoarcere, iar el nu îşi dădea seama dacă fuseseră conştienţi sau nu atunci când demaraseră acţiunea. Însă asta nu mai avea oricum nici o importanţă.

— Avem nevoie de ceva concret care să ne justifice acţiunile.

Cam în acelaşi moment, Cook pricepu cât de mult îi luase ca să obţină o imagine de ansamblu. O singură privire aţintită asupra lui Nagumo îi risipi toate îndoielile. În ochii lui citi nu atât cruzimea, cât mai degrabă hotărârea. Adjunctul Secretarului de Stat se gândi la banii depuşi într-un cont secret, apoi la întrebările care i se vor pune şi la ce explicaţii ar putea oferi.

Când acele ceasului săriră de la 11:59:59 la 12:00:00, sala se umplu de un sunet asemănător clinchetului clopoţelului de pe culoarele şcolii.

— Mulţumesc, H.G. Wells, răsuflă uşurat unul din oamenii de

afaceri din sala Bursei new-yorkeze.

Maşina timpului intrase în funcţiune. Nu-şi aducea aminte ca la ora aceasta clădirea Bursei să mai fi fost atât de curată. Pe podea nu se vedea nici o bucăţică de hârtie. Agenţii priveau din spatele tejghelei şi constatau cu surprindere apariţia primelor semne de normalitate. Ecranul electronic afişa de mai bine de o jumătate de oră aceleaşi date, ca şi cum ar fi vrut să recreeze atmosfera din vinerea trecută. Era ca o piatră de hotar, un contact personal cu realitatea, care exista şi nu exista în acelaşi timp.

Cu numai patru ore în urmă, preşedintele rostise un discurs extraordinar. Toţi funcţionarii de la Bursă vizionaseră cel puţin o dată cuvântarea televizată, urmată de discursul explicativ al preşedintelui Comisiei pentru Rezerve Federale, care l-ar fi făcut să roşească de invidie până şi pe Knute Rockne. În ziua aceea aveau de îndeplinit o misiune mai importantă decât bunăstarea lor personală, dar care, dusă la bun sfârşit, trebuia să le asigure, atât lor, cât şi ţării, o viaţă lipsită de griji. Începuseră prin a reconstrui tot ceea ce făcuseră vinerea trecută, până când toţi agenţii puteau spune pe dinafară cât aveau în stoc sau ce poziţie ocupau. Unii dintre ei îşi amintiseră chiar de mutările pe care intenţionaseră să le facă, însă majoritatea acestora fuseseră prea puţin inspirate pentru a putea fi reproduse.

Pe de altă parte, îşi aminteau foarte bine de panica ce îi cuprinsese în după-amiaza aceea, în urmă cu o săptămână şi, ştiind acum că fusese creată în mod artificial şi cu intenţii malefice, nimeni nu dorea să o retrăiască. Şi-apoi, băncile europene îşi declaraseră fără rezerve încrederea în soarta dolarului american. Bursa acţiunilor era tot atât de solidă ca un bloc de granit, iar primele măsuri, luate după deschiderea pieţelor, fuseseră acelea de a cumpăra bonuri de tezaur americane, pentru a profita din plin de chilipirul incredibil oferit de Comisia pentru Rezerve Federale. Nimic nu le-ar fi putut da mai multă încredere.

Vreme de nouăzeci de secunde, la Bursă nu se întâmplă nimic. Ecranul electronic întârzia să afişeze ceva. Acest lucru îi făcu pe cei ce se chinuiau să înţeleagă să pufnească neîncrezători. Investitorii mici, neavizaţi, se repeziră la telefoane pentru a-şi contacta brokerii, însă fură sfătuiţi să nu-şi piardă răbdarea. Marii investitori nu făceau deocamdată nici o mişcare. Fiecare aştepta ca altul să facă primul pas. Cele câteva secunde de inactivitate li se părură o veşnicie celor obişnuiţi cu ritmul ameţitor al Bursei şi cu toţii simţiră o imensă uşurare când se produse prima mutare.

În mod previzibil, aceasta veni din partea Grupului Columbus. Era cumpărarea masivă a unui pachet de acţiuni obişnuite, eliberate de Citibank. Câteva secunde mai târziu, Merrill Lynch lansă o comandă pentru nişte acţiuni asemănătoare la Chemical Bank.

— Da! exclamară câteva voci.

Era de înţeles. Citibank era vulnerabilă la o prăbuşire a dolarului, însă europenii avuseseră grijă ca valoarea dolarului să crească, astfel încât acţiunile eliberate de First National City Bank reprezentau acum o investiţie bună. Ca urmare, prima afişare a indicelui Dow Jones arătă un sens ascendent, dezminţind previziunile oricărui computer.

— Da, o să reuşim, observă un alt agent de bursă. Cumpăr o sută Manny-Hanny la şase, anunţă el cu glas tare.

Aceasta trebuia să fie următoarea bancă ce urma să profite de pe urma creşterii valorii dolarului, iar agentul intenţiona să îşi asigure o marjă confortabilă, pentru a putea eventual revinde la şase puncte şi un sfert. Acţiunile care cu o săptămână în urmă antrenaseră prăbuşirea Bursei erau acum primele care contribuiau la revigorarea ei. Oricât ar fi părut de neverosimil, era absolut adevărat.

Panoul de afişaj al informaţiilor de ultimă oră funcţiona fără întrerupere, oferind spicuiri din ştirile transmise prin cablu. GM, anunţa ecranul, reangaja douăzeci de mii de muncitori pentru uzinele sale din împrejurimile Detroitului, anticipând creşterea masivă a vânzărilor de automobile. Procesul urma să dureze nouă luni, continua anunţul şi fusese demarat la sugestia Departamentului Comerţului şi a Departamentului Muncii, însă era suficient pentru a trezi interesul pentru investiţiile în automobile şi, implicit, în maşinile-unelte. Până la ora 12:05:30, indicele Dow Jones crescuse cu cinci puncte. Comparativ cu prăbuşirea de cinci sute de puncte de săptămână trecută era o nimica toată, dar pentru cei din clădirea Bursei avea măreţia Everestului admirat într-o zi senină.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Mark Gant în Clădirea Javits a Comisiei Federale.

— Unde naiba scrie că un calculator are întotdeauna dreptate? întrebă George Winston, cu un surâs forţat.

Avea motivele lui să se îngrijoreze. Cumpărarea acţiunilor la Citibank nu era lipsită de riscuri, însă manevra sa avusese efectul scontat. După ce acestea crescuseră cu trei puncte, Winston

începuse să vândă câte puțin şi fusese imitat imediat de alți investitori. Exact aşa cum anticipase. Turma avea nevoie de un conducător. Nu trebuia decât să le arăți direcția, aşteptând să te urmeze, iar dacă porneau în sens opus, era cu atât mai bine.

— Prima impresie: merge, îşi anunță preşedintele Comisiei Federale colegii europeni.

Judecând după toate teoriile, aşa şi trebuia să se întâmple, însă în clipe ca acestea teoriile, prezentau puțină încredere. Şi el şi Secretarul Trezoreriei Fiedler stăteau cu privirile ațintite asupra lui Winston, care şedea tolănit în fotoliu, rozându-şi vârful stiloului şi vorbea calm la telefon. Auzeau tot ce spunea. Vocea lui calmă contrasta izbitor cu încordarea trupului. Dar după numai cinci minute îl văzură întinzându-şi muşchii contractați, zâmbind şi întorcându-se pentru a-i spune ceva lui Gant, care se mulțumi să clatine mirat din cap, fără să-şi ia privirile de pe ecranul computerului care arăta lucruri incredibile.

— Ei, ce părere aveți? zise Ryan.

— E bine? răspunse Durling tot printr-o întrebare.

— Cum să vă spun, dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-aş oferi celei care mi-a scris discursul un buchet mare de trandafiri roşii şi aş ruga-o să lucreze pentru mine încă vreo patru ani de-acum încolo.

— E prematur să ne gândim la asta, Jack, replică preşedintele.

Ryan dădu din cap.

— Da, domnule, ştiu. De fapt, voiam să vă spun că ați reuşit. Poate – la naiba, în mod sigur – piața va cunoaşte unele fluctuații în cursul zilei, însă nu se va prăbuşi, aşa cum ne-am aşteptat inițial. Aici e vorba de încredere. Dumneavoastră le-ați redat încrederea şi asta nu o poate nega nimeni.

— Şi problema cealaltă?

— Le-am oferit o şansă să se retragă. Până la sfârşitul zilei ne vom lămuri.

— Şi dacă refuză?

Consilierul căzu pe gânduri.

— Atunci va trebui să ne gândim la o modalitate de a-i înfrunta, fără să le facem prea mult rău. Trebuie să descoperim unde îşi țin armele nucleare şi să rezolvăm problema înainte de-a o scăpa de sub control.

— Crezi că e posibil?

Ryan arătă spre ecran.

— Nici despre asta nu am crezut că va fi posibil, nu-i aşa?

35
Consecinţe

Întâmplarea avu loc la Idaho, într-o comunitate situată în apropiere de Baza Mountain Home. Unul dintre sergenţii de acolo fusese trimis la Baza Andersen de pe Insula Guam pentru a lucra la staţia radar. La o săptămână după ce plecase, soţia sa născuse o fetiţă şi în aceeaşi seară încercase să-l sune pentru a-i anunţa evenimentul, însă fusese informată că telefoanele nu funcţionau din cauza furtunii. Tânăra în vârstă de douăzeci de ani acceptase situaţia fără comentarii. Un ofiţer îi spusese că liniile de comunicaţii ale armatei erau ocupate şi fusese atât de convingător, încât femeia renunţase cu lacrimi în ochi. În ziua următoare stătuse de vorbă cu mama ei, care se arătase foarte mirată că ginerele său nu aflase încă de existenţa copilului. Astfel de ştiri circulau destul de repede chiar şi în vremuri de război, îşi zisese femeia şi apoi ce fel de furtună putea fi aceea care întrecea până şi un război?

Aşa că se hotărî să telefoneze la postul local de televiziune, unde ceru legătura cu meteorologul de serviciu, un bărbat extrem de inteligent, în jur de cincizeci de ani, care prognoza cu mare exactitate producerea tornadelor ce măturau regiunea în fiecare primăvară şi despre care se spunea că salva în fiecare an câteva vieţi omeneşti prin simpla evaluare a mişcării fronturilor atmosferice.

Pe de altă parte, meteorologul făcea parte dintre acei oameni cărora le făcea plăcere să fie opriţi pe stradă de admiratori şi care considera acest lucru drept un compliment la adresa probităţii sale profesionale. În afară de asta, îl incita perspectiva de a se ocupa puţin de situaţia atmosferică a Pacificului, cu care nu avusese tangenţă până atunci. În fond, nu era o sarcină chiar atât de dificilă. Îşi conectă computerul la reţeaua de sateliţi NOAA şi, mergând înapoi în timp, începu să verifice furtunile care se abătuseră asupra arhipelagului în ultimele zile. Ştia că în perioada aceea a anului nu se formau taifunuri, însă insulele se aflau în mijlocul oceanului, pradă oricând unor furtuni neaşteptate.

Însă în perioada care-l interesa nu avusese loc nici un fenomen neobişnuit. Fotografiile luate din satelit indicau prezenţa câtorva

nori răzleţi, dar în rest cerul era senin. Pentru o clipă îşi zise că poate şi Oceanul Pacific, ca şi statul Arkansas, era bântuit de furtuni iscate din senin, însă nu, era imposibil, pentru că acele vijelii se datorau în special variaţiilor de temperatură şi denivelărilor de teren, iar oceanul era doar o întindere netedă de apă, cu temperaturi moderate. Se sfătui cu colegul său, care lucrase ca meteorolog în cadrul marinei şi, după ce acesta îi confirmă presupunerile, se pomeni în faţa unui adevărat mister. Se gândi că poate informaţiile lui erau eronate, aşa că ridică receptorul telefonului şi formă 011-671-555-1212. O voce înregistrată îl înştiinţă că se produsese o furtună. Dar nu fusese nici o furtună. Oare era primul care ajungea la această concluzie?

Ieşi imediat din birou şi se îndreptă spre departamentul de ştiri. După câteva minute lansă în eter întrebarea care îl frământa.

— Ryan.

— Aici Bob Holtzman, Jack. Aş dori să te întreb ceva.

— Sper că nu în legătură cu Wall Street, replică Jack, străduindu-se să adopte un ton cât mai indiferent.

— Nu, în legătură cu Insula Guam. De ce nu funcţionează liniile telefonice?

— Bob, ai încercat să te interesezi la compania de telefoane?

— Da. Mi-au spus că a fost o furtună puternică, care a rupt câteva cabluri. Dar am câteva nelămuriri. În primul rând, nu a avut loc nici o furtună. În al doilea rând, o săptămână e prea mult. Ce se petrece acolo? întrebă reporterul.

— În numele câtor persoane vorbeşti?

— Deocamdată, doar în numele meu şi al unui post de televiziune din Little Rock, care a lansat întrebarea pe reţeaua AR. Dar peste treizeci de minute vor afla şi alţii. Deci, care-i treaba? E vreo…

— Bob, ar fi bine să vii până aici, îi sugeră Ryan.

De fapt, îşi închipuise că secretul nu va putea fi păstrat o veşnicie. Începu să formeze numărul de la biroul lui Scott Adler. Totuşi, nu ar fi stricat să mai dureze măcar o zi.

Yukon trecuse la alimentarea celei de-a doua serii de nave. Datorită crizei de timp, petrolierul alimenta câte două nave deodată, în timp ce elicopterul de la bord transfera piesele de schimb şi celelalte rezerve la bordul navelor din formaţiune. Cam jumătate erau piese necesare pentru repunerea în funcţiune a

avioanelor de la bordul lui Ike. Peste o jumătate de oră soarele avea să apună, rămânând ca restul operațiunilor să fie executate sub pavăza nopții. Navele de război ale lui Dubro porniseră cu toată viteza spre est, încercând să se distanțeze cât mai mult de marina militară indiană. Deşi toate radarele erau în funcțiune şi avioanele de observare survolau neobosite oceanul, în final pierduseră urma celor două portavioane indiene, făcându-l pe Dubro să năduşească de enervare.

— Observatorii anunță apropierea unui avion neidentificat pe direcția doi-unu-cinci, anunța o voce prin megafon.

Amiralul înjură pe sub mustață, apoi îşi ridică binoclul la ochi şi se întoarse către sud-vest. Uite-le. Două Sea-Harrier. Era silit să recunoască măiestria piloților. Aparatele de zbor se aflau la o distanță de aproximativ două mii de metri, evoluând în formațiunea strânsă folosită în luptele tactice şi la demonstrațiile aviatice. Zburau la suprafața apei, având grijă să nu treacă direct pe deasupra unei nave. Înainte de a reuşi să depăşească primul rând de nave de escortă, două aparate Tomcat se ridicară în văzduh, gata să scape de intruşi, dacă aceştia s-ar fi arătat ostili, însă asta ar fi însemnat pierderea unui proiectil, iar în vremurile acestea pierderea unui proiectil echivala probabil cu lovirea în plin a țintei. Aparatele Harrier trecură pe deasupra formațiunii doar o singură dată. Păreau prevăzute cu rezervoare suplimentare pentru carburant şi poate chiar şi cu ceva aparatură de recunoaştere, însă nici o armă de data asta. Amiralul Chandraskatta nu era un tâmpit, însă Dubro nici nu crezuse vreodată aşa ceva. Adversarul lui dădea dovadă de multă răbdare, respectându-şi cu strictețe misiunea şi folosindu-şi la maximum timpul, dar şi învățând câte ceva din fiecare şmecherie a americanilor. Nimic din toate acestea nu avu darul de a-l linişti pe comandantul formațiunii de luptă.

— Să-i urmărim la întoarcere? întrebă comandantul Harrison pe un ton indiferent.

Mike Dubro clătină din cap.

— Trageți mai aproape un Hummer şi urmăriți-i prin radar.

Oare când Dumnezeu va realiza Washingtonul că se aflau în pragul unei confruntări armate iminente?

— Domnule ambasador, zise Scott Adler, împăturind hârtia pe care i-o înmânase unul dintre adjuncții săi. E foarte probabil ca în următoarele douăzeci şi patru de ore ocuparea Arhipelagului Marianelor de către armata dumneavoastră să devină de

notorietate publică. Din clipa aceea, situația va scăpa de sub control. Aveți puteri depline pentru a rezolva această problemă...

În realitate, nu le avea, aşa cum începuse deja să bănuiască Adler, în ciuda asigurărilor primite. De asemenea, îşi dădea seama că forțase nota. Desigur, nu avea de ales. Toată această situație dura doar de o săptămână. În condițiile unor relații diplomatice normale, ar fi avut nevoie de atâta timp doar pentru a alege scaunele pe care urmau să se aşeze negociatorii. Din acest punct de vedere, toate principiile protocolului diplomatic fuseseră încălcate încă de la început, însă Adler era un diplomat de carieră, care nu abandona în ruptul capului speranța. Chiar şi acum, după ce rosti ultimele cuvinte, privi în ochii bărbatului din fața lui, sperând să citească în ei ceva ce putea fi comunicat Casei Albe.

— Pe parcursul discuțiilor am auzit multe despre pretențiile Americii, însă nu s-a spus nici un cuvânt despre interesele de securitate legitime ale țării mele. Astăzi, ați orchestrat un atac sistematic asupra structurii economice şi financiare a țării şi...

Adler se aplecă peste masă.

— Domnule ambasador. Aşa cum o demonstrează informațiile pe care le aveți în față, în urmă cu o săptămână țara dumneavoastră a făcut exact acelaşi lucru împotriva Statelor Unite. Tot cu o săptămână în urmă, țara dumneavoastră a declanşat un atac împotriva marinei militare a SUA. Şi tot acum o săptămână, țara dumneavoastră a ocupat un teritoriu aparținând SUA. Aşa că, domnule ambasador, nu cred că sunteți în situația de a putea critica eforturile noastre de a ne restabili propria economie.

Tăcu o clipă, mustrându-se pentru limbajul prea puțin diplomatic pe care-l folosise în izbucnirea necontrolată de furie, însă evenimentele erau prea grave pentru a mai ține cont de astfel de amabilități.

— V-am oferit prilejul de a negocia amical interpretarea acceptabilă pentru ambele părți a Actului de Reformă Economică. Vom accepta scuze şi reparații morale pentru pierderile suferite de marina noastră. Însă pretindem evacuarea imediată a forțelor militare japoneze din Mariane.

Toți cei adunați în jurul mesei ştiau că lucrurile merseseră deja prea departe. Pur şi simplu nu mai era timp. Adler simți pe umeri povara grea a inevitabilului. Toată priceperea lui era acum de prisos. Evenimentele şi oamenii străini de voința sa îi luaseră cârma din mână, ca şi din cea a ambasadorului. Pe fața

japonezului zări aceeaşi expresie care era întipărită, probabil şi pe fața lui.

— Înainte de a vă da un răspuns, trebuie să mă consult cu guvernul nostru, zise acesta mecanic. Propun să amânăm discuțiile până după ce voi fi comunicat cu superiorii mei.

Adler încuviință din cap, mai degrabă trist decât furios.

— Cum doriți, domnule ambasador. Dacă aveți nevoie de noi, suntem la dispoziția dumneavoastră.

— Dumnezeule, Jack şi ați reuşit să țineți toate astea în secret? întrebă Holtzman. Cum?

— Am reuşit, pentru că voi toți erați atenți la altceva, replică Jack răspicat. Oricum, întotdeauna ați depins prea mult de noi în privința informațiilor.

De îndată ce rosti cuvintele, le regretă. Sunau provocator. Stresul, Jack.

— Dar ne-ați mințit în legătură cu portavioanele şi nu ne-ați suflat nici o vorbă despre submarine.

— Încercăm să dezamorsăm situația înainte ca lucrurile să se înrăutățească, interveni preşedintele Durling. Chiar în clipa asta ducem tratative cu ei prin intermediul Departamentului de Stat.

— Ați avut o săptămână aglomerată, recunoscu ziaristul. S-a terminat cu Kealty?

Preşedintele aprobă din cap.

— A fost convocat la Departamentul Justiției pentru confruntarea cu victimele.

— Problema cea mare a fost restabilirea Burselor, spuse Jack. Asta a fost adevărata…

— Ce vrei să spui? Au ucis oameni, obiectă Holtzman.

— Bob, de ce ați făcut atâta tapaj în legătură cu situația de pe Wall Street? Fir-ar să fie, ceea ce a fost cu adevărat înspăimântător în atacul îndreptat împotriva noastră a fost tocmai modul în care ne-au distrus piețele financiare şi au compromis dolarul. În primul rând trebuia să ne ocupăm de acest aspect.

Bob Holtzman îl privi îngândurat.

— Şi cum naiba ați reuşit să îndreptați situația?

— Dumnezeule, cine şi-ar fi închipuit? rosti Mark Gant.

Clopoțelul tocmai anunțase sfârşitul zilei de lucru. Indicele Dow Jones scăzuse la patru puncte şi jumătate, cu patru sute de milioane de acțiuni vândute. S & P 500 crescuse cu o fracție, ca şi

NASDAQ, pentru că firmele cu acțiuni sigure fuseseră mai afectate decât celelalte. Dar cel mai bine se situau piața obligațiunilor şi dolarul, care îşi recăpătaseră stabilitatea. Pe de altă parte, yenul japonez înregistrase o înfrângere răsunătoare în fața tuturor monedelor naționale occidentale.

— Modificarea obligațiunilor va duce săptămână viitoare la scăderea valorii acțiunilor, zise Winston, frecându-şi bărbia şi mulțumind providenței pentru norocul care dăduse peste el.

Oamenii, încă speriați, vor căuta să-şi plaseze economiile în acțiuni cât mai sigure, deşi creşterea valorii dolarului trebuia să amelioreze rapid situația.

— Săptămână viitoare? repetă Gant fără prea multă convingere. Se poate, dar nu sunt sigur. Există încă o mulțime de acțiuni în industrie care sunt subevaluate.

— Manevra cu Citibank a fost genială, zise preşedintele Comisiei Federale, luând loc lângă cei doi.

— Toată lumea ştie că nu meritau lovitura pe care au încasat-o săptămână trecută, răspunse Winston realist. Şi oricum, am încheiat afacerea înaintea lor.

Se străduia să nu pară înfumurat. Fusese doar un exercițiu de psihologie: acționase logic, dar şi imprevizibil, dăduse o anumită orientare, după care încasase banii. O afacere ca oricare alta.

— Ai idee cam cât a făcut Columbus aici? întrebă Fiedler.

— În jur de zece, răspunse Gant cu promptitudine, gândindu-se la zece milioane de dolari, ceea ce însemna un profit frumuşel, în condițiile date. Săptămână viitoare vom câştiga mai mult.

Discuția fu întreruptă de apropierea unui agent FBI.

— Am primit un telefon de la DTC. Totul decurge normal.

Această parte a sistemului funcționase iarăşi bine.

— Ce ştiți despre Chuck Searls? se interesă Winston.

— I-am scotocit apartamentul bucățică cu bucățică. Am găsit două broşuri despre Noua Caledonie, imaginați-vă. Teritoriul este sub jurisdicția francezilor, aşa că am apelat la ei să-l caute.

— Pot să vă dau un sfat?

— Domnule Winston, suntem întotdeauna receptivi la alte păreri, replică agentul cu un surâs larg.

Atmosfera din cameră părea să fie molipsitoare.

— Căutați şi în alte direcții.

— Verificăm absolut totul.

— Poftim, Buzz, zise preşedintele, ridicând receptorul.

Ryan, Holtzman şi cei doi agenți ai Serviciului Secret îl văzură pe JUMPER închizând ochii şi oftând prelung. Toată după-amiaza primise rapoarte despre situația de pe Wall Street, dar din punctul lui de vedere nu era nimic oficial până ce nu era anunțat de Fiedler în persoană.

— Mulțumesc, prietene. Te rog spune-le tuturor că... bine, mulțumesc. Pe diseară.

Durling aşeză receptorul în furcă.

— Jack, eşti un om de nădejde în vremuri grele.

— Mai avem de rezolvat o problemă.

— Şi cu asta se termină? întrebă Holtzman, fără să priceapă prea bine la ce se referise Durling.

— Încă nu ştim, răspunse Jack.

— Dar...

— Dar incidentul în care au fost antrenate cele două portavioane poate fi considerat un accident, iar în ceea ce priveşte submarinele, nu vom şti nimic sigur până nu vom examina epavele. Sunt la o adâncime de cinci mii de metri sub apă, îi spuse Jack, îndurerat în sinea lui că trebuia să rostească asemenea lucruri.

Dar ăsta era războiul, un lucru pe care încercai pe cât posibil să-l eviți. Dacă era posibil, se corectă el în gând.

— Se poate să cădem la o învoială, să spunem că nu a fost decât o neînțelegere, cauzată de câțiva oameni care au acționat de capul lor. Dacă acceptă, vom evita alte vărsări de sânge.

— Şi îmi spui mie toate astea?

— Nu-ți prea rămâne altă cale de ieşire. Dacă tratativele de la Departamentul de Stat se încheie cu succes, ai de ales, Bob. Ori ne ajuți să muşamalizăm lucrurile, ori, dacă nu, îți încarci conştiința cu un război sângeros. Bine-ai venit în gaşcă, domnule Holtzman.

— Uite ce e Ryan, nu pot...

— Ba poți. Ai mai făcut-o şi altă dată.

Jack privi cu coada ochiului spre preşedinte, care asculta tăcut, fără să intervină. Comportamentul lui se explica pe de-o parte prin dorința de a se delimita de manevrele lui Ryan, însă poate şi prin faptul că îi plăcea ceea ce vedea. Iar Holtzman era gata să se preteze acestui joc.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Goto.

— Înseamnă că vor încerca să ne intimideze, replică Yamata.

Nu putea spune pe şleau: înseamnă că țara are nevoie de un

conducător.

— Nu pot recuceri insulele. Nu dispun de forțele armate necesare pentru a ne ataca. Poate că până acum şi-au readus piețele financiare pe linia de plutire, însă Europa şi America nu pot supraviețui la nesfârşit fără noi, iar până îşi vor da seama de asta, nu vom mai avea atâta nevoie de ei. Nu înțelegi? Pe noi ne-a interesat întotdeauna independența. După ce o vom obține, se va schimba totul.

— Dar acum?

— Nu se schimbă nimic. Noile legi comerciale americane ar avea acelaşi efect ca şi ostilitățile. Aşa, cel puțin vom obține ceva şi vom avea ocazia să ne conducem singuri.

De fapt, la asta se reducea totul, la acest unic aspect pe care nu îl sesizase nimeni, în afară de el. Patria sa era capabilă să producă şi să îşi vândă marfa, însă, atâta timp cât țara avea nevoie de piețe de desfacere mai mult decât aveau nevoie acestea de țara lui, legile comerciale puteau ruina Japonia, iar patria lui nu va putea riposta în nici un fel. Totul se întâmpla din cauza americanilor. Ei fuseseră mereu cei vinovați, ei grăbiseră sfârşitul prematur al războiului ruso-japonez, înfrânându-le ambițiile imperialiste şi ajutându-i să-şi clădească propria lor economie, pentru ca în final să le taie craca de sub picioare. O făcuseră până acum de trei ori, ei… aceiaşi oameni care îi uciseseră familia. Chiar nu înțelegeau? Japonia se hotărâse lovească şi ea, dar timiditatea îi împiedica încă pe oameni să vadă realitatea. Yamata reuşea cu greu să-şi înfrâneze furia în fața acestui bărbat mărunțel şi prostuț. Însă avea nevoie de Goto, chiar dacă primul ministru nu pricepea că nu mai exista cale de întoarcere.

— Eşti sigur că nu vor putea… reacționa la acțiunile noastre? întrebă Goto după un minut de meditație.

— Hiroshi, e aşa cum ți-am spus şi cum îți repet de câteva luni. E imposibil să nu învingem – poate doar dacă refuzăm să ne încercăm norocul.

— Fir-ar să fie, ce bine ar fi dacă am putea folosi chestiile astea în prospectările noastre.

Adevărata magie a fotografiilor aeriene rezida nu în cele individuale, ci în perechile instantanee, luate în general la interval de câteva secunde de către aceeaşi cameră fotografică şi transmise apoi stației terestre de la Sunny Vale, respectiv Fort Belvoir. Imaginile luate în timp real erau bune şi frumoase atunci când era

vorba de incitarea imaginației congresmenilor neavizați sau de numărarea rapidă a unor obiecte oarecare. Când era vorba însă de o analiză serioasă, trebuiau folosite imagini aşezate câte două şi proiectate cu ajutorul unui stereoscop, care dădea rezultate mai bune decât s-ar fi obținut cu ochiul liber. Era aproape la fel de bine ca şi cum ai fi privit în jos dintr-un elicopter. Poate chiar mai bine, îşi zise funcționarul superior de la AMTRAK, pentru că poți da imaginile înainte sau înapoi.

— Sateliții costă o grămadă de bani, observă Betsy Fleming.

— Da, cam cât bugetul nostru pentru un an. Asta este interesantă.

Desigur, fiecare cadru în parte era examinat de o echipă de specialişti în interpretarea fotografiilor aeriene, însă adevărul era că CIA şi BNR îşi pierduseră cu mulți ani în urmă interesul față de aspectele tehnice ale construcțiilor de căi ferate. Una era să urmăreşti garnituri individuale de tren încărcate cu tancuri sau rachete şi cu totul alta să faci ce făceau ei acum.

— De ce?

— Linia Shin-Kansen îşi va amortiza repede cheltuielile de construcție. Linia asta ferată nu le va aduce prea mulți bani. Poate că ar reuşi să sape un tunel aici, continuă el, manevrând fotografiile. Ar putea să o prelungească până în oraşul ăsta – dar eu, în locul lor, aş prefera să merg pe partea cealaltă şi să economisesc nişte bani. Desigur, ar putea fi doar o linie secundară, pentru întreținerea căii ferate principale.

— Cum?

— Un loc în care îşi garează plugurile de zăpadă, atelierele mobile şi altele de genul ăsta, zise bărbatul, fără să-şi ridice privirile de pe stereoscop. Are un amplasament ideal pentru asta. Doar că aici nu se vede nici urmă de astfel de vehicule.

Fotografiile erau de o acuratețe izbitoare. Fuseseră luate în jurul prânzului, ora locală şi se putea vedea reflectarea razelor de soare pe şinele liniei principale, ca şi pe cele ale liniei terminus. Bănuia că ecartamentul căii ferate se situa cam la limita capacității de descompunere a camerelor de luat vederi, un fapt extrem de interesant, pe care nu şi-l putea explica. Traversele erau din beton, iar construcția absolut desăvârşită, ceva ce îi stârnise de mult invidia. Lucrătorul îşi ridică ochii înciudat.

— E exclus să fie o linie principală. Nu s-ar putea atinge nici treizeci de mile pe o astfel de cale ferată, în timp ce trenurile lor sunt obişnuite să circule cu viteze de peste o sută de mile. Totuşi,

mi se pare ciudat că dispare fără urmă.

— Serios? întrebă Betsy.

— Uitați-vă şi dumneavoastră.

Analistul se ridică pentru a-şi dezmorți oasele şi îi cedă locul în fața aparatului. Luă o hartă la scară mare a văii şi începu să o examineze atent.

— Ştiți, când Hill şi Stevens au construit linia ferată Great Northern…

Betsy nu-l mai ascultă.

— Chris, ia uită-te la asta.

Vizitatorul îşi ridică privirea de pe hartă.

— A, camionul? Nu ştiu în ce culoare le vopsesc…

— Cu siguranță, nu în verde.

De regulă, timpul era un aliat al diplomaților, însă nu şi de data asta, îşi spuse Adler, în timp ce intra în Casa Albă. Cunoştea drumul, însă era însoțit totuşi de un agent al Serviciului Secret, care să-l ghideze în caz că se rătăcea. Adjunctul Secretarului de Stat făcu ochii mari când zări un reporter în Cabinetul Oval, căruia i se permisese să asiste la discuție.

— Poți vorbi liber, îl linişti Ryan.

Scott Adler inspiră adânc şi începu.

— Nu sunt dispuşi să renunțe la nimic. Situația îl stânjeneşte în mod evident pe ambasador. Am impresia că nu prea primeşte instrucțiuni de la Tokio şi asta mă cam îngrijorează. Chris Cook crede că vor accepta să ne retrocedeze Insula Guam, demilitarizată, însă vor să păstreze restul arhipelagului. Le-am fluturat pe sub nas Actul Reformei Economice, dar nu am obținut nici o reacție edificatoare.

Făcu o pauză, cât să-şi dreagă vocea.

— N-o să meargă. Putem să continuăm tratativele o săptămână sau o lună, dar tot fără rezultat. Pe scurt, habar n-au în ce s-au băgat. Nu fac distincția între aspectul militar şi cel economic. Nu îşi dau seama că au depăşit măsura şi refuză să cedeze.

— Vreți să spuneți că ne aflăm în pragul unui război, conchise Holtzman.

Se simți stânjenit de remarca ce îi scăpase, fără să sesizeze că toți cei prezenți în cabinet pluteau în aceeaşi incertitudine.

— Mă tem că da, confirmă Adler.

— Şi ce putem face?

— Ce crezi că am putea face? îi întoarse preşedintele întrebarea.

Comandantul Dutch Claggett nu s-ar fi aşteptat niciodată să ajungă într-o asemenea situaţie. Imediat după absolvirea Academiei Marinei Militare, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, îşi începuse cariera ca ofiţer pe nave de război rapide, însă ascensiunea îi fusese curmată brusc pe când servea la bordul navei Maine, din cauza ratării unui submarin cu rachete balistice la bord. Ironia soartei era că visul vieţii sale fusese să lucreze pe un submarin cu propulsie nucleară, astfel încât postul de comandant al navei Tennessee nu mai însemna acum nimic pentru el. Ar fi fost doar un alineat ca oricare altul din biografia pe care ar fi prezentat-o la întoarcerea în viaţa civilă. Destinaţia iniţială a navei fusese aceea de a transporta rachete balistice Trident-II, însă acestea fuseseră distruse şi unica explicaţie a faptului că nava exista încă era aceea că mişcarea ecologistă locală depusese o plângere la Tribunalul Federal, protestând împotriva dezafectării sale. Judecătorul, vechi membru al Clubului Sierra, acceptase argumentele, care acum se aflau din nou în drum spre Curtea de Apel a SUA. Claggett fusese numit comandant al navei în urmă cu nouă luni, dar activitatea sa se rezuma la a străbate nava de la pupa la prova şi înapoi. Nu era tocmai ce-şi imaginase la începutul carierei sale. Putea fi mort de mult, ca toţi cei de pe USS Maine.

Totuşi, Tennessee încă îi aparţinea încă în întregime – nu fusese nevoit să împartă comanda cu un ofiţer secund – şi, din punct de vedere tehnic, răspundea încă de o navă de război, iar echipajul pe care-l avea în subordine, deşi redus la un număr de opt marinari, se antrena zilnic, pentru că aşa o cerea viaţa pe mare, chiar şi atunci când nava era ancorată în dană. Instalaţia atomică de la bord, poreclită de operatori „Compania de Electricitate Tennessee”, era pusă în funcţiune cel puţin o dată pe săptămână. Băieţii din cabina radiolocatorului sonic exersau cu ajutorul benzilor audio, simulând situaţii de urmărire şi recepţie, în timp ce restul echipajului îşi făcea de lucru, acţionând pe rând sistemele de la bord, pentru a nu-şi ieşi din mână. Aşa trebuia să fie. Era de datoria lui să menţină nivelul profesional al marinarilor, pentru eventualitatea în care ar fi obţinut transferul pe un submarin adevărat.

— Un mesaj de la comandamentul flotei, domnule, zise unul din ofiţeri, întinzându-i o planşetă cu clamă.

Claggett luă planşeta şi semnă de primire.

Raportaţi cât de repede puteţi porni pe mare.

— Ce naiba?

Deodată, îşi dădu seama că mesajul ar fi trebuit să vină din partea Grupului, nicidecum direct de la Pearl Harbor. Ridică receptorul şi formă din memorie numărul comandamentului.

— Cu amiralul Mancuso, vă rog. Din partea lui Tennessee.

— Dutch? În ce stare se află nava? întrebă Bart Mancuso fără altă introducere.

— Totul este în stare de funcționare, domnule. Chiar am avut o revizie generală săptămână trecută şi am pus totul la punct.

Claggett se referea la verificarea sistemului de protecție a reactorului, unul din testele respectate încă cu sfințenie în cadrul marinei militare.

— Când puteți porni? întrebă fără ocoliş Mancuso, reînviind oarecum fantomele trecutului.

— Cât să încarc alimente şi torpile şi să fac rost de treizeci de oameni.

— De ce întăriri ai nevoie?

Claggett căzu câteva clipe pe gânduri. Subofițerii erau în majoritate tineri, dar asta nu îl deranja. În plus, avea în subordine şi câțiva ofițeri superiori cu experiență.

— De nici una, domnule. Oamenii sunt bine pregătiți.

— Bine, Dutch. Voi da ordin să vi se dea undă verde pentru plecarea în larg. Vreau să porniți cât puteți de repede. Vă trimit imediat şi ordinul de luptă. Pregătiți-vă să stați pe mare nouăzeci de zile.

— Am înțeles, domnule.

O clipă mai târziu, ridică receptorul şi îşi convocă ofițerii superiori la o şedință-fulger. Nici nu apucă să rostească primele cuvinte când telefonul sună din nou. Era căutat de Grup, care se interesa de efectivele care îi erau necesare.

— Casa are o vedere foarte frumoasă. Este de vânzare?

Oreza clătină energic din cap.

— Nu, nu este, îi răspunse el bărbatului care stătea în fața uşii.

— Poate vă mai gândiți. Sunteți pescar, nu-i aşa?

— Da, domnule. Am un iaht…

— Da, ştiu.

Bărbatul privi în jur, admirând deschis amplasamentul şi dimensiunile casei care, după standardele americane, ar fi părut o construcție oarecare. Manuel şi Isabel Oreza o cumpăraseră în urmă cu cinci ani, cu puțin înainte de izbucnirea febrei terenurilor

pe Insula Saipan.

— Aş fi dispus să plătesc un preț frumuşel pe ea.

— Şi eu unde aş mai locui? întrebă Navlositorul.

— Peste un milion de dolari americani, insistă celălalt.

Deşi părea ciudat, Oreza se simți cuprins de un val de furie la auzul ofertei. În definitiv, el încă nu achitase împrumutul şi plătea lunar ratele. De fapt, le plătea soția lui, dar asta nu avea importanță. În fiecare lună treceau prin acelaşi ritual, tipic american, de a rupe un tichet din carnet, de a completa un cec, de a-l strecura într-un plic şi de a-l arunca la întâi ale lunii în prima cutie poştală întâlnită în cale. Tot acest procedeu le dovedea că, după treizeci şi ceva de ani de serviciu în slujba guvernului, ajunseseră să aibă o casă doar a lor.

— Domnule, casa asta îmi aparține, m-ați înțeles? Locuiesc aici. Îmi place locul ăsta.

Bărbatul era cât se poate de prietenos şi politicos, dar extrem de insistent. Îi întinse o carte de vizită.

— Am înțeles. Vă rog să mă iertați pentru deranj. V-aş ruga să vă gândiți mai bine şi să mă anunțați ce ați hotărât.

Şi cu asta se îndepărtă, îndreptându-se spre casa vecină.

— Ce dracu'? şopti Oreza.

— Ce-a fost asta? întrebă Pete Burroughs.

— Vrea să-mi plătească un milion de dolari ca să-i vând casa.

— Frumoasă panoramă, remarcă Burroughs. Pe coasta californiană ai lua un preț frumuşel pe aşa ceva. Dar nu chiar atât de mult. Incredibil cât sunt în stare să plătească japonezii pentru bunurile imobiliare.

— Un milion de dolari?

Şi ăsta nu a fost decât prețul de deschidere, îşi aminti Oreza. Bărbatul îşi parcase automobilul Toyota Land Cruiser într-o fundătură şi era limpede că mergea din poartă în poartă, hotărât să-şi încerce norocul.

— Sunt convins că ar da şi mai mult sau, dacă e destul de deştept, ar putea doar să o închirieze.

— Şi noi unde am mai locui?

— Nicăieri, replică Burroughs. Pe cât pariem că vi s-ar da imediat două bilete de avion la clasa întâi? Mai gândeşte-te, îl sfătui inginerul.

— Da, e interesant, rosti Robby Jackson. S-a mai întâmplat ceva?

— Cutiile pe care le-am văzut înainte au dispărut. Lucrurile încep să revină la... pe dracu' chiar sunt normale. Cu excepția soldaților care mişună pe-acolo.

— A fost vreo altercație?

— Nu, domnule, nimic. Nu se întâmplă nimic deosebit – vin nave cu provizii, altele cu carburant, totul e ca şi până acum. Traficul aerian e mult mai puțin aglomerat. Sunt destul de mulți soldați, dar se străduiesc să fie cât mai puțin vizibili. Insula este încă în mare parte împădurită şi cred că s-au ascuns acolo. Nu m-am dus să verific personal, mă înțelegeți?

— E-n regulă, domnule căpitan. Mulțumesc pentru raport. Acum, dacă-mi permiți, mă întorc la lucru.

— Am înțeles, domnule amiral.

Jackson consemnă cu grijă cele comunicate. Desigur, ar fi trebuit să lase asta pe seama altcuiva, însă căpitanul Oreza se aştepta să audă în receptor o voce cunoscută şi, în afară de asta, tot ce vorbeau era înregistrat şi predat apoi ofițerilor de informații.

Însă mai avea şi altele de rezolvat. Cei de la aviația militară urmau să cerceteze în cursul nopții situația apărării antiaeriene japoneze. Linia de patrulare a submarinelor trebuia să se deplaseze spre vest cu încă o sută de mile, pentru a culege noi informații, în special dintre cele transmise prin satelit. Enterprise era aşteptată în cursul zilei la Pearl Harbor. La Baza Aviatică Barbers Point aşteptau două escadrile de aviație complete, însă nici un portavion nu era disponibil. Divizia 25 de infanterie a armatei se afla la câteva mile distanță, la Schofield Barracks, însă nici pentru aceasta nu exista vreo navă liberă. În aceeaşi situație se afla şi prima divizie de puşcaşi marini de la Camp Pendleton, California. Făcuse nişte investigații şi aflase că pe 15 iunie 1944, data ultimei intervenții a Americii în Arhipelagul Marianelor, în cadrul Operațiunii FORAGER, participaseră 535 de nave şi 127.571 de soldați. Chiar dacă ar fi mobilizat toată flota comercială şi cea militară a Statelor Unite şi tot nu ar fi putut aduna atâtea nave. Armata şi marina, pe de altă parte, s-ar fi aflat la mare strâmtoare dacă li s-ar fi cerut să mobilizeze infanteria şi era îndoielnic că ar fi putut pune la dispoziție măcar atâția soldați câți luptaseră în '44. Flota a Cincea, comandată de amiralul Ray Spruance – care fusese dizolvată de mult – dispunea de nu mai puțin de cincisprezece portavioane rapide. Acum Flota Pacificului nu mai avea nici unul. Pentru misiunea de recucerire a insulelor fuseseră mobilizate cinci divizii, secondate de o mie de avioane

tactice, nave de război, crucişătoare, distrugătoare...

Şi tu eşti norocosul care trebuie să vină cu un plan de recucerire a Marianelor. Cu ce?

Nu putem lupta cu ei de la egal la egal, îşi zise Jackson. Insulele se aflau în mâinile lor, iar armele de care dispuneau, în majoritate de fabricație americană, erau formidabile. Situația era complicată şi mai mult de prezența în număr mare a civililor. Localnicii, cu toții cetățeni americani, erau în număr de aproape cincizeci de mii şi majoritatea trăiau pe Insula Saipan. Orice plan care ar fi pus în joc viața acestora în numele eliberării ar fi fost o povară insuportabilă pentru conştiința sa. Era o situație de război complet nouă, guvernată de legi noi, pe care încă nu le înțelegea în întregime. Principiul „au luat ceva de-al nostru, noi trebuie să-l luăm înapoi" nu mai avea aceeaşi greutate ca în trecut. Deşi purta uniforma militară de o viață, Jackson nu se simțea pregătit pentru a înfrunta situația. Şi apoi, ce i-ar putea spune căpitanului Manuel Oreza?

Nu putem lupta de la egal la egal. America nu mai dispunea de mijloacele necesare pentru a transporta o armată numeroasă, poate doar cu excepția distanțelor mici, de la o bază la alta. De fapt, nu dispuneau nici de o armată numeroasă şi nici de navele necesare pentru a o transporta. Nu existau baze puternice, capabile să reziste unei invazii. Sau poate că existau? America stăpânea încă o mare parte a insulelor din Pacific şi fiecare dintre ele avea măcar o pistă de aterizare. Acum avioanele erau în stare să zboare pe distanțe mai mari şi să se alimenteze cu carburant în aer. Navele puteau rămâne pe mare pe o perioadă nedefinită – o artă pusă la punct de marina militară americană în urmă cu optzeci de ani şi dusă aproape la perfecțiune în era energiei nucleare. Cel mai important lucru dintre toate era acela că tehnologia armelor de foc fusese îmbunătățită. Nu mai era nevoie să te lupți cu bâta. Existau arme sofisticate. Şi fotografii aeriene. Saipan. Aici vor fi aruncate zarurile. Saipan era cheia lanțului de insule. Jackson ridică receptorul.

— Ryan.

— Aici Robby. Jack, până unde putem merge?

— Nu putem omorî mulți oameni. Nu mai suntem în 1945. Iar ei dețin arme nucleare.

— Da, bine, dar am înțeles că ai noştri încearcă să dea de locul în care le păstrează. Ştiu că, dacă le găsesc, sunt ținta noastră

principală. Dar dacă nu dau de ele?

— Trebuie neapărat să le găsim, replică Ryan.

Trebuie? repetă el în gând. Din informațiile sale, reieşea că atât comanda, cât şi controlul acestor rachete se aflau în mâinile lui Hiroshi Goto, un om cu o inteligență limitată şi animat de o mare antipatie față de America. Mai grav, acesta nu avea încredere în capacitatea lor de a prevede acțiunile umane. Ceea ce lui Ryan i se părea irațional lui Goto i se putea părea rațional – ca şi tuturor celor care îl manipulau, printre care se număra probabil şi Raizo Yamata, bărbatul care se afla în spatele întregii maşinațiuni şi a cărui motivație era încă necunoscută.

— Robby, trebuie să-i scoatem din joc, iar pentru asta îți dau mână liberă. Vom sta de vorbă şi cu CS, adăugă el.

CS, sau comandantul suprem, era termenul folosit de Pentagon pentru a desemna persoana preşedintelui.

— Te gândeşti la armele nucleare? întrebă Jackson.

Ryan ştia că profesia îi cerea să gândească în termenii aceştia, oricât de îngrozitor sunau cuvintele şi implicațiile lor.

— Rob, nu trebuie să le folosim decât în cazul în care nu avem altă soluție, însă eşti autorizat să întocmeşti un plan de luptă şi pentru această eventualitate.

— M-a sunat adineauri amicul nostru din Saipan. Se pare că cineva vrea să-i plătească o sumă astronomică în schimbul casei în care locuieşte.

— Bănuim că ar putea înscena nişte alegeri – un referendum privind suveranitatea. Nu ar avea decât de câştigat dacă ar scăpa de o parte din locuitorii de pe insulă, nu-i aşa?

— Nu vrem să se ajungă la asta, nu?

— Nu. Am nevoie de un plan, Rob.

— Îți vom întocmi unul, promise adjunctul serviciului J-3.

Durling apăru din nou pe ecranele televizoarelor la ora nouă seara, ora Coastei de Est. Circulau deja tot felul de zvonuri confuze. Coordonatorii de emisiuni îşi continuaseră expunerile despre situația de pe Wall Street, cu referiri neclare la accidentul portavioanelor de săptămână trecută şi la intensificarea negocierilor japonezo-americane în privința Arhipelagului Marianelor unde, subliniau comentatorii, liniile telefonice fuseseră întrerupte din cauza unei furtuni care poate că nici nu se produsese în realitate. Era foarte neplăcut să recunoască faptul că nu dețineau informații suficiente. În acelaşi timp, corespondenții

de la Washington alergau disperați după noutăți de ultimă oră, consternați că scăpaseră o asemenea ştire de senzație. Foarte curând, consternarea se metamorfoză într-o furie cumplită la adresa guvernului care fusese capabil să ascundă un eveniment de asemenea proporții. Conferințele de presă fixate la ora opt izbutiră într-o oarecare măsură să le calmeze nervii. Da, situația de pe Wall Street avea o importanță prioritară. Da, era mai importantă pentru bunăstarea generală a Americii decât situația câtorva insule abia vizibile pe hartă. Dar nu, fir-ar să fie, guvernul nu avea dreptul de a nu înştiința mass-media despre ceea ce se petrecea. Totuşi, câțiva dintre jurnalişti îşi amintiră că Primul Amendament le garanta dreptul de a se informa, nu de a fi informați de alții. Unii îşi dădură seama că Administrația încerca să pună capăt situației fără vărsare de sânge, ceea ce avu în parte darul de a-i tempera. Dar nu întru totul.

— Concetățeni americani... îşi începu Durling cel de-al doilea discurs al zilei şi pentru toată lumea fu limpede că evenimentele politice din cursul după-amiezii aveau să fie urmate seara de ceva mai puțin plăcut.

Inevitabilul este o noțiune care jigneşte natura umană. Omul este o ființă inventivă şi plină de speranță, deci refractară la ideea potrivit căreia lucrurile nu pot fi schimbate. Dar omul este în acelaşi timp supus greşelii, iar din această cauză lucrurile pe care încearcă să le evite devin uneori imposibil de ocolit.

Cele patru bombardiere B-IB Lancer se aflau acum la cinci sute de mile de coastă, dispuse pe o linie orientată la est de Tokio. De data asta se întoarseră, făcând cap-compas vest, la două sute şaptezeci de grade şi coborâră până la o altitudine mică de penetrare. Ofițerii de la pupitrul electronic de luptă ştiau mai mult decât cu două seri în urmă. Acum, cel puțin, aveau idee ce trebuiau să întrebe. Informațiile primite prin satelit localizau fiecare amplasament radar de apărare antiaeriană din țară, pe care piloții aveau convingerea că îl puteau anihila cu uşurință. Principala lor misiune în seara aceea era de a testa capacitatea avioanelor E-767, ceea ce necesita mai multă atenție.

Începând din anii şaptezeci, avioanele B-IB fuseseră modernizate de mai multe ori. De fapt, câştigaseră în greutate, însă aveau avantajul de a fi aproape invizibile. Mai ales de la bot spre coadă, aparatul Lancer avea o secțiune transversală radar – STR – asemănătoare cu cea a unei păsări mai mari, spre deosebire

de modelul B-2A, a cărui secțiune transversală îl făcea asemănător cu o vrabie care încerca să se ascundă de un vultur, în afară de asta, putea atinge viteze extrem de mari la altitudine joasă, cea mai bună metodă de a evita lupta în caz de atac, deşi echipajele sperau că nu vor ajunge până acolo. Misiunea din seara aceea le cerea să „zgândărească" avioanele de observație, să aştepte reacția electronică a acestora, apoi să facă repede cale întoarsă la Elmendorf. Pe baza datelor suplimentare obținute de bombardiere, se putea întocmi un adevărat plan de bătaie. Echipajele de zbor scăpaseră din vedere un singur amănunt. Temperatura aerului era pe o parte a avionului de 31° F, iar pe cealaltă de 35° F[2].

Kami-Doi zbura la o sută de mile est de Choshi, urmând o linie dreaptă pe direcția nord-sud, cu o viteză de o sută de noduri. Din cincisprezece în cincisprezece minute, avionul îşi schimba traseul. Patrula de şapte ore şi trebuia să se întoarcă la bază în zori. Echipajul era obosit, cu atenția încordată, încă neobişnuit cu rutina plictisitoare a misiunii.

Adevărata problemă, care îi punea în mare încurcătură pe operatori, era de ordin tehnic. Radarul, deşi foarte sofisticat, le era mai puțin util decât şi-ar fi imaginat. Proiectat inițial pentru detectarea aparatelor de zbor invizibile, acesta îşi atinsese scopul – deşi încă nu ştiau sigur – mulțumită unor îmbunătățiri suplimentare aduse prototipului original. Radarul propriu-zis avea o construcție solidă şi era deosebit de puternic, însă inexact şi nesigur în funcționare. Îmbunătățirile aduse structurii interne includeau un sistem de răcire cu azot lichid pentru sporirea sensibilității, precum şi un procesor de semnale foarte performant. Tocmai aici era problema. Radarul era prevăzut cu ecrane TV care prezentau o imagine creată de calculator, denumită „fascicul baleiat", care înlocuise indicatorul analog rotativ, folosit încă de la inventarea radarului, în 1930. Programul era astfel întocmit, încât putea detecta orice obiect emițător de semnale şi, date fiind sensibilitatea şi puterea dispozitivelor incluse în structura aparatului, arătau de multe ori lucruri care în realitate nu mai erau acolo. De exemplu, păsări migratoare. Inginerii-programatori induseseră în sistem un limitator de viteză, pentru a elimina orice atingea o viteză sub o sută treizeci de kilometri pe oră (în caz contrar, ar fi semnalizat prezența maşinilor ce goneau pe

[2] Temperatura de îngheț a apei este de 32° F (n. tr.).

autostradă), însă programul înregistra fiecare semnal de întoarcere, înainte de a decide dacă trebuia să-l afişeze sau nu; astfel, orice apărea în interiorul sau în afara acestui cerc, câteva secunde mai târziu, era semnalizat ca o posibilă ţintă mobilă. Datorită acestui neajuns, doi albatroşi care zburau la o distanţă de câteva mii de metri unul de celălalt deveniseră în mintea calculatorului de la bord un avion în mişcare. Acest lucru îi înnebunea pe operatori, ca şi pe piloţii celor două avioane de luptă Eagle, ce zburau la o depărtare de treizeci de kilometri de avioanele de observare. Starea de nervozitate se repercuta imediat asupra puterii de judecată a echipajului. În plus, datorită sensibilităţii ieşite din comun a aparaturii, fluxul încă aglomerat al avioanelor de pasageri lăsa impresia unor escadre de bombardiere şi unica lor consolare era aceea că de clasificarea lor se ocupa Kami-Unu, aflat mai la nord de ei.

— Contact, unu-zero-unu, patru sute de kilometri, anunţă prin interfon căpitanul unuia dintre avioane. Altitudinea de trei mii metri... în coborâre. Viteza cinci sute de noduri.

— Încă o pasăre? întrebă enervat colonelul care comanda misiunea.

— De data asta nu... contactul începe să se confirme.

Un al doilea aviator cu rang de colonel apăsă pe manşă pentru a reduce altitudinea la care zbura bombardierul. Pilotul automat era decuplat. Acum e-acum, murmură el, scrutând orizontul.

— Iată-l pe amicul nostru, zise unul dintre operatorii de la pupitrul de comandă. Relevment doi-opt-unu.

Ca la comandă, pilotul şi copilotul priviră în direcţia indicată. Nu-i miră faptul că nu se zărea nimic. Copilotul îşi coborî privirea asupra dispozitivelor de la bord. Pe timp de noapte, era mai sigur să stai cu ochii pe ele. Absenţa punctelor de referinţă exterioare putea duce cu uşurinţă la pierderea orientării în spaţiu, de care se temeau toţi aviatorii. Păreau să se apropie de un strat compact de nori. Aviatorul căută din priviri indicatorul de temperatură a aerului. Treizeci şi cinci. Era bine. Două-trei grade mai puţin i-ar fi pus în pericol de îngheţ, iar bombardierul B-IB, ca majoritatea avioanelor militare, nu era prevăzut cu echipament de dejivrare. Desigur, misiunea era dirijată electronic, nu vizual, astfel încât norii nu afectau prea mult transmisia sau recepţia semnalelor radar.

Însă acolo unde erau nori era şi umezeală, iar copilotul scăpase

din vedere faptul că indicatorul de temperatură se afla la prora, în timp ce coada se afla puţin mai sus. Acolo temperatura era de treizeci şi unu de grade, iar stabilizatorul din spate începuse să se acopere cu o peliculă de gheaţă. Nu era de ajuns pentru a altera comenzile, însă era suficient pentru a modifica secţiunea transversală radiolocatoare, chiar şi numai cu câţiva milimetri.

— E, fără îndoială, un avion, rosti căpitanul de la bordul lui Kami-Doi.

Manevră dispozitivele de control pentru a fixa semnalul, apoi îl transmise pe ecranul din faţa colonelului.

— Se pare că apare încă unul… L-am prins.

Avionul se îndrepta direct spre Tokio. Era exclus să fie un avion de pasageri. Nu avea dispozitiv de transmisie-recepţie automat. Nu zbura pe culoarul destinat aeronavelor. Nu zbura la altitudinea care trebuia şi la viteza obişnuită a acestora. Era cu siguranţă un aparat inamic. Edificat, colonelul dădu semnalul de atac.

— Cred că aş putea obţine mai multe date…

— Nu, replică tăios colonelul prin interfon.

Cele două avioane de luptă F-15J de-abia îşi umpluseră rezervoarele şi se aflau într-o poziţie ideală pentru interceptare. Simbolurile alfanumerice de pe ecranele avionului indicau apropierea avioanelor inamice. Piloţii din cabină aveau în faţa aceeaşi reprezentare, care făcea de prisos punerea în funcţiune a radarelor de interceptare a ţintei. Viteza de cinci sute de noduri cu care zburau asigura reuşita operaţiunii într-un timp record.

În acelaşi timp, echipajul transmise un mesaj la sediul terestru al apărării antiaeriene locale şi foarte curând zeci de perechi de ochi se aţintiră asupra ecranului pe care se desfăşura drama electronică. Pe ecran se vedeau trei puncte luminoase, reprezentând fiecare câte un avion. Grupul era dispus în formaţiune de luptă. Ştiau cu toţii că, dacă erau bombardiere B-I, era posibil să transporte bombe adevărate sau rachete de croazieră care, ţinând cont de distanţa la care se aflau aparatele inamice, puteau fi lansate oricând. Acest lucru îl nelinişti profund pe comandantul apărării antiaeriene, care în plus nu era avantajat nici de ora la care se petreceau evenimentele. Instrucţiunile primite erau destul de evazive. Însă avioanele inamice se aflau în Zona de Identificare Antiaeriană, erau cu siguranţă bombardiere şi… şi ce-i cu asta? se întrebă generalul. Pentru moment, dădu ordin pentru dispersarea avioanelor de luptă şi urmărirea separată

a fiecăruia dintre cele trei bombardiere. Lucrurile se precipitau. S-ar fi putut orienta mai bine, însă era imposibil să prevezi chiar totul. Avea de-a face cu nişte bombardiere care se aflau în imediata lor vecinătate şi înaintau rapid spre țărm.

— Am fost reperați? întrebă comandantul avionului.

Nu intenționa să se apropie mai mult de o sută de mile de radar, însă îşi pregătise planul de evadare pentru orice eventualitate.

— Nu, domnule. Recepționez la interval de şase secunde câte un semnal de baleiaj, dar până acum nu am constatat nici o tentativă de bruiaj electronic.

— Nu cred că ne pot detecta aici, gândi pilotul cu glas tare.

— Dacă o fac, plecăm rapid.

Copilotul îşi frânse degetele neliniştit, sperând că optimismul, colegului său era justificat.

Avioanele de vânătoare se aflau deasupra plafonului de nori. În aceste condiții, coborârea sub plafon comporta riscuri imense. După atâtea ore de antrenament şi pregătiri, după o noapte obositoare de patrulare, ordinul îi luă totuşi prin surprindere. Kami-Doi schimbă frecvența şi declanşă atacul electronic asupra celor trei ținte ce se îndreptau spre uscat.

— Suntem atacați, raportă operatorul de la pupitrul de comandă. Au schimbat frecvența şi au pus în funcțiune pulsoreactoarele pe banda Ku.

— Probabil că abia acum ne-au văzut.

În fond, era previzibil. De îndată ce reperau o țintă ce se apropia de uscat, încercau să o imobilizeze. Timpul nu îi permitea să stea prea mult pe gânduri. Colonelul se hotărî să avanseze încă puțin spre uscat, curios să vadă ce se întâmpla.

— Nu se întoarce, zise căpitanul.

Ar fi trebuit să se întoarcă imediat. De ce nu o făcuse? se întrebau toți cei de pe punte. Motivul nu putea fi decât unul şi de aceea ordinul care urmă nu surprinse pe nimeni. Kami-Doi schimbă din nou frecvența, iar avionul de vânătoare Eagle lansă două proiectile de semnalizare. Puțin mai spre nord, un al doilea Eagle se apropie de ținta proaspăt reperată. Pilotul apăsă hotărât pe butonul duzei de injecție.

— Se trage asupra noastră! Cineva trage asupra noastră!

— Părăsim zona spre stânga.

Colonelul apăsă pe manşă şi mări viteza, coborând vertiginos, puțin pe deasupra valurilor. Dinspre coada avionului țâşni un mănunchi de flăcări învăluite în nori de gaze de eşapament, care rămaseră o clipă aninate în aerul înghețat. Radarul sofisticat de la bordul aparatului E-767 identifică instantaneu vălătucii de fum şi îi ignoră imediat, centrându-şi fasciculul subțire asupra bombardierului aflat încă în mişcare. Proiectilului nu-i mai rămânea decât să-şi urmărească ținta pe traiectorie. În sfârşit, sosise clipa încununării eforturilor depuse de proiectanți de-a lungul multor ani. Membrii echipajului nu-şi putură reține câteva comentarii tăcute. Sistemul fusese proiectat pentru a-i apăra împotriva ruşilor, nicidecum a americanilor. Extraordinar.

— Nu pot scăpa de ei.

Operatorul încercă să activeze sistemul de bruiaj, însă fasciculul subțire, îndreptat asupra carcasei de aluminiu a avionului, avea o putere de doi wați, care întrecea capacitatea instalației de la bord. Avionul se zgudui violent. Aviatorii nu ştiau unde se aflau proiectilele şi nu se puteau ghida decât după ceea ce ştiau din manual, deşi acesta nu anticipase ivirea unui astfel de adversar. Când aripa dreaptă fu izbită de primul proiectil, avionul se afla prea aproape de suprafața apei pentru a permite catapultarea oamenilor.

Cel de-al doilea bombardier fu mai norocos. Lovitura distruse două motoare, însă chiar şi aşa avionul dispunea încă de forța de a se depărta în viteză de coastele japoneze, fără să poată fi ajuns din urmă de aparatele Eagle. Membrii echipajului se întrebau îngroziți daca vor reuşi să ajungă la Shemya fără să mai piardă ceva din piesele prețioase ale avionului în valoare de o sută de milioane de dolari. Restul grupului se retrase în grabă, întrebându-se dacă le va putea explica cineva unde se greşise.

În numai câteva clipe fusese săvârşit un nou act de violență, care luase viețile a patru oameni. Retragerea devenea şi mai grea pentru ambele părți, prinse într-un război fără reguli de joc clare.

36
Consideraţie

Pentru Ryan nu era tocmai o surpriză, însă asta îi consola prea puțin pe membrii familiilor celor patru ofițeri de aviație. Ar fi trebuit să fie o misiune simplă, lipsită de pericole şi singurul câştig, dacă se putea numi aşa, era faptul că învățaseră ceva. Japonia dispunea de cea mai bună apărare antiaeriană din lume. Poate că ar fi fost învinsă în cazul în care americanii ar fi recurs la rachetele lor intercontinentale, însă acestea erau dezafectate. Pe masa de lucru se adunaseră o mulțime de documente. Rapoarte ale NASA privind aparatele japoneze SS-19. Aprecieri referitoare la testările efectuate în condiții de tragere. Evaluarea performanței proiectilelor. Aproximări în legătură cu sarcina utilă. În fond, totul era pură aproximare. Avea nevoie de ceva mai concret, însă aceasta era natura informațiilor secrete. Nu dispuneai niciodată de suficiente date pentru a lua o hotărâre avizată, aşa că te mulțumeai să iei una neavizată, în speranța că instinctul nu te va înşela. Sunetul strident al telefonului STU-6 veni ca o uşurare, distrăgându-i atenția de la sarcina dificilă de a schița în gând ce îi va spune preşedintelui despre ceea ce nici lui nu îi era limpede.

— Bună, MP. Ce mai e nou?

— Koga doreşte să se întâlnească cu oamenii noştri, răspunse repede doamna Foley. Din câte am aflat, nu este prea încântat de evoluția situației. Dar e un risc, adăugă ea.

Mi-ar fi mult mai uşor daca nu i-aş cunoaşte pe cei doi, îşi zise Ryan.

— Se aprobă, zise el apoi ca glas tare. Nu putem neglija nici o informație. Trebuie să aflăm cine ia de fapt hotărârile pe-acolo.

— Adevărul este că nu le ia guvernul. Asta reiese din toate datele de care dispunem. E singurul motiv plauzibil care explică de ce cei de la RVS nu au ştiut nimic. Deci, întrebarea logică ar fi…

— Iar răspunsul la întrebarea aceea, Mary Pat, este „da”.

— Cineva va trebui să-şi răspunderea, Jack, zise directoarea-adjunctă a Operațiunilor pe un ton egal.

— Şi-o va asuma cineva, promise consilierul preşedintelui.

Era asistentul ataşatului comercial, un diplomat tânăr, în

vârstă de numai douăzeci şi cinci de ani, care avea rareori privilegiul de a fi invitat la vreo manifestare importantă, iar atunci când îl avea, își petrecea timpul plimbându-se fără țel, ca un paj din vremuri de mult apuse, servindu-şi şeful, pregătind băuturile şi în general lăsând impresia unui om oarecare, nesemnificativ. Desigur, era ofițer de informații, aflat abia la începutul carierei. Obligația lui era aceea de a ridica mesajele din ascunzătorile secrete în drum spre ambasadă, ori de câte ori recunoştea semnele secrete, aşa cum se întâmplase în dimineața aceea de duminică, la Tokio. Misiunea îi incita creativitatea, pentru că trebuia să facă în aşa fel încât planificatul să pară accidental, să procedeze de fiecare dată altfel, dar nu foarte diferit, pentru a nu bate la ochi. Lucra doar de doi ani ca ofițer de informații, dar se întreba deja cum era posibil să faci o carieră în acest domeniu fără să înnebuneşti.

Iată semnul. O cutie metalică de coca-cola, aruncată neglijent în rigolă, între roata din stânga spate a unui Nissan şi bordură, cu douăzeci de metri în fața lui, exact unde se aştepta să o găsească. Nu putea fi acolo de mult timp. Ar fi existat pericolul ca cineva să o ridice şi să o arunce în cel mai apropiat coş de gunoi. Admira curățenia oraşului Tokio, care-l umplea de un sentiment de mândrie civică. De fapt, admira totul la aceşti oameni harnici şi politicoşi, dar asta nu-l făcea decât să se întrebe îngrijorat cât de inteligent şi de meticulos era serviciul lor de contraspionaj. Desigur, lucrând sub acoperire diplomatică, el personal nu risca mai mult decât o pată pe o carieră la care putea renunța oricând – pe parcursul misiunilor sale secrete învățase multe lucruri despre lumea afacerilor, pentru eventualitatea că va trebui să se retragă din serviciul guvernului. Îşi croi drum printre trecătorii grăbiți ce împânzeau trotuarul, se aplecă şi ridică absent cutia. Fundul cutiei era puțin înfundat, pentru a camufla mai bine obiectul ascuns acolo. Pipăi banda adezivă şi o smulse cu o mişcare bruscă, apoi aruncă cilindrul metalic în coşul de gunoi de la colțul străzii şi coti spre stângă, continuându-şi drumul către ambasadă. Îndeplinise încă o misiune importantă, chiar dacă aparent nu făcuse altceva decât să înlăture un rest de gunoi de pe una din străzile acestui oraş strălucind de curățenie. Doi ani grei de specializare profesională, pentru ca în final să ajungă gunoier. Poate că peste câțiva ani va ajunge să-şi racoleze propriii săi agenți. Atunci va avea cel puțin mâinile curate.

Intră în clădirea ambasadei şi se îndreptă către biroul maiorului Şerenko, căruia îi înmână obiectul recuperat cu puțin timp în

urmă, apoi se întoarse la masa lui de lucru.

Boris Şerenko era ocupat, ca întotdeauna. Inițial îşi imaginase că postul în care fusese numit va fi unul liniştit, plăcut, sub acoperirea căruia îşi va putea desfăşura nestânjenit activitatea de spionaj economic, familiarizându-se cu tehnici industriale pe care țara lui le putea copia cu uşurință. Pierderea rețelei THISTLE, condusă de Oleg Lialin, fusese o catastrofă profesională, pe care încercase din răsputeri să o remedieze, însă fără prea mare succes. Trădătorul Lialin fusese un maestru în arta insinuării în lumea afacerilor, pe când el personal se străduise să penetreze organele guvernamentale japoneze, însă eforturile lui de a reedita realizările predecesorului abia începuseră să dea roade când misiunea sa luase o întorsătură neaşteptată, care îi surprinsese tot atât de mult pe cât trebuie să-i fi surprins pe americani felul în care fuseseră traşi pe sfoară de aliații lor de odinioară. Încă un adevăr axiomatic pe care americanii şi-l îngăduiseră să-l uite. Nu puteai avea încredere în nimeni.

Cel puțin pachețelul pe care abia îl primise şi care se odihnea acum pe birou era uşor de manevrat: înăuntru se aflau două cadre de film alb-negru, de 35 mm, gata developate. Nu trebuia decât să desfacă banda cenuşie şi să despăturească secvențele, operațiune care îi luă totuşi câteva minute. Oricât de sofisticată ar fi fost agenția la care lucra, adevărata muncă putea fi uneori la fel de plictisitoare ca adunarea jucăriilor după o petrecere dată de copii. Scoase filmul cu ajutorul unui briceag, evitând în ultima clipă să-şi taie degetul. Vârî cele două pelicule în câte un suport de carton, pe care le introduse apoi pe rând în diascop. Următorul pas era acela de a transcrie pe un caiet datele conținute de film. Era una din numeroasele operațiuni anoste, care însă de data aceasta merita efortul. Informațiile trebuiau confirmate şi de alte surse, însă îşi dădu seama imediat că erau veşti bune.

— Iată cele două vagoane pe care le căutați, spuse funcționarul de la AMTRAK.

Era un loc atât de evident, încât le trebuise o zi întreagă până să îşi dea seama. Cele două vagoane-platformă supradimensionate se aflau garate la rampa de lansare Yoshinobu, împreună cu trei containere pentru servomotoarele SS-19/H-11.

— Aici ar mai putea fi unul, continuă specialistul, arătând spre colțul unui vehicul ce se întrezărea dincolo de porțile deschise.

— Bănuiesc că au mai multe, nu numai două, nu? întrebă

Scott.

— Eu aşa cred, replică Betsy Fleming. Însă poate că e doar o ascunzătoare. Mi se pare logic să fi ales locul ăsta.

— Aici, ori la uzina de montaj, încuviinţă Chris Scott.

Acum aşteptau mai ales sosirea informaţiilor nonvizuale.

Singurul satelit KH-12 aflat pe orbită se apropia de Japonia şi fusese deja programat să scaneze o anumită porţiune a unei văi înguste. Fotografiile aeriene furnizaseră un indiciu extrem de preţios. Între două fotografieri de pe satelitul KH-11, dispăruseră încă cincizeci de metri de cale ferată. În imagini se distingeau stâlpii catenari folosiţi în mod obişnuit pentru susţinerea cablurilor electrice suspendate, însă nu se vedea nici urmă de cablu. Poate că instalaseră stâlpii respectivi pentru a-i induce în eroare pe navetiştii care călătoreau pe aceeaşi rută în trenurile rapide. O încercare ca atâtea altele de a ascunde ceva în văzul tuturor.

— Dacă le-ar fi lăsat pur şi simplu în pace... gândi cu glas tare funcţionarul de la AMTRAK, ridicându-şi privirea din fotografiile aeriene.

— Da, replică Betsy, uitându-se la ceas. Dar nu au făcut-o.

Cineva dăduse dispoziţie să fie desfăşurate plasele de camuflaj, imediat după primul cot al drumului. Pasagerii trenurilor de persoane nu ar fi observat nimic, aşa cum puţin lipsise să nu sesizeze nici ei trei.

— Dacă ai fi în locul lor, care ar fi pasul următor pe care l-ai face?

— Ca să le ascund de voi? Nimic mai simplu. Aş gara acolo nişte ateliere mobile. Dispun de spaţiul necesar şi nu ar bate la ochi. Ar fi trebuit să o facă mai de mult. Se întâmplă des să comită asemenea greşeli?

— Nu e prima oară, replică Scott.

— Şi acum ce mai aşteptaţi?

— Veţi vedea.

Satelitul KH-12, construit de firma TRW, fusese lansat pe orbită de naveta spaţială Atlantis cu opt ani în urmă, însă supravieţuise mult peste durata de viaţă programată, aşa cum se întâmpla nu de puţine ori cu produsele acestei companii pe care cei din aviaţia militară o porecliseră „TR-Wonderful”. Satelitul de detectare a radarelor era însă pe cale de a-şi epuiza rezerva de carburant de manevrare, ceea ce însemna că trebuia să aştepţi până ajungea

într-un anume loc şi să speri că altitudinea de operare era corespunzătoare pentru ceea ce doreai.

Era o construcție cilindrică imensă, cu o lungime de peste zece metri, prevăzută cu panouri solare supradimensionate, destinate alimentării radarului în bandă Ku. De-a lungul anilor, mediul suprasaturat de radiații dusese la deteriorarea celulelor solare, reducând timpul de operare la numai câteva minute pe rotație. Controlorilor de la sol li se părea că aşteptau de o veşnicie ivirea ocaziei prielnice. Traseul orbital era orientat dinspre nord-vest spre sud-est, deplasat cu doar şase grade față de coordonatele locului, însă destul de aproape pentru a oferi o privelişte detaliată a văii. Relieful se vedea ca în palmă: un râu blocat acum de o hidrocentrală. La prima vedere părea mai degrabă un canion decât o vale, cu versanți abrupți, ce jucaseră fără îndoială un rol hotărâtor în alegerea locului pentru ascunderea proiectilelor. Rachetele puteau fi lansate pe verticală, însă orice proiectil îndreptat spre zona respectivă ar fi fost blocat de culmile muntoase dinspre est şi vest. Nu avea importanță cui aparțineau rachetele respective. Efectul ar fi fost absolut acelaşi, fie că era vorba de RV-uri ruseşti sau americane. În fine, ultima dovadă a ingeniozității cu care fusese ales locul consta în structura dură a rocilor care formau versanții. Fiecare buncăr era protejat de însuşi mediul înconjurător. Datorită tuturor acestor motive, Scott şi Fleming erau conştienți de faptul că îşi riscau propria reputație profesională întocmind ordinul de acțiune pentru racheta KH-12.

— Cred că a sosit momentul, Betsy, zise Scott, întorcându-şi privirea către ceasul de perete.

— Spune-mi exact ce vei vedea.

— Dacă sunt într-adevăr acolo, ne vom da seama imediat. Ai idee de tehnica spațială?

— Nu uita că ai de-a face cu un expert.

— Prin anii optzeci, NASA a lansat o misiune spațială a cărei primă sarcină era fotografierea Deltei Nilului, mai precis a pânzelor freatice ce se varsă în Marea Mediterană. Chiar noi le-am cartografiat.

— Acelaşi satelit a prospectat şi canalele de irigații din Mexic, dacă-mi aduc bine aminte, cele construite de populația maya, nu-i aşa? interveni funcționarul de la AMTRAK.

— A fost misiunea noastră, nu a celor de la NASA. Încercam să le dăm de înțeles ruşilor că nu-şi puteau ascunde buncărele de

noi. Au înțeles aluzia, explică doamna Fleming.

Cuvintele îi fură întrerupte de sunetul faxului secret. Semnalul emis de satelitul KH-12 fusese derivat pe o linie secundară de pe orbita geostaționară, deasupra Oceanului Indian şi de acolo către continentul american. Bănuiau că recepția va fi mai slabă, însă sperau să fie satisfăcătoare pentru o primă citire. Scott smulse prima imagine din aparat şi o aşeză sub un bec puternic, alături de fotografia aceluiaşi loc.

— Spune-mi ce vezi.

— Mda... aceasta este calea ferată principală... aha, pare cunoscută. Ecartamentul este prea mic, nu-i aşa?

— Exact.

Betsy descoperi ramificația. Traversele din beton aveau o lățime de cincisprezece centimetri şi ofereau o imagine radar clasică, asemănătoare unor linii punctate.

— Pare să străbată aproape toată valea, spuse analistul de la AMTRAK, cu nasul aproape lipit de foaia de hârtie. Coteşte, iarăşi coteşte... ce sunt astea? întrebă el mirat, încercuind un punct cu creionul.

Scott aşeză o riglă pe un grup de cercuri albe.

— Le-au şi izolat. Măi, să fie, da ştiu că le merge mintea.

Cred că i-a costat o avere să facă asta......

— Frumos lucrat, şopti Scott.

Ramificația de cale ferată cotea spre stânga, apoi spre dreapta şi la fiecare două sute de metri se afla un buncăr, despărțit prin doar trei metri de terasament.

— Cineva a gândit bine construcția asta.

— Nu înțeleg...

— Izolarea, explică doamna Fleming, înseamnă că, dacă încerci să ataci câmpul în care se află rachetele, primul proiectil va arunca în aer atât de mult pietriş, încât cel de-al doilea se va împotmoli şi va fi anihilat.

— Înseamnă că nu se pot folosi arme nucleare pentru a-i scoate din bârlog pe tipii ăştia, interveni Scott. Repetă-mi pe scurt ce ştim.

— Avem de-a face cu o linie ferată care nu poate avea nici o destinație utilă din punct de vedere economic. Nu duce nicăieri, deci nu-şi poate amortiza cheltuielile de investiție şi nu poate produce bani. E prea lungă pentru o ramificație de întreținere. Are un ecartament standard, probabil datorită cerințelor impuse de dimensiunile încărcăturii.

— Şi în clipa de faţă o acoperă cu o reţea de camuflaj, încheie Betsy în locul lui, schiţând deja în minte raportul pe care trebuia să-l trimită în aceeaşi seară Biroului Naţional de Recunoaştere. Chris, ăsta e locul.
— Dar nu sunt decât zece bucăţi. Trebuie să mai fie zece.

Era neobişnuit să te gândeşti la asta ca la un avantaj, însă reducerea efectivelor marinei militare disponibilizase un număr mare de oameni, astfel încât găsirea unui plus de treizeci şi şapte de oameni nu era o problemă. Împreună cu ei, echipajul submarinului Tennessee ajungea la o sută douăzeci de marinari, cu numai şapte mai puţin decât cel obişnuit. Dutch Claggett era satisfăcut. În fond, se putea lipsi de tehnicieni.
Echipajul va avea prea mulţi subofiţeri, îşi zise comandantul, privind de pe punte la marinarii care încărcau proviziile în lumina orbitoare a becurilor puternice. Instalaţia atomică funcţiona la întreaga capacitate. Chiar în faţa punţii, o torpilă Mark 48 ADCAP aluneca prin trapa de încărcare a armamentului, sub privirea atentă a torpilorului-şef. Urmau să se încarce numai şaisprezece torpile, însă nu credea că va avea nevoie de mai multe pentru misiunea în care porneau. Asheville şi Charlotte. Avusese cunoştinţe în rândurile ambelor echipaje şi, dacă Washingtonul dădea ordin, era hotărât să îi răzbune într-un fel.
O maşină se apropie şi opri la marginea pontonului, iar din ea coborî un subofiţer purtând în mână o casetă metalică. Urcă pe punte, făcându-şi loc printre marinarii ce încărcau cutii mari din carton, apoi dispăru prin trapă.
— Este programul pentru sistemul de detectare ultrasonică, explică unul dintre ofiţeri. Cel pe care l-au folosit pentru urmărirea balenelor.
— Cât mai durează încărcarea? întrebă Claggett.
— Câteva minute, cred.
— Vreau să plecăm de aici înainte de răsăritul soarelui.
— Până atunci terminăm. Ne oprim mai întâi la Pearl?
Claggett încuviinţă din cap, arătând spre celelalte ambarcaţiuni din clasa Ohio, pe care se zărea aceeaşi agitaţie provocată de încărcarea proviziilor.
— Şi încă ceva. Nu admit să fim depăşiţi de vreuna din navele de acolo.

Nu era o privelişte plăcută, dar merita osteneala. Johnnie Reb

se odihnea pe nişte piloni uriaşi de lemn, dominând docul uscat ca o construcție gigantică. Căpitanul Sanchez venise să arunce o privire, curios să vadă cum avansau lucrările. Sub ochii lui şi ai comandantului, o macara ridică rămăşițele elicei numărul trei. Muncitorii şi inginerii cu caschete de protecție multicolore se dădură la o parte, apoi reveniră lângă chilă, încercând să aprecieze din ochi pagubele produse. O a doua macara începu să ridice arborele numărul patru de la spate. Trebuia scos cu totul, după ce se desprinsese extremitatea din interior de restul ansamblului.

— Nenorociții, şopti căpitanul.

— O putem repara, spuse încet Sanchez.

— În patru luni. Asta în cel mai bun caz, adăugă căpitanul.

Din cauza lipsei pieselor de schimb, nu puteau repara nava mai repede. Problema, după cum era de aşteptat, o constituiau reductorii. Trebuiau fabricate şase seturi complete de reductori şi asta lua timp. Tot blocul motor al navei Enterprise era distrus; din cauza eforturilor de a o pune la adăpost cât mai repede, se stricase şi singurul motor care ar mai fi putut fi reparat. Avea să dureze vreo şase luni, asta în cazul în care constructorul ar fi fost dispus să lucreze în trei schimburi. Restul lucrărilor de reparație erau mai puțin pretențioase.

— Cât de repede puteți repune în funcțiune axul unu? întrebă Sanchez.

Căpitanul ridică din umeri.

— Poate în două-trei zile.

Sanchez ezită puțin înainte de a pune următoarea întrebare. Ar fi trebuit să cunoască răspunsul şi se temea să nu pară neştiutor – ei şi ce dacă? Oricum, trebuia să pornească spre Barbers Point. Chiar el le repetase de nenumărate ori, de-a lungul anilor, subordonaților săi că singurele întrebări prosteşti erau cele nerostite.

— Domnule, nu vreau să par neavizat, dar spuneți-mi cât de repede vom putea naviga cu numai doi arbori?

Ryan se surprinse regretând că pământul nu era plat. Atunci în toată lumea n-ar fi fost decât un singur fus orar. Aşa, Arhipelagul Marianelor era cu cincisprezece ore în avans, Japonia cu paisprezece, Moscova cu opt. Principalele piețe economice ale Europei Occidentale erau cu cinci-şase ore înainte, în funcție de țară. Hawaii era cu cinci ore în urmă. Avea legături în aceste locuri şi toată lumea lucra după ora locală, care diferea atât de mult,

încât numai gândindu-se cine era treaz şi cine nu şi tot pierdea o grămadă de timp. Se foi nemulțumit în pat, amintindu-şi cu nostalgie de confuzia ce obişnuia să pună stăpânire pe el cu prilejul zborurilor pe distanțe mari. Chiar în clipa aceea, în unele locuri oamenii lucrau, fără ca el să-i poată controla. Pe de altă parte, ştia că trebuia neapărat să doarmă, dacă voia să fie în formă dimineața. Însă somnul refuza să vină şi Jack stătea cu privirile ațintite asupra grinzilor de brad ce decorau tavanul dormitorului.

— La ce te gândeşti? întrebă Cathy.

— N-ar fi trebuit să mă las de afacerile bancare, mormăi Ryan.

— Dar atunci cine s-ar mai fi ocupat de toate problemele astea?

— Altcineva, oftă bărbatul.

— Dar nu atât de bine ca tine, Jack.

— Ai dreptate, admise Jack, continuând să fixeze tavanul.

— Cum crezi că vor reacționa oamenii?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur nici de propria mea reacție, recunoscu el. E absurd. Suntem implicați într-un război lipsit de sens. Acum zece zile am dezafectat ultima rachetă nucleară, iar acum ne pomenim amenințați de aceleaşi arme, însă nu avem cu ce ne apăra. Dacă nu punem capăt rapid acestei situații... nu ştiu ce se va întâmpla, Cathy.

— Nu-ți serveşte la nimic să stai de veghe.

— Slavă Domnului că m-am însurat cu un medic.

Zâmbi silit.

— În orice caz, iubito, ne-ai scos dintr-un impas.

— Cum am reuşit?

— Eşti isteață.

Folosindu-ți mintea, continuă el în gând. Soția lui nu făcea nimic înainte de a schița totul în gând. După normele profesiei sale, lucra destul de încet. Poate că era normal pentru cineva care acorda o mare importanță planificării şi evaluării faptelor – avea în fond toate calitățile cerute unui ofițer de informații – iar după ce avea totul limpede în cap, pac, punea mâna pe laser. Într-adevăr, nu era un stil rău de a opera.

— Ei bine, cred că le-am servit o lecție, zise Yamata.

Un avion de salvare recuperase două cadavre şi nişte resturi ale bombardierului prăbuşit în apele oceanului. Trupurile neînsuflețite trebuiau tratate cu toată considerația. Prin intermediul Ambasadei Japoniei comunicaseră deja numele celor doi aviatori la Washington, urmând ca la momentul potrivit corpurile să fie

expediate în patrie. Existau mai multe motive pentru care era de preferat să se arate îngăduitori. Odată şi-odată Japonia şi America vor redeveni prietene, iar el nu dorea să otrăvească dinainte relațiile dintre cele două țări. În afară de asta, n-ar fi adus nici un serviciu afacerilor.

— Ambasadorul a raportat că nu sunt dispuşi să ne ofere nimic, replică Goto după câteva clipe de tăcere.

— Nu şi-au cântărit încă poziția şi nici pe a noastră.

— Crezi că-şi vor revizui sistemul financiar?

Yamata se încruntă.

— Poate că da. Dar încă au mari greutăți. Încă mai sunt nevoiți să cumpere de la noi, să vândă pe piețele noastre – şi nu au posibilitatea să ne atace eficient, aşa cum au constatat pe pielea lor cei patru, sau poate chiar opt aviatori de-ai lor.

Lucrurile nu evoluaseră chiar aşa cum prevăzuse, dar, în fond, de câte ori se potrivea socoteala de-acasă cu cea din târg?

— Acum trebuie să le demonstrăm că locuitorii din Saipan preferă să se supună regulilor noastre, nu celor dictate de ei. Opinia publică din lume va înclina atunci în favoarea noastră şi astfel situația va fi dezamorsată.

Până una-alta, lucrurile mergeau bine. Va trece un timp până când americanii se vor încumeta din nou să-i spioneze țara. Nu dispuneau de forța necesară pentru a recuceri insulele şi, până când îşi vor putea permite acest lucru, Japonia va avea un nou aliat şi, de ce nu, poate chiar o nouă conducere politică.

— Nu, nu sunt urmărit, îi asigură Koga.

— În calitate de reporter… nu, sunteți prea inteligent ca să mă credeți, nu-i aşa? întrebă Clark.

— Ştiu că sunteți ofițer de informații. Şi mai ştiu că l-ați contactat pe Kimura, aici de față.

Se aflau într-o ceainărie elegantă, situată în apropiere de râul Ara. Nu departe se afla pista de canotaj construită cu prilejul Olimpiadei din 1964. În plus, locul se afla la o distanță confortabilă de o secție de poliție, îşi aminti John. Oare de ce îi ocolise întotdeauna cu o anumită teamă pe polițişti? Alungă gândurile acelea şi se mulțumi să dea din cap înțelegător.

— În cazul acesta, Koga-san, suntem în mâinile dumneavoastră.

— Presupun că guvernul dumneavoastră ştie ce se petrece. Toate amănuntele, adăugă dezgustat Koga. Am vorbit şi cu oamenii mei de legătură.

— Siberia, rosti simplu Clark.

— Da. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, e ura lui Yamata-san împotriva americanilor, dar asta e mai mult o idee fixă.

— Deocamdată nu sunt preocupat în primul rând de reacția americanilor, dar vă asigur că țara mea nu va accepta fără să crâcnească invazia japoneză pe teritoriile noastre, spuse John calm.

— Chiar dacă este implicată şi China?

— Mai ales dacă este implicată şi China, interveni Chavez, hotărât să îşi facă simțită, prezența. Presupun că şi la dumneavoastră se învață istorie, ca şi la noi.

— Mă tem pentru țara mea. A trecut vremea aventurilor de genul acesta, dar oamenii care… chiar înțelegeți cum se iau hotărârile politice aici? Voința poporului este nesemnificativă. Eu am încercat să schimb această mentalitate. Am încercat să pun capăt corupției.

Gândurile se învolburau în mintea lui Clark. Îi era greu să-şi dea seama dacă interlocutorul lui era sau nu sincer.

— După cum cred că ați aflat şi noi ne confruntăm cu probleme similare. Întrebarea e, ce facem acum?

— Nu ştiu, răspunse japonezul cu o expresie chinuită. V-am solicitat această întrevedere în speranța că guvernul dumneavoastră îşi va da seama că nu toți cei de-aici suntem nebuni.

— Nu trebuie să vă considerați un trădător, Koga-san, spuse Clark după o clipă de gândire. Vorbesc foarte serios. Ce poate face un cetățean atunci când realizează că guvernul țării sale e pe cale să procedeze greşit? Şi-apoi, aveți dreptate când spuneți că repercusiunile acestor evenimente vor fi dintre cele mai grave. Țara mea nu are nici energia, nici timpul necesar pentru a se implica într-un conflict, dar, dacă vom fi provocați, va trebui să reacționăm. Acum trebuie să vă pun o întrebare.

— Da, ştiu.

Koga îşi fixă privirea asupra mesei. Ar fi vrut să ridice paharul, dar se temea că-i va tremura mâna.

— Sunteți dispus să colaborați cu noi pentru a preveni acest război?

Asta e o treabă pentru cineva mai mare în grad decât mine, îşi zise Clark. Însă el era acolo, în timp ce şefii lui se aflau cine ştie unde.

— Şi ce ar trebui să fac?

— Nu am calitatea de a vă spune exact ce, însă aş putea lua legătura cu guvernul meu pentru a cere instrucţiuni. În cel mai bun caz, vă vom cere informaţii şi, poate, să faceţi uz de influenţa pe care o aveţi. În cercurile guvernamentale vă bucuraţi încă de mult respect. Aveţi prieteni şi aliaţi printre membrii Dietei. Nu vă vom cere să compromiteţi aceste legături care sunt prea valoroase pentru a fi date la o parte.

— Aş putea lua atitudine împotriva acestei nebunii. Aş putea…

— Aţi putea face multe, Koga-san, însă v-aş ruga să nu întreprindeţi nimic fără a vă gândi mai întâi la consecinţele actelor dumneavoastră.

Mi-am greşit profesia, îşi zise Clark. Ar fi trebuit să mă fac consilier politic.

— Suntem de acord, nu-i aşa, că ţelul nostru este acela de a împiedica izbucnirea unui război nimicitor?

— *Hai.*

— Orice nebun poate declanşa un război, decretă Chavez, mulţumind în gând providenţei că urmase cursurile pentru doctorat. Dar pentru a opri unul este nevoie de o persoană superioară, cu o gândire profundă.

— Mă voi gândi la sfatul dumneavoastră. Nu vă promit că-l voi urma. Dar mă voi gândi.

Clark dădu din cap.

— Nici nu vă putem cere altceva.

În timpul rămas, puseră la punct amănuntele procedurale. O a doua întâlnire ar fi fost prea riscantă. Pe viitor vor comunica prin intermediul lui Kimura. Clark şi Chavez plecară primii, întorcându-se pe jos la hotel. Koga era, sub toate aspectele, opusul lui Mohammed Abdul Corp. Era un om onorabil, inteligent, care voia să procedeze corect, chiar atunci când era vorba de trădare. John îşi dădu seama că vorbele meşteşugite cu care îl îmbrobodise pe japonez făceau parte doar până la un punct din ritualul de seducţie. La un moment dat, politica de stat devenea o problemă de conştiinţă, iar el îi era recunoscător acestui bărbat, care poseda aşa ceva.

— Puntea dreaptă închisă, anunţă secundul de la postul său, situat în colţul din faţă al centrului de atac de la babord.

Aşa cum era normal, ofiţerul cel mai înalt în grad de pe submarin era secundul. Toate orificiile de pe carcasa navei fuseseră închise etanş, iar locul cerculeţelor roşii de pe puntea de

imersiune fusese luat de nişte linii orizontale, de aceeaşi culoare.

— Toate sistemele sunt verificate şi pregătite pentru imersiune.

— Bine, coborâm. Adâncimea treizeci de metri.

Claggett privi în jur, verificând mai întâi aparatura, apoi echipajul. Tennessee nu mai coborâse în adâncuri de peste un an. Ca şi marinarii, de altfel. Comandantul scrută fețele oamenilor, căutând primele semne ale tensiunii provocate de perspectiva scufundării după o lungă perioadă petrecută pe uscat. Era normal ca unii ofițeri mai tineri să dea din cap neliniştiți, încercând să-şi reamintească faptul că erau scufundători şi că ar fi trebuit să fie obişnuiți cu acest stil de viață. Fâşâitul jetului de aer eliberat nu lăsa loc de îndoială. Prova submarinului Tennessee se aplecă uşor, într-un unghi de cinci grade. În următoarele câteva minute submarinul urma să fie supus unor verificări, pentru a se vedea dacă era echilibrat corespunzător şi dacă toate sistemele funcționau normal, deşi rezultatele inspecțiilor anterioare erau satisfăcătoare. Claggett ar fi putut grăbi puțin lucrurile, cum de fapt şi intenționa să facă pe viitor, însă deocamdată dorea să le lase oamenilor timp pentru a se reobişnui cu mediul.

— Domnule Shaw, redresați nava pe direcția doi-unu-zero.

— Am înțeles. Cârma la zece grade stângă, ne înscriem pe direcția doi-unu-zero, răspunse prompt timonierul, aducând submarinul pe vechiul traseu.

— Cu toate motoarele, înainte, ordonă Claggett.

— Am înțeles, înainte.

Tennessee putea atinge o viteză maximă de douăzeci şi şase de noduri. În realitate, exista o marjă de patru noduri. Puțină lume ştia că cineva comisese o greşeală în cazul navelor din categoria Ohio. Deşi fuseseră proiectate inițial pentru a atinge o viteză maximă puțin peste douăzeci şi şase de noduri, în urma primelor testări se constatase că puteau ajunge până la douăzeci şi nouă; modelele ulterioare demonstraseră apoi că se putea depăşi chiar şi această viteză. Desigur, surâse Claggett, marina militară americană nu fusese niciodată interesată de navele leneşe; era mai puțin probabil ca acestea să reuşească să se salveze prin fugă din calea inamicului.

— Până acum e în ordine, rosti el cu glas tare.

Locotenentul Shaw dădu din cap. Deşi intenționase să se retragă din marină, ofițerul fusese mobilizat în ultima clipă şi acceptase cu plăcere să participe la o nouă misiune condusă de Claggett.

— Câştigă frumos în viteză, domnule căpitan.
— În ultimul timp am economisit ceva neutroni.
— Care-i scopul misiunii?
— Încă nu ştiu precis, dar de un lucru sunt sigur – avem cel mai mare submarin rapid fabricat vreodată.
— E timpul să trecem pe recepţie.
— Atunci dă-i drumul, domnule Shaw.

Un minut mai târziu, detectorul ultrasonic era lăsat la apă înspre pupa şi apoi introdus în siajul de elice al navei, pe lângă tribord. Chiar şi la această viteză mare, dispozitivul începu să furnizeze imediat, furnizându-le date specialiştilor adunaţi în cabina de radiolocaţie ultrasonică. Presiunea din ce în ce mai mare a apei elimina riscul cavitaţiei produse de sistemul complicat de elice. Instalaţia atomică sofisticată nu emana nici cel mai mic sunet. Silueta aerodinamică a submarinului permitea navigarea silenţioasă. În interior, toţi membrii echipajului purtau pantofi cu talpă din cauciuc. Turbinele erau montate pe nişte platforme ataşate de pereţii navei prin arcuri, pentru a izola şi înăbuşi zgomotele blocului propulsor. Proiectată pentru a nu emite nici un zgomot şi denumit de specialiştii din branşă „gaura neagră", clasa Ohio era într-adevăr cea mai silenţioasă ambarcaţiune creată vreodată de om. Cu o construcţie impunătoare, incapabilă de a atinge viteza şi uşurinţa de mişcare a submarinelor de atac de dimensiuni mai mici, Tennessee şi suratele sale se situau pe primul loc în cea mai importantă categorie de performanţă. Până şi balenele întâmpinau dificultăţi în a le auzi.

Forţă contra forţă, îşi zise iarăşi Robby Jackson. Dacă aşa ceva era imposibil, atunci ce era de făcut?
— Păi, dacă nu le putem ţine piept în luptă, atunci vom juca după regulile jocului de cărţi, auzi el, singur în intimitatea biroului.

Săltă capul mirat, dar îşi dădu seama imediat că el însuşi rostise cuvintele cu glas tare.

Nu era o dovadă de profesionalism să se lase copleşit de furie, însă pe moment contra-amiralului Jackson îi era greu să se abţină. Inamicul – acesta era acum termenul pe care-l folosea – îşi închipuia că el şi serviciul J-3 nu erau în stare să riposteze eficient la mişcările sale. Pentru ei nu era decât o problemă de spaţiu, timp şi forţă. Spaţiul se măsura în mii de mile. Timpul – în luni şi în ani. Forţa se măsura în divizii şi flote.

Dar dacă se înşală? se întrebă Jackson.

De la Shemya până la Tokio erau două mii de mile. De la Elmendorf la Tokio, vreo mie de mile. Însă spaţiul însemna de fapt timp. Pentru ei, timpul semnifica numărul de luni sau de ani necesar pentru a crea o flotă capabilă să înfăptuiască ceea ce se înfăptuise în 1944. Forţa nu era neapărat un atribut pe care îl posedai. Forţa se traducea şi prin ceea ce reuşeai să transporţi în locurile care trebuiau atacate. Restul nu era decât energie irosită.

Dar şi mai importantă era intuiţia. Adversarii lui intuiau că aceiaşi factori limitatori acţionau şi asupra părţii adverse. Defineau confruntarea în propriii lor termeni şi, dacă America ar fi comis greşeala de a riposta în conformitate cu aceştia, atunci ar fi pierdut cu siguranţă partida. Astfel, principala lui îndatorire era de a-şi întocmi propriile reguli. Aşa voi face, îşi zise Jackson. Scoase o coală albă de hârtie şi începu să scrie, aruncând din când în când o privire spre harta de pe perete.

Cel care fusese de serviciu noaptea la CIA era destul de inteligent, îşi spuse Ryan. Destul de inteligent pentru a-şi da seama că informaţia primită la ora trei dimineaţa putea aştepta până la şase, ceea ce denota o judecată rar întâlnită în cercul ofiţerilor de informaţii şi pentru care îi era recunoscător. Ruşii transmiseseră mesajul agenturii de la Washington, de unde fusese apoi trimis prin curier la CIA. Jack ar fi vrut să ştie ce gândiseră gărzile de la Agenţie atunci când îi lăsaseră pe agenţii ruşi să pătrundă în incintă. De acolo, raportul fusese trimis la Casa Albă. Când sosise la birou, Ryan îl găsise pe curier în anticameră.

„Din sursele noastre rezultă că la Yoshinobu se află în total nouă (9) rachete H-11. Un alt exemplar se găseşte la uzina de montaj pentru efectuarea unor teste în vederea perfecţionării construcţiei. Rămân zece (10) sau unsprezece (11) rachete a căror amplasare nu este cunoscută. Veşti bune, Ivan Emmetovici. Presupun că oamenii de la centrele de observare prin satelit au destul de mult de lucru. Ca şi ai noştri. Golovko.”

— Da, aşa e, Serghei Nikolaevici, murmură Ryan, deschizând un al doilea dosar adus de curier. Într-adevăr, aşa e.

Comandantul aviaţiei militare avea rangul de contraamiral şi era tot atât de prost dispus ca oricare alt militar de la Baza Navală Pearl Harbor. În calitatea sa de responsabil pentru fiecare avion şi fiecare punte de decolare la vest de Nevada, ar fi trebuit să ocupe

postul cheie în războiul care se declanşase doar cu câteva zile în urmă. Dar, pe lângă faptul că nu le putea comanda celor două portavioane din Oceanul Indian ce aveau de făcut, îşi vedea şi celelalte două nave zăcând în doc. Era foarte posibil să rămână acolo cel puțin câteva luni, aşa cum remarcase un reporter de la CNN în fața milioanelor de telespectatori din toată lumea.

— Deci, care este situația? îşi întrebă amiralul vizitatorii.

— Credeți că vom fi trimişi În Pacificul de Vest? se interesă Sanchez.

— Nu foarte curând.

— Eu pot fi gata de drum în cel mult zece zile, spuse comandantul lui Johnnie Reb.

— Serios? întrebă caustic amiralul.

— Arborele unu e în stare de funcționare. Dacă reparăm şi numărul patru, am putea atinge o viteză de douăzeci şi nouă, treizeci de noduri. Probabil chiar mai mult. Celelalte două axuri au fost testate. Împreună cu ele, ajungem la treizeci şi două de noduri.

— Continuă, zise amiralul.

— Deci, prima misiune ar trebui să fie eliminarea avioanelor lor, nu-i aşa? Pentru asta nu am nevoie de aparate Hoover sau Truder. Johnnie Reb transporta patru escadrile de avioane Tomcat şi patru Plastic Bug, plus un detaşament pentru bruiaj şi unul suplimentar de aparate Hummer. Vă imaginați ce pot face toate astea?

Comandantul încuviință din cap.

— În felul acesta, am egala aproape forțele desfăşurate de ei pe insule.

Era o exagerare. Un portavion contra două baze militare mari, cum erau cele de pe insule, nu era tocmai… dar, pe de altă parte, insulele se găseau la distanță mare. Însă japonezii dispuneau acolo şi de alte nave şi submarine, care reprezentau adevăratul pericol.

— Ar putea fi un început.

— Mai avem nevoie de nişte elemente. Credeți că atunci când vom lansa cererea vom fi refuzați?

— În condițiile actuale, mă îndoiesc, spuse amiralul după o clipă de gândire.

Reportera de la CNN era pe punctul de a încheia prima transmisiune în direct de la docuri, unde se zăreau cele două portavioane cu propulsie nucleară, aşezate pe butuci, asemenea unor bebeluşi adormiți în pătuțurile lor alăturate. Cu siguranță că

cineva de la comandament intervenise unde trebuia pentru a i se permite accesul, îşi zise Ryan, observând că secvenţele următoare ofereau o panoramă vastă a portului, înţesat de nave. Potrivit unor surse autorizate, spunea reportera, era posibil ca navele Stennis şi Enterprise să nu poată fi lansate la apă mai devreme de şase luni.

Grozav, mormăi Ryan în sinea lui. Prognoza jurnalistei era aproape la fel de exactă ca cea aflată pe biroul lui, în mapa de plastic pe care scria cu litere roşii: Strict secret. Ba poate chiar mai exactă, considerând că sursa ei de informaţii era probabil unul dintre muncitorii experimentaţi de la docuri. După reporteră, luă cuvântul un amiral în retragere, care declară că recucerirea Marianelor putea fi considerată, în cel mai bun caz, o problemă extrem de dificilă.

Inconvenientul presei libere consta în faptul că oferea informaţii unui mare număr de oameni, devenind chiar pe parcursul ultimelor două decenii o sursă de date pentru serviciile specializate, care apelau nu o dată la ea pentru obţinerea unor date de ultimă oră. În ceea ce priveşte auditoriul, acesta era din ce în ce mai pretenţios; în replică, reţelele mass-media se străduiau din răsputeri să amelioreze calitatea informaţiilor şi a analizelor acestora. Desigur, presa îşi avea lipsurile sale. În culegerea datelor confidenţiale, ea depindea prea mult de scurgerile de informaţii, în detrimentul celor autorizate. În afară de aceasta, analiştii erau de multe ori aleşi în funcţie de disponibilitate, nu de motivaţia concretă. Însă în ceea ce priveşte lucrurile vizibile, presa era adeseori mai eficientă decât ofiţerii de informaţii aflaţi în slujba guvernului.

Desigur, medită Jack, partea adversă avea de luptat cu aceleaşi inconveniente. Aşa cum privea el emisiunea televizată, în biroul său, aşa făceau şi alte persoane, în lumea întreagă…

— Pari foarte ocupat, rosti amiralul Jackson, oprindu-se în cadrul uşii.

— Aştept cu atenţia încordată.

Ryan îi făcu semn să ia loc.

— CNN-ul a transmis chiar acum un reportaj despre portavioanele acelea.

— Foarte bine.

— Foarte bine?

— Peste o săptămână sau zece zile Stennis va putea naviga. Comandantul e un vechi amic de-al meu, Bud Sanchez şi mi-a prezentat nişte variante care mi se par excelente. Şi nu numai mie,

ci şi comandantului aviației militare.

— O săptămână? Ia stai o clipă…

Printre altele, televiziunea avea darul de a trezi încrederea oamenilor față de ceea ce se pretindea adeseori a fi o informație oficială, deşi de data asta raportul secret era identic cu…

Trei se aflau încă în Connecticut, iar alte trei erau supuse unor testări speciale în Nevada. Din toate punctele de vedere, erau nişte unicate. De exemplu, uzina în care erau produse semăna mai degrabă cu atelierul unui croitor decât cu o fabrică de avioane. Materialul de bază pentru carcasă era livrat sub formă de suluri imense, care apoi erau desfăşurate pe o masă îngustă şi lungă, urmând a fi decupat de nişte cuțite cu laser acționate prin computer. Bucățile astfel decupate erau apoi laminate şi tratate la cald într-un cuptor, până se obținea un material compact din fibre de carbon, mai rezistent decât oțelul, însă mult mai uşor – în plus, permițând penetrarea energiei electromagnetice. În spatele acestei performanțe se aflau acum aproape douăzeci de ani de cercetări epuizante, consemnate într-un volum de grosimea unei enciclopedii. Ca mai toate programele inițiate de Pentagon şi acesta necesitase mult timp şi bani, însă produsul finit meritase într-adevăr investiția, chiar la prețul de douăzeci de milioane de dolari bucata, sau, cum se exprimau în glumă aviatorii, zece milioane de dolari scaunul.

Când sosiră muncitorii de la Sikorsky, cele trei aparate din Connecticut se aflau deja într-un adăpost deschis. Toate sistemele de la bord erau în stare de funcționare. Piloții de încercare ai companiei producătoare le pilotaseră doar atâta cât să se asigure că totul mergea normal. Toate aparatele fuseseră probate cu ajutorul computerului de diagnosticare de la bord care, desigur, îşi făcuse mai întâi o autoverificare. După alimentarea cu carburant, cele trei aparate fură transportate pe rampă, iar de acolo, imediat după lăsarea serii, luară drumul Bazei Westover, în partea de vest a statului Massachusetts. De acolo trebuiau să fie însoțite de cea de-a 37-a escadrilă a aviației militare într-un loc la nord-est de Las Vegas, inexistent pe hărțile oficiale, cu toate că amplasarea sa nu mai era un secret pentru multă lume. Dincolo, în Connecticut, locul rămas liber fu ocupat de cele trei modele din lemn, în mărime naturală, vizibile din cartierul rezidențial şi de pe autostrada ce şerpuia cu trei sute de metri mai sus, pe creasta dealului. Ba chiar, spre satisfacția curioşilor, toată săptămâna locul fremătă de

activitatea neîntreruptă a muncitorilor.

Chiar dacă misiunea era încă în mare parte necunoscută, sarcinile erau în principal aceleaşi. Când ajunse la cinci sute de metri în largul coastei, Tennessee reduse viteza la douăzeci de noduri.

— Aici sala motoarelor, raportez direcția înainte cu toată viteza, domnule.

— Foarte bine, replică comandantul Claggett. Cârma spre stânga cu douăzeci de grade, curs nou zero-trei-zero.

Timonierul repetă ordinul, apoi Claggett comandă:

— Pregătiți nava pentru navigare ultrasilențioasă.

Deşi cunoştea detaliile fizice ale ordinului dat, comandantul se îndreptă totuşi spre panoul de la pupa, pentru a verifica din nou direcția de rotire a submarinului. Chiar şi căpitanul era obligat să verifice totul. Virajul brusc avea menirea de a permite un autocontrol al nivelului sonor emis de navă. Toate echipamentele suplimentare fură decuplate, iar marinarii care nu erau de serviciu se retraseră în cabinele lor. Claggett observă cu satisfacție că echipajul se familiariza rapid cu misiunea pentru care fusese solicitat.

La capătul cablului lung de o mie de metri, în spatele submarinului, plutea dispozitivul de detectare ultrasonică, el însuşi având o lungime asemănătoare. După nici un minut nava aducea cu un cățel care se învârtea nervos, încercând să-şi muşte coada. În acest timp, cei din cabina de radiolocație îşi verificau aparatura, încercând să capteze sunetele emise de propria lor navă. Claggett se deplasă el însuşi acolo, pentru a examina panourile de afişaj. Submarinul era dotat cu cel mai performant sistem de detecție fabricat vreodată pentru localizarea ambarcațiunilor extrem de silențioase.

— Suntem aici, domnule, îi zise şeful echipajului, marcând punctul cu un creion verde.

Căpitanul încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Era explicabil, pentru că nava avea o viteză de douăzeci de noduri şi se afla la numai o mie de metri de dispozitivul ultrasonic.

— Nimeni nu este absolut invizibil, observă locotenentul Shaw.

— Reveniți la cursul de bază. Vom încerca încă o dată la viteza de cincisprezece noduri.

Se întoarse apoi către şeful grupului de radiolocație.

— Postați un om competent la aparatele de înregistrare. Acum

haideți să vedem ce-i cu zgomotul acela de la pupa.

După zece minute, Tennessee începu cea de-a doua verificare a nivelului sonor.

— Va trebui să facem totul din mers, Jack. După câte văd, timpul lucrează în favoarea lor, nu a noastră.

Amiralul Jackson nu era adeptul unui astfel de stil de lucru, însă nu exista altă modalitate şi, oricum, acest război părea să fie unul guvernat de legi elaborate în funcție de situația concretă dintr-un moment dat.

— S-ar putea să ai dreptate în privința aspectului politic. Intenționează să organizeze foarte curând nişte aşa-zise alegeri şi par extrem de optimişti…

— Ai auzit ce se întâmplă? Au sosit o mulțime de avioane cu civili la bord. De ce? După părerea mea, aceştia vor deveni imediat rezidenți cu drepturi depline şi vor putea vota „pentru”. Amicul nostru care ne-a sunat vede aeroportul din locuința lui. Numărul zborurilor spre insulă a mai scăzut, însă priveşte cifrele. Probabil că sunt vreo cincisprezece mii de soldați acolo. Pot vota cu toții. Dacă mai punem la socoteală turiştii japonezi care se află deja pe insulă şi civilii care abia au sosit, atunci situația e clară, băiete.

Consilierul se strâmbă.

— E chiar atât de simplu, nu?

— Îmi amintesc când s-a votat Reforma Drepturilor Electorale. Pe vremea aia eram un puşti în Mississippi şi țin minte că a fost un adevărat eveniment. Extraordinar cum pot folosi oamenii legea în folosul lor.

— Nu putem nega că e un război civilizat.

N-a spus nimeni că sunt proşti, îşi zise Jack. Rezultatele alegerilor ar fi fost contrafăcute, dar nici nu aveau nevoie de altceva decât să încurce puțin ițele. Folosirea forței trebuia motivată de o cauză clară. Astfel, negocierile făceau parte, din strategia de tărăgănare. Adversarul nu reuşise încă să clarifice care erau regulile jocului. America nu îşi elaborase deocamdată o strategie de luptă.

— Tocmai asta trebuie să schimbăm.

— Cum?

Jackson îi întinse un dosar.

— Aici sunt toate informațiile de care am nevoie.

Nava Mutsu era racordată la rețeaua de comunicații prin satelit,

inclusiv un video aflat la baza flotei, în Yokohama. Era o priveliște frumoasă, își zise amiralul Sato, recunoscător CNN-ului pentru că i-o oferise. Enterprise cu trei elice rupte și cu cea de a patra vizibil deteriorată. John Stennis fără două dintre elice și cu cea de-a treia vizibil irecuperabilă; din păcate, a patra părea intactă. Ceea ce nu se putea vedea erau stricăciunile din interior, în timp ce privea, una din elicele uriașe din bronz era îndepărtată de pe cea de-a doua navă și încă o macara își făcu apariția, probabil pentru a scoate axul dinspre tribord.

— Cinci luni, rosti el cu glas tare, anticipând cu câteva secunde ceea ce spunea reportera, care acorda reparațiilor șase luni.

— Asta este și părerea comandamentului.

— Nu ne pot înfrânge cu ajutorul distrugătoarelor și al crucișătoarelor, remarcă mulțumit căpitanul lui Mutsu. Dar oare își vor retrage cele două portavioane din Oceanul Indian?

— Dacă prietenii noștri vor continua să-i preseze, nu. De altfel, continuă Sato încet, două portavioane nu sunt suficiente, mai ales față de sutele de avioane de luptă din Guam și Saipan – poate chiar mai multe, dacă o voi cere. Și probabil că o s-o cer. De-acum nu mai este un simplu exercițiu.

— Cum rămâne cu submarinele lor? întrebă comandantul distrugătorului, vizibil neliniștit.

— De ce nu o putem face? întrebă Jones.

— Dispun de foarte mult armament, răspunse comandantul Flotei din Pacific.

— Altădată a mers.

— Altădată nu aveau arme nucleare, răspunse căpitanul Chambers.

— Aha.

Ăsta era adevărul, se văzu nevoit să recunoască Jones.

— Avem deja un plan?

— Pe moment trebuie să-i ținem departe de noi, spuse Mancuso. Nu era ceea ce se cheamă o misiune vitejească, dar trebuia să înceapă cumva.

— Ai ceva pentru mine?

— Am recepționat niște semnale de la submarinele aflate la est de arhipelag. Nu e suficient pentru a începe urmărirea lor, dar oricum, îmi închipui că nu vom trimite acolo nici un P-3. Totuși, trupele se află în alertă. Nu vom lăsa nimic să se strecoare pe lângă noi. Încă ceva, zise el după o scurtă pauză. Am detectat un

semnal de la cineva aflat în largul coastei Oregonului.

— E Tennessee, spuse Chambers. Nava lui Dutch Claggett. Trebuie să ajungă aici vineri noaptea, la ora două.

Jones era impresionat de sine.

— Măi să fie, am detectat un Ohio. Câte mai sunt?

— Încă patru, ultimul trebuie să iasă din port peste o oră.

Mancuso se opri în fața hărții de pe perete.

— Le-am ordonat să facă o verificare a nivelului sonor emis de fiecare. Ştim că e posibil să le interceptezi. Nu-ți lua prea tare nasul la purtare. Se îndreaptă în plină viteză spre Pearl.

Jones dădu din cap şi se întoarse.

— Bine lucrat, domnule căpitan.

— Nu am pierdut încă bătălia, domnule doctor Jones.

— Fir-ar să fie! înjură comandantul Claggett.

— E vina mea, domnule. Nu încape nici o îndoială.

Îşi asumă greşeala cu bărbăție. Era o ladă cu scule. Fusese găsită înțepenită între o conductă şi peretele submarinului, lângă platforma suspendată pe arcuri, ale cărei vibrații făcuseră uneltele să zornăie. Acesta era zgomotul interceptat de detectorul ultrasonic al navei.

— Nu este a noastră. Probabil că a uitat-o unul din muncitorii de la şantier.

Erau prezenți încă trei subofițeri. I s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre ei. Ştiau ce avea să urmeze. Înainte de a continua, căpitanul inspiră adânc. Era necesară o demonstrație de furie, chiar dacă era vorba de ofițeri direct subordonați lui.

— Cercetați fiecare centimetru, de la cap la coadă. Fiecare nit, fiecare şurub, fiecare piuliță. Dacă descoperiți ceva pe pardoseală, ridicați-l. Dacă găsiți o piatră desprinsă, fixați-o. Nu vă opriți până nu verificați totul. Vreau să fie atât de linişte, încât să aud bancurile porcoase pe care le gândiți pe seama mea.

— Aşa vom face, domnule, promise ofițerul.

Mai rămâne să ne dezobişnuim şi de dormit, adăugă el în gând.

— Aşa să faceți. Nu doarme nimeni până când nava asta nu va fi mai silențioasă decât un mormânt.

Gândindu-se mai bine, Claggett îşi spuse că nu alesese metafora cea mai potrivită. Comandantul făcu cale întoarsă, reamintindu-şi să-i mulțumească şefului echipei de radiolocație pentru că izolase cu promptitudine sursa de zgomot. Din fericire, o descoperiseră chiar din prima zi petrecută în larg. Fusese obligat

să facă tărăboiul pe care-l făcuse. Astea erau regulile, încercă să-şi ascundă zâmbetul. În fond, se presupunea că un căpitan de navă trebuia să fie un tip dat dracului – mă rog, atunci când descoperea vreo neregulă. Era convins că peste câteva minute adjuncţii lui îşi vor vărsa năduful pe cei mai mici în grad.

Lucrurile începuseră deja să se îndrepte. Trecând pe lângă reactor zări echipa de pază, cercetând asemenea unor medici în sala de operaţie fiecare locşor şi însemnând conştiincioşi câte ceva în carnete. Erau pe ocean doar de o zi, dar pe pereţi apăruseră deja anunţuri trase la xerox: Gândiţi în linişte. Cei câţiva membri ai echipajului pe care-i întâlni în cale îi făcură loc să treacă, salutându-l cu mândrie. Da şi noi suntem profesionişti, domnule, păreau să spună. Doi bărbaţi făceau jogging în compartimentul rachetelor, o încăpere lungă ce îşi pierduse deja utilitatea. Aşa cum cerea eticheta marinărească, Claggett le făcu loc să treacă, înfrânându-şi un surâs.

— O ladă de scule, aşa-i? întrebă unul dintre ofiţerii superiori, după ce comandantul intră în cabina centrului de atac. Mi s-a întâmplat şi mie când lucram pe Hampton.

— Mda, încuviinţă Claggett. E timpul următorului schimb. Facem o verificare amănunţită a navei.

— Putea fi şi mai rău, domnule. Cunosc un tip care, imediat ce a ieşit din reparaţii cu nava, a trebuit să se întoarcă în doc pentru că au descoperit o nenorocită de scară uitată în rezervorul de balast.

Întâmplările de genul acesta le dădeau fiori marinarilor de pe submarine.

— Ladă de scule, domnule? întrebă şeful echipei de radiolocaţie.

Acum îşi putea permite să surâdă. Claggett se sprijini de tocul uşii şi dădu din cap, scoţând din buzunar o bancnotă de cinci dolari.

— Ai ghicit…

— Nici nu era prea greu.

Dar ofiţerul băgă hârtia în buzunar.

Ca pe majoritatea submarinelor şi pe Tennessee fiecare cheie fixă avea mânerul îmbrăcat în vinil, pe de o parte pentru a nu aluneca din mână, mai ales dacă era transpirată, iar pe de altă parte pentru a nu face nici cel mai mic zgomot.

— Pariez că a fost vreun netot de la şantier, adăugă el, făcând cu ochiul.

— Ţi-am plătit deja pariul, îi atrase atenţia Claggett. Aţi mai

stabilit vreun contact?

— O navă de suprafață, cu viteză mică, o singură elice, acționare Diesel, pe direcția trei-patru-unu. Este un contact CZ, cifrat Sierra-Treizeci. Încercăm să-l reprezentăm pe ecran, domnule.

Tăcu o clipă şi ochii i se umbriră.

— Domnule căpitan?

— Poftim?

— E adevărat ce se aude despre Asheville şi Charlotte?

Comandantul Claggett dădu din nou din cap.

— Aşa mi s-a spus.

— Îi vom răzbuna, domnule.

Roger Durling ridică foaia de hârtie. Era scrisă de mână, ceea ce rareori i se întâmpla să vadă.

— E cam puțin, domnule amiral, remarcă el.

— Domnule preşedinte, bănuiesc că nu veți porni un atac sistematic asupra țării lor, nu-i aşa? întrebă Jackson.

Durling clătină din cap.

— Nu, ar fi exagerat. Misiunea constă în recucerirea Marianelor şi în împiedicarea punerii în aplicare a celei de-a doua părți a planului.

Robby inspiră adânc. Se pregătise mult pentru ceea ce urma.

— Există şi o a treia parte, anunță Jackson.

Cei doi bărbați care se aflau alături de el îngherțară.

— Care anume, Rob? întrebă Ryan după câteva clipe.

— De-abia acum ne-am dat seama, Jack. Îl ştii pe comandantul forțelor armate indiene, Chandraskatta? Acum câtva timp a absolvit cursurile de la Newport. Ghici cu cine a fost coleg de clasă.

Tăcu o clipă.

— Cu un oarecare amiral japonez pe nume Sato.

Ryan închise ochii. Cum de nu se descoperise asta din timp?

— Deci, trei țări cu ambiții expansioniste.

— Mie aşa mi se pare, Jack. Îți aduci aminte de sfera de prosperitate din Asia de Est? Ideile bune sunt reluate din când în când. Trebuie să-i oprim, rosti Jackson, accentuând cuvintele. Mi-am petrecut douăzeci şi ceva de ani pregătindu-mă pentru un război pe care nu-l dorea nimeni – cu ruşii. Prefer să mă pregătesc în continuare, numai să fie pace. Asta înseamnă că trebuie să-i oprim imediat pe indivizii ăştia.

— Crezi că vom reuşi? interveni Durling.

— Nu vă pot oferi nici o garanție, domnule. Jack mi-a spus că trebuiesc avute în vedere anumite considerente diplomatice şi politice. Acum nu mai e vorba de Irak. Nu ne leagă decât tratatele încheiate cu europenii care, mai devreme sau mai târziu, se vor evapora.

— Jack? spuse Durling.

— Dacă suntem hotărâți să o facem, asta este cea mai bună cale.

— Cam riscantă.

— Da, domnule preşedinte, este riscantă, încuviință Robby Jackson. Dacă dumneavoastră credeți că situația Marianelor va putea fi rezolvată pe cale diplomatică, bine. Nici eu nu am un chef deosebit să ucid oameni. Dar, dacă aş fi în locul lor, nu aş retroceda insulele acelea. Au nevoie de ele pentru partea a doua a planului şi, dacă se ajunge acolo…

Un pas uriaş înapoi, îşi zise Ryan. O nouă alianță, care s-ar putea extinde de la Cercul Polar până în Australia. Trei țări cu capacitate nucleară, o bază uriaşă de resurse naturale, economii dezvoltate şi voința politică de a recurge la violență pentru atingerea scopului propus. O reeditare a secolului al nouăsprezecelea, dar la o scară mult mai mare. Competiție economică, dublată de forță armată, iată formula clasică a unui război interminabil.

— Jack? întrebă din nou preşedintele.

Ryan dădu încet din cap.

— Cred că suntem constrânşi să o facem. Nu contează motivele. Rezultatul rămâne acelaşi.

— Se aprobă.

37
Scufundarea

Majoritatea comentatorilor defineau în mod constant evenimentele săptămânii prin termenul „formalitate”, asociat de obicei cu adjective ca „misterios” şi/sau „liniştitor”. Oamenii cu convingeri politice de stânga erau mulțumiți că guvernul vedea soluționarea crizei prin mijloace diplomatice, în timp ce cei de dreapta turbau de furie, văzând că acelaşi guvern minimaliza totul. Într-adevăr, lipsa unei conduceri politice ferme, precum şi inexistența unor decizii competente, îl indicau pe Roger Durling ca fiind un preşedinte preocupat mai ales de politica internă, absolut nepriceput în rezolvarea situațiilor critice pe plan internațional. Criticile nu îl ocoliră nici pe consilierul pe problemele de securitate națională, John R Ryan, care, deşi considerat în unanimitate un om inteligent, nu reuşise să se afirme în planul soluționării problemelor care țineau de competența sa şi nu adoptase o poziție categorică în criza cu care se confrunta țara. Alții îi admirau atitudinea reținută. Cei mai sceptici nu putuseră să nu remarce că reducerea drastică a efectivelor militare americane făcea aproape imposibilă o încercare de contraatac şi, cu toate că ferestrele Pentagonului rămâneau luminate până noaptea târziu, era limpede că situația din Arhipelagul Marianelor îi depăşea. În replică, alți observatori care izbuteau să-şi croiască drum până în fața unui car de reportaj în funcțiune declarau că Administrația va face tot ce îi va, sta în putință pentru a calma şi a stabiliza situația. De aici, acea iluzie de normalitate menită să camufleze slăbiciunea poziției Americii.

— Ne ceri să nu facem nimic? întrebă Golovko exasperat.

— E războiul nostru. Dacă acționați prea repede, veți alerta China, iar aceasta, la rândul ei, Japonia.

De fapt, ce ar putea face? se întrebă Ryan. Armata ruşilor era într-o situație şi mai proastă decât cea americană. Tot ce ar fi putut face ar fi fost să trimită avioane de luptă în Siberia de Est. Dacă deplasau trupe de infanterie pentru a întări pozițiile formațiunilor de grăniceri, riscau o ripostă din partea chinezilor.

— Sateliții voştri indică acelaşi lucru ca şi ai noştri, Serghei.

China nu şi-a mobilizat trupele.

— Deocamdată, replică tăios bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Aşa este. Deocamdată. Şi, dacă ne jucăm cărțile cum trebuie, nici nu se va întâmpla aşa ceva.

Ryan făcu o pauză scurtă.

— Ați mai primit informații despre rachetele acelea?

— Am pus sub supraveghere mai multe zone. Ni s-a confirmat că cele de la Yoshinobu sunt folosite exclusiv în scopuri civile. Este probabil doar o fațadă pentru testări militare, dar nu mai mult decât atât. Specialiştii noştri sunt foarte optimişti în privința asta.

— E emoționant cât pot fi de optimişti, interveni ironic Ryan.

— Ce ai de gând să faci, Jack? întrebă şeful RVS fără ocolişuri.

— Chiar în clipa asta când stăm de vorbă, Serghei Nikolaevici, ai noştri le comunică răspicat că ocuparea insulelor este inacceptabilă din punctul nostru de vedere.

Jack inspiră adânc şi se strădui să țină seama de faptul că, fie că-i plăcea, fie că nu, trebuia să aibă încredere în interlocutorul său.

— Şi că, dacă nu pleacă de bunăvoie, vom găsi un mijloc de a-i obliga să o facă.

— Dar cum? întrebă rusul, plecând ochii pe raportul întocmit de experții militari din Ministerul Apărării, aflat la mică distanță de biroul lui.

— Nu-i aşa că acum zece-cincisprezece ani le-ai spus liderilor voştri politici că aveau de ce să se teamă de noi?

— Aşa cum ați făcut şi voi.

— Acum suntem puțin mai norocoşi. Ei nu se tem de noi. Îşi închipuie că au câştigat deja lupta. Deocamdată nu-ți pot spune mai multe. Poate mâine. Ți-am expediat instrucțiunile pe care trebuie să le prezinți oamenilor tăi.

— O voi face negreşit, promise Serghei.

— Guvernul meu va respecta dorințele locuitorilor de pe toate acele insule, repetă ambasadorul, care apoi rosti cu condescendență: E posibil, de asemenea, să acceptăm diferențierea statutului Insulei Guam şi al celorlalte insule din Arhipelagul Marianelor. America este în fond prezentă acolo de aproape o sută de ani, recunoscu el pentru prima dată.

Adler luă act de această afirmație fără ca un muşchi să i se clintească pe față, aşa cum o cereau regulile negocierilor.

— Domnule ambasador, locuitorii acestor insule sunt cetățeni americani şi asta din propria lor voință.

— Vor mai avea ocazia să-şi exprime opinia. Guvernul dumneavoastră consideră că autodeterminarea se acordă o singură dată? Mi se pare ciudat din partea unei țări cu o veche tradiție a imigrării şi emigrării. Aşa cum v-am mai spus, vom fi întru totul de acord cu dubla cetățenie a locuitorilor care preferă să-şi păstreze paşapoartele americane. Dacă se hotărăsc să părăsească arhipelagul, îi vom despăgubi pentru bunurile imobile lăsate în urmă şi...

Ambasadorul îşi continuă discursul până la sfârşit pe acelaşi ton.

Adler remarcase de nenumărate ori că vocabularul diplomatic era o combinație perfectă a limbajului folosit față de copiii mici şi a celui cu care i te adresezi soacrei. Era plictisitor şi obositor. Exasperant, dar necesar. Cu o clipă în urmă Japonia cedase puțin. Nu era cu totul surprinzător. Cook îi smulsese informația lui Nagumo cu o săptămână în urmă, iar acum aceasta se afla pe masă. Asta era bine. Mai prost era că japonezii aşteptau acum ca el să ofere ceva în schimb. Regulile diplomației se bazau pe compromisuri. Nu primeai niciodată ceea ce doreai şi nu-i dădeai adversarului tot ceea ce ar fi vrut. Problema era că diplomația pornea de la ideea preconcepută că nici una dintre părți nu va fi vreodată nevoită să renunțe la lucrurile de importanță vitală – şi că ambele vor recunoaşte care erau acelea. Dar se întâmpla foarte frecvent să nu o facă şi atunci demersul diplomatic era sortit eşecului, spre dezamăgirea celor care credeau nejustificat că războaiele erau întotdeauna opera unor diplomați lipsiți de abilitate. De cele mai multe ori, erau consecința incompatibilității intereselor naționale, care putea face orice compromis imposibil. Deci, ambasadorul aşteptă ca Adler să cedeze puțin teren.

— În numele meu personal, trebuie să vă informez că sunt extrem de mulțumit de faptul că recunoaşteți dreptul necondiționat al locuitorilor din Guam de a rămâne mai departe cetățeni americani. De asemenea, sunt bucuros că țara dumneavoastră va permite locuitorilor din nordul arhipelagului să-şi hotărască singuri soarta. Îmi puteți da asigurarea că țara dumneavoastră va accepta rezultatul alegerilor?

— Credeam că am clarificat acest aspect, replică ambasadorul, neştiind dacă va câştiga ceva.

— Iar alegerile vor fi...

— Vor fi desigur deschise tuturor locuitorilor insulelor. Ca şi țara dumneavoastră şi a mea crede în sufragiul universal. De fapt, vom mai face o concesie. În Japonia poate vota oricare cetățean care a împlinit vârsta de douăzeci de ani, dar în cazul acestor alegeri vom coborî limita de vârstă la optsprezece. Nu am dori ca cineva să protesteze spunând că am organizat un plebiscit fals.

Ce nemernic isteț, mormăi Adler în gând. De altfel, ar fi trebuit să se aştepte la asta. În felul acesta, vor putea vota toți soldații prezenți pe insulă, fără a stârni bănuieli din partea observatorilor străini. Ba dimpotrivă, li se va părea un gest lăudabil. Adjunctul Secretarului de Stat dădu din cap ca şi cum ar fi fost uimit, iar apoi îşi notă ceva în carnet. De partea cealaltă a mesei, ambasadorul îl privea, satisfăcut de reuşita sa personală. Durase destul de mult timp.

— E foarte simplu, zise consilierul pe problemele de securitate națională. Sunteți dispuşi să ne ajutați?

Şedința nu se anunța plăcută pentru nici unul din cei prezenți. Începuse cu nişte explicații date de un jurist din cadrul Departamentului Justiției referitoare la modul în care se aplica pedeapsa pentru spionaj, prevăzută la articolul 18 din Codul Penal al SUA, tuturor cetățenilor americani şi la faptul că libertatea presei şi cea de exprimare nu puteau constitui un pretext pentru violarea acestui statut.

— Ne cereți să mințim împreună cu dumneavoastră, zise unul dintre ziariştii mai în vârstă.

— Exact.

— Avem nişte obligații profesionale…

— Sunteți cetățeni americani, le reaminti Jack. Ca şi locuitorii acestor insule. Sarcina mea nu este aceea de a exercita drepturile la care vă gândiți acum. Sarcina mea este de a vă garanta aceste drepturi, dumneavoastră şi tuturor cetățenilor din țara asta. Cu sau fără ajutorul dumneavoastră. Dacă ne ajutați, ne vom putea îndeplini misiunea mai uşor, mai repede, mai ieftin şi cu mai puțină vărsare de sânge. Dacă ne refuzați, atunci probabil că vor avea de suferit mai mulți oameni.

— Mă îndoiesc că Maddison şi alții s-au gândit vreodată că presa americană va ajunge să-l ajute pe inamic pe timp de război, interveni o doamnă de la Departamentul Justiției.

— N-am face asta niciodată, protestă un bărbat de la NBC. Însă, pe de altă parte…

— Doamnelor şi domnilor, nu am timp să mă lansez în discuţii pe marginea legislaţiei constituţionale. E o problemă de viaţă şi de moarte, în adevăratul sens al cuvântului. Guvernul vă solicită ajutorul. Dacă refuzaţi, mai devreme sau mai târziu va trebui să daţi socoteală în faţa poporului american.

Jack se întrebă dacă mai îndrăznise cineva să-i ameninţe în felul acesta. De fapt, era un joc cinstit, cu toate că se aştepta ca ziariştii să vadă lucrurile diferit. Sosise momentul să le întindă ramura de măslin.

— Îmi asum toată responsabilitatea. Dacă acceptaţi să ne ajutaţi, vă promit că nu va afla nimeni.

— Glumiţi. O să se afle, protestă reportera de la CNN.

— În cazul acesta, le veţi explica concetăţenilor voştri că aţi procedat ca nişte adevăraţi patrioţi.

— Nu la asta m-am referit, domnule doctor Ryan.

— Eu, da, spuse Jack, surâzând. Mai gândiţi-vă. Ce vi se va întâmpla? Şi-apoi, cum credeţi că va transpira ce s-a vorbit aici? Cine va pălăvrăgi?

Jurnaliştii erau, prin natura meseriei lor, nişte oameni destul de cinici, care sesizară imediat ironia din cuvintele sale. Însă afirmaţia anterioară îi atinsese într-un punct sensibil. Se aflau într-un mare impas profesional, din care trebuiau să iasă. În consecinţă, începură să privească lucrurile dintr-un unghi diferit. În cazul de faţă, cel al afacerilor. Ar fi însemnat un refuz de a veni în sprijinul ţării într-un moment de impas, chiar dacă ei se încăpăţânau să se prevaleze de cerinţele principiilor şi eticii profesionale – mă rog, telespectatorii nici nu erau atât de impresionaţi de aceste cuvinte sforăitoare pe cât ar fi trebuit să fie. Ryan nu le cerea prea mult. Doar un singur lucru şi, dacă erau destul de isteţi, nu va afla nimeni, niciodată.

Directorii departamentelor de ştiri ar fi preferat să părăsească imediat încăperea, pentru a se putea consulta în tihnă, dar prilejul nu li se oferi şi nici unul dintre ei nu avu curajul să vină cu o astfel de propunere. Aşa că cei cinci ziarişti se mulţumiră a se privi, dând din cap.

O să ne-o plăteşti într-o bună zi, păreau să spună privirile lor, întoarse spre Ryan. Acesta se simţi pregătit să-şi asume riscul.

— Vă mulţumesc.

După ce ultimul jurnalist ieşi din încăpere, Ryan porni spre Cabinetul Oval.

— Am reuşit, îl anunţă el pe preşedinte.

— Îmi pare rău că n-am fost acolo să te sprijin.

— Se apropie alegerile.

Mitingul electoral de la Iowa era programat peste două săptămâni, apoi venea cel de la New Hampshire şi, cu toate că în sânul partidului său nu avea nici un adversar, Durling ar fi preferat să se afle cât mai departe. În acelaşi timp, nu îşi putea permite să stârnească presa. În fond, pentru asta avea un consilier pe problemele de securitate națională. Oficialitățile alese puteau fi oricând înlocuite.

— După ce se termină totul…

— Înapoi la golf? Am nevoie de exercițiu fizic.

Acesta era încă un lucru pe care îl aprecia la Ryan. Nu se dădea în lături să facă din când în când câte o glumă, deşi ochii îi erau la fel de încercănați ca ai preşedintelui. Era un motiv în plus pentru a-i fi recunoscător lui Bob Fowler şi poate un argument pentru a regreta afilierea politică pe care o alesese Ryan.

— Doreşte să vă ajute, zise Kimura.

— Cel mai bun mod de a o face, replică Clark, este să se poarte absolut normal. Este un om onorabil. Țara voastră are nevoie de un glas moderat.

Instrucțiunile nu prea concordau cu cele la care se aşteptase, însă nu putea decât să spere că cei de la Washington ştiau ce făceau. Primiseră ordinele prin intermediul serviciului lui Ryan, însă asta nu era o consolare.

— Mulțumesc. Nu aş vrea să-i pun viața în primejdie.

— E mult prea valoros pentru asta. Poate că America şi Japonia vor ajunge la o soluție diplomatică.

Deşi Clark nu era convins de asta, ştia că asemenea cuvinte sunau plăcut în urechile diplomaților.

— În cazul acesta, guvernul condus de Goto va cădea şi eventual Koga-san îşi va recăpăta poziția pe care a ocupat-o.

— Dar din câte am auzit, Goto nu este dispus să capituleze.

— Aşa am auzit şi eu, dar lucrurile se pot schimba. În orice caz, aceasta este rugămintea noastră față de Koga. Orice întâlnire ulterioară între noi ar fi periculoasă, continuă „Klerk”. Vă mulțumesc pentru colaborare. Dacă vom mai avea nevoie de dumneavoastră, vă vom contacta prin canalele cunoscute.

Pentru a-şi arăta recunoştința, Kimura plăti consumația înainte de a se ridica să plece.

— Asta-i tot? întrebă Ding.

— Cineva acolo sus crede că e suficient, iar noi avem şi altele de făcut. Înapoi pe cai, îşi zise Chavez. Chiar dacă nu înțelegeau instrucțiunile, cel puțin le primiseră. Era zece dimineața, ora locală. De îndată ce ieşiră în stradă se despărțiră şi îşi petrecură câteva ore bune cumpărând telefoane celulare, câte trei din fiecare model digital, după care se reîntâlniră în locul stabilit. Telefoanele erau nişte aparate compacte, care intrau uşor în buzunarul cămăşii, fără a atrage privirile.

Nomuri făcuse deja acelaşi lucru, dând o adresă fictivă din Hanamatsu, aceeaşi care figura pe cărțile de credit şi pe permisul de conducere. Nu ştia exact ce se petrecea, cu excepția faptului că avea mai puțin de treizeci de zile pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea din această țară. Acum trebuia să se întoarcă la baia publică, după care avea să dispară fără urmă.

— Am o singură întrebare, zise Ryan încet.

Privirea lui avu darul de a-i nelinişti imediat pe Trent şi Fellows.

— Ne mai fierbi mult? îndrăzni Sam.

— Sunteți informați de greutățile pe care le întâmpinăm în Pacific.

Trent se foi neliniştit în fotoliu.

— Dacă te referi la faptul că nu avem destui cai să...

— Depinde de ce cai folosim, replică Jack, punându-şi o clipă pe gânduri vizitatorii.

— Se poate fără mănuşi? întrebă Al Trent.

Ryan încuviință din cap.

— Evident. Ne veți face greutăți?

— Depinde la ce te referi. Explică-ne, spuse Fellows pe un ton categoric.

Ryan se conformă.

— Sunteți dispuşi cu adevărat să mergeți atât de departe? întrebă Al Trent.

— Nu avem de ales. Desigur, ar fi frumos să ieşim pe câmpul de luptă cu cavaleria şi altele de genul ăsta, dar nu uitați că nu avem cai. Preşedintele doreşte să ştie dacă şi Congresul îl va sprijini. Veți fi singurii care vor şti adevăratele dedesubturi. Dacă sunteți de partea noastră, toți ceilalți de la Capitol Hill vă vor urma exemplul.

— Şi dacă nu vă reuşeşte planul? întrebă sceptic Fellows.

— Atunci vom cădea cu toții, inclusiv voi.

— Vă vom sprijini, promise Trent. Joci un joc foarte periculos,

prietene.

— Adevărat, recunoscu Ryan, gândindu-se la câte vieți depindeau de succesul acțiunii.

Ryan îşi dădu seama că Trent se referea mai ales la aspectul politic, dar îşi impuse să lase acele gânduri deoparte. Nu o putea recunoaşte, desigur, pentru că Trent ar fi luat-o drept un semn de slăbiciune. Era uimitor în câte privințe nu reuşeau să fie de acord. Important era însă că îi smulsese promisiunea.

— Ne veți ține la curent?

— În limitele permise de lege, replică Jack, surâzând.

Legea prevedea ca de fiecare dată Congresul să fie informat după încheierea acțiunilor „neortodoxe”.

— Şi cum rămâne cu ordinul executiv?

Era vorba de un ordin emis pe timpul Administrației Ford, care interzicea serviciilor de informații ale țării să se implice în comiterea unor asasinate.

— Avem un amendament, replică Ryan. Legea nu se aplică pe timpul ostilităților.

Un astfel de act era emis de preşedinte şi însemna că legea spunea ceea ce înțelegea preşedintele că spunea. Pe scurt, tot ceea ce propusese Ryan până în prezent era absolut legal, atâta vreme cât se bucura de acceptul Congresului. Era straniu, dar asta era o caracteristică a democrației.

— Deci cu asta am pus punctul pe „i”, rosti Trent, schimbând o privire cu Fellows.

Amândoi îl urmăriră pe Ryan ridicând receptorul şi formând un număr.

— Aici Ryan. Treceți la treabă.

Prima mutare era de ordin electronic. În ciuda protestelor revoltate ale comandamentului, trei echipe de filmare îşi instalară camerele de luat vederi pe marginea docului unde stăteau navele Enterprise şi John Stennis.

— Nu ni se permite să filmăm la pupa navelor, dar, potrivit unor surse din interior, se pare că pagubele sunt mult mai mari decât se vede, anunțară toți reporterii la unison.

După încheierea reportajului live, aparatura fu demontată şi mutată în altă poziție, pentru alte câteva cadre. Erau doar imagini de fundal, ce lăsau să se vadă navele şi şantierul în ansamblu, fără ca vreunul dintre reporteri să apară în prim-plan. Rolele de film fură apoi înmânate mai departe, spre prelucrare şi refolosire.

— Astea sunt două nave terminate, remarcă sumbru Oreza.

Fiecare dintre ele avea un tonaj mai mare decât aveau în total navele Pazei de Coastă, iar marina militară, deşteaptă cum era, îşi permisese luxul de a le vedea scoase din circulaţie. Căpitanul de marină în retragere simţea că sângele începea să-i pulseze în tâmple.

— Cât durează să le repare? se interesă Burroughs.

— Câteva luni. Foarte mult. Să zice, şase luni… chiar în sezonul taifunurilor.

Navlositorul îşi dădu seama brusc cât de agitat era. Pe măsură ce se gândea mai mult la cele văzute, nervozitatea devenea din ce în ce mai accentuată. În afară de asta, nu se simţea în largul lui nici la gândul că insula ar fi putut fi asaltată de puşcaşii marini. Iată-l izolat pe o colină, faţă în faţă cu o baterie de rachete sol-aer, care puteau fi lansate dintr-o clipă în alta. Poate că nu era totuşi o idee rea să-şi vândă proprietatea în schimbul unui milion de dolari. Cu o asemenea sumă şi-ar fi putut cumpăra o casă nouă, o altă şalupă şi şi-ar fi putut petrece restul vieţii pescuind liniştit în largul coastelor Floridei.

— Ştii, dacă vrei, poţi pleca de-aici cu avionul.

— Dar ce-i graba asta?

Posterele electorale fuseseră deja tipărite şi afişate. Postul local de televiziune prezenta din oră în oră ultimele noutăţi privind viitorul Insulei Saipan. Dacă era posibil aşa ceva, insula părea şi mai calmă acum. Turiştii japonezi erau extrem de politicoşi, iar soldaţii nu mai purtau arme. Vehiculele militare erau folosite la repararea drumurilor. Soldaţii vizitau şcolile, stând de vorbă amical cu copiii. Practic, peste noapte fuseseră amenajate două noi terenuri de base-ball şi înfiinţată o nouă ligă. Se zvonea că două echipe japoneze din prima ligă îşi vor începe antrenamentele de primăvară pe Insula Saipan, pentru acest eveniment urmând a fi construit un nou stadion; se şoptea, de asemenea, că nu era exclus ca şi Saipanul să-şi aibă foarte curând propria sa echipă. Desigur, era logic, îşi zise Oreza. Saipan era mai aproape de Tokio decât era Kansas City de New York. Asta nu însemna că locuitorii insulei erau încântaţi de invadatorii lor. Însă nu întrezăreau nici o posibilitate de salvare şi, ca mai toţi oamenii ajunşi în astfel de situaţii, se resemnaseră. Japonezii, dinspre partea lor, se străduiau ca să le facă viaţa cât mai plăcută.

În prima săptămână de după ocupaţie, mitingurile de protest se

repetaseră zilnic. Însă generalul Arima, comandantul armatei japoneze, însoțit de echipe de filmare, se întâlnise cu fiecare dintre grupurile protestatare şi îi invitase pe lideri în biroul lui pentru discuții care, nu de puține ori, fuseseră transmise în direct. Aceste prime contacte fuseseră urmate de altele, mai sofisticate. Astfel, fusese organizată o conferință de presă amplă, cu participarea unor membri ai guvernului şi a unor oameni de afaceri, care explicaseră mai pe îndelete câți bani investiseră în insulă şi prezentaseră nişte grafice, pentru a demonstra dimensiunile schimbării pe care o aduseseră, neuitând să adauge că pe viitor îşi vor continua strădaniile în acest sens. Nu se putea spune că risipiseră resentimentele, însă se arătaseră toleranți față de ele, promițând în stânga şi-n dreapta că vor respecta rezultatele alegerilor ce urmau să se țină foarte curând. Şi noi trăim aici, repetaseră ei întruna. Şi noi trăim aici.

Nu trebuiau să abandoneze speranța, îşi spuse Oreza. Mâine aveau să se împlinească două săptămâni, dar până acum nu auziseră altceva decât comentarii despre negocierile acelea blestemate. De când accepta America să negocieze în situații atât de grave? Poate că acesta era primul semn evident al neputinței țării sale, care îl copleşea cu un sentiment de zădărnicie. Nu riposta nimeni. Spuneți-ne că guvernul încearcă măcar să facă ceva, ar fi vrut să-i strige amiralului aflat la celălalt capăt al firului.

— Fir-ar să fie!

Oreza intră în salon, introduse bateriile în telefon, trase antena prin orificiul din castronul metalic şi formă numărul.

— Amiralul Jackson, auzi el vocea cunoscută.

— Sunt Oreza.

— Ai ceva nou de raportat?

— Da, domnule amiral. Cum se vor desfăşura alegerile.

— Nu înțeleg, domnule căpitan Oreza.

— Am văzut la emisiunea transmisă de CNN că avem două nave puse pe butuci. Spuneau că nu se poate face nimic pentru ele. Doamne, Dumnezeule, domnule amiral, când argentinienii au ocupat nenorocitele acelea de Insule Falkland, englezii tot au declarat că nu vor ceda în fața lor. Acum n-am auzit nimic asemănător. Ce dracu' trebuie să credem?

Jackson îşi cântări bine cuvintele înainte de a răspunde.

— Nu cred că e nevoie să-ți reamintesc regulile privind păstrarea secretului militar. Treaba dumitale este să ne furnizezi informații.

— Nu auzim altceva decât cum se vor organiza alegerile. Acum au camuflat lansatorul de rachete instalat la est de noi...

— Ştiu. Şi mai ştiu că radarul de pe Muntele Takpochao funcţionează, iar la aeroport şi la Kobler se află vreo patruzeci de avioane de luptă. La Baza Andersen, din Guam sunt încă şaizeci. La est de dumneata patrulează şase nave şi un petrolier este în drum spre ele, pentru realimentare. Mai doreşti să afli ceva?

Chiar dacă Oreza ar fi fost „reţinut” – un termen politicos pentru „arestat” – lucru de care Jackson se îndoia, nimic din ceea ce îi spusese nu era un secret. Toată lumea ştia că America avea sateliţi de recunoaştere. Pe de altă parte, Oreza trebuia să ştie că Jackson era la zi cu informaţiile şi, mai mult, că era interesat de ceea ce se petrecea acolo. Se simţi puţin ruşinat când continuă.

— Domnule căpitan, mă aşteptam la mai mult din partea dumitale.

Răspunsul însă îi risipi stânjeneala.

— Asta voiam să aud, domnule amiral.

— Dacă se întâmplă ceva nou, sună-mă.

— Am înţeles, domnule.

Jackson întrerupse legătura şi luă un raport proaspăt sosit despre situaţia lui Johnnie Reb.

— Încă puţină răbdare, domnule căpitan, murmură el.

Era timpul să se întâlnească cu oamenii sosiţi de la Baza MacDill, care purtau uniformele verzi ale armatei terestre. Nu ştia că îl vor face să retrăiască ceea ce văzuse cu câteva luni în urmă.

Bărbaţii trebuiau să fie vorbitori de spaniolă şi să aibă trăsături iberice. Din fericire, asta era simplu. Fu apoi chemat de la Langley un expert în falsificarea documentelor, care sosi la Fort Stewart cu tot ceea ce era necesar, inclusiv zece paşapoarte în alb. Pentru a se simplifica lucrurile, bărbaţii urmau să se folosească de numele lor reale. Primul care se aşeză în faţa aparatului de fotografiat fu sergentul Julio Vega, îmbrăcat în cel mai bun costum pe care îl avea.

— Nu zâmbi, îi spuse tehnicianul CIA. Europenii nu obişnuiesc să zâmbească în fotografiile pentru paşaport.

— Am înţeles, domnule.

Era poreclit de camarazi Oso, ursul, dar nu le permitea decât celor apropiaţi să-i spună astfel. Pentru ceilalţi militari din compania Foxtrot, batalionul al doilea, regimentul 175 al trupelor de comando, el nu era decât „sergentul-major”, cunoscut pentru

cutezanța și experiența sa, care urma să-și ajute căpitanul în misiunea pentru care se oferise voluntar.

— În plus, ai nevoie de haine mai bune.

— Cine mi le cumpără? întrebă Vega, zâmbind cu gura până la urechi, după ce fusese imortalizat în fotografie cu chipul încruntat pe care îl rezerva de obicei soldaților ce nu îi îndeplineau corespunzător ordinele.

Aici nu va fi cazul, își spuse el. Erau în total opt băieți, specializați în lupta de comando (ca toți cei din trupele de asalt), oameni care participaseră direct la lupte duse într-un colț sau altul al lumii și care – lucru neobișnuit pentru militarii din regimentul 175 – nu își tunseseră părul la zero. Vega își aminti de un alt grup, asemănător acestuia și zâmbetul i se șterse de pe chip. Unii dintre aceia nu mai apucaseră să se întoarcă vii din Columbia.

Vorbitori de spaniolă, își zise el, în timp ce ieșea din cameră. Probabil că spaniola era limba vorbită în Arhipelagul Marianelor. Ca majoritatea subofițerilor în vârstă ai armatei, își dăduse bacalaureatul la seral, alegând ca subiect pentru lucrarea de diplomă istoria militară – așa i se păruse potrivit pentru cineva cu o profesie ca a lui și, în plus, toate cheltuielile fuseseră suportate de armată. Dacă spaniola era într-adevăr limba vorbită în insulele acelea, atunci avea un motiv în plus pentru a se gândi în termeni optimiști la misiunea care-i aștepta. Denumirea acesteia, pe care o aflase accidental, într-o discuție cu căpitanul Diego Checa, era la rândul ei suspectă. Misiunea purta denumirea ZORRO, ceea ce îl amuzase atât de tare pe căpitan, încât își permisese să i-o dezvăluie sergentului-major. La urma urmei, adevăratul nume al legendarului Zorro fusese Don Diego. El personal uitase prenumele banditului, însă superiorul său, nu. Și atunci, cu un nume ca ăsta – Vega – cum puteam refuza participarea la o astfel de misiune? se întrebă Oso.

Noroc că era în formă, își zise Nomuri. Aici îți era greu chiar și să respiri. Majoritatea vizitatorilor occidentali alegeau orașele mari din Japonia și nu aveau ocazia să constate că țara avea un relief muntos, comparabil cu cel din Colorado. Tochimoto era o mică așezare înconjurată de coline, care iarna lâncezea, iar în timpul verii înflorea, asaltată de grupuri de orășeni plictisiți de monotonia orașelor și dornici de schimbarea oferită de provincie. Acum cătunul trăsese practic obloanele, însă Chet reuși în final să

găsească un loc de unde închirie un mic vehicul de teren, explicându-i proprietarului că trebuia să se deplaseze undeva pentru câteva ore. După ce îi înapoie restul şi îi dădu un rând de chei, omul îl avertiză grav, însă pe un ton politicos, să fie precaut şi să nu se abată din drum. Nomuri îi mulţumi amabil şi porni la drum, urmând cursul râului Taki – mai degrabă un pârâu pitoresc decât un râu – şi îndreptându-se spre munţi. După prima oră de mers, opri motorul şi rămase nemişcat, ascultând.

Nu se auzea nimic. Nu zărise nici o urmă de roată în noroiul drumeagului ce şerpuia de-a lungul pinului, cabanele de vară pe lângă care trecuse păreau nelocuite şi, cu excepţia rafalelor de vânt, nimic nu tulbura tăcerea profundă. Pe hartă era însemnat un vad, practicabil în acest sezon al anului, situat la o distanţă de două mile, care îi uşura drumul spre Shiraishi. Ca majoritatea masivelor muntoase şi acesta avea versanţii erodaţi de trecerea timpului şi de intemperiile care săpaseră în piatră o mulţime de viroage înguste, însă Muntele Shiraishi se putea mândri cu o vale de o mare frumuseţe, nealterată încă de prezenţa omului. Era un loc potrivit pentru excursiile grupurilor de cercetaşi, dornici de a se pierde în splendoarea naturală a locului rămas printre puţinele neatinse de civilizaţie. Nomuri înclina totuşi să creadă că zona era lipsită de resurse minerale suficient de valoroase pentru a justifica construirea unei căi ferate sau a unei şosele. În afară de aceasta, se găsea la o distanţă de o sută de mile de Tokio, ceea ce, practic vorbind, era ca şi cum s-ar fi aflat în Antarctica.

Nomuri coti spre sud şi urcă o pantă lină, ce ducea spre vârf. În timp ce privea în jur, ascultând cu atenţia încordată, zări o construcţie neterminată, puţin mai jos faţă de locul în care se afla. Nu se zărea nici o dâră de fum sau de abur din vreo saună ascunsă privirii, nici vreun zgomot suspect. Nomuri zăbovi încă treizeci de minute, scrutând împrejurimile cu binoclul, fără să se grăbească, iar apoi se întoarse spre nord şi spre vest, convingându-se de faptul că era absolut singura fiinţă umană din zonă. Într-un târziu, mulţumit, se întoarse la maşină şi porni înapoi, pe drumul ce ducea spre orăşel.

— Nu vine nimeni pe aici în sezonul acesta, îi spuse agentul de închirieri când ajunse înapoi, spre asfinţitul soarelui. Pot să vă ofer un ceai?

— *Dozo,* răspunse agentul CIA şi acceptă ceaiul, înclinându-se politicos. E minunat aici.

— Aţi fost foarte înţelept că aţi venit în această perioadă a

anului. Vara copacii sunt înfrunziți şi totul este încântător, însă chestiile astea – arată spre motocicletele parcate alături – fac un zgomot care tulbură liniştea muntelui. Deşi, trebuie să recunosc, cu ele îmi câştig pâinea.

— O să revin neapărat. La serviciu am o viață foarte agitată. Aş veni aici să mă bucur de puțină linişte.

— Poate o să vă convingeți şi câțiva prieteni, sugeră bărbatul.

Era limpede că avea nevoie de bani pentru a putea supraviețui în sezonul mort.

— Bineînțeles, aşa voi face, îl asigură Nomuri.

Localnicul îşi luă rămas-bun cu o plecăciune prietenoasă.

Ofițerul CIA urcă în maşină şi demară spre Tokio. Nu găsise nici o explicație pentru faptul că Agenția îi încredințase o misiune atât de plăcută.

— Voi chiar sunteți de acord cu asta? îi întrebă Jackson pe cei de la SOCOM.

— E cam târziu pentru regrete, Robby, remarcă unul din ofițerii mai în vârstă. Dacă sunt atât de proşti încât permit oricărui civil american să se plimbe liber prin țară, de ce n-am profita?

— Pe mine mă îngrijorează totuşi intercalarea, zise reprezentantul aviației militare, privind pe rând harta aviatică şi fotografiile luate din satelit. Datele sunt bune – la naiba, referințele de navigație sunt chiar excelente – însă cineva ar trebui să se ocupe puțin de avioanele acelea de observare, ca să putem reuşi.

— Am prevăzut şi asta, îl asigură comandantul forțelor aeriene de luptă. Vom lumina cerul şi, în plus, vă puteți folosi de intervalul acesta, adăugă el, arătând un punct de pe cea de-a treia hartă.

— Ce fac echipajele de pe elicoptere? întrebă Robby.

— Deocamdată lucrează pe simulatoare. Cu puțin noroc, se vor putea odihni în avion.

Simulatorul de misiuni era destul de veridic ca să păcălească auzul lui Sandy Richter. Aparatul era ceva între noul joc video al mezinului său şi un simulator de avion, iar casca supradimensionată pe care o purta era la fel ca aceea purtată pe aparatele Comanche, însă mult mai sofisticată. Ceea ce inițial, pe vremea aparatelor AH-64 Apache, fusese un afişaj unidimensional se transformase acum într-o imagine panoramată, încastrată în casca pe care o purtai pe cap. Mai avea nevoie de anumite îmbunătățiri, însă chiar şi aşa îi oferea o vedere clară a imaginii

generate de computer, împreună cu toate datele de zbor. Mâna îi era încleştată pe manşa elicopterului imaginar, pe care-l pilota deasupra apei, în direcția inamicului.

— Ne apropiem de defileu, îşi anunță el colegul de pe bancheta din spate, care în realitate stătea chiar alături de el, pentru că simulatorul nu necesita un asemenea grad de fidelitate.

În lumea aceasta artificială, vedeau ceea ce vedeau indiferent de locul în care erau aşezați. Totuşi, cel de alături dispunea de două instrumente în plus.

Ceea ce vedeau în căşti era produsul a şase ore intensive de lucru pe calculator. Fuseseră analizate, sortate şi prelucrate mai multe fotografii luate din satelit, care în final rezultaseră într-o imagine tridimensională, puțin neclară, asemănătoare celei video.

— Localitate spre stânga.

— Am înțeles. Am localizat-o.

Ceea ce vedea era o pată de culoare albastru fluorescent care în realitate ar fi trebuit să fie galben-portocalie, din cauza luminilor cu cuarț. Imediat mări altitudinea peste cea de optsprezece metri la care zburase până atunci. Trase manşa într-o parte şi toți cei prezenți în camera obscură văzură consternați cum cei doi se apleacă sub acțiunea forței gravitaționale care, în realitate, nu exista decât în memoria computerului care înscenase tot filmul acțiunii. Poate că ar fi râs amuzați, însă cu cineva de talia lui Sandy Richter nu îşi permiteau aşa ceva.

Imediat ce trecu de linia coastei imaginare, începu să urce creasta muntoasă, continuând să zboare paralel cu coama. Fusese ideea lui Richter. Văile râurilor care se vărsau în Marea Japoniei erau presărate cu localități, străzi şi case vizibile. Pilotul îşi făcuse socoteala că era de preferat să nu-şi facă simțită prezența acustic, limitându-se doar la ceea ce vedea. Într-o situație reală, ar fi putut face față situației, însă de data aceasta nu avea de-a face cu realul.

— Se apropie câteva avioane de luptă, îi anunță o voce feminină, aşa cum s-ar fi întâmplat şi în realitate.

— Reducem altitudinea, îi răspunse Richter vocii artificiale, apoi făcu manevrele necesare pentru a coborî sub nivelul coastei muntoase. Iubito, dacă eşti în stare să mă găseşti la cinci metri de la nivelul solului, mă dau bătut.

— Sper că e adevărată chestia cu invizibilitatea.

Primele rapoarte trădau o mare îngrijorare față de capacitatea de detectare a radarului japonez F-15. Reuşise să doboare un bombardier B-I şi să producă avarii mari altuia, dar nimeni nu ştia

cum.

— O să aflăm noi.

Ce-ar fi putut spune pilotul? De data asta, computerul era acela care decidea dacă avionul pe care-l pilotau era sau nu invizibil. Ultima oră de zbor decursese normal, dar fusese destul de ostenitoare pentru ca, la sfârşit, Richter să nu-şi dorească altceva decât un duş bun, deşi ştia că era puţin probabil să găsească aşa ceva acolo unde mergeau. De mai mare folos le-ar fi fost nişte schiuri.

— Şi dacă ceilalţi…

— Păi, în cazul ăsta va trebui să ne obişnuim să mâncăm orez.

Nu îţi puteai face griji pentru toate. După ce se aprinseră luminile, cei doi piloţi îşi scoaseră căştile şi Richter se pomeni aşezat într-o cameră de dimensiuni medii.

— O incursiune plină de succes, declară maiorul care condusese exerciţiul. Domnilor, sunteţi pregătiţi pentru o mică excursie?

Richter luă un pahar cu apă rece de pe măsuţa din fundul sălii.

— N-am crezut niciodată că voi zbura atât de departe.

— Ce se întâmplă cu restul materialelor? se interesă colegul său.

— Vor fi încărcate când ajungeţi acolo.

— Şi cum plecăm? întrebă Richter.

— Puteţi alege între două variante. Poate chiar trei. Nu ne-am decis încă. Vă vom comunica în curând hotărârea noastră, îl asigură ofiţerul de la SOCOM.

Surpriza plăcută era aceea că aparent toţi locuiau în apartamente de bloc. Era de aşteptat, îşi zise Chavez. Bogătaşii, ca aceia cu care aveau de-a face acum, îşi puteau permite să închirieze un etaj întreg din vârful oricărui zgârie-nori. Asta le dădea celor din clasa lor o senzaţie de grandoare, provocată de faptul că puteau privi de sus pe oricine, ca locatarii din blocurile-turn ale Los Angelesului copilăriei sale, petrecută într-un ghetou mizer. Totuşi, nici unul dintre ei nu făcuse armata. Nu făceau parte dintre aceia care doreau să se evidenţieze în acest domeniu. Era mai bine acolo, la firul ierbii, printre şobolani şi viermi. Mă rog, fiecare îşi cunoştea limitele, conchise în gând Ding.

Deci, nu aveau altceva de făcut decât să găsească un punct de observaţie înalt. Asta era simplu, mulţumită atmosferei prietenoase care domnea în oraş. Intrară pur şi simplu în primul

bloc-turn care li se păruse potrivit, urcară în ascensor, coborâră la ultimul etaj şi de acolo ieşiră pe acoperiş. Chavez îşi instală aparatul de filmat pe un trepied, reglă distanța şi începu să filmeze. Instrucțiunile le dădeau mână liberă să acționeze chiar şi la lumina zilei, iar vremea li se arăta prielnică, zeii oferindu-le un cer posomorât şi cenuşiu. Întreaga operațiune dură doar o jumătate de oră.

— Ai început să ai încredere în individ? întrebă Chavez după ce coborâră.

— Ding, de-abia am început să am încredere în tine, replică încet Clark, detensionând puțin atmosfera încordată.

38
Rubiconul

— Şi?

Ryan nu îi răspunse imediat, gândindu-se cum să formuleze ceea ce avea de spus. Adler merita să afle ceva. În general, negocierile ar fi trebuit să fie cinstite. Desigur, nu divulgai niciodată întregul adevăr, dar nici nu aveai voie să minți.

— Continuă ca şi până acum, zise consilierul.

— Suntem pe cale să facem ceva.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

— Nu ştim cu mâinile în sân, Scott. Nu au de gând să cedeze, nu-i aşa?

Adler clătină din cap.

— Se pare că nu.

— Încearcă să-i convingi să-şi schimbe poziția, îi sugeră Ryan.

Nu era mare lucru, dar se simțise dator să spună ceva.

— Cook crede că există forțe politice care acționează acolo pentru calmarea situației. Omologul lui japonez i-a dat nişte informații promițătoare.

— Scott, avem acolo doi ofițeri CIA deghizați în ziarişti ruşi. Au luat legătura cu Koga. Nu e prea încântat de evoluția lucrurilor. I-am comunicat să se comporte normal. Nu are rost să-i provocăm vreun rău, dar, dacă... Cel mai bine ar fi să-i spui lui Cook să-l descoasă pe omologul lui care sunt adevărații oponenți din cadrul guvernului şi ce influență ar putea avea. Nu trebuie să divulge sub nici o formă cine este omul nostru de legătură.

— În regulă, o să-i comunic. În rest, mergem pe aceeaşi linie?

— Nu le spune nimic esențial. Mai poți tărăgăna lucrurile?

— Cred că da.

Adler îşi consultă ceasul.

— Azi întâlnirea se ține la noi. Înainte de-a începe, trebuie să stau de vorbă cu Brett.

— Ține-mă la curent.

— Bine.

La Groom Lake nu se luminase încă de ziuă. Două transportoare C-5B rulară încet până la capătul pistei de decolare,

apoi se ridicară în aer. Duceau o încărcătură uşoară, câte trei elicoptere fiecare şi echipamentul aferent, destul de puţin pentru un avion proiectat pentru transportarea a două tancuri. Însă pentru unul dintre ele avea să fie un zbor lung, de peste cinci mii de mile, în condiţii atmosferice grele, care necesita realimentarea pe traseu cu carburantul necesar. Pentru asta era nevoie de un echipaj de rezervă. Membrii echipajului suplimentar îi poftiră pe pasageri spre banchetele mai puţin confortabile dinspre pupa.

Richter se aşeză pe bancheta cu trei locuri şi, de îndată ce avionul se ridică în aer, duse mâna automat la buzunarul uniformei, unde îşi ţinea ţigările – de fapt, unde obişnuia să le ţină cu câteva luni în urmă, înainte de a se lăsa de fumat. Fir-ar să fie. Cum puteai porni la luptă fără să tragi un fum? Resemnat, se lăsă pe spătar şi adormi curând. Nici măcar nu simţi zvâcnirea aparatului când pătrunseră în zona curenţilor puternici de aer, deasupra Munţilor Nevada.

Avionul viră spre nord. Cerul era întunecat şi aşa avea să rămână aproape pe toată durata zborului. Cea mai importantă sarcină a echipajului navigant era de a rămâne treaz şi vigilent. Toate manevrele de zbor erau efectuate de pilotul automat. Ora era înaintată, astfel că zborul nu era perturbat de obişnuitele avioane de pasageri care brăzdau cerul pe timpul zilei. Aveau la dispoziţie toată bolta cerească, aşa cum era, cu pâlcuri de nori destrămaţi, care păreau îngheţaţi în aerul geros. Porniseră către cea mai blestemată destinaţie la care s-ar fi putut gândi vreodată echipajul de rezervă. După ce avionul viră spre sud-vest, ajunse în mai puţin de o oră deasupra Pacificului, îndreptându-se spre Baza Hickam, aparţinând aviaţiei militare.

USS Tennessee ajunse la Pearl Harbor cu o oră mai devreme şi se îndreptă spre o dană liberă, dispensându-se de nava de ghidare a portului şi folosindu-se doar de un remorcher pentru a o tracta până la ţărm. Nu se vedea nici o lumină la bord, manevrele efectuându-se doar la cea împrăştiată de becurile de pe mal. Singurul lucru neaşteptat era prezenţa unui camion-cisternă, alături de maşina oficială şi persoana amiralului – acestea din urmă previzibile, îşi zise comandantul Claggett. De îndată ce pasarela ajunse în dreptul pontonului, comandantul flotei sări pe punte.

— Bun venit pe punte, domnule amiral, rosti comandantul de la postul său de control, după care coborî scara pentru a-l conduce

pe amiral în cabina sa.

— Dutch, mă bucur că ai reuşit să o aduci aici, zise Mancuso cu un surâs temperat puţin de gravitatea situaţiei.

— Sunt încântat că am ocazia să o scot în lume pe fetiţa asta, recunoscu Claggett. Am destul carburant, domnule, adăugă el.

— Trebuie să golim unul din rezervoare.

Fiind atât de voluminos, Tennessee avea mai multe rezervoare pentru combustibilul excedentar.

— De ce?

— Aşa am primit ordin. Mancuso deschise servieta şi scoase ordinul pe care cerneala nu se uscase încă. Veţi porni într-o misiune de luptă specială.

Instinctiv, Claggett fu tentat să riposteze: De ce tocmai eu? însă se abţinu. În schimb, luă mapa şi o deschise, verificând poziţiile programate.

— S-ar putea să am ceva de lucru aici, domnule, remarcă el după ce termină.

— În principiu, nu trebuie să vă faceţi remarcaţi, dar veţi respecta regulile obişnuite.

Potrivit regulii obişnuite, Claggett avea oricând dreptul să procedeze aşa cum credea de cuviinţă, în calitate de comandant.

— Atenţiune! se auzi în megafon. Intră în vigoare interdicţia de a fuma. Atenţiune!

— Le permiţi oamenilor să fumeze la bord? întrebă amiralul, deşi ştia că majoritatea comandanţilor procedau la fel.

— Dispoziţia căpitanului, nu-i aşa?

Puţin mai departe, în cabina de radiolocaţie, Ron Jones scoase din buzunar o dischetă.

— Am primit informaţii noi, îi spuse şeful echipajului.

— Asta e nou-nouţă.

Analistul o introduse în computerul de rezervă.

— V-am interceptat în prima noapte, când aţi verificat dispozitivul. Era ceva desprins la pupa?

— Era doar o ladă de scule. Am îndepărtat-o. După aceea am repetat de încă două ori testul.

— Am interceptat doar un sunet slab. Aveţi o navă foarte silenţioasă. Aţi avut probleme?

— Mda... Căpitanul a vrut să smulgă câteva trese, dar acum nu mai există nici un şurub slab pe toată nava. Doar dacă punem la socoteală fâşâitul rolelor de hârtie igienică.

Jones se aşeză într-un fotoliu şi îşi plimbă privirea prin cabina

aglomerată. Aici era locul lui. Avea doar o idee vagă despre misiunea navei – Mancuso îi ceruse părerea în legătură cu condițiile de navigare şi se arătase îngrijorat de posibilitatea ca japonezii să fi capturat stația SOSUS a marinei militare americane de la Honshu. Atât fusese de ajuns. Era absolut sigur că nava se îndrepta chiar spre miezul primejdiei. Probabil că era primul submarin al flotei care făcea asta. Dumnezeule, o navă atât de mare şi de înceată. Întinse mâna şi atinse pupitrul de comandă.

— Ştiu cine sunteți, domnule doctor Jones, zise şeful echipei, citindu-i parcă gândurile. Vă asigur că şi eu îmi cunosc meseria.

— Dar navele lor…

— Apar pe frecvența o mie. Avem toate gradațiile.

Ofițerul întinse mâna după ceaşca de cafea, apoi se răzgândi şi umplu una pentru vizitator.

— Mulțumesc.

— Asheville şi Charlotte…

Jones dădu din cap, cu privirea ațintită în cafea.

— L-ați cunoscut pe Frenchy Laval?

— A fost unul din instructorii mei cu mulți ani în urmă.

— Frenchy a fost şeful meu pe Dallas, sub comanda lui Mancuso. Fiul lui lucra pe Asheville. L-am cunoscut. Am motive personale să…

— Înțeleg, reuşi să articuleze celălalt.

— Domnule ambasador, Statele Unite ale Americii nu pot accepta situația actuală. Credeam că ați înțeles, zise Adler după vreo două ore de la începerea tratativelor.

De fapt, o repetase de cel puțin opt ori, cu prilejul fiecărei întâlniri.

— Domnule Adler, dacă țara dumneavoastră nu doreşte să continue acest război ce nu aduce nimic bun nimănui, ar trebui să acceptați alegerile pe care intenționăm să le organizăm – desigur, în prezența observatorilor străini.

Lui Adler îi veni în minte că undeva, în California, exista un post de radio care transmisese săptămâni de-a rândul toate versiunile cunoscute ale cântecului Louie Louie. Poate că n-ar fi stricat ca Departamentul de Stat să difuzeze în clădire acest cântec. Ar fi fost un antrenament excelent pentru ceea ce auzea acum. Ambasadorul japonez aştepta răspunsul americanilor la oferta mărinimoasă a țării sale de a retroceda Guamul – ca şi cum nu l-ar fi luat cu forța – iar acum se arăta exasperat că Adler nu

era dispus să ofere nimic în schimbul acestui gest prietenesc. Oare mai avea o carte în mânecă? În cazul acesta, probabil că nu o va pune pe masă până când Adler nu îi va arăta ceva.

— Suntem mulțumiți, desigur, că țara dumneavoastră acceptă participarea observatorilor internaționali la alegeri şi ne face plăcere să aflăm că vă veți supune rezultatelor electorale, însă asta nu schimbă faptul că discutăm aici despre un teritoriu național suveran, cu o populație care a ales deja benevol asocierea în plan politic cu Statele Unite. Din păcate, situația care a condus la organizarea acestor alegeri ne face să avem rezerve față de promisiunea dumneavoastră de a le respecta.

Ambasadorul ridică mâinile, ofensat că, deşi în termeni diplomatici, fusese tratat drept mincinos.

— Cum credeți că v-am putea convinge?

— Evacuând insulele imediat, desigur, răspunse Adler.

Făcuse totuşi o concesie. Afirmând că America era oarecum încrezătoare în promisiunea Japoniei de a organiza alegerile, îi dăduse ceva în schimb ambasadorului. Desigur, nu atâta cât ar fi dorit acesta – acceptarea alegerilor pentru hotărârea sorții insulelor – dar, în orice caz, ceva. Cele două părți îşi reevaluară pozițiile înainte de a lua o scurtă pauză pentru a-şi dezmorți oasele.

Pe terasă era frig, bătea vântul şi, ca şi în ocaziile precedente, Adler şi ambasadorul se retraseră pe platforma superioară care în timpul prânzului era folosită pentru servirea mesei. Membrii celor două grupuri se amestecară pentru a evalua opțiunile existente, fără a lăsa impresia că şefii lor aveau vreun amestec în aceasta.

— Nu ne-ați oferit mare lucru, zise Nagumo, sorbindu-şi ceaiul.

— Fiți mulțumiți că ați primit şi atât. Ştim că nu toți membrii guvernului vostru susțin acțiunea pe care ați întreprins-o.

— Da. Doar eu ți-am spus-o.

Chris Cook îşi înfrână imboldul de a privi speriat în jur ca să vadă cine trăgea cu urechea. Sorbi din ceaşcă, cu privirea pierdută în direcția Centrului Kennedy.

— S-a aflat din surse neoficiale.

— Care surse?

— Koga, şopti Cook. Dacă Adler nu e în stare să joace cum trebuie, o va face el.

— Aha. Mi se pare logic că ați luat legătura cu el.

— Seiji, dacă ne jucăm cărțile cum trebuie, vom sfârşi prin a fi declarați eroi.

Asta ar fi fost soluția ideală pentru toată lumea.

— Ce contacte aveți?

— Nu ştiu decât că este vorba de ceva foarte neobişnuit. Acum aş vrea să-mi spui, Koga este liderul opoziției la care te-ai referit?

— Desigur, face parte din grupul lor, replică Nagumo.

Era informația perfectă. Americanii cedau foarte puțin şi acum motivul era limpede: sperau că timpul şi nesiguranța vor contribui la răsturnarea coaliției fragile în fruntea căreia se afla Goto. Nu avea altceva de făcut decât să le taie puțin elanul americanilor şi să câştige astfel acceptul lor față de poziția țării sale... într-adevăr, era o metodă elegantă. Astfel, viziunea finalului eroic, anticipată de Cook, aproape că se adeverea.

— Mai sunt şi alții? întrebă Cook.

Răspunsul, previzibil, veni automat.

— Desigur că sunt, dar nu îndrăznesc să-ți dezvălui numele lor.

Nagumo era acum preocupat de amănuntele scenariului. Dacă americanii se bizuiau pe distrugerea politică a țării sale, însemna că forțele lor militare erau destul de slabe. Ce ştire extraordinară.

Primul avion de alimentare decolă de la Elmendorf şi se cuplă la aparatul C-5 puțin mai la est de Nome. Aşteptă câteva minute pentru a se îndepărta de curenții de aer puternici, dar chiar şi aşa operațiunea era destul de riscantă. Cuplarea în aer a celor două avioane de câteva sute de tone, asemenea unor muşte în plin dans nupțial, oferea probabil cel mai straniu spectacol. Era cu atât mai periculos cu cât pilotul avionului C-5 nu vedea decât bordul aparatului de alimentare, fiind nevoit să zboare timp de douăzeci de minute în formațiune strânsă. Însă cel mai neplăcut era faptul că motorul puternic de la coada aparatului KC-10 provoca un jet de aer ce acționa direct asupra cozii în formă de T a avionului Galaxy, făcând-o să vibreze şi impunând astfel corectarea permanentă a poziției. De asta ne plătesc atât de bine, îşi zise pilotul, nădușit de atâta efort. Într-un târziu, după ce rezervoarele fură umplute până la refuz, cele două avioane se despărțiră şi Galaxy reduse puțin din viteză, lăsând celălalt aparat să se îndepărteze. Cei din avion îşi recăpătară încet-încet calmul şi aparatul îşi reluă cursul spre vest, trecând pe deasupra Strâmtorii Bering. Curând, un al doilea aparat de alimentare trebuia să decoleze de la Shemya, intrând în spațiul aerian al ruşilor. Nici unul dintre pasageri nu ştia că un alt avion american violase deja spațiul rusesc, purtând procesiunea misterioasă spre un loc

marcat pe hărțile americane prin numele Verino, care data de la începutul secolului.

După încheierea reparațiilor, care căpitanului i se părură interminabile, axul de la coadă fu în sfârşit montat la loc. În interior se finalizase montajul izolațiilor. Nava era înconjurată de câteva sute de lucrători, bărbați şi femei. Se muncise în schimburi de câte douăzeci de ore pe zi, puțin mai mult decât muncitorii civili care mânuiau echipamentul greu. Curând aveau să termine şi ultima operațiune. Un pod rulant uriaş începuse deja să transporte o elice nou-nouță spre extremitatea axului. Peste încă două ore, piesa cu diametrul de zece metri avea să fie pusă la loc, ridicând astfel nava la rangul de cea mai scumpă din lume.

Primul reportaj al CNN fu difuzat la ivirea zorilor, ora locală. În spatele reporterei cu microfonul în mână se zărea portul. În colțul din dreapta jos al ecranului apăruse genericul „Live". Femeia îşi anunță telespectatorii că nu era nimic nou de raportat de la Pearl Harbor.

— După cum se vede în spatele meu, USS Enterprise şi John Stennis rămân în continuare în doc. Cele două nave, aflate printre cele mai scumpe construite vreodată, se află acum în mâinile unei armate de muncitori care se străduiesc să le repună în funcțiune, efort ce va necesita…

— Luni de zile, completă Ryan fraza reporterei. Continuă să le spui asta.

În curând, celelalte rețele de televiziune aveau să difuzeze aceeaşi ştire, însă Ryan se baza pe comunicatele CNN. O sursă de încredere pentru toate țările lumii.

Tennessee trecu de geamandură şi, câteva clipe după aceea, începu imersiunea. Submarinul fusese escortat în larg de două elicoptere ASW şi de un distrugător Spruance, aflat puțin mai departe, care semnaliza prin lumini intermitente apropierea navei pentru un scurt exercițiu de urmărire. Chiar înainte de plecare, la bord urcaseră cinci militari din cadrul armatei, care fuseseră instalați în funcție de gradul pe care-l aveau. Ofițerul, un locotenent-major, primi cabina care i-ar fi revenit ofițerului de la pupitrul de lansare a proiectilelor, presupunând că submarinul ar fi avut aşa ceva. Cel de-al doilea, un subofițer, fu cazat într-o cabină alăturată, iar ceilalți împreună cu marinarii de pe submarin. Conform ordinului, toți primiră pantofi cu talpă de

cauciuc, după care li se explică pe scurt cât de important era să nu facă zgomot.

— De ce? Ce v-a venit? întrebă subofiţerul, plimbându-şi privirea în jur şi întrebându-se dacă în sicriu se va simţi oare mai în largul lui decât aici.

Buuum!

— De asta, explică electricianul-şef, care îşi stăpâni un frison şi adăugă: Nu am reuşit să mă obişnuiesc cu sunetul ăsta.

— Dumnezeule! Ce-a fost asta?

— Înregistrarea sunetului emis de un SQS-53. Şi dacă s-a auzit atât de tare, înseamnă că au aflat că suntem aici. Au şi japonezii aşa ceva, domnule sergent.

— Nu-i daţi importanţă, îi sfătui şeful grupului de radiolocaţie.

Stătea în spatele unuia dintre subalterni, privind afişajul. Cu siguranţă că noul program îmbunătăţit uşura mult detectarea unui Prairie/Masker, mai ales dacă ştiai că acolo, sus, cerul era senin şi nu exista nici un motiv să te gândeşti la furtună.

— Ne-a prins, şefule.

— Asta pentru că a fost de acord căpitanul să ne lăsăm puţin urmăriţi. Dar cu asta, gata, nu-i dăm o a doua ocazie.

Verino era una din fostele baze MIG din zonă. Păzită până atunci cu străşnicie de ruşi, era pe cale de a fi deconspirată. Din locul acesta ar fi avut posibilitatea să atace Japonia şi China, ori să se apere de atacurile acestora. Pilotul nu fusese niciodată atât de aproape de acest loc şi, chiar în contextul schimbărilor survenite în relaţiile dintre cele două ţări, nu îşi închipuise vreodată că va face mai mult decât o vizită amicală în Rusia Europeană, aşa cum făceau din când în când militarii din cadrul aviaţiei militare a SUA. Acum, la nici o mie de metri de aparatul său se afla un interceptor Sukhoi-27, cu proiectile adevărate la bord.

Cu siguranţă că pilotului îi trecuse prin minte un gând malefic: Oho, ce ţintă bună. Cele două aparate de zbor uriaşe se întâlniseră cu o oră în urmă, pentru că nu existase suficient timp pentru a chema un ofiţer vorbitor de rusă şi nu puteau risca să fie interceptaţi în timp ce comunicau în engleză. Astfel, avionul de transport îl urmă pe cel de luptă cu obedienţa unui căţeluş.

— Ne apropiem de pistă, spuse obosit copilotul.

Reduseră altitudinea şi avionul se zgâlţâi puţin, aşa cum se întâmpla de obicei după coborârea flapsurilor şi a trenului de

aterizare. Aterizarea decurse fără alte incidente, De îndată ce atinseră pământul, pilotul observă două avioane C-17 oprite pe rampă. Deci nu era primul pilot american care ateriza cu aparatul său pe pista aceasta. Spera doar că echipajele celorlalte două aparate îl vor putea conduce într-un loc unde să se poată odihni.

Aeronava JAL 747, cu toate locurile ocupate, decolă îndreptându-se spre vest, în întâmpinarea vânturilor ce bântuiau pe deasupra Pacificului şi lăsând coastele Canadei în urmă. Căpitanul Sato era frământat de gânduri confuze. Desigur, era mulțumit, ca întotdeauna, să ducă acasă atâția concetățeni, însă avea sentimentul că aceştia se refugiau din America şi asta nu prea îi plăcea. Fiul său îl informase în legătură cu distrugerea celor două avioane B-I. Dacă patria sa era capabilă să doboare două portavioane, să distrugă două submarine presupuse a fi invincibile şi să scoată din joc două dintre mult lăudatele lor bombardiere, atunci ce motiv aveau să se teamă de poporul ăsta? După părerea lui, era doar o chestiune de răbdare. În dreapta zări un alt aparat 747, aparținând companiei Northwest/KLM, venind dinspre Japonia şi probabil ticsit cu oameni de afaceri americani care încercau să-şi salveze pielea, fugind din calea pericolului. Nu pentru că ar fi avut motive să se teamă. Probabil că le era ruşine, îşi zise pilotul. Ideea îi plăcu şi Sato surâse. Restul călătoriei era pură rutină. Patru mii şase sute de mile, un zbor de nouă ore şi jumătate şi cei trei sute şaizeci şi şase de pasageri vor sosi acasă, dacă nu va interveni ceva în condițiile meteorologice. Acasă, în patria vegheată de fiul şi de fratele său. La momentul potrivit vor reveni în Statele Unite, cu fruntea sus şi ochii strălucind de mândrie, aşa cum li se cuvenea unor reprezentanți ai țării sale. Regreta că nu mai activa în rândurile forțelor armate care făcuseră posibilă recâştigarea acestui sentiment de mândrie, însă comisese o greşeală cu prea mult timp în urmă ca să mai poată fi îndreptată. Aşa că nu-i rămânea decât să-şi aducă umila contribuție la făurirea noii istorii a patriei, pilotându-şi avionul cu toată priceperea de care era în stare.

Yamata află ştirea în zorii zilei în care îşi propusese să se întoarcă pe Insula Saipan pentru a începe campania electorală. Vestea le parvenise, lui şi colegilor, prin intermediul agențiilor guvernamentale. Tot ce ajungea la Goto şi la Ministerul de Externe le era acum transmis direct. Nu era chiar atât de greu. Țara era în

plină schimbare şi sosise momentul ca cei care exercitau cu adevărat puterea să fie trataţi după reala lor valoare. La momentul potrivit vor înţelege şi oamenii de rând, aşa cum înţeleseseră şi birocraţii, deşi cu oarecare întârziere.

— Koga, trădătorule, murmură industriaşul.

Nu era chiar o surpriză. Fostul prim-ministru avea nişte idei prosteşti legate de puritatea procesului guvernamental, de consultarea poporului în problemele majore, astfel încât nostalgia pe care o simţea faţă de ceva ce în realitate nici nu existase era tipică pentru concepţia sa năroadă. Bineînţeles că oamenii politici aveau nevoie de îndrumare şi ajutor din partea unora ca el însuşi. Bineînţeles că era firesc din partea lor să manifeste o supunere demnă şi corectă faţă de stăpâni. Ce altceva făceau ei în realitate decât să menţină prosperitatea adusă ţării cu atâtea sacrificii de alţii, ca Yamata şi tovarăşii săi? Dacă asigurarea celor necesare traiului oamenilor obişnuiţi ar fi depins de guvern, unde ar fi ajuns ţara? Dar oamenii de genul lui Koga nu se puteau lăuda cu altceva decât cu idealuri, care nu duceau nicăieri. Oamenii de rând – ce ştiau ei? Ce făceau? Ştiau şi făceau ceea ce le spuneau cei mai buni decât ei, care, conştienţi fiind de locul lor în lume şi de misiunea pe care o aveau, aduseseră bunăstarea în vieţile lor personale, ca şi în viaţa întregii ţări. Ce putea fi mai simplu decât atât?

Nu era ca în epoca tradiţională, când ţara era condusă de nobilime şi de descendenţii acesteia. Acel sistem se dovedise eficient vreme de două milenii, însă în epoca industrializată devenise desuet. Aroganţa acumulată în decursul vremurilor diluase sângele albastru. Nu, grupul său era format din oameni care îşi câştigaseră locul în societate şi puterea, mai întâi servindu-i cu umilinţă pe alţii, iar apoi, prin sârguinţă şi inteligenţă – şi noroc, recunoscu Yamata în sinea lui – ajunseseră în poziţia de a exercita ei înşişi puterea câştigată pe merit. Ei erau cei care făcuseră din Japonia ceea ce era în prezent. Ei, care ridicaseră micul grup de insule din cenuşă şi ruină, aducându-l în fruntea ţărilor industrializate. Ei, cei care umiliseră una din marile puteri ale lumii, vor face în curând acelaşi lucru cu o alta, ridicând astfel patria în fruntea ordinii mondiale, înfăptuind tot ceea ce neisprăviţii în uniformă, ca Tojo, nu izbutiseră să îndeplinească.

Era limpede că lui Koga nu-i rămânea de făcut decât să se retragă ori să se supună, aşa cum învăţase să o facă Goto. Dar nu, el nu făcea nimic din toate acestea. El complota, încercând să

zădărnicească această ocazie unică pe care o avea țara de a ajunge la adevărata sa măreție. De ce? Pentru că nu se potrivea ideilor sale prosteşti despre bine şi rău – sau poate pentru că era periculos, de parcă adevăratele realizări nu s-ar fi făcut întotdeauna cu sacrificii.

Ei bine, nu putea permite una ca asta, decise Yamata în gând, apoi ridică receptorul şi formă numărul lui Kaneda. Era posibil ca până şi Goto să aibă rezerve. Mai bine vor rezolva asta între ei. Poate că nu strica să înceapă să se obişnuiască cu exercitarea puterii personale.

La Uzina Northrop avionul fusese poreclit „armadillo”. Cu toate că fuzelajul era atât de neted, încât de la distanță ar fi putut fi confundat cu oricare pasăre creată de mama natură, bombardierul B-I nu era tocmai ceea ce părea să fie. Materialele de nuanța ardeziei erau doar o parte din tehnologia de camuflaj inclusă în structura avionului. Structura metalică din interior era unghiulară şi segmentată, asemenea unui ochi de insectă, pentru a reflecta mai bine energia radar într-o altă direcție decât cea pe care se afla transmițătorul. Carcasa exterioară grațioasă era proiectată astfel încât să reducă rezistența aerului, în scopul creşterii eficienței tirului şi al micşorării consumului de combustibil. Proiectul se dovedise a fi un succes.

Cel de-al 509-lea grup de bombardiere dusese la Baza Whiteman, Missouri, o existență liniştită, văzându-şi de antrenamentele de rutină fără să bată prea mult toba. Bombardierele, care inițial fuseseră proiectate pentru penetrarea spațiului aerian sovietic şi detectarea rachetelor intercontinentale, în vederea distrugerii selective – în realitate, o sarcină lipsită de suport real, după cum ştiau toți membrii echipajului – aveau cu adevărat capacitatea de a trece nevăzute peste orice apărare. Sau aşa se crezuse până nu demult.

— E mare, e puternic şi a depistat un B-I, îi spuse un ofițer şefului operațiunilor. În sfârşit, ne-am prins. Este un dispozitiv fazat, sensibil la modificările de frecvență şi poate fi folosit şi pentru reglarea tirului.

Cât despre bombardierul care se întorsese la Shemya, era încă acolo, garat pe unica pistă de aterizare a insulei, înconjurat de o echipă de tehnicieni ce se străduiau să îl aducă în starea de a se putea întoarce în Alaska. În cazul lui, venise dintr-o direcție, iar pulsațiile radar din alta.

— Drăguț, mormăi colonelul Mike Zacharias.

Deodată, văzu totul clar: japonezii preluaseră o idee rusească, ducând-o însă cu un pas înainte. În timp ce sovieticii proiectaseră un avion de luptă dirijabil în mod eficient de la o stație terestră, japonezii puseseră la punct o tehnologie care permitea menținerea camuflajului aparatelor de zbor chiar şi în momentul lansării rachetelor. Aceasta era o facilitate care le lipsea bombardierelor B-I al căror camuflaj era proiectat în vederea zădărnicirii acțiunii radarelor pe unde lungi şi a celor aeropurtate de înaltă frecvență. Camuflajul era o tehnologie, nu tocmai o vrăjitorie. Un radar aeropurtat de asemenea putere şi sensibilitate la modificările de frecvență putea transforma orice atac într-o potențială tentativă de sinucidere. Oricât ar fi fost de agil, avionul B-2 era un bombardier şi, implicit, o țintă ideală pentru orice avion de luptă modern.

— S-auzim, care-i vestea bună? întrebă Zacharias.

— Vom continua să ne mai jucăm cu ei, ca să ne dăm mai bine seama de posibilitățile pe care le au.

— Aşa făcea şi tata cu SAM-urile. În final, s-a ales cu un sejur prelungit în Vietnam.

— Păi, se lucrează şi la un plan suplimentar, mărturisi ofițerul de informații.

— A, splendid, spuse Chavez.

— Nu tu erai ăla care avea rețineri față de meseria de spion? întrebă Clark, închizând capacul computerului, după ce ştersese din memorie ordinele primite. Credeam că vrei să te întorci la treburile tale.

— Aşa sunt eu, am gura prea mare.

Ding se aşeză mai comod pe banca din parc.

— Scuzați-mă, vă rog, se auzi o voce străină.

Cei doi ofițeri CIA îşi ridicară privirile spre polițistul îmbrăcat în uniformă, cu arma pusă la vedere, lângă şold.

— Bună ziua, spuse John, zâmbind larg. Frumoasă dimineață, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr. E altfel aici la Tokio decât în America?

— În orice caz, e altfel decât la Moscova, în perioada asta a anului.

— Moscova?

Clark băgă mâna în buzunar şi îşi scoase paşaportul.

— Suntem ziarişti ruşi.

Polițistul examină paşaportul apoi îl înapoie.

— E mai frig la Moscova?
— Mult mai frig, încuviinţă Clark, dând din cap.
Mulţumit de rezultatul verificării inopinate, poliţistul se îndepărtă.
— Nu sunt prea sigur, Ivan Sergheevici, remarcă Ding după plecarea acestuia. Şi aici poate fi foarte frig.
— Sunt sigur că ţi-ai putea căuta oricând altă slujbă.
— Şi să pierd toată distracţia?
Cei doi bărbaţi se ridicară şi porniră spre maşina parcată nu departe. În torpedo se afla o hartă.

Personalul militar de la Verino avea o curiozitate înnăscută, dar nici americanii nu se dovedeau foarte cooperanţi. Numărul militarilor americani aflaţi la bază se ridicase deja la peste o sută. Cele două remorchere şi trei elicoptere fuseseră trase în hangarele construite iniţial pentru adăpostirea avioanelor de luptă Mig-25. Avioanele de transport aveau dimensiuni prea mari pentru a încăpea în întregime, aşa că fuseseră garate parţial, cu coada rămasă la vedere, însă modelul era uşor confundabil cu cel al avioanelor IL-86, care opreau uneori la această bază. Personalul de la sol delimitase cu stricteţe zona, interzicând orice contact între militarii celor două armate, spre marele regret al ruşilor.
Cele două avioane de transport din hangarul dinspre est erau conectate electronic cu un cablu coaxial gros. Un al doilea cablu asigura legătura cu o staţie prin satelit mobilă.
— Bine, haideţi să o rotim, zise un sergent.
Operaţiunea se desfăşura în prezenţa unui ofiţer rus – cu siguranţă aparţinând serviciului de informaţii. Pe ecran apăru o imagine tridimensională, care se rotea în jurul propriului său ax, ca şi cum ar fi fost aşezată pe placa unui fonograf. După câteva clipe, imaginea se răsturnă în jurul axului vertical, dând impresia că planează deasupra planului fix.
— L-am prins! exclamă sergentul, care apoi apăsă pe un buton ce transmise imaginea memorată către cele trei elicoptere garate.
— Îmi permiteţi să vă întreb ce aţi făcut? întrebă rusul.
— Le-am arătat computerelor ce trebuie să caute.
Rusul îi aruncă o privire dezorientată.
Cea de-a doua reprezentare grafică părea mai uşor de înţeles. Computerul scană şi digitaliză mai multe fotografii de înaltă calitate, programă amplasamentul lor cu o toleranţă de numai câţiva metri, iar apoi le compară cu alte fotografii, luate din alt

unghi. Ofițerul se apropie de ecran, încercând să distingă mai bine imaginea, iritându-l puțin pe ofițerul superior american – care avea totuşi ordin să nu întreprindă nimic ce i-ar putea jigni pe ruşi.

— Pare să fie un bloc de locuințe, nu-i aşa? întrebă rusul cu o curiozitate nedisimulată.

— Da, replică ofițerul american, simțind că i se încrețeşte pielea, în ciuda ospitalității cu care fuseseră întâmpinați de la sosirea lor acolo.

Ordin sau nu, era totuşi o crimă de neiertat să arăți aşa ceva cuiva, chiar şi unui american, care nu avea cunoştințele necesare.

— Cine locuieşte acolo?

— Nu ştiu.

De ce nu se cară tipul ăsta de aici?

Până la lăsarea serii, toți americanii erau într-o agitație de nedescris. Mulți dintre ei, cu părul răvăşit, lucru neobişnuit pentru un soldat, începură să facă jogging în jurul pistei principale de rulare. Câțiva ruşi se alăturară grupului de străini şi între cele două grupuri începu un fel de competiție. Ceea ce pornise ca o întrecere amicală degeneră curând în ceva foarte serios. Foarte repede deveni limpede că oaspeții făceau parte din trupele de elită, neobişnuite să fie întrecute în vreun fel, fapt ce îi îndârji pe ruşii care se bucurau de avantajul climei. Militarii începură să schimbe semne discrete între ei şi, fiind într-o formă fizică destul de bună, reuşiră ca peste nici zece kilometri să se detaşeze net de grupul oaspeților. Alergarea continuă, soldații amestecându-se încet-încet între ei. Bariera lingvistică îi împiedica să converseze, însă încordarea de pe chipurile lor nu avea nevoie de nici un suport verbal.

— Ciudate chestii, rosti Chavez.

— Norocul nostru că au ales tocmai locul ăsta.

John ştia că era vorba de o măsură de securitate, asemănătoare celei aplicate la Pearl Harbor, când, din cauza unor informații eronate, toate bombardierele şi avioanele de luptă fuseseră grupate într-un singur loc pentru evitarea unui act de sabotaj. Un al doilea factor ar fi putut fi avantajul de a asigura lucrările de întreținere în acelaşi perimetru, însă din cauză că hangarele nu fuseseră proiectate pentru adăpostirea unor aparate de asemenea dimensiuni, şase avioane E-767 rămăseseră sub cerul liber, la o depărtare de două mile, uşor vizibile grație formei lor ciudate. În plus, într-o țară atât de populată ca aceasta, era destul de greu să

ascunzi o bază militară. Aeroporturile fuseseră amenajate în locuri netede din aceleaşi considerente ca şi marile oraşe, cu diferența că acestea se înălțaseră mai repede. Baza militară era înconjurată de fabrici de industrie uşoară, despărțite pe alocuri de autostrăzi late. Următoarea mişcare era verificarea direcției vântului, după mişcarea coroanei copacilor. Vântul bătea dinspre nord-vest. Avioanele urmau să aterizeze dinspre sud-est. Cunoscând toate acestea, nu le rămânea decât să caute un loc de observare cât mai înalt.

Acum se foloseau toate mijloacele aflate la dispoziție. Sateliții situați pe orbita joasă culegeau date, fixând pozițiile avioanelor de patrulare AEW, nu atât de exact cum ar fi făcut-o un sistem ELINT, însă în condiții mult mai sigure. Următorul pas era cooptarea submarinelor în acțiune, însă, aşa cum li se spusese, acest lucru necesita timp. Rămăseseră destul de puține submarine şi fiecare dintre ele îşi avea propria sa misiune. Ordinul de luptă electronică începea să prindă contur şi, deşi nu toate datele descoperite de tehnicienii ELINT erau îmbucurătoare, cel puțin dispuneau de o bază pentru întocmirea unui plan. Momentan erau însemnate cu rigurozitate traseele exacte ale celor trei aparate E-767, care păreau de la o zi la alta destul de staționare. Variațiile nesemnificative se puteau datora în bună parte acțiunii vânturilor, ceea ce impunea comunicarea tuturor datelor către stațiile de control de la sol. Aceasta era o veste de bun augur.

Hotelul la care trăseseră practica prețuri pe care nu şi le-ar fi permis în mod obişnuit, însă era cel mai apropiat de pista de rulare a bazei aviației militare din împrejurimi. Probabil că locuitorii se obişnuiseră într-atâta cu zgomotul, încât ajunseseră să facă abstracție de el, ca de ceva obişnuit, îşi zise Chavez, aducându-şi aminte de hărmălaia neîncetată de pe strada unde se afla hotelul lor din Tokio. Recepționerul îi asigură că încăperile din spate erau mai ferite, însă din păcate nu le putu oferi decât o cameră pe colț. În încăperile din față vuietul era asurzitor, pentru că pista se termina la numai o jumătate de kilometru de intrarea principală a hotelului. Cele mai neplăcute erau decolările; aterizările erau mult mai suportabile.

— N-aş putea spune că sunt prea încântat, rosti Ding de îndată ce intrară în cameră.

— Crezi că are vreo importanță?

John trase un scaun în fața ferestrei şi începu să scruteze zona.

— E crimă curată, John.

— Da, cred că ai dreptate.

Culmea era că Ding avea dreptate, însă cineva acolo sus fusese de altă părere şi asta era tot ceea ce conta. Într-o oarecare măsură.

— Nu există altă posibilitate? întrebă preşedintele Durling.

— Nu, domnule, din câte îmi dau seama, nu, răspunse Ryan, care nu mai făcuse până atunci ceva asemănător.

Într-un fel, reuşise să oprească declanşarea unui război, încheiase cu succes o operațiune „neortodoxă”, care ar fi putut provoca mari prejudicii politice țării sale. Iar acum era pe cale să demareze o alta – mă rog, îşi zise Jack, era un fel de a spune. Acest război fusese declanşat de altcineva, dar chiar şi aşa, el personal nu se simțea de loc mândru de ceea ce urma să facă.

— Nu vor da înapoi.

— Nu ne-am dat seama de ce se întâmplă, şopti Durling, deşi ştia că era prea târziu ca să se mai frământe.

— Poate că eu sunt de vină, replică Ryan, simțindu-se obligat să-şi asume răspunderea.

În fond, securitatea națională era domeniul lui. Puteau muri oameni din cauza greşelilor comise de el, dar şi din cauza lucrurilor pe care le făcuse bine. Cu toată puterea de care dispuneau cei prezenți în încăpere, nu prea aveau de ales.

— Vom reuşi?

— Domnule, nu ne rămâne decât să aşteptăm rezultatul.

Era mult mai simplu decât s-ar fi aşteptat. Trei dintre avioanele bimotoare rulară până la capătul pistei, apoi virară uşor spre nord-vest, se opriră puțin şi porniră motoarele în plin, accelerând progresiv. Clark îşi privi ceasul, iar apoi despături harta rutieră a localității Honshu.

Fusese de ajuns un simplu telefon. Departamentul aviației civile din cadrul companiei Boeing emise de urgență o circulară privind sistemul automat de aterizare a avioanelor de pasageri 767. În circulară se specifica faptul că, din cauza unei defecțiuni necunoscute, o aeronavă TWA fusese avariată chiar înainte de a ateriza pe aeroportul din St Louis. Până la determinarea naturii defecțiunii, operatorii de zbor erau sfătuiți să decupleze sistemele de control al zborului. Circulara fu transmisă prin poştă

electronică, telex şi verbal tuturor piloților de pe avioanele 767.

39
Mai întâi, ochii

Închiderea Consulatelor Japoneze din Honolulu, San Francisco, New York şi Seattle nu surprinse pe nimeni. Agenți ai FBI se prezentară simultan în toate aceste locuri, explicând că aveau ordin de evacuare imediată. După câteva proteste formale, întâmpinate cu o politețe reținută, membrii corpului diplomatic încuiară porțile şi părăsiră sediile ambasadelor sub escortă – în special ca să fie feriți de grupurile răzlețe de protestatari, supravegheate îndeaproape de forțele de poliție – pentru a fi transportați cu autocarele la cel mai apropiat aeroport şi îmbarcați în primul avion către Vancouver. În cazul celor din Honolulu, autocarul se apropie suficient de mult de Pearl Harbor pentru ca oficialitățile să arunce o ultimă privire celor două portavioane ancorate în docul cenuşiu şi să le imortalizeze pe peliculă. Nimeni nu fu contrariat de faptul că agentul FBI care însoțea grupul nu făcu nici cel mai mic gest pentru a se opune. În definitiv, mass-media americană prezentase pe față toate amănuntele, aşa cum era de aşteptat. Diplomații japonezi avură ocazia de a se convinge de profesionalismul lucrătorilor americani. Toate bagajele fură verificate cu ajutorul aparaturii Roentgen – desigur, nu se găsiră arme, explozibili sau alte prostii de genul ăsta – însă nu fu deschis nici unul, din moment ce persoanele în cauză se bucurau de imunitate diplomatică. Guvernul american închinase pentru oficialitățile japoneze o aeronavă United 737 care, după ce se ridică în aer, survolă pentru scurt timp baza navală, permițând unuia dintre diplomați să mai tragă câteva cadre prin hublou, de la altitudinea de o mie şapte sute de metri. După ce se felicită în gând pentru inspirația de a-şi fi păstrat aparatul la îndemână, japonezul îşi petrecu cele cinci ore de zbor până la Vancouver dormind.

— Domnule căpitan, numărul unu şi patru sunt ca şi noi, îl asigură inginerul-şef pe comandantul lui Johnnie Reb. Puteți atinge uşor o viteză de treizeci, poate treizeci şi două de noduri.

Arborii interiori doi şi trei erau închişi, iar deschizăturile chilei sigilate, reducându-se astfel considerabil posibilitatea de a se

atinge viteza maximă prevăzută. Pe de altă parte, prin îndepărtarea elicelor scădea considerabil rezistența aerului, permițând navei navigarea la o viteză onorabilă. Operațiunea cea mai delicată era montarea blocului motor patru, care trebuia echilibrat cu mai mare precizie decât roata unei maşini de curse; în caz contrar, exista pericolul ca, din cauza vitezei de rotație excesive, mecanismul să se autodistrugă. Testarea se executase după tipicul obişnuit, prin rotirea elicei şi verificarea lagărelor pe toată lungimea axului. Acum totul era pus la punct şi urma ca în cursul nopții docul să fie inundat cu apă. Comandantul urcă scara de beton şi păşi pe navă, îndreptându-se spre cabina sa de la pupa. Avea de dat un telefon.

Sosise clipa aşteptată. Clark privi pe fereastra din spate a camerei de hotel în direcția sud-est. Aerul era rece şi uscat, iar pe cerul senin nu se zăreau decât câțiva nori albi, scăldați în razele palide ale soarelui ce se pregătea să apună.

— Gata?

— Când doreşti, tipule.

Caseta aparatului de fotografiat zăcea deschisă pe podea. Conținutul fusese deja verificat la vamă cu câteva săptămâni în urmă şi părea absolut normal, identic cu echipamentul folosit de oricare fotoreporter din lume, cu deosebirea că era puțin mai uşor. Interiorul capitonat era compartimentat şi ascundea trei aparate de fotografiat, mai multe obiective diferite şi câteva blițuri care, deşi păreau obişnuite, în realitate nu erau. Puținele arme pe care le purtau cei doi le purtau asupra lor nu semănau deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie, lucru care le fusese de mare folos şi în timpul misiunii din Africa de Est. Chavez ridică una din ele şi verifică potențiometrul de pe caseta bateriilor, stăpânindu-şi impulsul de a folosi ştecherul din perete. Răsuci comutatorul şi fâşâitul strident îl anunță că începuse reîncărcarea conducătorilor.

— Iată-l, murmură Clark, în clipa în care zări luminile avionului ce se apropia de pistă.

Ca şi colegul său, nu se simțea câtuşi de puțin în largul lui, însă sentimentele personale față de această misiune nu interesau pe nimeni.

Aparatul E-767 îşi aprinse luminile de poziție în timp ce cobora la trei mii cinci sute de metri. Pilotul coborî trenul de aterizare, iar apoi aprinse luminile de pe extremitățile aripilor. La cinci mile

distanță şi şapte sute de metri înălțime deasupra zonei industriale ce înconjura baza aviatică, pilotul zări luminile pistei de aterizare şi îşi permise să se relaxeze puțin după un zbor de patrulare lung şi obositor.

— Flapsurile douăzeci şi cinci.

— Flapsurile douăzeci şi cinci, repetă copilotul, apăsând maneta de control ce punea în funcțiune flapsurile de aterizare din partea posterioară a aripilor şi voleții de la bordul de atac, pentru a echilibra aripile în condițiile de reducere treptată a vitezei.

— Kami-Trei cere permisiunea de aterizare, spuse pilotul, adresându-i-se ofițerului din turnul de control care îl îndrumase în poziția aceea.

După răspunsul prompt al turnului, pilotul îşi încleştă mâna pe manetă, concentrându-se asupra manevrelor de aterizare şi încercând să mențină echilibrul avionului căzut pradă vânturilor puternice de mică altitudine. Ştia că majoritatea accidentelor aviatice se produceau la aterizare – un motiv în plus pentru ca toți membrii echipajului să stea cu atenția încordată în timpul manevrelor premergătoare contactului cu solul.

— Asta e, spuse Chavez pe un ton neutru, ce nu trăda cu nimic mustrările de conştiință ce-l frământau.

Patria sa se afla în război Oamenii din avionul acela purtau uniforme şi acționau aşa cum trebuia să acționeze orice militar angrenat într-o luptă cinstită. Totul părea înfiorător de simplu, deşi îşi aducea bine aminte senzația pe care o încercase atunci când luase pentru întâia oară viața cuiva. Şi atunci fusese uşor, parcă prea uşor pentru o crimă. Chavez simți că i se urcă sângele în obraji de ruşine, retrăind exaltarea pe care o resimțise în clipa aceea.

— Nu vreau altceva decât o baie fierbinte şi un masaj, suspină copilotul, abandonându-se pentru o clipă unor dorințe intime, în timp ce privirea îi alerga, scrutând orizontul, pe o rază de două mile. Din dreapta nu vine nimic. Pista este liberă.

Pilotul dădu din cap şi apăsă pe manşe, după care le trase cu putere înapoi, reducând viteza aeronavei la cele 145 de noduri prevăzute pentru aterizare.

— Doi kilometri, totul decurge normal, spuse copilotul.

— Acum, şopti Chavez.

Avea „arma” sprijinită de umăr, îndreptând-o spre avionul care se apropia, asemenea unei puşti sau, mai precis, unui lansator de rachete antitanc. Încet, degetul coborî pe buton.

„Vrăjitoria” pe care o folosiseră în Africa nu era în esenţă altceva decât un flash de mare putere, însă acesta avea un bec cu xenon, care emana o lumină de trei milioane de candeli. Cea mai valoroasă parte a ansamblului era reflectorul, o piesă prelucrată cu măiestrie dintr-un aliaj de oţeluri, care proiecta fasciculul de lumină cu diametrul de aproximativ treisprezece metri la o distanţă de o milă. La o asemenea intensitate, puteai citi cu uşurinţă ziarul, însă era imposibil, chiar şi la o distanţă atât de mare, să priveşti direct în sursa de lumină. Cu toate că nu era o armă mortală, becul era prevăzut cu un ecran de protecţie împotriva radiaţiilor ultraviolete care puteau produce afecţiuni ireversibile retinei. Acest gând îi fulgeră prin minte lui Ding în timp ce apăsa pe declanşator. Nu e mortală. Ba bine că nu.

Lumina puternică, alb-albastră, îl săgetă pe pilot în ochi. Era ca şi cum s-ar fi uitat direct în soare, însă mult mai dureros, astfel încât lăsă brusc manşa şi îşi acoperi faţa cu mâinile, scoţând un urlet. Copilotul se uită într-o parte, însă ochii îi fură atraşi ca de un magnet de fasciculul luminos, fără să bănuiască ce se petrecea. La o altitudine de numai trei sute de metri şi o distanţă de o milă de pista de aterizare, avionul scăpă de sub controlul celor doi piloţi orbiţi, ce se zbăteau de durere. Amândoi erau oameni cu experienţă şi excelenţi specialişti. Cu ochii încă strânşi, pilotul întinse mâna şi reuşi să prindă manşa, încercând să stabilizeze aparatul. Copilotul făcu la fel, însă nu reuşi să-şi sincronizeze mişcările cu cele ale tovarăşului său, ceea ce nu putu decât să înrăutăţească situaţia. Lipsiţi de vedere, dezorientaţi, cei doi bărbaţi fură cuprinşi imediat de ameţeală, reacţionând fiecare în alt mod. Unul dintre ei îşi închipui că avionul se apleca într-o parte, în vreme ce celălalt trase manşa în direcţie opusă, în încercarea de a corecta o mişcare diferită. La o altitudine de numai trei sute de metri nu dispuneau de timpul necesar pentru a decide care din ei avea dreptate, astfel încât cel mai rapid şi mai puternic dintre ei îşi impuse în final punctul de vedere. Aparatul E-767 se răsturnă într-un unghi de nouăzeci de grade spre dreapta, năpustindu-se drept spre clădirile industriale dinspre nord şi pierzând vertiginos din înălţime. Personalul din turnul de control continuă să ţipe în aparatul de emisie, însă piloţii nu mai auziră

avertismentele. Ultimul gest al pilotului fu acela de a apăsa manşa, în încercarea disperată de a aduce avionul la o altitudine sigură. Cu numai o secundă înainte de clipa fatală, simțurile îl atenționară că totul luase sfârşit. Înainte de a-şi pierde cunoştința, îi străfulgeră prin minte gândul că țara sa fusese supusă din nou unui atac nuclear.

— Jesu Cristo, şopti Chavez.

Totul durase o secundă, nu mai mult. Botul avionului sclipi în soare, iar apoi aparatul vibră brusc spre nord, prăbuşindu-se ca o pasăre muribundă. Îşi întoarse privirea de la zona impactului. Nu voia să vadă şi nici să ştie unde va cădea aparatul. Vâlvătaia de foc aprinse cerul ca un fulger uriaş. Dându-şi seama ce făcuse, Ding simți un nod în stomac, urmat instantaneu de senzația de vomă.

Zece mile mai departe, Kami-Cinci asistă neputincios la explozia teribilă, urmată de fulgerul luminos, produse în momentul impactului cu solul, în dreapta câmpului de zbor. Aviatorii erau oameni disciplinați. Pilotul şi copilotul următorului aparat E-767 simțiră aceeaşi strângere a stomacului, urmată de contracția dureroasă a muşchilor. Amândoi se întrebau care dintre colegii lor de escadră se zdrobiseră de pământ sub privirile lor, care vor fi familiile ce vor primi o vizită neaşteptată, care erau figurile pe care nu le vor revedea niciodată, vocile pe care nu le vor mai auzi şi se lăsară pradă mustrărilor de conştiință pentru că nu urmăriseră mai atenți comunicările radio, ca şi cum acest lucru ar fi avut vreo importanță. Instinctiv, cei doi piloți ridicară ochii pentru a verifica aparatura de la bord. Motoarele funcționau. Aparatura electronică, la fel. Sistemul hidraulic nu prezenta nici o defecțiune. Nu bănuiau ce li se întâmplase colegilor lor, însă un lucru era sigur: aparatul lor era în regulă.

— Cinci către Turn. Ce s-a întâmplat acolo?

— Cinci, aici turnul. Trei s-a prăbuşit. Nu ştim din ce cauză. Pista este liberă.

— Aici Cinci. Am înțeles, continuăm aterizarea, suntem în apropierea pistei.

Întrerupseră comunicarea radio fără să mai scoată o vorbă. Cei doi piloți schimbară o privire. Kami-Trei. Nişte camarazi de nădejde. Morți amândoi. Le-ar fi fost mai uşor să accepte un atac inamic dacă acesta nu s-ar fi produs atât de ridicol, la câteva clipe înainte de aterizare. După câteva secunde, cei doi bărbați îşi

concentrară atenția asupra misiunii pe care o aveau de îndeplinit. Dincolo de uşa cabinei, douăzeci şi cinci de colegi aşteptau să fie transportați în siguranță acasă, în pofida sentimentului de tristețe pe care îl împărtăşeau cu toții.

— Vrei să mă ocup eu? întreba John.

— E treaba mea, amice.

Ding verifică din nou condensatorii, apoi îşi trecu palma peste frunte. Îşi încleştă pumnul, încercând să-şi stăpânească tremurul uşor al mâinii. Se simțea în acelaşi timp ruşinat, dar şi uşurat. Luminile de aterizare distanțate îi dădeau de înțeles că avea în față o a doua țintă. Se afla în serviciul patriei sale, la fel ca şi cei de la bordul avionului. Asta era. Totuşi, i-ar fi fost mai uşor cu o armă convențională. Probabil că aşa se simțiseră şi spadasinii care fuseseră obligați la un moment dat să treacă la folosirea muschetelor. Chavez clătină pentru ultima oară din cap, încercând să-şi limpezească gândurile, apoi se aplecă asupra aparatului, țintind prin fereastra deschisă avionul care se pregătea de aterizare. Pe dinafară fereastra era mascată de o pânză pentru a feri priveliştea de ochii trecătorilor ocazionali, însă, chiar şi în aceste condiții, Chavez prefera să-şi asume cât mai puține riscuri.

…imediat…

…acum…

Apăsă din nou pe buton şi, pentru a doua oară în cursul serii, carcasa argintie a avionului se aprinse în străfulgerarea de lumină alburie. În stânga lor răsunară sirenele maşinilor de pompieri care se îndreptau, fără îndoială, către locul prăbuşirii primului avion. Nu seamănă cu sirenele maşinilor de pompieri de acasă, îi fulgeră prin minte un gând absurd. Cel de-al doilea aparat E-767 nu reacționă la început în nici un fel şi Ding se întrebă dacă procedase cum trebuia. Apoi, botul avionului se înclină brusc, însă aeronava continuă să-şi păstreze cu încăpățânare direcția de zbor, fără să se răsucească. Doar viteza spori vizibil. Poate că se va prăbuşi peste hotel, îşi zise Ding. Oricum, era prea târziu să se salveze prin fugă şi poate că asta era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că luase viața unor oameni. Clătină din cap şi începu să demonteze blițul cu mişcări automate, încercând să-şi abată atenția de la acele gânduri chinuitoare.

Clark era preocupat de aceeaşi bănuială sinistră, însă îşi dădu seama că nu ar fi avut nici un rost să o zbughească din cameră. Dintr-o clipă în alta, avionul trebuia să izbucnească în flăcări…

poate că acelaşi gând îl tortura şi pe pilotul aparatului de zbor. Botul avionului se ridică pe neaşteptate şi avionul trecu vuind, la numai zece metri pe deasupra acoperişului clădirii. Chavez se repezi la fereastra laterală şi văzu cum aripile îşi pierdură pentru o clipă echilibrul. Avionul începu să urce, sau cel puțin asta era intenția pilotului, însă motoarele nu mai avură puterea necesară. Cam la două sute de metri deasupra solului, avionul încremeni în aer, se înclină într-o parte şi începu să se prăbuşească, rotindu-se în jurul propriului ax. Nici unul dintre ei nu îndrăzni să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că îi scăpase de un sfârşit pe care, oricum, nu l-ar îi meritat.

— Pune blițul în casetă şi ia-ți aparatul de fotografiat, ordonă Clark.

— De ce?

— Ai uitat că suntem reporteri? întrebă Clark, de data asta în ruseşte.

Mâinile lui Ding tremurau atât de tare, încât reuşi cu greu să demonteze blițul, însă Clark nu făcu nici cel mai mic gest pentru a-i veni în ajutor. Era nevoie de timp pentru a te obişnui cu astfel de emoții. În definitiv, nu uciseseră nişte tâlhari care şi-ar fi meritat moartea. Curmaseră viața unor oameni asemenea lor, legați de jurământul de credință făcut cuiva care nu merita o asemenea dovadă de fidelitate. În sfârşit, Chavez scoase aparatul de fotografiat, alese un obiectiv de o sută de milimetri pentru Nikonul F5 şi ieşi pe hol, în urma superiorului său. Holul micuț al hotelului era deja plin de oameni, în majoritate japonezi. „Klerk” şi „Cekov” trecură calmi printre ei, traversară în fugă autostrada şi se îndreptară spre gardul care împrejmuia aeroportul. De cum ajunseră acolo, Ding începu să fotografieze cu gesturi febrile. Situația era destul de confuză, astfel încât vreme de zece minute nu îi deranjă nimeni. Abia atunci îşi făcu apariția primul polițist.

— Ce faceți, rosti el pe un ton mai degrabă acuzator decât interogativ.

— Suntem ziarişti, replică „Klerk”, întinzându-i legitimația.

— Încetați imediat.

— Am încălcat cumva legea? Eram în hotelul de vizavi când s-a petrecut tragedia.

Ivan Sergheevici se întoarse, privindu-l pe polițist în față.

— Ah. V-au atacat cumva americanii? Doriți să vă dăm filmul din aparat?

— Da, replică polițistul, realizând brusc ce avea de făcut.

Întinse palma, recunoscător pentru această dovadă neîndoielnică de colaborare cu autoritățile.

— Evgheni, dă-i imediat filmul domnului.

„Cekov” derulă filmul, îl scoase din aparat şi îl întinse omului de ordine.

— Vă rog să vă întoarceți la hotel. Dacă e cazul, vă vom căuta noi.

Cum să nu!

— Ne găsiți în camera 412, zise Clark cu glas tare. Ce tragedie îngrozitoare. Există supraviețuitori?

— Nu ştiu. Acum vă rog să plecați, spuse polițistul, pierzându-şi răbdarea.

— Dumnezeu să-i odihnească, şopti Chavez cu toată sinceritatea.

Două ore mai târziu, un avion KH-11 survola zona, scrutând împrejurimile oraşului Tokio cu camerele de luat vederi în infraroşu. Tehnicienii de la laboratorul fotografic al Biroului Național de Recunoaştere remarcară imediat focarele de incendiu şi fragmentele metalice din fuzelajul avionului prăbuşit, împrăştiate de jur împrejur. Constatară cu mare satisfacție că două aparate E767 fuseseră făcute una cu pământul. Spectatorii, în majoritate lucrători din cadrul aviației militare, aflați departe de locul carnagiului, nu vedeau altceva în mormanul de fiare decât două ținte atinse în plin. Imaginea fu transmisă imediat în câteva locuri. La serviciul J-3 al Pentagonului se constată că primul act al Operațiunii ZORRO se desfăşurase conform planului. Unii ar fi preferat să spună aşa cum se sperase, însă se abținură, de teamă să nu-şi forțeze norocul. Ei bine, îşi ziseră mulți, CIA nu era în totalitate nefolositoare.

La Pearl Harbor era întuneric. Inundarea docului durase zece ore, fapt ce decalase termenul peste limita considerată sigură, însă pe timp de război siguranța se măsura altfel decât în timp de pace. După ce se ridicară porțile, două remorchere uriaşe călăuziră nava John Stennis în larg, lăsând-o în urmă pe sora sa geamănă, Enterprise. Pilotul scoase nava în timp record, apoi se întoarse înapoi pe țărm cu un elicopter. Puțin înainte de miezul nopții nava naviga deja în ape adânci, departe de canalele navigabile obişnuite, îndreptându-se în plină viteză spre vest.

Echipa de investigații sosi la fața locului în cel mai scurt timp. Deşi era formată din specialişti militari şi civili, aceştia din urmă aveau un cuvânt mai greu de spus, dat fiind că era vorba de un avion civil, modificat pentru uzul militar. Cutia neagră (vopsită de fapt într-un portocaliu strident) a avionului Kami-Cinci fu găsită în câteva minute, în timp ce cea de pe Kami-Trei se încăpățâna să rămână ascunsă. Cele două aparate de înregistrare fură duse apoi la Tokio pentru a fi analizate. Forțele armate japoneze se confruntau cu o problemă serioasă. Pierduseră două dintre prețioasele lor aparate E-767, iar al treilea se găsea în hangar, pentru întreținere şi reparații. Astfel, le rămâneau şapte avioane, fapt ce excludea posibilitatea de a folosi în acelaşi timp trei dintre ele. Era o simplă problemă de aritmetică. Fiecare avion trebuia verificat periodic, iar membrii echipajelor aveau nevoie de odihnă. Chiar dacă ar fi avut la dispoziție nouă aparate de zbor, menținerea a trei dintre ele în aer, a altor trei la sol şi a încă trei pregătite pentru intrarea în schimb ar fi avut un efect distrugător asupra oamenilor şi a echipamentului. În al doilea rând, se punea problema siguranței în zbor a aparatelor. Unul din membrii comisiei de anchetă descoperi instrucțiunile de zbor referitoare la aparatul 767 şi ajunse la concluzia că acestea se refereau la modelul pe care japonezii îl construiseră pentru uzul AEW. Imediat, fură dezactivate sistemele automate de aterizare şi prima concluzie firească la care ajunseră anchetatorii civili fu aceea că piloții, obosiți probabil de zborul îndelungat, le puseseră în funcțiune în momentul în care se apropiau de pistă. Comandantul specialiştilor militari înclină să le dea dreptate, cu o singură rezervă: puțini piloți agreau sistemele automate de aterizare, iar piloții militari erau cel mai puțin susceptibili de a-şi lăsa aparatul pe mâna unui echipament acționat de programe şi microcipuri. Şi totuşi, cadavrul pilotului avionului Kami-Trei fusese descoperit cu mâna încleştată pe manşa de control. Nu prea avea sens, dar aparent aşa se petrecuseră lucrurile. Poate că tragedia se datora unei defecțiuni de program, survenită undeva, pe circuit – un motiv ridicol pentru pierderea a două avioane de o valoare inestimabilă, deşi nu fără precedent în acea epocă a zborurilor conduse de calculator. Deocamdată, trista realitate era că trebuiau să se mulțumească doar cu două aparate de patrulare şi cu unul pregătit de decolare, la sol.

Camerele de luat vederi de pe sateliții ELINT aflați în zona

dezastrului imortalizară imediat grupurile de patrulare formate din trei aparate E-767 şi pentru o clipă tehnicienii mai slabi de înger de la Oficiul de Informaţii al aviaţiei militare şi de la Agenţia Naţională de Securitate se întrebară dacă nu cumva japonezii încercau să sfideze regulile de exploatare a aparatelor de zbor. După ce îşi consultară ceasurile, îşi dădură seama că nu vor şti sigur răspunsul decât peste şase ore.

Jackson era acum preocupat de alte informaţii primite prin satelit. Se bănuia că pe Insula Saipan se aflau patruzeci şi opt de avioane de luptă, iar la fosta Bază Andersen de pe Guam, beneficiind de două piste de rulare late şi de rezervoare de combustibil subterane uriaşe, încă şaizeci şi patru. Cele două insule se aflau la o distanţă de aproximativ o sută douăzeci de mile una de cealaltă. În afară de aceasta, trebuia să ţină cont şi de facilităţile de dispersare construite de SAC în timpul Războiului Rece. Aeroportul Northwest Guam, acum închis, dispunea de două piste de rulare paralele, ambele extrem de bine întreţinute; în plus, exista şi un al doilea aeroport, chiar în centrul insulei – aeroportul internaţional Agana. Pe Insula Rota exista un aeroport comercial, o bază aviatică abandonată pe Tinian, iar pe Saipan un alt aeroport scos din uz, Kobler. În mod destul de straniu, japonezii nu dăduseră atenţie nici unuia din aceste aeroporturi, cu excepţia Bazei Kobler. De fapt, din informaţiile culese de sateliţi, reieşea că Insula Tinian nici nu fusese ocupată – în orice caz, fotografiile nu indicau prezenţa vreunui vehicul militar greu. Trebuiau să existe nişte forţe armate, judecă Jackson, transportate probabil cu elicopterele de la Saipan, dat fiind că cele două insule nu erau separate decât de un canal îngust.

Principala preocupare a lui Jackson o constituiau cele o sută douăzeci de avioane de luptă. Desigur, vor fi sprijiniţi de avioanele E-2 AEW, plus elicopterele obişnuite folosite de armată cu prilejul oricărei misiuni. Aparatele F-15 şi F-3 urmau să fie însoţite de SAM-uri. Era o misiune grea pentru un singur portavion, chiar dacă Bud Sanchez cocheta cu ideea de a-l aduce la perfecţiune. Totuşi, inamicul nu putea fi înfrânt atacându-l fizic. Ideea era de a-l ataca psihic – o stratagemă uitată constant de popoarele ce se pomeneau implicate într-un război. Nu putea decât să spere că avea dreptate. Oricum, pe moment exista o altă prioritate.

Spre relativa surprindere a lui Clark, poliţistul nu mai revenise.

Poate că găsiseră fotografiile interesante, dar nu era prea convins de asta. În orice caz, nu zăboviseră la hotel mai mult decât trebuia ca să afle răspunsul. După ce urcară în maşina închiriată, aruncară o ultimă privire spre iarba carbonizată de la capătul pistei, remarcând în treacăt primul dintre cele trei avioane AEW care, spre uşurarea celor de faţă, ateriză fără probleme.

Cele două aparate E-767 decolaseră cu o oră în urmă. Privind formaţiunea redusă, Clark începu să spere că acţiunea lor sinucigaşă dăduse roade. Faptul fusese confirmat deja prin satelit, dându-se astfel undă verde pentru o altă misiune despre care nici unul din cei doi ofiţeri CIA nu ştia nimic.

Mai dificil era să accepte realitatea. Ziarul de limbă engleză pe care îl cumpăraseră în holul hotelului când coborâseră la micul dejun difuza ştiri foarte asemănătoare celor pe care le citiseră în prima lor zi petrecută în Japonia. Erau două articole despre Mariane şi două ştiri din Washington, însă în rest ştirile de pe prima pagină tratau cu precădere subiecte economice. Editorialul punea în evidenţă importanţa restabilirii bunelor relaţii cu America, chiar cu preţul unor concesii rezonabile, hotărâte la masa tratativelor. Poate că realitatea era prea bizară pentru ca oamenii să o poată accepta. Desigur, o parte din vină o purta şi cenzurarea excesivă a ştirilor. De exemplu, nu se sufla încă nici o vorbă despre rachetele ascunse cine ştie unde. Cineva era extrem de isteţ, extrem de nesăbuit, ori poate amândouă, în funcţie de cum aveau să evolueze lucrurile. John şi Ding căzură de acord că totul părea lipsit de sens, însă comentariile nu mai ofereau nici o consolare familiilor celor căzuţi de ambele părţi. Până şi în timpul războiului nebunesc din Insulele Falkland se apelase la declaraţii fulminante în scopul incitării maselor – în cazul acesta însă, impresia generală creată era aceea că războiul era o simplă anexă a situaţiei economice. Afacerile, oricât ar fi fost de dure, reprezentau totuşi o formă de activitate mai civilizată decât cea exercitată pe scena politică. Aveau însă în faţa ochilor adevărata dimensiune a nebuniei. Străzile erau împânzite de oameni ocupaţi cu treburile de zi cu zi. Deşi locul accidentului aviatic era la numai câţiva paşi de ei, cetăţenii de rând se mulţumeau să arunce o privire curioasă, continuând însă să se agaţe de realitatea pe care o înţelegeau şi lăsând în seama altora ceea ce le întrecea capacitatea de gândire.

Poftim situaţie, medită Clark. Un spion străin, lucrând sub acoperirea unei identităţi false, dintr-o terţă ţară şi îndeplinind o misiune ce contravenea prevederilor Convenţiei de la Geneva

privind modul de desfăşurare a unui război civilizat, ceea ce era un nonsens în sine. Cu nici douăsprezece ore în urmă contribuise la uciderea a cincizeci de persoane, iar acum se afla la volanul maşinii sale închiriate, îndreptându-se în plină viteză înapoi, spre capitala inamicului, preocupat doar de evitarea vreunui accident rutier nefericit pe autostrada supraaglomerată de maşinile navetiştilor.

Atmosfera se schimbă brusc în clipa în care se apropiară de hotel şi Ding remarcă o maşină parcată neregulamentar, cu viziera din dreptul locului de lângă şofer coborâtă. Acesta era semnalul că de fapt Kimura le solicita o întâlnire urgentă. Era un prim semn de normalitate în ceea ce păruse a fi un coşmar nesfârşit. Viața lor revenise iarăşi sub semnul pericolului. Cel puțin acesta era cât se poate de real.

Operațiunile de zbor începuseră înainte de răsăritul soarelui. La bord se aflau acum patru escadrile complete de F-14 Tomcat şi patru de F/A-18 Hornet, plus alte patru E-SC Hawkeye. Avioanele obişnuite de escortă se aflau deocamdată la Midway, urmând ca aparatele de la bordul portavionului să fie asistate în timpul cursei spre vest de forțele armate din Insulele Pacificului. Primul ordin de acțiune prevedea realimentarea în timpul zborului de la avioanele-cisternă ale aviației militare care urmau să însoțească flota spre vest. De îndată ce trecură de Midway se organiză o patrulă stabilă, compusă din patru avioane, însă de data aceasta fără obişnuitele avioane de escortă Hawkeye. Acestea din urmă erau foarte zgomotoase, iar ordinul cerea imperios ca forțele de luptă desfăşurate să înainteze cât mai camuflat, deşi în ceea ce priveşte nava Johnnie Reb era ca şi cum s-ar fi încercat mascarea unei insule în plin ocean.

Sanchez se afla în cabina de comandă a operațiunilor de zbor. Sarcina lui consta în a se implica într-o luptă aparent egală şi a o întoarce în favoarea lor. Ideea luptei cinstite îi era tot atât de străină ca oricărui alt militar. Nu trebuia decât să priveşti în jur pentru a-ți da seama din ce cauză. Îi cunoştea pe toți militarii de pe navă. Pe aviatorii de pe insule nu îi ştia şi nici nu-i păsa de ei. Şi ce dacă erau ființe omeneşti? Şi ce dacă aveau neveste, copii, maşini, case şi toate lucrurile mărunte pe care le aveau şi marinarii din subordinea lui? Astea nu îl priveau pe comandantul portavionului. Sanchez nu avea de gând să risipească muniția pe paraşutişti, ca în filmele de duzină, pentru că reprezentau oricum

o țintă greu de nimerit. Intenția lui fermă era aceea de a le distruge avioanele. În epoca de aur a rachetelor, asta însemna de cele mai multe ori că pilotul nu va avea timp să se catapulteze. Din fericire, cu tehnica modernă de luptă de care dispuneau, inamicul nu mai reprezenta decât un punct pe ecranul de afişaj al pupitrului de comandă. Asta uşura mult lucrurile, iar dacă totuşi avea să zărească un paraşutist țâşnind din avionul distrus, era dispus să-l cruțe, din moment ce omul acela nu mai era capabil să facă rău nimănui dintre ai săi.

— Koga a dispărut, îi anunță agitat Kimura, cu fața albă ca varul.

— L-au arestat? întrebă Clark.

— Nu ştiu. Avem pe cineva în organizația voastră?

John se întunecă la față.

— Ştii cum îi pedepsim pe trădători?

Nu era un secret pentru nimeni.

— Şi țara mea contează pe omul acesta. Ne vom ocupa de el. Acum, pleacă.

Chavez îl privi un timp îndepărtându-se, apoi întrebă:

— Crezi că a vorbit cineva?

— E posibil. Pe de altă parte, s-ar putea ca cei care fac jocurile să se teamă de amestecul inoportun al vreunui lider al opoziției.

Parcă aş fi analist politic, îşi zise Clark. Mă rog, pentru curioşi era totodată un reporter cu acreditare în regulă din partea Agenției Interfax.

— Ce-ai zice de o mică vizită la ambasadă, Evgheni?

Şerenko tocmai se pregătea să iasă pentru a merge la o întâlnire când cei doi bărbați îşi făcură apariția în cadrul uşii. Ce întâmplare neverosimilă, îşi zise el în gând. Doi ofițeri CIA, veniți în clădirea Ambasadei Rusiei pentru a se întâlni cu rezidentul RVS. Era curios să afle ce îi determinase să facă acest pas.

— Ce s-a întâmplat?

— Koga s-a volatilizat, răspunse Clark.

Maiorul Şerenko luă loc, invitându-i pe cei doi să facă la fel. Nu era nevoie să-i roage să închidă uşa în urma lor.

— E posibil să fie doar o coincidență sau crezi că cineva ne-a deconspirat? continuă Clark.

— Nu cred că este mâna PSID. N-ar fi făcut-o nici chiar la ordinul lui Goto. Ar avea implicații politice prea adânci, fără un

motiv aparent. Situația politică de aici este... spuneți-mi, cât de bine o cunoașteți?

— Lămurește-ne, spuse Clark.

— Guvernul este foarte derutat. Goto deține controlul, însă nu comunică cu multe persoane. Coaliția lui este încă destul de slabă. Koga este un om prea respectat pentru a fi arestat pe față.

Cel puțin, așa cred, se abținu Șerenko să adauge. Acum nu mai putea fi atât de sigur de ceea ce, cu numai două săptămâni în urmă, putea afirma cu mâna pe inimă.

Pentru americani, lucrurile începeau să capete sens.

— Ar fi bine să dăm cât mai repede de omul ăsta, Boris Ilici. Amândoi avem mare nevoie de el.

— L-ați orientat spre un compromis? întrebă rusul.

— Nu, nici vorbă. L-am sfătuit să se comporte normal. În afară de asta, e convins că suntem ruși. Nu am primit alte instrucțiuni decât să îl verific. E prea riscant să încerci să manipulezi o persoană de genul lui Koga. Te poți aștepta oricând să devină un superpatriot și să te trimită la plimbare. Pe astfel de oameni îi lași să procedeze cum cred ei de cuviință.

Șerenko se convingea o dată în plus că dosarul lui Clark de la Moscova spunea adevărul. Clark avea instinctele unui excelent spion. Dădu din cap și așteptă ca americanul să continue.

— Dacă e adevărat că v-ați infiltrat în PSID, trebuie să aflăm imediat ce s-a întâmplat cu el și dacă nu cumva a fost reținut.

— Și dacă răspunsul va fi afirmativ?

Clark ridică din umeri.

— Atunci trebuie să hotărăști dacă îl poți salva. Asta este problema voastră. Eu nu pot face nimic în privința asta. Dar, dacă a fost prins de altcineva, atunci poate că facem și noi ceva.

— Trebuie să iau legătura cu Moscova.

— Desigur. Te rog însă să nu uiți că de fapt Koga este singurul care ne poate scoate din încurcătura aceasta politică. După aceea te rog să iei legătura cu Washingtonul.

— Vă promit, zise Șerenko. Aș vrea să vă pun o întrebare... în legătură cu cele două avioane care s-au prăbușit aseară...

Clark și Chavez erau deja în drum spre ușă.

— Ce accident îngrozitor, nu-i așa? rosti bărbatul mai tânăr, fără să se întoarcă.

— Ești nebun! exclamă Mogataru Koga.

— Sunt patriot, replică Raizo Yamata. Voi lupta ca țara noastră

să devină cu adevărat independentă. Voi reda Japoniei măreția sa de odinioară.

Cei doi schimbară o privire peste masa din apartamentul lui Yamata. Garda de corp a directorului era postată în fața uşii de intrare. Nu trebuia să audă nimeni ce îşi spuneau cei doi bărbați.

— Ai alungat cel mai important aliat şi partener de afaceri pe care îl aveam. Eşti pe cale să ruinezi economia țării. Ai ucis oameni. Ai corupt guvernul şi armata țării.

Yamata dădu din cap, ca şi cum ar fi recunoscut marile servicii pe care le adusese patriei sale.

— Hai. Am făcut toate aceste lucruri şi nu mi-a fost deloc greu. Spune-mi, Koga. E chiar atât de dificil să convingi un politician să facă ceva?

— Dar amicii tăi, Matsuda şi restul?

— Oricine are nevoie din când în când de puțină îndrumare.

Aproape oricine, completă Yamata în gând.

— După ce se va sfârşi totul, vom avea o economie complet integrată, doi aliați puternici şi hotărâți, iar cu timpul vom reface şi comerțul, pentru că lumea are nevoie de noi.

Oare politicianul ăsta nu pricepea atâta lucru? Refuza să priceapă?

— Cum îi poți înțelege atât de greşit pe americani? Dificultățile actuale au început din cauza unui accident în care au ars de vii toți membrii unei familii. Nu sunt ca noi. Ei înțeleg lucrurile altfel. Au altă religie. Au cea mai violentă civilizație din lume şi totuşi venerează dreptatea. Ridică în slăvi banul şi totuşi au o credință neclintită în idealuri. Cum de nu înțelegi? Nu vor tolera în ruptul capului ceea ce le-ai făcut.

Koga făcu o pauză.

— Iar planul tău legat de Rusia... chiar îți închipui...

— Cu China de partea noastră? zâmbi Yamata. Împreună cu ea putem înfrânge Rusia.

— Şi îți închipui că va rămâne aliata noastră? În al doilea război mondial am ucis douăzeci de milioane de chinezi, iar conducerea lor politică nu a uitat asta.

— Au nevoie de noi şi sunt perfect conştienți. Şi împreună...

— Yamata-san, îl întrerupse Koga politicos, pentru că aşa-i era firea, nu te pricepi la politică la fel de bine cum te pricepi la afaceri. Ăsta va fi sfârşitul tău.

Yamata îi răspunse la fel de calm.

— Iar trădarea, sfârşitul tău. Ştiu că eşti în legătură cu

americanii.

— Nu este adevărat. Nu am vorbit de câteva săptămâni cu nici un american.

Un răspuns indignat nu şi-ar fi atins țelul atât de bine cum o făcea replica indiferentă.

— Mă rog, în orice caz vei rămâne un timp oaspetele meu, îl anunță Raizo. Vom vedea cât de nepriceput sunt în problemele politice. Peste doi ani voi fi prim-ministru, Koga-san. Peste doi ani vom fi o superputere.

Yamata se ridică în picioare. Apartamentul său ocupa în întregime cel de-al patruzecilea etaj al blocului de locuințe, iar panorama grandioasă care se întindea la picioarele lui îl încânta. Industriaşul se apropie cu paşi rari de fereastra care ocupa aproape în întregime peretele şi privi oraşul care curând va deveni capitala lui. Ce păcat că nu înțelegea şi Koga adevăratul mers al lucrurilor. Însă până una-alta trebuia să se întoarcă pe Insula Saipan, pentru a-şi începe ascensiunea pe scara politică. Se întoarse spre oaspetele său.

— Vei vedea. Deocamdată eşti invitatul meu. Poartă-te cum se cuvine şi îți garantez că vei fi tratat omeneşte. Încearcă să evadezi şi cadavrul tău va fi găsit în zeci de bucățele pe lângă cine ştie ce cale ferată, împreună cu un bilețel de adio în care îți ceri iertare pentru greşelile tale politice.

— Nu-ți voi da satisfacția asta, îi replică tăios fostul prim-ministru.

40
Vulpi şi câini de vânătoare

Şerenko intenţionase să se ducă singur la întâlnire, însă, din motive independente de voinţa sa, nu se putuse ţine de cuvânt. Până la urmă, nu-i părea rău că se întâmplase aşa. Mesajul, transmis pe o dischetă de computer, fusese trimis de către principalul său agent local, directorul-adjunct al PSID. Oricare ar fi fost apucăturile personale ale acestuia, trebuia să recunoască că era un observator politic excelent, deşi cam hazardat în aprecieri. Armata japoneză, spunea el, nu era câtuşi de puţin nemulţumită de perspectivele sale imediate. Insultată vreme îndelungată cu calificativul de „forţă de apărare” şi asimilată în conştiinţa opiniei publice forţei care i se opunea Godzillei şi altor monştri asemănători (de cele mai multe ori, spre ghinionul lor), armata se considera în momentul de faţă drept o apărătoare a tradiţiei de luptă. Acum, după ce la conducerea ţării venise o forţă politică pe măsura zelului lor, comandanţii forţelor armate erau ferm hotărâţi să profite de ocazie pentru a demonstra de ce erau în stare. Ofiţerii superiori, care fuseseră instruiţi în majoritate în şcolile militare americane, evaluaseră situaţia şi anunţaseră pe oricine era dispus să asculte că erau în stare şi vor câştiga cu siguranţă această competiţie restrânsă şi, adăugase directorul PSID, erau de părere că aveau şanse mari de a cuceri şi Siberia.

Acest raport, împreuna cu cel al celor doi ofiţeri CIA, fu transmis imediat la Moscova. Deci, în sânul guvernului japonez existau disensiuni şi cel puţin unul dintre departamentele sale de specialitate avea o viziune realistă asupra situaţiei. Pentru ruşi acesta era un lucru îmbucurător, deşi Şerenko nu uitase că un şef al serviciului de informaţii german, Canaris, încercase în 1939 să facă acelaşi lucru şi dăduse greş. Era ferm decis să spargă acest model istoric. Unicul lucru inteligent pe care trebuia să-l faci în cazul războaielor era acela de a preîntâmpina izbucnirea sau cel puţin extinderea lor. Şerenko nu credea în teoria potrivit căreia izbucnirea conflictelor armate putea fi împiedicată la masa tratativelor, în schimb era ferm convins că o acţiune decisivă, dublată de informaţii exacte, putea opri degenerarea lor – desigur, cu condiţia să dispui de voinţa politică de a o face.

— Domnule preşedinte, se numeşte Operaţiunea ZORRO, spuse Robby Jackson, deschizând dosarul.

În birou se aflau Secretarul Apărării, Secretarul de Stat, Ryan şi Arnie van Damm. Cei doi şefi de cabinet nu se simţeau câtuşi de puţin în largul lor, dar acest lucru era valabil şi pentru şeful serviciului J-3. Ryan îi făcu semn cu capul să continue.

— Scopul misiunii este acela de a răsturna conducerea politică a inamicului, înlăturându-i pe acei indivizi care...

— Adică, să-i asasinăm? interveni Brett Hanson.

Îşi întoarse privirea către Secretarul Apărării, care nu schiţă nici un gest.

— Domnule Secretar, nu vrem să implicăm populaţia civilă. Asta înseamnă că nu avem voie să le atacăm economia. Nu putem descinde în oraşele lor. Armata lor este prea dispersată pentru a...

— Nu putem face aşa ceva, îl întrerupse din nou Hanson.

— Domnule Secretar, interveni Ryan calm, am putea auzi cel puţin despre ce este vorba, înainte de a decide ce trebuie şi ce nu trebuie să facem?

Hanson dădu din cap ofensat, iar Jackson îşi continuă ideea:

— În linii mari, avem acum toate piesele caleidoscopului. Am eliminat două dintre avioanele lor de observare...

— Când s-a întâmplat? Cum am făcut-o?

— S-a întâmplat ieri seară, explică Ryan. Cum s-a procedat, nu este treaba dumneavoastră, domnule.

— Cine a dat ordin? întrebă Durling.

— Eu, domnule. S-a lucrat în cel mai mare secret şi absolut fără incidente.

Ochii lui Durling îi dădură de înţeles lui Ryan că întrecuse din nou măsura.

— Câţi oameni au murit? întrebă Secretarul de Stat.

— În jur de cincizeci şi asta înseamnă cu vreo două sute mai puţin decât oamenii noştri ucişi de ei.

— Uite ce e, dacă avem răbdare îi vom putea convinge să renunţe la insule, spuse Secretarul de Stat, lansându-se într-o dispută bilaterală, sub privirile celorlalţi.

— Adler este de altă părere.

— Chris Scott spune că da, iar el este un om infiltrat în delegaţia lor.

Durling privi impasibil, lăsându-şi subalternii – aşa îi considera – să rezolve incidentul. El, personal, era preocupat de alte

probleme. Politica era pe cale să-şi scoată din nou la lumină capul hidos. Dacă nu reuşea să rezolve criza în mod eficient, atunci era terminat. Altcineva va deveni preşedinte, iar acel altcineva va fi confruntat în mai puţin de un an cu o situaţie critică poate mai gravă decât aceasta. Mai mult, dacă informaţiile serviciilor de spionaj ruseşti erau corecte şi dacă Japonia şi China îşi puneau în aplicare planul de a ataca Siberia în decursul toamnei viitoare, America va fi lovită de un dezastru de proporţii infinit mai mari, chiar în perioada alegerilor, periclitând serios posibilităţile de a face faţă situaţiei şi transformând totul într-o dispută politică, pe fondul unei situaţii economice precare, zguduită din temelii de pierderea a peste o sută de miliarde de dolari.

— Dacă nu acţionăm acum, domnule Secretar, nu putem şti cum vor evolua lucrurile, spuse Ryan.

— Putem rezolva problema pe cale diplomatică, insistă Hanson.

— Şi dacă nu putem? interveni Durling.

— În cazul acesta, la momentul oportun vom iniţia o acţiune militară ponderată, spuse Secretarul pe un ton încrezător, deşi expresia feţei trăda cu totul alte sentimente.

— Mai aveţi ceva de adăugat? îl întrebă Durling.

— Ar dura mult timp – poate câţiva ani – până am reuşi să strângem forţele necesare pentru…

— Nu avem la dispoziţie atâta timp, îl întrerupse Ryan.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Durling. Domnule amiral, credeţi că vom reuşi?

— Cred că da. Avem nevoie de puţin noroc, însă cea mai mare şansă a fost fructificată ieri seară.

— Nu dispunem de forţele necesare pentru a învinge, decretă Secretarul Apărării. Comandantul trupelor de asalt mi-a trimis raportul estimativ şi nu crede că…

— L-am citit, spuse Jackson, trădându-şi nemulţumirea faţă de cele aflate. Însă îl cunosc pe Bud Sanchez, comandantul armatei. Ne ştim de ani de zile, iar dacă el spune că se poate, merg pe mâna lui. Domnule preşedinte, nu vă lăsaţi copleşit de cifre. Nu e vorba de cifre. E vorba de tactica de luptă, iar în privinţa asta avem mai multă experienţă decât ei. E o chestiune de psihologie, de a fi mai rezistenţi decât ei. Războiul nu mai este ce a fost pe timpuri. În trecut aveai nevoie de o armată puternică, în stare să distrugă capacitatea de luptă a inamicului. În regulă, dar asta se întâmpla acum cincizeci de ani. Acum se pune problema de a lovi nişte ţinte foarte mici şi, dacă reuşim să o facem, atunci vom realiza acelaşi

lucru pe care l-am fi realizat acum cincizeci de ani cu o armată compusă dintr-un milion de soldați.

— Asta înseamnă să ucidem cu sânge-rece, protestă Hanson. E o crimă.

Jackson se întoarse brusc.

— Da, domnule, ăsta e războiul, dar în felul acesta nu ne vom trezi în situația de a ucide vreun prăpădit de nouăsprezece ani care s-a înrolat în armată doar pentru că îi plăcea cum îi vine uniforma. Îl vom omorî pe nemernicul care l-a trimis la moarte şi care nu-i cunoaşte nici măcar numele. Cu tot respectul, domnule, recunosc că am ucis oameni şi cunosc exact senzația. Aş dori să am prilejul o dată, doar o dată, să le crap capul celor care dau ordine, în locul celor mulți şi proşti care sunt forțați să le execute.

Aceste cuvinte îl făcură aproape să zâmbească pe Durling, care îşi aduse aminte de toate fanteziile – văzuse chiar şi o reclamă pe această temă – țesute pe seama celor rostite de Jackson. Într-adevăr, cum ar fi fost dagă cei care trimiteau în luptă soldații s-ar fi trezit în situația de a lupta ei înşişi pe front?

— Totuşi, veți ucide o mulțime de tineri, spuse preşedintele cu glas tare.

Jackson îşi stăpâni furia, înainte de a-i răspunde.

— Ştiu, domnule, dar, cu puțin noroc, numărul lor va fi cât mai mic.

— Când trebuie să-ți dăm răspunsul?

— În linii mari, avem toate detaliile. În mai puțin de cinci ore putem porni la atac. În definitiv, suntem condiționați de lumina zilei. E o diferență de douăzeci şi patru de ore.

— Mulțumesc, domnule amiral Jackson. Vă rog să mă scuzați câteva clipe.

Cei prezenți în birou dădură să iasă, când preşedintele îşi schimbă hotărârea.

— Jack? Mai poți rămâne puțin?

Ryan se întoarse şi se aşeză pe fotoliu.

— Trebuie să o facem, domnule. Într-un fel sau altul, vom scăpa de bombele nucleare pe care…

— Înțeleg.

Preşedintele îşi fixă privirea pe tăblia lucioasă a mesei de lucru. Ordinele de luptă, rapoartele şi hărțile erau risipite la întâmplare. Cel puțin fusese cruțat de evaluarea pierderilor – probabil că la sugestia lui Ryan. După o clipă auziră uşa trântindu-se.

— Domnule, ar mai fi ceva, rupse Ryan tăcerea. Fostul prim-

ministru, Koga, a fost arestat – scuzați-mă, adevărul este că am fost informați doar de dispariția lui.

— Ce înseamnă asta? De ce nu ne-ai spus mai înainte?

— A dispărut cu douăzeci şi patru de ore după ce i-am spus lui Scott Adler că a fost contactat de oamenii noştri. Nici măcar nu i-am spus de cine. S-ar putea să fie o coincidență. Poate că Goto şi stăpânul lui nu vor să-i dea prilejul de a tulbura apele înainte să îşi poată duce planul la bun sfârşit. Dar s-ar putea să avem pe undeva un trădător.

— Cine dintre ai noştri e la curent?

— Ed şi Mary Pat de la CIA. Dumneavoastră. Scott Adler şi cu cine o mai fi vorbit el.

— Nu putem fi siguri că este o scurgere de informații.

— Nu, domnule. Dar este foarte posibil.

— Să lăsăm asta deocamdată. Ce se întâmplă dacă nu întreprindem nimic?

— Domnule preşedinte, trebuie să acționăm. Dacă nu facem nimic, pe viitor există posibilitatea izbucnirii unui război între Rusia, pe de o parte şi China şi Japonia, pe de alta. Noi vom fi prinşi undeva la mijloc. CIA încearcă să evalueze toate posibilitățile, dar nu văd cum am putea evita un război nuclear. Poate că ZORRO nu este o acțiune prea cinstită, dar e singura noastră şansă. Aspectele diplomatice sunt irelevante. Sunt altele, mai importante, în joc. Dacă reuşim să îi înlăturăm pe cei care au declanşat porcăria asta, atunci guvernul condus de Goto se va prăbuşi. După aceea vom putea readuce lucrurile la normal.

Durling îşi dădea seama cât de ciudată era grija aceasta a ambelor părți de a-şi impune punctul de vedere la masa tratativelor. Hanson şi Secretarul Apărării, pe de o parte, înclinau spre aspectul diplomatic – voiau să se convingă, deşi epuizaseră toate posibilitățile de reconciliere paşnică privind criza cu care se confrunta țara; în caz contrar, nu le rămânea decât să recurgă, la o modalitate mult mai sângeroasă de a rezolva conflictul. Ryan şi Jackson voiau să aplice de la bun început nişte mijloace violente, în speranța că vor evita exacerbarea lor pe viitor. Mai trist era că ambele părți puteau avea sau nu dreptate şi singura cale de a se convinge era ceea ce aveau să consemneze cărțile de istorie peste douăzeci de ani.

— Dacă planul nu reuşeşte…

— Atunci vor muri oameni de-ai noştri şi încă fără rost, recunoscu Jack cu toată sinceritatea. Asta vă va costa şi pe

dumneavoastră, domnule.

— Ce-mi spui despre comandantul flotei, tipul care comandă grupul de portavioane? Ce e cu el?

— Dacă dă greş, am ratat totul.

— Înlocuieşte-l, ordonă preşedintele. Operaţiunea este aprobată.

Cu aceasta, discuţia luă sfârşit. Ryan ieşi din birou şi se îndreptă spre camera lui de lucru pentru a da câteva telefoane.

O misiune perfectă a aviaţiei militare nu putea fi comandată ireproşabil decât de un simplu căpitan – aceasta era părerea unanimă a militarilor în uniformă albastră. De data aceasta operaţiunea era condusă de un colonel de la operaţiunile speciale, propus recent pentru gradul de general, fapt ce îl determinase să fie mai indulgent faţă de subordonaţii săi. Nu era prea greu de înţeles de ce nu fusese încă promovat la rangul de amiral. Cei de la operaţiuni speciale aveau reţineri faţă de obligaţiile protocolare impuse de gradele superioare. Erau… prea excentrici pentru asta.

Ultimele informaţii fuseseră transmise de la Fort Meade, Maryland, la Verino, făcându-i pe americani să scrâşnească de ciudă că ruşii aveau ocazia de a afla atâtea amănunte secrete despre capacitatea lor de a aduna şi a analiza date prin satelit şi alte mijloace. În definitiv, acest mod de operare fusese perfecţionat în scopul de a lupta eficient împotriva lor. Poziţia avioanelor de patrulare E-767 fusese trasată cu precizie. Camerele de luat vederi din satelit evaluaseră exact numărul avioanelor de luptă – cel puţin, al celor aflate la vedere, departe de adăpostul hangarelor – iar cu prilejul ultimei sale survolări, satelitul KH-12 depistase absolut toate aparatele de zbor aeropurtate şi amplasamentul lor. Colonelul aflat la comanda detaşamentului revăzu traseul ce urma să fie parcurs de formaţiunea de zbor, dar îngrijorarea îi fu risipită instantaneu de cei doi căpitani tineri, însărcinaţi cu pilotarea avionului de transport C-17A, care acceptară misiunea cu nonşalanţă. Unul dintre ei găsi chiar puterea de a glumi pe seama sorţii ingrate a „gunoierilor”.

Ruşii îşi aveau rolul lor în ansamblul jocului. Opt avioane de interceptare MIG-31 decolară de pe Aeroportul Vujnosahalinsk Sud, din Peninsula Kamciatka, urmate îndeaproape de un avion de cercetare IL-S6 Mainstay. Zece minute mai târziu, de la Baza Sokol luară calea aerului patru avioane Sukoi, ce urmau să acţioneze în calitate de agresori. Aparatele Sukoi, prevăzute cu rezervoare de

combustibil de mare capacitate, se îndreptară spre sud-est, rămânând la o distanță confortabilă de granițele nevăzute ale spațiului aerian japonez. Personalul de control de pe cele două avioane E-767 aparținând forțelor armate japoneze recunoscu de îndată ceea ce era, după toate aparențele, un exercițiu de antrenament al ruşilor. Cu toate acestea, era vorba de nişte avioane de luptă, care meritau o atenție aparte, cu atât mai mult cu cât traseul pe care evoluau se situa la o distanță considerabilă de cel al bombardierelor americane B-I, care, „incitaseră" cu un mult timp în urmă apărarea antiaeriană. Rezultatul fii că cele două avioane E-767, împreună cu avioanele de luptă şi de escortă, se deplasară puțin către nord, respectiv est. Se dădu imediat ordin ca avioanele de rezervă AWAC să decoleze, însă comandantul bazei terestre, foarte inspirat, decise să întețească doar alarma.

Globemaster-III C-17A era cel mai nou şi mai scump avion de transport care reuşise să penetreze sistemul birocratic al Pentagonului. Oricine era familiarizat cu acest coşmar procedural ar fi preferat tirul artileriei antiaeriene, pentru că misiunile de bombardare erau de cele mai multe ori încununate de succes, în timp ce procesul birocratic era, aproape fără excepție, sortit eşecului. Faptul că nu se întâmplase aşa se datora neştiinței celor abilitați să aprobe construcția noului tip de avion. Nu se precupețise nici un efort financiar şi chiar se descoperiseră noi surse materiale, însă ceea ce rezultase era „o maşină de gunoi" (cum se exprimau piloții avioanelor de luptă) cu pretenții de super-avion.

Aparatul decolă imediat după miezul nopții, ora locală, îndreptându-se spre sud-vest, ca şi cum ar fi fost o cursă civilă regulată către Vladivostok. Cu puțin înainte de a ajunge deasupra oraşului, avionul se alimentă cu carburant de la un avion-cisternă KC-135 – procedeul rusesc de alimentare în timpul zborului nu era compatibil cu echipamentele americane – şi părăsi continentul asiatic, schimbând cursul spre sud, pe meridianul 132.

Globemaster era primul cargou construit în vederea efectuării unor operațiuni speciale. În afară de cei doi piloți, la bord se aflau alți doi „observatori", dotați cu seturi de instrumente modulare. Cei doi ofițeri specialişti în armament electronic țineau evidența strictă a tuturor radarelor de apărare antiaeriană ce împânzeau coastele Rusiei, Chinei, Coreei şi Japoniei şi dădeau indicații echipajului de zbor, călăuzindu-l prin zone cât mai neutre. La un moment dat, avionul fu obligat să reducă brusc altitudinea şi să

vireze către est.

— Splendid, rosti sergentul-major Vega, adresându-i-se comandantului.

Militarii din trupele de asalt şedeau pe scaune pliante, în compartimentul de depozitare a încărcăturii, îmbrăcaţi în uniforme de luptă care le îngreunau mult mersul, făcându-i să se legene asemenea unor raţe. În rândurile comunităţii aviatice din cadrul armatei era răspândit crezul că piloţii avioanelor militare erau recompensaţi dacă reuşeau să-şi facă pasagerii să vomite, dar în cazul acesta nu exista nici un motiv de nemulţumire. Misiunea se anunţa extrem de periculoasă, iar prezenţa paraşutelor nu avea darul de a-i linişti pe membrii echipajului. Oricum, nu le-ar fi fost de nici un folos în cazul în care ar fi fost atacaţi de vreun avion rătăcit de-al inamicului.

Căpitanul Checa se mulţumi să dea din cap, dorindu-şi mai presus de toate să se afle pe pământ, acolo unde îi era locul unui infanterist, nu închis în avionul acela, asemenea unui prunc nenăscut în pântecul mamei.

Afişajul echipamentului de detectare începu să se coloreze. Pe ecran apăru reprezentarea grafică a fiecărui radar cunoscut de pe coasta de vest a Japoniei. Introducerea datelor în memoria calculatorului fusese o treabă destul de uşoară, dat fiind că majoritatea radarelor existente fuseseră instalate chiar de americani, în urmă cu o generaţie sau două, pe vremea când Japonia servise drept bază militară în lupta împotriva ruşilor. De-a lungul anilor, radarele fuseseră perfecţionate, dar orice echipament îşi avea lipsurile lui, iar acestea erau cunoscute dinainte de americani şi fuseseră reevaluate în urmă cu o săptămână prin sateliţi ELINT. Aparatul se îndrepta acum spre sud-est, zburând la o altitudine de şaptezeci de metri deasupra nivelului oceanului, cu o viteză maximă de trei sute cincizeci de noduri. Echipajul părea să nu ia în seamă golurile de aer, deşi ceilalţi pasageri sufereau cumplit din cauza aceasta. Pilotul scruta cerul prin ochelarii de protecţie, în timp ce copilotul îşi concentrase atenţia asupra instrumentelor de la bord. Pe ecranul de afişaj din dreptul ochilor săi, asemănător cu cele de la bordul avioanelor de luptă, erau redate capul compas, altitudinea, viteza curentului de aer, precum şi o dungă subţire, de culoare verde, care reprezenta linia orizontului.

— Am reperat nişte semnale luminoase la mare altitudine, raportă pilotul.

Aparțineau probabil aeronavelor care zburau pe rutele comerciale.

— Nimic altceva.

Copilotul aruncă o privire pe ecran. Reprezentarea grafică era conformă programului – aparatul lor urma un traseu marcat grafic printr-o linie neagră ce traversa un câmp haşurat cu roşu şi galben, reprezentând zonele controlate de dispozitivele de apărare antiaeriană şi de radare de control aerian. Cu cât zburau la o altitudine mai mică, cu atât condițiile de zbor erau mai sigure.

— Ne aflăm la cincizeci de mile în largul coastei.

— Am înțeles, replică pilotul. Cum te descurci? întrebă el o secundă mai târziu.

Zborurile la mică altitudine erau deosebit de stresante, chiar dacă manşa era manevrată de pilotul automat, ghidat de calculator.

— Totul e-n ordine.

Nu era tocmai aşa, dar acesta era răspunsul aşteptat din partea sa. Ajunseseră în zona cea mai periculoasă, aflată deasupra instalațiilor radar foarte înalte de la Aikawa. Situată între peninsulă şi insulă, fâşia lată de aproximativ şaptezeci de mile era acoperită aproape în întregime de radare, însă acestea erau în majoritate foarte vechi, datând din anii şaptezeci şi nu mai fuseseră perfecționate de la căderea regimului comunist din Coreea de Nord.

— Coborâm, anunță copilotul, reglând dispozitivul de control al altitudinii la douăzeci şi cinci de metri.

Teoretic, avionul putea zbura la o altitudine de numai şaptesprezece metri deasupra unei suprafețe plane, însă practic nu o puteau face, din cauza încărcăturii excedentare. Copilotul stătea cu mâna încleştată pe manşă, pregătit oricând să ridice avionul, de teamă să nu se ciocnească de catargul vreunui vas pescăresc.

— Cinci mile până la coastă, anunță unul din ofițerii de la pupitrul electronic de luptă. Recomand viraj dreapta la unu-şase-cinci.

— Viraj dreapta, înțeles.

Aparatul se înclină uşor. În compartimentul pentru marfă nu erau decât câteva hublouri. În dreptul locului pe care stătea sergentul-major Vega se găsea unul şi, privind prin el, zări vârful aripii înclinându-se spre ceea ce părea a fi o întindere neagră, brăzdată din loc în loc de o fâşie dantelată, albă. Priveliştea îl făcu să se retragă brusc. Oricum, nu putea face nimic, iar dacă se

întâmpla să fie loviți, nu ar fi avut timp să-şi dea seama ce se petrecea cu el. Cel puțin, aşa i se spusese.

— Am atins coasta, anunță pilotul, privind aglomerarea de lumini strălucitoare.

Sosise momentul să întrerupă pilotul automat.

— Preiau avionul.

— Decuplăm pilotul automat, replică copilotul, destinzându-şi muşchii şi inspirând adânc.

Pătrunseră în zona de coastă dintre Omi şi Ichifuri. De îndată ce zări uscatul, pilotul începu să mărească altitudinea. Altimetrul automat avea trei trepte. Aviatorul apăsă pe clapa deasupra căreia scria hard, ceea ce solicită la maximum atât avionul, cât şi organismul pasagerilor.

— Ce se aude cu avioanele lor de observare? întrebă pilotul, adresându-se ofițerilor de la pupitrul electronic de luptă.

— Am recepționat un semnal foarte slab. Dacă vom continua să zburăm la firul ierbii, nu vom avea probleme.

— Pregătiți pungile de hârtie în caz că vi se face rău, băieți.

Avionul țâşni brusc în sus şi spre dreapta, ocolind prima culme muntoasă de pe țărm. La fel de brusc, el reduse altitudinea şi Julio Vega îşi aminti impresia neplăcută pe care i-o lăsase odată un trenuleț nărăvaş din parcul de distracții. Atunci se jurase că nu va mai încerca niciodată senzația aceea, dar îşi încălcase de nenumărate ori promisiunea. De data aceasta, pe pământul de sub ei erau oameni înarmați, aparținând unei armate profesioniste.

— Dumnezeule, sper că ne lasă în pace două minute, spuse el, înghițind în sec.

— Nu-ți face iluzii, răspunse căpitanul Checa înainte de a duce punga de hârtie la gură.

Ca la un semnal, aproape toți ceilalți luptători de comando făcură la fel.

Important era să zboare în aşa fel încât munții să se interpună între avion şi instalațiile radar. Pentru asta erau obligați să zboare pe cursul văilor. Avionul Globemaster zbura acum mai încet, cu o viteză de numai două sute treizeci de noduri, aşa cum arăta vitezometrul de bord şi, deşi flapsurile şi voleții fuseseră deschişi, aparatul se zdruncina când pe o parte, când pe cealaltă.

Afişajul de deasupra capetelor celor doi piloți prezenta acum reprezentarea grafică a lanțului muntos peste care zburau, cu semnale roşii de avertisment ce apăreau din când în când şi care erau rezolvate repede de pilotul automat, sub privirile temătoare

ale celor doi aviatori. Piloții nu prea aveau încredere în aparatele astea şi cei doi țineau mâna strânsă pe manşă, gata să intervină în cazul vreunei erori din partea computerului. Privirile le erau ațintite asupra munților adevărați, cu crestele învăluite în verdele şters al coroanelor sărăcăcioase. De cele mai multe ori evitau în ultima secundă impactul ca copacii, împingând botul aparatului înapoi spre înălțimi.

— În cinci minute ajungem, rosti comandantul trupelor.

Aparatul intrase iarăşi în picaj, astfel încât unul dintre militari fu gata să se dezechilibreze în momentul în care încercă să se ridice în picioare. Porniră cu toții spre prova, unde uşa de acces fusese deja deschisă. Uşa ce despărțea compartimentul de marfă de restul avionului se închise imediat, iar cei doi soldați ai aviației militare scoaseră cârligele de siguranță cu care fusese ancorată încărcătura paletizată şi care ocupa toată partea centrală a compartimentului lung de douăzeci de metri. Avionul reduse din nou altitudinea şi atât Vega, cât şi Checa văzură valea ce se întindea la picioarele lor şi lanțul muntos din stângă.

— O sută şaptezeci de metri, anunță pilotul în megafon. Porniți.

— Viteza vântului pare bună, zise copilotul, verificând afişajul computerului. Un minut.

Lumina verde de lângă uşa de acces a pasagerilor se aprinse. Comandantul, cu o centură de siguranță petrecută peste piept, stătea în fața uşii, ținându-le calea militarilor. Le aruncă o privire piezişă.

— Băieți, aveți grijă de voi când ajungeți acolo jos, bine?

— Ne scuzați pentru mizerie, spuse căpitanul Checa.

Comandantul surâse.

— Am văzut altele şi mai şi.

Problema curățeniei avea să fie rezolvată de un soldat, dar comandantul preferă să nu se lanseze în alte discuții. Privi încă o dată în jur, pentru a se convinge că totul era în ordine. Militarii îşi ocupaseră locurile regulamentar.

— La prova totul este gata, anunță comandantul prin interfon, iar apoi se dădu la o parte din cadrul uşii, lăsându-l pe căpitanul Checa să-i ia locul.

Checa se sprijini cu ambele mâini de cadrul uşii şi îşi puse piciorul stâng pe marginea care îl despărțea de hău.

— Zece secunde, anunță copilotul.

— Am înțeles, zece secunde.

Pilotul puse mâna pe clapa de decuplare, apoi dădu de-o parte

capacul de protecţie şi îşi aşeză degetul mare pe levier.

— Cinci.

— Cinci.

— Trei… doi… unu… acum!

— Am eliberat încărcătura.

La prova, militarii urmăriră paleţii ce cădeau în gol. Coada avionului se dezechilibră brusc, după care se redresă la fel de rapid. O secundă mai târziu, beculeţul verde din dreptul uşii începu să clipească.

— Porniţi! urlă comandantul, încercând să acopere vuietul.

Călcând peste prag, în bezna ce se căsca sub el, căpitanul Diego Checa din trupele americane de comando deveni primul invadator american pe pământ japonez. După o clipă, paraşuta neagră se deschise. Nu-l despărţeau mai mult de o sută de metri de pământ şi simţi o adevărată uşurare când o rafală de vânt smulse ciuperca imensă de nailon şi o azvârli în sus. Atunci când săreai de la o înălţime de o sută şaptezeci de metri, paraşuta de rezervă nu-ţi mai era de nici un folos. Primul gest fu acela de a ridica privirea, întorcându-şi capul puţin spre dreapta. Camarazii săi îl urmau îndeaproape. Apoi întoarse ochii, scrutând pământul. Descoperi o poieniţă pe care spera să aterizeze. Desfăcu pachetul pe care-l avea asupra lui şi-l lăsă să atârne la capătul cablului de siguranţă. Cele treizeci de kilograme, cât cântărea săculeţul, vor atenua considerabil impactul cu solul. Nici nu avu timp să cântărească situaţia. Atinse pământul şi, strângându-şi genunchii la piept, se rostogoli pe iarbă. Rămase câteva clipe întins cu faţa în jos, întrebându-se dacă nu-şi frânsese vreun os. Câteva secunde mai târziu auzi icnetele camarazilor, pe măsură ce luau contact cu pământul. După încă vreo trei secunde de gândire profundă, Checa ajunse la concluzia că toate oscioarele erau la locul lor şi se ridică în picioare. Îşi desfăcu paraşuta şi o strânse cu mişcări grăbite.

— Sunteţi bine cu toţii?

— Frumoasă aterizare, domnule comandant, se auzi un glas.

Căpitanul desluşi silueta lui Vega, urmat de alţi doi. Ceilalţi veneau puţin mai în urmă, cărându-şi paraşutele sub braţ.

— Haideţi să trecem la treabă.

Globemaster îşi continuă drumul spre sud, trecând aproape de oglinda apei la vest de Nomazu. Pilotul se strădui să zboare paralel cu lanţul muntos ce mărginea peninsula, pentru a se feri cât mai

mult de ochiul aparatelor E-767, apoi viră către sud-vest. Ajungând la o distanță de două sute de mile de coastele japoneze, începu să ia altitudine, iar pe urmă se înscrise pe ruta comercială G223. Singura problemă care rămânea sub semnul întrebării era dacă avionul-cisternă KG-10 va sosi la timp pentru realimentare. După ce ajungeau înapoi la Kwajalein, erau liberi să încalce consemnul ce le interzicea comunicarea prin radio.

Sergentul de transmisiuni scoase la iveală un transmițător prin satelit, îl orientă pe azimutul cerut şi transmise un grup de cinci litere, după care aşteptă încordat confirmarea de recepție.

— Au aterizat cu bine, îl informă un maior de armată pe Jackson, care se afla în biroul său de la Comandamentul Militar Național.

Mai greu o să ne fie să-i scoatem de acolo, îşi zise amiralul. Dar fiecare lucru la vremea lui. Ridică receptorul şi formă un număr de la Casa Albă.

— Jack, trupele speciale au ajuns la destinație.

— Bine lucrat, Rob. Am nevoie de tine aici, adăugă Ryan.

— De ce? Sunt foarte ocupat şi...

— Te rog să vii chiar acum.

Convorbirea se întrerupse brusc.

Următoarea etapă a misiunii o reprezentă mutarea încărcăturii, care aterizase la vreo două sute de metri față de punctul stabilit. Doi câte doi, militarii luară rezervoarele goale de combustibil şi le transportară până la liziera care mărginea valea. După aceea, fiecare rezervor fu umplut cu ajutorul unui furtun cu combustibilul aflat într-un rezervor mai mare, din cauciuc, cu o capacitate de zece mii de litri şi aşezat în punctele prestabilite. Operațiunea dură o oră. În tot acest răstimp, patru dintre militari patrulară prin împrejurimi, pentru a depista din timp orice prezență umană, însă nu găsiră nimic, cu excepția unor urme de cauciucuri. După ce terminară de umplut rezervoarele, soldații împăturiră recipientul din gumă, îl azvârliră într-o groapă şi apoi acoperiră totul cu frunze şi pământ. Apoi rezervoarele fură transportate într-un loc ferit şi acoperite cu rețea de camuflaj, operațiune care dură alte două ore, solicitându-i la maximum pe soldați, atât fizic, cât şi psihic. Soarele trebuia să răsară dintr-o clipă în alta şi nu-şi puteau permite luxul de a lăsa urme evidente ale prezenței lor în zonă. Operațiunea era supravegheată de

sergentul-major Vega. După ce terminară totul, militarii se încolonară şi porniră către lizieră, ultimul om din şir încercând să netezească iarba pentru a acoperi urmele paşilor. La ivirea primelor raze de soare, supliciul celor douăzeci şi patru de ore se terminase, iar ei îşi trăgeau sufletul, oaspeți nepoftiți pe un pământ străin, lipsiți de căldură sau lumină, astâmpărându-şi foamea cu hrana rece din ranița de soldat.

— Jack, nu-mi văd capul de treburi, spuse Robby exasperat, intrând în birou.

— Ți-ai terminat treaba. Ieri seară am stat de vorbă cu preşedintele.

— Ce vrei să spui?

— Fă-ți bagajele. Preiei comanda grupului de luptă Stennis.

Ryan ar fi vrut să-i surâdă prietenului său, însă nu se simți în stare. Era conştient de riscurile operațiunii. Jackson primi vestea cu gura căscată.

— Îți arde de glumă?

— E hotărât. Preşedintele a aprobat misiunea. A fost anunțat şi comandantul flotei, amiralul Seaton…

Robby dădu din cap..

— Îl ştiu, am mai lucrat cu el.

— Ai la dispoziție două ore. La Baza Andrews te aşteaptă un Gulfstream. Avem nevoie, de cineva conştient de restricțiile politice. Robby, mergi până la limită, dar nu mai departe de atât. Trebuie să fim destul de isteți ca să trecem de hopul ăsta.

— Înțeleg.

Ryan se ridică şi se apropie de prietenul său.

— Crede-mă, nu-mi place deloc să…

— Las' pe mine, Jack.

Tennessee ajunse la destinație în largul coastelor japoneze şi îşi reduse în sfârşit viteza la cea de croazieră, de cinci noduri. Comandantul Claggett cercetă coasta stâncoasă numită de marinari Lot's Wife[3], apoi dădu dispoziție pentru imersiune la adâncimea de şase sute de picioare. Centrul de radiolocație nu indica pe moment nimic îngrijorător, ceea ce era destul de straniu pentru o zonă atât de circulată, însă, după patru zile şi jumătate de cursă nebunească, aceasta era o uşurare enormă pentru toți cei

[3] Nevasta lui Lot (n. tr.).

de la bord. Cadrele de armată se adaptaseră destul de bine şi începuseră să participe, alături de marinarii din echipaj, la cursele de jogging organizate în sala rachetelor. Deocamdată ordinele se menţineau în limitele normale: nava trebuia să navigheze pe traseul stabilit, încercând să nu se facă, pe cât posibil, remarcată de inamic şi să culeagă cât mai multe date referitoare la mişcările acestuia. Nu era o misiune foarte incitantă, însă Claggett era singurul conştient de importanţa pe care o avea în cadrul general al operaţiunii.

Mesajul lansat prin satelit le dădu de înţeles lui Sandy Richter şi colegilor săi că misiunea era aprobată. Pentru ei, asta însemna mai multe ore de antrenament pe simulatoare, iar pentru colegii lor, pregătirea avioanelor Comanche pentru pornirea în cursă. Nu îi surâdea deloc ideea de a zbura pe un avion greoi, însă ştiuse de la bun început ce îl aştepta şi, în plus, nu îi ceruse nimeni acceptul. Simulatoarele fuseseră prevăzute cu trei programe care fuseseră efectuate rând pe rând de toate echipajele. Nici unul dintre membrii acestora nu înţelesese ce se întâmpla în realitate, lăsându-se în voia irealului.

— Cum dracu' o să facem asta? întrebă Chavez.

Un rus nu ar fi comentat un ordin, îşi zise Şerenko.

— Eu nu fac decât să vă transmit ordinele date de agenţia voastră, spuse el cu glas tare. Şi mai ştiu că dispariţia lui Koga nu poate fi pusă pe seama vreunei agenţii oficiale.

— Crezi că e mâna lui Yamata? întrebă Clark.

Vestea aceasta le limita posibilităţile, transformând imposibilul în ceva foarte periculos.

— Nu-i exclus. Ştiţi unde locuieşte, nu-i aşa?

— I-am văzut locuinţa de la distanţă, confirmă Chavez.

— A, da. Fotografiile alea…

Maiorul era foarte curios să afle despre ce fusese vorba, însă ar fi fost o dovadă de prostie să pună o asemenea întrebare, mai ales că nu era convins că americanii i-ar fi putut da un răspuns credibil.

— În caz că aveţi şi alte efective în ţară, vă sugerez să apelaţi la ele. Şi noi ne folosim de ale noastre. Probabil că domnul Koga este unica soluţie viabilă pentru rezolvarea acestei crize.

— Presupunând că există una, murmură Ding.

— Mă bucur să călătoresc din nou cu dumneata, domnule căpitan Sato, zise amabil Yamata.

Invitația de a urca în cabina de zbor îl flata. Îi făcea plăcere să recunoască în pilot un adevărat patriot, un bărbat mândru şi isteț, care îşi dădea seama ce se petrecea în realitate. Ce păcat că îşi alesese un drum atât de modest în viață.

Sato îşi scoase căştile şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— E o schimbare binevenită după zborurile în Canada.

— Ce noutăți ai?

— În drum spre casă, am stat de vorbă cu câțiva directori. Spuneau că americanii sunt mai dezorientați ca niciodată.

— Da, surâse Yamata. Se zăpăcesc uşor.

— Yamata-san, e vreo speranță să soluționăm problema pe cale diplomatică?

— Cred că da. Nu au posibilitatea de a ne ataca.

— În timpul războiului, tatăl meu a comandat un distrugător. Fratele meu…

— Îl cunosc foarte bine, domnule căpitan.

Ochii pilotului străluciră de mândrie.

— Iar fiul meu e pilot pe avioane de luptă. Zboară pe un Eagle.

— Până acum s-au descurcat excelent. Ştiți că nu demult au distrus două bombardiere americane. Americanii au încercat să ne testeze apărarea antiaeriană şi au pățit-o.

41
CTF-77

— V-ați întors, spuse agentul de închirieri cu oarecare satisfacție.

Nomuri dădu din cap zâmbind.

— Da. Ieri am avut o zi deosebit de bună la birou. Nu mai e nevoie să vă spun cât de stresantă este o astfel de zi „bună”, nu?

Bărbatul mormăi ceva pe un ton înțelegător.

— În timpul verii, cele mai bune zile pe care le am sunt cele când nici nu apuc să închid ochii. Vă rog să-mi scuzați ținuta.

Bărbatul meşterise toată dimineața (care pentru el începuse la ora cinci) la nişte maşini. Nomuri se trezise la aceeaşi oră, însă din alte motive.

— Vă înțeleg. Şi eu am firma mea proprie şi cine lucrează mai mult decât cel care o face pentru el însuşi?

— Credeți că străinii înțeleg asta?

— Cei cu care am stat eu de vorbă nu înțelegeau. În orice caz, aveți noroc că trăiți într-o zonă atât de liniştită.

— Nu e întotdeauna aşa liniştită. Bănuiesc că seara trecută au fost nişte aplicații ale aviației militare. Un avion cu reacție a trecut chiar pe deasupra casei. M-am trezit din cauza zgomotului şi n-am mai putut adormi.

Îşi şterse mâinile şi turnă ceai în două ceşti. Îi întinse una oaspetelui său.

— Dozo, îi mulțumi acesta foarte politicos. În ultimul timp se practică nişte jocuri foarte periculoase, continuă el după o clipă, curios să audă răspunsul.

— E o nebunie curată, dar cui îi pasă ce cred eu? Guvernului în nici un caz. Ei nu ascultă decât de cei „mari”.

Bărbatul sorbi din ceaşcă şi privi în jur.

— Da şi eu sunt foarte îngrijorat. Sper că Goto va găsi o cale de a ieşi din situația asta, înainte de-a o scăpa complet de sub control.

Nomuri privi afară. Cerul se, înnorase, căpătând o nuanță amenințătoare.

— Goto? mormăi iritat celălalt. E la fel ca ceilalți. Se lasă dus de nas ca alții – cel puțin, aşa se zvoneşte.

Nomuri chicoti amuzat.

— Da, am auzit şi eu ce se vorbeşte. Totuşi, e un bărbat foarte viguros, nu credeți?

Tăcu câteva clipe.

— Ia spuneți, mi-ați putea împrumuta o motocicletă?

— Luați-o pe cea cu numărul şase. Adineauri am verificat-o. Aveți grijă pentru că s-a anunțat ninsoare pentru diseară.

Nomuri îi arătă rucsacul.

— Vreau să fac nişte fotografii pentru colecția mea. Aici e atâta linişte. Pot medita în voie.

— Asta numai iarna, spuse bărbatul, întorcându-se la sculele lui.

Nomuri cunoştea drumul. Începu să urce de-a lungul râului, pe drumeagul acoperit de noroi înghețat. Ar fi fost mai liniştit dacă motocicleta ar fi avut o tobă de eşapament ca lumea. Aşa nu-i mai rămânea decât să spere că aerul rece va atenua puțin zgomotul. Când ajunse în vârf privi în jos, scrutând atent lunca. Nu se vedea nimic neobişnuit. Prin minte îi alergau tot felul de gânduri. Dacă soldații fuseseră prinşi într-o ambuscadă? În cazul ăsta m-am ars, îşi zise el neliniştit. Dar nu putea da înapoi.

Urcă din nou pe motocicletă şi coborî dealul, oprindu-se conform planului în mijlocul luminişului. Îşi scoase gluga şi examina iarba. Ici-colo era culcată la pământ. O urmă slabă se pierdea la marginea lizierei. În clipa aceea, dintre copaci apăru o siluetă care îi făcu semn cu mâna. Ofițerul CIA porni motorul şi se îndreptă în direcția aceea.

Cei doi bărbați care îl întâmpinară nu purtau arme la vedere. Nici nu era nevoie. Fețele erau vopsite în culori de camuflaj, iar uniformele pe care le purtau vorbeau de la sine.

— Sunt Nomuri. Parola este Foxtrot.

— Căpitanul Checa, se prezentă ofițerul, întinzându-i mâna. Am mai colaborat cu Agenția. Dumneata ai ales locul ăsta?

— Nu, eu doar l-am verificat acum câteva zile.

— Un loc potrivit ca să-ți ridici o cabană, murmură Checa. Am văzut şi câteva căprioare cu pui. Sper că nu e sezon de vânătoare.

Remarca îl luă pe Nomuri pe nepregătite. Nu se gândise la asta şi nici nu ştia cum se desfăşura sportul acesta în Japonia.

— Bun, ce ai pentru mine?

— Astea.

Nomuri desfăcu rucsacul şi scoase câteva telefoane celulare.

— E vreo glumă?

— Armata japoneză are echipamente foarte sofisticate pentru monitorizarea comunicațiilor militare. De fapt, ei au inventat majoritatea tehnologiei folosite la noi în țară. Dar astea – Nomuri zâmbi larg – sunt la îndemâna oricui. Au afişaj numeric şi acoperă întreaga suprafață a țării. Chiar şi zona asta. La poalele muntelui există o stație de amplificare. În orice caz, e mai sigur să le foloseşti pe astea în locul aparatelor de emisie obişnuite. Abonamentul e plătit până la sfârşitul lunii viitoare.

— Mi-ar plăcea să o sun pe nevastă-mea acasă şi să-i spun că totul este în regulă.

— Eu n-aş face asta în locul tău. Iată numerele la care poți suna, zise Nomuri, întinzându-i o foaie de hârtie. Ăsta este al meu. Acesta este al unui tip pe nume Clark. Ăsta este un alt ofițer, Chavez…

— Ding e aici? îl întrerupse sergentul-major Vega.

— Îi cunoşti?

— Am fost împreună într-o misiune în Africa, toamna trecută, răspunse Checa. Primim tot felul de misiuni „speciale". Auzi, eşti sigur că ai voie să ne spui numele astea?

— Au identități false. Probabil că ar fi mai bine să comunicați în spaniolă. Pe aici nu o vorbeşte prea multă lume. Nu mai trebuie să vă reamintesc că durată unei transmisii trebuie să fie cât mai scurtă.

Checa dădu din cap, apoi puse întrebarea cea mare.

— Şi cum plecăm de-aici?

Nomuri se întoarse, gata să gesticuleze, însă forma de relief pe care o avea în minte era învăluită de nori.

— Acolo este o trecătoare. După ce treceți prin ea, coborâți şi veți da peste un oraş pe nume Hirose. Eu vă aştept acolo. Vă urc într-un tren care merge la Nagoya, iar de acolo luați un avion spre Taiwan sau Coreea.

— Chiar aşa?

Deşi nu fusese rostită pe ton interogativ, remarca lăsa de înțeles că vorbitorul avea mari îndoieli.

— În țara asta se află câteva sute de mii de oameni de afaceri. Voi sunteți unsprezece întreprinzători din Spania care încearcă să vândă vin, ați înțeles?

— Mi-ar prinde bine acum un pahar de sangria.

Checa era mulțumit că ofițerul de legătură fusese pus la curent cu toate detaliile operațiunii. Nu se întâmpla de fiecare dată aşa.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptaţi sosirea celorlalţi. Dacă intervine ceva neprevăzut, mă sunaţi şi părăsiţi ţara. Dacă mi se întâmplă mie ceva, luaţi legătura cu ceilalţi. Dacă se duce dracului toată operaţiunea, căutaţi o altă cale de scăpare. Presupun că aveţi paşapoarte, îmbrăcăminte şi…

— Avem.

— În regulă.

Nomuri scoase aparatul de fotografiat din rucsac şi începu să fotografieze calm munţii învăluiţi în nori.

— Aici CNN, în direct de la Pearl Harbor, îşi încheie reportera transmisia şi imediat pe ecran apăru o reclamă.

Ofiţerul de informaţii derulă banda şi o examină din nou. Era în acelaşi timp uimitor, dar şi cât se poate de normal să aibă posibilitatea de a obţine asemenea informaţii vitale pe o cale atât de simplă. În decursul anilor învăţase că America era condusă în realitate de mass-media şi poate că nu întotdeauna în avantajul ei. Modul în care exacerbaseră incidentul acela nefericit din Tennessee provocase o adevărată avalanşă de fapte necugetate din partea americanilor, care se extinseseră cu repeziciune, asemenea unei molime şi în ţara sa. Singura consolare era ceea ce vedea pe ecranul televizorului: două portavioane blocate în doc, alte două izolate în Oceanul Indian, iar ultimele două, aparţinând Flotei Pacificului, ancorate la Long Beach, fără perspective imediate de a porni în larg. Cât despre soarta Marianelor, acesta era singurul lucru care conta. Raportul analistului trebuia îmbrăcat într-o oarecare formă literară, dar în final totul se reducea la o singură concluzie: America era capabilă să facă mult rău patriei sale, însă adevărata sa forţă militară era de-acum de domeniul trecutului. În aceste condiţii, probabilitatea izbucnirii unui conflict armat serios era extrem de redusă.

Jackson nu se simţea câtuşi de puţin stânjenit de faptul că era unicul pasager al avionului VC-20B. Nu era greu să te obişnuieşti cu un astfel de tratament şi, în afară de asta, trebuia să admită că aparatele aviaţiei militare, destinate transportului oficialităţilor, erau mult mai confortabile decât cele ale marinei – în realitate, marina avea doar câteva avioane şi acelea nişte Orion P-3 modificate, care abia dacă atingeau jumătate din viteza celui cu care călătorea acum. Aeronava nu făcuse decât o singură oprire pentru realimentare, la Baza Travis, în apropiere de San Francisco

şi parcursese distanța până în Hawaii în mai puțin de nouă ore. Până să zărească silueta navei Enterprise, ancorată în doc, cu puțin înainte de a ateriza la Hickam, Robby se simțise minunat. Primul portavion al marinei militare americane, mândria flotei Statelor Unite, era condamnată să nu participe la această acțiune. Nava arăta îngrozitor.

— Ți-au dat oameni de la unitățile speciale, băiete, murmură Robby.

Aceştia ar fi făcut pe oricare comandant să-şi umfle pieptul de mândrie. Unitatea specială 77 era cea mai importantă forță armată aeriană din cadrul Flotei Pacificului şi, chiar dacă nu dispunea decât de un singur portavion, era pregătită să pornească în înfruntarea pericolului. Poate că, în urmă cu cincizeci de ani, evenimentul ar fi fost emoționant. Poate că, pe vremea lui Bill Halsey sau Ray Spruance, comandanții aşteptau cu nerăbdare să pornească în misiune. Cel puțin aşa reieşea din filmele de război şi din documentele vremii, însă Jackson se întrebă acum cât de sinceră fusese emoția. Oare Halsey şi Spruance îşi pierduseră somnul ştiind că trimiteau nişte soldați tineri la moarte? Sau poate că atunci lumea era altfel, iar războiul era ceva obişnuit, ca o epidemie de poliomielită – o altă țară a unor vremuri apuse. Visase toată viața să devină comandantul unității speciale 77, dar nu dorise niciodată să participe cu adevărat la o luptă. Desigur, la începutul carierei fusese entuziasmat de ideea unor înfruntări în aer, conştient că făcea parte dintre cei mai buni militari ai lumii, bine antrenat şi dotat cu echipamente excepționale. Dar, pe măsura trecerii timpului, îşi pierduse prea mulți prieteni în accidente stupide. Unul murise în timpul Războiului din Golf, iar alți patru în Mediterana, într-o noapte senină şi înstelată, însă acesta din urmă fusese un accident. Ucisese oameni fără un motiv anume şi, cu toate că nu vorbea nimănui despre asta, nici măcar soției, îl frământa gândul că fusese manipulat pentru a omorî ființe omeneşti ca el. Nu era vina lui, ci o festă urâtă a destinului. Dar în fond ăsta era războiul, o greşeală uriaşă, iar el era pus din nou în situația de a lua parte la ea, în loc de a folosi trupele unității speciale 77 în scopul preîntâmpinării unui conflict armat. Singura lui consolare era că această greşeală, acest accident, nu fusese provocat de el.

Dacă ar fi după mine, îşi zise Robby, în timp ce avionul se oprea pe pista de aterizare.

Însoțitorul de zbor deschise uşa şi dădu singura geantă de voiaj

a lui Robby unui sergent din cadrul aviației militare care îl însoți apoi pe amiral până la elicopterul ce trebuia să-l ducă mai departe, la amiralul Dave Seaton. Sosise momentul să-şi asume obligațiile profesionale. Manipulat sau nu, Robby Jackson era un luptător gata să preia comanda unei unități de luptă. Trecuse în revistă toate îndoielile şi nelămuririle pe care le avea, dar acum trebuia să şi le alunge din minte.

— O să le rămânem îndatorați până peste cap pentru asta, remarcă Durling, apăsând pe telecomanda televizorului.

Tehnologia fusese pusă la punct pentru transmiterea reclamelor în timpul meciurilor de base-ball şi avea la bază principiul sistemelor cu ecrane folosit în cinematografie. În acest caz, reporterul putea efectua transmisia în direct de la Pearl Harbor – desigur, în exteriorul bazei maritime – lăsând să se vadă în fundal siluetele celor două portavioane, înconjurate de mulțimea fremătândă a muncitorilor. Senzația de realitate era perfectă, mai ales pe ecranul TV care, în definitiv, nu era decât o îmbinare de puncte multicolore.

— Sunt cetățeni americani, spuse Jack.

În fond, el fusese acela care îi constrânsese să o facă, scutindu-l încă o dată pe preşedinte de o sarcină periculoasă din punct de vedere politic.

— Trebuie să fie de partea noastră. Noi nu am făcut decât să le reamintim.

— Crezi că vom reuşi?

Aceasta era întrebarea cea mai grea.

— Un timp, va merge. Poate nu prea mult, dar să sperăm că suficient pentru a ne da un avantaj. Avem nevoie de alte câteva ocazii, dar pe moment e foarte bine că le putem arăta ceea ce doresc să vadă. Se aşteaptă să vadă în port cele două portavioane şi bănuiesc că mass-media va prezenta pas cu pas ce se întâmplă cu ele. Ofițerii de informații sunt şi ei oameni, domnule preşedinte. Au idei preconcepute, iar atunci când le văd în viața reală, e ca şi cum ar primi confirmarea inteligenței lor ieşite din comun.

— Câți oameni trebuie să omorâm?

— Destui. Nu cunoaştem numărul exact, dar vom încerca să ne limităm la cât mai puțini. Însă, domnule, misiunea este…

— Ştiu. Nu uita că şi eu am experiența misiunilor de luptă.

Durling închise ochii, amintindu-şi începuturile carierei sale la Şcoala de Infanterie de la Fort Benning, Georgia. Misiunea era mai

presus de orice. Acesta era unicul mod de gândire pentru un ofițer, iar acum preşedintele îşi dădea seama că acelaşi lucru era valabil şi pentru un şef de stat. Nu i se părea corect.

În această regiune din nord soarele apărea rareori, în special în acest anotimp, spre satisfacția colonelului Zacharias. Călătoria de la Whiteman la Elmendorf durase numai cinci ore şi se desfăşurase pe întuneric, pentru că avioanele B-2A nu se arătau în lumina zilei decât cu ocazia unor demonstrații aviatice, care erau departe de scopul în care fuseseră proiectate. Într-adevăr, avionul zbura foarte bine, confirmând încă o dată ideea de la care pornise Jack Northrop în anii treizeci: un avion format exclusiv din suprafețe plane era cea mai eficientă formă aerodinamică. Singura problemă consta în faptul că un asemenea avion trebuia dotat cu sisteme computerizate de control al zborului, ceea ce nu fusese posibil în timpul vieții inginerului. Cel puțin apucase să vadă prototipul, dacă nu şi avionul în sine.

La aceste avioane aproape totul era extrem de eficient. Grație formei lor, ocupau foarte puțin loc, încăpând trei într-un hangar destinat unui singur avion convențional. În plus, erau capabile să se ridice în aer vertical, aproape ca un ascensor, iar consumul de carburant, necesar zborului la mare altitudine, era extrem de redus.

Avionul B-IB care fusese lovit se pregătea să se întoarcă la Elmendorf. Nu funcționau decât trei dintre motoare, dar aceasta nu era o problemă prea gravă, din moment ce aparatul urma să transporte doar combustibil şi pe membrii echipajului. La Shemya sosiseră între timp şi alte avioane. Două aparate E-3B, puse la dispoziție de Baza Tinker din Oahoma, asigurau supravegherea parțială a zonei, cu toate că insula beneficia de stații radar proprii, printre care şi una deosebit de puternică, construită în 1970 pentru detectarea rachetelor. Exista posibilitatea ca japonezii să încerce un atac al insulei, folosindu-se de avioane-cisternă, reeditând astfel o lovitură dată de israelieni cartierului general al OEP, în Africa de Nord. Probabilitatea era mică, însă demnă de a fi luată în considerare.

Sarcina de a anihila un eventual atac le revenea celor patru avioane de luptă F-22A Rapier ale forțelor armate aeriene. Aceste aparate, invizibile în adevăratul sens al cuvântului, fuseseră aduse de la Baza Nellis, împreună cu patru ofițeri superiori de aviație şi

echipajele aferente. Însă aparatele Rapier – cunoscute de piloți sub denumirea inițială dată de uzina producătoare Lockheed, „Lightning-II” – nu fuseseră proiectate în scop defensiv, iar acum, după apusul soarelui, sosise clipa să-şi vadă de misiunea lor reală. Ca de obicei, avionul-cisternă decolă primul, cu puțin timp înainte ca piloții avioanelor de luptă să părăsească sala de consiliu, îndreptându-se spre hangare.

— Dacă a dispărut de ieri, de ce sunt luminile aprinse? întrebă Chavez, cu privirile ațintite asupra ferestrelor apartamentului.

— Poate că are un întrerupător automat ca să țină hoții departe, îşi dădu cu părerea Clark.

— Aici nu suntem la Los Angeles, amice.

— Atunci bănuiesc că e cineva acolo, Evgheni Pavlovici, replică John, virând pe o stradă alăturată. Deci, ştim că domnul Koga nu a fost arestat de forțele de poliție. Ştim că în spatele acestui circ întreg se află Yamata. Ştim că şeful gărzilor sale, Kaneda, este ucigaşul probabil al lui Kimberly Norton. Ştim că Yamata nu este în oraş. Şi mai ştim că în apartamentul lui arde lumina…

Clark găsi în sfârşit un loc de parcare. Cei doi bărbați porniră pe jos şi ocoliră blocul, încercând să se familiarizeze cu zona.

— Sunt multe lucruri care ne scapă, şopti Chavez.

— Parcă spuneai că de-abia aştepți să priveşti pe cineva în ochi, Domingo, răspunse John.

Avea nişte ochi lipsiți de viață, îşi zise Koga, ca şi cum nu ar fi aparținut unei ființe omeneşti. Erau mari şi întunecați, aparent uscați, cu o privire fixă – poate că nici nu-l vedea cu adevărat, îşi zise fostul prim-ministru. Oricum ar fi fost, nu trădau cu nimic gândurile care se ascundeau în spatele lor. Auzise multe despre Kiyoshi Kaneda, descris în general prin termenul de ronin, o referință istorică la luptătorii samurai care îşi pierdeau stăpânul şi nu îşi puteau găsi altul, ceea ce în tradiția vremurilor era sinonim cu o mare ruşine. După ce pierdeau contactul cu codul bushido, care guvernase timp de o mie de ani comunitatea bărbaților îndreptățiți să poarte arme şi să facă uz de ele, aceşti bărbați deveneau tâlhari sau mai rău. Koga îşi mai aminti că, în cazul în care îşi găseau un nou stăpân, bărbații aceştia se transformau în nişte fanatici, de teamă de a nu fi obligați să revină la statutul anterior. Erau capabili de orice pentru a evita o asemenea soartă.

Ce gânduri nebuneşti, conchise Koga în sinea lui, privind

spatele bărbatului care şedea în fața televizorului. Vremea samurailor apusese de mult, ca şi cea a stăpânilor lor, cu toate că bărbatul din fața lui, care privea un film cu samurai, sorbind din când în când din ceaşca de ceai, părea desprins dintr-o pagină de epocă. Nu avea nici o reacție, ca şi cum ar fi fost hipnotizat de povestea extrem de stilizată ce se desfăşura pe ecran şi care era în fond versiunea japoneză a westernurilor americane din anii cincizeci, cu deosebirea că personajul principal, întotdeauna o figură de erou, mereu laconic, mereu invincibil, mereu misterios, folosea o spadă în locul pistolului. Iar prostul acesta de Kaneda era subjugat de asemenea istorioare, aşa cum avusese prilejul să se convingă în ultima zi şi jumătate.

Koga se ridică şi se retrase spre bibliotecă, atrăgând imediat atenția celuilalt. Parcă ar fi un câine de pază, îşi zise Koga fără să întoarcă capul şi alegând ceva de citit. Şi încă unul extrem de bine dresat, mai ales că nici nu era singur, ci cu încă patru ca el, dintre care doi dormeau, unul era în bucătărie, iar celălalt postat în fața uşii de la intrare. Politicianul îşi dădu seama că nu avea nici o şansă să evadeze. Doar un nebun ar fi încercat un asemenea act sinucigaş.

Cine era Kaneda în realitate? Probabil un fost Yakuza. Nu avea nici unul dintre acele tatuaje groteşti pe care le afişa cu ostentație această categorie inferioară de oameni, care făceau totul să se diferențieze într-o societate al cărei prim imperativ era uniformitatea – dar, în acelaşi timp, îl respectau cu sfințenie în comunitatea lor de paria. Pe de altă parte, bărbatul de lângă el purta un costum impecabil, singura notă de neglijență fiind cămaşa descheiată la gât. Koga luă o carte în mână şi se aşeză, privindu-şi temnicerul care şedea țeapăn, fără să mişte un muşchi. Era conştient de faptul că nu ar fi fost în stare să-i țină piept în lupta corp la corp – Koga nu se ostenise niciodată să se inițieze în artele marțiale, în timp ce adversarul lui avea o constituție fizică de invidiat. În plus, nu era singur.

Era cu adevărat un câine de pază. În aparență impasibil şi destins, bărbatul era în realitate asemenea unui arc strâns, gata în orice clipă să țâşnească în picioare şi să lovească. Era civilizat atâta timp cât nu era stârnit, iar acest lucru i se citea atât de limpede pe chip, încât doar privindu-l îți dădeai seama că ar fi fost o nebunie să-l provoci. Politicianul se simțea ruşinat de faptul că fusese redus la tăcere cu atâta uşurință, însă, fiind un bărbat inteligent şi prevăzător, nu dorea să-şi risipească şansa de scăpare

– dacă avea vreuna – comițând vreun gest prostesc.

Foarte mulți dintre industriaşi aveau în slujbă astfel de oameni. Unii dintre ei purtau arme, fapt aproape de neconceput în Japonia, dar, dacă ştiai cui trebuia să te adresezi, puteai obține un permis foarte special, ceea ce pe Koga mai mult îl revolta decât îl speria. Sabia unui ronin era deja destul de amenințătoare, dar în acel context ar fi fost pur şi simplu teatrală, în timp ce un revolver era întruchiparea răului, ceva ce nu aparținea culturii din care făcea parte Koga, o armă pentru laşi. În fond, chiar avea de-a face cu un laş. Fără îndoială, Kaneda făcea parte din această categorie de oameni, incapabili să-şi conducă singuri viața şi gata să încalce legea, dacă aşa li se ordonă. Ce plagă îngrozitoare pentru țara sa. Asemenea oameni erau folosiți de stăpânii lor împotriva sindicatelor puternice şi a adversarilor de afaceri. Oamenii de genul lui Kaneda îi atacaseră nu o dată pe demonstranți fără a păți nimic, pentru că polițiştii găsiseră de cuviință să privească în altă parte sau să ajungă cu întârziere la locul faptei, cu toate că ziariştii şi fotoreporterii găseau de regulă astfel de evenimente extrem de interesante. Oamenii aceştia şi stăpânii lor frânau realizarea adevăratei democrații în țară. Gândul acesta îl întristă cu atât mai mult cu cât o ştiuse de mulți ani, se străduise să schimbe situația, dar în final dăduse greş. Iar acum se afla aici, în apartamentul lui Yamata, urmând probabil să fie eliberat pentru a asista la prăbuşirea totală a țării sub noua conducere. Şi pentru că nu putea interveni cu nimic, era nevoit să şadă pe canapea, cu o carte în mână, în timp ce Kaneda stătea cu ochii lipiți de televizor, urmărind jocul previzibil al unor actori.

Astfel de bătălii nu fuseseră duse decât pe simulator sau poate în arenele romane, într-o epocă demult apusă. De ambele părți se aflau avioane de observare, E-767 de partea japonezilor şi E-3B de partea americanilor, separate de o asemenea distanță, încât nici unele nu se puteau vedea cu adevărat, în ciuda prezenței radarelor sofisticate de la bord şi a monitorizării continue a semnalelor interceptate reciproc. Între cele două grupuri de avioane se aflau gladiatorii, pentru că americanii hotărâseră să testeze încă o dată capacitatea de apărare antiaeriană a japonezilor şi eşuaseră din nou.

Avioanele de observare americane se aflau la şase sute de mile distanță de Hokkaido. Avioanele F-22A se găseau în fața lor, la o sută de mile depărtare. Aparatele japonezilor se apropiau şi ele,

intrând în raza de acțiune a radarelor de la bordul avioanelor de observare americane, însă menținându-se în zona sigură, vegheată de propriile lor stații radar.

La comandă, grupul avioanelor americane se împărți în două grupuri a câte două aparate. Una dintre formațiuni țâşni în plină viteză spre sud, apropiindu-se oblic, cu peste nouă sute de mile pe oră, de avanposturile japoneze.

— Sunt foarte rapide, zise controlorul de trafic japonez.

Reuşea cu greu să păstreze contactul. Avionul american era oarecum invizibil, însă prin dimensiunile şi puterea sa antena avionului Kami reuşea o dată în plus să înfrângă tehnologia modernă de camuflare. Controlorul începu să îndrume aparatele Eagle spre sud. Pentru a se asigura că avioanele americane îşi vor da seama că erau urmărite, selecționă cu indicatorul electronic impulsurile adecvate şi comandă radarului să-şi îndrepte fasciculul luminos într-acolo, la intervale de câteva secunde. Inamicul trebuia să ştie că i se urmărea fiecare mişcare şi că aşa-zisa lui tehnologie antiradar putea fi înfrântă cu ajutorul unui echipament nou şi mult mai performant. Ca să se amuze puțin, comută aparatul pe comanda „foc". În realitate, erau prea departe pentru a putea fi nimeriți de o rachetă, dar chiar şi aşa, ar fi fost o dovadă în plus că puteau fi descoperiți cu uşurință, iar asta ar fi fost în sine o lecție usturătoare. La început semnalul îşi pierdu puțin din intensitate, dispărând aproape complet, dar curând controlorul îl stabiliză din nou, îndreptând fasciculul luminos asupra avioanelor de luptă, pentru că presupunea că asta erau. Modelul B-I, cu toate că era foarte rapid, nu era la fel de agil. Da, aceasta era cea mai bună carte pe care o puteau juca americanii, dar, dacă îşi vor da seama că nu era destul de valoroasă, poate că vor accepta negocierile diplomatice, iar pacea se va reinstaura în Pacificul de Nord.

— Uitați cum se deplasează avioanele lor Eagle, remarcă unul din controlorii de trafic americani cu privirea ațintită asupra ecranului de observare.

— Ca şi cum ar fi legate între ele cu un cablu invizibil, rosti tovarăşul său.

Acesta era un pilot pe avioane de vânătoare, abia sosit de la Baza Langley, sediul Comandamentului Aviației Militare, unde se ocupa de elaborarea tacticilor de luptă.

Pe un al doilea ecran se zăreau cele trei aparate E-767, dintre care două se aflau pe linia de siguranță, iar al treilea survola zona în apropiere, la mică distanță de Honshu. Era o ripostă previzibilă, din moment ce cele trei aparate aveau misiunea de a detecta avioanele inamice invizibile.

— Acum ştim cum au reuşit să doboare cele două Lanceruri, spuse pilotul din Virginia. Au capacitatea de a ridica frecvența la maximum şi de a lumina cu dispozitivele de la bordul aparatelor Eagle. Băieților noştri nici nu le-a dat prin minte că vor fi doborâți. Drăguț.

— N-ar strica să avem şi noi câteva radare din astea, murmură controlorul.

— Însă acum ştim cum îi putem înfrânge, spuse ofițerul de la Langley.

Controlorul avea încă unele rețineri.

— Vom şti sigur peste câteva ore.

Sandy Richter zbura la o altitudine mai mică decât ar fi îndrăznit să zboare vreun aparat C-17. Mai mult, înainta cu o viteză mică, de numai o sută cincizeci de noduri, deja obosit din cauza amestecului ciudat de încordare şi plictis din timpul acestui zbor peste ocean. Cu o seară în urmă, el şi piloții a alte două aparate din escadrila sa făcuseră o haltă la Petrovka Vest, o bază prăfuită pentru aparatele MIG, situată în apropiere de Vladivostok. După câteva ore de somn bun, probabil ultimele pentru cine ştie câtă vreme, elicopterele decolaseră la ora 22.00, pregătiți să ducă la bun sfârşit prima lor misiune din cadrul Operațiunii ZORRO. Pe aripile fiecărui avion fuseseră montate nişte flotoare de sprijin, iar rezerva de carburant fusese suplimentată. Deşi combustibilul era absolut necesar pentru buna desfăşurare a misiunii, această adăugire făcea un deserviciu clar aparatelor, aşa-zis invizibile, cu toate că pereții rezervoarelor erau fabricați dintr-un material special din fibre de sticlă, care filtra razele radar. Piloții purtau echipamentul de zbor obişnuit, plus o vestă de salvare gonflabilă. Era mai degrabă o concesie făcută regulamentului de zbor pe rute transoceanice decât un gest într-adevăr folositor. Oglinda de apă ce se întindea la optsprezece metri sub ei era prea rece pentru a oferi vreo şansă de supraviețuire. Richter se strădui să-şi alunge din minte gândul sumbru, se instală cât mai confortabil în scaun şi se concentră asupra zborului, în timp ce puşcaşul din spatele său îşi verifica instrumentele.

— Deocamdată totul este în regulă, Sandy.

Se apropiau deja de Honshu, dar ecranul se încăpăţâna să rămână negru.

— În ordine.

Puţin mai în spate, alte două aparate Comanche se apropiau de ţintă.

Cu toate că nu era altceva decât un elicopter oarecare, de mici dimensiuni, RAH-66A era în multe privinţe cel mai sofisticat aparat de zbor din lume. Era prevăzut cu două computere de mare putere, dintre care unul de rezervă, în cazul defectării primului. Pe moment, principala lor misiune era aceea de a depista raza de acţiune radar ce urma a fi penetrată, pentru a putea calcula secţiunea radar a avionului, comparativ cu capacitatea cunoscută sau aproximativă a ochilor electronici ce scrutau acum oceanul. Cu cât se apropiau mai mult de uscat, cu atât se extindeau zonele galbene, semnificând pericolul potenţial de detectare şi cele roşii, reprezentând pericolul iminent.

— Faza a doua, rosti calm ofiţerul de la bordul avionului de observare.

La comandă, aparatura de bruiaj, aflată la bordul fiecărui avion de luptă F-22, fu pusă în funcţiune.

— Cam slăbuţ, îşi zise şoptit controlorul japonez.

Foarte bine. Trebuie să afle că îi putem urmări. Brusc, ecranul se umplu de puncte, linii şi pete luminoase, semn că bruiajul electronic emis de avioanele de luptă americane intrase în funcţiune. Avea două posibilităţi de a remedia situaţia: în primul rând spori intensitatea, apoi începu să schimbe la nimereală frecvenţele radar. Imediat constată că prima măsură era mai eficientă decât cea de-a doua, din moment de instalaţiile de bruiaj americane erau sensibile la modificările de frecvenţă. Era o măsură imperfectă, totuşi periculoasă. Programul de calculator care efectua practic urmărirea se baza pe presupuneri. Pornind de la poziţia cunoscută sau aproximată a avioanelor americane şi cunoscându-le viteza, era capabil să ofere soluţii compatibile cu traiectoriile lor de bază şi cu viteza croazieră, aşa cum se întâmplase şi în cazul bombardierelor care încercaseră să străpungă linia defensivă. Problema era că, la o asemenea emisie de putere, aparatul detecta orice zgomot, fără discernământ, fie că era vorba de păsări ori curenţi de aer, îngreunând considerabil interceptarea sunetelor emise de avioanele inamice. Ofiţerul de la

pupitrul de control apăsă pe un alt buton şi reuşi să restabilească legătura cu cele două ținte. Operațiunea nu-i luă mai mult de zece secunde. Hotărât să le demonstreze piloților americani că nu îl păcăliseră, mări puterea la maximum, comută rapid pe comanda „foc” şi lansă asupra celor două avioane de luptă inamice o rază laser, care ar fi putut arde orice sistem electronic neprotejat corespunzător. Ar fi putut fi o lovitură interesantă, îşi zise operatorul, amintindu-şi cazul a două avioane de luptă germane din categoria Tornado, distruse pentru că se apropiaseră prea mult de o antenă radio cu modulație de frecvență. Spre marea sa dezamăgire, americanii făcură pur şi simplu cale întoarsă.

— Cineva tocmai a emis nişte semnale de bruiaj spre nord-est.

— Foarte bine, exact la timp, replică Richter.

Aruncă o privire rapidă spre ecranul de afişaj care indica pătrunderea iminentă în zona galbenă. Simțea un imbold nestăpânit de a-şi şterge fața, însă avea ambele mâini ocupate. O a doua privire rapidă îl informă că rezervoarele de combustibil suspendate erau aproape goale.

— Desprindem aripile.

— Am înțeles. E mai bine aşa.

Richter deschise capacul de siguranță care acoperea comutatorul de catapultare. Aceasta era o îmbunătățire de ultimă oră adusă modelului Comanche – cineva se gândise, în sfârşit, că n-ar strica să elimine toate piesele vizibile în timpul zborului, dacă se dorea ca aparatul să fie într-adevăr invizibil. Richter încetini brusc şi acționă maneta care punea în funcțiune bolțurile explozive, aruncând în Marea Japoniei aripile şi rezervoarele de carburant ataşate de acestea.

— Desprindere reuşită, confirmă pilotul din spatele lui.

Ecranul îşi schimbă imaginea de îndată ce piesele căzură în gol, computerul supraveghind îndeaproape gradul de camuflare al aparatului. Botul aparatului Comanche se înclină din nou, recăpătându-şi viteza inițială de croazieră.

— Sunt previzibili, nu-i aşa? întrebă controlorul japonez, întorcându-se către superiorul său.

— Cred că ai dovedit-o chiar acum. Mai mult, le-ai dovedit de ce suntem în stare.

Cei doi ofițeri schimbară o privire. Amândoi fuseseră îngrijorați de posibilitățile ascunse ale avioanelor americane Rapier, dar

acum simţeau că se puteau relaxa. Erau într-adevăr nişte aparate formidabile, care puteau da de furcă avioanelor lor din categoria Eagle, însă nici pe departe invizibile.

— O reacţie extrem de previzibilă, declară controlorul american. Ne-au demonstrat ceva. Să spunem… zece secunde?

— Nu e mult, dar oricum, e suficient. Vom reuşi, spuse colonelul de la Langley, întinzând mâna după ceaşca de cafea. Acum, hai să recapitulăm.

Pe ecranul principal apăru silueta unui avion F-22 care viră înapoi spre nord. La capătul razei de acţiune a avionului de observare avioanele F-15J făcură la fel, camuflând manevra anterioară şi străduindu-se să se menţină între avioanele de luptă americane şi nepreţuitele E-767 japoneze, a căror faimă nu putuse decât să crească în urma accidentelor îngrozitoare din ultimele zile.

Aterizarea era, într-adevăr, binevenită. Aparatul Comanche survolă o zonă pustie, lipsită de orice urmă de aşezare omenească. Începu manevrele de aterizare sub ocrotirea terenului stâncos, imposibil de străpuns chiar şi de cele mai sofisticate şi puternice aparate de detecţie.

— Cât pe ce să rămânem pe uscat, spuse cu un suspin de uşurare ofiţerul din spatele lui Richter. Ne-a mai rămas combustibil pentru patruzeci de minute de zbor.

— Te pricepi să dai din braţe? întrebă ironic pilotul, resimţind o oarecare satisfacţie când văzu limba de pământ de sub avion.

În caz că lucrurile luau o turnură proastă, nu era un capăt de ţară să treacă la regim de orez. Afişajul din casca de pilot reda doar reprezentarea terenului, în diferite nuanţe de verde, fără petele de lumină obişnuite, provenind de la mlaştini, locuinţe sau stâlpi de iluminat electric. Partea cea mai grea a misiunii luase sfârşit. Prefera să nu se gândească la ce îi aştepta în continuare. Era mai bine să te ocupi de fiecare problemă la timpul ei – un mod sigur de a-ţi prelungi viaţa.

Ajungând deasupra culmii unde trebuia să aterizeze, conform programului, Richter survolă de câteva ori terenul, în căutarea oamenilor cu care trebuia să se întâlnească. Deodată zări o luminiţă verde, amplificată la o intensitate nebănuită de dispozitivul din cască.

— ZORRO cheamă baza, terminat.

— ZORRO, aici baza. Parola Golf Mike Zulu, terminat, replică o voce, certificând codul prestabilit.

Richter nu putea decât să spere că posesorul ei nu avea un pistol îndreptat spre tâmplă.

Pilotul lansă o rachetă de semnalizare luminoasă, apoi ateriză în viteză, într-o poieniță înconjurată de o lizieră de copaci firavi. De îndată ce aparatul atinse pământul, din spatele pomilor îşi făcură apariția trei bărbați. Toți trei purtau uniforma armatei SUA, ceea ce îl făcu pe Richter să răsufle uşurat câteva clipe, înainte de a opri motoarele.

— Bine ați venit în Japonia. Sunt căpitanul Checa.

— Sandy Richter, se prezentă pilotul, coborând din cabină.

— Ați avut vreo problemă pe drum?

— N-aş zice.

La naiba, doar am ajuns, nu? ar fi vrut să adauge pilotul, cu nervii încă încordați după maratonul de mai bine de trei ore, cât durase drumul până la destinație. Invazie? Ce fel de invazie era aceea cu unsprezece soldați plus şase aviatori?

— Uite-l şi pe al doilea, observă Checa. Silențioşi bebeluşii ăştia, nu?

— Nu stă în intenția noastră să ne facem reclamă, domnule, replică pilotul.

Poate că aceasta era cea mai uimitoare caracteristică a aparatelor Comanche. Inginerii de la Sikorsky erau conştienți de faptul că principala sursă de zgomot a unui elicopter provenea de la elicea din coadă. Elicea posterioară a aparatelor RAH-66 era prevăzută cu discuri laterale, în timp ce elicea principală avea cinci palete relativ groase, din metal şi fibre, totul rezultând în reducerea zgomotului la o treime din cel produs de oricare alt elicopter existent. Mai mult de atât, zona se arăta deosebit de propice, îşi zise Richter, privind în jur. Era o regiune împădurită, cu un aer tare, de munte. Exact ce trebuia pentru o misiune ca asta, conchise el, urmărind aterizarea celui de-al doilea elicopter. Oamenii care realimentaseră aparatul pilotat de el se străduiau acum să acopere aparatul cu o rețea de camuflaj întinsă pe nişte țăruşi de lemn de brad.

— Veniți cu mine. Trebuie să mâncați ceva.

— Mâncare adevărată sau rația pe care o ştim?

— Nu puteți avea chiar totul, domnule Richter, surâse Checa.

Pilotul îşi aduse aminte de vremurile când rația militară includea şi câteva țigări. De când cu noul regulament, se

terminase şi cu astea şi, oricum, nu avea nici un sens să-i ceri o ţigară unui luptător din trupele speciale. Să-i ia naiba de sportivi.

Avioanele Rapier decolară o oră mai târziu, cu convingerea – după părerea celor de la apărarea antiaeriană japoneză – că nu vor putea penetra aliniamentul avioanelor Kami-Eagle ce păzeau coasta de nord-est a arhipelagului nipon. Nici chiar cele mai performante avioane şi sisteme ofensive americane n-ar fi putut înfrânge forţele care li se opuneau, iar acesta era un lucru încurajator. Semnalele avioanelor americane, înregistrate pe aparatele japoneze, începură curând să se estompeze, semn că acestea făcuseră cale întoarsă spre Shemya, pentru a raporta înfrângerea suferită.

Americanii erau nişte oameni realişti. Evident, nişte luptători neînfricaţi, fapt ce nu ar fi putut fi contestat de nici unul din piloţii avioanelor E-767. Predecesorii lor făcuseră greşeala de a-i considera nişte oameni lipsiţi de iniţiativă de luptă... şi asta îi costase foarte mult. Însă războiul era un exerciţiu tehnic, iar americanii îşi permiseseră să decadă până la punctul de unde redresarea devenea imposibilă. Ce păcat pentru ei.

Pe drumul de întoarcere aparatele Rapier erau obligate să se realimenteze, preferind ulterior să zboare sub viteza maximă de croazieră, pentru a nu consuma prea mult carburant. Avioanele ajunseră la Baza Shemya pe o vreme morocănoasă, însă, mulţumită operativităţii celor din turnul de control, se găsiră curând în hangarele lor, puţin mai aglomerate după sosirea celor patru aparate F-15E Strike Eagle de la Baza Mountain Home din Idaho. Şi pentru ei misiunea fusese încununată de succes.

42
Lovituri de trăsnet

— Ați înnebunit? făcu Şerenko.

— Gândeşte-te bine, replică Clark, aflat din nou în clădirea Ambasadei Ruse. Dorim o soluție politică la problema asta, de acord? Atunci Koga este singura noastră şansă. Mi-ai spus că nu a fost arestat de organele guvernamentale. Atunci, de cine? Probabil că e chiar acolo.

Printr-o coincidență fericită, de la fereastra lui Şerenko se putea vedea blocul care îi interesa.

— E oare posibil? întrebă rusul, temându-se că americanii îi vor cere un sprijin pe care încă nu era pregătit să-l acorde.

— Există un oarecare risc, însă e puțin probabil să fie păzit de o armată întreagă. Nu l-ar ține sechestrat acolo dacă ar dori să treacă neobservat. Îmi imaginez că sunt cinci sau şase oameni în apartament.

— Iar voi sunteți doar doi, insistă Şerenko.

— Aşa cum a spus şi colegul meu, nu-i o problemă, interveni Ding, zâmbind provocator.

Deci, vechiul dosar KGB spunea adevărul. Clark nu era ofițer de informații adevărat, ci un luptător din trupele speciale, ca şi partenerul lui mai tânăr şi mai arogant, care se mulțumea să stea impasibil, privind pe fereastră.

— Nu vă pot ajuta cu nimic.

— Nici cu arme? întrebă Clark. Doar nu vrei să-mi spui că nu ai nimic din ce ne-ar putea fi de folos? Ce fel de rezidentură este asta?

Clark ştia că rusul avea nevoie de timp de gândire. Păcat că oamenii aceştia nu fuseseră instruiți să-şi asume inițiativa.

— Înainte de a face aşa ceva, am nevoie de aprobare.

Clark dădu din cap, satisfăcut că anticipase corect răspunsul. Apoi deschise capacul calculatorului.

— Şi noi la fel. Obține aprobarea. Aşa vom face şi noi.

Jones îşi stinse țigara în scrumiera din aluminiu cu însemnele marinei. Pachetul fusese ascuns într-unul din sertarele biroului, poate chiar în aşteptarea unei astfel de ocazii. Când începea

războiul, se alegea praful de regulile din timp de pace. Vechile obiceiuri, în special cele proaste, se reluau cu uşurinţă – şi, în fond şi războiul era un astfel de obicei. Observă că amiralul Mancuso îşi stăpânea cu greu dorinţa de a aprinde o ţigară, aşa că se asigură că o fumase pe a lui până la capăt, înainte de a o stinge.

— Ce veşti ai, Ron?

— Dacă ai răbdare, până la urmă reuşeşti. Boomer şi cu mine am analizat datele toată săptămâna. Am început cu navele de la suprafaţă.

Jones se apropie de harta de pe perete.

— Am fixat poziţiile navelor…

— Din… îl întrerupse căpitanul Chambers.

— Da, domnule, îi tăie vorba Jones, din Pacificul de Mijloc. Am verificat şi vremea şi, în sfârşit, le-am găsit.

Arătă cu indicatorul însemnele prinse pe hartă.

— Foarte bine, dar pentru treaba asta există sateliţi, observă comandantul flotei.

— Am avut dreptate? întrebă bărbatul în civil.

— În linii mari, da, recunoscu Mancuso, care indică alte siluete de pe hartă.

— Da, Bart, e corect. După ce mi-am dat seama cum putem urmări navele m-am concentrat asupra submarinelor. Şi, ce crezi? Îi pot surprinde pe nenorociţii ăia când se ridică la suprafaţă pentru alimentarea cu aer. Asta este linia de patrulare. Relevmentele sunt aproape constante.

Pe harta de pe perete erau reprezentate şase contacte ferme, situate în interiorul unor cercuri cu un diametru real, variind între douăzeci şi treizeci de mile. Alte două erau marcate cu câte un semn de întrebare.

— Însă au rămas câteva nedescoperite, observă Chambers.

— Într-adevăr. Dar am descoperit cu certitudine şase, poate chiar opt. Nu am obţinut imagini prea clare ale coastei japoneze. Distanţa e prea mare. Nu am reuşit să surprind decât nişte nave comerciale care vin sau pleacă de pe insulă şi atâta tot în afară de asta, am depistat o ambarcaţiune mare, cu două elice, care se îndreaptă spre vest, către Insulele Marshall. Azi dimineaţă am depistat un doc.

— Ăsta-i un secret, zise încet Mancuso, surâzând.

— Păi, dacă aş fi în locul vostru, băieţi, l-aş sfătui pe comandantul lui Stennis să se păzească de submarinele astea. Poate că n-ar strica să trimiteţi înainte submarinele noastre, ca să

curețe calea.

— Putem face şi asta, dar mă îngrijorează mai mult celelalte, recunoscu Chambers.

— Aici radiolocația.

— Te ascult.

Locotenentul Ken Shaw era ofițer de cart.

— Posibilă sursă acustică pe direcția zero-şase-zero... probabil un submarin... contactul este foarte slab, domnule.

După antrenamentul pe care-l făcuseră la Bremerton şi Pearl, munca ajunsese aproape mecanică. Echipa de urmărire şi control al tirului trecu imediat la reprezentarea grafică. Datele înregistrate de instrumentele de măsură fură preluate imediat de un analizator pentru calculul traiectoriei, în scopul determinării distanței aproximative până la țintă. Operațiunea pe computer nu necesită mai mult de o secundă.

— Distanța este sub douăzeci de mii de metri, domnule.

Dutch Claggett nu dormise. Aşa cum obişnuiau să facă cei mai mulți căpitani, stătuse întins în pat, cu ochii închişi şi chiar visase ceva despre o partidă de pescuit pe malul mării, cu peştele aruncat pe nisip, în spatele lui, încercând să se târască spre el. Când fusese chemat de cei de la radiolocație, somnul îi sărise imediat. Acum se afla în cabina de comandă, îmbrăcat doar în pantaloni scurți şi cu picioarele goale. Verifică adâncimea de plutire, direcția şi viteza, iar apoi se îndreptă spre cabina de radiolocație pentru a examina personal instrumentele.

— Spune, şefule.

— E chiar aici, pe linia şaizeci de hertzi.

Ofițerul apropie creionul de ecran. Semnalul era foarte slab, ba apărea, ba dispărea, însă era cu certitudine acolo. Direcția avea mici variații, în dreapta şi în stânga.

— Sunt pe ocean de peste trei săptămâni, zise Claggett.

— E mult pentru o ambarcațiune cu motoare Diesel. Poate că se întorc să realimenteze?

Claggett se apropie de ecran, ca şi cum ar fi avut vreo importanță la ce depărtare se găsea de el.

— Posibil. Sau poate că îşi schimbă numai direcția. Acum înțeleg de ce au instalat o linie de patrulare în apropierea coastei. Să mă ții la curent.

— Am înțeles, domnule căpitan.

— Ei, bine? îi întrebă Claggett pe cei din echipa de urmărire.

— După o primă apreciere, se află la o distanță de patru mii

şapte sute de metri, cursul de bază înspre vest, viteza în jur de şase noduri.

Văzu că ambarcaţiunea se afla în raza de acţiune a torpilelor ADCAP. Dar misiunea primită nu îl împuternicea să lanseze vreo rachetă. Nemaipomenit, pufni Claggett în sinea lui.

— Pregătiţi două arme, spuse căpitanul. După ce îi determinăm cu precizie poziţia, ne retragem spre sud. Dacă se apropie de noi, încercăm să scăpăm de urmărire, dar nu tragem decât dacă nu avem altă posibilitate.

Nu avu nevoie să privească în jur pentru a-şi da seama la ce se gândea echipajul. Respiraţia lor greoaie vorbea de la sine.

— Ce părere ai? întrebă Mary Pat Foley.

— Interesant, răspunse Jack după o clipă de gândire, privind faxul din biroul de la Langley.

— E o şansa în perspectivă, interveni Ed Foley. Dar avem de-a face cu un joc foarte dur.

— Nici măcar nu ştiu sigur dacă este acolo, spuse Ryan, recitind mesajul care avea toate caracteristicile stilului lui John Clark: cinstit, hotărât, optimist.

Bărbatul acesta avea capul pe umeri. Deşi era de multe ori defavorizat de poziţia pe care o avea, îşi putea forma o imagine de ansamblu foarte clară.

— Trebuie să duc asta sus.

— Nu pierde timpul, îl avertiză Mary Pat. Eu sunt de părere să-i dăm drumul cât mai repede.

— Tu ce spui, Ed? întrebă Jack.

— E riscant, însă uneori trebuie să mergi pe mâna agentului de teren. Dacă vrem să rezolvăm situaţia pe cale diplomatică, avem nevoie de sprijinul unei personalităţi politice care să simpatizeze cu noi. Avem nevoie de omul ăsta; poate fi singura noastră şansă de a-l scoate viu din încurcătură.

Consilierul pe problemele de securitate naţională avu impresia că aude scrâşnetul dinţilor interlocutorului său pe telefonul cu circuit închis. Cei doi Foley erau nişte oameni realişti. Mai mult, erau de acord unul cu celălalt.

— Vă sun peste douăzeci de minute.

Ryan comută telefonul pe circuitul obişnuit.

— Trebuie să vorbesc imediat cu şeful, o anunţă el pe secretara preşedintelui.

Se anunța o nouă zi toridă, fără o adiere de vânt. Amiralul Dubro îşi dădu seama că slăbea pe zi ce trece. Pantalonii kaki începuseră să atârne pe el, obligându-l să strângă mai tare cureaua. Cele două portavioane se aflau acum în contact permanent cu navele indiene. Uneori se apropiau suficient pentru a intra în raza de vizibilitate a adversarului, însă de cele mai multe ori contactul era stabilit prin imagini radar, luate de aparatele Harrier de la aproximativ cincizeci de mile distanță. Ceea ce îl nemulțumea cel mai mult era că avea ordin să îşi lase navele la vedere. De ce naiba nu se îndrepta spre est, în direcția Strâmtorii Malacca? Se aflau în pragul unui război adevărat. Ajunsese să considere posibila invazie indiană a Sri Lankăi drept o insultă personală, însă Sri Lanka nu aparținea teritoriului american, în timp ce Marianele, da. Iar el se afla la comanda singurelor portavioane de care dispunea Dave Seaton.

Înțelegea că era imposibil să se apropie pe nesimțite. Pentru a reintra în Oceanul Pacific, era obligat să treacă prin mai multe strâmtori, cam la fel de aglomerate ca şi Times Square la ora prânzului. Exista chiar posibilitatea prezenței unui submarin în zonă, însă, mulțumită navelor şale de război, ar fi putut anihila oricare ambarcațiune care ar fi încercat să-i țină calea. Însă avea ordin să rămână cât mai retras, mai mult, ca inamicul să îl vadă făcând asta.

Desigur, echipajul era la curent. Nu făcuse nici cel mai mic efort să le ascundă situația. Oricum – ar fi fost un efort zadarnic şi, pe de altă parte, echipajul avea dreptul să ştie ce se petrecea înainte de a intra în luptă. Trebuia să ştie, să se adune, să-şi facă curaj, înainte de a trece de la mentalitatea pacifistă la cea de război, însă oamenii lui nu aveau deocamdată dispoziția necesară.

În ceea ce-l privea pe el, simțea ceea ce ar fi simțit orice militar: un sentiment acut de frustrare, iritare şi furie nestăpânită. Cu o zi în urmă, unul dintre piloții de pe un Tomcat trecuse în viteză printre două aparate Harrier ale indienilor, la o distanță de numai vreo trei metri, doar pentru a le demonstra vizitatorilor cine se pricepea cu adevărat să mânuiască un avion şi, cu toate că băgase probabil groaza în aceştia, nu fusese o dovadă de adevărat profesionalism… chiar dacă Mike Dubro îşi aducea bine aminte cum te simțeai ca tânăr locotenent şi se putea imagina pe sine însuşi procedând la fel. Asta nu-l împiedicase să-şi muştruluiască subalternul. Trebuia să o facă, deşi ştia că ofițerii tineri vor comenta după aceea pe seama boşorogului care habar n-avea cum

se pilotează un avion de luptă, pentru că cele pe care învățase el să zboare funcționaseră probabil cu cheiță...

— Dacă apucă să tragă primii, s-a terminat cu noi, observă comandantul Harrison după ce îl anunță că avioanele lor de patrulare își făcuseră apariția în zori, conform programului.

— Dacă ne țintesc cu un Exocet, le servim nişte Sweeper, Ed.

Era o încercare de a mai descreți frunțile, deşi Dubro nu se simțea într-o dispoziție prea glumeață.

— Nu şi dacă norocul va fi de partea lor şi dau peste un avion-cisternă tip JP.

Acum era rândul ofițerului de la operațiuni să devină pesimist. Asta nu e bine, îşi zise comandantul.

— Arată-le că nu i-am uitat, ordonă Dubro după câteva clipe.

Navele din avanposturi îşi aprinseră radarele şi le fixară asupra indienilor. Dubro duse binoclul la ochi, observând că cel mai apropiat crucişător Aegis îşi pregătise rachetele vopsite în alb. După câteva momente, radarele fură scoase din funcțiune, iar rachetele retrase. Mesajul era limpede: Nu vă apropiați de noi.

Ar fi putut expedia o altă telegramă furibundă la Pearl Harbour, însă Dave Seaton avea şi aşa destule pe cap, iar deciziile finale erau luate, oricum, la Washington, de nişte oameni care nu înțelegeau problemele.

— Merită să o facem?

— Da, domnule, replică Ryan.

În drum spre biroul preşedintelui, avusese timp suficient ca să tragă propriile sale concluzii. Însemna să-şi supună doi buni prieteni unor riscuri suplimentare, însă asta era meseria lor, aşa cum luarea deciziilor era meseria lui – cel puțin, parțial. Erau uşor de spus asemenea lucruri, chiar dacă asta însemna să-şi piardă şi bruma de somn de care mai avea parte.

— Motivele sunt evidente.

— Şi dacă dăm greş?

— Doi dintre oamenii noştri se află în mare pericol, dar...

— Dar cu asta se ocupă, nu? întrebă Durling tăios.

— Domnule preşedinte, amândoi îmi sunt prieteni. Dacă vă imaginați că mă încântă ideea de...

— Calmează-te, îl întrerupse Durling. Foarte mulți dintre oamenii noştri sunt în pericol. Şi să-ți mai spun ceva. Faptul că nu îi cunoaştem ne îngreunează şi mai mult situația, în loc să o uşureze.

Roger Durling îşi fixă privirea pe biroul încărcat de documente informative care nu aveau tangență cu situația din Pacific, dar trebuiau oricum studiate. Guvernarea Statelor Unite era o răspundere uriaşă, pe care nu o putea ignora, chiar dacă un aspect devenea brusc mai important decât altele. Oare Ryan înțelegea asta?

Jack remarcase şi el documentele. Nu era curios să afle la ce se refereau şi apoi, nici unul din dosare nu avea pe copertă înscrisul Strict-secret. Erau hârțoagele obişnuite, ce aşteptau să fie rezolvate zilnic. Şeful trebuia să se împartă în multe locuri, lucru ce nu părea foarte cinstit, mai ales față de cineva care acceptase funcția cu inima îndoită. Dar aici intervenise mâna destinului, iar Durling acceptase de bunăvoie funcția de vicepreşedinte, pentru că îi stătea în fire să ajute pe oricine avea nevoie. În fond, ei doi semănau foarte mult.

— Domnule preşedinte, îmi cer scuze. Da, am luat în calcul riscurile la care îi expun, dar să nu uităm că asta le e meseria. În plus, a fost sugestia lui John. Vreau să spun, ideea lui. Este un agent bun, conştient de riscuri, ca şi de posibilele recompense. Mary Pat şi Ed sunt de acord, ca şi mine, de altfel. Astea sunt propunerile noastre, urmează ca dumneavoastră să luați hotărârea finală.

— Nu crezi că ne agățăm de un fir de pai?

— Nu e un fir de pai, domnule. S-ar putea să fie o creangă foarte solidă.

— Sper că vor avea grijă.

— Grozav, zise Chavez.

Pistolul automat rusesc era de calibrul 215, cu un diametru mai mic chiar decât al armelor cu care învățau să tragă puştii mai temerari din formațiunile americane de cercetaşi. În afară de asta, era arma standard folosită de militarii şi de forțele de poliție ruseşti, ceea ce putea fi o explicație pentru atitudinea zeflemitoare cu care erau tratate acestea de către infractori.

— Lasă, avem în maşină arma noastră secretă, spuse Clark, jucându-se cu pistolul.

Mă rog, cel puțin amortizorul îl mai echilibra puțin. Era o dovadă în plus care îi întărea o convingere de mai mulți ani şi anume aceea că europenii nu se pricepeau la arme nici cât negru sub unghie.

— O să avem nevoie şi de ăsta.

În incinta Ambasadei Ruse exista şi un poligon de tir, amenajat pentru antrenamentele ofiţerilor de informaţii. Chavez fixă o ţintă pe suport.

— Scoate amortizorul, îl sfătui John.

— De ce? se miră Ding.

— Uită-te la el.

Chavez făcu întocmai şi observă că modelul rusesc era umplut cu fibră de oţel.

— Nu rezistă decât la cinci sau şase focuri.

Cel puţin, aveau căşti pentru urechi. Clark umplu încărcătorul cu opt gloanţe şi trase trei focuri. Arma era destul de zgomotoasă, iar viteza glonţului, imprimată de cartuşul puternic, deosebit de mare. Cel puţin se putea ţinti bine.

Şerenko privi în tăcere, iritat de atitudinea dispreţuitoare a americanilor faţă de armele ruseşti, dar în acelaşi timp puţin stânjenit, gândindu-se că poate aveau dreptate. Învăţase să tragă cu arma cu mulţi ani în urmă şi nu se dovedise niciodată un ţintaş prea bun. Aceasta era o calitate rară la de un ofiţer de informaţii, dacă făceai abstracţie de filmele hollywoodiene. Era însă limpede că cei doi americani făceau excepţie, judecând după felul în care nimereau în centrul ţintei aşezate la o distanţă de cinci metri. După ce termină, Clark curăţă arma, umplu încărcătorul, luă încă unul şi îl strecură în buzunarul de la spate al pantalonilor. Chavez făcu la fel.

— Dacă vii vreodată la Washington o să-ţi arătăm ce folosim noi, zise Ding.

— Dar „arma secretă” de care pomeneai? îl întrebă Şerenko pe bărbatul mai mare în grad.

— E secretă, replică Clark şi porni spre ieşire, urmat de Chavez.

Îi aştepta o zi întreagă de pândă, care nu putea decât să le macine şi mai mult nervii întinşi la maximum.

La Shemya era o zi furtunoasă, caracteristică acelei perioade a anului. Ploaia amestecată cu zăpada răpăia cu furie pe singura pistă de rulare a bazei, ameninţând să tulbure somnul piloţilor de pe avioanele de luptă. Cele opt aparate de zbor fuseseră îngrămădite în hangar, pentru a le proteja de natura dezlănţuită. Trebuiau ferite în special avioanele F-22, pentru care nu se stabilise exact capacitatea de rezistenţă la intemperiile ce ar fi putut afecta fuzelajul neted, alterând astfel şi secţiunea transversală radar. Nu era momentul să o stabilească acum.

Meteorologii susţineau că ploaia se va potoli peste câteva ore, deşi vântul puternic ar mai fi putut dura chiar şi o lună. Echipajele de la sol se agitau în jurul avioanelor-cisternă şi a celor de observare, asigurându-se că totul era în ordine.

Celelalte aspecte privind, securitatea bazei fuseseră lăsate în seama reţelei Cobra Dane. Cu toate că aducea cu ecranul unui vechi drive-in, aceasta era de fapt o versiune la scară mare a sistemului radar folosit de avioanele japoneze E-767, ca şi de crucişătoarele Aegis şi de distrugătoarele ambelor flote. Proiectat iniţial pentru monitorizarea lansării rachetelor ruseşti, radarul era suficient de puternic pentru a scana distanţe de mii de mile pe uscat şi pe apă, respectiv sute de mile în aer. Acum sondele electronice funcţionau fără întrerupere, în căutarea intruşilor, însă deocamdată nu detectaseră nimic, cu excepţia unor aeronave de pasageri, aparent inofensive. În orice caz, acestea erau supravegheate îndeaproape pentru a se evita o surpriză neplăcută din partea vreuneia dintre ele. Fusese pregătit un avion F-15E Strike Eagle, încărcat cu rachete aer-aer şi gata să decoleze la cel mai mic semnal de alarmă.

Ziua se scurgea monoton, în rutina familiară. Razele soarelui se filtraseră timp de câteva ore printre norii cenuşii, arătând că se făcuse ziuă, însă, până se sculară piloţii, totul se cufundase din nou în beznă, cu atât mai mult cu cât se stinseseră şi luminile pistei de aterizare, pentru a nu atrage atenţia vreunui vizitator inoportun.

— Aveţi vreo nelămurire?

Acţiunea fusese planificată rapid, dar cu mare grijă, cu participarea nemijlocită a celor patru piloţi comandanţi. Desigur, existau multe riscuri, dar erau obişnuiţi cu asta.

— Voi, cei de pe Eagle, credeţi că vă veţi descurca? întrebă unul din piloţii de pe avioanele Rapier.

Avea gradul de locotenent-colonel, ceea ce nu-l scutea de o replică directă.

— Nu vă faceţi griji, domnule, răspunse o femeie maior. Are un poponeţ aşa de drăgălaş.

Tânăra zâmbi, aruncând o sărutare în direcţia avionului.

Colonelul, de fapt un pilot-inginer detaşat de la Baza Nellis, unde lucrase la perfecţionarea aparatelor F-22, cunoştea „vechea” aviaţie militară doar din filme şi din povestirile pe care le auzise de la cei mai în vârstă, la începutul carierei, însă acceptă gluma în

acelaşi spirit în care fusese spusă. Chiar dacă avioanele Strike Eagle nu erau chiar atât de invizibile pe cât ar fi trebuit să fie, erau nişte aparate redutabile. Erau pe cale de a porni într-o misiune de luptă în care gradul militar conta mai puțin decât competența profesională şi prezența de spirit.

— În regulă, prieteni. Nu avem timp de pierdut. Sunteți liberi.

Echipajele avioanelor de alimentare schimbară între ele câteva glume apropo de mentalitatea colegilor lor de pe avioanele de luptă şi despre modul în care reuşiseră să şi-o însuşească femeile. Doamna maior era o femeie foarte atrăgătoare, remarcă unul dintre piloți. Poate că, după ce îşi va face ucenicia, va zbura pe aparatele companiei United, îi spuse pilotul colegului său din dreapta.

— Dacă ar fi bărbat ar putea ajunge mai rău, remarcă un ofițer al companiei Southwest Airlines.

Avioanele de alimentare decolară primele, urmate de unul dintre aparatele E-3B. Avioanele de luptă îşi luară zborul, ca de obicei, ultimele. Toți membrii echipajelor purtau îmbrăcăminte de iarnă izolatoare, prevăzută în regulament, deşi în perioada aceea a anului le era de puțin folos deasupra Pacificului de Nord, însă disciplina era disciplină. Peste hainele de protecție îşi îmbrăcară uniforma incomodă şi porniră câte unul sau câte doi spre aparate. Colonelul însărcinat cu comanda misiunii smulse ostentativ tresa cu însemnul RAPIER, prinsă cu benzi tip „arici” şi o înlocui cu cea a funcționarilor de la Lockheed, reprezentând silueta aparatului originar P-38 Lightning, profilată pe cea a unui armăsar stilizat şi decorată în plus cu un fulger alb-gălbui. Tradiția trebuia respectată, îşi zise colonelul, cu toate că făcea parte din generația născută după dispariția ultimului avion 38. Îşi aminti însă că în copilărie se distrase construind aeromodele după imaginea primelor avioane de luptă americane de cursă lungă care, cu toate că fuseseră folosite pentru scurt timp, îi aduseseră nemurirea inventatorului lor, un şofer pe nume Tex Lamphier.

Avioanele de luptă erau remorcate şi scoase din hangare. Membrii echipajelor se cutremurară, simțind vântul puternic ce zgâlțâia aparatul. Acesta era momentul în care degetele se încleştau pe comenzi şi piloții începeau să se foiască nelinişti pe locurile lor. Avioanele îşi porniră motoarele unul câte unul şi începură să ruleze spre capătul pistei. Luminile ce mărgineau pista se ridicară în aer, la intervale de câte un minut, pentru că o decolare în tandem ar fi fost prea periculoasă în condițiile

atmosferice ale nopții. Trei minute mai târziu, cele patru aparate se regrupară deasupra plafonului de nori, unde aerul era limpede, iar cerul căpăta irizări mistice, verzi şi purpurii, sub aureola boreală ce împodobea noaptea polară. Piloții de pe aparatele Lightning vedeau în acest efect o privelişte încântătoare, dar şi un simbol.

Prima oră de zbor decurse normal. Cele două grupuri de avioane se îndreptară spre sud-vest, cu luminile de avertizare aprinse, pentru a preveni apropierea riscantă a celorlalte aparate. După verificarea sistemelor de zbor şi a instrumentelor de la bord, piloții se mai relaxară.

Echipajele de pe avioanele de alimentare, formate fără excepție din rezervişti care în viața civilă pilotau avioane de pasageri, aleseseră zone calme, lucru apreciat de colegii lor de pe avioanele de luptă, obişnuiți să se considere drept cei mai buni dintre cadrele aviației militare. Realimentarea cu combustibil dură patruzeci de minute, după care avioanele-cisternă virară brusc, îndreptându-se spre bază, echipajele fiind cu siguranță nerăbdătoare să citească ultima ediție a ziarului Wall Street Journal, aşa cum remarcară ironic piloții avioanelor de luptă.

Sosise timpul să se apuce de treabă.

Misiunea era condusă desigur de Sandy Richter, pentru că ideea fusese în fond a lui şi o pusese deja în practică la Baza Nellis. Acolo izbutise cu succes, iar acum nu-i mai rămânea decât să afle dacă va merge şi aici. Era un pariu care îl putea costa viața.

Richter îşi începuse cariera la vârsta de şaptesprezece ani – atunci avusese noroc, pentru că îşi ascunsese vârsta reală şi fusese acceptat. Acum avea la activ douăzeci şi nouă de ani de serviciu şi urma să fie pensionat în curând. În tot acest timp, nu pilotase decât aparate de luptă. Dacă un elicopter nu avea armament la bord, nu prezenta nici un interes pentru Sandy. După ce începuse pe elicoptere AH-1 Huey Cobra, trecuse pe AH-64 Apache, cu care luptase chiar în confruntarea din Peninsula Arabă. Acum se afla probabil la bordul ultimului tip de avion pe care avea să-l piloteze vreodată, gata să pornească în cea de a 6.75l-a oră de zbor.

Acceleră cele două turbomotoare şi elicea începu să se învârtă regulat. Echipa de lucrători de la sol încercă să facă față cu singurul extinctor pe care îl aveau. N-ar reuşi să stingă nici o țigară, îşi zise iritat Richter, apoi mări puterea şi decolă. Era

dezavantajat de aerul rarefiat de munte, dar spera ca în curând să poată reveni la nivelul mării. Pilotul clătină din cap, ca de obicei, pentru a se asigura de stabilitatea căştii şi porni înspre est, spre versanţii împăduriţi ai Muntelui Shiraishi.

— Uite-i, şopti pilotul.

Primul semnal de avertizare, ţiuitul din cască, fu urmat aproape instantaneu de afişajul de pe ecranul din dreptul ochilor: RADAR DE APĂRARE ANTIAERIANĂ, AEROPURTAT, TIP J, RELEVMENT 213. Apoi recepţionă datele transmise de avionul E-3B, care zăbovise în zonă atâta cât să localizeze exact obiectul. În noaptea aceasta radarul nu funcţiona. În definitiv, cu o seară în urmă japonezii le dăduseră o lecţie usturătoare, iar acum americanii încercau să tragă concluziile. DISTANŢA PÂNĂ LA ŢINTĂ 1 456 MILE. Se afla încă în afara câmpului vizual al avionului japonez, astfel încât dădu prima comandă a misiunii cu glas tare:

— Lightning către escadră. Separaţi-vă imediat.

Cele două grupuri a câte patru avioane se despărţiră instantaneu în perechi, despărţite de câte două mii de metri. Comanda era asigurată de aparatele F-22, urmate îndeaproape de cele F-15E, în scopul bruierii recepţiei radar. Colonelul comandant îşi pilotă avionul pe o traiectorie cât mai dreaptă şi mai uniformă, îşi aminti remarca maiorului şi surâse. Un poponeţ drăguţ. Maiorul era prima femeie care zbura pe un Thunderbird. Aparatul E-767 care se deplasa spre nord se afla acum la o distanţă de patru sute de mile. Avionul de luptă se îndrepta spre uscat cu o viteză de cinci sute de noduri, la o altitudine de unsprezece mii şapte sute de metri, pentru a economisi carburant.

Programul de lucru specific cadrelor de conducere japoneze le facilita intrarea în clădire, neatrăgând atenţia, aşa cum ar fi făcut-o în America. Chavez şi Clark intrară în holul de la intrare şi trecură pe lângă bărbatul care şedea, absorbit de lectură, ca şi cum ar fi avut o destinaţie precisă; oricum, în Japonia rata criminalităţii era neglijabilă. Urcară în lift, respirând puţin mai greu ca de obicei şi apăsară pe un buton, la întâmplare, schimbând o privire uşurată. Curând feţele li se încruntară din nou, îngrijorate. Ding ţinea în mână o servietă. Clark avea mâinile libere, însă amândoi erau îmbrăcaţi în costume impecabile, cămaşă albă şi cravată, ca nişte oameni de afaceri sosiţi la o şedinţă sau la vreo altă reuniune. Ascensorul se opri cu cinci etaje

sub ultimul nivel, special ales pentru lipsa totală de lumină a ferestrelor dinspre stradă. Clark scoase capul pe uşa liftului, conştient că ar fi trezit bănuielile oricui, însă coridorul era pustiu.

Ieşiră în vârful picioarelor, străbătură holul şi începură să urce încet pe scări. Spre norocul lor, nu observară nici o cameră de luat vederi cu circuit închis. Clark privi în sus şi în jos, dar toate etajele erau cufundate în linişte. Continuară să urce, privind în jur şi ascultând cu atenția încordată înainte de a face pasul următor.

— Amicii noştri s-au întors, anunță prin interfon unul dintre controlorii radarului aeropurtat. Relevment zero-trei-trei, distanța patru sute douăzeci de kilometri. Două avioane care zboară în formațiune compactă, viteza de zbor cinci sute de noduri.

— Foarte bine, spuse calm superiorul său, apăsând pe butonul de redare a afişajului. Vreun semnal radar spre nord-est?

— Nu, replică ofițerul de la pupitrul electronic de comandă. Desigur, nu este exclus să fie undeva prin apropiere şi să ne monitorizeze.

— *Wakaremasen.*

Următorul ordin prevedea eliberarea celor două avioane de luptă ce zburau la est de aparatul Kami. Ambele avioane F-15J sosiseră de puțin timp la stație şi aveau rezervoarele aproape pline. Un telefon suplimentar solicita alte două aparate de la Baza Chitose. Aveau nevoie de aproximativ cincisprezece minute pentru a ajunge la destinație, însă asta nu îi deranja, îşi spuse controlorul de zbor. Aveau destul timp la dispoziție.

— Fixați radarul pe ei.

— Ne-ați şi prins? întrebă colonelul în şoaptă. Foarte bine.

Continuă să zboare cu o viteză constantă pe traiectoria inițială, pentru a le da timp să-i fixeze bine poziția. Restul era o simplă problemă de aritmetică. Avioanele Eagle ar fi trebuit să se afle deja la o depărtare de două sute de mile, zburând cu o viteză aproximativă de o mie. Mai rămâneau şase minute până la despărțire. Îşi verifică ceasul şi începu să scruteze înălțimile, în căutarea unui obiect mai strălucitor decât stelele.

Pe palierul etajului superior se afla o cameră de luat vederi cu circuit închis. Deci, Yamata era prudent. Până şi cei exagerat de prudenți au duşmani, îşi zise Clark, observând că obiectivul era îndreptat spre palierul următor. Îi despărțeau douăzeci de paşi de

uşă. Se hotărî să se oprească o clipă pentru a cântări situaţia. Chavez apăsă pe clanţa uşii din dreapta lui. Era deschisă.

Probabil în conformitate cu reglementările PSI, îşi spuse John, confirmând cu un gest al capului, dar scoţându-şi totuşi instrumentele de spărgător.

— Ei, ce părere ai?

— Aş vrea să fiu oriunde altundeva.

Ding aprinse lanterna, în timp ce Clark scotea pistolul şi îi înşuruba amortizorul.

— Rapid său mai încet?

Într-adevăr, aceasta era singura lor posibilitate de alegere. Se puteau apropia încet ca nişte oameni oneşti care rătăciseră drumul… dar nu, nu şi acum. Clark ridică un deget în aer, inspiră adânc şi ţâşni în sus pe scări. Patru secunde mai târziu se afla în faţa uşii. Apăsă pe clanţă şi împinse brusc uşa ce dădea pe culoar. John îşi flexă genunchii şi întinse mâna înarmată, căutându-şi ţinta. Ding sări după el şi scoase la rândul său arma.

În timp ce uşa dinspre casa scărilor era izbită de perete, paznicul din faţa uşii avea capul întors în direcţia opusă. Se răsuci, simţind instinctiv pericolul şi dădu cu ochii de un bărbat masiv care ţinea o armă îndreptată în direcţia lui. Duse imediat mâna la propria lui armă, căutând din ochi eventualele ţinte vii. În spatele necunoscutului se afla un al doilea bărbat care ţinea în mână ceva ce…

La această distanţă lumina avea o forţă aproape fizică. Cele trei milioane de candeli, cât însuma energia eliberată de aparat, transformară totul în jur într-un soare incandescent. Energia excedentară invadă sistemul nervos central al bărbatului de-a lungul trigemenului care pornea din spatele globului ocular, trecea pe la baza creierului şi se ramifica, pătrunzând în reţeaua de nervi ce controla muşchii. Efectul produs asupra omului fu acelaşi ca şi în cazul victimelor din Africa. Bărbatul se prăbuşi la podea ca o păpuşă de cârpă, cu mâna dreaptă încleştată încă pe armă. Lumina puternică, reflectată de pereţii albi, îl orbi pentru câteva clipe pe Chavez, însă Clark fusese destul de înţelept pentru a închide ochii în momentul declanşării undei luminoase. Sări în picioare şi se repezi spre uşa dublă pe care o împinse cu umărul.

Dădu cu ochii de un bărbat care tocmai se căznea să se ridice de pe fotoliul din faţa televizorului, privindu-şi uluit şi în acelaşi timp alarmat agresorul neaşteptat. Nu era timp pentru milă. Clark prinse arma în ambele mâini şi apăsă pe trăgaci. Cele două gloanţe

se înfipseră în fruntea bărbatului. John simţi mâna lui Ding pe umăr şi porni în fugă pe holul din dreapta lui, aruncând în treacăt câte o privire în fiecare cameră. Bucătăria, îşi zise el, acolo e tot timpul cineva.

Nu se înşelase. Bărbatul era cam de înălţimea lui Clark şi avea deja pistolul în mână. Ieşise pe hol şi pornise spre vestibul, strigând un nume, urmat de o întrebare. Însă se mişca prea încet şi ţinea arma în jos, în timp ce necunoscutul care i se postase în faţă avea pistolul îndreptat către el. Acesta fu ultimul lucru pe care-l mai văzu. Clark verifică rapid celelalte încăperi, însă nu mai găsi pe nimeni.

— Evgheni Pavlovici.

— Vania, pe aici.

Clark se întoarse, privindu-i în treacăt pe cei doi bărbaţi pe care îi omorâse, pentru a se convinge că nu mai mişcau. Ştia că nu va uita niciodată feţele lor, aşa cum nu le uitase nici pe celelalte şi că va încerca să găsească o explicaţie pentru moartea celor care îi vor bântui somnul.

Koga, alb ca varul, şedea pe scaun, privindu-l pe Chavez/Cekov, care termina de verificat camera. Tipul din faţa televizorului nu avusese timp să-şi scoată arma din tocul de sub braţ – probabil o influenţă a filmelor occidentale, îşi zise Clark. Chestiile astea erau absolut inutile dacă se întâmpla să ai nevoie urgentă de armă.

— În stânga totul e în ordine, spuse Chavez, amintindu-şi la timp că trebuia să vorbească ruseşte.

— În dreapta la fel.

Clark îşi impuse să se liniştească. Îl privi încă o dată pe omul prăbuşit în faţa televizorului, întrebându-se care dintre cei pe care îi ucisese era vinovat de moartea lui Kim Norton. Probabil că-l putea scoate din cauză pe cel din faţa uşii de la intrare.

— Cine sunteţi? întrebă Koga cu un amestec de furie şi teamă, uitând că îi mai văzuse o dată.

Înainte de a răspunde, Clark inspiră adânc.

— Koga-san, noi suntem cei care vă vor salva.

— I-aţi omorât.

— Poate că ar fi mai bine să vorbim despre asta mai târziu. Sunteţi amabil să ne urmaţi? Nu trebuie să vă temeţi de noi, domnule.

Koga nu era un bărbat nesimţitor. Clark îi admira compasiunea faţă de cei ucişi, cu toate că era limpede că nu îi fuseseră prieteni. Însă era timpul să îl scoată cât mâi repede din clădire.

— Care dintre ei era Kaneda? întrebă Chavez.

Fostul prim-ministru arătă spre bărbatul din încăpere. Ding se apropie şi privi cadavrul, reuşind să-şi stăpânească vorbele, apoi îşi ridică ochii spre Clark. Cei doi schimbară o privire a cărei semnificaţie o cunoşteau doar ei.

— Vania, e timpul să plecăm.

Aparatul de recepţie părea că înnebunise. Ecranul era plin de puncte roşii şi galbene, iar vocea artificială îl avertiza că fusese depistat. În cazul acesta, computerul se înşela, îşi zise Richter. Era reconfortant să ştii că aparatele astea nenorocite nu erau infailibile.

Zborul era destul de dificil şi, cu toate că un Apache ar fi fost mai agil pentru această misiune, era mai bine că se afla într-un RAH-66. Corpul lui nu trăda tensiunea interioară. Anii îndelungaţi de antrenament îi permiteau să stea relaxat, cu braţul drept odihnindu-se pe genunchi, în timp ce stângul ţinea ferm manşa. Privirea lui scrută fără odihnă cerul, comparând din când în când ceea ce vedea la orizont cu reprezentarea dată de senzorii de la bord. Cerul de deasupra oraşului Tokio era perfect pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Clădirile înalte erau surse ideale de zgomot pentru deconcertarea radarului aeropurtat de care încerca să se apropie, iar acest gen de bruiaj nu putea fi înlăturat nici de cele mai perfecţionate sisteme computerizate.

Mai mult, avea la dispoziţie timpul necesar pentru a face treaba cum trebuia.

Avea de mers pe firul râului Tone până aproape de destinaţie, în dreapta râului şerpuia o cale ferată pe care gonea un tren ce se îndrepta spre Choshi. Pilotul conduse aparatul până deasupra trenului care gonea cu o viteză de peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, urmărind cu un ochi garnitura de sub el, iar cu celălalt indicaţiile de pe afişaj. Zbura la treizeci de metri deasupra stâlpilor electrici, urmărind îndeaproape ultimul vagon.

— Ce ciudat.

Operatorul de pe Kami-Doi observase pe ecran un semnal luminos, amplificat de computer, care se apropia de locul în care se afla aparatul lor. Apăsă pe butonul interfonului şi-i raportă imediat superiorului său.

— Se apropie un obiect, circulă la joasă altitudine.

— E un tren, veni imediat răspunsul.

Pilotul confruntă imaginea de pe afişaj cu reprezentarea cartografică. Asta era problema cu pilotarea acestor aparate prea aproape de sol. Programul inițial, preluat de la americani, fusese modificat, însă nu în toate detaliile. Radarul aeropurtat era în stare să detecteze orice obiect aflat în mişcare, însă nu exista nici un computer pe lume care să poată clasifica şi afişa toate sursele de zgomot survolate de avion, de la autoturisme şi până la camioanele grele ce împânzeau autostrăzile. Pentru a nu supraîncărca ecranul, computerul nu lua în calcul vitezele de sub o sută cincizeci de kilometri pe oră, însă acest lucru nu era de mare ajutor atunci când zburau la joasă altitudine, în special când era vorba de țara cu cele mai rapide trenuri din lume. Ofițerul privi câteva clipe semnalul luminos. Într-adevăr, se deplasa pe calea ferată principală ce lega Tokio de Choshi. Nu putea fi un avion cu reacție. Teoretic vorbind, un elicopter ar fi putut face aşa ceva, dar, judecând după slaba intensitate a semnalului, era vorba probabil doar de rezonanța acoperişului metalic al garniturii şi de reflectarea sunetului de către stâlpii electrici.

— Reglează selectorul de sunet la două sute, ordonă el.

Imediat semnalul emis de obiectul din apropierea râului Tone şi alte două contacte de la sol dispărură.

În orice caz, aveau alte lucruri, mult mai interesante, de făcut. Kami-Doi avea misiunea de a prelua toate datele posibile şi de a le transmite aparatelor Kami-Patru şi Kami-Şase, de unde erau apoi comunicate la cartierul general al apărării antiaeriene, în imediata apropiere a oraşului Tokio. Americanii testau din nou – probabil cu aceleaşi avioane F-22 – capacitatea de apărare a armatei japoneze, încercând să găsească o modalitate de a înfrânge avioanele Kami. Ei bine, de data asta li se rezervase o primire mai puțin amicală. Opt avioane de interceptare F-15 Eagle se aflau deja în aer, patru dintre ele fiind urmate îndeaproape de câte un aparat E-767. Dacă îndrăzneau să se apropie mai mult, americanii vor plăti scump greşeala.

Trebuia să-şi asume riscul de a opera o transmisie directă. Deşi urma să o facă cifrat, colonelul se temea… însă meseria pe care şi-o alesese era una plină de riscuri, chiar în condiții optime.

— Comandantul către escadră. Începeți separarea. Cinci… patru… trei… doi… unu… acum!

Trase manşa înapoi şi se înălță brusc, îndepărtându-se de aparatul Strike Eagle care îl însoțise în ultima jumătate de oră. În

aceeaşi clipă, cu mâna dreaptă acționă transmițătorul radar pentru a intensifica semnalul de întoarcere recepționat de avionul japonez de observare. În spatele lui, zburând la o altitudine mai mică, avionul F-15E, condus de un echipaj compus din femei, reduse din înălțime şi viră spre stânga. Aparatul Lightning urcă vertiginos, pierzând din aceeaşi cauză din viteza de înaintare. Colonelul acționă duzele de injecție şi acceleră rapid, mărind viteza de separare.

Chiar dacă avionul de observare japonez reuşise să capteze semnalul de întoarcere emis de avionul colonelului, acesta aflase cel puțin cum funcționa sistemul radar al inamicului: din cauza puterii de recepție extrem de mari, acesta capta o multitudine de semnale false ce trebuiau clasificate de computer, înainte de a fi afişate pe ecranele controlorilor de zbor. În esență, făcea acelaşi lucru ca şi un operator uman, deşi cu o viteză şi o eficiență sporite. Însă era departe de a fi perfect, aşa cum urmau să o demonstreze el şi colegii săi din escadră.

— Virează spre sud, raportă controlorul, cu toate că cele patru avioane inamice erau acum monitorizate de încă patru persoane.

Nici unul dintre ei nu avea de unde să ştie că radarul recepționase câteva semnale slabe, în direcția nord, care însă se deplasau cu o viteză prea mică pentru a fi clasificate drept emisii ale unor aparate de zbor. De asemenea, nu se gândiseră să traseze traiectoria probabilă a avioanelor. Deodată, situația deveni serioasă.

— Începem bruierea avioanelor străine care se apropie de noi.

Avionul Lightning din fruntea grupului începuse să urce aproape vertical. Era o operațiune periculoasă, deoarece profilul de zbor făcea din aparat o pradă uşoară pentru avioanele de intercepție E-767, dar în acelaşi timp absența oricărei deplasări laterale putea fi interceptată drept un semnal fals, în special în condițiile de bruiaj puternic create de aparatele de la bordul avioanelor Strike Eagle. În mai puțin de treizeci de secunde, avioanele Lightning îşi începură zborul pe orizontală, la o altitudine de douăzeci de mii de metri. Colonelul privi afişajul de alarmă cu atenția încordată. Dacă japonezii îl reperaseră, trebuiau să o arate, folosind scanerele electronice pentru a lovi aparatul inamic cu energia emisă de radar. Dar se părea că nu îl observaseră. Avionul era destul de greu vizibil pentru ca semnalele

emise să se piardă printre celelalte semnale false recepționate de japonezi. Aparatul de interceptare E-767 schimbase frecvența şi începea să se îndepărteze de el. În regulă. Colonelul acceleră şi avionul țâşni cu o viteză de o mie de mile pe oră.

— Altitudinea o sută. L-am văzut, Sandy, raportă pilotul din spatele lui. Are luminile aprinse.

Trenul oprise într-o suburbie, iar aparatul Comanche îl lăsase în urmă, zburând cu o viteză de o sută douăzeci de noduri spre orăşelul de pe coastă. Richter îşi pocni degetele încă o dată şi privi în sus. Luminile intermitente ale avionului străluceau deasupra aparatului său. Se afla acum chiar sub el şi, oricât de performant ar fi fost radarul, i-ar fi fost imposibil să-l repereze, penetrând fuzelajul avionului la bordul căruia se afla... într-adevăr, ecranul din fața sa era negru.

Apăsă cu putere pe manşă, suprasolicitând în mod deliberat motoarele. Aparatul Comanche începu să urce, urmând o traiectorie spiralată. Nu-l îngrijora decât supraîncălzirea motorului. Avea o construcție solidă, însă această încercare întrecea orice limită. Pe afişaj apăru un semnal de avertizare sub forma unei bare verticale, care creştea şi îşi schimba culoarea aproape la fel de repede ca cifrele care se modificau pe ecranul altimetrului.

— Oho! exclamă pilotul din spate, iar apoi îşi plecă privirea şi verifică afişajul. Nu există nici urmă de trafic.

Era de aşteptat. Cine şi-ar fi trimis oamenii în apropierea unei ținte atât de clare? Elicopterul continuă să urce cu trei mii de metri, ca un adevărat avion de luptă – ceea ce şi era, în fond.

Îl vedea deja pe ecran, cu toate că era încă prea departe pentru a-l lovi. Era timpul să facă o mică verificare. Aprinse sistemul de iluminare a rachetelor. Aparatul F-22 avea un radar LPI, ceea ce presupunea o probabilitate redusă de interceptare. Gândul acesta avea să se dovedească prea optimist.

— Am fost loviți, anunță ofițerul de la pupitrul tactic. Am fost loviți de o undă de mică frecvență, din direcție necunoscută, adăugă el, privind instrumentele de la bord.

— Poate că a fost un semnal răzleț de-al nostru, spuse controlorul-şef, ocupat cu îndrumarea avioanelor sale de luptă în direcția aparatelor inamice îndreptate spre ei.

— Nu, nu, a fost pe altă frecvență.

Ofițerul verifică încă o dată instrumentele, însă nu găsi nimic

care să confirme bănuiala stranie care pentru o clipă îi înghețase sângele în vine.

— Pericol de supraîncălzire a motorului. Pericol de supraîncălzire a motorului, anunță vocea artificială, pentru că pilotul refuzase să ia în seamă avertismentul vizual.

— Ştiu, scumpo, replică Richter.

Îşi aduse aminte că deasupra Deşertului Nevada izbutise o ascensiune verticală rapidă, la înălțimea de şapte mii de metri, performanță care depăşise parametrii proiectați pentru această categorie de elicoptere, însă asta se întâmplase la o temperatură ridicată a aerului, în timp ce aici era mult mai frig. Acum zbura la o altitudine de şase mii şapte sute de metri, o înălțime respectabilă. Brusc, ținta din fața lui îşi schimbă cursul. Părea să zboare cu o viteză de aproximativ trei sute de noduri, folosind probabil unul din motoare pentru propulsie, iar pe celălalt pentru a genera energia necesară funcționării radarului. Nu primise nici o informație în sensul acesta, dar i se părea foarte plauzibil. Ceea ce conta cu adevărat era că avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a se apropia de aeronava modificată, o țintă prea tentantă pentru a fi abandonată.

— A intrat în raza ta de tragere, Sandy.

— Am înțeles.

Cu mâna stângă selectă proiectilele. Uşile laterale ale avionului se deschiseră brusc. Pe fiecare dintre ele fuseseră ataşate câte trei rachete Stinger. Cu ultimele puteri, deschise capacul tabloului de comandă şi răsuci comutatorul de şase ori. Cele şase rachete țâşniră în aer, descriind un arc de cerc şi îndreptându-se apoi în direcția aeronavei aflată la două mile distanță. Imediat, Richter apăsă manşa şi începu să reducă altitudinea pentru a răci motoarele supraîncălzite. Privirea îi era fixată în jos, în timp ce camaradul lui de pe bancheta din spate urmărea traiectoria rachetelor.

Prima rachetă Stinger se aprinse în aer şi se prăbuşi. Celelalte se dovediră mai eficiente şi, cu toate că două dintre ele îşi pierdură energia înainte de a-şi atinge ținta, cele rămase o loviră în plin în motorul din dreapta şi în cel din stângă.

— Lovituri, lovituri multiple.

Zburând cu viteză redusă, avionul E-767 nu avea nici o şansă de scăpare. Rachetele Stinger aveau focoase mici, însă motoarele avionului lovit nu fuseseră proiectate pentru a face față unor astfel

de avarii. Ambele îşi pierdură instantaneu puterea şi cel care alimenta efectiv avionul se desprinse primul. Fragmente de elice se înfipseră în aripa dreaptă, distrugând dispozitivele de control al zborului şi compromițând performanțele aerodinamice ale aparatului. Avionul se răsuci pe partea dreaptă, luând prin surprindere echipajul total nepregătit pentru o asemenea catastrofă. Jumătate din partea dinspre tribord se desprinse instantaneu, iar afişajul din fața controlorilor de zbor care marca poziția aeronavei Kami-Doi dispăru pur şi simplu.

— Ai dat o lovitură teribilă, Sandy.

— Mulțumesc.

Aparatul Comanche coborî vertiginos, îndreptându-se spre coastă. Parametrii motorului reveniseră la normal şi Richter nu putea decât să spere că nu provocase vreo defecțiune ireparabilă, în rest, nu era prima oară că omora oameni.

— S-a prăbuşit Kami-Doi, anunță ofițerul de la transmisiuni.

— Ce-ai spus? întrebă controlorul-şef, absorbit de misiunea de interceptare pe care o desfăşura.

— S-au auzit nişte frânturi de fraze, o explozie sau ceva asemănător, iar apoi am pierdut complet legătura cu ei.

— Aşteaptă puțin, trebuie să mă ocup de Eagle-uri.

Colonelul îşi dădea seama cât de greu trebuia să le fie echipajelor de pe aparatele 15 Echo. Pe moment, sarcina lor era aceea de a momi avioanele Eagle ale japonezilor, atrăgându-le cât mai departe în larg, în timp ce avioanele Lightning care veneau din urmă se ocupau de distrugerea escortelor, strângând puțin câte puțin lanțul în jurul formațiunii. Prima veste îmbucurătoare era aceea că cel de-al treilea avion E-767 tocmai fusese lovit în plin. Deci misiunea decurgea cum fusese prevăzut. Ăsta era un lucru bun.

Cât despre restul…

— Aici comandantul. Executați… acum!

Colonelul aprinse radarele de iluminare la numai douăzeci de mile distanță de avionul de observare japonez. Imediat după aceea deschise uşile camerei de bombe, pentru a da timp rachetelor aer-aer să-şi stabilească traiectoria. Apoi apăsă pe butonul de comandă a focului.

— Aici Fox-Doi, aici Fox-Doi, două Slammer îndreptate către ținta dinspre bord.

Odată deschise capacele locaşurilor care adăposteau rachetele, aparatele Lightning deveneau la fel de invizibile ca nişte zgârie-nori. Semnalele luminoase de avertizare apărură simultan pe cinci ecrane de afişaj, însoțite de date suplimentare referitoare la viteza şi direcția de zbor a avionului proaspăt descoperit. Astfel, cuvintele ofițerului de la pupitrul tactic sosiră ca lovitura de grație a destinului.

— Suntem iluminați de la o distanță foarte mică, relevment zero-doi-şapte.

— Ce? Cine e?

Cele şase Eagle pregătite să-şi lanseze rachetele asupra avioanelor americane îi creau destule probleme. Kami-Şase de-abia comutase pe modul de control al tirului, pentru a permite reglarea rachetelor aşa cum o făcuseră şi în cazul bombardierelor B-I. Procedeul nu mai putea fi oprit acum, îşi zise ofițerul superior.

Ultimul avertisment sosi prea târziu pentru a permite o ripostă eficientă. După numai cinci mile de zbor, cele două rachete îşi puseră în funcțiune propriile radare. Erau nişte proiectile puternice, acționate de motoare cu combustibil solid, care îşi urmăreau imperturbabile ținta. În sfârşit, pilotul înțelese ce avea de făcut. Avionul se răsuci spre stânga, încercând o coborâre în picaj. În ultima clipă, pilotul zări flacăra gălbuie de la țeava de evacuare a rachetei şi îşi dădu seama de zădărnicia efortului.

— L-am nimerit, şopti comandantul pentru sine. Escadra Lightning, aici comandantul. Ținta doi a căzut.

— Domnule comandant, aici trei. Şi ținta unu a căzut.

Iar acum, îşi zise colonelul, folosind un eufemism deosebit de crud, folosit de aviatori, sosise timpul să ucidă nişte „pui de focă". Cele patru aparate Lightning se aflau între coasta japoneză şi opt avioane de interceptare F-15J Eagle. Aparatele F-15E Strike Eagle, aflate în larg, urmau să atace avioanele de luptă japoneze rămase. Cei care vor supraviețui se vor întoarce spre țărm, direct în calea grupului de avioane comandate de colonel.

Radarele stației de control terestre nu puteau sesiza bătălia aeriană ce se dădea în largul mării. Era prea departe şi sub orizontul radarului. Ceea ce văzură controlorii fu un avion ce se îndrepta în cea mai mare viteză spre uscat. Deodată se opri brusc în aer, iar apoi dispăru de pe ecranul radarului. La cartierul general al apărării antiaeriene, datele referitoare la cele trei avioane de supraveghere prăbuşite nu ofereau nici un indiciu, cu excepția unui singur fapt – războiul pornit de țara lor devenise cât se poate

de real şi luase o întorsătură neaşteptată.

43
Dansând pe o melodie…

— Ştiu că nu sunteţi ruşi, spuse Koga, care şedea pe bancheta din spate împreună cu Chavez, în timp ce Clark conducea.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă John cu un aer nevinovat.

— Faptul că Yamata crede că am luat legătura cu nişte americani. Voi doi sunteți singurii străini cu care am stat de vorbă de când a început nebunia asta. Ce se petrece aici?

— Deocamdată v-am salvat din mâinile unor oameni care intenționau să vă omoare.

— Yamata nu ar fi făcut o asemenea prostie, spuse Koga, care nu-şi revenise încă de pe urma şocului provocat de vederea pe viu a unor violențe la care până atunci nu asistase decât prin intermediul micului ecran.

— A declanşat un război, Koga-san. Ce ar însemna moartea dumneavoastră comparativ cu asta? întrebă cu blândețe bărbatul de la volan.

— Deci sunteți americani, insistă Koga.

Ce s-o mai lungim, îşi zise Clark.

— Da, domnule.

— Spioni?

— Ofițeri de informații, interveni Chavez. Bărbatul care era împreună cu dumneavoastră în cameră…

— Cel pe care l-ai ucis dumneata? Kaneda?

— Da. Omul ăla a omorât un cetățean american, o fată pe nume Kimberly Norton şi sunt realmente încântat că am reuşit să-l lichidez.

— Cine era fata?

— Amanta lui Goto, explică Clark. Când a devenit o amenințare politică pentru noul prim-ministru, Yamata a hotărât s-o elimine. Noi am venit în țara dumneavoastră doar ca să o luăm acasă. Atâta tot, încheie Clark, enunțând un neadevăr.

— Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple, spuse Koga iritat. Dacă Congresul vostru mi-ar fi dat şansa să…

— Poate că aveți dreptate. Nu ştim dacă aşa este sau nu, însă înclin să cred că da, interveni Chavez. Dar asta nu prea mai are importanță acum.

— Spuneți-mi atunci, ce are importanță?

— Să terminăm războiul ăsta nenorocit înainte de a muri prea mulți oameni. Eu am participat la lupte şi vă asigur că nu sunt deloc amuzante. Mor o mulțime de băieți tineri care nu au apucat nici măcar să se însoare şi să aibă copii. Asta nu e bine, sunteți de acord? Nu e bine nici pentru țara mea şi sunt convins că nu va fi nici pentru a dumneavoastră.

— Yamata crede că...

— Yamata este om de afaceri, îl întrerupse Chavez. Ar fi bine să înțelegeți asta. Nu îşi dă seama ce a declanşat.

— Într-adevăr, voi, americanii, sunteți experți în exterminare. M-am convins acum cincisprezece minute.

— În cazul acesta, Koga-san, ați remarcat cred că pe unul dintre ei l-am lăsat în viață.

Replica furioasă a lui Clark îngheță discuția pentru câteva clipe. Koga înțelegea greu că aşa stăteau lucrurile. Bărbatul din fața uşii trăia în clipa în care părăsiseră apartamentul. Se tânguia şi corpul îi era scuturat de convulsii, ca după un şoc electric, dar era cât se poate de viu.

— De ce nu l-ați...?

— Nu aveam nici un motiv să-l ucidem. Pentru ceea ce i-am făcut nemernicului acela de Kaneda nu am de gând să-mi cer scuze. De mult voiam să pun mâna pe el, iar când am intrat în cameră se pregătea să scoată pistolul. Ăsta nu este film, domnule. Noi nu ucidem oameni ca să ne distrăm. Am venit să vă eliberăm pentru că cineva trebuie să pună capăt războiului ăsta blestemat.

— Chiar şi aşa, ceea ce a făcut Congresul vostru... cum va putea supraviețui țara mea din punct de vedere economic...

— Ar fi mai bine pentru toți ca acest război să continue? Dacă Japonia şi China declară război Rusiei, ce se va întâmpla cu dumneavoastră? Cine credeți că va plăti pentru greşeala aceea? China? Mă îndoiesc.

Prima ştire fu transmisă la Washington prin satelit. Întâmplător, unul dintre sateliții ELINT se afla deasupra locului în care se desfăşurase lupta şi înregistrase prăbuşirea celor trei avioane de observare. Un alt post de ascultare al ANS recepționase nişte frânturi de fraze, care dispăruseră după câteva minute. În încheierea raportului pe care Ryan îl avea în față, se menționa că analiştii se străduiau să interpreteze datele.

O singură lovitură, îşi zise colonelul. Trebuia să se limiteze la atât. Unul dintre piloţii săi nimerise în plin ultimul din avioanele 15J. Un altul doborâse trei, iar avioanele Strike Eagle scoseseră din luptă cele trei aparate E-767. În general, fusese o noapte prolifică, însă foarte obositoare, conchise colonelul, dând ordin avioanelor să se regrupeze şi să pornească înapoi spre Shemya. Ceea ce îl supăra cel mai mult era interdicția de a folosi radioul. Cu siguranță că unii dintre piloții lor ardeau de nerăbdare să vorbească despre ceea ce făcuseră. Liniştea impusă îi aminti de prima confruntare în aer la care participase. Fuseseră treizeci de oameni în avioanele acelea. Asta ar fi trebuit să-l încânte. De ce oare nu simțea nici o mulțumire?

S-a întâmplat ceva interesant, îşi zise Dutch Claggett. Continuau să recepționeze frânturi de semnale provenind după toate aparențele de la un submarin din zonă, dar, orice ar fi fost, se întorsese spre nord şi se îndepărta de ei, permițând submarinului Tennessee să rămână pe loc. În ultima zi se ridicaseră aproape de suprafața apei, scoțând antena ESM pentru a urmări avioanele japoneze. Culegerea de date prin mijloace electronice devenise principala misiune a submarinelor încă dinainte de a veni el la Annapolis, iar din echipajul lui făceau parte doi electronişti care dovedeau reale aptitudini pentru munca aceasta. Pe ecranul monitorului apăruseră două obiecte care în numai câteva clipe dispăruseră brusc. Apoi recepționaseră nişte frânturi de conversație prin radio, după toate aparențele foarte agitate, după care vocile dispăruseră una după alta, undeva la nord de ei.

— Crezi că am mai marcat un punct, domnule căpitan? întrebă locotenentul Shaw, convins că superiorul lui ştia mai multe, pentru că un căpitan trebuia să ştie totul, chiar dacă nu se întâmpla întotdeauna aşa.

— Aşa se pare.

— Domnule comandant, aici radiolocația.

— Te aud.

— Prietenul nostru a ieşit din nou la suprafață pe relevmentul zero-zero-nouă.

— Încep să-l urmăresc, spuse Shaw şi porni în direcția pupei.

— Ei bine, care e situația? întrebă Durling.

— Am distrus trei dintre avioanele lor radar şi am anihilat

avioanele de patrulare.

— Asta a fost partea cea mai grea a misiunii?

Ryan dădu din cap.

— Da, domnule. Trebuie să îi mai ţinem puţin în tensiune, însă şi-au dat seama că se întâmplă ceva. Ştiu că…

— Ştiu că războiul poate lua o întorsătură serioasă. Aţi aflat vreo veste în legătură cu Koga?

— Încă nu.

Era ora patru dimineaţa şi cei trei bărbaţi erau marcaţi de oboseală. Koga se calmase, străduindu-se să gândească limpede, în timp ce gazdele lui – aşa îi considera, spre marea lui mirare – îl plimbau cu maşina prin oraş, întrebându-se dacă nu făcuseră cumva o greşeală lăsându-l în viaţă pe bărbatul din faţa uşii apartamentului lui Yamata. Oare îşi revenise? Va alerta poliţia? Sau poate pe altcineva? Ce urmări putea avea aventura din noaptea aceea?

— De unde ştiu că pot avea încredere în voi? întrebă Koga după o tăcere îndelungată.

Mâinile lui Clark se încleştară pe volan. Doar în filme şi la televizor se auzeau întrebări atât de tâmpite. Acolo spionii făceau tot felul de lucruri complicate în speranţa de a-şi învinge adversarii la fel de inteligenţi. În realitate lucrurile stăteau altfel. Agenţii se străduiau să simplifice cât mai mult operaţiunea, pentru că până şi cele mai simple lucruri se puteau întoarce împotriva lor, iar dacă adversarul era chiar atât de deştept, nici nu-şi dădeau seama cu cine aveau de-a face. Oamenii nu puteau fi convinşi să facă ceva decât dacă le ofereai o singură variantă. Chiar şi aşa, te puteai aştepta oricând la o surpriză.

— Domnule, tocmai ne-am riscat pielea pentru dumneavoastră, dar, mă rog, puteţi să nu aveţi încredere. Nu sunt atât de prost să vă spun ce să faceţi. Nu vă cunosc destul de bine pentru asta. E foarte simplu. Vom face nişte lucruri – nici eu nu ştiu exact ce, aşa că nu vă pot spune. Vrem să punem capăt acestui război cu cât mai puţină vărsare de sânge, însă e inevitabil să fie şi victime. Şi dumneavoastră doriţi să se termine, nu-i aşa?

— Bineînţeles că vreau, zise Koga, iritat din cauza oboselii.

— Atunci, domnule, faceţi ce credeţi dumneavoastră că este mai bine. Domnule Koga, nu trebuie să aveţi încredere în noi, însă noi trebuie să avem încredere că veţi face cum e mai bine pentru ţările noastre.

Cuvintele exasperate ale lui Clark îşi atinseră imediat scopul.

— Da. Aveți dreptate.

— Unde vă lăsăm?

— La locuința lui Kimura.

— Bine.

Clark privi în jur pentru a-şi da seama unde se afla, apoi coti pe o altă stradă. Îşi aminti că aflase ceva foarte important în seara aceea, ceva ce trebuia transmis la Washington imediat după ce îl duceau pe Koga într-un loc mai sigur. Străzile erau aproape pustii, astfel că în numai patruzeci de minute ajunseră în cartierul cu căsuțe cochete în care locuia funcționarul de la MCII. Luminile erau aprinse. Clark şi Chavez îl însoțiră cu privirile pe Koga, care coborî singur din maşină. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Kimura, zâmbind larg.

Cine a zis că oamenii ăştia nu-şi trădează sentimentele? îşi zise Clark.

— Cine crezi că e trădătorul? întrebă Chavez de pe bancheta din spate.

— Bravo ție. Ai prins-o şi pe asta.

— Nu uita că sunt singurul absolvent de colegiu din maşina asta, domnule C.

Ding deschise computerul pentru a transmite mesajul la Langley, via Moscova.

— Ce-au făcut? şuieră Yamata.

— Situația este foarte gravă, replică generalul Arima, care aflase cu câteva clipe în urmă ce se petrecuse. Ne-au distrus avioanele de apărare aeriană şi au dispărut pur şi simplu.

— Cum? întrebă industriaşul.

Oare nu îi spuseseră chiar ei că avioanele Kami erau invincibile?

— Nu ştim încă, dar vă repet că situația e foarte serioasă. Acum pot ataca țara.

Gândeşte-te, îşi porunci Yamata, clătinând din cap pentru a-şi limpezi gândurile.

— Domnule general, totuşi nu pot invada insula, nu-i aşa? Ne pot produce mari pagube, dar nu ne pot înfrânge cu adevărat şi, atâta vreme cât deținem arme nucleare…

— E posibil să încerce altă tactică. Americanii nu se comportă cum am prevăzut.

Remarca îl şocă pe viitorul guvernator al Insulei Saipan. În ziua

aceea ar fi trebuit să-şi înceapă campania electorală. Adevărat, supraapreciase efectul acțiunilor lor asupra economiei americane, însă reuşise să le distrugă flota şi să ocupe insulele, în timp ce americanii nu erau în stare să elibereze măcar una dintre ele şi nu dispuneau de voința politică pentru a lansa un atac nuclear asupra patriei sale. Deci, continuau să fie cu un pas înaintea lor. Era de aşteptat ca America să nu riposteze în nici un fel? Desigur că nu. Yamata luă telecomanda şi deschise televizorul, prinzând începutul ştirilor de pe CNN. Silueta corespondentului american se profila pe un doc în care stăteau ancorate două portavioane.

— Ce spun ofițerii de informații despre Oceanul Indian?

— Cele două portavioane americane sunt tot acolo, îl asigură Arima. Au fost văzute ieri, la patru sute de kilometri de Sri Lanka.

— Atunci nu ne pot ataca cu adevărat, nu?

— Nu, într-adevăr, recunoscu generalul. Dar trebuie să luăm alte măsuri.

— Te sfătuiesc să o faci cât mai repede, replică Yamata pe un ton atât de politicos, încât vorbele sunară ca o insultă usturătoare.

Cel mai rău era că nu ştiau ce se petrecuse. Legătura cu cele trei avioane Kami distruse se întrerupsese după prăbuşirea lui Kami-Doi. Tot ce ştiau era rezultatul deducțiilor, fără o bază solidă. Stațiile terestre de urmărire recepționaseră un timp mesajele transmise de Kami-Patru şi Kami-Şase până ce acestea dispăruseră brusc. Aparent, nici unul dintre cele trei avioane nu avusese motive să se alarmeze. Pur şi simplu îşi încetaseră emisia, fără a lăsa altă urmă decât fragmentele ce pluteau pe suprafața oceanului. În ceea ce priveşte avioanele de luptă, aveau înregistrarea pe bandă a convorbirilor radio. Reascultarea lor nu luase mai mult de patru minute. Mai întâi anunțul laconic referitor la apropierea de țintă, urmat imediat de o serie de Ce-uri, apoi nişte strigăte alarmate, afirmând că avionul fusese iluminat. Unul dintre piloți raportase că fuseseră loviți, dar legătura se întrerupsese imediat. Loviți de ce? Cum se putea ca acelaşi avion care lovise Kami-urile să doboare şi avioanele de luptă? Americanii nu dispuneau decât de patru avioane din seria nouă F-22. Iar acestea fuseseră urmărite de Kami-urile lor. Ce vrăjitorie malefică…? Dar tocmai asta era problema. Nu ştiau nimic.

Specialiştii în apărare antiaeriană şi inginerii care proiectaseră cel mai eficient sistem radar aeropurtat din lume nu puteau decât să plece capul şi să-l clatine dezolați, cu o ruşine explicabilă. Din

cele zece avioane existente, cinci fuseseră distruse, iar unul necesita reparații serioase. Rămâneau astfel doar patru, însă cu toții erau de acord că nu mai puteau risca să le trimită deasupra oceanului. De asemenea, se dăduse ordin pentru a se pregăti avionul E-2C înlocuit anterior de E-767, însă acesta era un model american mai puțin performant. Ofițerii se văzură nevoiți să accepte faptul că apărarea antiaeriană a țării lor primise o lovitură puternică.

Era ora şapte seara şi Ryan tocmai se pregătea să plece acasă când faxul se puse în funcțiune. În aceeaşi clipă sună şi telefonul.

— Voi nu sunteți în stare să păstrați un secret? se auzi o voce tunătoare, marcată de un pronunțat accent străin.

— Serghei? Care-i problema?

— Koga este unica noastră şansă de a pune capăt ostilităților, dar cineva de la voi le-a spus japonezilor că e în legătură cu voi, zise Golovko, aproape țipând la telefonul din casa lui, unde era trei dimineața. Vreți să-l omorâți?

— Serghei Nikolaevici, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.

Ryan se lăsă pe spate şi rupse hârtia din fax. Mesajul fusese transmis de la Ambasada SUA din Moscova, fără îndoială la ordinul RVS.

— La dracu'! exclamă el. Bine, dar l-am scos din bucluc, nu-i aşa?

— Aveți un trădător în cele mai înalte cercuri, Ivan Emmetovici.

— Tu ar trebui să ştii cât de simplu se face aşa ceva.

— Te asigur că nu ne lăsăm până nu aflăm cine e, spuse Golovko la fel de supărat.

Ar fi grozav, îşi zise Ryan. Serviciul de spionaj rus să depună mărturie într-un tribunal federal.

— Nu multă lume ştie despre asta. O să te sun.

— Mă mir că încredințezi asemenea informații unor oameni în care nu poți avea încredere.

Convorbirea se întrerupse. Ryan formă un alt număr din memorie.

— Murray la telefon.

— Dan, sunt Ryan. Trebuie să vii urgent încoace.

Închise şi formă numărul lui Adler. Apoi ieşi din birou şi se îndreptă spre cabinetul preşedintelui. Vestea bună pe care dorea să i-o transmită era aceea că adversarul folosise neîndemânatic

nişte informații extrem de importante. Yamata se comportase încă o dată ca un om de afaceri, nu ca un spion profesionist. Nici măcar nu încercase să ascundă ceea ce ştia, pentru că nu-i dăduse prin minte că astfel îşi va trăda sursa de informații. Omul acesta nu îşi cunoştea limitele. Mai devreme sau mai târziu, avea să plătească scump slăbiciunea de care dăduse dovadă.

Ultimul ordin pe care trebuia să-l execute Jackson înainte de a porni spre Pacific era acela de a trimite douăsprezece bombardiere B-IB din cadrul diviziei a 384-a la est de baza lor din sudul Kansasului. Acestea urmau să zboare la Lajes, în Azore, iar de acolo mai departe, la Diego Garcia, în Oceanul Indian. Zborul de peste zece mii de mile dură mai mult de o zi, iar când avioanele sosiră în sfârşit la cea mai îndepărtată bază americană, echipajele erau extenuate. Cele trei aparate KC-10 care transportau echipamentul auxiliar şi personalul terestru aterizară curând după aceea.

— Ce vrei să spui? întrebă Yamata.

Gândul îl înfioră. Patria lui fusese invadată. De către cine?

— Koga a dispărut, iar Kaneda e mort. Unul dintre oamenii noştri de pază este încă în viață, dar nu a văzut decât doi sau trei gaijini. L-au scos din luptă imediat, însă cum nu ştie nici el.

— Ce măsuri s-au luat?

— Cazul a fost preluat de poliție, replică Kazuo Taoka. Bineînțeles, nu le-am spus nimic despre Koga.

— Trebuie să-l găsiți şi asta cât mai repede.

Yamata privi pe fereastră. Avea totuşi noroc. Apelul îl găsise acasă.

— Nu ştiu…

— Eu ştiu. Mulțumesc pentru informație.

Yamata trânti receptorul, iar apoi îl ridică din nou şi începu să formeze un alt număr.

Murray trecu grăbit pe lângă personalul de securitate al Casei Albe. Avusese o lună cu nimic mai bună decât ceilalți membri ai guvernului. Încheiase cazul Linders cu un verdict pueril. Coniac plus nişte medicamente antigripale, îşi repetă el din nou, întrebându-se ce vor avea de spus preşedintele şi Ryan. Cazul penal fusese abandonat şi singura lui satisfacție era că nu adusese în fața tribunalului un posibil nevinovat şi nu pusese şi mai mult

în încurcătură FBI-ul. Dacă Ed Kealty era sau nu vinovat de ceva, era de o importanță secundară pentru agentul Biroului Federal. Dacă nu-i puteai dovedi vinovăția în fața unor jurați, atunci acuzatul rămânea nevinovat şi cu asta basta. În plus, Kealty urma să îşi dea cât de curând demisia. Asta însemna ceva, îşi spuse Murray, lăsându-se condus de un agent al Serviciului Secret nu în biroul lui Ryan, ci în colțul opus al aripii de vest.

— Bună, Dan, spuse Jack, ridicându-se în picioare.

— Domnule preşedinte, zise mai întâi Murray.

Pe cel de-al treilea bărbat din cameră nu îl cunoştea.

— Bună seara, sunt Scott Adler.

— Bună seara, domnule, zise Murray, strângând mâna întinsă.

Deci, acesta era bărbatul care conducea negocierile cu japonezii.

Cei trei nu pierduseră timpul degeaba. Ryan nu îşi putea imagina că Adler ar putea fi trădătorul. Problema nu era cunoscută decât de el, de preşedinte, Brett Hanson, Ed şi Mary Pat şi poate de câțiva Secretari. Plus Christopher Cook.

— Cum îi supraveghem pe diplomații japonezi? întrebă Ryan.

— Nu fac nici un pas fără să fie filați, îi asigură Murray. E vorba de spionaj?

— Probabil că da. S-au scurs nişte informații foarte importante.

— Cook trebuie să fie, interveni Adler. Nu poate fi altcineva.

— Trebuie să îți spun nişte lucruri, spuse consilierul. Cu mai puțin de trei ore în urmă le-am distrus apărarea antiaeriană. Cred că am doborât zece sau unsprezece avioane.

Ar fi putut continua, însă se opri. Era totuşi posibil ca Adler să fie trădătorul, iar următoarea etapă a Operațiunii ZORRO trebuia să fie o surpriză.

— Asta o să-i irite foarte tare, Jack şi nu uita că au arme nucleare, spuse adjunctul Secretarului de Stat. Proastă combinație.

Arme nucleare? îşi zise Murray. Dumnezeule.

— E vreo schimbare în poziția lor de negociere? întrebă preşedintele.

— Nici una, domnule, raportă Adler. Sunt dispuşi să ne cedeze Guamul, dar restul insulelor îl vor pentru ei. Nu dau un pas înapoi în privința asta şi nimic din ce le-am spus nu a reuşit să-i clintească.

— Bine.

Ryan se întoarse către Murray.

— Dan, am luat legătura cu Mogataru Koga...

— Fostul prim-ministru? întrebă Dan, străduindu-se să fie la înălțime.
Jack dădu din cap.
— Exact. Avem în Japonia doi ofițeri de informații care lucrează sub identitatea unor ziarişti ruşi. Aşa i s-au recomandat şi lui Koga. Însă Koga a fost răpit de cel care e, după părerea noastră, în spatele întregii afaceri. El i-a spus lui Koga că ştie că a fost contactat de americani.
— Cook trebuie să fie, repetă Adler. Nu ştie nimeni din delegație, iar Chris se ocupă de tratativele neoficiale cu omul numărul doi din delegația lor, Seiji Nagumo.
Diplomatul tăcu o clipă, iar apoi continuă, dând glas furiei pe care o simțea:
— E perfect, nu credeți?
— Deschidem o anchetă de spionaj? întrebă Murray.
Preşedintele îl lăsă pe Ryan să răspundă.
— Cât mai repede şi mai discret, Dan.
— Şi după aceea? dori Adler să ştie.
— Dacă el este, îl vom face să danseze cum îi cântăm.
Auzind eufemismul folosit de agenții FBI, Murray dădu din cap aprobator.
— Ce vrei să spui, Jack? întrebă Durling.
— E o şansă. Ei îşi închipuie că au o sursă bună de informații şi s-au arătat dispuşi să le folosească. Foarte bine, continuă Jack, putem profita de asta. Le oferim nişte informații babane şi după aceea le dăm la cap.

Prima urgență era de a întări apărarea antiaeriană a arhipelagului. Acest lucru dădu mult de furcă celor din cartierul general al apărării japoneze, cu atât mai mult cu cât nu aveau la dispoziție date concrete ca cele pe baza cărora pregătiseră planul general de luptă. Cele mai eficiente sisteme radar se aflau la bordul navelor Aegis care patrulau la nord de Arhipelagul Marianelor. Acestea erau nişte nave formidabile, dotate cu sisteme de apărare antiaeriană de sine stătătoare. Puțin înainte de ivirea zorilor, cele patru nave primiră ordin să pornească în cea mai mare viteză spre nord, pentru a forma un pichet de pază în largul coastelor de est ale Japoniei. În definitiv, marina militară americană nu întreprinsese nimic şi odată restabilită apărarea antiaeriană a țării, exista şansa de a se rezolva conflictul pe cale diplomatică.

Amiralul Sato, aflat la bordul navei Mutsu, recepționa mesajul şi dădu ordin ca navele să pornească imediat în direcția amintită cu viteză maximă. Totuşi, amiralul era îngrijorat. Ştia că sistemele radar SPY de care dispunea puteau detecta avioanele invizibile, aşa cum o arătaseră faptele, iar navele lui erau destul de puternice pentru a putea face față unui atac al aviației militare americane. Ceea ce îl îngrijora era faptul că, pentru întâia oară, țara sa era forțată să reacționeze la o mutare a americanilor. Nu putea decât să spere că era vorba de o slăbiciune trecătoare.

— Foarte interesant, spuse Jones.

Urmele nu aveau decât câteva minute de când apăruseră, însă erau două, reprezentând probabil mai mult de două nave ce se deplasau în formațiune compactă, făcând mult zgomot şi îndreptându-se puțin către nord.

— Mai mult ca sigur că sunt nişte nave de suprafață.

— Ăsta e sunetul emis de o elice. Au o viteză de peste treizeci de noduri, ceea ce înseamnă că sunt nişte nave de război care înaintează cu toată viteza.

Jones se apropie de telefon şi îl sună pe comandant.

— Bart? Aici Ron. Am descoperit ceva. Escadrila aceea de nave care opera în apropiere de Pagan…

— Ce-i cu ea?

— Se pare că au pornit cu toată viteza spre nord. Îi aşteaptă cineva dintre ai noştri?

Jones îşi aminti de întrebările care i se puseseră în legătură cu apele din jurul Insulei Honshu. Aşa cum era de aşteptat, Mancuso nu îi spunea totul. Dacă va evita răspunsul, atunci bănuiala i se va confirma, îşi zise civilul.

— Poți să-mi schițezi traseul?

Hopa.

— Dă-ne puțin timp, eventual o oră. Datele sunt încă destul de neclare.

— Ai făcut o treabă bună, Ron.

Jones aşeză receptorul în furcă şi privi în jur.

— Haideți să facem reprezentarea grafică a urmelor astea.

Undeva, spre nord, cineva era în aşteptare. Se întrebă cine putea fi, dar nu găsi decât un singur răspuns.

Timpul lucra acum în favoarea adversarului. Hiroshi Goto deschise şedința de Cabinet la zece dimineața, ora locală, ceea ce

corespundea miezului nopții, ora Washingtonului, unde se aflau negociatorii săi. Era limpede că americanii transformaseră negocierile într-un fel de competiție, deşi unii dintre cei prezenți în jurul mesei erau de părere că nu era decât un truc diplomatic, un fel de demonstrație de forță, necesară dacă voiau să fie luați în serios la masa tratativelor. Într-adevăr, dăduseră o lovitură usturătoare apărării antiaeriene, dar atâta tot. America nu putea şi nici nu dorea să lanseze un atac sistematic împotriva Japoniei. Riscurile erau prea mari. Pe de o parte, Japonia avea arme nucleare. Pe de altă parte, deținea mijloace de apărare antiaeriană sofisticate, în ciuda celor întâmplate cu o seară în urmă. În fond, era o problemă simplă de aritmetică. Câte bombardiere avea America? Câte dintre ele îi puteau lovi țara, chiar dacă n-ar fi existat nimic care să le împiedice? Cât putea dura o astfel de campanie de bombardare? Avea America puterea politică de a o face? Membrii Cabinetului erau de părere că răspunsurile la toate aceste întrebări erau în favoarea patriei lor. Toate gândurile lor erau îndreptate spre scopul final. Desigur, fiecare dintre membrii guvernului avea un fel de patron, care veghea ca să ia deciziile adecvate. Cu excepția lui Goto, al cărui patron se afla momentan în altă parte.

Deocamdată, ambasadorul japonez la Washington va protesta vehement în numele țării sale față de atacul american împotriva Japoniei, subliniind că era un act gratuit, care va obliga guvernul său să nu facă nici o concesie până la încetarea ostilităților. Ambasadorul va mai sublinia faptul că orice atac îndreptat împotriva insulelor japoneze va fi considerat drept un act foarte grav, mai ales că Japonia nu lezase – încă – interesele vitale ale Americii. Cu siguranță că această amenințare voalată îi va pune pe gânduri.

Goto acceptă propunerea, dând din cap gânditor. Ar fi dorit ca patronul său să se afle în clipele acelea alături de el pentru a-l susține, ştiind că acesta trecuse peste capul lui, tratând direct cu conducerea Ministerului Apărării. Va trebui să-i ceară o explicație lui Raizo în legătură cu aceasta.

— Şi dacă se vor întoarce?

— În noaptea asta toate posturile de apărare vor fi în alertă, într-adevăr, au făcut o demonstrație de forță, dar deocamdată nu au reuşit decât să ne survoleze țara.

— Trebuie să facem mai mult de atât, zise Goto, amintindu-şi de instrucțiunile primite. I-am putea presa pe americani apelând la

armele noastre secrete.

— Nu! izbucni unul dintre miniştri. Asta ar provoca haos în ţară.

— Însă ar provoca haos şi dincolo, replică Goto pe un ton şovăitor.

Cei de faţă îşi dădură seama că dădea glas gândurilor şi ordinelor altcuiva. Ştiau cu toţii ale cui.

— I-am forţa să revizuiască tonul negocierilor.

— Dar i-ar putea determina să lanseze un atac distrugător împotriva noastră.

— Au prea mult de pierdut, insistă Goto.

— Noi nu avem? îl repezi ministrul, întrebându-se unde se termina loialitatea sa faţă de patron şi unde începea cea faţă de concetăţenii săi. Dacă se hotărăsc să ne ocupe ţara?

— N-o pot face. Nu au armamentul necesar. Rachetele noastre au fost ascunse cu grijă.

— Da şi apărarea noastră antiaeriană este invincibilă, pufni un alt ministru.

— Poate că cea mai bună soluţie ar fi ca ambasadorul să le dea de înţeles că e posibil să dezvăluim faptul că deţinem arme nucleare. Poate că astă ar fi de ajuns, propuse un al treilea ministru.

Câţiva din cei adunaţi în jurul mesei aprobară din cap, iar Goto, trecând peste instrucţiunile primite, acceptă sugestia.

Cel mai greu era să se încălzească, deşi erau îmbrăcaţi în hainele groase pe care le aduseseră cu ei. Richter se cuibări mai bine în sacul de dormit, simţindu-se puţin vinovat faţă de soldaţii care făceau de gardă în avanposturile din jurul aeroportului improvizat pe acest versant neprimitor. Cel mai tare îl îngrijora eventualitatea unei defecţiuni de sistem la vreunul din avioane. În ciuda construcţiei lor solide, existau câteva piese care, odată rupte, nu mai puteau fi reparate. Soldaţii ştiau să alimenteze avioanele şi să încarce armele, dar cam atâta tot. Richter hotărâse să lase în grija lor supravegherea zonei. Dacă apărea fie şi un singur pluton inamic erau pierduţi. Soldaţi putea ucide orice intrus, dar era de ajuns să se dea un telefon pentru ca zona să fie împânzită de militari şi pentru ei asta însemna moarte sigură. Operaţiuni speciale, îşi zise el. Erau bune atâta timp cât îşi atingeau scopul, ca orice acţiune întreprinsă de oamenii în uniformă, însă situaţia actuală avea o marjă de siguranţă atât de subţire, încât vedeai prin

ea. Apoi mai era şi problema părăsirii ţării. Pilotul îşi zise că ar fi făcut mai bine să se înscrie în marină.

— Frumoasă casă.

Pe timp de război funcţionau alte reguli, îşi zise Murray. Computerul uşura mult treaba, deşi Biroul se arătase multă vreme reticent faţă de folosirea acestuia. După ce îşi adunase echipa de agenţi tineri, Murray întreprinse o verificare de rutină a creditului bancar, de pe urma căreia obţinuse o adresă. Casa era arătoasă, însă pe măsura buzunarului unui funcţionar superior al guvernului care ştiuse să-şi economisească bănuţii timp de câţiva ani. Cook nu făcuse acest lucru. Toate tranzacţiile sale bancare erau intermediate de First Virginia Bank şi, aşa cum descoperise omul de încredere al FBI, Christopher Cook trăia ca majoritatea oamenilor, de la o chenzină la alta, nereuşind să economisească decât 14.000 dolari, probabil pentru educaţia copiilor. Murray ştia destul de bine cât costa şcolarizarea copiilor în America şi văzu în gestul lui Cook un optimism prostesc. Mai mult, atunci când achiziţionase casa, nu se atinsese de nici un bănuţ din suma economisită. Într-adevăr, făcuse un împrumut, însă suma nu se ridica nici la două sute de mii de dolari, ceea ce, împreună cu suma de o sută optzeci, obţinută pe casa cea veche, lăsa o diferenţă considerabilă, ce nu putea fi explicată de înregistrările bancare. De unde provenea restul banilor? În urma unui alt telefon dat la Fisc, referitor la o posibilă sustragere de la plata impozitelor, Murray aflase că suma respectivă nu putea fi motivată prin nici un venit suplimentar; părinţii ambilor soţi decedaseră cu câtva timp în urmă, fără a lăsa vreo moştenire neaşteptată. Verificările ulterioare demonstraseră că maşinile familiei fuseseră cumpărate cu bani gheaţă şi, chiar dacă una dintre ele avea patru ani vechime, cealaltă, un Buick, păstra încă mirosul vopselei proaspete. În concluzie, aveau de-a face cu o persoană care ducea o viaţă ce-i depăşea posibilităţile materiale, fapt adeseori ignorat de investigaţiile de spionaj.

— Ei, bine? zise Murray, privindu-şi echipa de agenţi.

— Nu avem încă toate datele, dar mai mult ca sigur că vom deschide o anchetă. Trebuie să mai vizităm nişte bănci şi să aruncăm o privire în evidenţele lor.

Pentru asta aveau nevoie de o hotărâre judecătorească, însă FBI-ul îşi avea oamenii săi şi în rândul judecătorilor.

Desigur, Scott Adler fusese supus unor verificări similare, care

dezvăluiseră că era divorțat, locuia singur într-un apartament din Georgetown, plătea pensie de întreținere şi pensie alimentară, conducea o maşină elegantă, însă în rest ducea o viață cât se poate de normală. Secretarul de Stat Hanson acumulase o avere frumuşică de pe urma anilor de avocatură şi nu era, în nici un caz, susceptibil de a ceda în fața unei tentative de mituire. Fuseseră verificate din nou toate rezultatele investigațiilor privind oficialitățile guvernamentale şi cele din cadrul serviciilor de contraspionaj; totul părea a fi în regulă, cu excepția lui Cook, care îşi cumpărase recent casă şi maşină. Undeva pe parcurs se descoperise un cec încasat la o altă bancă, ceea ce explica uşurința cu care fusese achiziționată noua casă. Acesta era unul din lucrurile bune în legătură cu băncile: totul era înregistrat pe hârtie, lăsând o urmă greu de şters.

— Bine, vom începe ancheta pornind de la premisa că el e omul nostru.

Directorul-adjunct privi în jur la fețele agenților care, ca şi el, neglijaseră să ia în considerare eventualitatea ca Barbara Linders să fi urmat un tratament medicamentos ce reacționase la coniacul oferit de Ed Kealty. Erau la fel de stânjeniți ca şi el. Asta nu era chiar rău, îşi zise Dan. După ce comiți o gafă, trebuie să munceşti din greu pentru a-ți restabili credibilitatea.

Jackson simți impactul avionului cu solul, iar apoi frâna bruscă ce îl lipi de spătarul scaunului. Trecuse cu bine printr-o nouă experiență neplăcută. Prefera să piloteze el însuşi decât să-şi încredințeze viața în mâinile vreunui locotenent începător – aşa i se păreau toți tinerii aceia amiralului. Simți cum avionul virează spre dreapta, îndreptându-se spre o porțiune neocupată a punții de aterizare şi oprindu-se. Uşa se deschise şi amiralul se grăbi să coboare. Unul din membrii echipajului îl salută, iar apoi îl conduse spre o uşă deschisă ce dădea spre cabina de comunicații. Un boțman ridică microfonul şi anunță cu glas răspicat: „Soseşte unitatea specială 77”.

— Bun venit la bord, domnule amiral, zise Bud Sanchez, arătând fercheş în uniforma sa de pilot. Căpitanul e pe punte.

— Atunci să trecem la treabă.

— Ce-ți mai face piciorul, Robby?

— Țeapăn ca lemnul, după atâta şezut.

Totul durase foarte mult; şedința de informare de la Pearl Harbor, zborul până la Eniwetok cu avionul forțelor armate

aeriene, apoi aşteptarea aparatului C-2A care trebuia să-l transporte la postul său de comandă. Cu toată oboseala acumulată în timpul zborurilor şi deşi soarele arăta ora amiezii, Jackson se simţea plin de energie.

— Crezi că o să ţină povestea asta cu clandestinitatea? întrebă Sanchez.

— N-aş putea să-ţi spun, Bud, până nu ajungem acolo.

Jackson făcu loc unui marinar care îi deschise uşa timoneriei. Durerea care îi săgetă piciorul înţepenit îi aducea o dată în plus aminte că era prea bătrân pentru a mai participa la astfel de operaţiuni.

— Bine aţi venit la bord, domnule, îl întâmpină căpitanul, ridicându-şi privirea de pe un teanc de grafice.

Huruitul motoarelor îi dădu de înţeles că Johnnie Reb începuse operaţiunile de zbor. Privi repede în sus şi zări un aparat Tomcat care tocmai se înălţa în văzduh. Portavionul se afla cam la jumătatea distanţei dintre Caroline şi Wake. Această din urmă insulă se afla mai aproape de Mariane, motiv pentru care nu fusese inclusă în plan. Wake dispunea de un aeroport bine utilat, administrat încă de forţele aeriene. Eniwetok era doar o bază pentru reparaţii, cunoscută ca atare, folosită în special pentru revizia aparatelor şi mai puţin pentru întreţinerea lor.

— Ce s-a mai întâmplat de când am plecat eu de la Pearl? întrebă Jackson.

— Avem veşti bune, zise căpitanul, întinzându-i un vraf de hârtii.

— E mai mult ca sigur, spuse Jones, aplecându-se pe graficul undelor sonore.

— E limpede că sunt foarte grăbiţi, încuviinţă Mancuso, verificând indicatorii de viteză şi distanţă.

— Cine îi aşteaptă?

— Ron, nu putem…

— Domnule amiral, nu-ţi pot fi de mare folos dacă nu mi se spune nimic, remarcă Jones calm. Crezi că prezint vreun risc pentru siguranţa misiunii sau mai ştiu eu ce?

Mancuso căzu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Tennessee se află chiar deasupra muntelui subacvatic Eshunadaoki şi urmează să participe la o acţiune ce va începe în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Şi restul navelor din clasa Ohio?

— Sunt în imediata apropiere a Atolului Ulithi şi se îndreaptă cu viteză moderată către nord. Portavionul va fi escortat de submarine. Navele din clasa Ohio au misiunea de a ajunge la destinație mai devreme.

Totul i se părea absolut logic lui Jones. Navele din clasa Ohio erau prea încete pentru a opera efectiv împreună cu unitățile speciale de pe un portavion, în schimb erau ideale pentru a se infiltra în liniile de patrulare ale submarinelor.

— Navele de suprafață japoneze vor ajunge deasupra submarinului Tennessee cam în jur de...

— Ştiu.

— Ce altceva ai pentru mine? întrebă comandantul flotei pe un ton nerăbdător.

Jones îl conduse la harta de perete, pe care se distingeau acum siluetele încercuite ale unui număr de şapte submarine, plus unul marcat cu un semn de întrebare. Acesta din urmă era situat între extremitatea nordică a Marianelor şi Bonini.

— Am încercat să ne concentrăm atenția asupra acestei trecători, explică Jones. Am recepționat câteva semnale, însă prea slabe pentru a putea fi reprezentate grafic. Totuşi, în locul lor aş fi mai atent la zona aceasta.

— Şi eu, interveni Chambers.

Una dintre măsurile previzibile ale americanilor ar fi fost amplasarea unui grup de submarine de patrulare de-a lungul Strâmtorii Luzon, pentru a împiedica apropierea petrolierelor de coastele japoneze. Totuşi, aceasta ar fi fost o decizie politică. Comandantul flotei nu emisese încă autorizația de a ataca navele comerciale japoneze, iar din ultimele informații primite reieşea că majoritatea navelor ce soseau sau plecau din Japonia navigau sub pavilioanele țărilor membre ale convenției economice mondiale, ceea ce ar fi putut avea implicații politice deosebit de neplăcute. Nu ne putem permite să jignim Liberia, îşi zise în gând Mancuso.

— De ce gonesc navele lor cu toată viteza spre țărm? întrebă Jones, căruia un asemenea gest nu i se părea prea inspirat.

— Ieri noapte le-am distrus apărarea antiaeriană.

— Am înțeles. Deci o vor lua spre vest de Bonini... asta înseamnă că îi voi pierde în curând. În orice caz, navighează cu o viteză de treizeci şi două de noduri, pe un traseu destul de sinuos, însă mai mult ca sigur că în direcția coastelor.

Jones făcu o pauză.

— Putem începe să-i amețim puțin?

— Oricând, răspunse Mancuso, îngăduindu-şi un surâs obosit.

44
....de la unul care ştie

— E obligatoriu să procedăm aşa? întrebă Durling.

— Am repetat exerciţiul pe simulator de douăzeci de ori, zise Ryan, răsfoind din nou datele. E absolut sigur. Domnule preşedinte, trebuie să-l ducem până la capăt.

Preşedintele privi încă o dată imaginile luate din satelit.

— Tot nu suntem încă sută la sută siguri, nu-i aşa?

Jack clătină din cap.

— Nu poţi fi sigur niciodată. Datele noastre par credibile – mă refer la fotografiile din satelit. Şi ruşii au cules nişte date şi au motive la fel de întemeiate ca noi să obţină informaţii corecte. Aici sunt zece rachete băgate adânc în pământ, iar locul pare să fi fost ales special pentru a le feri practic de orice atac. Toţi aceşti indicatori sunt exacţi. Următoarea întrebare este dacă vom reuşi să le distrugem pe toate. Mai ales că trebuie să o facem rapid.

— De ce?

— Pentru că au început să-şi retragă navele capabile să detecteze avioane.

— Nu există nici o altă cale?

— Nu, domnule preşedinte. Dacă e să o facem, trebuie să o facem în noaptea asta.

Uitându-se la ceas, Ryan constată că în celălalt capăt al lumii noaptea începuse deja.

— Protestăm în termenii cei mai energici faţă de atacul american îndreptat împotriva ţării noastre, începu ambasadorul japonez. Ne-am abţinut întotdeauna de la comiterea unor asemenea acte şi ne-am aşteptat la acelaşi lucru din partea Statelor Unite.

— Domnule ambasador, personal nu sunt consultat în problemele militare. Forţele armate americane au atacat teritoriul ţării dumneavoastră? întrebă Adler.

— Ştiţi foarte bine ce au făcut şi mai ştiţi că acesta a fost un act premergător atacului în forţă. Este foarte important să înţelegeţi că un astfel de atac ar putea avea consecinţe extrem de grave.

Fraza rămase suspendată în aer, ca un nor de gaz otrăvitor.

Adler tăcu o clipă, apoi răspunse:

— În primul rând, aş vrea să vă reamintesc că nu noi am declanşat acest conflict. În al doilea rând, trebuie să vă spun că țara dumneavoastră a atacat în mod deliberat Statele Unite pentru a-i ruina economia…

— Aşa cum ați făcut şi dumneavoastră, îl întrerupse iritat ambasadorul, trădând o enervare ce putea foarte bine disimula altceva.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, însă e rândul meu să vorbesc.

Adler aşteptă calm ca ambasadorul să se liniştească. Era limpede că nici unul dintre ei nu dormise prea mult în noaptea trecută.

— Apoi, v-aş mai reaminti că țara dumneavoastră a curmat viața unor cetățeni americani aflați în exercițiul funcțiunii şi, dacă v-ați aşteptat să nu reacționăm în nici un fel, v-ați înşelat amarnic.

— Noi nu am atacat niciodată interesele vitale ale Americii.

— În ultimă instanță, libertatea şi securitatea cetățenilor americani reprezintă unicul interes vital al țării mele.

Atmosfera se schimbă brusc, înghețând pentru câteva clipe conversația. America se pregătea să întreprindă o acțiune care, cu siguranță, nu va fi una discretă. Membrii celor două delegații, adunați în sala de la ultimul etaj al Departamentului de Stat, păreau sculptați în stâncă. Cu ocazia întâlnirilor oficiale, nici una dintre părți nu se arătase dispusă să cedeze vreun centimetru. Reacția membrilor celor două grupuri se limitase cel mult la o mişcare scurtă a capului, ori de câte ori vreunul din conducătorii lor luase cuvântul. Inexpresivitatea fețelor ar fi trezit invidia unor jucători de cărți profesionişti; în fond şi acesta era tot un joc de noroc, chiar dacă se juca fără zaruri şi cărți. Înainte de prima întrerupere, discuția nu ajunsese mai departe de subiectul returnării Marianelor.

— Dumnezeule, Scott, şopti Cook, ieşind pe terasă.

Judecând după cearcănele din jurul ochilor negociatorului-şef, îşi dădea seama că acesta nu dormise toată noaptea, fiind probabil solicitat la Casa Albă. Mass-media continua să bată monedă pe tema celor două portavioane parțial distruse din docurile de la Pearl Harbor; simultan, televiziunea prezenta reportaje din Saipan şi Guam, împletite cu interviuri luate unor cetățeni care, cu fața lipsită de expresie şi cu vocea voalată, îşi exprimau pe de o parte

dorința de a rămâne cetățeni americani, iar pe de alta temerea de a se afla pe insulele acelea în cazul declanșării unui contraatac. Această ambivalență avea darul de a deruta publicul, astfel încât sondajele de opinie erau împărțite între majoritatea revoltată de ceea ce se petrecuse și minoritatea ce dorea rezolvarea situației pe cale diplomatică. În caz că acest lucru era posibil. Potrivit rezultatelor sondajului prezentat în dimineața aceea de Washington Post, 46 dintre subiecții intervievați nu își puneau mari speranțe în asta. Argumentul cel mai puternic rămânea însă faptul că Japonia deținea armament nuclear, lucru ținut sub tăcere de ambele țări, pentru a nu genera panică în rândul populațiilor respective. Toți participanții la aceste negocieri speraseră într-o soluționare pașnică a crizei, însă iluziile li se spulberaseră în numai două ore.

— De-acum, problema nu poate fi rezolvată decât pe cale politică, explică Adler, ferindu-și privirea pentru a nu trăda tensiunea interioară ce îl frământa. Trebuia să se întâmple, Chris.

— Și cum rămâne cu armele lor nucleare?

Adjunctul Secretarului de Stat ridică din umeri, îngândurat.

— Nu credem că vor fi atât de iresponsabili, încât să le folosească.

— Nu credem? Care-a fost geniul care a zis-o?

— Ryan, cine altcineva? El se ocupă de asta. E de părere că următorul pas trebuie să fie instaurarea unei blocade – mă rog, vom declara o zonă de interdicție maritimă, așa cum au făcut englezii în Malvine. Îi vom lăsa fără petrol.

— Repetăm ce a fost în 1941? Aveam impresia că nătângul ăla știe ceva istorie. Așa a început un război mondial, în caz că a uitat cineva.

— Este o amenințare, însă, în cazul în care Koga are curajul să ia poziție, credem că guvernul actual va cădea. Așa că te rog să afli câtă putere are în realitate opoziția.

— Amice, facem un joc periculos.

— Cu siguranță, încuviință Adler, privindu-și interlocutorul în ochi.

Cook se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre partea opusă a terasei. Înainte, Adler considerase acest gest ca pe ceva normal, o parte a negocierilor serioase; fusese însă o prostie, pentru că adevărații negociatori nu erau dispuși să facă afirmații serioase în timp ce beau ceai sau cafea și ronțăiau prăjiturele... desigur, așa prevedea regulamentul, își reaminti Adler. Iar partea adversă

ştiuse să profite din plin de el. Îi privi pe cei doi bărbați discutând. Ambasadorul Japoniei părea mai puțin în largul lui decât principalul său subordonat. Ce gândeşti cu adevărat? Adler ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru a afla. Îi venea prea uşor să-l considere pe bărbatul acesta drept inamic, ceea ce ar fi fost o greşeală. Nu era decât un funcționar care îşi servea patria şi pentru asta era plătit. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră; amândoi îşi întoarseră în mod deliberat ochii de la Nagumo şi Cook şi preț de o secundă nepăsarea celor doi diplomați de carieră se frânse, amândoi realizând că discutau despre un război real, despre viață şi moarte, aşa cum li se dictase de către alții. O fracțiune de secundă simțiră născându-se în ei un soi de camaraderie stranie şi în mintea amândurora se născu întrebarea cum degenerase într-atât situația şi în ce scopuri erau folosite talentele lor profesionale.

— Ar fi o mare prostie, zise Nagumo, zâmbind strâmb.

— Dacă poți lua legătura cu Koga, ar fi bine să o faci cât mai repede.

— Pot face asta, însă e prematur, Christopher. Trebuie să ne dați ceva în schimb. Tovarăşii tăi nu pricep asta?

— Durling nu va putea câştiga alegerile dacă cedează treizeci şi ceva de mii de cetățeni americani. Dacă va fi nevoie să ucidă câteva mii de concetățeni de-ai tăi, o va face. Şi crede, probabil, că ar fi un gest meschin să vă amenințe direct economia.

— Lucrurile s-ar schimba dacă ai voştri ar şti că...

— Şi cum vor reacționa concetățenii tăi când vor afla?

Cook cunoştea destul de bine Japonia şi ştia că oamenii de rând priveau armele nucleare cu repulsie. Interesant, americanii ajunseseră la acelaşi sentiment. Poate că până la urmă rațiunea va învinge, însă nu destul de repede şi nu în contextul ăsta, îşi zise diplomatul.

— Vor înțelege că armele acelea sunt de o importanță vitală pentru apărarea intereselor noastre, replică repede Nagumo, spre surprinderea americanului. Însă ai dreptate, e la fel de important ca ele să nu fie folosite niciodată, de aceea trebuie să vă zădărnicim planurile de a ne ruina economia. Altfel, vor muri mulți oameni.

— Seiji, din câte a zis şeful tău mai înainte, mor şi acum oameni.

Fără să mai spună ceva, cei doi bărbați se întoarseră la grupul

lor.

— Ei bine? întrebă Adler.

— Zice că depinde de Koga.

Acest amănunt era atât de evident, încât FBI-ul nici nu-l luase măcar în considerare, însă Adler îl cunoştea bine pe Cook. Chris savura din plin această situaţie, se bucura de rolul important care îi revenise în cadrul negocierilor şi o făcea puţin exagerat. Nu realiza nici măcar acum ce lăsase să-i scape aşa, pe negândite. Nu era chiar o dovadă de vinovăţie, însă era suficient pentru a-i întări lui Adler convingerea că el era trădătorul; probabil că tocmai transmisese nişte informaţii, însă în privinţa asta avusese Ryan grijă. Adler îşi aduse aminte că, în urmă cu mulţi ani, când Ryan făcuse parte dintr-un grup solicitat să revizuiască procedurile folosite de CIA, acesta crease o impresie puternică prin invenţia sa pe care o numise „cursa de canari". Ei bine, cursa funcţionase din nou.

Era o dimineaţă rece, fapt care îi determină pe membrii delegaţiilor să intre mai repede în sala de deliberări. Poate că strategia lor avea să fie încununată de succes, îşi zise Adler.

Informarea privind etapele misiunii era condusă de colonelul Michael Zacharias. Era o expunere de rutină, în ciuda faptului că avioanele B-2 nu aruncaseră niciodată o bombă la întâmplare. Grupul 509 de bombardiere fusese înfiinţat în anul 1944 de către un anume colonel Paul Tibbets din cadrul aviaţiei militare. Avionul din fruntea escadrei urma să fie pilotat de comandantul aripii de aviaţie, un general de brigadă. Formaţiunea XO va decola imediat după acesta, urmată de aparatul pilotat de el însuşi. Lui îi revenea partea cea mai scârboasă a misiunii, însă destul de importantă pentru ca să ajungă la concluzia că se înscria totuşi în parametrii regulilor etice pe timp de război, trasate de jurişti şi filosofi.

Din cauza frigului muşcător de la Elmendorf, echipajele erau transportate în microbuze până la bombardierele pregătite de decolare. Cu toate că bombardierele B-2 fuseseră proiectate iniţial pentru a fi pilotate de două persoane – pilot şi copilot – ele urmau să adăpostească în zborul din noaptea aceea câte trei persoane.

Avioanele aveau prea multe ciudăţenii. În mod obişnuit, aparatele americane aveau numărul înscris pe coadă, însă acest tip nu avea coadă, aşa că numărul era înscris pe uşa din faţă. Fiind un bombardier de penetrare, avionul zbura mai degrabă la altitudine mare decât mică – cu toate că proiectul iniţial fusese

modificat pe parcurs pentru a permite zborul la mică înălțime – în scopul de a economisi carburant. Aparatul, unul dintre cele mai scumpe construite vreodată în lume, îmbina în mod fericit caracteristicile tehnice ale avionului DC-10 cu în vizibilitatea cvasitotală. Vopsit într-o nuanță gri-ardezie, era aproape de nevăzut pe timp de noapte, reprezentând o speranță îmbucurătoare pentru sfârşitul războiului. Cu toate că era un bombardier, speranțele se îndreptau spre o rezolvare cât mai paşnică a conflictului.

Cele patru motoare porniră pe rând, în timp ce copilotul verifica sistemele de la bord în căutarea unei eventuale nereguli. Apoi cele trei bombardiere începură să ruleze încet până la capătul pistei de decolare, gata de a se ridica în aer.

— Ne simplifică treaba, gândi Jackson cu glas tare.

Se afla în centrul de informații de la bordul portavionului. Atunci când întocmise planul operațional general întrevăzuse o astfel de eventualitate, însă nu-şi făcuse prea multe iluzii în privința adeveririi ei. Adversarul său cel mai redutabil îl constituiau cele patru distrugătoare Aegis dislocate de către japonezi pentru apărarea Marianelor. Specialiştii din cadrul marinei militare nu reuşiseră încă să descifreze mecanismul de funcționare a combinației radar-rachetă, motiv pentru care se aştepta să piardă câteva avioane, împreună cu echipajele lor, însă era limpede că America preluase într-un fel inițiativa. Partea adversă începuse manevrele pentru a veni în întâmpinarea acțiunilor sale, iar acesta era întotdeauna un joc periculos, sortit eşecului.

John Stennis naviga cu viteză maximă, deplasându-se spre nord-vest cu treizeci de noduri. Jackson îşi privi ceasul, întrebându-se dacă demaraseră şi celelalte operațiuni pe care le planificase la Pentagon.

Situația era puțin diferită. Richter ambală motoarele aparatului Comanche aşa cum făcuse şi în seara precedentă, întrebându-se de câte ori o va mai putea face şi reamintindu-şi axioma cunoscută în cercurile militare, potrivit căreia rareori puteai face bine acelaşi lucru de mai multe ori. Ce păcat că tipul care o gândise nu ştiuse la timp. Nu mai ştia dacă era vorba de pilotul acela de pe avioanele de luptă pe care-l întâlnise cu multe luni în urmă la Nellis. Probabil că nu, îşi răspunse el în gând. Acela era un adevărat profesionist.

Ca şi cu prima ocazie, militarii trupelor speciale stăteau în apropiere, cu extinctoarele acelea caraghioase în mână, gata să intervină în caz de nevoie. Măsura de prevedere se dovedi din nou de prisos şi Richter decolă fără incidente, îndreptându-se spre culmile Muntelui Shuraishi, la est de Tokio, urmat de această dată de alte două avioane.

— Vrea să vorbească cu Durling personal, zise Adler. Mi-a spus-o la sfârşitul sesiunii de dimineaţă.

— Altceva? întrebă Ryan.

Era tipic pentru un diplomat să se ocupe mai întâi de problemele de serviciu.

— Cook e omul nostru. Mi-a spus că relaţia lui lucrează cu Koga.

— I-ai…

— Da, i-am spus ce doreai. Cum rămâne cu ambasadorul?

Ryan îşi privi ceasul. Era presat de timp şi nu avea nevoie de complicaţii în plus, însă nici nu se aşteptase ca partea adversă să accepte cooperarea.

— Aşteaptă nouăzeci de minute. Trebuie să stau de vorbă cu şeful.

Ofiţerul de la pupitrul electronic de comandă avea şi obligaţia de a verifica sistemele de lansare a bombelor. Proiectate pentru adăpostirea a optzeci de bombe a câte 250 de kilograme, nişele erau în realitate capabile de a adăposti doar opt proiectile a câte o mie de kilograme. Era încă un exerciţiu de aritmetică ce făcea necesară ultima parte a misiunii; dacă ar fi avut la bord arme nucleare, o asemenea măsură ar fi fost de prisos, însă ordinele erau clare, iar colonelul Zacharias se abţinu de la comentarii. Nu avea intenţia să-şi încarce conştiinţa.

— Totul este în ordine, domnule, spuse ofiţerul de la pupitrul electronic.

Nu era surprinzător, din moment ce fiecare proiectil fusese verificat pe rând de un ofiţer superior, un maistru militar şi un inginer, fiind supus apoi unei sumedenii de simulări, iar în final transportat cu cea mai mare grijă în avion. Nici nu s-ar fi putut proceda altfel, dacă doreau să menţină indicatorii prevăzuţi în contract. Ar fi avut nevoie de mai multe avioane pentru buna desfăşurare a misiunii, însă nu aveau altele la dispoziţie, iar sincronizarea celor trei avioane Striker era destul de delicată.

— Recepţionez nişte semnale slabe pe relevmentul doi-doi-cinci. Pare să fie un E-2, raportă ofiţerul de la pupitrul electronic de comandă.

În mai puţin de zece minute se convinseră că toate radarele din ţară funcţionau la puterea maximă. Mă rog, îşi ziseră membrii echipajului, pentru asta au şi fost construite.

— Bine, dă-mi o traiectorie, zise Zacharias, privind ecranul de lângă el.

— Deocamdată aş propune unu-nouă-zero.

Instrumentele de la bord erau capabile să identifice tipul oricărui radar. Acum mişcarea cea mai inteligentă ar fi fost aceea de a-l cerceta pe cel mai vechi dintre ele, din fericire un radar fabricat de americani, ale cănii caracteristici le erau binecunoscute aviatorilor.

Precedând bombardierele B-2, aparatele Lightning zburau de această dată neînsoţite şi la vedere, apropiindu-se de Hokkaido dinspre est, în timp ce bombardierele care le urmau îşi menţineau cursul orientat uşor spre sud. De-acum exerciţiul era mai degrabă mintal decât fizic. Unul dintre avioanele E-767 se afla în văzduh, survolând uscatul la o distanţă apreciabilă de ţărm. Cu siguranţă că era însoţit de avioanele mai puţin performante din categoria E-2C, dispuse mai aproape de coastă şi de câteva avioane de vânătoare. Bănuia că piloţii acestora fuseseră bine prelucraţi în vederea întâmpinării inamicului. Ecranul de alarmă din faţa sa semnaliză prezenţa câtorva avioane Eagle care scrutau cerul cu radarele lor APG-70. Ei bine, e timpul să reglăm conturile. Cele două avioane virară uşor spre dreapta şi porniră înspre cele două aparate Eagle aflate în apropiere.

Cupola radarului unuia dintre cele două avioane aflate la sol era camuflată. Poate că acesta era cel aflat în reparaţie, îşi zise Richter, apropiindu-se precaut dinspre vest. Zbura încă sub protecţia colinelor, deşi una dintre ele avea în vârf o staţie radar dintre cele mai puternice. Computerul de la bord îi semnaliză coordonatele unei zone sigure de zbor şi pilotul reduse altitudinea, îndreptându-se într-acolo. Ajunse la numai trei mile distanţă de radar, însă cu mult sub raza de acţiune a acestuia şi se pregăti să execute ordinul.

Richter se ridică deasupra ultimei creste şi puse în funcţiune radarul Longbow de la bord. Memoria computerului parcurse rapid

lista obiectelor inamice, selecționă două avioane E-767 şi le proiectă siluetele pe ecran. Apoi pilotul alese de pe lista armelor proiectată pe ecran două proiectile Hellfire şi apăsă de două ori pe buton. Rachetele țâşniră una după alta, îndreptându-se spre baza militară ce se profila sub aparat, la o distantă de cinci mile.

Ținta patru era un apartament, situat din fericire la ultimul etaj al unui bloc de locuințe. ZORRO-Trei pătrunsese în oraş venind din direcția sud, iar acum pilotul înclină uşor elicopterul, îngrijorat că ar putea fi observat de la sol, însă hotărât să descopere o fereastră luminată. În sfârşit, iat-o! Nu era lumina unui bec, ci probabil un televizor în funcțiune. În orice caz, era suficient. Făcu manevrele necesare pentru a concentra fasciculul de lumină albastră pe țintă.

Kozo Matsuda se întreba acum prin ce concurs de împrejurări intrase într-un asemenea bucluc, însă de fiecare dată răspunsul era acelaşi. Îşi extinsese prea mult afacerile şi apoi fusese obligat să se alieze cu Yamata. Însă unde se afla prietenul lui acum? În Saipan? De ce? Aveau nevoie de el aici. Cabinetul începuse să-şi piardă răbdarea şi, cu toate că Matsuda îşi avea omul lui, care îi îndeplinea ordinele fără să crâcnească, fusese informat cu câteva ore în urmă că miniştrii începuseră să gândească independent, iar ăsta era un lucru rău – ca de altfel şi ultimele evoluții ale situației. Americanii străpunseseră parțial apărarea țării sale, ceea ce era o surpriză extrem de neplăcută. Oare nu pricepeau că războiul trebuia să înceteze, Marianele să fie puse la adăpost odată pentru totdeauna, iar America obligată să accepte schimbarea survenită? Aparent, singurul lucru pe care-l înțelegeau era puterea, însă, deşi Matsuda şi colegii săi îşi închipuiseră că erau capabili de o mare desfăşurare de forțe, americanii nu păreau deloc atât de intimidați pe cât ar fi trebuit să fie.

Şi dacă… şi dacă refuză să se supună? Yamata-san îi asigurase că vor capitula, însă tot aşa îi asigurase că va semăna haos în sistemul lor economic pentru ca, în final, ticăloşii să evite cu mare îndemânare maşinațiunile sale. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să accepte realitatea. În caz contrar, se vor confrunta cu ruina – poate chiar mai serioasă decât cea provocată conglomeratului de gândirea sa… eronată. Gândire eronată? repetă în gând Matsuda. Ei bine, da, însă el izbutise să îndrepte oarecum situația, aliindu-se cu Yamata. Dacă acesta s-ar întoarce la Tokio şi i-ar ajuta să mențină guvernul, atunci poate că…

Brusc, pe ecranul televizorului apăru programul unui alt canal. Ciudat. Matsuda ridică telecomanda şi comută din nou pe celălalt canal. După câteva secunde acesta se schimbă din nou.

Pilotul aparatului ZORRO-Trei puse în funcțiune laserul cu infraroşu folosit pentru ghidarea proiectilelor antitanc. Elicopterul Comanche era condus acum de pilotul automat, astfel încât manevrele de lansare a proiectilului puteau fi executate manual. Pilotului nici nu-i dădu prin cap că fasciculul laser era pe aceeaşi frecvență ca şi dispozitivul simplu, folosit de puştii săi pentru a schimba canalele de televiziune.

Fir-ar să fie! Matsuda schimbă din nou canalul, dar acesta se încăpățână să dispară, pentru a face loc canalului de ştiri. Dorea demult să vizioneze filmul ăsta artistic, însă nenorocitul de televizor refuza să funcționeze cum trebuia. Unde mai pui că era unul din aparatele cu ecran mare, produse de fabrica lui. Industriaşul se ridică din pat şi se apropie de aparat, iar apoi apăsă iarăşi pe telecomandă. Canalul se schimbă din nou.

— *Bakayaro!* mormăi el, după care îngenunche în fața televizorului şi schimbă canalul manual.

După numai câteva secunde acesta dispăru, înlocuit de canalul de ştiri. Toate luminile din dormitor erau stinse; în ultima fracțiune de secundă Matsuda zări pe ecran un punct luminos de culoare gălbuie. Să fie oare o reflecție? A cui? Se întoarse brusc şi zări un semicerc de foc ce se apropia de fereastra camerei. Peste mai puțin de o secundă proiectilul Hellfire lovi în plin stâlpul din oțel aflat în vecinătatea patului.

Imediat ce văzu explozia de la ultimul etaj al clădirii, ZORRO-Trei vira brusc spre stânga şi porni în căutarea țintei următoare. Era într-adevăr extraordinar, îşi zise pilotul, chiar mai palpitant decât fusese rolul său în misiunea NORMANDY a forțelor speciale, organizată cu şase ani în urmă. Nu-şi dorise niciodată cu adevărat să participe la astfel de acțiuni şi totuşi, acum se afla chiar în miezul uneia. Următoarea explozie fu la fel ca prima. Pilotul clipi de câteva ori, încercând să-şi recapete vederea. Era sigur că nu exista nici un supraviețuitor pe o rază de douăzeci de metri de locul în care se produsese impactul.

Primul proiectil Hellfire izbi avionul E-767 drept în bot. Cel de-al

doilea, dirijat ca şi primul exclusiv de computer, smulse coada celui de-al doilea aparat. Japonia rămăsese acum doar cu două avioane de observare care se aflau, probabil, undeva în aer, fără ca el să poată întreprinde ceva, îşi zise Richter. Bănuia că nici nu se vor mai întoarce acolo, însă, pentru a avea certitudinea că aşa va fi, pilotul alese un proiectil şi, înainte de a părăsi zona, rase de pe fața pământului stația radar a apărării antiaeriene.

Binichi Murakami tocmai ieşea din clădire după o conversație îndelungată cu Tanzan Itagake. Mâine se va întâlni cu colegii săi din guvern şi îi va sfătui să pună capăt acestei nebunii înainte de a fi prea târziu. Într-adevăr, patria sa deținea arme nucleare, care însă fuseseră fabricate pentru a descuraja, prin simpla lor existență, pe oricine ar fi intenționat să le folosească. Simpla idee de a le dezvălui prezența pe pământul țării sale amenința să distrugă coaliția politică organizată de Goto. Acum înțelegea că puteai manipula un politician atâta timp cât nu îşi dădea seama de puterea pe care o deținea.

În minte îi reveneau neîncetat aceleaşi cuvinte: un cerşetor de pe stradă. Dacă nu ar fi spus asta, poate că nu s-ar fi lăsat convins de argumentele lui Yamata. Deodată cerul de deasupra capului său se albi. Garda de corp care mergea alături de el îl trânti imediat la pământ, lângă maşina oprită, în timp ce o ploaie de cioburi se prăvălea deasupra lor. Bubuitul exploziei nu se stinsese încă în clipa în care se auzi o a doua detunătură, la câțiva kilometri distanță de locul în care se aflau.

— Ce a fost asta? încercă el să întrebe când deodată îşi simți fața umedă.

Întorcând privirea, îşi dădu seama că era sângele care țâşnea din brațul sfâşiat de cioburi al bodyguardului. Bărbatul încerca să-şi păstreze demnitatea, muşcându-şi buzele de durerea cauzată de rana adâncă. Murakami îl ajută să urce în maşină, apoi îi ordonă şoferului să-i ducă la cel mai apropiat spital. În clipa în care şoferul se pregătea să demareze, cerul se lumină din nou.

— Încă doi „pui de focă”, şopti colonelul.

Reuşise să se apropie până la o distanță de cinci mile înainte de a lansa proiectilele Slammer. Doar unul din aparatele Eagle încercase să evadeze din calea lui, însă era deja prea târziu, cu toate că pilotul izbutise să se catapulteze în ultima secundă şi plutea acum în aer la adăpostul paraşutei. Deocamdată era

suficient. Colonelul întoarse avionul în direcția nord-est şi porni înapoi spre bază. Cele patru aparate din grupul lui reuşiseră să facă o breşă în apărarea Insulei Hokkaido şi colonelul era convins că, după plecarea lor, forțele aviației militare japoneze vor disloca alte avioane pentru a umple golul creat de americani. Ani de zile, colonelul spusese oricui era dispus să-l asculte că o luptă adevărată nu avea nimic comun cu corectitudinea şi făcuse mare haz de ideea de a opune un avion invizibil unuia convențional. Să ucizi pui de focă… însă aceştia nu erau pui de focă, iar ceea ce făceau ei aducea foarte bine cu o crimă cu premeditare. Gândul că ceea ce făcea era absolut necesar îl scotea din minți pe colonel.

Avionul de observare îi dirijase între două radare de apărare antiaeriană, la numai o sută de mile de unul dintre avioanele E-2C care survolau zona. Interceptau tot felul de discuții purtate prin radio între stațiile de la sol şi piloții avioanelor de vânătoare aflate la nord de ei. În imediata apropiere a coastei se afla un oraş numit Arai. Avionul B-2A se afla la o altitudine de cincisprezece mii de metri, zburând lin, cu o viteză puțin sub şase sute de noduri. Rețeaua de cupru de sub primul înveliş al avionului absorbea o mare parte a energiei electronice care le baleia acum aparatul. Era un principiu întâlnit în oricare manual de fizică pentru clasele de liceu. Filamentele de cupru atrăgeau energia, asemenea unei antene de radio obişnuite şi o transformau în căldură ce se risipea în aerul geros al nopții. Celelalte semnale se izbeau de structura internă, fiind deviate în altă parte – cel puțin aşa sperau piloții.

Ryan veni în întâmpinarea ambasadorului, pe care îl conduse în aripa de vest, escortat de cinci agenți ai Serviciului Secret. În termeni diplomatici întrevederea ar fi putut fi descrisă drept „sinceră”. Nu se comitea nici o impolitețe deschisă, însă atmosfera era încordată şi lipsită de obişnuitele amabilități care se schimbau în astfel de ocazii. Nu-şi spuseră decât cele câteva cuvinte strict necesare, iar când ajunseră în Cabinetul Oval Jack era îngrijorat mai presus de toate de ce fel de amenințare se va rosti – dacă se va rosti vreuna – în acest moment inoportun.

— Domnule ambasador, vă rog să luați loc, spuse Durling.

— Vă mulțumesc, domnule preşedinte.

Ryan alese un scaun aşezat între diplomatul străin şi Roger Durling. Era un gest automat de a-l proteja pe preşedinte, cu toate că nu îşi avea rostul. Doi dintre agenți îi urmaseră în birou şi se

postaseră unul lângă uşă, iar celălalt în spatele ambasadorului.

— Înțeleg că doriți să-mi comunicați ceva, începu Durling.

— Guvernul meu m-a însărcinat să vă informez că foarte curând vom da publicității faptul că deținem arme strategice. Dorim să fim corecți şi să vă anunțăm din timp, zise ambasadorul pe un ton detaşat.

— Un asemenea gest va fi considerat drept o amenințare deschisă la adresa țării noastre, domnule ambasador, interveni Ryan, scutindu-l pe preşedinte de povara unui răspuns direct.

— Este o amenințare doar în măsura în care o considerați ca atare.

— Sunteți conştienți de faptul că şi noi avem arme nucleare pe care le putem îndrepta împotriva țării dumneavoastră, continuă Ryan.

— Aşa cum ați făcut-o deja, replică imediat ambasadorul.

Ryan dădu din cap.

— Da, cu prilejul unui alt război declanşat de țara dumneavoastră.

— Vă repet, acesta este un război în măsura în care îi veți da amploare.

— Domnule, din moment ce ați atacat un teritoriu american şi ați ucis militari americani, dumneavoastră ați declanşat un război.

Durling asistă la schimbul de replici aproape fără să reacționeze, jucându-şi rolul aşa cum şi consilierul pe problemele de securitate națională şi-l juca pe al său. Îşi cunoştea destul de bine subalternul pentru a-şi da seama cât era de încordat: felul în care îşi încrucişase picioarele pe marginea scaunului, în timp ce mâinile îi odihneau relaxate pe genunchi, apoi tonul destins şi blând, în ciuda subiectului conversației. Bob Fowler avusese perfectă dreptate, mai mult chiar decât şi-ar fi putut imagina fostul preşedinte ori cel actual. Prieten de nădejde pe vreme de furtună, îşi repetă în gând Durling zicala cea veche, datând din vremurile când omul pornise pe mare pentru prima oară. Cu toate că uneori era încăpățânat şi impulsiv, Ryan ştia să se calmeze instantaneu în clipele de criză, asemenea unui chirurg care intra în sala de operații. Poate că era un talent furat de la soția sa? se întrebă preşedintele. Sau poate că învățase să se comporte astfel de nevoie, în ultimii zece-doisprezece ani petrecuți în serviciul guvernului sau aiurea. Ryan avea o minte pătrunzătoare, un instinct infailibil şi multă stăpânire de sine, atunci când situația o cerea. Ce păcat că refuzase să facă politică. Gândul acesta aproape

că îl făcu să zâmbească, însă Durling îşi dădu seama că ar fi fost deplasat. Nu, Ryan nu ar fi fost potrivit pentru o carieră de politician. Făcea parte dintre cei care căutau să rezolve problemele direct. Până şi subtilitatea de care dădea dovadă avea o anumită ascuțime şi, în afară de asta, Ryan nu ştia să mintă convingător. Însă, făcând abstracție de toate acestea, era un om potrivit pentru rezolvarea situațiilor delicate.

— Căutăm să soluționăm acest episod pe cale paşnică, spuse ambasadorul. Suntem dispuşi să facem multe concesii.

— Nu cerem altceva decât revenirea la *statu quo ante,* replică Ryan, abordând un subiect care îi făcea carnea să se încrețească pe el.

Îi era foarte neplăcut să discute acest subiect, însă era obligat să prezinte ideile pe care le discutase împreună cu preşedintele, în cazul în care lucrurile ar.fi mers prost, toată vina ar fi căzut pe umerii lui Ryan, nu ai lui Roger Durling.

— Şi distrugerea armelor nucleare pe care le dețineți în prezența unor observatori internaționali, continuă el.

— Ne obligați să jucăm un joc foarte periculos.

— Jocul acesta este opera dumneavoastră.

Ryan îşi impuse să se calmeze. Mâna dreaptă i se odihnea acum pe încheietura mâini stângi. Îşi simți ceasul, însă nu îndrăzni să arunce o privire asupra lui, de teamă să nu-i dea de înțeles interlocutorului său că undeva era în curs de desfăşurare o acțiune legată de o anumită oră.

— Ați violat Carta ONU, semnată la vremea respectivă şi de țara dumneavoastră. Ați violat Tratatul de Neproliferare. Ați violat de asemenea mai multe tratate de colaborare cu Statele Unite ale Americii şi ați declanşat un război de agresiune. Vă închipuiți că vom accepta toate acestea şi, în plus, înrobirea unor cetățeni americani? Spuneți-mi, cum vor reacționa concetățenii dumneavoastră când vor afla ce se întâmplă?

Evenimentele petrecute cu o noapte în urmă în nordul Japoniei nu deveniseră încă publice. Japonezii dețineau un control mult mai strict al mass-mediei decât îşi imaginase Ryan, însă nici acesta nu era infailibil. Până la urmă adevărul ieşea întotdeauna la lumină. În cazul în care adevărul era de partea ta, putea fi un lucru bun; în caz contrar, putea avea urmări grave.

— Trebuie să ne dați ceva în schimb, insistă ambasadorul, pierzându-şi în mod vizibil calmul diplomatic.

Agentul Serviciului Secret postat în spatele lui îşi flexă

imperceptibil degetele.

— Vă oferim posibilitatea de a restabili pacea în mod onorabil.

— Asta nu înseamnă nimic!

— Această problemă este mai degrabă de competența Secretarului de Stat-adjunct Adler şi a delegației pe care o conduce. Vă dați seama de poziția în care ne aflăm, continuă Ryan. Dacă decideți să dați publicității faptul că dețineți arme nucleare, nu putem face nimic pentru a vă împiedica. Dar vă avertizez că acest gest va crea un efect psihologic dezastruos, de care nu are nevoie nici una din țările noastre.

Ambasadorul îşi întoarse privirile către Roger Durling, în aşteptarea unei reacții. Ordinele primite de la Tokio îi cereau să obțină o oarecare amânare, însă americanii nu mai erau dispuşi să continue jocul, iar singurul responsabil pentru acest lucru trebuia să fie Ryan.

— Domnul doctor Ryan vorbeşte oficial în numele Statelor Unite?

Ambasadorul îşi simți bătăile inimii accelerându-se când îl văzu pe Durling clătinând din cap.

— Nu, domnule ambasador. Adevărul este că eu sunt cel care vorbeşte în numele Statelor Unite.

Durling făcu o pauză, prelungind aşteptarea.

— Însă în cazul acesta, domnul doctor Ryan vorbeşte în numele meu. Mai doriți să ne spuneți ceva?

— Nu, domnule preşedinte.

— Atunci nu vă mai reținem. Sperăm că țara dumneavoastră îşi va da seama că cea mai bună soluție pentru această situație critică este cea propusă de noi. Orice altă variantă este exclusă. Bună ziua, domnule.

Durling rămase aşezat, în timp ce Ryan se ridica pentru a-l conduce pe oaspete. După două minute reveni în cabinet.

— Când? întrebă scurt preşedintele.

— Oricând.

— Să sperăm că vom reuşi.

Cerul de sub ei era senin, cu excepția câtorva norişori pufoşi ce pluteau la altitudinea de şaptesprezece mii de metri. Chiar şi în condițiile acestea, un ochi neexperimentat putea cu greu distinge Punctul Inițial, prescurtat PI. În plus, celelalte avioane erau invizibile, cu toate că fuseseră programate pentru a zbura la o distanță de patru, respectiv opt mile în fața lui. Mike Zacharias îşi

aminti de tatăl său, de misiunile la care participase, pilotând cele mai sofisticate aparate din anii aceia şi de unica ocazie în care dăduse greş şi totuşi scăpase, prin nu se ştie ce miracol dintr-un lagăr ce ar fi trebuit să fie locul său de odihnă veşnică. Într-un fel, ceea ce făcea el acum era mai uşor; pe de altă parte, era mai periculos, pentru că avionul B-2 nu putea fi manevrat decât pentru a se adapta direcţiei curenţilor de aer.

— Am zărit o baterie Patriot la şaptezeci de metri, îl preveni căpitanul de la pupitrul electronic. Abia şi-a aprins luminile.

Puţin după aceea, Zacharias îşi dădu seama care era motivul prezenţei acesteia în zonă. La câteva mile în faţa lor, zări primele străfulgerări luminoase la nivelul solului. Deci datele centrului de informaţii au fost corecte, îşi zise colonelul. Japonezii nu aveau multe rachete Patriot şi cu siguranţă că nu le-ar fi trimis în acest loc doar ca să se amuze. Chiar în clipa aceea privi în jos şi zări luminile unui tren ce gonea în apropierea văii pe care se pregăteau să o atace. Situaţia devenea periculoasă.

Radarul LPI, situat sub botul bombardierului, se orienta spre zona indicată de sistemul de zbor racordat la satelit, stabilind instantaneu poziţia avionului faţă de o anumită coordonată a terenului. După două minute operaţiunea se repetă.

— Fiţi pregătiţi pentru lansarea rachetelor. Se apropie un Patriot.

Probabil că l-a depistat când a deschis uşa de la nişa proiectilelor, îşi zise Zacharias. O dată ce uşile erau deschise bombardierul devenea vizibil, însă asta nu dura decât câteva secunde înainte de…

Iată-le. Rachetele Patriot apărură din spatele unei coline, zburând cu o viteză mult mai mare decât cea a aparatelor SA-2 de pe vremea tatălui său. Nici nu păreau rachete, ci mai degrabă nişte fascicule de energie al căror zbor era imposibil de urmărit cu ochiul liber. Zacharias nu avea timp de gândire. Însă cele două rachete îşi continuară drumul fără să schimbe traiectoria şi în final trecură pe deasupra bombardierului, îndreptându-se undeva spre un punct fix din spaţiu şi explodând asemenea unui foc de artificii, la o distanţă de vreo douăzeci de mii de metri. În regulă, se pare că rachetele Patriot nu pot detecta avioanele invizibile, aşa cum au demonstrat şi testele. Or să înnebunească operatorii de la sol, îşi zise el în gând.

— Începem primul atac, anunţă pilotul.

Existau zece ţinte, adică nişte platforme de lansare a rachetelor,

conform datelor culese de serviciile de informații, iar colonelul era încântat că avea ocazia de a distruge obiectele acestea îngrozitoare, chiar dacă o făcea cu prețul altor vieți. Grupul său era format doar din trei avioane, fiecare bombardier având la bord opt rachete. În total dispuneau de douăzeci şi patru de proiectile, câte două pentru fiecare platformă, urmând ca Zacharias să lanseze patru asupra ultimei ținte. Două bombe pentru fiecare dintre ele. Fiecare bombă putea lovi ținta cu o probabilitate de 95, pe o rază de patru metri față de punctul de reper. Era o probabilitate foarte bună, doar că în astfel de misiuni nu exista nici o marjă de eroare. Chiar dacă teoretic survenea o probabilitate de numai o jumătate de punct pentru o dublă ratare, această cifră înmulțită cu zece ținte rezulta într-o probabilitate de cinci la sută de a rata una din ținte, ceea ce era inacceptabil.

Avionul se afla acum sub comanda computerului, cu posibilitatea de trecere pe comandă manuală în caz de necesitate. Colonelul lăsă comenzile din mână, abținându-se să le atingă pentru a nu perturba operațiunile ce necesitau un control mai riguros decât ar fi putut asigura o ființă umană.

— Sistemele? întrebă el prin interfon.

— Nominale, replică încordat ofițerul de la pupitrul tactic.

Ochii îi erau ațintiți asupra sistemului de navigare GPS, care recepționa semnalele emise de patru sateliți aflați pe orbită şi fixa poziția exactă a avionului în plan tridimensional, coroborată cu traiectoria, viteza de croazieră şi viteza vântului, înregistrate de sistemele de la bord. Informația era apoi transmisă sistemelor electronice incluse în fiecare bombă, programată deja pentru detectarea exactă a localizării țintei respective. Primul bombardier urma să lovească țintele de la 1 la 8, cel de-al doilea țintele de la 3 la 10, iar cel de-al treilea țintele 1, 2, 9 şi 10. Ținând seama de faptul că nici unul dintre bombardiere nu avea să arunce ambele bombe asupra aceleiaşi ținte, era practic imposibil ca vreuna din platforme să rămână intactă.

— Se pare că bateria Patriot continuă să ne caute. Acum e la intrarea în vale.

Ghinionul lor, îşi zise Zacharias.

— Deschideți uşile camerei de proiectile... acum! exclamă copilotul.

Cuvintele celui de-al treilea membru al echipajului îi luară prin surprindere.

— Ne-a reperat, anunță ofițerul de la pupitrul tactic după

lansarea primei bombe. Se îndreaptă către noi… lansați!

— Nu uita că durează puțin, replică Zacharias, mult mai calm decât se simțea.

Bomba a doua alunecă de pe şina de lansare. Deodată, îl străfulgeră un gând – oare cât de inteligent era comandantul bateriei? Trăsese nişte concluzii în urma ultimei confruntări cu un bombardier? Dumnezeule, e posibil să ratăm misiunea dacă el…

Două secunde mai târziu era lansată a patra bombă şi uşa camerei de bombe se închidea, readucând avionul B-2 Spirit în starea de invizibilitate electronică.

— Trebuie să fie un bombardier invizibil, rosti controlorul de la pupitrul de interceptare. Priviți.

Pata strălucitoare, care apăruse deasupra lor cu numai câteva clipe înainte, dispăruse. Radarul puternic, cu fază lungă, anunțase vizual şi acustic prezența țintei, însă între timp ecranul se întunecase din nou, deşi numai parțial. Acum se vedeau opt obiecte coborând, în locul celor opt care apăruseră inițial pe ecran. Bombe. Comandantul bateriei simțise şi auzise detunătura produsă puțin mai sus pe firul văii față de locul în care se aflau lansatoarele sale. Ultima dată luase în urmărire bombardierele, pierzând două rachete prețioase; iar acum celelalte două pe care le lansase începuseră să o ia razna, dar…

— Încărcați din nou! Foc! strigă comandantul către oamenii săi.

— Nu se îndreaptă către noi, spuse ofițerul de la pupitrul tactic, mai degrabă optimist decât convins.

Radarul de urmărire îşi plimbă fasciculul luminos pe cer, iar apoi se fixă asupra unui punct aflat la oarecare distanță de avionul lor.

Pentru a încurca şi mai mult planurile adversarului, Zacharias întoarse avionul, aşa cum o cerea de fapt şi a doua parte a misiunii. Manevra era menită să-l scoată de pe traiectoria programată a rachetelor şi să preîntâmpine eventualitatea unui contact direct.

— Raportează, ordonă pilotul.

— Au trecut de noi…

Cuvintele îi fură imediat confirmate, mai întâi de un prim fulger luminos, apoi de un al doilea, care păru să incendieze norii de deasupra capului lor. Cu toate că lumina îi făcu pe cei trei aviatori să strângă pleoapele, nici unul dintre ei nu percepu vreun zgomot

de explozie, semn că detunătura se produsese la o mare distanță de punctul în care se aflau.

În regulă, asta a fost… sper.

— Încă mai e… un semnal de interceptare, rosti ofițerul. Dar…

— Se îndreaptă către noi?

— Nu, către altceva… nu ştiu ce…

— Către bombe. La dracu', înjură Zacharias, urmăreşte bombele, asta face!

Acum erau în număr de patru, cele mai inteligente dintre bombardierele fabricate în lume, apropiindu-se în viteză de sol. Fiecare dintre ele îşi cunoştea exact localizarea în timp şi în spațiu, precum şi locul în care trebuia să ajungă. Datele fuseseră recepționate de la sistemele de la bordul bombardierelor – coordonate geografice, altitudine, viteză şi direcția de zbor a avionului – fiind apoi comparate cu localizarea țintei, inclusă în memoria computerului propriu al fiecărei bombe. Era practic imposibil să rateze ținta. Însă bombele nu erau invizibile, pentru simplul fapt că nu-i trecuse nimănui prin cap să le construiască astfel. În plus, erau destul de voluminoase pentru a putea fi urmărite cu uşurință.

Bateria Patriot dispunea încă de un număr de rachete, iar comandantul era decis să apere până la sfârşit obiectivul. Cu toate că bombardierul dispăruse, pe ecranul radarului se vedeau clar patru puncte luminoase. Automat, sistemele de ghidare începură să le urmărească traiectoria, în timp ce comandantul bateriei înjura în sinea lui, pentru că nu se gândise la asta din timp. Operatorul ascultă ordinul, apoi dădu din cap şi apăsă pe butonul care permitea funcționarea automată a lansatoarelor. Computerul nu ştia şi nici nu-i păsa că cele patru obiecte nu erau avioane. Se deplasau în aer, se aflau în sfera lui de observare, iar omul care stătea la pupitru dăduse comanda foc.

Prima dintre cele patru rachete țâşni din containerul său, lăsând în urmă, pe cerul întunecat, o dâră alburie. Construcția sistemului de ghidare permitea urmărirea țintei prin intermediul rachetei propriu-zise şi, cu toate că avea o structură complexă, era foarte exactă şi greu de bruiat. Racheta detectă ținta şi emise câteva semnale la sol, de unde computerul bateriei îi comunică instrucțiunile de urmărire. Dacă racheta ar fi avut creier, ar fi încercat o mare satisfacție alegând un punct în spațiu şi timp în care îşi va întâlni ținta…

— Foc! strigă operatorul şi din nou noaptea se transformă în zi, atunci când al doilea SAM îşi lovi în plin ținta.

Vâlvătaia de lumină de la sol vorbea de la sine. Zacharias urmări scânteile reflectate de versanții stâncoşi din jur, prea devreme pentru a fi fost produse de impactul bombelor. Deci cel care fixase parametrii misiunii nu fusese chiar nerealist.

— Iată-l pe IP-2, spuse copilotul, readucându-l pe comandant la realitate.

De data aceasta Zacharias văzu clar fâşia lată şi netedă, de un albastru închis, ce se detaşa net de relieful accidentat, mai închis la culoare, al acestei regiuni muntoase.

— Deschid uşile camerei de bombe.

În clipa în care cele şase bombe fură aruncate în gol, avionul se ridică puțin, iar apoi viră din nou spre dreapta pentru a se înscrie pe traiectoria orientată către est. Pilotul simți că remuşcările inițiale începeau să i se risipească.

Comandantul bateriei izbi cu pumnul în pupitru într-un acces de bucurie. Distrusese trei proiectile din patru, iar ultima explozie, cu toate că fusese o ratare, reuşise poate să abată bomba de la țintă. Ridică receptorul şi ceru legătura cu comandamentul platformelor de lansare.

— Totul în ordine? se auzi vocea îndepărtată a unui ofițer.

Comandantul bateriei Patriot lăsă fără răspuns întrebarea prostească.

— Ce s-a întâmplat cu rachetele?

— Opt au fost distruse... dar cred că două au scăpat nevătămate. Trebuie să iau legătura cu Tokio pentru instrucțiuni.

Ofițerul de la celălalt capăt al firului fu uluit. Primul său gând fu acela de a-i felicita pe cei ce aleseseră amplasamentul. Buncărele erau săpate într-un perete de stâncă ce oferea o excelentă protecție naturală rachetelor balistice intercontinentale. Ce ordine putea spera să primească după ce americanii încercaseră să-i dezarmeze națiunea?

Sper că mi se va spune să lansez rachetele rămase, îşi zise în gând ofițerul.

Ultimele patru bombe aruncate de cel de-al treilea bombardier B-2 fură ațintite asupra barajului hidrocentralei amplasate în amontele văii. Proiectilele erau programate să lovească de sus până

jos fațada din beton armat a construcției. Nevăzute şi neauzite de nimeni, căzură unul după altul, urmând o traiectorie rectilinie, la o distanță de numai treizeci de metri unul de celălalt.

Barajul avea o înălțime de o sută treizeci de metri şi o grosime aproape egală cu baza, îngustându-se treptat în sus, astfel încât deversorul nu număra mai mult de zece metri lățime. O construcție deosebit de solidă, proiectată pentru a rezista atât la presiunea apei din lac, cât şi la cutremurele atât de frecvente în Japonia, barajul era folosit de peste treizeci de ani pentru generarea energiei necesare.

Prima bombă izbi peretele cu şaptezeci de metri sub nivelul deversorului. Proiectilul greu, cu învelişul gros din oțel călit, se înfipse până la o adâncime de cincisprezece metri în zid înainte de a exploda. Impactul rupse betonul şi fisură peretele pe o rază mare în jurul punctului de lovire. La câteva secunde după aceea, a doua bombă lovi în plin barajul.

Paznicul fusese trezit din somn puțin mai devreme de vuietul ce răzbătea din aval, însă pierduse spectacolul de lumină şi se întrebă ce se petrecuse. În clipa aceea sesiză prima flacără ce părea să vină de undeva din interiorul barajului. Auzi cea de-a doua detunătură, urmată peste câteva clipe de zguduitura care aproape că îl ridică în aer.

— Dumnezeule, le-am distrus pe toate? întrebă Ryan.

Contrar impresiei generale şi, acum, contrar dorinței sale cele mai arzătoare, Biroul Național de Recunoaştere nu comunica niciodată imediat datele obținute către Casa Albă. Astfel, Ryan era dependent de alte surse. Acum se uita la televizor într-unul din birourile Pentagonului.

— Nu e sigur, domnule. Toate au fost lovituri foarte apropiate de țintă. Vreau să spun, unele dintre ele, pentru că altele au fost aparent premature…

— Ce înseamnă asta?

— Se pare că au explodat în aer – trei dintre ele, aruncate de ultimul bombardier. Acum încercăm să verificăm fiecare buncăr în parte şi…

— A rămas vreunul întreg, fir-ar să fie? întrebă Ryan.

Oare dăduseră greş?

— Unul, poate două, nu ştim sigur. Aşteptați puțin… adăugă analistul pe un ton rugător. Peste câteva minute vom primi imagini de la un alt satelit aflat în zonă.

Barajul ar fi rezistat primelor două bombe, însă a treia penetră zidul cu numai douăzeci de metri sub nivelul deversorului, smulgând o bucată uriaşă, de formă triunghiulară, din masa de beton armat. Placa se aplecă puțin înainte, apoi rămase nemişcată, imobilizată de forța de fricțiune uriaşă a zidului clădit de mâna omului. Cea de-a patra bombă căzu în centrul plăcii dislocate şi o spulberă în mii de fragmente. Praful stârnit de forța impactului se risipi treptat, făcând loc vaporilor care învăluiau şuvoiul ce răbufnea prin gaura cu un diametru de treizeci de metri din fațada barajului. Gaura se lărgea văzând cu ochii. Abia în clipa aceea paznicul se gândi să alerge la baraca lui şi să-i alerteze prin telefon pe cei care se aflau în aval. Între timp, râul, care se trezise la viață după trei decenii de somn forțat, gonea la vale, în vadul săpat vreme de sute de milenii.

— Ei bine? întrebă bărbatul aflat la Tokio.

— Se pare că o rachetă a scăpat nevătămată. E vorba de numărul 9. Numărul 2 pare să fi suferit nişte avarii... minore. Am trimis oamenii să le verifice. Ce-mi ordonați?

— Pregătiți-vă pentru o eventuală lansare şi aşteptați noi instrucțiuni.

— *Hai.*

Convorbirea se întrerupse.

Şi-acum, ce fac? se întrebă ofițerul de gardă. În treburile astea era un novice; îi era străină însăşi ideea de a manevra arme nucleare şi, la urma urmei, nu-şi dorise niciodată slujba aceasta, însă nu-i ceruse nimeni părerea. Brusc, îi reveni în minte întregul protocol privind ierarhia raportării şi ridică grăbit receptorul telefonului direct cu cabinetul primului ministru.

— Da, spuneți.

— Goto-san, aici Ministerul. Rachetele noastre au fost atacate.

— Ce? Când? zbieră primul ministru. Cât de gravă este situația?

— Cred că una sau două rachete au scăpat nevătămate. Celelalte sunt, probabil, distruse. Sunt în curs de verificare.

Ofițerul de gardă simți furia ce răzbătea din vocea superiorului său.

— Cât durează să vă pregătiți de lansare?

— Câteva minute. Am dat deja ordin să fie pregătite.

Ofițerul deschise cu mişcări grăbite manualul care detalia procedura de lansare efectivă a rachetelor. Desigur, fusese instruit

în privința asta, însă tensiunea momentului îl obliga să vadă totul scris negru pe alb.

— Voi convoca imediat Cabinetul, se auzi de la celălalt capăt al firului, apoi convorbirea se întrerupse brusc.

Ofițerul privi în jur. Atmosfera din cameră era încărcată de revoltă, dar, mai presus de aceasta, de teamă. Acesta era al doilea atac sistematic al americanilor, iar cei din birou realizară abia acum importanța acțiunilor premergătoare. Reuşiseră să afle unde erau ascunse rachetele camuflate şi recurseseră la nişte atacuri individuale pentru a le distrage atenția de la ceea ce urmăreau de fapt. Oare ce li se va ordona acum? Să declanşeze un atac nuclear? Ar fi fost o nebunie. Aceasta era convingerea generalului şi, privind în jur, observă pe fețele unora dintre subalternii săi că îi împărtăşeau gândul.

Era un fel de miracol. Buncărul 9 era aproape intact. Una din bombe explodase la şase metri de el, însă stânca din jur era... nu, ofițerul constată că bomba nu explodase deloc. Într-adevăr, era o gaură în solul stâncos al văii, însă, îndreptând lumina lanternei într-acolo, zări printre fragmentele de piatră partea posterioară a unui obiect – poate că era un stabilizator. Un proiectil neexplodat, constată el după o examinare mai atentă, o bombă inteligentă cu detonatorul defect. Amuzant, nu? Se îndreptă şi porni în fugă spre buncărul 2. În timp ce cobora valea, auzi un semnal de alarmă şi se întrebă ce se putuse întâmpla. Drumul spre buncăr îi dădea fiori de teamă. Nu înțelegea cum de renunțaseră americanii să atace şi camera de control. Opt din cele zece rachete erau cu siguranță distruse. Fumul înăbuşitor al carburantului ars îl sufoca, deşi o mare parte a acestuia se risipise deja, lăsând în urmă doar nişte gaze cu miros greu, împrăştiate de vântul nopții. Gândindu-se mai bine, bărbatul îşi puse masca de gaze care îi acoperea fața şi, din nefericire şi urechile.

Buncărul 2 primise o singură lovitură – mai precis, o lovitură ratată, se corectă el. Bomba căzuse la vreo doisprezece metri de țintă şi, cu toate că aruncase tone de piatră în aer şi fisurase învelişul de beton, nu trebuia decât să înlăture resturile din fața uşii de acces şi să pătrundă în interior pentru a vedea dacă racheta era intactă.

Blestemați să fie americanii pentru ce ne-au făcut, îşi zise el, spumegând de furie. Ridică radioul portabil şi chemă camera de control. Ciudat, nu-i răspundea nimeni. Apoi îşi dădu seama că

pământul se clătina sub el, deşi nu era sigur dacă nu cumva era doar tremurul propriilor picioare. Îşi impuse să stea nemişcat şi trase adânc aer în piept, însă tremurul nu încetă. Un cutremur… dar ce era vuietul acela surd pe care îl percepea prin mască? Deodată, în fața ochilor îi apăru sursa zgomotului neobişnuit. Nu mai avu timp să se refugieze la adăpostul versanților văii.

Echipa bateriei Patriot auzi de asemenea vuietul, însă nu îi dădu atenție. Singurii care sesizară primejdia erau cei care se ocupau cu reîncărcarea lansatoarelor. Tocmai scoteau un alt grup de patru rachete când peretele alb de la intrarea văii explodă pe neaşteptate. Nu le auzi nimeni țipetele îngrozite, deşi unul dintre ei reuşi să se adăpostească doar cu câteva clipe înainte ca valul înalt de treizeci de metri să mătură totul din cale.

La şaptezeci de kilometri deasupra capului său, un satelit survola încet zona, de la sud-vest la nord-est, urmărind cu toate cele nouă camere de luat vederi valul ucigaş.

45
Linia de bătaie

— Iată-le, spuse Jones.

Creioanele oscilante de pe coala tip armonică indicau aproape aceleaşi semne; liniile subţiri de pe frecvenţa de o mie de hertzi arătau că sistemele Prairie-Masker erau în funcţiune, pe când cele de frecvenţă mai mică demonstrau funcţionarea motoarelor Diesel ale unor submarine. Erau în număr de şapte şi, cu toate că relevmentele nu indicau deocamdată vreo schimbare, aceasta urma să survină în curând. Submarinele japoneze se aflau acum aproape de suprafaţă, deşi ora era nepotrivită. De obicei, navele japoneze se alimentau la oră fixă, la începutul fiecărui cart, pentru a le permite ofiţerilor şi marinarilor să se reacomodeze cu nava, după o perioadă de odihnă, dar şi pentru a face o scurtă verificare a sistemului de radiolocaţie. Acum depăşiseră cu douăzeci şi cinci de minute ora obişnuită şi, în afară de asta, toate submarinele începuseră alimentarea la interval de câteva minute unul de celălalt, ceea ce însemna că primiseră ordin de deplasare. Jones ridică receptorul şi apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu comandantul flotei.

— Sunt Jones.

— Ce se petrece, Ron?

— Nu ştiu ce momeală le-ai aruncat, domnule, însă au muşcat imediat. Cine îi va aştepta?

— Nu-ţi pot spune prin telefon, Ron, replică Mancuso. Cum merg lucrurile acolo?

— În linii mari, totul este sub control, replică Jones, aruncând o privire asupra figurilor din jurul său.

Erau oameni foarte bine pregătiţi, indiferent că erau bărbaţi sau femei, iar instructajul făcut de el contribuise în mare măsură la reîmprospătarea cunoştinţelor pe care le aveau deja.

— Ce-ar fi să vii aici să-mi comunici datele? Meriţi o pauză.

— În zece minute sunt acolo.

— Am pus mâna pe ele, raportă Ryan.

— Eşti sigur? întrebă Durling.

— Priviţi, domnule.

Jack aşeză pe biroul lui Durling fotografiile abia primite de la Biroul Național de Recunoaştere.

— Aşa arăta ieri. Nu era practic nimic de văzut, cu excepția bateriei de rachete Patriot.

Cea de-a doua fotografie era mai detaliată şi, cu toate că era o reproducere computerizată în alb-negru, fusese prelucrată pe calculator, împreună cu o imagine luată din satelit, pentru a oferi o reprezentare cât mai exactă a câmpului de rachete.

— Aşa, asta a fost făcută acum şaptezeci de minute, adăugă Ryan, punând pe masă o a treia fotografie.

— E un lac, rosti surprins preşedintele, cu toate că fusese informat de cele petrecute.

— Locul e acoperit de un strat de apă cu grosimea de aproximativ treizeci de metri şi va rămâne aşa încă vreo câteva ore, explică Ryan. Rachetele au fost distruse…

— Împreună cu câți oameni? îl întrerupse Durling.

— Peste o sută, raportă consilierul, pierzându-şi brusc entuziasmul inițial. Nu a existat nici o altă soluție.

Preşedintele dădu din cap.

— Ştiu. Cât de siguri putem fi că rachetele…?

— Fotografiile luate înaintea inundației arată clar şapte platforme de lansare distruse. Încă una este probabil grav avariată, iar celelalte două sunt incerte, însă bănuiesc că au avut de suferit într-o oarecare măsură de pe urma şocului. Etanşările de la uşile de acces din buncăre nu vor rezista cu siguranță la presiunea ridicată a apei, iar rachetele balistice intercontinentale sunt prea sensibile pentru a supraviețui unui asemenea tratament. Rachetele sunt scoase din circuit fără să intervenim cu armamentul nostru nuclear.

Jack tăcu o clipă.

— A fost în întregime planul lui Robby Jackson. Vă mulțumesc că mi-ați dat prilejul să îl recompensez pentru asta.

— Acum e la comanda portavionului?

— Da, domnule.

— Păi, se pare că e cel mai potrivit pentru misiunea asta, nu-i aşa? întrebă retoric preşedintele, vizibil satisfăcut de noutățile acestei seri. Şi-acum, ce facem?

— Domnule preşedinte, acum vom încerca să punem capăt definitiv acestui conflict.

Zbârnâitul telefonului întrerupse conversația. Durling ridică receptorul.

— Da. Spune, Tish.

— Ani primit un comunicat din partea guvernului japonez, în care se precizează că dețin arme nucleare şi speră...

— Nu le mai dețin, o întrerupse Durling. Ar fi bine să remitem şi noi un comunicat.

— A, da, zise Jones, privind harta de pe perete. Asta ai făcut-o în mare grabă, Bart.

Submarinele erau înşirate în linie dreaptă, la vest de Arhipelagul Marianelor. Nevada se afla la extremitatea nordică. La treizeci de mile sud de el se afla West Virginia. La aceeaşi distanță de acesta din urmă, tot spre sud, se găsea Pennsylvania. Maryland naviga la extremitatea sudică a şirului de submarine nucleare. Linia de bătaie avea o lungime totală de nouăzeci de mile, depăşind în realitate cu câte cincisprezece mile această distanță, atât la extremitatea de nord, cât şi la cea de sud. Submarinele americane se aflau la o distanță de două sute de mile vest de suratele lor japoneze. Sosiseră de curând acolo, imediat după ce Washingtonul le comunicase că cineva trădase.

— Asta s-a mai întâmplat o dată, nu-i aşa? întrebă Jones, amintindu-şi că toate denumirile submarinelor aparținuseră cândva, cu mult înaintea naşterii sale, unor nave de război.

Deținătorii inițiali ai denumirilor fuseseră treziți la viață din cenuşă şi trimişi într-o dimineață geroasă de decembrie să recucerească insulele. Duceau la bord soldați şi marinari aflați sub comanda lui Jesse Oldendorf, care, într-o noapte de smoală, în Strâmtoarea Surigao... dar nu era timp pentru lecții de istorie.

— Ce se aude cu navele? întrebă Chambers.

— După ce au ajuns în spatele Boninilor le-am pierdut, domnule. Viteza de croazieră şi direcția erau constante. Trebuie să treacă pe deasupra locului în care se află Tennessee în jur de miezul nopții, ora locală, însă până atunci portavionul nostru...

— Văd că te-ai gândit la toate amănuntele operațiunii, remarcă Mancuso.

— Domnule, am pieptănat oceanul în lung şi-n lat pentru dumneavoastră. Vă aşteptați la altceva?

— Doamnelor şi domnilor, începu preşedintele în sala rezervată conferințelor de presă din incinta Casei Albe.

Ryan observă că improviza, trăgând cu ochiul la nişte notițe scrise în grabă, fapt ce îl stânjenea în mod evident pe şeful

executivului.

— Ați auzit în seara aceasta un comunicat al guvernului japonez, potrivit căruia Japonia a construit rachete balistice intercontinentale cu încărcătură nucleară. Acest lucru a fost adus la cunoştința guvernului în urmă cu câteva săptămâni şi existenței acestor arme i se datorează poziția rezervată pe care am adoptat-o vizavi de criza din Pacific. Aşa cum vă puteți închipui, lucrul acesta ne-a pus într-o situație deosebit de grea şi a afectat într-o mare măsură reacția noastră la agresiunea japoneză îndreptată împotriva teritoriului american din Arhipelagul Marianelor, respectiv a cetățenilor acestuia. Acum sunt în măsură să vă anunț că armele acelea au fost distruse. Ele nu mai există. În prezent, situația este următoarea: insulele din Arhipelagul Marianelor se află încă sub stăpânirea forțelor armate japoneze. Acest fapt este intolerabil pentru Statele Unite ale Americii. Locuitorii acestor insule sunt cetățeni americani, iar forțele militare americane vor face tot ce va fi necesar pentru a le reda libertatea şi drepturile cetățeneşti. Repet: vom face tot ce va fi nevoie pentru a repune insulele sub jurisdicție americană.

În cursul serii vom lua legătura cu primul ministru Goto, pentru a vedea dacă Japonia este dispusă să-şi retragă forțele din arhipelag. În cazul în care refuză, ne va obliga să facem uz de forță pentru a evacua armata japoneză de pe insule.

Deocamdată atât am avut să vă comunic. Dacă aveți întrebări legate de evenimentele acestei seri, vă rog să vă adresați consilierului pe problemele de securitate națională, domnul doctor John Ryan.

Preşedintele se îndreptă spre uşă, ignorând vacarmul de întrebări stârnit de ziariştii prezenți în sală. În urma lui, pe podium fură instalate câteva trepiede pe care urmau să se aşeze materialele vizuale. Ryan urcă la pupitru, obligându-i pe toți cei de față să aştepte câteva clipe, după care începu să vorbească pe un ton calm şi răspicat:

— Domnilor şi doamnelor, aceasta a fost numită Operațiunea TIBBETS. În primul rând, vă rog să-mi permiteți să vă arăt care au fost țintele.

Ryan descoperi prima fotografie şi poporul american văzu pentru prima oară, cu proprii săi ochi, de ce erau în stare sateliții de supraveghere ai națiunii. Jack ridică indicatorul şi începu să prezinte pe rând toate detaliile, asigurându-se că obiectivele camerelor de filmat aveau timp să le transmită marelui public.

— Dumnezeule! exclamă Oreza. Ăsta era motivul.

— Mie mi se pare un motiv destul de întemeiat, remarcă Burroughs.

Imaginea dispăru brusc de pe ecran.

— Ne cerem scuze, din cauza unei defecţiuni tehnice suntem nevoiţi să întrerupem transmisia CNN, anunţă o voce.

— Pe dracu'! o repezi Navlositorul.

— După aceea vor veni aici, nu-i aşa?

— Ar fi şi timpul, mormăi Oreza.

— Manny, ce-i cu lansatorul ăla de rachete de pe dealul de vizavi? dori să ştie soţia sa.

— Vi se pregătesc chiar acum nişte copii ale acestor fotografii. Peste o oră şi ceva vor fi gata. Ne cerem scuze pentru întârziere, spuse Jack. În ultimul timp am fost foarte ocupaţi. Deci, misiunea a fost efectuată de câteva bombardiere B-2, de la Baza Whiteman, Missouri…

— Unde au staţionat? întrebă un reporter.

— Vă daţi seama că nu putem dezvălui acest amănunt, replică Jack.

— Aceea este o platformă pentru arme nucleare, interveni o altă voce. Noi am…

— Nu. Atacul a fost realizat cu ajutorul muniţiilor convenţionale cu reglare fină. Planşa următoare, vă rog, îi ceru Ryan bărbatului de la pupitru. După cum vedeţi aici, valea nu a fost prea afectată…

Era mai uşor decât se aşteptase; poate că îl ajutase şi faptul că nu avusese prea mult timp de gândire. Ryan îşi aduse aminte de primul raport pe care-l prezentase Casa Albă şi care îl solicitase nervos mai mult decât acesta, în pofida reflectoarelor aţintite asupra sa.

— Aţi distrus un baraj?

— Da, aşa este. Era necesar să ne asigurăm că am distrus într-adevăr aceste arme şi…

— Ce s-a întâmplat cu efectivele?

— Toate avioanele noastre sunt în drum spre casă; poate că au şi ajuns, dar eu încă nu am…

— Ce ne puteţi spune despre pierderile umane ale japonezilor? insistă un alt reporter.

— Nu am fost informat în privinţa asta, replică pe un ton egal Ryan.

— Vă simțiți afectat de cele petrecute? se interesă o ziaristă, curioasă să audă răspunsul.

— Doamnă, scopul misiunii a fost acela de a elimina nişte arme nucleare îndreptate împotriva Statelor Unite ale Americii de o țară care a atacat anterior forțele noastre militare. Mă întrebați dacă am ucis soldați japonezi în timpul acestui atac? Răspunsul este afirmativ. Câți? Nu ştiu. În cazul ăsta, singurul nostru interes a fost acela de a nu periclita viețile militarilor noştri. Aş dori să țineți minte că nu noi am fost cei care am declanşat acest război. El a fost pornit de japonezi. Când te hotărăşti să declanşezi un război, îți asumi nişte riscuri. Acesta este unul dintre ele şi Japonia a pierdut. Eu sunt consilierul pe problemele de securitate națională al preşedintelui şi obligația mea este aceea de a-l sprijini pe preşedintele Durling în apărarea acestei țări. Este clar? întrebă Ryan, trădându-şi puțin enervarea.

Ceilalți reporteri dădură din cap, în ciuda privirilor indignate ale ziaristei care pusese întrebarea.

— Ce ne puteți spune despre faptul că ați cerut presei să mintă, cu scopul de a...

— Stați puțin, interveni energic Ryan, simțind cum i se urcă sângele în obraji. Dumneavoastră doriți să riscați viețile militarilor americani? De ce? De ce naiba ați dori aşa ceva?

— Ați forțat rețelele de televiziune să...

— Această conferință de presă este transmisă în toată lumea, sper că ştiți asta.

Ryan făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să vă reamintesc că majoritatea celor prezenți în această sală sunt cetățeni americani. Vorbind în numele meu personal, continuă el, fără să privească spre locul unde şedea Durling, vă reamintesc că preşedintele trebuie să dea socoteală în fața mamelor, taților, soțiilor şi copiilor celor căzuți în luptă. Azi e în joc viața unor oameni în carne şi oase, iar eu aş dori ca dumneavoastră, reprezentanții presei, să vă aduceți din când în când aminte şi de asta.

— Dumnezeule, îngăimă Tish Brown, aşezată în spatele preşedintelui Durling. Domnule preşedinte, poate că ar trebui să...

— Nu, replică acesta, clătinând din cap. Lasă-l să continue.

Sala se cufundă în tăcere. Cineva îi şuieră câteva cuvinte ziaristei care rămăsese în picioare şi aceasta se aşeză repede, roşind până la rădăcina părului.

— Domnule doctor Ryan, sunt Bob Holtzman de la Washington

Post, se prezentă ziaristul, cu toate că era cunoscut de toţi. Care sunt şansele de a încheia acest conflict fără alte acte de violenţă?

— Asta depinde exclusiv de guvernul Japoniei. Aşa cum a spus şi domnul preşedinte, locuitorii Marianelor sunt cetăţeni americani, iar politica ţării noastre interzice amestecul altor naţiuni în aceste probleme. Dacă Japonia va fi dispusă să-şi retragă forţele, e liberă să o facă. Dacă nu, vom întreprinde alte acţiuni.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Ryan, spuse Holtzman răspicat, dând de fapt semnalul pentru încheierea conferinţei de presă.

Jack porni grăbit spre uşă, lăsând fără răspuns întrebările ce răsunau în urma lui.

— Ai făcut o treabă bună, spuse Durling. Ce-ai zice să te duci acasă şi să tragi un pui de somn?

— Ce-i ăsta? întrebă vameşul.

— Echipamentul meu fotografic, replică Chavez.

Deschise caseta, deşi nu i-o ceruse nimeni. Soarele tropical, cocoţat sus, pe cer, pătrundea prin ferestrele imense ale aerogării, suprasolicitând instalaţia de aer condiţionat. Ultimele ordine pe care le primiseră erau simplu de pus în practică. Japonezii aveau nevoie de prezenţa ziariştilor pe insule, atât pentru a asista la desfăşurarea alegerilor, cât şi pentru a oferi protecţie, în cazul unui atac din partea americanilor.

Vameşul examină atent aparatura şi constată cu satisfacţie că era în exclusivitate de fabricaţie japoneză.

— Dar asta?

— Bliţurile sunt ruseşti. Facem nişte aparate foarte bune, explică Ding într-o engleză aproximativă. Poate că într-o zi vom reuşi să producem şi noi ceva de calitatea aparatelor fabricate în ţara dumneavoastră, adăugă el surâzând.

— Da, se poate, spuse funcţionarul, închizând capacul casetei şi făcându-i un semn cu creta. Unde veţi locui?

— Nu am reuşit să ne rezervăm o cameră la hotel, răspunse „Klerk”. Vom vedea la faţa locului.

Funcţionarul se abţinu să le ureze noroc. Era convins că majoritatea hotelurilor din Saipan erau deja arhipline. Mă rog, asta nu îl privea pe el.

— Putem închiria o maşină?

— Desigur. O luaţi pe acolo, răspunse vameşul, indicând o

direcție aproximativă.

Rusul mai vârstnic părea cam agitat, îşi zise el în gând.

— Ai întârziat.

— Îmi pare rău, replică Oreza. Pe-aici nu s-a întâmplat nimic nou. Mă rog, poate că avioanele de luptă au fost ceva mai active, însă nu exagerat, iar în afară de asta, au fost destul de ocu...

— Curând vei primi nişte oaspeți, i se anunță de la Comandamentul Militar.

— Cine anume?

— Doi reporteri. Doresc să-ți pun câteva întrebări.

— Când sosesc?

— Nu ştim, probabil în cursul zilei de astăzi. La dumneata totul este în regulă, domnule căpitan?

— Nemaipomenit. Am urmărit o parte din discursul preşedintelui şi suntem puțin îngrijorați pentru că platformele alea de lansare se află aproape de noi şi...

— Veți fi preveniți în timp util. Casa în care locuieşti are pivniță?

— Nu, nu are.

— Bine; nu are importanță. Te vom înştiința dacă e cazul, de acord?

— Desigur, domnule. Terminat.

Casa în care locuieşti are pivniță? Nu. Bine, nu are importanță. Păi dacă nu are importanță, de ce ai mai întrebat, tâmpitule? Oreza scoase telefonul din funcțiune, nu înainte de a retrage antena din castronul metalic. Se apropie de fereastră. Două avioane Eagle se pregăteau de decolare. A privi pe geam devenise în ultimele zile un gest aproape reflex. Se pregătea ceva. Nu bănuia ce. Poate că nici piloții nu ştiau exact, însă nu le puteai citi gândurile examinând doar avioanele cu care zburau.

Shiro Sato viră uşor spre dreapta pentru a evita liniile de trafic civil. În cazul în care americanii se hotărau să atace, vor proceda aşa cum o făcuseră înainte, pornind de la bazele militare situate la mare distanță de insule, escortați de avioanele de alimentare. Nu era exclus să vină dinspre Insula Wake, sau de pe oricare alta din apropiere. Se va confrunta cu avioane nu foarte deosebite de cel pilotat de el însuşi. Americanii vor beneficia de ajutorul radarelor aeropurtate, ca şi el, de altfel. În principiu, trebuia să fie o luptă dreaptă. Asta în cazul în care nemernicii ăia nu îşi vor scoate în

luptă avioanele invizibile. Afurisitele. Blestemați să fie pentru că au reuşit să înfrângă aparatele Kami. Însă americanii nu posedau multe avioane din clasa aceea, iar dacă vor ataca ziua, el era hotărât să-şi asume orice risc. Cel puțin nu va avea parte de mari surprize. Pe culmea cea mai înaltă de pe Insula Saipan exista un radar de apărare antiaeriană uriaş şi, cu aportul escadrilelor cantonate pe Insula Guam, confruntarea avea să fie o luptă adevărată, îşi zise pilotul, aducând avionul la altitudinea de patrulare.

— Ei bine, care-i treaba? întrebă Chavez, jucându-se cu harta.

— Nu m-ai crede dacă ți-aş spune.

— Fă prima la stânga, pe lângă magazinul ăla, zise Chavez, ridicându-şi privirea de pe hartă.

Locul era înțesat de soldați care se pregăteau intens să-şi şteargă urmele. Ar fi trebuit să o facă mai devreme, îşi zise Ding.

— Asta e cumva o baterie Patriot?

— Mie aşa mi se pare.

Cum dracu' să mă descurc? se întrebă Clark, dând ultimul colț şi pătrunzând în fundătură. Ştia numărul casei pe dinafară. Parcă maşina pe alee şi coborî, îndreptându-se spre uşa principală.

Soneria de la intrare îl surprinse pe Oreza în baie, făcând un duş binevenit, iar pe Burroughs în salon, numărând avioanele care aterizau sau decolau de pe Aeroportul Kobler.

— Cine sunteți?

— Nu ați fost anunțați? întrebă Clark, privind în jur. Cine naiba mai era şi tipul ăsta?

— Reporteri, nu?

— Chiar aşa.

— E-n regulă, zise Burroughs, care deschise uşa şi privi pe stradă.

— Dar dumneata cine eşti? Credeam că asta este locuința...

— Bine, dar parcă ai murit! exclamă Oreza, apărând în cadrul uşii.

Era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți, de culoare kaki, cu pieptul gol acoperit de smocuri aspre de păr, încâlcite ca jungla ce acoperea încă o parte a insulei. Părul negru crea un contrast izbitor pe pielea lăptoasă.

— Ar trebui să fii mort de-a binelea.

— Salut, Navlositorule, surâse Klerk/Clark/Kelly. A trecut ceva

vreme.

Bărbatul părea că încremenise locului.

— Te-am văzut murind. M-am dus şi la înmormântarea aia nenorocită. Am fost acolo.

— Hei, te cunosc, spuse Chavez. Erai pe nava pe care a aterizat elicopterul nostru. Ce dracu' se întâmplă? Lucrezi pentru Agenție?

Oreza simți că îşi pierde mințile. Pe cel mărunțel nu şi-l reamintea deloc, însă cel înalt, cel mai în vârstă, era... nu putea fi... dar era. Trăia. Era imposibil. Sau poate că nu?

— John? întrebă el după câteva secunde de tăcere neîncrezătoare.

Bărbatul altădată cunoscut sub numele de John Kelly nu mai rezistă. Îşi puse geanta jos şi-l îmbrățişă pe omul din fața sa, mişcat de lacrimile care apăruseră în ochii acestuia.

— Da, Navlositorule, eu sunt. Ce mai faci, bătrâne?

— Dar cum...?

— Ții minte că la slujba de înmormântare s-a spus: „Nutrim speranța că oceanul îi va reda pe cei morți"?

Surâse blând.

— Ei bine, aşa s-a întâmplat.

Oreza închise ochii, retrăind întâmplările petrecute în urmă cu douăzeci de ani.

— Cei doi amirali, nu?

— Exact.

— Păi atunci... ce naiba ai...

— CIA, prietene. Şi-au dat seama că au nevoie de cineva care să ştie, mă rog...

— De asta îmi aduc aminte.

Nu se schimbase prea mult. Îmbătrânise puțin, dar părul era neschimbat, ca şi privirea aceea caldă şi deschisă pe care şi-o amintea atât de bine. Navlositorul sesiză ceva în plus, ceva din neliniştea animalului închis în cuşcă, însă capabil să descuie zăvorul ori de câte ori dorea.

— Am auzit că te descurci bine după ce te-au pensionat cei de la Paza de Coastă.

Bărbatul dădu încet din cap, apoi schimbă vorba. Puteau depăna mai târziu amintirile din tinerețe.

— Ce se petrece?

— Păi, în ultimele ore noi am fost cam rupți de realitate. Voi ați aflat ceva nou?

— A vorbit preşedintele la televizor. Au întrerupt programul,

dar…

— Chiar aveau arme nucleare? întrebă Burroughs.

— Aveau? se miră Ding. Le-am distrus?

— Aşa spunea preşedintele. Apropo, dumneata cine eşti? se interesă Oreza.

— Domingo Chavez.

Bărbatul mai tânăr îi întinse mâna.

— Văd că dumneata şi domnul C. Sunteți cunoştințe vechi.

— Acum mi se spune Clark, explică John.

Încercă un sentiment straniu stând de vorbă cu bărbatul acesta care îi cunoştea numele adevărat.

— El ştie?

— Puțini ştiu, zise John, clătinând din cap. Majoritatea sunt morți. Şi amiralul Maxwell şi amiralul Greer. Păcat, mi-au salvat viața.

Oreza se întoarse către oaspetele necunoscut.

— Am avut noroc, puştiule. E o poveste întreagă. Mai bei bere, John?

— În special dacă e pe gratis, observă ironic Chavez.

— Nu-ți dai seama? S-a terminat.

— Pe cine au mai prins? întrebă Yamata.

— Pe Matsuda, pe Itagake – de fapt, pe toți miniştrii, cu excepția ta şi a mea, zise Murakami, trecând sub tăcere faptul că el însuşi scăpase ca prin urechile acului. Raizo, e timpul să punem capăt acestei situații. Cheamă-l pe Goto şi spune-i să înceapă negocierile de pace.

— Nu fac aşa ceva, scrâşni Yamata.

— Nu-ți dai seama? Ne-au distrus rachetele şi…

— Şi putem face altele. Avem posibilitatea să fabricăm focoase noi şi mai avem câteva rachete la Yoshinobu.

— Îți dai seama, inconştientule, ce vor face americanii dacă află ce avem de gând?

— Nu vor îndrăzni să facă nimic..

— Ne-ai asigurat că nu vor putea restabili piața economică după ce le-ai făcut. Ne-ai asigurat că apărarea noastră antiaeriană este invincibilă. Ne-ai spus că nu ne vor putea ataca niciodată eficient.

Murakami se opri ca să-şi recapete suflul.

— Ne-ai spus toate astea – şi te-ai înşelat. Acum eu sunt ultimul cu care mai poți vorbi şi refuz să te ascult. Îi vei spune lui Goto să facă pace.

— Nu vor recăpăta niciodată aceste insule. Niciodată! Nu au puterea să o facă.

— Spune ce vrei, Yamata. În ceea ce mă priveşte, jocul a luat sfârşit.

— Atunci găseşte-ţi o ascunzătoare bună.

Yamata ar fi trântit receptorul, însă telefonul portabil nu-i oferea această plăcere. Criminalii, mormăi el pentru sine. Îşi petrecuse aproape toată dimineaţa culegând informaţii. Americanii reuşiseră, prin nu se ştie ce mijloace, să ajungă până la consiliul lui de zaibatsu. Cum? Nu ştia nimeni. Reuşiseră să penetreze apărarea lor, pe care toată lumea o credea invincibilă şi să ajungă până la rachetele intercontinentale. Cum? se întrebă el din nou.

— Se pare că le-am subestimat efectivele aeriene rămase, replică generalul Arima, ridicând din umeri. Dar încă nu-i sfârşitul. Avem şi alte variante.

— Serios?

Deci, mai erau unii care refuzau să capituleze?

— Nu vor invada insulele. Capacitatea lor de a organiza o invazie adevărată este serios compromisă de lipsa navelor amfibie de atac. Şi chiar dacă ar reuşi să debarce militari pe insulă, ce şanse de izbândă ar avea, printre atâţia cetăţeni japonezi care se află deja acolo?

Arima clătină energic din cap şi continuă:

— Nu-şi vor asuma un asemenea risc. Vor căuta să negocieze pacea. Există încă o şansă, dacă nu pentru o victorie, cel puţin pentru restabilirea păcii fără alte pierderi umane şi materiale din partea noastră.

Yamata se văzu nevoit să accepte, chiar dacă o făcea cu inima îndoită. Privi prin fereastră spre insula pe care şi-o dorise atât de mult. Putea câştiga încă alegerile, îşi zise el. Soluţia era să atace voinţa politică a americanilor, iar el încă era în măsură să o facă.

Manevra de întoarcere a avionului 747 nu dură mult, însă căpitanul Sato constată cu surprindere că pentru zborul de întoarcere la Narita jumătate din locuri rămăseseră neocupate. La treizeci de minute după decolare, o stewardesă îi comunică prin telefon că, dintre cei unsprezece pasageri întrebaţi, nouă răspunseseră că treburi presante reclamau prezenţa lor acasă. Care puteau fi aceste treburi presante? se întrebă căpitanul, ştiind că afacerile ţării sale se reduseseră în ultimul timp la câteva schimburi comerciale cu China.

— Nu-mi place ce se petrece, zise copilotul după cam o oră de zbor. Priveşte acolo, sub noi.

Era uşor să detectezi navele ce brăzdau oceanul, mai ales că în ultimul timp îşi făcuseră obiceiul de a lua cu ei câte un binoclu, pentru a observa mai bine navele de suprafaţă. Sato duse binoclul la ochi şi privi siluetele distincte ale distrugătoarelor Aegis, îndreptându-se spre nord. Întinse mâna şi comută radioul pe altă frecvenţă.

— JAL 747 către Mutsu. Terminat.

— Cine vorbeşte? întrebă o voce. Eliberează imediat frecvenţa.

— Sunt căpitanul Torajiro Sato. Anunţaţi-l imediat pe comandantul flotei, ordonă el pe tonul celui obişnuit să fie ascultat.

După un minut primi legătura.

— Frăţioare, nu trebuia să faci asta, îl mustră Yusuo.

Evitarea comunicărilor radio era, mai presus de o formalitate, o necesitate militară reală. Era conştient de faptul că americanii aveau sateliţi de recunoaştere şi de altfel radarele SPY de la bordul navelor sale funcţionau la capacitate maximă. Riscau în orice clipă să fie descoperiţi de un avion de recunoaştere al americanilor. Cu numai o săptămână în urmă ar fi fost mai încrezător, însă situaţia se schimbase.

— Voiam doar să exprim încrederea noastră în tine şi în oamenii tăi. Folosiţi avionul nostru ca ţintă de manevră, adăugă el.

Amiralul se abţinu să-i comunice că tehnicienii de la bordul lui Mutsu făceau exact acest lucru.

— Mă bucur că te-am auzit. Acum te rog să mă scuzi. Am mult de lucru.

— Am înţeles, Yusuo. Terminat.

Sato întrerupse legătura radio.

— Vedeţi? zise el prin interfon. Ei îşi văd de treabă şi asta trebuie să facem şi noi.

Copilotul nu era prea convins de asta, însă Sato era căpitanul avionului 747; preferă deci să tacă, concentrându-se asupra instrumentelor de la bord. Ca majoritatea japonezilor şi el fusese educat în ideea că războiul era tot atât de respingător ca şi ciuma. Conflictul iscat peste noapte cu americanii îl încântase pentru scurtă vreme – nu strica să li se dea o lecţie usturătoare acelor gaijini infatuaţi. Însă ceea ce începuse ca un joc se transformase

rapid în ceva extrem de serios. Apoi venise comunicatul prin care țara sa recunoştea existența armelor nucleare pe teritoriul ei, urmat imediat de un alt comunicat, de această dată din partea americanilor, anunțând că armele fuseseră distruse. În definitiv, zbura pe un avion american, fabricat cu cinci ani în urmă, însă extrem de performant, o adevărată bijuterie. Americanii ştiau cam tot ce era de ştiut în materie de construcții aviatice, iar dacă acest avion era atât de bun, cum puteau fi cele militare? Aparatele folosite de aviația militară japoneză erau copii ale celor americane, cu excepția modelului AEW 767 despre care auziseră atât de multe – mai întâi despre invincibilitatea sa, iar de curând despre faptul că nu mai rămăseseră decât câteva exemplare. Nebunia asta trebuia să ia sfârşit. Era chiar atât de greu de înțeles? Probabil că unii îşi dădeau seama, altfel de ce ar fi fost avionul ăsta pe jumătate plin cu oameni care nu doreau să rămână în Saipan, în ciuda entuziasmului de la început?

În schimb, căpitanul nu părea să înțeleagă, îşi zise copilotul. Torajiro Sato şedea țeapăn în dreapta lui, ca şi cum totul ar fi fost cât se poate de firesc, deşi nu era.

Era de ajuns să privească în jos, la distrugătoarele care pluteau pe valurile scăldate de soarele după-amiezii. Ce făceau? Păzeau coastele țării în eventualitatea unui atac. Oare ăsta era un lucru normal?

— Aici cabina de radiolocație.

— Sunt comandantul.

— Am recepționat mai multe unde sonore emise de posibile nave inamice în direcția sud, raportă ofițerul. Relevment unu-şapte-unu. Par să fie nave de suprafață care înaintează cu viteză mare, judecând după intensitatea pulsațiilor şi a vitezei de rotație a elicelor.

Era de prevăzut, îşi zise comandantul, îndreptându-se spre cabina de radiolocație. Se pregătea să dea ordin pentru o reprezentare grafică a țintelor, dar, întorcându-se, observă că oamenii i-o luaseră înainte. Echipajul lucra de-acum ca un singur om, sincronizându-şi toate gesturile, însă nu într-o înlănțuire mecanică, ci una bine gândită.

— Se pare că sunt foarte departe, însă priviți aici, spuse şeful echipei.

Era evident o țintă reală. Datele apăreau pe patru frecvențe diferite. Ofițerul îşi scoase căştile de pe cap.

— Par să fie mai multe nave care înaintează în coloană.

— Ce face celălalt amic al nostru? întrebă Claggett.

— Submarinul? Nu se mai aude nimic, probabil că înaintează cu mai puțin de cinci noduri şi numai pe baterie.

Legătura aceea se afla la douăzeci de mile bune, depăşind cu puțin raza obişnuită de detecție.

— Domnule, primul grafic indică o distanță de peste o mie de metri până la contactul reperat, raportă unul dintre tehnicieni.

— Relevmentul este constant. Se îndreaptă drept spre noi sau foarte aproape de locul în care ne aflăm. Care sunt condițiile de la suprafață, domnule?

— Valuri cu o înălțime variind între trei şi patru metri.

O sută de mii de metri, socoti Claggett. Asta însemna mai mult de cincizeci de mile marine. Navele acelea navigau în plină viteză, îndreptându-se drept spre ei, dar el nu avea voie să tragă. Fir-ar să fie.

— Cârma la zece grade la dreapta, reveniți la cursul normal doi-şapte-zero.

Tennessee viră uşor către vest, pentru a permite instrumentelor de radiolocație o mai bună recepție a semnalelor emise de distrugătoarele ce se apropiau de submarin. Claggett fusese prevenit, însă momentul era cât se putea de prost ales.

Într-un cadru mai teatral, în fața aparatelor de filmat, atmosfera ar fi fost diferită, însă acolo, deşi cadrul era oarecum melodramatic, era doar frig şi pustiu. Chiar dacă oamenii aceştia făceau parte din elita trupelor americane, le-ar fi fost mult mai uşor să lupte contra unor oameni în carne şi oase decât împotriva naturii potrivnice. Soldații trupelor speciale, înveşmântați în hainele lor albe de camuflaj, se mişcau cât mai puțin posibil, astfel încât lipsa de activitate îi făcea mai vulnerabili în fața frigului şi a plictisului, îşi zise căpitanul Checa. Având în vedere că era singurul grup de soldați aflat la o distanță de patru mii de mile de cea mai apropiată bază militară americană – Fort Wainwright, din Alaska – era de preferat să se plictisească decât să aştepte cu nerăbdare o luptă în care nu există nici o perspectivă de ajutor din partea camarazilor. Checa se confrunta cu o problemă comună tuturor ofițerilor superiori: deşi era nevoit să suporte aceleaşi privațiuni şi neplăceri ca subalternii săi, nu avea voie să se plângă. De data asta nu avea nici măcar un alt ofițer lângă el, căruia i-ar fi putut spune ce-l frământa; în nici un caz nu o putea face în fața

oamenilor, pentru că le-ar fi distrus moralul, deşi probabil că ei l-ar fi înțeles.

— Ar fi plăcut să ne întoarcem la Fort Stewart, domnule, spuse sergentul-major Vega. Să te întinzi pe plajă şi să zaci la soare.

— Şi să pierdem frumusețea asta de zăpadă şi de lapoviță, Oso?

Cel puțin cerul se mai înseninase acum.

— Înțeleg, domnule căpitan. Dar m-am săturat până peste cap de mizeria asta de pe vremea când eram copil, la Chicago.

Tăcu, privind pădurea şi ascultând foşnetele nopții. Soldații nu făceau nici cel mai mic zgomot şi trebuia să te uiți foarte atent pentru a-ți da seama unde se aflau.

— Eşti pregătit pentru o plimbare în noaptea asta?

— Doar în măsura în care amicul nostru ne aşteaptă dincolo de dealul ăla.

— Sunt sigur că va fi acolo, minți Checa.

— Da, domnule. Şi eu.

Dacă el minte, pe mine ce m-ar reține? îşi zise Vega.

— Credeți c-au folosit la ceva toate astea?

Soldații de lângă ei dormeau în saci, cuibăriți în nişte gropi pe care le căptuşiseră cu crengi de brad. Peste sacii de dormit întinseseră alte crengi, pentru a le ține cât mai cald. În afară de misiunea de protejare a piloților, militarii din trupele speciale se văzuseră obligați să vegheze şi asupra sănătății lor, asemenea unor doici, ceea ce era o misiune stranie pentru nişte trupe de elită, obişnuite cu tot felul de ciudățenii.

— Ei spun că da.

Checa îşi privi ceasul.

— Peste două ore îi trezim.

Vega dădu din cap, sperând că picioarele nu-i vor îngheța de tot înainte de-a porni la drum.

Traseul de patrulare era stabilit în ordinul de luptă. Cele patru submarine aveau de acoperit câte un sector de treizeci de mile, împărțit în trei segmente a câte zece mile. Fiecare navă urma să patruleze în segmentul central, lăsându-l pe cel din nord, respectiv din sud, la mâna căpitanilor, cu excepția navelor de război cu armament la bord. Pennsylvania se deplasa spre nord, cu o viteză de numai cinci noduri, aşa cum făcuse şi în timpul raidurilor de intimidare, pe vremea când avea la bord rachete Trident. Înainta atât de silențios, încât, dacă ar fi fost timpul migrării balenelor în partea aceea a Pacificului, acestea ar fi fost în pericol să se

ciocnească de submarin. Detectorul de ultrasunete tractat plutea la capătul unui cablu lung, perfect întins, obținând rezultate maxime. Singurele pauze, de circa zece minute, interveneau atunci când submarinul se întorcea pentru a patrula în sens invers.

Pennsylvania naviga la adâncimea de două sute de metri, adâncimea ideală pentru funcționarea detectorului de ultrasunete în condițiile meteorologice din ziua aceea. La suprafață, soarele se pregătea deja de asfințit când pe ecranul sonarului se iviră primele semne. La început apăru un şir de puncte galbene ce coborau treptat, pe măsura trecerii timpului, deviind uşor spre sud. Probabil că submarinul inamic naviga de câteva ore numai pe baterii, îşi zise şeful grupului de radiolocație, pentru că, în caz contrar, ar fi interceptat semnalele mai puternice emise de motoarele Diesel folosite pentru reîncărcarea lor. În orice caz, contactul era perfect vizibil pe frecvența de 60 de hertzi. Raportă imediat datele obținute echipei de urmărire şi control al tirului.

Era într-adevăr extraordinar, îşi zise şeful grupului de radiolocație. Îşi petrecuse toată viața urmărind nave inamice pe care apoi le evita cu măiestrie, cu toate că flota de submarine se mândrea că dispunea de cei mai pricepuți torpilori din marina militară americană. Pennsylvania avea la bord doar cincisprezece torpile – noua versiune a tipului ADCAP fusese fabricată într-un număr extrem de redus, iar în condițiile date nu îşi putea permite să apeleze la arme mai puțin performante. În afară de aceasta, fuseseră încărcate trei rachete asemănătoare torpilelor, numite LEMOSS, prescurtarea de la Long-Endurance Mobile Submarine Simulator[4]. Căpitanul, un marinar cu o vastă experiență pe ocean, informase echipajul în legătură cu metoda de luptă pe care o vor folosi şi obținuse asentimentul tuturor. De fapt, misiunea părea să fie perfect organizată. Japonezii erau obligați să treacă printre navele lor. Planul tactic era de aşa natură, încât ar fi fost aproape imposibil să nu fie reperați de submarinele americane.

— Atenţiune! spuse căpitanul prin radioul MC-1. Se pare că o navă inamică a pătruns în zona noastră de tragere. Vom ataca, aşa cum v-am informat. Posturile de luptă să fie pregătite, ordonă el, pe tonul unui om care îşi comanda micul dejun la bistroul din colț.

Cuvintele sale fură urmate de nişte zgomote abia perceptibile pentru o ureche neantrenată. Oamenii din centrul de atac fuseseră înlocuiți, urmând ca în fața pupitrelor tactice să se afle cei mai

[4] Simulator Submarin Mobil de Mare Anduranță (n. tr.).

experimentați militari. Cei mai noi în meserie erau distribuiți în echipe de supraveghere a avariilor. În câteva clipe submarinul se cufundă într-o linişte mormântală.

— Inamicul se apropie, raportă şeful grupului de radiolocație. Schimbă uşor direcția spre vest, distanța până la țintă este acum de zero-şapte-cinci. Recepționez un zgomot slab de elice, viteza probabilă zece noduri.

Acum aveau certitudinea că era vorba de un submarin, aşa cum bănuiseră. Nava inamică avea la rândul său un detector tractat şi naviga alternativ cu viteză mare şi mică, pentru a recepționa zgomotele care i-ar fi putut scăpa din cauza curenților repezi.

— Lansatoarele unu, trei şi patru au torpile ADCAP, raportă un tehnician de la pupitrul de reglare a tirului. Numărul doi este un LEMOSS.

— Pregătiți-le pe toate de lansare, ordonă căpitanul.

— Distanța aproximativă este de douăzeci şi două de mii de metri, anunță şeful echipei de urmărire.

Şeful echipei de radiolocație observă o schimbare pe ecranul din fața sa.

— Semnalul devine intermitent, ca un ciocănit. Contactul îşi modifică adâncimea.

— Pariez că a început să urce, spuse căpitanul, care stătea la câțiva paşi de el.

Cam aşa ceva, păru să spună ofițerul, dând din cap.

— Lansați simulatorul mobil la apă. Reglați cursul la zero-zero-zero. Să rămână silențios pe primii zece mii de metri, apoi măriți nivelul de radiații până la limita normală.

— Am înțeles.

Tehnicianul apăsă pe câteva taste şi programă datele. Acestea fură verificate apoi de ofițerul de la pupitrul de reglare a tirului.

— Gata de lansare.

— Semnalele contactului Sierra-Zece pierd din intensitate. Probabil că au ajuns aproape de suprafață.

În momentul lansării primei torpile LEMOSS, Pennsylvania se cutremură abia perceptibil. De îndată ce pe ecranul sonarului apărură primele semne emise de torpilă, nava viră brusc spre stânga, îndreptându-se spre nord cu o viteză de numai zece noduri. Asemănătoare torpilei mai vechi, tip Mark 48, cea din clasa LEMOSS era practic un rezervor uriaş de combustibil OTTO, folosit la construcția tuturor torpilelor americane şi prevăzut în plus cu un sistem de propulsie minuscul şi un traductor de sunet

voluminos, care făcea un zgomot infernal. Zgomotul avea aceeaşi frecvență ca şi cea a unei centrale atomice, însă era mai puternic decât cel emis de submarinele din clasa Ohio. Faptul că erau prea zgomotoase nu deranjase aparent pe nimeni. Noul model putea pluti timp de cincisprezece ore; păcat că fusese finalizat cu numai câteva luni înainte de dezarmarea definitivă şi irevocabilă a submarinelor de atac.

Acum nu le mai rămânea decât să aştepte. Submarinul japonez reduse şi mai mult viteza, fără îndoială pentru o ultimă verificare înainte de a porni motoarele Diesel şi de a porni în viteză către vest. Pe ecranul sonarului semnalele emise de torpilă deveneau din ce în ce mai slabe, însă apoi îşi revenіră brusc, indicând intrarea în funcțiune a sistemelor de ghidaj. După ce parcurse încă două mile, torpila sări brusc peste stratul de termodifuzie, unde apele reci se contopeau cu cele mai calde şi jocul luă o turnură serioasă.

— Domnule comandant, aici sonarul. Sierra-Zece a schimbat viteza. Încetineşte.

— Are un detector de ultrasunete bun, spuse căpitanul.

Pennsylvania se ridicase puțin, lăsându-şi detectorul tractat să plutească deasupra stratului de termodifuzie pentru a intercepta mai bine semnalele emise de inamic, în timp ce nava propriu-zisă rămăsese sub el. Comandantul se întoarse şi zise puțin mai tare:

— Torpilele?

— Unu, trei şi patru sunt gata de lansare.

— Programați-le pentru viteză redusă, curs inițial zero-doi-zero.

— Am executat ordinul. Lansatorul patru este pregătit din toate punctele de vedere.

— Reglați direcția şi lansați. Apoi încărcați alt ADCAP, adăugă el din uşa cabinei.

Pennsylvania se cutremură iarăşi şi noua versiune a venerabilei torpile Mark 48 țâşni în apă, întorcându-se spre nord-est.

Seamănă cu o aplicație, doar că este mai simplu, îşi zise şeful echipei de radiolocație.

— Alte contacte? întrebă comandantul, care între timp revenise în cabina de radiolocație ultrasonică.

— Absolut nimic, domnule.

Pe ecranele din fața sa nu se zărea nici un semnal. Era într-adevăr o revanşă extrem de satisfăcătoare: după patruzeci de ani de activitate a submarinelor de atac şi aproape cincizeci a celor nucleare, primul atac adevărat asupra unei nave inamice, de la terminarea celui de-al doilea război mondial, avea să fie executat

de un submarin ce trebuia să ia drumul cimitirului de nave.

Înaintând cu o viteză mai mare, torpila ADCAP străpunse stratul de termodifuzie aproape de pupa navei inamice. Sistemul de radiolocație ultrasonică din corpul torpilei începu imediat să iradieze şi retransmise imaginea prin cablu pe ecranele de la bordul lui Pennsylvania.

— Navă inamică de mare tonaj, distanța trei mii, foarte aproape de suprafață. Arată bine.

Afişajul din fața ofițerului de la pupitrul de reglare a tirului indica aceleaşi date.

— Ați mâncat rahat, acum muriți, murmurară bărbații de la bordul submarinului american, privind pe ecran apropierea torpilelor de submarinul japonez.

Imediat, Sierra-Zece mări viteza la limita maximă, apoi plonjă sub stratul de termodifuziune; se părea însă că bateriile îi erau pe terminate, pentru că nu reuşi să atingă mai mult de cincisprezece noduri, în vreme ce torpila ADCAP înainta cu o viteză de şaizeci de noduri. Vânătoarea nu dură mai mult de trei minute şi jumătate şi se termină cu apariția unei pete orbitoare pe ecranul sonarului, însoțită de un bubuit asurzitor în căştile ofițerului din fața lui. Totul se sfârşi cu scrâşnetul învelişului de oțel zdrobit de presiunea apei.

— I-am lovit în plin, domnule.

Două minute mai târziu, un semnal slab şi îndepărtat, venind dinspre nord, îi înştiință că West Virginia îşi îndeplinise cu acelaşi succes misiunea.

— Christopher Cook? întrebă Murray.

— Eu sunt.

Era într-adevăr o casă superbă, îşi spuse directorul-adjunct al FBI-ului în timp ce-şi scotea legitimația.

— FBI. Am dori să discutăm puțin despre conversațiile dumneavoastră cu Seiji Nagumo. Sunteți amabil să vă luați haina?

Avioanele Lancer fură gata de decolare cu puțin înainte de apusul soarelui. Îndurerate de pierderea unor camarazi care până nu demult fuseseră printre ei, echipajele îşi reproşau că se aflaseră în momentul nefast în locul în care nu ar fi trebuit să se afle, însă nu se ostenise nimeni să le ceară părerea, iar misiunea era misiune. Cu camerele pentru bombe încărcate cu rezervoare de carburant, bombardierele țâşniră unul după altul pe pista de

rulare şi decolară, iar apoi virară spre nord-est, mărind treptat altitudinea până la şapte mii de metri.

Era o demonstrație extraordinară, constată Dubro, care nu-şi putea imagina cum de îi trecuse aşa ceva prin cap unuia ca Robby Jackson. Însă timpul îi presa, iar el avea de îndeplinit un ordin. Portavioanele se întoarseră încet împotriva vântului şi lansară pe rând câte patruzeci de avioane de luptă care, deşi dețineau armament la bord, aveau consemn să riposteze doar în cazul unor provocări.

46
Detaşarea

— Avionul e aproape gol, spuse copilotul pe un ton neutru, făcând verificările de rutină premergătoare decolării.

— Ce se întâmplă cu oamenii ăştia? mormăi căpitanul Sato, în timp ce parcurgea planul de zbor şi verifica raportul meteorologic.

Vremea se anunța rece şi senină pe tot traseul, cu o zonă de mare presiune chiar deasupra Pacificului de Vest. Cei treizeci şi patru de pasageri de la bord se vor bucura de o călătorie lipsită de peripeții până la destinația care era Insula Saipan. Treizeci şi patru, se înfurie căpitanul. Într-o aeronavă construită pentru trei sute de pasageri.

— Domnule căpitan, ştii prea bine că ne vom retrage curând din insulele acelea.

Era limpede pentru oricine. Oamenii de rând, bărbații şi femeile de pe stradă, nu mai erau tulburați, ci mai curând speriați – ori poate că nici acesta nu era termenul exact pentru a descrie starea cetățeanului obişnuit. Nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Se simțeau… trădați? Primele editoriale apărute în presă puneau sub semnul întrebării direcția în care se îndrepta țara şi, cu toate că o făceau cu blândețe, spuneau lucrurilor pe nume. Totul nu fusese decât o iluzie. Țara nu fusese pregătită pentru un război, nici psihic, nici fizic, iar lumea îşi dăduse brusc seama ce se petrecea. Zvonurile legate de asasinarea – ce alt termen ar fi putut fi folosit? — unor personalități de prim rang creaseră o adevărată furtună în sânul guvernului. Primul ministru Goto dădea dovadă de o pasivitate reprobabilă; nu rostea discursuri şi nu apărea în public pentru a nu fi bombardat cu întrebări la care nu ar fi putut da nici un răspuns. Însă copilotul îşi dădea seama că încrederea colegului său era încă neclintită:

— Nu, nu ne vom retrage! Cum poți spune aşa ceva? Insulele acelea sunt ale noastre.

— Să lăsăm timpul să decidă, conchise copilotul, întorcându-se la treburile lui.

Avea destul de făcut, lucruri de rutină – verificarea rezervoarelor de carburant, a condițiilor meteorologice şi a altor date tehnice, necesare bunei funcționări a aeronavei, pe care pasagerii nu le

vedeau niciodată, convinşi fiind că echipajul nu făcea altceva decât să urce în cabină şi să răsucească o cheie în contact ca într-un taxi obişnuit.

— Ai dormit bine?

— Foarte bine, domnule căpitan. Am visat că eram cu o femeie de milioane, sub un soare arzător.

Richter se ridică în picioare, însă din felul în care se mişca nu s-ar fi spus că se odihnise prea bine. Adevărul e că sunt prea bătrân pentru chestiile astea, îşi zise ofiţerul. De vină era doar soarta, sau poate ghinionul, că ajunsese în misiunea aceasta. El şi camarazii săi erau singurii cu atât de multe ore de zbor pe aparatele Comanche şi cineva hotărâse că erau destul de inteligenţi ca să ducă la îndeplinire misiunea, fără a mai fi deranjaţi de prezenţa vreunui colonel cu pretenţii intelectuale, care să încurce treburile. Acum nu mai avea de ales. Trebuia să treacă la treabă. Îşi ridică privirea spre cerul senin. Mă rog, ar fi fost loc şi de mai bine. Pentru ceea ce aveau de făcut ar fi preferat un cer înnorat.

— Rezervoarele sunt pline.

— Mi-ar prinde bine nişte cafea, gândi el cu glas tare.

— Poftiţi, domnule Richter.

Era Vega, sergentul-major.

— O ceaşcă de cafea rece, aşa cum se serveşte în cele mai bune hoteluri din Florida.

— Ah, mii de mulţumiri, colega.

Richter chicoti şi luă cana de tablă.

— S-a mai întâmplat ceva nou?

Nu era bine, îşi zise Claggett. După ce străpunsese linia submarinelor Aegis îi mai rămăsese o navă inamică care naviga la zece mile depărtare de locul în care se aflau ei. Conform ultimelor semnale primite, cu puţin timp în urmă zona fusese survolată de un elicopter. Cu toate că era conştient de prezenţa în apropiere a unuia dintre cele mai performante radare din lume, riscase şi se ridicase pentru câteva clipe aproape de suprafaţă, scoţând periscopul deasupra nivelului apei. Nu avea de ales, ştiind că de el depindea în mare măsură soarta a trei elicoptere militare. Nu minimalizase niciodată pericolele la care se expunea, dar asta îi era meseria.

— Ce se mai aude cu celălalt amic al nostru? îl întrebă el pe ofiţerul din cabina de radiolocaţie.

Drept răspuns, acesta clătină obosit din cap.

— A dispărut, spuse el după câteva clipe.

La suprafața oceanului, vântul bătea cu o viteză de treizeci de noduri, stârnind valurile şi tulburând într-o oarecare măsură recepția ultrasunetelor. Le era greu să urmărească până şi distrugătorul care îşi încetinise viteza de patrulare la cincisprezece noduri. Submarinul aflat la nord dispăruse din nou de pe ecran. Poate că părăsise zona, însă era riscant să se bazeze pe o astfel de presupunere. Claggett îşi verifică ceasul. Îi rămânea mai puțin de o oră pentru a hotărî ce avea de făcut.

Urmau să navigheze la nimereală, dar era o necesitate dictată de circumstanțe. În mod normal, ar fi cules în prealabil informațiile necesare cu ajutorul avioanelor de cercetare, însă în cazul acesta nu putea compromite misiunea prin ignorarea elementului surpriză. Aparatele forțelor speciale reuşiseră să evite culoarele de zbor ale avioanelor civile, furişându-se pe după nori şi, în general, făcuseră tot posibilul pentru a dispărea timp de câteva zile. Jackson era convins că prezența lor trecuse neobservată, însă pentru asta era obligat în continuare să se bazeze exclusiv pe informațiile transmise de submarinele lor din zonă. Din rapoarte reieşea că inamicul se folosea de câteva avioane E-2C, beneficiind în plus şi de un radar uriaş de apărare antiaeriană. Lupta urma să se dea în aer. Însă pentru asta se antrenaseră în ultimele două săptămâni.

— Bine, să mai facem o ultimă verificare, auzi Oreza în receptor. Pe Aeroportul Kobler se află numai avioane militare?

— Da, domnule, nu am văzut nici un avion civil, replică Oreza.

Ar fi vrut să afle pentru ce i se puneau astfel de întrebări, însă îşi dădu seama că ar fi fost o pierdere de timp. Poate că n-ar strica să pună o întrebare indirectă.

— Trebuie să stăm de veghe în noaptea asta?

— Cum vrei, domnule căpitan. Aş putea vorbi cu oaspeții dumitale?

— John? La telefon! strigă Navlositorul, frapat el însuşi de normalitatea vorbelor rostite.

— Clark la aparat, spuse Kelly, luând receptorul. Da, domnule. Am înțeles. Aşa vom face. Altceva? Bine.

Apăsă pe un buton şi convorbirea se întrerupse.

— A cui a fost ideea cu umbrela asta amărâtă?

— A mea, replică Burroughs, ridicându-şi privirea de pe măsuța de joc. Dar funcționează, nu?

— Cu siguranță, spuse John, întorcându-se la masă şi turnându-şi un pahar. Ce cărți aveți în mână?

— Trei dame, anunță inginerul.

— Norocosul! exclamă Clark, aruncând cărțile pe masă.

— Norocos pe naiba! Idioții mi-au stricat cea mai bună partidă de pescuit de care am avut parte vreodată.

— John, vrei să pregătesc nişte cafea pentru noaptea asta?

— Face o cafea pe cinste, comentă Burroughs, luând cafetiera de pe măsuță.

Îşi putea permite o pauză, pentru că avea un avans de şase dolari față de ceilalți.

— Navlositorul s-a priceput întotdeauna la prepararea cafelei. Sigur, cum să nu.

Clark se lăsă pe speteaza scaunului, savurând momentele de inactivitate.

— John? zise Ding.

— Mai târziu, băiete.

Ridică pachetul de cărți şi începu să le amestece cu gesturi repezi. Treaba putea să mai aştepte.

— Eşti sigur că ai destul combustibil? întrebă Checa.

Proviziile paraşutate includeau rezervoare suplimentare, însă Richter clătină energic din cap.

— Nu e nici o problemă. Până la punctul de realimentare avem doar două ore.

— Unde este?

Informațiile primite prin satelit specificau ÎNAINTAȚI PÂNĂ LA BAZĂ.

E cam la două ore de drum, răspunse ofițerul. Siguranța, domnule căpitan, siguranța.

— Îți dai seama că am scris o pagină de istorie aici?

— Sper să trăiesc ca să o povestesc şi altora.

Richter îşi trase fermoarul salopetei, îşi aranjă fularul la gât şi urcă în cabină.

— Pornim.

Militarii din trupele speciale îşi ocupară posturile pentru o ultimă decolare. Erau conştienți de faptul că stingătoarele erau de prisos, însă cineva se încăpățânase să le împacheteze împreună cu celelalte. Elicopterele decolară unul după altul, dispărând în

beznă. De îndată ce zgomotul se stinse, militarii începură să ascundă restul echipamentului în gropile săpate în ziua precedentă. Operațiunea aceasta le luă o oră, după care nu le mai rămase decât să pornească pe jos spre Hirose. Checa ridică telefonul celular şi formă numărul memorat cu conştiinciozitate.

— Alo? zise o voce în engleză.

— Sper că ne vedem dimineață, rosti el în spaniolă.

— Voi fi acolo.

— Montoya, ia-o înainte, ordonă căpitanul.

Grupul porni la drum, furişându-se printre copaci. Luptătorii îşi țineau strâns armele nefolosite, sperând că nu seva ivi ocazia de a le mânui.

— Eu aş propune să folosim două torpile, spuse locotenentul Shaw. Mărim puțin relevmentul, iar apoi îl ochim la pupa şi la prova.

— E o idee bună.

Claggett se apropie de ecran pentru a examina încă o dată situația tactică.

— Pregătiți-le.

— Care-i situația? întrebă un sergent, oprindu-se în cadrul uşii centrului de atac.

Neajunsul submarinelor era acela că nu-ți puteai umple timpul admirând peisajul.

— În primul rând trebuie să scăpăm de nava aia. Dacă ne ridicăm la suprafață, s-ar putea să fim văzuți de cineva, răspunse unul dintre subofițeri.

— Eşti neliniştit?

— Nu, minți acesta.

Amândoi tăcură, ascultând ordinul comandantului.

— Domnule Shaw, pregătiți torpila de lansare.

Aparatele Tomcat decolară primele, la intervale de aproximativ treizeci de minute. După ele porniră avioanele de bruiaj EA-6B, conduse de comandantul Roberta Peach. Grupul de avioane se împărți în două, fiecare însoțind câte o escadră de avioane Tomcat.

Comandantul Bud Sanchez comanda una dintre divizii, compusă din patru aparate. Se aflau la o distanță de cinci sute de mile, îndreptându-se către nord-vest în multe privințe, atacul era o reeditare a unei alte operațiuni, ocazionate de accesul inamicului la anumite baze aeriene şi de observare atentă, timp de mai multe

săptămâni, a schemelor operaţionale. Japonezii respectau cu stricteţe orele de patrulare. Era consecinţa firească a disciplinei vieţii militare şi din această cauză reprezenta o capcană extrem de primejdioasă. Privi peste umăr luminile scânteietoare ale avioanelor din formaţiune, iar apoi se concentră asupra misiunii.

— Pregătiţi lansatoarele unu şi trei. Reglaţi tirul, ordonă Claggett.

Ofiţerul de la pupitrul de reglare a tirului trase maneta mult spre stângă, apoi o readuse în poziţia iniţială. Repetă operaţiunea încă o dată, pentru cea de-a doua torpilă.

— Torpilele unu şi trei au fost lansate.

— Unu şi trei avansează normal, raportă după o clipă omul din faţa detectorului sonic.

— Foarte bine, încuviinţă Claggett.

Căpitanul avusese o experienţă asemănătoare pe când se afla la bordul unui alt submarin care, din fericire, nu fusese nimerit. De data aceasta era într-o situaţie dificilă. Nu cunoşteau exact poziţia distrugătorului, aşa cum ar fi dorit, însă nu aveau altă soluţie. Cele două torpile ADCAP urmau să înainteze pe primele şase mile cu viteză mică, după care trebuia să accelereze până la viteza maximă de şaptezeci şi unu de noduri. Cu puţin noroc, submarinul inamic nu va avea nici măcar timpul de a realiza din ce direcţie venise torpila ucigaşă.

— Reîncărcaţi lansatoarele unu şi trei.

Sincronizarea avea, ca de obicei, o importanţă crucială. După ce ultimul avion de luptă se ridică în aer, Jackson părăsi puntea şi coborî în cabina de centralizare a informaţiilor de luptă, pentru a putea coordona mai bine o acţiune planificată cu o precizie de ceasornic. Următoarea parte a acţiunii urma să fie executată de cele două distrugătoare Spruance, aflate la o depărtare de treizeci de mile sud faţă de grupul de portavioane. Acest lucru îl nelinişte a puţin. Navele Spruance erau cele mai eficiente în lupta antisubmarin şi, cu toate că centrul de informare al flotei îl asigurase că submarinele inamice se retrăgeau spre vest, probabil drept în braţele alor lor, se temea de apariţia vreunui submarin rămas în urmă cu scopul de a ataca portavionul. Avea atâtea motive de îngrijorare, medită el, privind arătătoarele ceasului de perete.

Exact la ora 11:45:00, ora locală, distrugătoarele Cushing şi

Ingersoll se întoarseră împotriva vântului şi începură lansarea rachetelor Tomahawk. Patruzeci de rachete ţâşniră spre cer, se desprinseră de servomotoarele lor cu combustibil solid şi apoi, întorcându-se, străpunseră valurile oceanului. După şase minute distrugătoarele accelerară, grăbindu-se să ajungă din urmă grupul de luptă şi aşteptând să vadă ce vor realiza rachetele lansate.

— Mă întreb care poate fi? murmură Sato.

Depăşiseră deja două distrugătoare Aegis, vizibile acum doar după urma învolburată pe care o lăsaseră în apă.

— Îi chemi din nou?

— O să-l înfurii pe fratele meu, dar trebuie să se simtă tare singur acolo jos.

Sato deschise radioul.

— JAL-747 către Mutsu.

Amiralul Sato deschise gura ca să mormăie nemulţumit, însă vocea îi era familiară. Luă casca unuia dintre ofiţerii de la comunicaţii şi apăsă pe buton.

— Torajiro, dacă erai un inamic, acum te prindeam.

Verifică ecranul radarului pe care nu se zăreau decât câteva avioane civile. Radarul SPY-ID putea detecta orice obiect pe o rază de o sută de mile, cu posibilitatea de extindere, e drept cu un grad mai mic de precizie, până la trei sute de mile. Elicopterul SH-60J de la bordul navei fusese realimentat în vederea unui nou zbor de detectare a eventualelor submarine inamice. Astfel, cu toate că se afla pe o navă de război, în plină misiune, amiralul îşi permise un scurt răgaz pentru a glumi cu fratele său, care pilota pasărea argintie de deasupra capului lor şi care, fără îndoială, transporta un mare număr de concetăţeni de-ai săi.

— E timpul, domnule, spuse Shaw, verificându-şi cronometrul electronic.

Comandantul Claggett dădu din cap.

— Ridicaţi rachetele şi activaţi-le.

Comanda fu transmisă imediat calculatorului inclus în structura torpilelor aflate acum de o parte şi de alta a ţintei, la aproximativ două mile distanţă. Versiunea ADCAP a torpilei Mark 48 era prevăzută cu un dispozitiv de detectare sonică, amplasat în vârful lung de cincizeci de centimetri. Torpila numărul unu era puţin mai aproape de ţintă, astfel încât sistemul său de detecţie

reperă mai repede nava inamică. Imediat, torpila viră spre dreapta şi porni în direcţia indicată, transmiţând simultan coordonatele la pupitrul de comandă din camera de lansare.

— Semnale fonice pe direcţia doi-trei-zero! Torpilă inamică din direcţia doi-trei-zero! ţipă ofiţerul din faţa detectorului sonic. E activată!

Sato întoarse brusc capul în direcţia din care se auzise strigătul şi în aceeaşi clipă pe ecranul din faţa sa apăru un obiect nou. La naiba, îşi zise el, Kurushio ne-a asigurat că zona este lipsită de primejdii. Submarinul se afla la o distanţă de câteva mile.

— Luaţi imediat măsurile necesare, ordonă comandantul lui Mutsu.

În numai câteva secunde de la pupa era lansată o ţintă falsă tip Nixie, de fabricaţie americană.

— Lansaţi imediat elicopterul.

— Frăţioare, acum am puţină treabă. Îţi urez un zbor plăcut. La revedere.

Comunicarea radio se întrerupse brusc.

Căpitanul Sato puse acest lucru pe seama faptului că fratele său se afla totuşi în misiune şi avea de rezolvat multe probleme, însă, privind în jos, observă că distrugătorul vira rapid spre stânga şi accelera, stârnind un adevărat vârtej de valuri înspumate.

— Ceva nu-i în regulă acolo jos, şopti el prin interfon.

— I-am prins, domnule. Cu una sau poate cu amândouă torpilele, anunţă un ofiţer de la pupitrul de reglare a tirului.

— Ţinta a mărit viteza şi s-a întors spre tribord, raportă ofiţerul de la detectorul sonic. Ambele torpile se apropie de ţintă. Inamicul nu a sesizat încă prezenţa lor.

— Torpila numărul unu se află acum la distanţă de două mii de metri de ţintă. Torpila numărul trei e la o distanţă de două mii două sute de metri. Ambele torpile îl urmăresc îndeaproape.

Privirile ofiţerului erau aţintite asupra ecranului, urmărind evoluţia torpilelor pentru a putea interveni de urgenţă în cazul în care sistemul automat de ghidare prezenta vreo defecţiune. În privinţa aceasta, torpilele ADCAP semănau cu nişte submarine miniaturale, prevăzute cu propriile lor detectoare sonice, care le permiteau adaptarea imediată la schimbările de poziţie ale ţintei urmărite. Ceea ce-l bucura cel mai mult pe Claggett era faptul că nava inamică nu riposta în nici un fel. Putea fi un semn al

dreptății divine?

— Se află încă unul în fața noastră, în direcția unu-patru-zero.
— Ne-au prins, spuse căpitanul, privind ecranul şi gândindu-se că fusese reperat de cele două submarine.
Totuşi, trebuia să încerce imposibilul, până în ultima clipă. Sato ordonă viraj la dreapta. Nava greoaie, ca şi suratele sale americane, se întoarse cu o smucitură violentă. Imediat după aceea, comandantul ordonă cu toată viteza, înainte, sperând că torpila îşi va greşi ținta.

Nu putea fi altceva. Sato urmărea din ce în ce mai greu desfăşurarea luptei. Puse în funcțiune pilotul automat, lăsând în seama copilotului atenționarea pasagerilor pentru prinderea centurilor de siguranță. Privea cu atenția încordată scena ce se desfăşura pe oglinda oceanului scăldat de lumina lunii. Mutsu executase un viraj brusc, apoi un al doilea, la fel de brutal. Observă luminițele dinspre pupa, semn că elicopterul se pregătea să decoleze pentru a lua în urmărire… mda, trebuia să fie un submarin, îşi zise căpitanul Sato, un submarin laş, care se apropia pe furiş de nava comandată de fratele său. Observă cu surprindere că nava mândră şi falnică reducea viteza, apoi se oprea şi se întrebă ce îl determinase pe amiral să recurgă la o asemenea manevră. Oare nu era valabilă şi pentru navă, ca şi pentru avionul său, regula de aur că viteza însemna viață?

— Recepționez semnale puternice de cavitație, poate din cauza frânării bruşte, raportă ofițerul din fața detectorului sonic.
Ofițerul de la pupitrul de reglare a tirului interveni imediat, fără să-i lase lui Claggett timp să răspundă.
— N-are importanță, l-am încolțit cu ambele torpile, domnule. Sesizez o anumită interferență magnetică… probabil că folosesc un Nixie de-al nostru, nu-i aşa?
— Aşa este.
— În orice caz, e bine că ştim cum funcționează țintele astea false. Torpila numărul unu se află la o distanță de cinci sute de metri. Avansează rapid.
Tehnicianul întrerupse unul din contacte, lăsând torpila să acționeze independent. Racheta se ridică la zece metri şi îşi puse în funcțiune câmpul magnetic, urmărindu-şi implacabil ținta.

Elicopterul decolă în grabă de pe puntea navei oprite. După o clipă ce păru o eternitate, nava porni motoarele sau cel puțin intenționă să o facă. În același moment, de ambele părți ale ei apărură două fulgere luminoase de culoare verde, care se intersectară sub camera rachetelor sol-aer. Imaginea apocaliptică a exploziei ucigașe se fixă instantaneu pe retina lui Sato, pentru ca numai o clipă mai târziu să fie urmată de explozia în lanț a celorlalte patruzeci de rachete aflate la bordul lui Mutsu. Trei secunde mai târziu, oceanul se cutremură sub impactul unei noi explozii și nava japoneză se dezintegră, lăsând în urmă doar o pată uriașă de ulei plutind pe suprafața apei. Aidoma predecesoarei sale, ancorată în portul Nagasaki, în anul 1943…

— Domnule căpitan! strigă copilotul, smulgând maneta din mâna comandantului, înainte de a se întâmpla o nenorocire. Domnule căpitan, avem pasageri la bord!

— Fratele meu era acolo…

— Pe toți zeii, avem pasageri la bord!

Copilotul reuși să redreseze aeronava, apoi verifică giro-compasul.

— Domnule căpitan!

Sato își întoarse privirea de la locul care avea să fie mormântul fratelui său și privi absent înaintea lui.

— Domnule căpitan Sato, îmi pare nespus de rău, însă trebuie să ne vedem de treabă.

Puse în funcțiune pilotul automat, iar apoi se întoarse spre comandantul aeronavei.

— Te simți mai bine?

Sato continuă să privească în gol. Apoi clătină încet din cap și își adună puterile.

— Da, mă simt bine. Mulțumesc. Mă simt perfect, repetă el apăsat.

De mic copil, Sato fusese învățat să-și înfrâneze emoția. Tatăl lor supraviețuise tuturor misiunilor la care participase în calitate de comandant al unui distrugător; după aceea fusese transferat cu rangul de căpitan pe un crucișător unde își găsise moartea, într-o confruntare cu distrugătoarele americane și torpilele lor… iar acum, această nouă lovitură a sorții…

— Ce dracu' a fost asta? întrebă comandantul Ugaki, dând buzna în cabina de radiolocație.

— Două torpile, din direcția sud, raportă unul din locotenenți.

Mutsu s-a scufundat.

— Cine a lansat torpilele? se interesă comandantul.

— Nu am reuşit să identificăm sursa, replică abia auzit ofițerul.

— Pornim spre sud, cu viteza de opt noduri.

— Asta înseamnă că vom trece prin perturbația provocată de…

— Da, ştiu.

— L-am lovit în plin, anunță ofițerul din fața detectorului sonic. Nu mai recepționez sunetul motoarelor, ci doar zgomote de tablă sfâşiată. În punctul acesta s-a produs explozia secundară. L-am distrus, domnule căpitan.

Richter zbura peste acelaşi oraş pe care îl survolase cu câteva zile în urmă şi, cu toate că cineva ar fi putut sesiza zgomotul, acest lucru îl preocupa acum mai puțin. De altfel, noaptea toate elicopterele arătau la fel, iar în această regiune era un trafic aerian deosebit de intens. Urcă până la altitudinea de optsprezece metri şi porni spre sud, spunându-şi că, desigur, navele marinei militare vor fi acolo, că va putea ateriza pe un portavion şi că, în general, totul va fi în ordine. Era mulțumit că vântul bătea din spate, dar satisfacția i se risipi când observă valurile uriaşe pe care le stârnea. La naiba.

— Domnule ambasador, după cum ştiți, situația s-a schimbat, spuse Adler cu blândețe.

În încăpere domnea o tăcere mormântală. Seiji Nagumo, aşezat lângă ambasador, observă că scaunul din dreapta lui Adler era ocupat de altcineva. Unde era Chris Cook? se întrebă el, ascultând cu jumătate de ureche cuvintele şefului delegației americane. De ce nu era aici? Şi ce putea însemna asta?

— În clipa aceasta, când noi stăm de vorbă, aviația militară atacă Arhipelagul Marianelor. Chiar acum, avioanele dumneavoastră se confruntă cu flota noastră aeriană. Trebuie să vă spun că avem toate motivele să credem că operațiunile noastre vor fi încununate de succes şi că vom reuşi să izolăm Marianele de restul lumii. Dacă va fi nevoie, vom trece apoi la izolarea economică a Japoniei. Nu dorim să atacăm direct țara dumneavoastră, însă avem posibilitatea de a suspenda, în numai câteva zile, traficul comercial din zonă. Domnule ambasador, a sosit momentul să punem capăt acestei…

— După cum vedeți, USS John Stennis a ieşit din doc, anunță reportera CNN. Suntem informați că în clipa de față portavionul participă la acțiunea de eliberare a Arhipelagului Marianelor de sub ocupația japoneză. Am fost solicitați să sprijinim acțiunile de dezinformare ale guvernului şi, având în vedere că CNN este un post de televiziune american, am decis…

— Nenorociților! scrâşni generalul Arima, privind construcția de beton pustie.

Zbârnâitul neaşteptat al telefonului îi întrerupse gândurile.

După ce se convinseră că avioanele japoneze E-2C le reperaseră, cele două aparate de observare ale forțelor armate americane, venite de la baza din Hawaii, îşi puseră în funcțiune radarele. Sub raportul aparaturii electronice de luptă forțele erau egale, însă americanii îşi luaseră măsurile necesare de prevedere, împânzind zona cu alte avioane de luptă. Cele patru avioane Eagle ale aviației militare japoneze virară instinctiv spre nord-est, venind în întâmpinarea intruşilor, în scopul de a lăsa timp camarazilor aflați la sol să decoleze înainte ca inamicul să-i poată ataca pe neaşteptate. În acelaşi timp se dădea alarma către forțele de apărare terestre, prevenite de apropierea avioanelor ostile.

Sanchez puse în funcțiune radarul de detectare a țintei în clipa în care avioanele japoneze ajunseră la circa o sută de mile distanță, gata să-şi lanseze rachetele. Însă inamicul era dotat cu rachete AMRAAM, în timp ce avioanele americane dispuneau de rachete Phoenix, cu o rază de acțiune de două ori mai mare. Patru dintre avioanele americane, printre care şi cel pilotat de Sanchez, lansară câte două rachete pentru obținerea efectului maxim. Cele opt proiectile țâşniră în sus, descriind o curbă balistică amplă; ajunse la altitudinea de treizeci de mii de metri, ele plonjară în direcția avioanelor inamice care în condițiile acestea ofereau o țintă cu secțiune radar ideală. Aparatele Eagle sesizară imediat pericolul şi încercară să părăsească zona, însă manevrele de urgență nu mai reuşiră să salveze două dintre aparatele japonezilor. Celelalte două avioane F-15J încercară preț de câteva secunde să iasă de sub tirul inamic, însă fură pulverizate în scurt timp de al doilea val de proiectile Phoenix.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Oreza.

Vuietul motoarelor cu reacție întrerupse jocul de cărți şi îi făcu pe cei patru bărbați din cameră să se repeadă la ferestre. Clark nu

uită să stângă în prealabil toate luminile, după care puse mâna pe singurul binoclu ce se găsea în casă. Prima pereche de avioane decolă de pe Aeroportul Kobler chiar în clipa în care John ducea binoclul la ochi. Judecând după flama provocată de explozia finală, păreau să fie aparate cu un singur motor.

— Ce se întâmplă, John?

— Nu prea ştiu, dar nu e greu de imaginat.

Tot aeroportul era brăzdat de luminile reflectoarelor. Acum cel mai important lucru era să evacueze cât mai repede posibil avioanele de luptă. Probabil că pe aeroportul din Guam se executau aceleaşi manevre, însă Guamul era la o distanță apreciabilă, iar americanii aveau şansa de a se ocupa separat de cele două grupuri de avioane de luptă, anihilând astfel avantajul numeric de care se bucurau japonezii.

— Ce sunt alea?

Comandantul Peach şi aparatele sale de bruiaj se aflau şi ele la posturi. Deşi radarul de la bord era unul dintre cele mai puternice, acesta transmitea şi unde de joasă frecvență, care erau uşor de bruiat. Volumul mare de semnale false îi deruta şi în acelaşi timp le zădărnicea eforturile de a detecta rachetele de croazieră de dimensiuni reduse. Avioanele de luptă care încercaseră să le atace trecuseră de fapt pe lângă aparatele inamice, permițându-le accesul liber către uscat. Radarul de pe vârful Muntelui Takpochao nu le reperă decât când se aflau la o distanță de numai treizeci de mile, în locul celor o sută anticipate; în aceste condiții, nu se putea face nimic altceva decât o tentativă de a aproxima cât mai exact numărul avioanelor americane ce se îndreptau netulburate spre obiectivele inamicului. Era o sarcină dificilă pentru cei trei militari de serviciu, însă aceştia, fiind cu toții bine instruiți şi cu prezență de spirit, nu se pierdură cu firea şi alertară imediat bateria Patriot aflată în apropiere.

Prima parte a operațiunii decurgea bine. Sanchez constată că patrula inamică fusese anihilată fără pierderi din partea americană. Ar fi fost curios să ştie dacă vreuna din rachetele lansate de el contribuise la acest succes, însă aceasta era o întrebare ce avea să rămână fără răspuns. Următorul pas era să scoată din luptă şi radarul aeropurtat al japonezilor, înainte de sosirea avioanelor lor de luptă. Pentru aceasta, o divizie compusă din patru avioane Tomcat țâşni cu viteză maximă spre aparatele

inamice, lansând toate proiectilele rămase în camera de bombe.

Sanchez observă curajul sinucigaş al piloţilor japonezi. Aparatele Hawkeye şi Eagle, care asigurau protecţia, ar fi trebuit să se retragă, însă profilul moral al aviatorilor japonezi îi determina pe aceştia să vină în întâmpinarea primului val de avioane de vânătoare, în loc să rămână în expectativă. Probabil că aleseseră acest mod de a riposta având convingerea că era un raid adevărat al inamicului. Divizia formată din cele patru avioane, denumită Blinder Flight, îşi îndeplini misiunea de a distruge avioanele de radiolocaţie, apoi reveni pe puntea portavionului pentru realimentarea cu combustibil şi reîncărcarea camerelor de bombe goale. În zonă nu mai rămăsese decât un singur avion de radiolocaţie şi acela aparţinea americanilor. Avioanele japoneze îşi părăsiră în grabă bazele, îndreptându-se spre locul presupusului atac pentru a distruge aparatele inamice ale căror singur ţel fusese în realitate acela de a le distrage atenţia.

Pentru operatorii radar, era de acum limpede că majoritatea rachetelor se îndreptau spre locul în care se aflau ei şi nu spre baza aviatică, aşa cum crezuseră iniţial. Timpul nu le permitea să comenteze pe marginea acestei descoperiri neliniştitoare. Urmăriră îngroziţi prăbuşirea aparatelor E-2, însă acestea se aflau prea departe pentru a-şi putea da seama ce anume provocase dezastrul. Aparatele de observare, aflate încă pe pista de decolare de pe Kobler, îşi puseră în funcţiune motoarele şi se ridicară spre cer, pornind în direcţia avioanelor americane care, surprinzător, rămâneau suspendate în aer, fără să avanseze spre ei. Guamul le ceru prin radio informaţii despre ceea ce se petrecea, înştiinţându-i în acelaşi timp că avioanele aflate pe insulă se pregăteau să decoleze pentru a veni în ajutorul camarazilor atacaţi de inamic.

— Rachetele de croazieră se apropie de noi, anunţă unul dintre operatori prin interfon.

— Comunică-le celor de la Kobler să dea imediat ordin de decolare pentru aparatele E-2, spuse ofiţerul superior, constatând că cele două avioane aflate în văzduh dispăruseră.

— Ce chestie, rosti Chavez.

Se aflau cu toţii afară. Nu se ştia care deştept întrerupsese curentul electric în partea aceea a insulei, ceea ce le permisese să iasă din casă pentru a vedea mai bine ce se petrecea. La o jumătate de milă distanţă, la vest de locul în care se aflau, prima

racheta Patriot țâşni de pe rampa de lansare. Proiectilul se înălță în aer câteva sute de metri, iar apoi se întoarse brusc, îndreptându-se ca fulgerul spre pământ şi aterizând undeva, dincolo de linia orizontului. Câteva secunde mai târziu, alte trei rachete îi urmară.

— Sunt nişte rachete de croazieră, remarcă Burroughs. Par să se îndrepte spre nord.

— Pariez că vor să distrugă radarul din vârful muntelui, zise în şoaptă Clark.

Deodată cerul se lumină. Scânteile orbitoare fură urmate după numai câteva clipe de vuietul exploziilor. Cei patru civili observară că echipa de la bateria Patriot încărca o nouă şarjă de proiectile în lansatorul montat pe un transportor mobil. În acelaşi timp, îşi dădură seama că preparativele durau prea mult.

Primul grup de douăzeci de rachete Tomahawk trecuse la numai trei metri deasupra valurilor înspumate şi se îndrepta acum spre culmile golaşe de pe coasta de est a Insulei Saipan, câştigând treptat în altitudine. Fiind nişte arme în întregime automatizate, acestea nu aveau posibilitatea de a detecta tirul îndreptat împotriva lor, astfel încât rachetele Patriot izbutiră să distrugă din primul foc zece dintre ele. Însă cele zece rămase îşi continuau implacabile drumul, îndreptându-se spre aceeaşi țintă. Proiectilele trase de bateria japoneză reuşiră să arunce în aer încă patru dintre ele, iar cea de-a cincea se izbi de peretele stâncos de la Laolao Kattan. Din acel moment, radarul japonez le pierdu urma. Comandanții bateriei îi preveniră imediat pe oamenii aflați la radarul din vârful muntelui, însă avertismentul lor veni prea târziu. Unul după altul, cele cinci proiectile cu greutatea de două mii cinci sute de kilograme fiecare explodară, incendiind culmea Muntelui Takpochao.

— I-au terminat! exclamă Clark după ce se potoli zgomotul.

Tăcu apoi, ascultând cu atenție. Fundătura se umpluse între timp de oameni, ieşiți din case pentru, a vedea ce se petrecea. Strigătele disparate de bucurie se împleteau într-un cor de urale care acopereau urletele militarilor de pe culmea ce se înălța la est de ei.

Avioanele de luptă continuau să decoleze de pe Aeroportul Kobler, în formațiuni de câte două aparate sau individual. Flacăra de la motoarele lor putea fi urmărită câteva clipe brăzdând cerul

întunecat, pentru ca apoi să dispară, pe măsură ce avioanele se grupau pentru a porni împotriva aviației militare americane ce se îndrepta spre insulă. Cel din urmă sunet sesizat de Clark era cel asemănător cu zumzetul unui ventilator electric, produs de ultimul aparat Hawkeye care decola, în ciuda sfaturilor echipei de la stația radar.

O tăcere apăsătoare învălui pentru câteva clipe insula. Nu se auzea decât respirația oamenilor care aşteptau cu sufletul la gură începerea celui de-al doilea act al tragediei din noaptea aceea.

Aflat la numai cincizeci de mile de coastă, submarinul USS Pasadena, urmat de încă trei nave ale marinei militare americane, se ridică până aproape de suprafața apei. Fiecare dintre ele lansă câte şase rachete. Câteva erau îndreptate spre Insula Saipan. Patru urmau să lovească Tinianul, iar două Rota. Celelalte străpunseră în viteză crestele înspumate ale valurilor, îndreptându-se spre baza aviației militare din Guam.

— Ridicați periscopul, ordonă Claggett.

Mecanismul hidraulic împinse periscopul până deasupra nivelului apei.

— Țineți-l aşa! strigă căpitanul, apoi îl întoarse uşor, căutând eventualele luminițe pe bolta cerului.

Nu se zărea nimic.

— În regulă, acum ridicați antena.

Un al doilea fâşâit marcă ridicarea antenei UHF. Căpitanul nu-şi dezlipea ochii de pe periscop, examinând cerul. Deodată, făcu un semn cu mâna dreaptă. Se recepționau nişte semnale radar slabe, provenind de la un emițător îndepărtat, care însă nu puteau fi interpretate cu certitudine ca aparținând unui submarin.

— INDY LEAD, sunt PIT CREW, terminat, rosti ofițerul de la pupitrul de transmisiuni, luând microfonul în mână.

— Slavă Domnului, spuse Richter, reglând microfonul. PIT CREW, aici INDY LEAD, confirmați, vă rog. Terminat.

— Foxtrot Whisky.

— Charlie Tango, replică Richter, verificând codurile radio din registrul pe care-l aşezase pe genunchi. Suntem în apropiere şi zău că ne-ar prinde bine un păhărel de tărie.

— Rămâneți pe recepție, se auzi în difuzor.

— Ridicați nava la suprafață, ordonă Claggett, apoi ridică megafonul: Atenţiune! revenim la suprafață, mențineți poziția de luptă. Militarii să fie gata de intervenție.

Una dintre echipe era pregătită, în timp ce ofițerul de serviciu se apropie de locaşul ce adăpostea conducta de alimentare cu carburant.

— Ce se întâmplă? întrebă prin radio INDY-DOI. Sunt Doiul, se apropia un elicopter din direcția nord. Repet, elicopter mare dinspre nord.

— Eliminați-l, ordonă imediat Richter.

Era puțin probabil ca aparatul în cauză să aibă intenții bune. Viră şi mări altitudinea pentru a verifica personal situația. Avionul necunoscut avea aprinse luminile stroboscopice...

— PIT CREW, sunt INDY LEAD, spre nord au apărut elicoptere inamice. Ce se petrece? Terminat.

Claggett nu mai auzi ultimele cuvinte. Tennessee se ridicase la suprafața apei, iar el se afla lângă scărița ce ducea pe puntea superioară. Shaw luă microfonul.

— Probabil că e un elicopter de pe distrugătorul pe care l-am scufundat adineauri.

— Radar aeropurtat spre nord, anunță un tehnician câteva secunde mai târziu. Elicopter de radiolocație în apropiere de punte.

— Doiule, doboară-l imediat, ordonă Richter.

— Am plecat spre el, domnule comandant, răspunse pilotul celui de-al doilea aparat Comanche.

Elicopterul se întoarse şi mări viteza, înclinându-se puțin. Oricine ar fi fost adversarul, se afla în mare pericol. Pilotul selectă proiectilele. O țeavă cu diametrul de nouăzeci de milimetri ieşi din locaşul amplasat sub burta elicopterului şi se roti încet. Ținta se afla la o distanță de cinci mile şi nu observase apropierea aparatului gata de atac.

Era un aparat Sikorsky, asamblat probabil la aceeaşi uzină din Connecticut ca şi Comanche-ul său, îşi zise pilotul american, îşi îndreptă elicopterul spre inamic, sperând să-l poată doborî înainte ca echipajul japonez să lanseze un apel radio către bază. Existau puține şanse să o poată face şi pilotul Comanche-ului trase o înjurătură în gând, regretând că nu alesese un proiectil Stinger. Însă era deja prea târziu. Apăsă pe butonul de declanşare şi în acelaşi moment cincizeci de proiectile țâşniră în direcția

inamicului, majoritatea lovind în plin botul elicopterului cenuşiu. Rezultatul nu se lăsă aşteptat.

— L-am doborât, raportă pilotul. Domnule comandant, inamicul a fost distrus.

— Am recepționat mesajul. Cum stai cu combustibilul?

— Mai am pentru treizeci de minute de zbor.

— Continuă să survolezi zona şi fii cu ochii în patru, ordonă comandantul.

— Am înțeles.

Însă, de îndată ce ajunse la o sută de metri, se pomeni cu o nouă surpriză neplăcută.

— Domnule comandant, sunt Doi. Radar la nord, sistemul indică prezența unei antene direcționale aparținând marinei militare.

— Grozav, mârâi Richter, survolând submarinul.

Era destul de mare pentru a permite aterizarea, însă ar fi fost şi mai bine dacă nu s-ar fi mişcat atâta, ca butoiul cu bere la un priveghi irlandez. Richter aduse elicopterul aproape de pupa submarinului şi se pregăti să aterizeze.

— Întoarce nava sub vânt, comandă Claggett, întorcându-se către locotenentul Shaw. Trebuie să le facilităm aterizarea.

— Am înțeles, domnule comandant.

Shaw dădu câteva ordine şi Tennessee îşi schimbă cursul spre nord-vest.

— Fiți pregătiți lângă uşile de evacuare, ordonă după aceea comandantul.

Rămase cu privirile ațintite asupra elicopterului care cobora încet, cu grijă şi, ca întotdeauna, scena îl duse cu gândul la ritualul de împerechere a porcilor țepoşi. Nu era vorba de rea-voință, ci de faptul că, în astfel de împrejurări, nu erau permise greşelile.

Erau aliniați asemenea unor cavaleri medievali călare, îşi zise Sanchez. Japonezii se aflau la două sute de mile de extremitatea nordică a Saipanului, în timp ce americanii erau cu o sută de mile mai jos. Era un joc la care ambele tabere participaseră nu o dată de-a lungul timpurilor, uneori chiar în aceeaşi zonă geografică. Ambele părți îşi puseseră în funcțiune radarele de observare pentru interceptarea inamicului. Ele puteau evalua acum forțele de care dispunea adversarul. Întrebarea care se punea în clipa aceea

era cine va face prima mişcare. Japonezii se găseau într-o poziție dezavantajoasă şi erau perfect conştienți de asta. Avionul E-2C care le mai rămăsese nu-şi ocupase încă poziția de luptă şi, ceea ce era şi mai rău, nu puteau fi siguri cine era adversarul. La comanda lui Sanchez, avioanele Tomcat decolară primele, ridicându-se în înaltul cerului şi lansând rachetele Phoenix rămase. Peste o sută de proiectile țâşniră într-un val de flăcări gălbui, urcând puțin, înainte de a se întoarce brusc spre pământ. Avionul care le lansase se întoarse, retrăgându-se în mare viteză.

Acesta fu semnalul care declanşă o busculadă generală. Până în clipa aceea situația tactică fusese clară, însă deodată avioanele de luptă japoneze porniră rapid în întâmpinarea aviației americane, în speranța de a-şi putea lansa propriile rachete. Era o manevră care necesita o sincronizare perfectă, imposibil de realizat în absența unui avion de comandă şi control, iar japonezii neglijaseră să aştepte sosirea acestuia.

Timpul nu permisese pregătirea corespunzătoare a marinarilor, însă personalul se descurca destul de bine, ținând aripile, în timp ce militarii armatei terestre le fixau de părțile laterale ale primului avion Comanche. După aceea se desfăşurară furtunurile de alimentare cu combustibil şi se puseră în funcțiune pompele pentru a umple cât mai rapid posibil rezervoarele. Unul dintre marinari îi întinse lui Richter un telefon obişnuit.

— Cum a fost? se interesă Dutch Claggett.

— Foarte palpitant. Aveți nişte cafea caldă pe aici?

— Imediat.

Claggett dădu ordinele necesare.

— De unde venea elicopterul acela? întrebă Richter, urmărind desfăşurarea operațiunilor de realimentare.

— Acum o oră am fost nevoiți să scufundăm o navă. Ne stătea în cale. Te simți pregătit să porneşti spre o nouă destinație?

— Sper că nu e vorba de Wake.

— Nu. Te aşteaptă un portavion; coordonatele sunt douăzeci şi cinci nord, o sută cincizeci est. Repet: doi cinci nord, unu cinci zero est.

Subofițerul confirmă coordonatele, repetându-le de încă două ori. Să aterizez pe ditamai portavionul? Măi, să fie, îşi zise Richter.

— Am înțeles şi vă mulțumesc, domnule.

— Mulțumesc că ne-ai scăpat de elicopterul ăla, INDY.

Un marinar bătu cu palma în uşa elicopterului, ridicând în

acelaşi timp degetul mare. Când se ridică să-i întindă o caschetă purtând inscripţia Tennessee, Richter observă în buzunarul de la piept al uniformei un pachet de ţigări. Cu un gest nepoliticos, întinse mâna şi îl extrase. Marinarul râse amuzat şi îi alătură şi o brichetă.

— Depărtaţi-vă! strigă Richter.

Marinarii de pe punte se retraseră, însă în clipa aceea apăru un bărbat, purtând în mână un termos pe care i-l dădu pilotului, în secunda următoare Richter pornea motoarele, iar peste un minut elicopterul se ridica în aer, făcând loc următorului, care se pregătea să aterizeze. Pilotul trase o duşcă din termos. Cafeaua era mult mai bună decât cea cu care se obişnuise. Cu câteva picături de Hennessy ar fi fost perfectă, surâse pilotul.

— Sandy, priveşte spre nord, îi spuse copilotul, aşezat pe scaunul din spate.

Primul grup de rachete reuşise să doboare şase aparate Eagle şi să avarieze încă două, care se retrăgeau acum grăbite. Sanchez nu putea vedea scena pentru că întorsese aparatul, depărtându-se în mare viteză de aparatele Hornet ce luaseră locul celor tip Tomcat. Planul lor mergea perfect. Japonezii porniseră în urmărirea lor, îndepărtându-se rapid de insulă şi închipuindu-şi că îi goneau pe americani. Privind ecranul de bord, observă că inamicul lansase câteva rachete, însă acestea erau de concepţie americană, iar Sanchez le cunoştea capacitatea distructivă.

— Ce se întâmplă? întrebă Oreza.

La început zărise o umbră. Din nu se ştie ce motiv, pista aeroportului continua să fie luminată. Cei patru bărbaţi observară un fulger alb, care traversă capătul pistei de rulare. Se izbi violent de asfalt şi se rostogoli pe linia de centru a fâşiei argintii. Apoi îşi schimbă forma, vârful explodă şi asfaltul se umplu de zeci de obiecte mărunte, care se risipiră haotic. Câteva dintre ele explodară la rândul lor. Celelalte dispărură, fiind atât de mici, încât nu puteau fi observate decât dacă se aflau în mişcare. Primul fulger fu urmat de un altul şi de un al treilea, iar fenomenul se repetă identic, cu excepţia unui fulger care izbi în plin partea superioară a turnului de control, pulverizând-o.

Aeroportul civil, aflat puţin mai spre sud, era de asemenea scăldat în lumină, lăsând să se vadă patru avioane 747 ce staţionau pe platformă. În aparenţă, aeroportul se afla în afara

razei de acțiune a rachetelor. La est de locul în care se aflau acestea, echipa de la bateria Patriot se pregătea să reîncarce lansatoarele, însă operațiunea necesita un timp oarecare, suficient pentru a permite aparatelor americane să se retragă din bătaia lor.

— Nu folosesc rachetele SAM, remarcă Ding.

Ambianța aducea acum cu sărbătorirea feerică a zilei de 4 Iulie.

— Evită zonele locuite, Ding, spuse Clark.

— Drăguță chestie! Apropo, care-i treaba cu numele ăsta, „Kelly”?

— E numele meu adevărat.

— John, câți ai omorât dintre nemernicii aceia? se interesă Oreza.

— Cum? făcu Chavez.

— Pe vremea când eram amândoi puşti, şeful ăsta al tău s-a ocupat puțin pe cont propriu de traficanții de droguri, dacă țin bine minte.

— Pe cuvântul meu, Navlositorule, n-am făcut niciodată aşa ceva, spuse Clark, zâmbind mânzeşte şi clătinând din cap. Mă rog, nu o poate dovedi nimeni, adăugă el. Nu ştii că sunt considerat mort?

— În cazul ăsta ai fost foarte inspirat când ți-ai ales inițialele noului nume. Şi-acum ce facem?

— Habar n-am, amice.

Nu ştia dacă îi putea împărtăşi lui Oreza noile sale ordine şi, în plus, nu avea nici garanția că le va putea duce la bun sfârşit. Câteva secunde mai târziu, cuiva îi dădu prin cap să întrerupă curentul electric şi extremitatea sudică a insulei se cufundă în beznă.

Elicopterul aflat în legătură cu Mutsu semnalase prezența unui submarin inamic la suprafața oceanului, însă nimic altceva. Acest fapt determinase nava Kongo să lanseze o torpilă Seahawk, ce se îndrepta acum spre sud. Richter observă de asemenea prezența a două avioane antisubmarin, tip P-3C Orion, însă după toate probabilitățile elicopterul avea să ajungă primul, purtând la bord două torpile. Aparatul se apropia în plină viteză, cu radarul scos din funcțiune, însă cu luminile stroboscopice pulsând la intensitate maximă.

— Ce aglomerație pe-aici, rosti Richter, privind de la altitudinea de două sute de metri ținta care se profila pe linia orizontului. PIT CREW, sunt INDY LEAD. Se apropie un elicopter inamic.

— Doborâți-l.
— Am înțeles.
Richter mări viteza, pregătindu-se să intercepteze aparatul japonez. Marina militară nu pierdea vremea când era vorba de luarea unor decizii. Richter alese o rachetă Stinger şi, când ajunse la distanța de cinci mile, apăsă pe butonul de lansare. Racheta termodetectoare țâşni, profilându-se amenințătoare pe fundalul oferit de apele reci ale oceanului. Cu siguranță că pilotul elicopterului inamic nu se aştepta la prezența unui aparat de zbor american în zonă. Torpila Seahawk îşi lovi în plin ținta şi Richter se întrebă o clipă dacă exista vreun supraviețuitor. Însă aparatul său nu avea capacitatea de a efectua operațiuni de salvare, astfel încât pilotul îşi continuă încruntat zborul.
Aparatul numărul doi ajunse în apropiere şi începu să survoleze zona, permițându-i lui Richter să se retragă. Pilotul reduse pentru o clipă altitudinea, salutând submarinul, iar apoi părăsi locul. Nu avea nici combustibilul şi nici timpul necesar pentru a zăbovi mai mult.

— Îți dai seama că facem ceea ce ar trebui să facă un portavion? întrebă Ken Shaw, privind echipajul de pe punte care termina de realimentat cu carburant al treilea şi ultimul elicopter. Am doborât nave inamice şi tot tacâmul.
— Sper că vom apuca şi vremea când ne vom relua atribuțiile specifice unui submarin, replică încordat Claggett.
În timp ce vorbeau, marinarii închiseră carlinga şi începură să etanşeze partea superioară a submarinului. Unul dintre ofițeri împinse peste bord echipamentul care-şi pierduse utilitatea, apoi se făcu nevăzut prin chepengul care masca intrarea în habitaclul submarinului.
— Eliberați puntea, ordonă Claggett.
Îşi plimbă pentru ultima oară privirea în jur, apoi apucă microfonul şi comandă răspicat:
— Coborâți nava.
— Nu am etanşat-o încă, comentă căpitanul, care se afla în centrul de atac.
— Ai auzit ce-a spus comandantul, replică tăios Claggett.
De îndată, supapele de la rezervoarele principale de balast fură deschise, iar conținutul acestora deversat în apele oceanului. O secundă mai târziu bocaportul de pe puntea superioară coborî, contopindu-se cu restul navei. Claggett coborî scara şi închise

ermetic chepengul din interior.

— Suntem pregătiți pentru imersiune. Haideți să o întindem de-aici.

— Ăsta-i un submarin, spuse locotenentul. Se pregăteşte de imersiune… îşi goleşte rezervoarele de balast.

— La ce distanță se află?

— Trebuie să verific mai întâi, replică ofițerul de la radiolocație ultrasonică.

— Ce mai aştepți? şuieră Ugaki.

— Ce sunt fulgerele acelea? întrebă uimit copilotul.

Se zăreau pe linia orizontului, puțin spre stânga față de culoarul lor de zbor şi, cu toate că distanța era apreciabilă, emanau o lumină strălucitoare. Deodată, unul dintre ele se precipită, asemenea unei comete, spre suprafața oceanului. Izbucniră alte explozii de lumină alb-gălbuie, oscilând de la dreapta spre stânga. Era limpede.

— Turnul de control Saipan, sunt cursa JAL şapte-zero-doi. Ne aflăm la două sute de mile de pista de aterizare. Ce se petrece? Terminat.

Pilotul nu primi nici un răspuns.

— Ne întoarcem la Narita? întrebă copilotul.

— Nu. Nu putem face aşa ceva, replică sec Torajiro Sato.

Faptul că reuşise să-şi stăpânească până atunci furia şi să nu comită vreun gest necugetat se datora fără doar şi poate profesionalismului său. Izbutise să evite deja două rachete şi nici nu stătea în firea maiorului Shiro Sato să intre în panică, deşi văzuse cu propriii săi ochi ce pățiseră camarazii săi. Pe ecranul radarului clipeau încă zece puncte luminoase, rachete inamice aflate puțin în afara bătăii proiectilelor sale şi, cu toate că unii dintre piloții celorlalte avioane din grup lansaseră rachetele AMRAAM, el personal prefera să aştepte până ce şansa îi va surâde. Indicatorii de bord îi dădeau de înțeles că aparatul său era urmărit de mai multe avioane de radiolocație, însă nu avea de ales. Eagle străpungea aerul, ridicându-se şi intrând în picaje înspăimântătoare, încercând să evite proiectilele americanilor. Lupta organizată de la început degenerase într-o adevărată învălmăşeală, în care fiecare avion de luptă acționa după cum îl tăia capul, asemenea unor samurai solitari sub pavăza nopții. Viră

spre nord şi verifică panoul de bord, însă rezultatul nu avu darul de a-l linişti. Fără să mai stea pe gânduri, lansă rachetele, iar apoi se întoarse către sud. Sperase într-o luptă dreaptă, într-o încercare a măiestriei militare a celor două tabere; dar confruntarea se dovedise a fi o învălmăşeală nebunească în negura nopții, care nici măcar nu-i permisese să afle cine era învingătorul şi cine cel învins. Acum nu-i mai rămânea de făcut decât să se întoarcă în cea mai mare viteză, încercând să-şi scape pielea. Nu pentru că i-ar fi lipsit curajul de a continua lupta, însă americanii îi atrăseseră atât de departe, încât de-abia îi mai rămăsese combustibilul necesar pentru a se întoarce acasă. La dracu', acum nu va afla niciodată dacă rachetele lansate de el îşi atinseseră ținta sau nu.

Mări din nou viteza şi viră spre dreapta, cât mai departe de avioanele de luptă americane care se apropiau vertiginos dinspre sud. Bănuia că avioanele acelea se îndreptau spre Guam. În sinea lui le ură noroc.

— TURKEY, aici TURKEY LEAD. Părăsiți imediat zona. Repet, părăsiți imediat zona.

Sanchez se găsea deja la o distanță apreciabilă de locul luptei, dorindu-şi să fie în Hornetul lui binecunoscut, în locul acestui aparat Tomcat, de dimensiuni mult mai mari. Deşi din apelurile radio primite de la ceilalți membri ai escadrei îşi dăduse seama că pierduseră câteva aparate, considera că misiunea fusese îndeplinită cu succes. Apoi zări luminile intermitente care apăruseră la orizont şi întoarse puțin aparatul pentru a putea examina mai bine sursa.

— Doamne Dumnezeule, Bud, e o aeronavă, spuse ofițerul de la pupitrul radar. Are însemnele companiei JAL.

Silueta stilizată şi roşie a cocorului de pe stabilizatorul din spate era vizibilă şi uşor de recunoscut.

— Ar fi bine să-i prevenim.

Sanchez aprinse luminile stroboscopice ale avionului şi se apropie de aeronavă dinspre pupa.

— JAL 747, JAL 747, la pupa se afla un avion al aviației militare americane.

— Cine sunteți? se auzi o voce pe frecvența de supraveghere.

— Suntem un avion aparținând flotei militare a SUA. Vă avertizăm că în zona aceasta se dau lupte. Vă sfătuiesc să vă întoarceți înapoi la bază. Terminat.

— Nu mai am combustibil pentru asta.

— Atunci îndreptați-vă spre Iwo Jima. Acolo există o pistă de aterizare, însă vă sfătuiesc să vă feriți de turnul de radiocomunicații aflat la sud-vest de aceasta. Terminat.

— Mulțumim, veni răspunsul lapidar. Ne vom continua traseul de zbor. Terminat.

— Prostule, mormăi Sanchez, închizând emițătorul.

În condițiile unui război adevărat, l-ar fi doborât fără a sta pe gânduri, însă unii hotărâseră că acesta nu era un război real. Sanchez nu avea să realizeze niciodată ce greşeală enormă comisese.

— Domnule căpitan, este foarte periculos.

— Aeroportul de la Iwo Jima nu este luminat. Ne vom apropia dinspre vest, ocolind locul conflictului, spuse căpitanul Sato, fără a părea afectat de cele auzite.

Schimbă cursul, îndreptându-se spre vest şi fără a-l privi pe copilotul care se străduia să-şi păstreze calmul.

— Radiolocator ultrasonic la tribord, relevment zero-unu-zero. Probabil un submarin.

Asta era o veste proastă.

— Imagine, ordonă imediat Claggett.

Se purta extrem de sever cu oamenii din subordine, cu toate că din echipaj făceau parte cei mai buni torpilori ai flotei.

— Am încărcat lansatorul patru, anunță ofițerul de la pupitrul de reglare a tirului.

După ce primi ordinul, activă torpila.

— Torpila este pregătită.

— Curs inițial zero-unu-zero, spuse ofițerul, verificând imaginea grafică, deşi aceasta nu dezvăluia prea multe. Am desprins cablurile, pregătiți de lansare la o mie.

— Armați. Țintiți şi trageți, ordonă Claggett.

— Armat patru, lansat patru! exclamă ofițerul, mai să rupă maneta de lansare.

— Distanța patru mii de metri, raportă ofițerul de radiolocație. Submarin inamic de mare tonaj. A lansat o torpilă.

— Aşa vom face şi noi. Lansați torpilele unu şi doi. Foc! strigă Ugaki. Cârma la stânga, adăugă el imediat după ce proiectilele fuseseră lansate la apă. Pornim înainte.

— Torpilă la apă. Două torpile la apă, relevment zero-unu-zero. Torpilele funcționează în regim de detectare a țintei, raportă ofițerul de radiolocație.

— Of, la naiba. Nu e prima oară că pățim aşa ceva, remarcă Shaw, amintindu-şi de o experiență terifiantă, trăită la bordul lui USS Maine.

Ofițerul de la bordul submarinului şi sergentul-major tocmai intraseră în centrul de atac pentru a-i mulțumi căpitanului pentru ajutorul acordat în îndeplinirea misiunii elicopterului. Văzând chipurile încordate, amândoi se opriră neliniştiți în cadrul uşii compartimentului.

— Camera de bombe, lansați torpila.

— Pregătim lansarea.

O secundă mai târziu se auzi un zgomot slab, ca un fâşâit emis de aerul comprimat.

— Ați pregătit o rachetă MOSS? întrebă Claggett, cu toate că el însuşi dăduse ordin în sensul acesta.

— Da, domnule. Pe țeava doi, răspunse tehnicianul.

— Pregătiți-o de lansare.

— Am înțeles.

— Bine.

Comandantul Claggett îşi îngădui un moment de respiro, meditând la ce avea de făcut. Nu avea prea mult timp la dispoziție. Oare cât de inteligentă era torpila japoneză? Tennessee înainta cu viteza de zece noduri şi se afla la o adâncime de o sută de metri. În regulă.

— Pregătiți trei torpile pentru lansare. Aşteptați comanda mea.

— Suntem pregătiți, domnule.

— Reglați torpilele pentru adâncimea de o sută de metri. Activați-le imediat după lansare.

— Sunt gata de lansare.

— Executați focul.

— Torpilele au fost lansate la apă.

Tennessee se cutremură facă o dată sub impactul produs de lansarea celor trei torpile, împreună cu ținta falsă, care avea să distragă arma nimicitoare ce se apropia de submarin.

— Ridicați de urgență nava la suprafață!

— Am înțeles, ridicăm imediat nava la suprafață, răspunse ofițerul, acționând el însuşi distribuitorul de aer.

Timonierul trase cu putere maneta de control.

— Torpila inamicului continuă să ne caute. A noastră pare să o

fi detectat. În orice caz, a mirosit ceva.

— Japonezii au o torpilă 48 model vechi, spuse Claggett pe un ton calm.

Mințea, însă spera ca echipajul să nu își dea seama de asta.

— Nu uitați cele trei reguli de bază ale funcționării torpilelor model 48: ținta trebuie să fie acceptată, să aibă peste opt sute de metri lungime şi să se deplaseze pe o traiectorie exactă. Timonier, opreşte toate instalațiile.

— Am înțeles, domnule comandant. De la sala motoarelor ni se confirmă oprirea instalațiilor.

— Aşa. Acum o vom lăsa să urce, spuse căpitanul.

Privi în jur, examină fețele celor doi ofițeri şi le făcu cu ochiul. Erau cam palizi. Iată unul dintre avantajele pe care ți le oferă apartenența la rasa negroidă, îşi spuse Claggett.

Tennessee ridică botul la treizeci de grade, reducând brusc viteza de înaintare şi doborând câțiva soldați neavizați la podea. Claggett îşi încleştă mâna pe maneta periscopului, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— La ce adâncime ne aflăm?

— Suntem aproape de suprafață, domnule.

O secundă mai târziu, botul navei străpunse valurile şi submarinul se balansă puternic, recăpătându-şi încet-încet echilibrul.

— Opriți motoarele.

Toate instalațiile erau oprite. Tennessee se legăna tăcut pe apele oceanului, în timp ce, cu o sută de metri mai jos, în adâncurile Pacificului, torpila MOSS se rotea încet în jurul învolburării stârnite de ținta falsă, pândind sosirea inamicului. Căpitanul făcuse tot ceea ce îi stătuse în putință. Unul dintre marinari îşi pipăi distrat buzunarul de la piept, în căutarea unei țigări, iar apoi îşi aminti că îi dăruise pachetul pilotului necunoscut.

— Torpila noastră se apropie de țintă, anunță ofițerul de la pupitrul de radiolocație ultrasonică.

— Vine drept către noi, spuse Ugaki, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Torpila americană străpunsese câmpul magnetic creat de ținta falsă şi îşi continua, imperturbabilă, traseul… aşa cum făcuse şi a lor. Toții ochii erau ațintiți asupra sa, ca şi cu prima ocazie, însă de data asta inamicul fusese mai rapid în acțiune. Nu trebuia decât să privească graficul pentru a-şi da seama că erau pierduți.

— Sunt dezolat, murmură el, privindu-şi echipajul.

Unii dintre ei mai avură timp să dea înțelegători din cap, acceptând scuzele sincere ale comandantului.

— Punct lovit! jubilă ofițerul de la pupitrul de radiolocație ultrasonică.

— Mulțumesc, spuse Claggett.

— Torpilele japoneze roiesc sub noi, domnule căpitan… par să… mda, se îndreaptă către ținta falsă… am recepționat nişte impulsuri, însă…

— Însă vechiul model 48 nu este capabil să detecteze țintele fixe de la suprafață, încheie comandantul fraza în locul lui.

Probabil că cei doi bărbați erau singurii din tot echipajul care îndrăzneau să mai respire. Mă rog, poate cu excepția lui Ken Shaw, instalat în fața pupitrului de reglare a tirului. Cel mai mult îi deranja faptul că nu puteau auzi ultrasunetele emise de radiolocatorul ultrasonic al torpilei inamice.

— Pacostea asta pare să nu se mai oprească.

— Mda, încuviință Claggett. Puneți în funcțiune senzorii de radiolocație.

Zgomotul stârnit îi înfioră.

— Hopa! Pe relevmentul trei-cinci-unu a apărut un avion de radiolocație.

— Ce intensitate are?

— Mică, însă este în creştere. Probabil că e un P-3, domnule.

— Foarte bine.

Ofițerul de armată izbucni exasperat:

— Şi noi stăm cu mâinile-n sân?

— Exact.

Sato execută manevrele de aterizare, bazându-se mai mult pe memorie. Avionul pilotat de el ateriză pe pista cufundată în beznă. Unica sursă de lumină o ofereau razele palide ale lunii şi copilotul nu se putu abține să admire încă o dată măiestria colegului său în arta pilotării. Avionul atinse pământul puțin în dreapta liniei de centru, însă izbuti să ruleze drept, până la capătul pistei. Sato privea calm înainte când, brusc, privirea îi fu atrasă de o flacără orbitoare, izbucnită undeva la linia orizontului.

Avionul Eagle pilotat de maiorul Sato era primul dintre aparatele sosite pe Aeroportul Kobler. În timp ce se apropia de

terminal, pilotul observă prezența a două avioane avariate, oprite pe platformă. De la sol nu parveneau decât nişte frânturi incoerente de conversație prin radio. Oricum nu prea avea de ales. Avionul plana de-acum numai prin forța inerției, pentru că indicatoarele de bord arătau că toate rezervoarele erau goale. În clipa în care atinse solul, roata avionului de luptă se izbi de un proiectil sferic, de mărimea unei mingi de tenis. Botul apărătorului se aplecă brusc şi aparatul Eagle alunecă, ieşind de pe pista de rulare. Vaporii din rezervoarele goale se aprinseră instantaneu, provocând o explozie uriaşă, ce azvârli fragmentele metalice dincolo de fâşia de asfalt. Un al doilea Eagle, aflat puțin în urma celui pilotat de Sato, se izbi de o altă bombă şi sări în aer. Cele douăzeci de avioane rămase virară brusc, îndepărtându-se de pistă şi încercând să stabilească contactul radio cu baza, pentru a cere instrucțiuni. Şase dintre ele se îndreptară spre aeroportul civil. Celelalte porniră spre pistele de la Tinian, neştiind că şi acestea fuseseră împânzite cu minele aruncate de rachetele Tomahawk. Doar mai puțin de jumătate reuşiră să aterizeze fără a se lovi de vreun proiectil rătăcit.

Amiralul Chandraskatta se afla în camera de control, supraveghind ecranul radar. Curând va trebui să-şi recheme avioanele de luptă la bază. Nu îi plăcea să rişte viața piloților în operațiuni pe timp de noapte, însă americanii se apropiaseră foarte mult, făcând încă o demonstrație de forță. Fără îndoială, ar fi putut oricând ataca şi distruge flota sa, însă în condițiile actuale, în plin război cu japonezii, se îndoia că Statele Unite ar fi fost dispuse să declanşeze un al doilea conflict. Mai mult ca sigur că n-ar fi făcut aşa ceva. Navele sale amfibie se aflau deja pe ocean, aşteptând sosirea momentului prielnic, peste două zile, la apusul soarelui.

Avioanele B-I zburau la o altitudine mai mică decât cea obişnuită. Mai toate erau pilotate de ofițeri în rezervă, în majoritate comandanți de aeronave, aleşi de Pentagon pentru a participa la o luptă adevărată, după ani îndelungați de viață paşnică. Altitudinea obişnuită de zbor în timpul exercițiilor de manevră deasupra pământului era de nu mai puțin de şaptezeci până la o sută de metri, pentru că în Kansas existau numeroase mori de vânt şi antene înalte, ridicate în cele mai neaşteptate locuri. Deasupra oceanului însă, situația se schimba. Avioanele zburau la o

altitudine de numai optsprezece metri, lăsând în urmă dâre vizibile de fum, aşa cum remarcă iritat unul dintre piloți. Grupul format din opt avioane se îndrepta spre sud, după ce ocolise Capul Dondra. Celelalte patru avioane zburară către nord-vest, ghidându-se după alte repere de navigare. Indicatoarele de bord arătau o activitate radiomagnetică intensă, însă deocamdată aparatele americane nu fuseseră reperate, de nici o stație de observație inamică. Bombardierele reduseră brusc viteza, trecând razant deasupra valurilor şi lăsând în urmă trombe de fum, asemenea celor emanate de bărcile de curse.

Acolo.

— Din direcția nord se apropie nişte aparate inamice.

— Ce-ai spus? întrebă amiralul, ridicând capul. La ce distanță se află?

— La mai puțin de douăzeci de kilometri, însă zboară cu viteză mare.

— Sunt rachete?

— Greu de spus.

Chandraskatta îşi plecă ochii, examinând ecranul. Inamicul se afla în direcția opusă locului în care erau avioanele americane.

— Sunt nişte avioane care se îndreaptă către noi.

— Lansăm rachetele? întrebă căpitanul Mehta.

— Cum să tragem fără ordin?

Chandraskatta alergă spre uşă şi urcă pe punte, privind vălătucii de fum iscați de avioanele deocamdată nevăzute.

— Urcăm, spuse pilotul, trăgând de manşă.

După ce trecu peste puntea portavionului, verifică indicatorul de altitudine.

— Ridicați-vă, se auzi vocea computerului.

— Am făcut-o deja, Marilyn, răspunse pilotul, zâmbind.

Verifică vitezometrul. Puțin sub nouă sute de noduri. Oho, ce zgomot o să facă.

Bubuitul creat de avioanele uriaşe aducea mai mult cu explozia unei bombe. Amiralul se dezechilibră şi căzu la pământ, încercând să-şi protejeze capul de cioburile care cădeau din toate părțile. Prima explozie fu urmată imediat de altele, pe măsură ce avioanele inamice survolau nava. Se ridică amețit, încercând să-şi croiască drum printre fragmentele de sticlă şi metal ce acopereau puntea.

Instinctul îi spunea că locul său era pe punte.

— Două radare sunt distruse, raportă un subofițer. Rajput ne-a anunțat că rachetele SAM au fost avariate.

— Domnule amiral! strigă un locotenent din cabina de comunicații, ridicând telefonul.

— Cu cine vorbesc? întrebă Chandraskatta.

— Aici Mike Dubro. Vă avertizez că data viitoare nu vom mai glumi. Sunt împuternicit să vă comunic că ambasadorul Statelor Unite se află acum la masa tratativelor cu primul ministru al țării dumneavoastră...

— Este în interesul tuturor ca flota dumneavoastră să încheie operațiunile, zise fostul guvernator al statului Pennsylvania, după obişnuita introducere.

— Vă dați seama că nu sunteți în măsură să ne dați ordine.

— Acesta nu este un ordin, doamnă prim-ministru. Este o constatare. De asemenea, am fost împuternicit să vă înştiințez că guvernul Statelor Unite a solicitat întrunirea de urgență a Consiliului de Securitate al ONU, pentru discutarea intenției vădite a țării dumneavoastră de a invada Sri Lanka. Intenționăm să oferim Națiunilor Unite sprijinul marinei militare americane pentru menținerea suveranității acestei țări. Vă cer scuze, dar sunt nevoit să v-o spun fără ocolişuri: țara noastră nu va accepta violarea suveranității Sri Lankăi, indiferent de către cine. După cum v-am spus, este în interesul tuturor să preîntâmpinăm un conflict armat.

— Dar nu avem astfel de intenții, insistă primul ministru, şocat de tonul categoric al mesajului pe care îl ignorase atâta timp.

— Atunci, ne-am înțeles, spuse amabil ambasadorul Williams. Voi comunica imediat acest lucru guvernului meu.

Cele două torpile îşi continuau vânătoarea, solicitând la maximum nervii echipajului american. Nici una dintre ele nu reuşea să detecteze vreo țintă suficient de mare.

— Ce intensitate are radarul P-3? întrebă Claggett.

— Se apropie de valorile detectabile, domnule.

— Coborâți nava, domnule Shaw. Haideți să o întindem de-aici.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Tennessee începu să coboare, ajungând după cinci minute la adâncimea de două sute de metri. Înaintă către sud-est, cu viteza

de zece noduri. Curând după aceea la pupa începură să se recepționeze unele semnale sonore slabe, însă era nevoie de un anumit timp pentru ca inamicul să adune datele necesare declanşării unui atac, iar Tennessee nu intenționa să zăbovească prea mult în zonă.

47
Măturile

— Vrei să spui că s-a terminat? întrebă preşedintele.

— Cam aşa ceva, răspunse Ryan, aşezând receptorul în furcă.

Imaginile primite prin satelit arătau că japonezii pierduseră încă paisprezece avioane, mulţumită minelor răspândite pe pistele de aterizare ale aeroporturilor. Principalele staţii radar ale inamicului fuseseră distruse, iar o mare parte a rachetelor, anihilate. Următorul pas era izolarea completă a insulei prin suspendarea traficului aerian şi maritim, lucru ce putea fi realizat până la sfârşitul săptămânii. Comunicatul de presă fusese deja redactat, urmând a fi dat publicităţii în caz de nevoie.

— Am câştigat, continuă consilierul pe problemele de securitate naţională. Acum nu ne mai rămâne decât să convingem şi partea adversă.

— Ai făcut o treabă bună, Jack.

— Domnule preşedinte, dacă aş fi făcut o treabă bună, acest incident nu ar fi trebuit să aibă loc, replică Ryan după o clipă de gândire.

Luase primele măsuri de preîntâmpinare a conflictului cu o săptămână prea târziu. La naiba.

— După cum afirmă Dave Williams, am reuşit cel puţin să evităm un conflict cu India, spuse preşedintele. Ce mai avem de făcut?

— În primul rând trebuie să încheiem ostilităţile.

— Şi după aceea?

— Le vom oferi şansa de a ieşi cu faţa curată din toată povestea asta.

Jack constată cu satisfacţie că preşedintele fu de acord cu el.

Ar mai fi fost un amănunt, însă Durling avea nevoie de timp pentru a putea medita asupra lui. Pentru moment era suficient că America ieşise învingătoare, iar Durling avea garanţia realegerii în funcţia de preşedinte, drept recunoştinţă pentru eforturile sale de a salvgarda economia şi drepturile cetăţenilor americani. Fusese o lună palpitantă, îşi zise preşedintele, privind către celălalt bărbat din cameră şi întrebându-se ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui. După ce Ryan ieşi din birou, Durling ridică receptorul şi ceru legătura la

Capitol Hill.

Unul dintre avantajele avioanelor de radiolocație consta în uşurința contabilizării țintelor atinse.

— Port Royal raportează recuperarea tuturor avioanelor.

— Mulțumesc, spuse Jackson.

Spera că aviatorii nu fuseseră prea dezamăgiți de faptul că aterizaseră pe un crucişător, în locul portavionului Johnnie Reb.

— Am doborât douăzeci şi şapte de aparate inamice, spuse Sanchez.

Pierduse şi el trei avioane de luptă, reuşind să salveze un singur pilot din echipajele acestora. Pierderile erau mai mici decât se aşteptase, însă aceasta nu îi uşura cu nimic sarcina de a anunța familiile celor căzuți în luptă.

— V-ați descurcat bine. La asta se adaugă paisprezece avioane doborâte de Tomahawkuri. În total, cam jumătate din totalul avioanelor lor de luptă. Le-a mai rămas un singur Hummer. De-acum sunt în inferioritate.

Comandantul continuă să parcurgă datele. Scoseseră din luptă un distrugător, iar navele Aegis nu se aflau într-o poziție favorabilă pentru a interveni în luptă. Opt submarine fuseseră complet distruse. Ca şi în timpul Războiului din Golf, ideea generală fusese aceea de a scoate din luptă unitățile armate, ceea ce se dovedise mai uşor de realizat pe ocean decât pe uscat.

— Bud, dacă ai fi comandantul lor, ce-ai face acum?

— Nu putem invada țara.

Sanchez tăcu o clipă.

— Oricum am lua-o, este un joc în pierdere, însă ultima dată când...

Tăcu, ridicându-şi privirea către comandant.

— Asta este, Bud. Pregăteşte-mi un Tom.

— Am înțeles, domnule, spuse Sanchez, părăsind imediat încăperea.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? întrebă căpitanul lui Stennis, ridicând din sprâncene.

— Ce avem de pierdut, Phil?

— Un amiral de prima mână, Rob.

— Unde țineți aparatele de radio pe nava asta? întrebă Jackson, făcându-i cu ochiul.

— Unde-ai fost? întrebă mirat Goto.

— După ce am fost răpit de patronul tău şi am reuşit să scap, m-am ascuns.

Koga intrase neanunțat şi se aşezase pe un scaun fără a aştepta vreo invitație. Se purta în general foarte nepoliticos, conştient de noua sa putere.

— Ce-ai de spus pentru a te justifica? întrebă fostul prim-ministru, privindu-şi succesorul.

— Nu-ți permit să-mi vorbeşti astfel, zise Goto pe un ton nesigur.

— Minunat! Ai adus națiunea pe marginea prăpastiei, dar pretinzi să fii tratat cu politețe de cineva care era cât pe ce să fie ucis de şeful tău. Ştiai asta? întrebă Koga cu indiferență.

— Bineînțeles că nu... şi cine i-a ucis...?

— Cine i-a ucis pe criminali? Eu în nici un caz, îl asigură Koga. Dar am o întrebare mult mai importantă pentru tine: ce intenționezi să faci?

— Păi... nu m-am hotărât încă.

— Vrei să spui că nu te-ai consultat cu Yamata.

— Hotărăsc singur ce am de făcut.

— Excelent. Aşa să faci şi acum.

— Nu ai dreptul să-mi dai ordine.

— Şi de ce nu, mă rog? Foarte curând îți voi lua locul. Alege: ori îți dai demisia chiar în cursul acestei dimineți, ori după-amiază voi lua cuvântul în Dietă şi voi cere să ți se acorde un vot de neîncredere. Nu vei supraviețui acestui vot. Oricum ai lua-o, eşti terminat.

Koga se ridică şi se pregăti de plecare.

— Te sfătuiesc să ieşi din scenă în mod onorabil.

Căpitanul Sato observă că în fața ghişeelor din aeroport oamenii stăteau la coadă pentru a-şi cumpăra bilete de întoarcere acasă. Căpitanul era însoțit de un locotenent tânăr, din cadrul trupelor de paraşutişti, ce părea dornic să continue lupta, ceea ce nu se putea spune despre celelalte persoane aflate în aeroport. Urcară în Jeepul care îi aştepta şi maşina demară imediat în direcția aeroportului militar. Pentru întâia oară după ocupație, locuitorii insulei ieşiseră în stradă, purtând pancarte care îi somau pe japonezi să se întoarcă acasă. Unii dintre ei ar merita să fie împuşcați, îşi zise Sato, reuşind cu greu să-şi stăpânească furia şi durerea. Zece minute mai târziu, intră într-unul din hangarele Aeroportului Kobler. Deasupra capului zări câteva avioane de luptă

ce survolau zona, temându-se probabil să se îndepărteze prea mult de uscat.

— Pe aici, vă rog, spuse locotenentul.

Intră mândru în clădire, ținându-şi cascheta sub brațul stâng. Păşea cu spatele drept, cu privirea fixată undeva, în fața lui, până ce locotenentul se opri şi ridică un colț al foliei de plastic cu care era acoperit cadavrul.

— Da, este fiul meu, spuse el, abia aruncând o privire.

Din fericire, nu era complet desfigurat, probabil mulțumită căştii de protecție, însă restul corpului fusese carbonizat în incendiul care distrusese avionul de luptă. Închizând ochii şi-l imagină pe unicul său copil zbătându-se în ghearele morții, în carlingă, la numai o oră după ce fratele său îşi găsise sfârşitul în apele oceanului. Putea fi oare soarta atât de crudă? Cum era posibil ca cei care îşi serviseră patria să moară, în timp ce aeronava fusese lăsată să treacă nestingherită printre avioanele de luptă americane?

— Comandantul escadrei crede că a reuşit să doboare un avion de luptă american înainte de a se întoarce, explică locotenentul.

Era o născocire, însă se simțea dator să spună ceva care să aline puțin durerea bărbatului de lângă el.

— Mulțumesc, domnule locotenent. Acum trebuie să mă întorc la aeronava mea.

Pe drumul de întoarcere spre aeroport nu mai schimbară nici o vorbă. De îndată ce ajunseră, militarul îl lăsă singur cu durerea lui, suportată cu demnitate.

După douăzeci de minute, Sato îşi ocupă locul în cabina avionului 747 gata pregătit de zbor şi, de asta era convins, întesat de oameni care se întorceau acasă cu garanția că nu vor fi reținuți de americani. Autobuzul care îi transporta pe pasageri la avion era condus de un băştinaş care, înainte de a se depărta de Boeing, făcu un gest deloc prietenos cu mâna în direcția echipajului japonez. Însă cea mai mare insultă veni în timp ce aşteptau permisiunea de a decola. Pe pista alăturată ateriză un avion, însă nu un Eagle familiar, vopsit în albastru, ci un aparat cenuşiu, pe fuzelajul căruia scria cu litere de-o şchioapă: NAVY.

— Frumoasă aterizare, Bud. Ai făcut o treabă bună, spuse Jackson, deschizând uşa cabinei.

— Ne străduim, domnule, replică Sanchez neliniştit.

În timp ce avionul rula pe fâşia de asfalt, pilotul examina

„comitetul de primire”, format din bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în salopete verzi. Avionul se opri şi Jackson coborî primul scara de aluminiu ce fusese ataşată de uşă. La baza scării îl aştepta un ofiţer, cu mâna încremenită într-un salut regulamentar.

— Ăsta e un Tomcat, spuse Oreza, întinzându-i binoclul lui Clark. Iar ofiţerul ăla nu e în nici un caz japonez.

— Ai perfectă dreptate, încuviinţă Clark, urmărindu-l din priviri pe ofiţerul de culoare care se pregătea să urce în Jeep.

Se întrebă în ce măsură va afecta acest lucru ordinele pe care trebuia să le îndeplinească. Oricât de atrăgătoare ar fi fost ideea de a pune mâna pe Raizo Yamata, nu era uşor să se apropie de el. Cu puţin timp în urmă, comunicase la bază situaţia din Insula Saipan. Militarii japonezi pe care îi văzuse mai devreme în cursul zilei nu arătau câtuşi de puţin încântaţi, cu toate că unii dintre ei, în special ofiţerii mai tineri, păreau foarte entuziasmaţi de misiunea lor în condiţiile date. Dar aceasta era o trăsătură comună tuturor tinerilor militari din oricare armată naţională.

Casa guvernatorului, aşezată pe o colină, în imediata vecinătate a Sălii Congreselor, părea o locuinţă destul de plăcută. Jackson transpira abundent. Soarele tropical dogorea nemilos, iar costumul său din fibre sintetice se dovedise a fi un izolator perfect. În faţa uşii fu întâmpinat de un ofiţer care îl salută şi îl introduse în casă.

Robby îl recunoscu imediat pe generalul Arima, a cărui fotografie o examinase minuţios pe când se afla la Pentagon. Cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi înălţime şi greutate. Generalul salută. Jackson, cu capul descoperit, socoti mai potrivit să nu îi răspundă în acelaşi fel. Se mulţumi să încline politicos capul.

— Domnule general, am putea vorbi între patru ochi?

Arima dădu din cap şi îl conduse pe Jackson într-o încăpere ce servea drept bibliotecă şi salonaş în acelaşi timp. Robby se aşeză pe un scaun, iar gazda îi întinse cu amabilitate un pahar cu apă de la gheaţă.

— În ce calitate vă aflaţi aici…?

— În calitate de comandant al unităţii speciale de luptă 77. Înţeleg că dumneavoastră sunteţi comandantul forţelor armate japoneze din Insula Saipan.

Robby bău pe nerăsuflate paharul cu apă. Îl agasa faptul că transpira atât de mult, însă nu avea ce face.

— Exact.

— În cazul acesta, domnule, vă informez că am venit aici pentru

a vă cere să capitulați.

Spera că generalul cunoştea diferența semantică între verbele „a ruga” şi „a cere”.

— Nu sunt împuternicit să fac aşa ceva.

— Domnule general, sunt abilitat să vorbesc în numele guvernului țării mele. Puteți părăsi insula în pace. Vă puteți lua armamentul uşor. Armele grele şi avioanele de luptă vor rămâne aici, urmând să decidem ulterior ce se va întâmpla cu ele. Deocamdată dorim ca toți cetățenii japonezi să părăsească insula, în scopul restabilirii relațiilor normale între țările noastre.

— Nu sunt abilitat să...

— Peste două ore voi comunica acelaşi lucru comandantului din Guam. Chiar în clipa de față, ambasadorul Statelor Unite la Tokio solicită o întrevedere cu reprezentanții guvernului dumneavoastră.

— Nu aveți posibilitatea de a recuceri această insulă şi cu atât mai puțin pe celelalte.

— Adevărat, recunoscu Jackson. Dar este la fel de adevărat că avem capacitatea de a interzice accesul navelor în porturile japoneze pentru un timp nelimitat. Acelaşi lucru îl putem face şi cu traficul aerian, izolând insula de restul lumii.

— Asta este o amenințare deschisă, izbucni Arima.

— Într-adevăr, domnule, aveți dreptate. Cu timpul foametea se va instaura în țara dumneavoastră. Economia se va prăbuşi. Nu este în interesul nimănui să se ajungă până acolo. Până acum nu au avut de suferit decât militarii noştri, continuă Robby după câteva clipe de tăcere. Noi suntem plătiți ca să ne asumăm aceste riscuri. Dacă lucrurile nu se vor opri aici, atunci toată lumea va avea de suferit, dar în special țara dumneavoastră. În afară de asta, relațiile dintre țările noastre vor deveni şi mai încordate, când de fapt acțiunile noastre ar trebui să ducă la restabilirea cât mai rapidă a păcii.

— Nu sunt împuternicit să...

— Domnule general, ați fi putut afirma acest lucru acum cincizeci de ani, pe vremea când ostaşii dumneavoastră erau instruiți să lupte până la ultima suflare. De asemenea, înaintaşii dumneavoastră obişnuiau să trateze populația din zonele ocupate cu o barbarie ieşită din comun. Presupun că recunoaşteți acest lucru, pentru că din informațiile mele reiese că sunteți un om de onoare din toate punctele de vedere. Pentru asta țin să vă mulțumesc, continuă Jackson pe un ton politicos, lipsit de inflexiuni. Nu suntem în anii patruzeci. Eu m-am născut după

terminarea războiului, iar dumneavoastră abia învățați să faceți primii paşi. Un astfel de comportament este deja de domeniul trecutului. În lumea modernă de azi, el nu îşi mai are locul.

— Militarii mei s-au purtat corect, rosti Arima, neştiind ce să spună în situația dată.

— Domnule general Arima, viața omului este un bun inestimabil, care nu trebuie irosit în mod gratuit. Noi ne-am limitat acțiunile de luptă la atacarea unor obiective militare importante. Spre deosebire de dumneavoastră, nu am periclitat viețile oamenilor nevinovați. Însă, dacă acest război va continua, atunci situația se va schimba şi, vă asigur, nu în favoarea țării pe care o reprezentați. Nu este o situație onorabilă pentru nici unul dintre noi. În orice caz, acum trebuie să plec în Guam. Dacă aveți nevoie de mine, vă rog să mă contactați prin radio, încheie Jackson şi se ridică în picioare.

— Trebuie să aştept ordin din partea guvernului țării mele.

— Înțeleg, spuse Jackson, observând cu satisfacție că Arima lăsase să se înțeleagă că va executa ordinele primite – din partea guvernului său.

De regulă, Al Trent sosea la Casa Albă în compania lui Sam Fellows, membru de marcă al Comisiei Electorale. De data aceasta venise singur, pentru că Sam era de partea cealaltă a baricadei. Datorită orei târzii, majoritatea funcționarilor plecaseră acasă, iar preşedintele Durling îşi îngăduia un moment de respiro în intimitatea biroului său.

— Domnule preşedinte, înțeleg că lucrurile merg bine.

Durling încuviință din cap cu o oarecare rezervă.

— Primul ministru Goto nu este încă pregătit să se întâlnească cu ambasadorul nostru. Nu ştim exact din ce cauză, însă ambasadorul Whiting ne-a comunicat să nu ne impacientăm. Atmosfera ne este din ce în ce mai favorabilă.

Trent luă ceaşca de cafea întinsă de puşcaşul marin care servea în Cabinetul Oval. Probabil că la Casa Albă se păstra o listă cu băuturile preferate ale personalităților de prim rang. În ceea ce-l priveşte pe Al, el prefera votca, cu un deget de apă tonică, obicei împrumutat în urmă cu patruzeci de ani, pe când frecventa cursurile Universității Tufts.

— Jack a spus de la bun început că japonezii nu îşi dau seama în ce s-au băgat.

— Ryan e un tip foarte inteligent, încuviință senatorul aflat

alături de Trent. Te-a ajutat foarte mult, Roger.

Trent remarcă cu o oarecare iritare că senatorul acesta infatuat se simțea îndreptățit să se adreseze preşedintelui pe numele mic. Tipic pentru mentalitatea senatorilor.

— Nu uita că şi Bob Fowler ți-a dat câteva sfaturi bune, observă Trent.

Preşedintele dădu din cap afirmativ.

— Aşa este, însă tu ai fost acela care i-ai dat ideea, nu-i aşa, Al?

— Trebuie să mă recunosc vinovat, surâse Trent.

— Ei bine, am o idee pe care vreau să o discut cu voi doi, spuse Durling.

Grupul căpitanului Checa ajunse la liziera pădurii puțin după ora prânzului, ora locală, după un drum anevoios prin zăpadă şi noroi. La poalele pădurii şerpuia un drum îngust. Probabil că oraşul era un fel de stațiune, îşi spuse căpitanul. Parcările din jurul hotelurilor erau aproape pustii, cu excepția uneia în care lâncezea un microbuz. Căpitanul scoase telefonul celular din buzunar şi formă numărul cunoscut.

— Alo?

— Senor Nomuri?

— A, Diego. Te aştept de câteva ore. Cum a fost drumul în sânul naturii? se interesă vocea glumeață.

Checa tocmai se pregătea să-i dea răspunsul când cineva semnaliză de două ori cu farurile microbuzului. În mai puțin de zece minute, toți membrii grupului se aflau în interior, unde îi aşteptau ceştile aburinde de ceai şi cafea şi unde avură prilejul să-şi schimbe hainele ude cu altele uscate. În timp ce rulau pe şoseaua îngustă, ofițerul CIA ascultă relaxat programul postului local de radio. Luptătorii îl priveau cu puțină invidie, ştiind că va mai dura puțin până vor putea face şi ei la fel.

Căpitanul Sato aduse avionul la sol fără incidente, aterizând pe pista Aeroportului Internațional Narita. Procedase mecanic, fără să se gândească la ceea ce făcea, stârnind din nou admirația copilotului. Cu toate că părea extrem de calm, pilotul se simțea gol pe dinăuntru. Colegul său se abținu să intervină, gândindu-se că executarea operațiunilor de rutină avea să distragă puțin atenția pilotului de la problemele cu care se confrunta. După ce aeronava se opri, uşile se deschiseră şi pasagerii începură să coboare. Privind pe geam, cei doi piloți zăriră o mare de oameni îngrămădiți

dincolo de poartă, în special femei şi copii, familiile celor care plecaseră cu puţin timp în urmă către Saipan pentru a se stabili acolo şi pentru a-şi putea da votul guvernului celui mai nou teritoriu japonez. Reveneau acasă, întâmpinaţi de strigătele de bucurie ale rudelor care îi şi văzuseră pierduţi pentru totdeauna. Acum erau în siguranţă. Copilotul clătină din cap, iritat de absurditatea situaţiei. Absorbit de gânduri, nu observă chipul împietrit al lui Sato. După coborârea ultimului pasager, echipajul aeronavei îşi părăsi posturile. Avionul urma să fie dus înapoi, pe Saipan, de un alt echipaj, pentru a-i îmbarca pe cetăţenii care doreau să revină în ţară.

În clădirea aeroportului zăriră alte grupuri de oameni, cu expresii îngrijorate, deşi unii păreau absorbiţi de lectura ziarelor de după-amiază, cumpărate de la chioşcurile din incintă. Aproape că li se puteau citi gândurile pe faţă, în special celor ce aşteptau să se îmbarce în avioanele ce porneau spre est.

Sato se opri în faţa unui chioşc de ziare, parcurgând repede titlurile. Înţelese imediat care era situaţia. Îşi îndreptă privirea către străinii ce se îmbulzeau la uşile de acces ale sălilor de aşteptare şi murmură: Gaijin. Era singurul cuvânt pe care-l rostise în ultimele câteva ore. Restul drumului până la maşina parcată lângă aeroport îl parcurse fără să scoată o vorbă. Poate că după câteva ore de somn se va simţi mai bine, îşi zise copilotul, îndreptându-se spre maşina sa.

— Oare nu ar trebui să ieşim şi să...

— Ce să facem, Ding? îl întrerupse Clark, băgând cheile maşinii în buzunar, după ce se învârtiseră în cerc vreo jumătate de oră în partea de sud a insulei. Uneori e mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt. Ca în cazul de faţă, băiete.

— Vrei să spui că s-a terminat? întrebă Pete Burroughs.

— Priveşte în jur.

Cerul era brăzdat de avioane de luptă. Câteva echipe de salubritate terminaseră de strâns resturile din jurul Aeroportului Kobler. Avioanele de luptă rămăseseră pe loc, pentru că pistele aeroportului internaţional erau ocupate de numeroase aeronave civile. În partea de est, acolo unde se afla bateria de rachete Patriot, echipele erau în stare de alertă, însă fără a executa operaţiunile militare de rutină. În mai multe locuri din oraş aveau loc manifestaţii spontane, uneori destul de gălăgioase, însă nu avea nimeni curajul de a opera arestări în rândurile

demonstranților. Câte un ofițer, însoțit de un soldat înarmat, îi ruga din când în când, foarte politicos, să nu se apropie de trupe, iar localnicii îi ascultau prudenți, însuşindu-şi avertismentul. Pe drum, Clark şi Chavez fuseseră martorii mai multor incidente de acest gen, care se derulau aproape identic; soldații nu păreau furioşi, ci mai degrabă stânjeniți. Nu lăsau impresia unor trupe gata de a se arunca în luptă, îşi zise Clark, cu atât mai mult cu cât ofițerii păreau să-şi țină din scurt oamenii. Însemna că primiseră ordin de sus să nu ațâțe spiritele.

— Crezi că s-a terminat? întrebă Oreza.

— Dacă avem noroc, da.

Prima acțiune oficială întreprinsă de primul ministru Koga după formarea noului guvern fusese aceea de a-l convoca pe ambasadorul Charles Whiting. Whiting, care îşi petrecuse ultimele patru săptămâni într-o atmosferă extrem de tensionată şi înfricoşătoare, observă că militarii care asigurau paza ambasadei se împuținaseră considerabil. Maşina oficială în care luă loc fu însoțită până la clădirea Dietei de o maşină a poliției. Intrarea în clădire era supravegheată cu ajutorul unor monitoare abil mascate. Ambasadorul era aşteptat de doi miniştri din guvernul proaspăt ales, care îl escortară înăuntru.

— Vă mulțumesc că ați răspuns atât de prompt invitației, domnule Whiting.

— Domnule prim-ministru, țin să vă spun în numele meu personal că am fost încântat de invitația dumneavoastră.

Cei doi bărbați îşi strânseră mâinile. Amândoi îşi dădeau seama de importanța momentului, cu toate că discuția ce urma să aibă loc trebuia să clarifice o mulțime de aspecte.

— Cred că ştiți că nu am avut nici un amestec în…

Whiting îl opri cu un gest al mâinii.

— Vă rog să mă scuzați, domnule. Da, ştiu şi vă asigur că şi guvernul Statelor Unite este conştient de asta. Vă rog, nu e nevoie să punem sub semnul îndoielii bunele dumneavoastră intenții. Această întâlnire este dovada supremă a corectitudinii dumneavoastră, încheie ambasadorul cu generozitate.

— Şi care este poziția guvernului țării dumneavoastră?

Dimineața, la ora nouă fix, maşina vicepreşedintelui Ed Kealty intră în garajul subteran din clădirea Departamentului de Stat. Agenții Serviciului Secret îl conduseră la ascensorul rezervat VIP-

urilor şi împreună urcară până la etajul şapte, de unde fu preluat de unul dintre asistenţii personali ai lui Brett Hanson şi introdus în biroul Secretarului de Stat.

— Salut, Ed, spuse Hanson, ridicându-se şi pornind în întâmpinarea bărbatului pe care îl cunoştea de peste douăzeci de ani.

— Bună, Brett.

Kealty nu părea deprimat. În ultimele săptămâni se obişnuise cu multe lucruri. Mai târziu, în cursul zilei, trebuia să dea o declaraţie publică prin care îi va cere scuze Barbarei Linders şi altor câtorva persoane. Însă înainte de asta trebuia să facă ceea ce prevedea Constituţia în astfel de situaţii. Kealty băgă mâna în buzunar şi extrase un plic pe care i-l întinse Secretarului de Stat.

Hanson deschise plicul şi parcurse cele câteva rânduri aşternute pe hârtie, care anunţau demisia lui Kealty din funcţia pe care o îndeplinea. Nu mai era nimic de spus. Cei doi vechi prieteni îşi strânseră mâna şi Kealty ieşi din birou. Trebuia să se întoarcă la Casa Albă, unde subalternii săi începuseră deja să-i strângă lucrurile personale. Până la lăsarea serii, biroul avea să primească un nou locatar.

— Jack, Chuck Whiting a fost împuternicit să le expună condiţiile noastre şi se pare că în linii mari ele sunt cele propuse de tine aseară.

— S-ar putea să aveţi un oarecare, profit politic din asta, remarcă Ryan, uşurat în sinea lui că Durling era dispus să rişte.

Bărbatul din spatele biroului somptuos ornamentat clătină pesimist din cap.

— Nu prea cred, dar, dacă se întâmplă aşa, n-o să mă supăr. Vreau să transmiţi forţelor noastre armate din zonă ordinul de a înceta orice luptă, cu excepţia acţiunilor defensive.

— Bine.

— Va dura destul de mult până când lucrurile îşi vor reveni la normal.

Jack încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aveţi dreptate, domnule, însă avem posibilitatea de a detensiona situaţia cât mai civilizat posibil. Cetăţenii obişnuiţi nu au ştiut ce se petrece. Majoritatea celor răspunzători pentru declanşarea acestui conflict sunt morţi. Trebuie să clarificăm acest aspect. Doriţi să mă ocup eu?

— Bună idee. O să discutăm diseară. Nu vrei să vii cu soţia la

cină? O cină intimă, ca să mai schimbăm aerul, propuse preşedintele cu un surâs.

— Cathy va fi încântată.

Doamna profesor Caroline Ryan se pregătea să încheie o operație. Atmosfera din sala de operații aducea mai degrabă cu cea dintr-o fabrică de piese electronice. Nici nu avea nevoie să-şi pună mănuşile chirurgicale, ținând cont de faptul că în locul acela regulile de igienă erau diferite de cele întâlnite în chirurgia tradițională. Pacientului i se administrase o anestezie uşoară, care îi permitea să fie conştient în timp ce chirurgul se învârtea în jurul lui, ținând în mână aparatul cu laser, în căutarea ultimului vas de sânge bolnav de pe retina bolnavului. Cu infinită grijă, medicul apăsă pe butonul de pe tabloul de comandă, declanşând un fulger de lumină verde. Vasul buclucaş fu suturat.

— Domnule Redding, sunteți gata, spuse femeia cu blândețe, trecându-şi palma peste brațul bărbatului în vârstă.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor, răspunse bărbatul, pe un ton somnoros.

Cathy Ryan întrerupse curentul de alimentare a sistemului laser şi coborî de pe taburetul înalt, dezmorțindu-şi spatele. Retrasă într-un colț al încăperii, agenta Serviciului Secret Andrea Price alias studenta practicantă la Hopkins, urmărise desfăşurarea întregii operații. Ieşind din sală, cele două femei se întâlniră cu profesorul Bernard Katz, a cărui privire strălucea triumfător deasupra mustății stufoase gen Bismarck.

— Ce doreşti, Bernie? întrebă Cathy distrată, în timp ce scria câteva observații în fişa medicală a domnului Redding.

— Cathy, ți-a mai rămas un locşor pe consola căminului?

Cathy îşi ridică repede ochii. Katz îi întinse ceremonios o telegramă, modul tradițional de comunicare a unor veşti de excepție.

— Ai câştigat Premiul Lasker, drăguțo, rosti Katz, strângând-o la piept cu atâta putere, încât Andrea Price îşi încleştă neliniştită mâna pe tocul pistolului.

— O, Bernie!

— L-ai meritat, doamnă doctor. Mai ştii, poate câştigi şi o călătorie gratuită în Suedia. Ai muncit zece ani, însă ai revoluționat medicina, Cathy.

Într-o clipă, Cathy fu înconjurată de mai mulți colegi care îi strângeau mâna, felicitând-o şi aplaudând-o. Pentru Caroline

Muller Ryan, sentimentul era comparabil cu cel încercat la naşterea unui copil. Mă rog, foarte asemănător, îşi spuse ea, surâzând.

Agentul special Andrea Price auzi sunetul agasant al pagerului şi se repezi la cel mai apropiat telefon. După ce îşi notă mesajul, se întoarse la Cathy.

— E o realizare atât de mare? întrebă ea.

— Ei bine, este cel mai important premiu în medicină acordat în America, îi spuse Katz, în timp ce Cathy primea fericită laudele colegilor. Ți se dă o copie minusculă a unei statui greceşti, parcă a zeiței Nike şi iei şi nişte bani. Dar cel mai important lucru este acela că ți se recunoaşte aportul la modernizarea ştiinței medicale. Cathy e un medic de excepție.

— Ei bine, nici nu putea pica într-un moment mai potrivit. Trebuie să o conduc acasă să se schimbe, îi destăinui Price.

— Pentru ce?

— Va cina la Casa Albă, răspunse agentul, făcându-i cu ochiul. Şi soțul ei a făcut o treabă bună.

Aproape nimeni nu ştia cât de bine se descurcase doctorul Ryan, cu excepția Serviciului Secret, în fața căruia nu se putea tăinui nimic.

— Domnule ambasador Whiting, doresc să vă cer scuze dumneavoastră, guvernului şi poporului dumneavoastră pentru ceea ce s-a întâmplat. Vă asigur că nu se va mai repeta. De asemenea, vă asigur că cei vinovați vor răspunde în fața legii, spuse Koga pe un ton rigid, dar demn.

— Domnule prim-ministru, cuvântul dumneavoastră este suficient atât pentru mine personal, cât şi pentru guvernul pe care îl reprezint. Vom face tot posibilul pentru a restabili bunele relații între țările noastre, promise ambasadorul, profund mişcat de sinceritatea gazdei sale şi dorind, ca mulți alții, ca America să nu îl fi sabotat cu numai şase săptămâni în urmă. Voi comunica imediat guvernului meu dorința dumneavoastră. Am convingerea că veți considera răspunsul nostru cât mai favorabil.

— Am nevoie urgentă de ajutorul tău, spuse Yamata agitat.

— Ce fel de ajutor?

Yamata îşi petrecuse aproape toată ziua încercând să dea de Zhang Han San, iar tonul pe care i se adresa acum părea la fel de glacial ca şi numele bărbatului.

— Mi-aş putea chema avionul personal, iar de-aici…

— S-ar putea interpreta ca un gest ostil față de două țări. Nu, îmi pare rău, dar guvernul meu nu va permite aşa ceva.

Prostule, adăugă el în sinea lui, nu ştii care este prețul pentru o astfel de gafă?

— Dar tu… suntem aliați.

— Ce fel de aliați? întrebă Zhang. Tu eşti om de afaceri. Eu sunt funcționar guvernamental.

Conversația ar mai fi continuat, probabil fără mare folos, însă uşa biroului lui Yamata se dădu de perete şi în cadrul ei îşi făcu apariția generalul Tokikichi Arima, însoțit de doi ofițeri. Cei trei nu se osteniră să ceară permisiunea secretarului aflat în anticameră.

— Trebuie să vă vorbesc, Yamata-san, începu generalul pe un ton oficial.

— O să revin, spuse industriaşul în receptor, apoi îl aşeză în furcă.

Nu avea de unde să ştie că bărbatul de la celălalt capăt al firului îşi va instrui personalul să nu-i mai facă legătura cu industriaşul japonez. În orice caz, asta nu mai avea importanță.

— Da, ce s-a întâmplat? întrebă Yamata.

— Am primit ordin să vă arestez, replică sec generalul.

— De la cine?

— De la primul ministru Koga în persoană.

— De ce sunt acuzat?

— De trădare.

Yamata clipi consternat. Privi către cei doi ofițeri care îl încadrau pe general. În ochii lor nu se citea nici urmă de compasiune. Deci, asta era. Roboții ăştia lipsiți de judecată primiseră un ordin pe care refuzau să-l comenteze. Dar poate că le mai rămăsese o fărâmă de onoare.

— Cu permisiunea dumitale, aş dori să rămân câteva clipe singur.

Felul în care rostise cuvintele îi trădă intenția.

— Am primit ordin să vă aduc la Tokio viu şi nevătămat.

— Dar…

— Îmi pare rău, Yamata-san, însă nu vă puteți permite o astfel de salvare.

Spunând acestea, generalul făcu semn unuia dintre ofițeri care scoase o pereche de cătuşe şi le prinse pe mâinile lui Yamata. Atingerea de gheață a oțelului îl făcu să se înfioare.

— Tokikichi, nu poți să…

— Sunt obligat să o fac.

Generalul regreta sincer că nu-i putea permite… prietenului său? Nu, nu fuseseră cu adevărat prieteni. Însă chiar şi aşa, îl îndurera faptul că nu îi putea permite lui Yamata să-şi sfârşească viața în mod onorabil. Ordinul primului ministru sunase clar; prin urmare, îl conduse pe industriaş afară din clădire, îndreptându-se către cea mai apropiată circă de poliție. Acolo, Yamata urma să fie păzit de doi bărbați care aveau misiunea de a-l împiedica să se sinucidă.

Sunetul telefonului îi făcu pe toți să tresară. Era aparatul familiei, nu cel al lui Burroughs. Isabel Oreza ridică receptorul, bănuind că era sunată de la serviciu. După câteva clipe se întoarse şi strigă:

— Domnule Clark!

— Mulțumesc, zise acesta, luând receptorul. Da?

— John, aici Mary Pat. Misiunea voastră s-a încheiat. Veniți acasă.

— Tot sub identitate falsă?

— Da. Ați făcut o treabă bună, John. Transmite-i şi lui Ding.

Convorbirea se întrerupse. Directoarea-adjunctă a CIA încălcase deja regulile de securitate, însă dialogul durase doar câteva secunde, iar faptul că folosise o linie telefonică civilă reducea riscurile de a fi interceptați.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Navlositorul.

— Am primit ordin să ne întoarcem acasă.

— Zău? făcu Ding.

Clark îi întinse receptorul.

— Sună la aeroport. Spune-le că suntem nişte ziarişti cu acreditare, poate ne acordă prioritate.

Clark se întoarse către gazda lor.

— Navlositorule, am o rugăminte. Uită că m-ai revăzut, bine?

Semnalul era binevenit, cu toate că sosise pe neaşteptate. Tennessee viră imediat spre est şi mări viteza până la cincisprezece noduri, menținând adâncimea de navigație. Ofițerii adunați la popotă continuau să-i ia peste picior pe cei doi ofițeri de uscat aflați la bord.

— Avem nevoie de o mătură, spuse unul dintre militari, după câteva clipe de meditație profundă.

— Nu avem una la bord? întrebă locotenentul Shaw.

— Fiecare submarin este dotat cu o mătură, domnule Shaw. Ai destulă vechime ca să ştii acest lucru, spuse comandantul Claggett, făcându-i cu ochiul.

— Despre ce tot vorbiți acolo? întrebă unul din ofițerii de uscat.

Nu ştia dacă glumeau sau nu.

— Am tras două torpile şi amândouă au nimerit în plin câte un submarin inamic, explică inginerul cu grad de ofițer de marină. Am făcut curățenie generală. Tradiția cere ca în astfel de cazuri, înainte de a intra în Pearl, să legăm o mătură de periscop.

— Voi, marinarii, faceți nişte chestii foarte ciudate, remarcă bărbatul îmbrăcat în salopetă verde.

— Spunem şi de elicoptere? întrebă Shaw, întorcându-se spre comandant.

— Doar le-am doborât, spuse unul dintre trăgători.

— Însă elicopterele voastre au decolat de pe submarinul nostru, accentuă locotenentul.

— Doamne sfinte.

Dacă marinarii vorbeau astfel în timpul micului dejun, oare ce îşi rezervau pentru prânz?

Cina neprotocolară se ținea la etajul superior al Casei Albe, cel care adăpostea şi dormitorul prezidențial şi consta într-un bufet rece, foarte uşor, însă pregătit de nişte bucătari atât de iscusiți, încât ar fi făcut să roşească de invidie pe cel mai vestit specialist din America.

— Înțeleg că trebuie să începem cu felicitările, zise Roger Durling.

— Poftim? întrebă Ryan, încă care nu auzise vestea.

— Jack... ăă... am primit Premiul Lasker, spuse Cathy, aşezată față în față cu Jack.

— Ei bine, familia voastră are doi membri de mare valoare, interveni Al Trent, ridicând paharul cu vin şi închinându-l în sănătatea soților Ryan.

— Jack, dă-mi voie să ridic paharul în cinstea ta, spuse preşedintele. Din toate necazurile pe care mi le-a creat politica externă, tu m-ai salvat, aşa cum ai salvat multe alte lucruri. Bine lucrat, domnule Ryan.

Jack dădu recunoscător din cap, înțelegând că preşedintele nu încheiase ce avea de spus. Avea senzația că cineva urma să fie fraierit, însă nu-şi explica de ce ar fi fost el acela?

— Domnule preşedinte, munca bine făcută îți oferă cea mai

mare satisfacție. Vă mulțumesc pentru încrederea acordată şi pentru că m-ați sprijinit când...

— Jack, ce s-ar face țara aceasta dacă n-ar exista oameni ca tine? îl întrerupse Durling. Cathy, continuă el, întorcându-se către doctorița Ryan, ştii tot ce a făcut Jack în anii aceştia?

— Jack? Mi-ai divulgat nişte secrete de stat? întrebă Cathy râzând.

— Eu?

— Ei bine, Cathy, cred că a sosit momentul să afli şi tu, spuse Trent, făcându-l pe Jack să se foiască pe loc stânjenit.

— Întotdeauna m-a frământat un lucru, spuse Cathy pe neaşteptate. Sunteți prieteni atât de buni, dar când v-ați cunoscut cu câțiva ani în urmă, eu...

— La dineul acela, înainte de plecarea lui Jack la Moscova? o întrerupse Trent, sorbind din paharul cu vin. S-a întâmplat în perioada când pregătea fuga din țară a şefului fostului KGB.

— Cum?

— Povesteşte-ne, Al, avem destul timp, îl îmbie Durling.

Soția sa, Anne, se aplecă puțin, curioasă să audă istorisirea.

Trent vorbi timp de douăzeci de minute, povestind totul cu lux de amănunte, spre disperarea nedisimulată a lui Jack.

— Ca să vezi ce bărbat ai lângă tine, doamnă doctor Ryan, spuse Durling în încheiere.

Jack privi întrebător spre Trent. Unde băteau?

— Jack, țara are nevoie de tine pentru o ultimă oară. După aceea eşti liber să te retragi, spuse congresmanul.

— Despre ce este vorba?

Vă implor, nu mă numiți ambasador, se rugă Ryan în gând, cunoscând prea bine sfârşitul carierei personalităților politice marcante.

— Jack, principalul meu scop în următoarele nouă luni este acela de a-mi asigura realegerea. E posibil să fie o campanie dură, care îmi va răpi foarte mult timp. Am nevoie de tine în echipă.

— Domnule preşedinte, dar sunt deja...

— Vreau să-mi fii vicepreşedinte, spuse calm Durling.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— După cum bine ştii, postul este liber începând chiar de azi. Încă nu m-am hotărât pe cine să aleg pentru al doilea mandat, deci îți propun doar interimatul pentru cel mult unsprezece luni. Cum a făcut Rockefeller cu Gerry Ford. Am nevoie de cineva care se bucură de respectul cetățenilor, cineva care să poată asigura

conducerea în timp ce eu sunt plecat. Am nevoie de cineva care să cunoască bine afacerile externe. Cineva care să mă ajute la formarea echipei ce se va ocupa de politica externă. Şi, adăugă imediat Durling, ştiu foarte bine că vrei să te retragi. Ai făcut destule. Aşa că după asta nu te vom mai solicita pentru un post permanent.

— Stați puțin, reuşi să bâiguie Jack. Nici măcar nu sunt membru al partidului dumneavoastră.

— În Constituția originală se prevedea ca cel care a pierdut alegerile generale să fie ales vicepreşedinte. James Madison şi ceilalți au pornit de la ideea că patriotismul va triumfa în fața apartenenței la un partid anume. S-au înşelat, recunoscu Durling. Însă în cazul acesta, Jack, eu te cunosc bine. Nu te voi solicita din punct de vedere politic. Nu te voi pune să rosteşti discursuri ori să apari în public, îmbrățişând copiii națiunii.

— Să nu iei niciodată în brațe un copil dacă vrei să-l săruți, interveni Trent. Mai mult ca sigur că o să vomite pe tine şi se va găsi cineva să te fotografieze. Dacă vrei să-l săruți, fă-o cât timp e în brațele maică-sii.

Acest sfat politic neobişnuit destinse imediat atmosfera din cameră.

— Sarcina ta va fi aceea de a organiza Casa Albă, de a conduce afacerile externe şi a mă ajuta la consolidarea echipei care se va ocupa de politica externă. După aceea te las să te retragi şi îți promit că nu te voi mai rechema niciodată. Vei fi un om liber, Jack, promise preşedintele. Pentru totdeauna.

— Dumnezeule, şopti Cathy.

— Asta vrei şi tu, nu-i aşa?

Caroline încuviință din cap.

— Da. Însă eu… nu ştiu nimic despre politică. Eu…

— Norocoaso, interveni Anne Durling. N-o să fii băgată până în gât în ea.

— Eu am munca mea şi…

— Şi vei continua să lucrezi. O dată ce acceptă postul, ți se va da o casă frumoasă şi confortabilă. Şi nu uita că e vorba de ceva temporar.

Preşedintele se întoarse către Jack.

— Ce spui, Jack?

— Ce vă face să credeți că voi fi confirmat…

— Lasă asta în seama noastră, spuse Trent pe un ton ce dădea de înțeles că acest aspect fusese deja clarificat.

— N-o să mă puneți să…

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse preşedintele. Obligațiile tale vor înceta în ianuarie anul viitor.

— Dar, acceptând funcția, devin automat preşedinte al Senatului, iar în eventualitatea unui vot…

— Presupun că ar trebui să-ți spun că îți voi da de înțeles cum trebuie să votezi şi, într-adevăr, aşa voi face, în speranța că mă vei asculta; însă ştiu că vei proceda aşa cum îți dictează conştiința. Asta nu mă deranjează. De fapt, dacă ai fi fost un alt fel de om, nici nu ți-aş fi făcut această propunere.

— Şi apoi, nu va fi cazul organizării unui vot secret, îl asigură Trent.

În cursul serii trecute discutaseră şi acest amănunt.

— Cred că ar trebui să ne ocupăm mai mult de armată, observă Jack.

— Dacă tu crezi că e nevoie, o voi include în buget. Mi-a prins bine lecția pe care mi-ai dat-o şi s-ar putea să apelez la sprijinul tău, când va veni momentul să expun problema în fața Congresului. Poate că acesta va fi cântecul tău de lebădă.

— Te vor asculta toți, Jack, îl asigură Trent.

Doamne, Dumnezeule, scânci Jack în sinea lui, reproşându-şi că exagerase cu vinul. Îşi întoarse privirea către soție, întrebând-o din ochi: Eşti sigură? Cathy dădu din cap.

— Domnule preşedinte, ținând cont de condițiile actuale, da, accept funcția, însă numai până la expirarea mandatului actual.

Roger Durling îi făcu un semn discret agentei Serviciului Secret, dându-i de înțeles că îi putea transmite lui Tish Brown să întocmească un comunicat de presă destinat ziarelor de dimineață.

Oreza îşi permise să urce la bordul iahtului său pentru prima oară de când revenise la țărm, după partida de pescuit a lui Burroughs. Ieşiră din rada portului la ivirea zorilor şi se întoarseră spre înserat, la timp pentru ca inginerul să se îmbarce pe avionul ce urma să-l ducă în Honolulu. Avea multe de povestit la întoarcerea acasă, deşi nu intenționa să destăinuiască colegilor ce era ceea ce aruncaseră peste bord, de îndată ce se depărtaseră suficient de țărm. Păcat de aparatele de fotografiat şi bliţurile scumpe, dar era convins că nu o făcuseră fără un motiv bine întemeiat.

Clark şi Chavez, beneficiind încă de identitatea lor falsă de

ziarişti ruşi, îşi croiră cu greu drum spre aeronava JAL ce urma să decoleze de pe Aeroportul Narita. În drum spre avion se intersectară cu un bărbat bine îmbrăcat, cu mâinile strânse în cătuşe, condus de o escortă militară spre intrarea în compartimentul de clasa întâi. Ding Chavez privi în ochii bărbatului care ordonase uciderea tinerei Kimberly Norton. Pentru o fracțiune de secundă şi-ar fi dorit să aibă la îndemână un pistol sau măcar un cuțit, însă asta nu fusese prevăzut în misiune. Zborul plictisitor până în Japonia dură doar câteva ore. Cei doi bărbați traversară aeroportul internațional, împingându-şi cărucioarele cu bagaje. Aveau locuri rezervate la clasa întâi a unui alt zbor JAL, ce avea să-i ducă până la Vancouver, de unde trebuiau să se îmbarce pe o aeronavă americană până la Washington.

— Bună seara, spuse căpitanul mai întâi în japoneză, apoi în engleză. Vă vorbeşte căpitanul Sato. Sperăm că vom avea o călătorie lipsită de peripeții. Situația meteorologică este bună. Dacă totul decurge normal, vom ateriza pe aeroportul din Vancouver la şapte dimineața, ora locală.

Difuzoarele ieftine, montate în tavan, distorsionau vocea pilotului, dându-i inflexiuni metalice, asemenea vocii unui robot.

— Slavă Domnului, şopti Chavez în engleză.

După un calcul sumar, ajunse la concluzia că vor sosi în Virginia între nouă şi zece seara.

— E bine, murmură Clark.

— Domnule C., aş vrea să mă însor cu fiica dumitale. Când ajungem acasă, o voi cere oficial în căsătorie.

În sfârşit, o spusese cu glas tare. Privirea provocată de declarația dezinvoltă îl făcu să se înfioare.

— Într-o bună zi vei afla ce sentimente pot stârni într-un bărbat astfel de vorbe.

Să-mi iei fetița? Clark era sincer afectat, poate mai mult chiar decât ar fi fost normal.

— Nu-ți doreşti un ginere cu sânge mexican, nu?

— Nu, nici vorbă. E altceva… ei, la naiba. Oricum, e mai uşor să pronunți „Chavez” decât „Wojohowitz”. Dacă ea e de acord, eu nu am de ce să mă opun.

Asta a fost tot?

— Am crezut că o să îmi tai capul.

Clark începu să chicotească.

— De obicei, prefer să îmi reglez conturile cu pistolul. Îmi

închipuiam că ştii asta.

— Preşedintele nu ar fi putut face o alegere mai potrivită, spuse Sam Fellows în cadrul emisiunii *Bună dimineața, America.* Îl cunosc pe Jack Ryan de aproape opt ani. Este unul dintre cei mai inteligenți oameni din cadrul guvernului. Acum pot să vă destăinui că lui i se datorează în mare parte încheierea rapidă a ostilităților cu Japonia, precum şi restabilirea piețelor financiare.

— S-a spus că activitatea lui în cadrul CIA…

— Ştiți prea bine că nu vă pot dezvălui informații secrete.

De descoperirea surselor responsabile pentru scurgerea de informații aveau să se ocupe alte persoane. Senatorii respectivi urmau să fie informați în cursul aceleaşi dimineți.

— Ceea ce pot să vă spun este că domnul doctor Ryan s-a achitat mai mult decât onorabil de datoria sa față de țară. Nu cunosc nici un alt ofițer de informații care să se bucure de încrederea şi respectul de care se bucură Jack Ryan.

— Dar incidentul acela cu teroriştii, petrecut în urmă cu zece ani? Am mai avut vreun vicepreşedinte care, practic, a…

— A ucis oameni?

Fellows clătină din cap, privind în ochii reporterului.

— Mulți dintre preşedinții şi vicepreşedinții acestei țări au fost militari. Jack şi-a apărat familia împotriva unui atac, aşa cum ar fi făcut oricare cetățean american. Țin să vă spun că acolo unde locuiesc eu, în Arizona, nu l-ar învinui nimeni pentru ceea ce a făcut.

— Mulțumesc, Sam, murmură Ryan, privind ecranul televizorului din birou.

Peste treizeci de minute era programată prima întâlnire cu ziariştii, iar până atunci trebuia să parcurgă nişte materiale informative, plus o foaie întreagă de indicații, pregătită de Tish Brown. Nu vorbi prea repede. Să nu răspunzi direct la nici o întrebare cu substrat politic.

— Cât mă bucur că sunt aici, mormăi Ryan în şoaptă.

Zborul 747 ateriză mai devreme decât promisese pilotul, ceea ce nu era rău, însă nu le era de nici un folos celor care trebuiau să schimbe avionul. Din fericire, pasagerii de la clasa întâi fură lăsați să coboare primii; mai mult chiar, un funcționar al Consulatului American veni în întâmpinarea lui Clark şi a lui Chavez, facilitându-le trecerea prin vamă. Cu toate că dormiseră tot timpul

călătoriei, organismele lor încă nu se obişnuiseră cu decalajul de fus orar. Avionul Delta L-1011 decolă două ore mai târziu, îndreptându-se spre Aeroportul Internațional Dulles.

Căpitanul Sato rămase în fotoliul lui de comandant. Una din caracteristicile traficului aerian internațional consta în monotonia peisajului. Acest aeroport arăta ca oricare altul din lume, cu diferența că toate figurile din jur erau gaijin. Aveau la dispoziție o zi întreagă pentru a se odihni, după care aeronava urma să se întoarcă acasă, fără îndoială aglomerată până la refuz de conaționali de-ai săi, dornici să se vadă cât mai repede în siguranță.

Era condamnat să-şi petreacă tot restul vieții transportând oameni necunoscuți spre destinații care îl lăsau rece. Dacă ar fi rămas în cadrul Forțelor de Apărare... poate că ar fi realizat mai mult, poate că ar fi avut o altă viață. Era cel mai bun pilot al uneia dintre cele mai renumite companii aeriene din lume şi poate că priceperea lui ar fi... dar nu va afla niciodată cum ar fi evoluat cariera sa dacă nu s-ar fi retras prea timpuriu. De-acum înainte nu va fi decât un comandant oarecare de pe un avion ca multe altele, transportând oameni spre şi dinspre o țară care călcase în picioare onoarea poporului său. Se ridică greoi din fotoliu, adună hărțile de zbor şi celelalte documente necesare, le înghesui în servietă şi porni spre ieşire. Aeroportul fremăta de agitația fețelor anonime. Sato se opri în fața unei tonete cu ziare şi alese un exemplar din USA Today. Îl frunzări, oprindu-se din când în când pentru a examina câte o fotografie. Diseară la ora nouă? Deodată, mintea i se limpezi; era în fond doar o simplă punere în ecuație a doi factori – viteza şi distanța.

Sato privi încă o dată în jur, apoi porni spre clădirea administrativă a aeroportului. Avea nevoie de o hartă meteorologică. Ora o aflase deja.

— Aş dori să aduc o reparație morală, spuse Jack, care se simțea în Cabinetul Oval mai în largul lui ca niciodată.

— Față de cine?

— Un ofițer CIA. Trebuie reabilitat.

— Pentru ce? întrebă Durling consternat.

— Pentru crimă, recunoscu cinstit Ryan. Printr-o întâmplare ciudată, cazul lui a fost investigat de tatăl meu, pe vremea când eu eram încă la colegiu. Oamenii pe care i-a ucis îşi meritau soarta...

— Nu e un mod potrivit de a vedea lucrurile. Chiar dacă o

meritaseră.

— O meritaseră.

Vicepreşedintele îi expuse cazul în câteva cuvinte, printre care cele mai frecvente erau cele referitoare la traficul de droguri. După ce termină, preşedintele dădu din cap.

— Şi ce s-a mai întâmplat de atunci?

— Este unul dintre cei mai buni agenți pe care i-am avut vreodată. El a fost cel care i-a prins pe Qati şi Ghosn în Mexico City.

— El este?

— Da, domnule preşedinte. Merită să fie reabilitat.

— Bine. Îl voi suna pe Procurorul General şi-l voi ruga să fie cât mai discret cu putință. Mai ai vreo rugăminte? întrebă preşedintele. Ştii, pentru un amator în ale politicii te-ai acomodat rapid. Apropo, te-ai descurcat foarte bine azi-dimineață, la întâlnirea cu ziariştii.

Ryan primi complimentul dând uşor din cap.

— Ar mai fi amiralul Jackson. Şi el a făcut o treabă excelentă, dar presupun că marina militară va avea grijă să-l recompenseze cum se cuvine.

— O mică dovadă de recunoştință din partea preşedintelui nu strică nici unui ofițer de carieră. În orice caz, aş vrea să-l cunosc personal. Ai dreptate. A dat dovadă de mare curaj atunci când a acceptat să plece în Japonia.

— Nu am avut nici o pierdere, spuse Chambers.

În schimb, doborâseră mai multe nave ale inamicului, adăugă el în gând. De ce oare nu-şi simțea totuşi sufletul împăcat?

— Ați distrus şi submarinele care au torpilat navele Charlotte şi Asheville? întrebă Jones.

— Ne vom interesa la momentul potrivit, însă cred că cel puțin unul dintre ele a fost distrus.

Era o apreciere pur statistică, însă foarte verosimilă.

— Ron, ai făcut o treabă bună, spuse Mancuso.

Jones îşi stinse țigara. Va trebui să renunțe din nou la fumat. De-abia acum înțelegea ce însemna un război şi îi mulțumea lui Dumnezeu că nu fusese niciodată obligat cu adevărat să ia parte la unul. Însă se achitase de obligațiile pe care le avea şi nu putea decât să spere că nu va repeta în veci experiența. Prefera să se ocupe în continuare de urmărirea migrației balenelor.

— Mulțumesc, domnule comandant.

— Unul dintre avioanele noastre are o defecțiune mecanică foarte gravă, explică Sato. Trebuie să zburăm până la Heathrow ca să schimbăm aparatul. Pentru întoarcerea în țară, avionul meu va fi înlocuit de un alt 747.

Spunând acestea, Sato predă planul de zbor. Funcționarul canadian îl parcurse dintr-o privire.

— Veți zbura fără pasageri?

— Fără pasageri, desigur, însă am nevoie de un rezervor plin cu carburant.

— Domnule comandant, sper că toate cheltuielile vor fi acoperite de compania dumneavoastră, remarcă funcționarul surâzând.

Semnă planul pentru aprobare, își reținu un exemplar și-l restitui pe celălalt.

— Veți zbura spre sud? întrebă el, aruncând o ultimă privire asupra foii de parcurs. E un traseu mai lung cu cel puțin cinci sute de mile.

— Mă neliniștește prognoza meteorologică, minți Sato.

În fond, se ostenea degeaba. Funcționarii de la birouri verificau rareori cele spuse de piloți. Cel din fața lui nu făcea nici el excepție de la regulă.

— Mulțumesc, spuse canadianul, întorcându-se la hârtiile lui.

O oră mai târziu, Sato se afla lângă avionul tras într-unul din hangarele companiei Air Canada – pista de decolare era ocupată de o altă aeronavă internațională. Fără să se grăbească, verifică din priviri exteriorul aparatului, căutând eventualele scurgeri de carburant, anvelope dezumflate, șuruburi slăbite, tot ce ar fi putut fi anormal, însă nu descoperi nimic. Copilotul se afla deja în cabină, agasat de perspectiva unui zbor neprogramat, deși asta însemna trei sau patru zile petrecute în Londra, unul din orașele preferate ale echipajelor de zbor de pe cursele internaționale. Sato încheie examinarea și urcă la bord.

— Totul este pregătit?

— Am întocmit foaia de verificare a avionului și așteptăm examinarea finală, raportă copilotul, înainte ca glasul să i se frângă sub lama ascuțită a pumnalului ce i se înfipse în piept.

Pupilele i se măriră, nu atât de durere, cât de surprindere și consternare.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să fac asta, murmură Sato cu compasiune.

Își luă locul în fotoliul comandantului și-și fixă centura de

siguranță, iar apoi porni motorul pentru a-l încălzi. Personalul de la sol se afla prea departe pentru a putea vedea ce se petrecea în cabină şi nu avea de unde să ştie că la bordul avionului se afla doar a singură persoană în viață.

— Turnul de control Vancouver. Sunt cursa JAL cinci-zero-zero, cer permisiunea de decolare.

— Cursa cinci-zero-zero, confirmăm decolarea de pe pista douăzeci şi şapte, stânga. Viteza vântului doi-opt-zero la cincisprezece.

— Mulțumesc, turnule. Cinci-zero-zero gata de decolare de pe pista douăzeci şi şapte, stânga.

Avionul începu să ruleze încet, ajungând peste aproape zece minute la capătul pistei de decolare. Sato se văzu nevoit să mai aştepte un minut, pentru a permite avionului din fața lui, un alt 747, să se distanțeze suficient, evitând astfel formarea unui siaj de elice periculos. Era pe cale de a încălca cea dintâi lege a aviatorilor şi anume pe aceea de a menține la egalitate numărul decolărilor şi al aterizărilor, însă nu era primul japonez care nesocotea acest imperativ. După ce primi confirmarea din partea turnului de control, Sato trase manşa înspre el şi avionul absolut gol, cu excepția rezervoarelor încărcate la maximum, acceleră rapid, înălțându-se în aer. După ce atinse altitudinea de două mii de metri, Boeingul viră în direcția nord, îndepărtându-se de zona supravegheată din jurul aeroportului. Aeronava mări viteza, ajungând rapid la altitudinea maximă de croazieră de treisprezece mii de metri, la care eficiența combustibilului ajungea la valoarea optimă. Conform planului de zbor, trebuia să traverseze granița dintre Canada şi Statele Unite, părăsind continentul puțin la nord de oraşul pescăresc Hopedale. De acolo ieşea din raza de acțiune a stațiilor radar terestre. Patru ore, calculă Sato, cuplând pilotul automat şi sorbind din ceaşca cu ceai. Rosti o scurtă rugăciune pentru copilotul prăbuşit în scaunul din dreapta lui, nădăjduind că sufletul acestuia îşi găsise liniştea, aşa cum o găsise el însuşi.

Avionul Delta ateriză pe Aeroportul Dulles cu numai un minut întârziere față de ora prevăzută. Clark şi Chavez erau aşteptați de o maşină oficială.

— Urcară în automobil şi porniră pe autostrada interstatală 64, lăsându-l pe şoferul care îi întâmpinase să se întoarcă cu un taxi.

— Ce crezi că se vă întâmpla cu el?

— Cu Yamata? Va fi aruncat în închisoare sau poate şi mai rău.

Ai cumpărat un ziar? întrebă Clark.

— Da.

Chavez despături ziarul şi parcurse în fugă titlurile de pe prima pagină.

— Extraordinar!

— Ce anume?

— Se pare că Ryan a ajuns mare de tot.

Însă Chavez era muncit de alte gânduri, mult mai importante, ca de exemplu perspectiva de a-i face lui Patsy marea propunere. Dacă îl refuza?

Sesiunile reunite ale Congresului se ţineau întotdeauna în sala Camerei Reprezentanţilor, în primul rând pentru că era mai spaţioasă, dar – aşa cum insinuau unii – şi pentru că toate locurile din Senat erau rezervate, iar ocupanţii lor refuzau cu obstinaţie să le cedeze unor intruşi. De obicei, clădirea era bine păzită. Capitol Hill avea propria sa forţă de poliţie, obişnuită să colaboreze cu agenţii Serviciului Secret. Coridoarele secundare erau blocate cu cordoane din catifea, iar prezenţa militarilor în uniformă era mai evidentă ca de obicei, însă cam asta era tot.

Preşedintele urma să sosească în limuzina blindată, însoţit de un cortegiu de automobile înţesate de agenţi ai Serviciului Secret şi de armament. Alaiul aducea foarte bine cu un circ ambulant. De îndată ce cortegiul se opri, patru agenţi, purtând în mână câte o puşcă Stinger, urcară pe acoperişul clădirii, cercetând împrejurimile. Coroana copacilor din jur era tunsă periodic, pentru a se asigura o vizibilitate mai bună. Grupul trăgătorilor de elită din cadrul Serviciului Secret se răspândi, ocupându-şi poziţiile pe acoperişul de la Capitol Hill şi al clădirilor învecinate. Recunoscuţi ca cei mai buni ţintaşi ai ţării, aceştia îşi scoaseră puştile Magnum cu calibrul de 7 mm din casetele căptuşite cu material spongios şi duseră binoclurile la ochi, scrutând acoperişurile clădirilor care nu fuseseră ocupate de colegii lor. Acestea erau în număr extrem de redus şi se aflau relativ departe de clădirea ce urma să fie vizitată în seara aceea de JUMPER. După căderea întunericului, tehnicienii aprinseră reflectoarele, în timp ce agenţii îşi menţineau atenţia trează bând nenumărate căni de cafea fierbinte.

Sato mulţumi în gând providenţei pentru alegerea momentului când urma să se desfăşoare evenimentul. Deşi rutele de zbor transatlantice nu erau niciodată cu adevărat pustii, cursele între

Europa şi America erau programate astfel încât să coincidă cu orele de odihnă ale oamenilor, motiv pentru care la ora aceea a zilei traficul era foarte redus. Sistemul computerizat avea să-l avertizeze în cazul apariției vreunei aeronave în imediata sa apropiere. Momentan nu se semnalase nici un avion pe o rază de optzeci de mile. Sato se strecură neobservat pe o rută în direcția vest, continuându-şi zborul paralel cu țărmul, la o distanță de trei sute de mile de acesta. Pilotul verifică din nou ora, apoi viteza vânturilor. Trebuia să-şi calculeze timpul cu o precizie de ordinul secundelor, pentru că americanii erau întotdeauna foarte punctuali. La opt şi jumătate viră spre vest. Era extenuat, după aproape douăzeci şi patru de ore neîntrerupte de zbor. Pe Coasta de Est a Americii ploua şi, cu toate că acest lucru avea să afecteze zborul la mică altitudine, Sato era un pilot prea versat pentru a-şi face griji. Mai neplăcut era că, din cauza nenumăratelor ceşti de ceai băute, simțea nevoia să meargă la toaletă, însă nu-şi putea permite să lase avionul nesupravegheat. Trebuia să îndure chinul timp de încă aproape o oră.

— Tăticule, ce înseamnă asta? O să mergem la aceeaşi şcoală? întrebă Sally, instalată pe bancheta din spate a limuzinei.

Cathy se însărcină cu răspunsul, pentru că era o întrebare de resortul mămicilor.

— Da, însă veți avea şoferul vostru personal.

— Mişto! exclamă micuțul Jack.

Tatăl lor era frământat de îndoieli, ca de fiecare dată după ce lua o decizie importantă, deşi ştia că era prea târziu. Cathy îl privi şi, citindu-i gândurile, surâse.

— Jack, e vorba doar de câteva luni şi după aceea…

— Da.

Jack dădu din cap gânditor.

— După aceea am tot timpul să mă dedic jocului de golf.

— Şi, în sfârşit, vei putea preda. Asta mi-aş dori să faci. Asta trebuie să faci!

— Nu vrei să mă întorc în lumea afacerilor bancare?

— Mă mir că ai rezistat cât ai rezistat.

— Nu uita că eşti oftalmolog, nu psihanalist.

— Mai vorbim noi despre asta, spuse doamna Ryan, netezind rochița lui Katie.

Doamna profesor doctor Ryan era încântată de perspectiva următoarelor unsprezece luni. După ce se va achita de obligațiile

presupuse de această funcție, Jack nu va reveni niciodată în serviciul guvernamental. Ce frumos din partea preşedintelui Durling să le facă un cadou atât de generos.

Limuzina oficială opri în fața Clădirii Longworth. Împrejurimile erau aproape pustii, cu excepția câtorva funcționari care tocmai ieşeau din incintă. Fiecare mişcare a acestora era supravegheată îndeaproape de zece agenți ai Serviciului Secret, în timp ce alți patru escortară familia Ryan până la intrarea în clădire. Al Trent îi aştepta în prag.

— Vrei să vii cu mine, te rog?

— De ce?

— După ce vei fi confirmat, te vom conduce înăuntru pentru a depune jurământul, iar după aceea vei lua loc în spatele preşedintelui, lângă preşedintele Camerei, îi explică Sam Fellows. A fost ideea lui Tish Brown. Nouă ni s-a părut bună.

— Mascarada din ajunul alegerilor generale, murmură Jack.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Cathy intrigată.

— Am putea face o fotografie de familie înduioşătoare, gândi cu glas tare Al.

— Nu ştiu de ce naiba sunt atât de emoționat, mormăi amuzat Fellows. În noiembrie o să avem mult de furcă. Presupun că nu te-ai gândit la asta.

— Scuză-mă, Sam, într-adevăr nu m-am gândit, replică Jack, zâmbind mânzeşte.

— Coşmelia asta a fost primul meu birou, spuse melancolic Al Trent, deschizând una din uşile de la parter. Îl păstrez doar din superstiție. Vă rog, luați loc şi liniştiți-vă puțin.

Un funcționar le aduse o tavă plină cu băuturi răcoritoare şi cuburi de gheață, sub privirile pătrunzătoare ale gărzii personale din preajma lui Ryan. Andrea Price începu să se joace din nou cu copiii lui Jack. Poate că părea cam deplasat pentru cineva în exercițiul funcțiunii, însă nu era. Copiii trebuiau să se simtă bine alături de ea şi începutul fusese deja făcut.

Limuzina în care se afla preşedintele Durling sosi la timp, fără incidente. Agenții din escortă îl conduseră până la biroul preşedintelui Camerei, unde Durling zăbovi câteva minute pentru a parcurge din nou discursul pe care urma să-l rostească. JASMINE, doamna Durling, însoțită de corpul de gardă personal, urcă în ascensorul ce o ducea până în loja prezidențială. Sala era aproape plină. Era poate unica ocazie în care nu se tolera

întârzierea membrilor Congresului. Cei invitați se adunară în grupuri, în majoritate pe criterii de amiciție şi pătrunseră în sală, ocupându-şi locurile, separate de o linie invizibilă, dar totuşi foarte marcată. Ceilalți membri ai guvernului urmau să vină mai târziu. Toți cei nouă judecători ai Curții Supreme, împreună cu membrii Cabinetului, aflați întâmplător în oraş (cu două excepții), precum şi membrii comitetului şefilor de stat-major ai forțelor armate americane, în uniformele lor cu fireturi, fură conduşi la locurile lor, în primul, rând de fotolii. Urmau şefii agențiilor independente. Bill Shaw de la FBI. Preşedintele Comisiei pentru Rezerve Federale. În sfârşit, sub privirile neliniştite ale agenților de securitate, lumea se potoli, aşteptând deschiderea care, ca întotdeauna, urma să înceapă exact la ora anunțată.

Cele patru rețele de televiziune îşi întrerupseră programele. Pe ecrane apărură coordonatorii de emisie care anunțară iminenta începere a discursului preşedintelui. În acelaşi timp, ei bombardară publicul cu atâtea informații, încât te puteai duce liniştit în bucătărie să-ți pregăteşti un sandviş fără să pierzi nimic.

Uşierul Camerei, deținătorul uneia dintre cele mai alese funcții din țară – cu un salariu frumuşel şi fără îndatoriri reale – făcu câțiva paşi pe interval şi rosti cu voce tunătoare:

— Domnule preşedinte al Camerei, preşedintele Statelor Unite.

Roger Durling intră în sală şi porni spre podium, oprindu-se din când în când pentru a strânge câteva mâini. Sub braț ținea o mapă roşie din piele, în care se afla un exemplar al discursului. Lumea începu să aplaude zgomotos, din toată inima. Chiar şi opoziția trebui să recunoască fără rezerve că Durling îşi respectase promisiunea de a apăra şi respecta Constituția Statelor Unite. Atmosfera din sală era pătrunsă de patriotism şi mândrie, ca întotdeauna în astfel de ocazii. Durling urcă cele câteva trepte şi îşi luă locul pe podium. Preşedintele Camerei deschise ceremonia.

— Stimați membri ai Congresului, am marele privilegiu şi înalta onoare de a da cuvântul preşedintelui Statelor Unite.

Lumea izbucni din nou în aplauze furtunoase, ca şi cum partidele s-ar fi luat la întrecere pentru a vedea cine ovaționa mai tare şi mai îndelungat.

— Aşa. Să nu uiți ce trebuie să faci…

— Am înțeles, Al. Intru, preşedintele Curții Supreme mă pune să depun jurământul, iar apoi mă aşez. Nu trebuie decât să repet după el.

Ryan sorbi din paharul cu coca-cola şi-şi şterse mâinile transpirate de pantaloni. Un agent al Serviciului Secret îi întinse un prosop.

— Washington, sunt KLM 659. Avem o urgență la bord.

Bărbatul vorbea telegrafic, aşa cum procedau piloții când erau într-o situație disperată.

Controlorul de trafic de pe aeroportul aflat în afara Washingtonului observă că reprezentarea alfanumerică de pe ecranul din fața sa îşi triplase mărimea. Privind indicatorii de traseu, viteza şi altitudinea, avu impresia clară că avionul pierdea vertiginos din înălțime.

— 659, aici Washingtonul. Exprimă-ți intenția.

— 659 către Centru. Motorul unu a explodat. Am pierdut controlul motoarelor unu şi doi. Integritatea structurală este îndoielnică. La fel şi posibilitatea de control. Doresc un vector radar până la Baltimore.

Controlorul îi făcu repede semn cu mâna colegului, care se apropie imediat de pupitru.

— Stai puțin. Cine eşti?

Verifică computerul, însă nu găsi nici un fel de date despre KLM-659.

Controlorul restabili legătura radio.

— 659, te rog, identifică-te. Terminat.

Răspunsul veni pe un ton şi mai disperat.

— Washington, sunt KLM-659, cursa charter 747 în direcția Orlando, trei sute de pasageri la bord. Repet: am pierdut două motoare şi avem avarii la aripa de la pupa şi la fuzelaj. Altitudinea trei mii de metri. Solicit un vector radar imediat către Baltimore. Terminat.

— Nu ne putem juca cu asta, spuse supraveghetorul. Dă-i permisiunea de aterizare.

— Am înțeles. 65 am stabilit contactul radar. Te afli la altitudinea de o mie patru sute şi cobori cu viteza de trei sute de noduri. Recomand viraj stânga 290, continuă coborârea.

— Aici 659, cobor cu 10.000, viraj stânga 290, repetă Sato.

Engleza era limba oficială folosită de participanții la traficul aerian, iar el o vorbea la perfecție. Până aici totul mersese ca pe roate. Mai avea mai mult de jumătate din combustibil şi, conform sistemului de navigare prin satelit, se afla la o distanță de numai o

sută de mile.

Brigada de pompieri din apropierea Aeroportului Internațional Baltimore Washington fusese alertată imediat. Funcționari ai terminalului care, în mod obişnuit, aveau alte sarcini alergară într-un suflet la adăpost, în timp ce controlorii de trafic verificau rapid care erau avioanele cărora li se putea permite aterizarea, înainte de sosirea aeronavei avariate şi care erau cele ce trebuiau amânate. Ca în cazul fiecărui aeroport internațional şi aici exista un plan de măsuri pentru cazurile de urgență. Fuseseră alertate poliția şi spitalele şi, practic, sute de oameni fuseseră smulşi din fața televizoarelor.

— Aş vrea să vă spun povestea unui cetățean american, fiu de ofițer de poliție, fost ofițer de marină, reformat în urma unui accident în timpul antrenamentelor, profesor de istorie, soț şi tată iubitor, patriot şi funcționar public devotat, întruchiparea eroului american legendar, spuse preşedintele la televizor.

Ryan se foi stânjenit la auzul atâtor laude, urmate de ropote de aplauze. Camerele de luat vederi se îndreptară spre Secretarul Trezoreriei Fiedler, care destăinuise unui grup de ziarişti specializați în finanțe rolul important pe care-l jucase Ryan în restabilirea ordinii pe piața economică americană şi în detensionarea situației de pe Wall Street. Chiar şi Brett Hanson aplaudă, cu o bunăvoință surprinzătoare.

— Este întotdeauna un moment stânjenitor, Jack, râse Trent.

— Mulți dintre dumneavoastră îl cunoaşteți, mulți ani ați lucrat cu el. În cursul zilei de astăzi m-am consultat cu membrii Senatului.

Durling făcu un gest în direcția liderilor majorității şi ai minorității, iar aceştia zâmbiră la rândul lor, privind drept în obiectivul camerelor de luat vederi.

— Şi, cu bunăvoința dumneavoastră, aş dori acum să-l propun pe John Patrick Ryan în funcția de vicepreşedinte al Statelor Unite. De asemenea, îi rog pe membrii Senatului să accepte în cursul serii de azi această nominalizare prin vot deschis.

— E destul de neobişnuit, spuse un comentator, în timp ce cei doi senatori se ridicară, pornind spre podium.

— Preşedintele Durling şi-a făcut bine tema, replică un politolog. Jack Ryan este agreat de toată lumea şi nu aparține nici

unui partid.

— Domnule preşedinte, domnule preşedinte al Camerei, stimați membri ai Senatului, prieteni şi colegi reprezentanți, începu liderul partidului majoritar. Spre marea noastră satisfacție, liderul minorității şi cu mine personal…

— Sunteți siguri că este legal? întrebă Jack neliniştit.

— În Constituție se spune că trebuie să fii acceptat de Senat. Dar nu se spune cum, răspunse Sam Fellows.

— Turnul de control Baltimore, sunt zborul 659. Avem o problemă la bord.

— 659, aici turnul de control, care este problema? întrebă controlorul de zbor, privind ecranul radar.

Avionul 747 nu executase comanda dată atât de rapid cum i se ordonase. Bărbatul îşi frecă nervos palmele, întrebându-se dacă vor reuşi să aducă la pământ avionul avariat.

— Nu sunt sigur că pot stăpâni avionul… Baltimore, văd luminile pistei de aterizare… nu cunosc prea bine zona… pierdem din viteză…

Controlorul verifică direcția, apoi se întoarse spre aparatul de emisie.

— 659, aceea este Baza Andrews. Au două piste bune de aterizare. Poți vira spre Andrews?

— Aici 659. Cred că da, cred că da.

— Aşteaptă o clipă.

Controlorul ridică receptorul telefonului direct cu Baza Andrews.

— Andrews, poți să…

— V-am urmărit, replică unul din ofițerii de la turnul de control. Am fost preveniți de Washington. Aveți nevoie de ajutor?

— Îl puteți prelua?

— Da.

— 659, aici Baltimore. Te vom dirija către Baza Andrews. Recomand viraj dreapta 350… poți executa comanda?

— Da, cred că da. Am reuşit să stingem incendiul, însă sistemul hidraulic refuză să răspundă la comenzi. Cred că motorul a…

— KLM 659, aici turnul de control Baltimore. Contact radar. Distanța 25 de mile, direcția trei-patru-zero, altitudinea patru mii picioare. Am eliberat pista 01-stânga şi am chemat pompierii,

spuse căpitanul de aviație.

Apăsase deja pe butonul de declanşare a alarmei, iar echipele de salvare se puseseră în mişcare pentru a-şi ocupa posturile.

— Recomand viraj dreapta 010, continuați manevrele de aterizare.

659, cam asta era tot ce se ştia despre avionul care solicitase aprobarea de aterizare.

Sato nu avea să afle niciodată care fusese ironia situației. Cu toate că Bazele Aeriene Andrews, Langley şi Oceana NAS erau împânzite de avioane de luptă, la numai o sută de mile distanță de Washington, nimeni nu se gândise să solicite ajutorul aparatelor de patrulare într-o seară de o asemenea importanță. Minciunile şi manevrele iscusite ale lui Sato fuseseră de prisos. Pilotul reduse încet altitudinea, încercând să lase impresia unui avion grav avariat. Într-un fel, îi era milă de controlorul american care îi indica pas cu pas ce manevre trebuia să execute pentru a aduce cu bine avionul la sol.

— Pentru.

— E cineva împotrivă?

Întrebarea fu urmată de un moment de tăcere mormântală, după care aplauzele izbucniră cu putere îndoită. Preşedintele Camerei Reprezentanților se ridică din nou în picioare.

— Uşierul Camerei este rugat să-l conducă pe vicepreşedinte în sală pentru a depune jurământul.

— Ți-a venit rândul. Baftă, spuse Trent, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Agenții Serviciului Secret se aliniară de-a lungul coridorului, conducând procesiunea prin tunelul care lega clădirea de Capitol Hill. Ryan intră în galerie, frapat de culoarea galbenă, stridentă, a zugrăvelii înveselită din loc în loc de desene făcute de copii.

— Nu văd nimic în neregulă. Nu e nici foc, nici fum, spuse controlorul de trafic, privind prin binoclu.

Avionul se afla la o distanță de numai o milă.

— Nu a coborât trenul de aterizare.

— 659, trenul de aterizare este ridicat. Repet, trenul de aterizare este ridicat.

Sato le-ar fi putut da un răspuns, dar preferă să nu o facă.

Împinse manşa, accelerând de la viteza de aterizare de o sută şaizeci de noduri şi menţinând pe moment altitudinea de trei sute de metri. Vedea limpede ţinta şi nu avea altceva de făcut decât să se întoarcă cu patruzeci de grade spre stânga. După o clipă de gândire, aprinse luminile de poziţie ale avionului, expunând privirilor cocorul roşu imprimat pe stabilizator.

— Ce dracu' face?

— Ăsta nu e de la KLM! Priviţi! strigă ofiţerul mai tânăr.

Imediat ce ajunse deasupra aeroportului, avionul 747 viră brusc spre stânga. Era evident că aparatul răspundea cu precizie comenzilor, iar cele patru motoare vuiau la puterea maximă. Cei doi bărbaţi schimbară o privire îngrozită, înţelegând ce se petrecea. Nu puteau face absolut nimic pentru a preîntâmpina nenorocirea. Alertarea comandantului bazei era o pură formalitate, fără impact direct asupra evenimentelor. Totuşi, cei doi militari îl înştiinţară imediat, apoi alertară prima escadră de elicoptere. Cu aceasta îşi epuizară practic toate variantele de intervenţie şi se întoarseră pentru a urmări desfăşurarea dramei al cărei final nu era greu de ghicit. Ultimul act nu putea dura mai mult de un minut.

Sato fusese la Washington de nenumărate ori şi vizitase toate obiectivele turistice, inclusiv Capitol Hill. Întotdeauna o considerase o clădire monstruoasă şi această convingere se accentua acum, când o vedea crescând sub ochii lui. Trase de manşă şi aduse avionul chiar deasupra lui Pennsylvania Avenue, care şerpuia până dincolo de râul Anacostia.

Priveliştea terifiantă îl paraliză pentru o fracţiune de secundă pe agentul Serviciului Secret postat pe acoperişul clădirii Camerei Reprezentanţilor. Bărbatul se aruncă la pământ şi smulse capacul cutiei voluminoase din plastic.

— Evacuaţi-l imediat pe JUMPER! ţipă el, scoţându-şi Stingerul din toc.

— Porniţi! strigă un altul în microfon, asurzind gărzile postate în interiorul clădirii.

Deşi în aparenţă simplă, pentru oamenii Serviciului Secret comanda însemna evacuarea neîntârziată a preşedintelui, indiferent de locul în care s-ar fi aflat. Instantaneu, toţi agenţii se puseră în mişcare, conform unui plan riguros întocmit, deşi nu ştiau încă din ce parte venea primejdia. Cei din preajma galeriei

unde şedea Prima Doamnă aveau de parcurs o distanță mai scurtă şi, cu toate că una dintre agente se împiedică de o treaptă a scării, reuşi să-şi recapete echilibrul la timp pentru a-i prinde brațul lui Anne Durling şi a o trage la o parte.

— Ce se întâmplă? întrebă Andrea Price, singura care îndrăzni să spargă tăcerea înfricoşătoare din tunel.

Agenții din jurul familiei Ryan îşi scoaseră pistoalele şi puştile automate. Ridicară țevile spre bolta galeriei, în aşteptarea deznodământului, însă totul părea calm.

— Liber!

— Liber!

— Liber!

Sus, în sala de şedințe, alți şase agenți se repeziră spre podium cu armele pregătite de tragere, creând o imagine ce avea să se întipărească pentru totdeauna în memoria milioanelor de telespectatori. Preşedintele îl privi pe şeful gărzii personale, neînțelegând ce se petrecea. Fără să piardă timpul, acesta îi strigă să fugă.

Agentul de pe acoperişul clădirii înarmat cu un Stinger se pregăti să ochească. Semnalul sonor îl anunță că arma găsise ținta. Proiectilul porni o fracțiune mai târziu, deşi puşcaşul era convins că pierduseră partida.

Ding Chavez şedea pe canapea, strângându-i mâna lui Patsy, împodobită acum de inelul de logodnă. În clipa în care zări oamenii înarmați, se aplecă spre ecranul televizorului, încercând să vadă de unde venea primejdia. Instinctul de militar îl avertiză că, deşi nu se zărea nimic, pericolul era cât se poate de real.

Explozia de lumină îl derută pe Sato, făcându-l să tresară puțin, nu atât de teamă, cât de surprindere. În clipa următoare zări proiectilul care se apropia de motorul din stânga al avionului. Explozia care urmă fu surprinzător de puternică, declanşând instantaneu sistemele de alarmă de la bord care indicau distrugerea totală a motorului. Nu-l mai despărțeau decât o mie de metri de clădirea vopsită în alb. Avionul începu să piardă din altitudine şi se înclină spre stânga. Sato redresa aparatul, iar apoi acceleră, pornind drept spre aripa din dreapta a clădirii ce adăpostea guvernul Statelor Unite. Erau cu toții acolo. Preşedintele, parlamentarii, toți. Alese punctul impactului cu aceeaşi grijă cu care îşi pregătea aterizările de rutină. Ultimul gând

care îi fulgeră prin minte fu acela că toți cei răspunzători pentru moartea familiei sale şi dezonoarea poporului japonez îşi vor plăti crimele într-un mod foarte special. Verifică din nou poziția, alegând un punct din zidul clădirii, situat cam la două treimi din înălțimea sa, deasupra scărilor de la intrare. Ştia că era locul ideal…

Aparatul cântărind aproape trei sute de tone se izbi violent de partea estică a clădirii. Sub impactul şocului produs la viteza de trei sute de noduri, avionul se dezintegră fulgerător, nu înainte de a produce fisuri grave în coloanele de susținere exterioare. În clipa în care aripile se desprindeau de corpul avionului, motorul, practic singura piesă solidă a construcției, porni asemenea unui proiectil, trecând efectiv prin zidurile clădirii. Fiind construit pe vremea când zidurile de piatră erau considerate drept cele mai trainice, clădirea nu beneficia de o armătură interioară din oțel. Fațada estică a construcției deveni într-o clipă o masă uriaşă de pietriş, împins de suflul exploziei către vest. Însă adevărata tragedie avea să se producă cu o secundă sau două mai târziu, în clipa în care acoperişul începu să se prăbuşească peste cei nouă sute de oameni aflați în sală. Vaporii proveniți de la cele o sută de tone de carburant se infiltrară prin crăpăturile zidurilor, risipindu-se în atmosferă. O secundă mai târziu gazele se aprinseră, învăluind întreaga construcție într-o vâlvătaie uriaşă. Limbile de foc se înălțau, căutând noi surse de aer şi spațiu pentru a se extinde şi zguduind cu o presiune gigantică totul, până în temelii.

Primul impact îi aruncă pe toți la pământ, provocând panică în rândul agenților Serviciului Secret. Cu un gest instinctiv, Ryan îşi strânse la piept fiica cea mică, iar apoi îi împinse pe ceilalți membri ai familiei la pământ şi îi acoperi cu trupul său. De-abia se întinsese pe jos când ceva îl făcu să privească înapoi, spre tunel. Zgomotul care venea din partea aceea precedă cu câteva clipe apariția zidului de flăcări portocalii ce se apropia implacabil. Nu avură nici măcar timpul de a schimba o vorbă. Împinse capul soției lui în jos, simțind în aceeaşi clipă cum două trupuri se prăbuşesc peste ei, protejându-i. Nu le rămânea timp pentru nimic, în afară de a privi cu groază vâlvătaia care venea către ei…

…deasupra lor, mingea gigantică de foc îşi epuizase deja rezervele de oxigen. Norul roşiatic țâşni în sus, creând o furtună miniaturală şi aspirând aer şi gaze din clădirea unde desăvârşise carnagiul…

…brusc, pala de foc se opri la numai treizeci de metri distanță

de micul grup de oameni, apoi se retrase la fel de repede cum venise, stârnind un vârtej puternic ce împingea flăcările spre extremitatea opusă a tunelului. Uraganul smulse din țâțâni o uşă, proiectând-o către ei, dar greşindu-şi în ultima clipă ținta. Micuța Katie țipă de frică şi de durerea provocată de trupurile îngrămădite deasupra ei. Cathy privi cu ochi îngroziți către soțul ei.

— Să mergem! țipă Andrea Price, devansându-i pe ceilalți.

Agenții îi ajutară pe membrii familiei Ryan să se ridice în picioare, apoi îi traseră în direcția Clădirii Longworth. În urma lor, cei doi membri ai Camerei Reprezentanților se străduiau, după propriile puteri, să țină pasul. După ce se alăturară grupului, agentul special Price se dezmetici prima.

— Domnule preşedinte, sunteți teafăr?

— Ce naiba...

Ryan privi în jur, apoi se repezi către copii. Aveau hainele răvăşite, însă în rest păreau nevătămați.

— Cathy?

— N-am pățit nimic, Jack. Tu?

Calmul aparent fu întrerupt brutal de o nouă explozie care zgudui pământul. Katie Ryan începu să țipe.

— Price către Walker, spuse agenta în microfon. Price către Walker. Vă rog, să-mi răspundă cineva!

— Price, sunt LONG RIFLE TREI. S-a prăbuşit totul, domul a fost pulverizat! SWORDSMAN e teafăr?

— Ce Dumnezeu a fost asta? bâigui Sam Fellows, ridicându-se în genunchi.

Price era atât de agitată, încât nici nu auzi întrebarea.

— Da, da, SWORDSMAN, SURGEON şi... — of, fir-ar să fie, pentru ei nu avem încă indicative – şi copiii sunt teferi.

Îşi dădea perfect seama că ceea ce tocmai spusese era departe de a fi adevărat. Curenții de aer străbăteau tunelul, gonind să alimenteze văpaia care mistuia Capitol Hill.

Agenții începuseră să-şi recapete siguranța de sine. Țineau încă în mâini armele şi, dacă în clipa aceea cineva s-ar fi aventurat în tunel, risca să-şi piardă viața. Încetul cu încetul se liniştiră, trăgând aer în piept şi încercând să rememoreze ce trebuiau să facă într-o astfel de situație.

— Pe-aici! strigă Price, încleştându-şi ambele mâini pe patul pistolului şi pornind în fruntea grupului. RIFLE TREI, trimite imediat o maşină la colțul de sud-est al Clădirii Longworth. În clipa asta.

— Am înțeles.
— Billy, Frank, asigurați înaintarea, comandă Price.
Ryan nu-şi imaginase că femeia era cea mai mare în grad între agenții care le asigurau protecția, însă cei doi bărbați se conformară imediat, pornind în fugă spre ieşirea din tunel. Trent şi Fellows se mulțumiră să privească, ajutându-i pe ceilalți să străbată coridorul.
— E liber! strigă unul dintre agenți, ajuns aproape de capătul tunelului.
— Vă simțiți bine, domnule preşedinte?
— Stai puțin, ce s-a întâmplat cu…
— JUMPER a murit, spuse simplu agenta Price.
Ceilalți agenți auziseră şi ei conversația prin radio şi se adunară într-un cerc strâns în jurul superiorului lor. Ryan, care nu auzise nimic, era dezorientat şi se străduia să înțeleagă ce se petrecea.
— Afară ne aşteaptă o maşină. Să mergem! strigă Frank.
— Domnule, avem instrucțiuni să vă scoatem de aici. Vă rog să mă urmați, spuse Andrea Price, coborând puțin mâna în care ținea pistolul.
— Stai, stai puțin, ce tot spui? Preşedintele, Helen…
— RIFLE TREI, aici Price. A reuşit să scape cineva?
— Nici o şansă, Price: Nici o şansă, se auzi răspunsul trăgătorului de elită.
— Domnule preşedinte, trebuie să ne adăpostim într-un loc sigur. Vă rog, urmați-mă.
Afară îi aşteptau nu una, ci două maşini încăpătoare. Jack fu despărțit, în ciuda voinței sale, de restul familiei şi se văzu împins în primul vehicul.
— Ce se va întâmpla cu familia mea? întrebă el, privind pentru prima oară rugul portocaliu pe locul căruia se aflase, cu numai câteva minute în urmă, clădirea centrală a guvernului Statelor Unite ale Americii.
— Îi vom duce la… la…
— Duceți-i la cazarma puşcaşilor marini de la intersecția dintre First şi Eighth Street. Vreau să fie păziți de puşcaşi, ați înțeles?
Mai târziu, Ryan avea să-şi amintească că primul său ordin în calitate de preşedinte fusese legat de ceva din propriul său trecut.
— Am înțeles, domnule.
Price luă microfonul.
— SURGEON şi copiii vor merge la intersecția dintre First şi Eighth Street. Anunțați puşcaşii marini că sosesc.

Maşina în care se afla Ryan cobora acum pe New Jersey Avenue, cât mai departe de Capitol Hill. Jack băgă de seamă că agenții Serviciului Secret reuşeau cu greu să descongestioneze zona, în ciuda antrenamentelor sofisticate la care participaseră pentru eventualitatea unui asemenea incident.

— Luați-o spre nord, ordonă Ryan.

— Domnule preşedinte, Casa Albă...

— Duceți-mă imediat la sediul unui post de televiziune. Cred că vom avea nevoie şi de un procuror.

Ideea aceasta îi venise instinctiv, fără sa fi judecat sau analizat în prealabil situația.

Automobilul rulă un timp spre vest, apoi viră către nord, întorcându-se spre Union Station. Străzile erau înțesate de forțe de poliție şi maşini ale pompierilor. Elicoptere militare, sosite de la Baza Andrews, survolau zona, probabil pentru a zădărnici o eventuală repetare a tragediei. Ryan coborî din maşină şi porni spre intrarea în clădirea ce adăpostea sediul CNN. În jurul lui, agenții Serviciului Secret formau un zid compact. Alți agenți li se alăturară imediat primilor, dându-i un sentiment de siguranță, cu toate că ştia cât de prostească era această iluzie. Ryan fu condus într-o cameră de la etaj. Peste câteva clipe sosi un agent, însoțit de un bărbat necunoscut.

— Dumnealui este procurorul Peter Johnson de la tribunalul Federal din Washington, D.C.

— E în legătură cu ceea ce bănuiesc? întrebă judecătorul.

— Mă tem că da, domnule. Eu nu sunt jurist. Procedăm legal? întrebă preşedintele.

Andrea Price interveni din nou:

— Preşedintele Coolidge a depus jurământul în fața tatălui său, care era judecător districtual. E legal, îi asigură ea pe cei doi bărbați.

O cameră de televiziune fu instalată în fața lui Ryan. Jack puse mâna pe Biblie, iar judecătorul începu să recite din memorie:

— Eu... spuneți-vă numele, vă rog.

— Eu, John Patrick Ryan... Jur solemn că voi îndeplini cu credință obligațiile ce îmi revin în calitate de preşedinte al Statelor Unite şi voi face tot ce îmi stă în putere pentru a apăra, a proteja şi a susține Constituția Statelor Unite. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

În fond, se deosebea destul de puțin de jurământul pe care-l depusese ca ofițer de marină, iar înțelesul era acelaşi.

— Nici nu aveați nevoie de mine, spuse încet Johnson. Vă felicit,

domnule preşedinte.

Cuvintele sunau straniu pentru ambii bărbaţi, dar Ryan îi strânse totuşi mâna.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Jack privi în jur. Dincolo de ferestre se zăreau încă flăcările de pe Capitol Hill. Apoi se întoarse din nou către camera de luat vederi, dincolo de care aşteptau milioane de concetăţeni de-ai săi. Ryan inspiră adânc, fără să-şi dea seama că nodul cravatei i se agăţase de colţul gulerului cămăşii.

— Doamnelor şi domnilor, în seara aceasta cineva a încercat să distrugă guvernul Statelor Unite. L-a ucis pe preşedintele Durling şi bănuiesc că a ucis majoritatea membrilor Congresului… mă tem că este încă prematur să evaluăm pierderile.

De un lucru sunt însă sigur: America nu poate fi distrusă la fel de uşor ca oamenii. După cum aţi aflat, tatăl meu a fost poliţist. El şi mama mea şi-au pierdut viaţa într-o catastrofă aviatică. Asta nu înseamnă că nu mai avem poliţişti. Cu câteva clipe în urmă au fost ucişi mulţi oameni excepţionali, însă America va continua să existe. Am participat la un război şi am învins. Am supravieţuit unui atac asupra economiei noastre şi vom reuşi să supravieţuim şi acestei tragedii.

Mă tem că nu dispun de experienţa necesară pentru a o spune cum trebuie, însă am învăţat la şcoală că America este un vis – forţa noastră rezidă în ideile pe care le împărtăşim, în lucrurile în care credem, în cele pe care le facem şi în felul în care procedăm. Asemenea lucruri nu pot fi distruse. Nu o poate face nimeni, oricât şi-ar da silinţa, pentru că suntem ceea ce vrem şi cine vrem să fim. Noi am inventat această idee, pe care nimeni nu o va distruge.

Nu ştiu prea bine ce voi face acum, în afară de faptul că mă voi îngriji să-mi pun la adăpost soţia şi copiii. Însă am fost investit în această funcţie şi am jurat în faţa lui Dumnezeu că mă voi achita de obligaţiile care-mi revin cât mai bine cu putinţă. Deocamdată vă cer să vă rugaţi şi să fiţi alături de noi. Mă voi adresa dumneavoastră imediat ce voi şti mai multe. Puteţi întrerupe emisiunea, conchise Jack, adresându-se echipei de televiziune.

După ce luminile se stinseră, se întoarse către agentul special Price.

— Şi-acum, să trecem la treabă.

Cuprins

"Un thriller altfel decît celelalte, sofisticat şi cu surprinzătoare ricoşeuri politice."

Time

În anii '90, într-o nouă ordine mondială, problemele păcii sînt la fel de complicate ca şi cele ale războiului. Duşmanii au devenit prieteni, prietenii duşmani şi pînă şi forma conflictului s-a modificat...

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-149-1

9789735761493